+ 011350 a. 16

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ,

Theocritus Eclogae

THEOCRITI

QUÆ EXTANT:

CUM GRÆCIS SCHOLIIS.

LONDINI:

Typis *T. W.* Impensis GUILIELMI INNYS,
in Area Occidentali D. Pauli.

M.DCC.XXIX.

BRITISH MUSEUM
14
33
FEL

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ,

καὶ τῶν ἄλλων βουκολικῶν ποιητῶν

περὶ, ἐκ τῆ Σουΐδα.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ ΧίΘ., ῥήτωρ, μαθητὴς Μητροδώρυ τῦ Ἰσοκρατικῦ, ἔγραψε χρείας. Ἀντιπολιτεύσατο ᾗ Θεοπόμπῳ τῷ ἱστορικῷ· φέρε ᾗ αὐτῦ ἱστορία Λιβύης, καὶ ἐπιστολαὶ θαυμάσιαι. Ἐγὼ ᾗ καὶ ἕτερος Θεόκριτος Πραξαγόρυ καὶ Φιλίννης, οἱ ᾗ Σιμμίχυ, Συρακόσιος· οἱ ᾗ, φασὶ Κῶον· Μετῴκησε ᾗ ἐν Συρακούσαις. Οὗτος ἔγραψε τὰ καλούμενα Βουκολικὰ ἐπὶ Δωρίδι διαλέκτῳ. Τινὲς ᾗ ἀναφέρουσιν εἰς αὐτὸν καὶ ταῦτα, Ποιητὰς, Ἐλπίδας, Ὕμνους, Ἡρῳνας, Ἐπικήδεια μέλη, Ἐλεγείας καὶ Ἰάμβους, Ἐπιγράμματα. Ἰστέον ᾗ ὅτι τρεῖς γεγόνασι βουκολικῶν ἐπῶν ποιηταὶ, Θεόκριτος οὗτος, Μόσχος Συρακούσιος, καὶ Βίων ὁ Σμυρναῖος, ἕκτος δέ τις χωλοδίφ καλουμένῳ Φλωάσης.

ΓΕΝΟΣ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ ὁ τῶν βουκολικῶν ποιητὴς, Συρακόσιος. ἦν τὸ γένος, πατρὸς Σιμιχίδου, ὡς αὐτός φησι·

Σιμιχίδα τῶ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις;

Ἔνιοι ᾗ τὸ Σιμιχίδα ἐπώνυμον εἶναί φασι. δοκεῖ γὰρ σιμός τις τὴν ῥῖνα εἶναι, πατέρα ᾗ ἐσχηκέναι Πραξαγόραν, καὶ μητέρα Φιλίναν. ἀκμάσαι ᾗ γέγονε Φι-

λιππίδυ, καὶ Ασκληπιάδυ, ὧν μνημονεύς. ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν Πτολεμαῖον, τὸν ἐπικληθέντα Λαγωόν. ὡς δὲ καὶ τῶν βυκολικῶν ποιηταὶ εὐφυὴς γενόμενος, πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε. κατὰ γοῦν τινας Μόσχος καλούμενος, Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

Περὶ τοῦ πῶς καὶ πῶς εὑρήθη τὰ βυκολικά.

ΤΑ βυκολικὰ φασιν ἐν Λακεδαίμονι εὑρεθῆναι, καὶ ὡσαύτως ποιητὴς τυχεῖν. τῶν δὲ Περσικῶν ἐνεστώτων ἔτι καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα παρασόντων, ἐνέστη καὶ ἑορτὴ Αρτέμιδος Καρυάτιδος. τῆς δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου παραχήν, ἀγελαῖοί τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ ἱερὸν, ἰδίαις ᾠδαῖς τὴν Αρτεμιν ὕμνησαν· τῶν δὲ τούτων μέσης ἀείσης γενομένης, παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. Αλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας ἀρχῆναι λέγουσι τὰ βυκολικά. Ορέστῃ γὰρ ἐκνομίζοντι τὸ τῆς Αρτέμιδος ξόανον, ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμὸς ἔδοσεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν, ἀπολύσασθαι. ὁ δὲ πορευθεὶς εἰς Ρήγιον τῆς Ιταλίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώροις ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς τὴν Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν· οἱ δὲ ἐπιχώριοι τῇ θεᾷ ἰδίοις ἄσμασι καθυμνήσαντες, ἔνθεν τὴν ποιητὴν παρέδωκαν εὕρεσιν.

Επειτα

Ετερον Αλήθέςερον.

Ο δὲ ἀληθὴς λόγος τοιοῦτος. Στάσεως ποτὲ γενομένης ἐν ταῖς Συρακούσαις, καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρέντων, εἰς ὁμόνοιαν τὸ πλῆθος λοιπὸν ἐλθόντος, ἔδοξεν Αρτεμις αἰτία γεγονέναι τῆς διαλλαγῆς. οἱ γὰρ ἀγροῖκοι δῶρον ἐκόμισαν, καὶ τὴν θεὸν μεγαλύνοντες ἀνύμνησαν· ἔπειτα δὲ ταῖς ἀγροίκοις ᾠδαῖς τύπον ἔδοσαν σωτήριον.

Περὶ διαφορᾶς τῶν βουκολικῶν.

Τὰ βουκολικὰ ἔχει διαφοράν, τὴν τῶν ποιημάτων ἐπιγραφήν. καὶ γὰρ αἰπολικά ἐστι, καὶ ποιμενικά, καὶ μικτά. τὴν μέντοι ἀπὸ τῶν βοῶν εἴληφεν ἐπιγραφήν, ὡς ἀεὶ συόντος τοῦ ζώου· διὸ καὶ βουκολικὰ εἴρηται πάντα. λέγεται δὲ βουκόλος, οὐχὰ τὸ τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἀτιμαγελώσας, ἢ τῶν βοῶν χορεῖν καὶ ὑπομελῴδειν, τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον. ᾄδειν δέ φασιν αὐτοὺς ἄρτον ἐξηρτημένους, σημεῖον ἐν ἑαυτῷ τόπους ἔχοντα, καὶ πήραν σπαρτίας ἀνάπλεων, καὶ οἶνον ἐν αἰγείῳ ἀσκῷ, σπονδὴν νέμοντας τοῖς ἥρωσι, στέφανόν τε φορεῖσθαι, καὶ κέρατα ἐλάφων φορεῖσθαι, καὶ μὴ χεῖρας ἔχειν λαγωβόλον. τὸν δὲ νικήσαντα, λαμβάνειν τὸ τοῦ νενικημένου ἄρτον. καὶ κεῖνον μὲν ἐπὶ τῶν Συρακουσίων μένειν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς προαστίδας χωρεῖν, ἀγείραντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς. διδόναι δὲ καὶ ἄλλα

τινὰ,

τινὰ, παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα καὶ διφημοῦντας ἀπολέγειν,

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι δ' ὑγίειαν,
Αν φέρομεν ταῖδε τᾷ θεῷ, ἃν ἐκαλέσατο τιμία.

Περὶ τῆς τῶν βουκολικῶν ἐπιγραφῆς.

ΕΙδύλλιον λέγεται, ὅτι εἶδός ἐστιν, ὁποῖόν ἐστι λόγος. ὑποπεφεύσθω δ' εἰρῆσθαι εἰδύλλιον.

Περὶ τῶν τῆς ποιήσεως χαρακτήρων.

ΠΑσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας. διηγηματικὸν, δραματικὸν, καὶ μικτόν. τὸ δὲ βουκολικὸν ποίημα, μίγμα ἐστὶ πάντων εἰδῶν, καθάπερ συγκεκραμένον. διὸ καὶ χαριέστατον, τῇ ποικιλίᾳ τῆς φράσεως, μᾶλλον δὲ τῆς κράσεως. ποτὲ μὲν συγκείμενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ· ποτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ, ἦγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ. ὁτὲ δὲ ὡς ἂν τύχῃ. Εἰς ὅσον δ' οἷόν τε ἐστὶ, αὕτη ἡ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἤθη ἐκμάσσεται, τερπνῶς πάνυ τὸν τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωπὸν τὸν βίον χαρακτηρίζουσα. Ἐκπέφευγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἀγροῖκον καὶ ἀπέφευκτον τῆς ποιήσεως.

THEO-

THEOCRITI IDYLLIORUM *INDEX.*

α΄. Εἰδύλλιον, Θύρσις, ἢ Ωδή.
β΄. Φαρμακεύτρια.
γ΄. Αἰπόλος ἢ Αμαρυλλὶς, ἢ Κωμαστής.
δ΄. Νομεῖς.
ε΄. Οδοιπόροι, ἢ βυκολιασταί.
ς΄. Βυκολιασταί.
ζ΄ Θαλύσια, ἢ Εαρινὴ ὁδοιπορία.
η΄. Βυκολιασταί.
θ΄. Νομεὺς, ἢ Βυκόλοι.
ι΄. Εργατίναι, ἢ Θιρισαί.
ια΄. Κύκλωψ.
ιβ΄. Αἴτης.
ιγ΄. Υλας.
ιδ΄. Κωμίσκας Ερως, ἢ Θυώνιχος.
ιε΄. Συρακούσιαι, ἢ Αδωνιάζουσαι.
ις΄. Χάριτες, ἢ Ιέρων.
ζ΄. Εγκώμιον εἰς Πτολεμαῖον.
ιη΄. Ελένης ἐπιθαλάμιος.
ιθ΄. Καρυοκλέπτης.
κ΄. Βυκολίσκος.
κα΄. Αλιεῖς.
κβ΄. Διόσκουροι.
κγ΄. Ερασὴς, ἢ Δύστρας.
κδ΄. Ηρακλίσκος.
κε΄. Ηρακλῆς λεοντοφόνος, ἢ κατα τινα ἀντίγραφα, Αὐγείε κλῆρος.
κς΄. Λίωαὶ, ἢ Βακχαί.
κζ΄. Ωαριστὺς Δάφνιδος καὶ Κόρης.
κη΄. Ηλακάτα.
κθ΄. Παιδικά.
λ΄. Εἰς νεκρὸν Αδωνιν.

ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ,

εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον.

ΑΛΛΟΣ Ο ΧΙΟΣ· ΕΓΩ ΔΕ ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ ΟΣ ΤΑΔΕ ΓΡΑΨΑ,
ΕΙΣ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΜΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩΝ·
ΥΙΟΣ ΠΡΑΞΑΓΟΡΑΟ, ΠΕΡΙΚΛΕΙΤΗΣ ΤΕ ΦΙΛΙΝΑΣ.
ΜΟΥΣΑΝ Δ' ΟΘΝΕΙΗΝ ΟΥ ΠΟΤ' ΕΦΕΛΚΥΣΑΜΗΝ.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τῦ Πρωτῦ Εἰδύλλιυ.

Εν τύτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλυς Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος. ὁ δὲ Θύρσις βυκολικῶς ᾄδει τ ὑπ' ἔρωτος τηκόμενον καὶ ἀποθνήσκοντα Δάφνιδα· καὶ ἀντὶ τύτυ αἶγα ἐς τρὶς ἀμέλξαι, καὶ καλὸν κισσύβιον παρὰ τῦ Αἰπόλυ γέρας λαμβάνει.

ARGUMENTUM

IDYLLII I.

In hoc Idyllio colloquuntur inter ſe Thyrſis paſtor & Caprarius: Thyrſis autem Bucolico carmine canit Daphnidem præ amore contabeſcentem atque morientem: & pro eo capram ter mulgendam, & puerum paſtorale poculum à Caprario præmii loco refert.

ΘΥΡ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΘΥΡΣΙΣ, ἢ ΩΔΗ,

Εἰδύλλιον α'.

ΘΥΡΣΙΣ ΠΟΙΜΗΝ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΑΔΥ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τλιὰ,
Ἁ παρὰ ταῖς πηγαῖσι, μελίσδεϊ· ἁδὺ δ' ἅ καὶ τὺ

THYRSIS PASTOR, & CAPRARIUS.

DULCEM susurrum & pinus ista, ô pastor caprarie,
Quæ est juxta fontes, resonat: suaviter verò & tu

ΑΔΥ. Ψιλᾶϊ τὸ α, οἱ δὲ Δωριεῖς τρέπουσι τὸ η τὸ δασὺ, εἰς α ψιλόμενον τρέπουσιν, ὑπεξαιρεμένων τῶν ἄρθρων. τὸ δὲ η τὸ ἄρθρον τρέπει εἰς α, ἃ ψιλοῦσιν, ἀλλὰ δασύνουσιν. Εν ἄλλῳ, ἅτα. Τὸ ἁδὺ, τινὲς λέγουσιν ὅτι ψιλᾶϊ, τῷ η τρεπομένῳ εἰς α, Δωρικῶς. καὶ εἰ μὴ ἄτοι ἀληθεύουσι, ψεύδεται ὁ Θεόκριτος, —— πάντ' ἄλιος γεράφων καὶ, Οὐκ' ἀμῖν τ' ἔρωτα· καὶ —— τίποθ' ἁδύ· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἐναντιόμορα τῇ κοινῇ. ΨΙΘ. Ψιθυρίζουσι δὲ αἱ πίτυς πρὸς τὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων χιζόμεναι. Ψιθύρισμα δ', ἢ τὸ μέλισμα, ἢ τὸ σύριγμα, ἢ τὸ κρῆμα. Αλλως. Ψιθύρισμα, τὸ μινύρισμα. * ἀνοματοποιεῖϊ δὲ ἡ λέξις παρὰ τὴν τῆ ἦχε ἰδιότητα, κατὰ μίμησιν τ' φωνῆς. ψιθύρισμα, μέλισμα, λάλημα. ὅθεν καὶ ψίθυρος, ὁ λάλος, ἡ ἢ φωνὴ τῶν κατὰ μίμησιν, καθάπερ καὶ τὸ κελαρύζειν. Ομηρος, —— κατειβόμενον κελαρύζει. Γίνεϊ δὲ ἀπὸ τ' ψίω, τὸ λεπίνω, ἐξ ὃ καὶ ψιὰς παρ' Ομήρῳ. κυρίως δὲ λέγεϊ ψιθυρίζειν, τὸ ἐν τοῖς ὠσὶ τινὰ λεπτὸν ἦχον ἠχεῖν, παρὰ τὸ ψίειν ἐν ταῖς θύραις, ἤγουν ταῖς ἀκοαῖς. καταχρησικῶς δὲ, καὶ ἐπὶ τῶν ὑδάτων. ψιθυρίζουσι δὲ αἱ πίτυς, ὅταν ῥιπιδῶσι, τῇ στενότητι τῶν φύλλων χιζομένης τ' πνοῆς. ὡς Αριστοφάνης ἐν Νεφέλαις, —Τῆμος χάιρων ὁπόταν πλάτανος ψιθυρίζῃ. Η δὲ λιγόεια καὶ τὸ ἰξὶς, ἔχει ὕτως. αἰπόλε, καὶ ἡ πίτυς ἁπίνη, ἥτις ἐστὶ παρὰ ταῖς πηγαῖς, ἡδεῖαν τινὰ μελίζει, ἤγουν μὴ μέλως καὶ ῥυθμοῦ τινος ἀφίησι τὴν τῶν φύλλων λεπτὴν ἀπηχησιν. τοῦτο δὲ νῦν τὸ ψιθύρισμα μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἡδὺ δὲ μέλος καὶ σὺ τῇ σύριγγι μέλπεις, αἰπόλε. Αλλως. Ηδὺ μὲν τὸ τ' πίτυος ψιθύρισμα ἁπίνης

* Ed. Ven. leg. ἐνοματοποιῆται.

Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.
Αἶγα τιθῶ· ἔλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαφύσσῃ·

Fistula canis: post Pana proximum præmium feres.

Si ille acceperit cornutum hircum, tu capram capies:

τ παρὰ ταῖς πηγαῖς λιγυρῶς ἀοδύσης. ηδὺ δὲ κ σὺ, ὦ αἰπόλε, ψιθυρίζεις. Αλλως. Τὸ ψιθυρίζειν τινὲς ὀνοματοποιεῖσθαί φασιν, ὡς τὸ, κρίκε ζυγὸν, κ τὸ, σίζε δὲ ὀφθαλμός. κυρίως δὲ, † ἐσὶ τ ψοῦδομένων, τὸ ψιθυρίζειν λαμβάνεσι. ψίθυρ ψίθυρος, ὡς μάρτυς μάρτυρος· κ ψίθυρος ψιθύρα, ὡς μάρτυρος μαρτύρα. τὸ δὲ ψίθυρος, παρὰ τὸ ψιθος, ὁ σημαίνει τὴν λοιδορίαν. ἢ παρὰ τὸ ψίω, τὸ λεπτύνω, κ ῦ θύρα· σημαίνει δὲ τὰ χείλη σεσιφεασικῶς. τὸ δὲ ψίθος, ἀπὸ ῦ ψεῦδος, ἀποβαλῆ ῦ υ, κ τροπῇ ῦ ε εἰς ι, κ ῦ δ εἰς θ, ψίθος. Αἰπόλοι δέ εἰσιν, οἱ ἐν τοῖς αἰπεσι, τυτέσιν ὑψηλοῖς τόποις κ τραχέσι τὰς αἶγας νέμοντες· ὅτω γὰρ φιλεῖ τὸ ζῶιον. ΤΗ. Εὐθεῖα ἀνὶ ῦ σκέπη. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ σκέπος, τῆνος λέγουσι κ τὸ σκέπη, τήνα, ἀναλόγως τὰ θηλυκά. Καὶ ἄλλως. Τήνα Δωρικῶς ὅτω λέγεται ἀνὶ ῦ σκέπη. οἱ γὰρ Δωριεῖς ποτὲ μ γράφουσι τὸ τ ἀντὶ ῦ κ, ὡς ἐνταῦθα· ποτὶ ἢ τὸ κ ἀντὶ ῦ τ. σκέπη γὰρ ἦν, κ κατὰ ἀφαίρεσιν ῦ ε, κέπη. σκοβολῆ ῦ ι, κ τροπῇ ῦ ε εἰς η, κ ῦ κ εἰς τ, κ ῦ η εἰς α, τήνα.

2. ΜΕ. Αἰολικόν ἐσιν ἀνὶ ῦ μελίζει, ὃ ἐσι, λιγυρῶς, ᾄχει κ ᾄδει. μέλη γὰρ τὰς ᾠδὰς ἔλεγον. ὡς κ Πίνδαρος τ Πᾶνα φάσκων, τὸ σαυτῆ μέλος γλάζεις· τυτέσιν, ἑαυτῷ ᾠδὴν ᾄδῃς.

3. ΣΥΡ. Ἀνὶ ῦ συρίζῃς, Δωρικῶς. οἱ γὰρ Δωριεῖς, τὰ δεύτερα πρόσωπα τ ῥημάτων τὰ εἰς εις λήγοντα, εἰς ες ποιοῦσι· τὸ ι μόνον σκηλίβουσες. τὸ συρίζῃς γὰρ συρίσδες γράφουσι. ὡς κ ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις τὸ συρίζειν, συρίσδειν. Ἀφαιροῦσι ἢ τὸ ζ, εἰς τὰ, ἐξ ὧν ἦν συγκείμενον, στοιχεῖα. Αλλως. Συρίζειν τὸ ἀφὰ σύριγγος μέλπειν· ὥσπερ σαλπίζειν τὸ ἀφὰ σάλπιγγος φωνεῖν, κ αὐλεῖν, τὸ δ' αὐλῷ μέλπειν, ὡς ἀπὸ τέτων δῆλον,

——Χ' ὡ μὲν τῷ σύριγγ', ὁ ἢ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν, Αὐλῇ Δαμοίτας, σύρισδε ἢ Δάφνις ὁ βώτας.

Συρίζω κ τὸ κατὰ Σύρας λέγω, ἢ φρονῶ· συρίσω ἢ ἐπὶ συριγμοῦ, τὸ ἀφὰ τῆ σόμβλος ἀμεταβάτως. καὶ συρίσω ἐπὶ χλευασμοῦ μεταφορικῶς, οἷον, συρίσω τινὰ, ἀνὶ, τῆ χλευάζω, κ τῶν συριζομένων ἐσὶν, ἤγουν τ ἐμπαιζομένων. Ἀφαίρει τὸ ᾄδειν, τῆ συρίζειν, καὶ ῦ αὐλεῖν, κ τ τοιέτων, τῷ τὰ μὲν, μέλος ἔχειν μόνον· τὸ δὲ ᾄδειν ἐπὶ λόγου λέγεσθαι ἐμμελῆς. ΜΕ. Ηγεν, ἁπλαδῶν οἴσεις, τυτέσιν, ἐν τῇ μελικῇ τῇ ἀφὰ τ σύριγγος, τὰ δευτερεῖα τῆ Πατὸς ἕξεις· τῶν δὲ ἄλλων, τὰ πρωτεῖα. ΠΑΝ. Τὸν Πᾶνα, οἱ μὲν λέγουσιν υἱὸν Πηνελόπης κ πάντων τ μνηστήρων, κ ἀφὰ τέτο λέγεσθαι κ Πᾶνα. Επιμφρίδης δὲ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτῆ, Διὸς κ Καλλισῦς, Πᾶνα κ Αρκάδα διδύμους. Αρίσιππος δὲ ἐν τῷ Αρκαδικῷ, Διὸς κ νύμφης Οἰνηίδος. οἱ δὲ λέγουσι, ἀφὰ τέτο, Πὰν, ὅτι τ ὥρας ἐσὶ σημεῖον· τυτέσι, ῦ παντός. ὅθεν κυρίως προσαγορεύεται Πάν. σημοινεῖται γὰρ ἡ μορφὴ ῦ Θεῦ τῷ

† Ven ἐπὶ.

σχήματι.

Αἶγα δ' αἶγα λάβῃ τῷ γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ
Α χίμαιρος. χιμάρῳ ϗ καλὸν κρῆς, ἔς τέ κ' ἀμέλξῃς.

Si verò capram acceperit ille præmium, ad te defluet

Capella. Capellæ autem carò bona est, donec mulseris.

ῥεύξεται. ϗ τὸ μὲν τῶ κεράτων ἀπομίμημα, ἡλίᾳ ϗ σελήνῃ, ϗ μιλώσκης φασὶν εἶναι, τὸ δὲ πάρδαλιν εἰλῆφθαι, τῶ γῆς φαντασίας εἵνεκα. τὰ ϗ κάτω λάσια, τῶν τῶ γῆς μερῶν, ϗ τῶ σὺ αὐτῇ πεφυκότων· τὴν ϑ σύριγγα, τῶ σὺ τῷ κόσμῳ πνευμάτων μίμησιν εἶναι, τὸ ϑ αἰγωπὸν, τῶν καταιγίδων τὰς ἀφνειὰς ταραχὰς, ϗ τῶν ὑπὸ νεφῶν γινομένων ῥεῦ τῶ ἀέρα μεταβολῶν· ϗ τὰ κάτω, τυτίσι τὰς μηρὰς δασεῖς, σημαίνοντας τὰς ὑλώδεις τόπους· ϗ τὰ κάτω βραχέα, σημαίνοντα τῶ ὀρῶν τὰ τραχέα. ἔχει δὲ καὶ τῇ μιᾷ χρὶ τὸ ὀρίπαιον, σημαῖνον τὴν ἐργασίαν· τῇ δὲ ἄλλῃ τὴν σύριγγα, σημαίνουσαν τὰς ἀνίμους. Τὸ δὲ δεύτερον, ἐνίοτε μὲ ἐπὶ τάξεως λέγεται, ἐνίοτε ἐπὶ ἀριθμήσεως, καθὰ ϗ τὸ πρῶτον, ϗ τὸ τρίτον, ϗ τὰ τῶ ἀκολουθίας ταύτης. ἐνταῦθα δὲ τὸ δεύτερον, κατὰ τὸ πρότερον σημαινόμενον λέγει. ΑΠΟ. Κομίσῃ. ὡς τὸ λαψῇ, ἀντὶ τῦ λήψῃ. τὰς ϗ μέλλουσας ῥεῖ πῶσιν οἱ Δωριεῖς, δεξῇ, λαψῇ, γραψῇ, ϗ τὰ ὅμοια.

4. ΑΙ. Τὸ αἶκα ἀντὶ ϑ εἰκεν ἐστί· τὴν ϗ ει διφθογγον τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς εἰς τὴν αι. τὸ δὲ ε ψιλὸν, εἰς α βραχύ. οἷον, εἶπεν, αἶκα, ἄρτεμις, ἄρταμις. κακῶς ϗν ὁ Θεόκριτος ἐξέτεινε τὸ α νῦν, τῶν ϗ Δωριέων εἰς α βραχὺ τὸ ε ϑ διωπτικῦ σωμάτισμῦ τρεπόντων, ὅτος ἐξέτεινεν, ὃ ϗ παρακατιὼν, σωνέσηλε. ΑΑ. Εκτέτα) τὸ λα, ἀφ' τὸ εἶναι Δωρικὸν, ὥς φησιν Ασκληπιάδης, ἐπεὶ φησὶν ὅτι ϗ βραχύ ἐστιν.

5. ΑΙ. Ηγων, εἰ μὴ ἔχει τις τράγον διδόναι τῷ Θεῷ, ϗ δῶσῃ αἶγα θήλειαν, σὺ λήψῃ χίμαιρον, ἐπὶ θηλυκῦ. Χίμαιρος ϗ ἀρρενικῶς μὲ ὁ τράγος, θηλυκῶς δὲ, ἡ σύνουσία αἰξὶ, ἡ ἐνὸς χειμῶνος ὖσα. μᾶλλον δὲ ἀδύνατον μὴ ἔχειν τινα τράγον, ἀλλ' εἰ θελήσει ὁ Θεὸς αἶγα λαβεῖν, σοὶ δοθήσε) χίμαιρος. Τὸ δὲ καταῤῥεῖ μεταφορικῶς ἀντὶ ϑ κατενεχθήσε), τὸ σύνηθον τῶ δόσεως διὰ ϑ καταῤῥεῖ δηλοῖ.

6. ΕΣ. Αντὶ ϑ ἀπαμελκῖ. ὁπ δὴ τύτῳ τὴν μήπω τετοκυῖαν δηλοῖ, ὅτι δὲ τῶ μήπω τετοκυίας τὸ κρέας ἥδιόν ἐστι, φησὶ ϗ Ησίοδος. — Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκυίας. Γράφε) ϗ, ἐς τ' ἂν ἀμέλξῃς.

Εν ἄλλῳ· αἶκα τῆν.] Ἐὰν ἐκεῖνος λάβῃ κερασφόρον τράγον (κεραὸς ϗ ϗ κερασφόρος, τὸ αὐτὸ· πλὴν ὅτι τὸ μὲ ποιητικόν ἐστι· τὸ δὲ κερασφόρος, κοινὸν) αἶγα σὺ λήψῃ. ἐὰν δὲ αἶγα λάβῃ ἐκεῖνος γέρας, εἰς σὲ καταῤῥεῖ ϗ καταῤῥεύσει, ἤγουν εἰσιλισύσεται ἡ χίμαιρος. ἀπὸ μεταφορᾶς ϑ ὕδατος, τὸ σύνηθον δὲ τῆς δόσεως ἀφ' ϑ καταῤῥεῖ δηλοῖ. XI. Τῇ χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας ἐστὶν, ἕως ἂν ἀμελξῇς αὐτήν. Ερίφος, μέχρι τριῶν ϗ τεττάρων μηνῶν. Χίμαροι ἐπὶ θηλυκῦ, ἕως ἐνιαυτῦ, τυτίσιν, ἕως ἂν τέκωσι ϗ ἀμελχθῶσιν. ἀφ' ὃ δὲ τέξεται ἡ χίμαρος, ὑχίτι χίμαρος λέγεται,

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἁδιοΐ, ὦ ποιμαίν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς
Τᾶν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἰ κα ταὶ Μῶσαι τὰν οἰΐδα δῶρον ἄγωνται,
Αρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας. αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ
Τιμαῖς ἄρνα λαβεῖν, τὺ ἦ τὰν οἶν ὕστερον ἄξεις.

CAPRARIUS.

Dulcius, ô paſtor, tuum carmen eſt, quam effuſa
Illa quæ de rupe ex alto defluit unda.
Si Muſæ oviculam præmium abducant,
Agnum tu ſtabularium pro præmio accipies. Si vero placuerit
Illis agnum capere, tunc tu poſtea ovem abduces.

γεται, ἀλλὰ χίμαιρα, ἢ αἶξ· ταυτὸ γὰρ αἶξ, καὶ χίμαιρα. ἐπὶ δὲ τῶν ἀρρένων, ἔριφος, καὶ τράγος· οἱ δὲ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ θῆλ ἄρρενος, τ' αἶγα λέγουσι. καὶ ἔστιν αὐτοῖς κοινὸν ὄνομα τὸ αἶξ, ὡς ἔλαφος, ἄνθρωπος, ἵππος. ὁ δὲ ἐπὶ τούτων ἔριφοι, τοῦτο ἐπὶ τῶν προβάτων ἄρνες καὶ ἀμνοί. καὶ ὁ αἶγες σύναυλαὶ, τοῦτο ἐπ' ἐκείνων οἶες. ὁ δὲ τράγος ἐπί τούτων, τοῦτο ἐπ' ἐκείνων κριός. νομεῖς δὲ οἱ τῶν προβάτων, καλοῦνται ποιμένες· οἱ δὲ τῆς ἑτέρας μερίδος, αἰπόλοι. Θεοῖς δὲ ἐχρῶντο οἱ νομεῖς, τῷ Πανὶ, καὶ ταῖς Μούσαις, καὶ ἔτι ταῖς Νύμφαις. καὶ ταῖς μὲν Νύμφαις, καὶ τῷ Πανὶ, ὡς ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβοντες, ἀγρόταις θεοῖς καὶ αὐτοῖς ὖσι, καὶ ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβουσι· τῷ δὲ Πανὶ, ὡς χαρμόβῳ σύριγγι, καὶ ἐπισήμονι, καὶ ἐφόρῳ αὐτῆς ὄντι, ἧς καὶ αὐτοὶ ἐπιμελοῦνται· ταῖς δὲ Μούσαις διὰ τὸ μέλειν αὐτοῖς ᾠδῶν, ὧν αὗται ἔφοροι.

7. ΗΤΟ. Κατωφερὴς ἢ ἠχὼ ἢ καταχὴς, τὸ καταχούμενον, ἢ ὑπηχὼ, καὶ ὑποῤῥοιζῶν ἐν τῷ καταφέρεσθαι. Ἐν ἄλλῳ. Η τὸ καταχὲς. Εἰ μὴ μὴ τὸ ὕδωρ ἐπῆγε τὸ τὸ, ταυτὸ δύναμθον τῷ ὃ, εἶχεν ἂν ὁ λόγος σαφέστερον οὕτω. ἡδύτερον, ὦ ποιμὴν, τὸ σὸν μέλος, ἢ σκεῖνο τὸ ὕδωρ, ὅπερ ὑψόθεν ἀπὸ τ πέτρας καταφέρεται μὴ ἦχον. νῦν δὲ προτάτ[ι]κὰ αὐτό. καὶ δυσνόητον ποιεῖ τ λόγον, τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ συνεπαγόμενον. σύνηθες δὴ τὸ τοιοῦτον καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ.

9. ΑΙ. Παραβολὴ) ὁ μὲν αἰπόλος τῷ Πανὶ· ὁ δὲ ποιμὴν ταῖς Μούσαις. ὁ δὲ νῦς ἔτως· ἐὰν αἱ Μῶσαι τὴν οἰΐδα, ἤγουν τὴν οἶν τὸ θῆλυ πρόβαλον δῶρον ἄγωνται, ἀντὶ τοῦ λάβωσιν, ἄρνα σὺ σακίταν λήψῃ γέρας. σηκίται δὲ ἄρνες, ἕως ἔτι γάλακτος δεομένης, οἱ νομεῖς τῶν μητέρων χωρίζοντες, ἰδίας βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ κλείουσιν· ἐὰν ἢ ἀρέσκῃ σκείναις ἄρνα λαβεῖν, σὺ ἦ τὴν οἶν ὕστερον ἀξεῖς, τουτέστιν ἐν τῇ ᾠδῇ τὰ δευτερεῖα τῶν Μουσῶν ἕξεις.

12. ΑΗΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῆς ποτὶ τὰν νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τᾶδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τῦτο γιώλοφον, ἅτε μυρίκαι
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομεύσω.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμήν, τὸ μεσαμβρινόν, ἐ θέμις ἄμμιν

THYRSIS.

Viſne per nymphas, viſne, Caprarie, hic aſſidens,
Ad acclivem hunc tumulum, ubi ſunt myricæ,
Canere fiſtula? ego autem interea capellas paſcam.

CAPRARIUS.

Non fas eſt, ô paſtor, jam circà meridiem, non fas eſt nobis

12. ΛΗΣ. Αντὶ δ' βέλῃς κὴ θέλῃς, ἀπὸ θήμεθα δ' λῶ, τὸ θέλω. ὅθεν κὴ λῶον τὸ ἐπωφελὲς, ὃ πάντες θέλομεν. ἢ Δωρικὸν τὸ λῆς, κατὰ ἀφαίρεσιν ς δὲ συλλαβῆς. ὁ Θύρσις ϗ τῦτο λέγει. Τᾶδε, ἐνθάδε ἢ ἐκεῖσε. Τὸ ϗ καθίξας Δωρικὸν, τροπῇ δ σ, εἰς ξ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τ μέλλοντα τ τετάρτης συζυγίας τ ληγούσης εἰς ζ, λέγε δ ξ, ἐναφέρουσιν. Αλλως. Λῆς πολὶ τᾶν νυμφᾶν. Θέλῃς ὦ αἰπόλε πρὸς τ νυμφᾶν ὧδε ἐλθεῖν, κὴ καθίξας εἰς τ ἀνεσηκότα τῦτον τόπον κὴ κατάντη, ἤγουν, ὀξὺν, ὅπου αἱ μυρίκαι, τῇ σύριγγι μέλπῃν, τὰς ϗ αἶγας ἐγὼ ἐν τᾷδε τᾷ τόπᾳ βοσκήσω. Τὸ κάταντες, τὸ κατωφερὲς, ὅπερ ἐστὶν ἐναντίον τᾷ ἄναντες, λέγεται ϗ ἐπὶ δ αὐτῦ. ὁ γὰρ ἀνάντης τόπος, ὁ αὐτὸς δή που ἐστὶ κὴ κατάντης, κὴ ἀνωφερὴς ἐπὶ δ αὐτῦ κὴ κατωφερής. λέγεται δὲ κὴ ἀνάντη ξύλα κὴ κατάντη, τὰ ἄνω φερόμενα κὴ κάτω, κὴ ἀνωφερῆ κὴ κατωφερῆ, ἐπὶ τῶν αὐτῶν. Γιώλοφον δὲ ὁ ἐν τᾷ ὁμαλᾷ πέδῳ ὑπερανεστηκὼς ὄχθος, ὃς κὴ κολωνὸς καλεῖται· πῶς δ γαίας ὀλφοσγογραφυμένης, ψιλογραφεῖται τὸ γιώλοφον, τὸ ὡς ἀνώγειον, κὴ κατώγειον; κὴ φαμὲν ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ γαῖα, ἐψιλογραφεῖτο, ὡς κὴ τὰ παρ' αὐτῆς συγκείμενα· νῦν ϗ οἱ νέοι διφθογγογραφοῦντες, ἐκ ἠθέλησαν τὴν παλαιὰν συνήθειαν τελείως ἀπολιπεῖν, ἀλλ' ἔθεσαν κὴ τινὰ ψιλογραφήματα.

12. Αντὶ δ' βέλῃς κὴ θέλῃς, ἀπὸ θήμεθα δ' λῶ, τὸ θέλω. ὅθεν κὴ λῶον τὸ ἐπωφελὲς, ὃ πάντες θέλομεν. ἢ Δωρικὸν τὸ λῆς, κατὰ ἀφαίρεσιν ς δὲ συλλαβῆς. ὁ Θύρσις ϗ τῦτο λέγει. Τᾶδε, ἐνθάδε ἢ ἐκεῖσε. Τὸ ϗ καθίξας Δωρικὸν, τροπῇ δ σ, εἰς ξ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τ μέλλοντα τ τετάρτης συζυγίας τ ληγούσης εἰς ζ, λέγε δ ξ, ἐναφέρουσιν. Αλλως. Λῆς πολὶ τᾶν νυμφᾶν. Θέλῃς ὦ αἰπόλε πρὸς τ νυμφᾶν ὧδε ἐλθεῖν, κὴ καθίξας εἰς τ ἀνεσηκότα τῦτον τόπον κὴ κατάντη, ἤγουν, ὀξὺν, ὅπου αἱ μυρίκαι, τῇ σύριγγι μέλπῃν, τὰς ϗ αἶγας ἐγὼ ἐν τᾷδε τᾷ τόπᾳ βοσκήσω. Τὸ κάταντες, τὸ κατωφερὲς, ὅπερ ἐστὶν ἐναντίον τᾷ ἄναντες, λέγεται ϗ ἐπὶ δ αὐτῦ. ὁ γὰρ ἀνάντης τόπος, ὁ αὐτὸς δή που ἐστὶ κὴ κατάντης, κὴ ἀνωφερὴς ἐπὶ δ αὐτῦ κὴ κατωφερής. λέγεται δὲ κὴ ἀνάντη ξύλα κὴ κατάντη, τὰ ἄνω φερόμενα κὴ κάτω, κὴ ἀνωφερῆ κὴ κατωφερῆ, ἐπὶ τῶν αὐτῶν. Γιώλοφον δὲ ὁ ἐν τᾷ ὁμαλᾷ πέδῳ ὑπερανεστηκὼς ὄχθος, ὃς κὴ κολωνὸς καλεῖται· πῶς δ γαίας ὀλφοσγογραφυμένης, ψιλογραφεῖται τὸ γιώλοφον, τὸ ὡς ἀνώγειον, κὴ κατώγειον; κὴ φαμὲν ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ γαῖα, ἐψιλογραφεῖτο, ὡς κὴ τὰ παρ' αὐτῆς συγκείμενα· νῦν ϗ οἱ νέοι διφθογγογραφοῦντες, ἐκ ἠθέλησαν τὴν παλαιὰν συνήθειαν τελείως ἀπολιπεῖν, ἀλλ' ἔθεσαν κὴ τινὰ ψιλογραφήματα.

13. ΜΥ. Οπου αἱ μυρσίναι, ἐφ' αἷς μισημβρίζῃ εἰώθασιν.

15. ΜΕ. Τὸ μισημβρινὸν, ἐκ δ μεσημερινῦ, ἐκβολῇ δ ε, κὴ προσθέσει δ β.

ΟΥ. Οὐ πρέπον ἐστὶν ὦ ποιμὴν, κατὰ τὸ μέσον τ ἡμέρας τῇ σύριγγι χρῆσθαι. τ Πᾶνα δεδοίκαμεν, ὄντως γὰρ πικρός ἐστιν· ἀντὶ δ βαρὺς κὴ ὀργίλος· ἡνίκα ἀπὸ τ ἄγρας σχολάσας ἀναπαύεται, κοπιακὼς, ἐν αὐτῇ δηλονότι· κὴ ἀεὶ πρὸς τῇ ῥινὶ αὐτῦ, ἤτοι ἐν τῇ ῥινὶ, ὀρμεῖαι χολὴ κάθηται· τετύφει, κὴ ἀεὶ ὀργίλος ἐστίν.

Συρίσδεν· ἢ Πᾶνα δεδοίκαμες. ἢ γὰ ἀπ' ἄγρας
Ταυίκα κεκμακὼς ἀμπαύεϑ· ἐντί γε πικρὸς,
Καί νιν ἀεί δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηϑ·.
Ἀλλὰ (τὺ γὰ δὴ Θύρσι τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
Καὶ τὰς βωκολικὰς ὅτι τὸ πλέον ἵκεο μώσας)
Δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἐσδώμεϑα, τῶ τε Πριήπω

Fiſtula canere: Pana metuimus: namque is à venatione
Tunc feſſus requieſcere ſolet, eſtque amarulentus,
Et illi ſemper acerba bilis in naribus ſedet.
Verum (tu enim ô Thyrſi Daphnidis dolores noſti,
Et bucolicæ ad ſummum perveniſti Muſæ)
Et huc age, ſub ulmo conſideamus, Priapi

19. ΑΛ. Ηγεν, τὸ φωὶ γ' ϑανάτῳ τῷ Δάφνιδός μοι λέγε. Τὸ ἄλγε' ἄιδε, τριχῶς εὑρομὲν γεγραμμένον ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀντιγράφοις, δηλονότι, ἄλγε' ἄιδες· καὶ λέγῃ τὸ ἄιδες, ἀντὶ τῦ λέγεις ἂν, Δωρικῶς, καὶ ὅτι τὸ γὰ παρέλκῃ καὶ ἄλγε' ἄιδε, ἀντὶ γ' λέγε. καὶ ἄλγεα εἶδες, ὁ καὶ βέλτιον. Αλλως. Αλλὰ τὺ γὰ δὴ Θύρσι] τὸ σὺ καὶ τὸ γὰ, ἐπὶ τ' δεύτερον ἀφορᾷ σίχον. ὀφείλει καὶ τὸ σὺ, καὶ ἐπὶ γ' πρότερα λέγειαϛ λὰπὸ κοινῦ. ὕτω γὰ ἂν εἴη ὁ λόγϑ ἀκόλυϑϑ, ἔχων ὕτως· Αλλὰ σὺ ὦ Θύρσι, ἄιδε τὰ ἄλγη γ' Δάφνιδϑ· σὺ γὰ ἀφίκυ καὶ ἐπὶ τὸ πλέον τ' βυκολικῆς μύσης. ἐκ ἀντιπίπτῃ δὲ ἑαυτῷ, μὴ πρέπῃν εἰπὲν συρίζειν κατὰ τὸ μέσον τ' ἡμέρας λέγ τ' Πᾶνα, εἶτα, τ' Θύρσιν προτρεπόμϑ ἄιδειν. ἐ γὰ ταυτὸν ἐϛι τὸ συρίζειν τῷ ἄιδειν· ἀλλὰ συρίζειν μὲν ἐϛι, τὸ λέγ σύριγϑ μιλπτειν. ἄιδειν δὲ, τὸ κοινῶς τραγωδεῖν. τὸ τῇ σύριγγι δὲ χρῆναϛ φησὶ μὴ πρέπον εἶναι κατὰ τὸ μεσημβρινὸν, λέγ τ' Πᾶνα, τῇ σύριγγι χρώμενον· ἐπὶ τὴν ᾠδὴν δὲ προτρέπεται, ὡς ἄλλο τι ὄσαν, καὶ ἐ * μέλον αὐτῆς τῷ Πανί.

21. ΤΩ. Τὸν Πρίηπον νύμφης Ναίδϑ, ἢ Χίονης καὶ Διονύσυ φασὶν υἱὸν, ὃν καὶ κλίσαι φωὶ Λάμψακον ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν φασί. παρ' ἐνίοις δὲ, ὁ αὐτός ἐϛι τῷ Διωνύσῳ, ὡς τ' ἐτυμολογίας γὰ φαίνε). ἔϛι γὰρ οἶον, ἢ βριήπυϑ διὰ τὰς ἐν ταῖς βακχείαις καὶ μέϑαις ἀκοσμίας. ἢ φαλλοφόϑ, προεμένϑ τὸ σπέρμα. τὸ δὲ κρανιάδων, ἀντὶ γ' κριῶν. εἰ μὴ πυ τὰς νύμφας κριωίδας λέγει, ὡς τ' νυμφῶν συσκαϑεζομένων τῷ Πριήπῳ τινὲς δὲ τὸ κρανιάδων, κρανείας ἀπεδέξανϑο, ἃ ἐϛι δένδρα ὕτω καλούμενα. Εν ἄλλῳ. ΔΕΥ. Αγε ὑπὸ τὰν πτελέαν ἐσδώμεϑα· ἀντὶ γ' καϑεζώμεϑα, ἢ καϑίσωμεν, ἀπεναντίας γ' ἀγαλμαϑϑ γ' Πριάπυ, καὶ τῶν πηγῶν, ὅπυ ἡ καϑέδρα ἐκείνη ἡ ποιμενική, καὶ αἱ δρῦς. εἶεν δὲ ἀϛῆς ὥϛπερ ἦσας ποτὲ ἐρίζων πρὸς τ' Χρόμιν τ' Λιβύκϑεν, τυτέϛι τ' ἀπὸ τ' Λιβύης, εἰ γά τέ σοι δώσω δίδυμα τετοκυῖαν, ὥϛε μέχρι τρίτυ ἀμέλξαι αὐτήν. ἥτις δύο ἔχυσα ἐρίφυς, προ-

* Ven. μέλλον ὃν αὐτῆς.

Καὶ τῶν κραναάδαν κρηνάντιον, ἆπερ ὁ λῶκος
Τλῶ. ὃ πωμμικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἰ δέ κ' ἀείσῃς,
Ὡς ποκὰ τὰ Λιβύα δὲ ποτὶ Χρόμιν ἆσας ἐρίασδαν,
Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκαν ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Ἀ δὲ ἔχρισ' ἐρίφως, ποτεμάλξει ἐς δύο πέλλας.
Καὶ βαδὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδεῖ κηρῷ,
Ἀμφῶες, νεοτδυχές, ἔπι γλυφάνοιο ποτόσδον.

Et fontium Nympharum ex adverſo, ubi ſedes eſt
Illa paſtoralis & quercus. Si vero cecineris
Sicut olim cum Libyco paſtore Chromide cantaſti certans,
Tunc & capram tibi dabo gemellonum matrem, ut ter mulgeas;
Quæ geminos hædos lactans, duas ineres mulctras lacte complet:
Et profundum poculum *dabo* dulci cera collutum,
Geminis anſulis novum, recentem adhuc ſculpturam redolens;

προσαμέλξει, κ' ἀμελχθήσεται εἰς δύο πέλλας. ποιμβρικὸν δὲ ἀγγεῖον ἡ πέλλα. λέγεται δὲ ἕτω κ' ἡ μέλαινα.

25. ΔΙ. Δίδυμα τετοκυῖαν, ὥστε τρὶς ἀμέλξαι. πολὺ γὰρ ἔχουσι γάλα αἱ διδυματόκοι ὅθεν φησὶν, ἡ αἶξ περισσιάζεται τῷ γάλακτι, ὥστε κ' μὴ τὴν τῶν ἐρίφων τροφὴν κ' δύο πέλλας πίμπλησι. τὰς δὲ ἀμολγὰς πέλλας καλοῦσι, παρὰ τὸ πίνειν ἐν αὐτοῖς, ὅ ἐστι, γαλακτοδόχον ἀγγεῖον.

27. ΚΙΣ. Κισσύβιον, ποτήριον παρὰ τὸ χεῖσθ ἐν αὐτῷ τὸ πίνειν, χισσύβιον ὄν. ἢ ξύλινον ἔκπωμα κεκοσμημένον γόμφοισι πολλοῖς. ἢ καυκίον ξύλινον ποιμβρικὸν, τὸ οἰονεὶ χισσύβιον. Αλλως. Κισσύβιον, ποτήριον ἀγροικικὸν, ἴσως ἀπὸ τ κισσοῦ, ἐξ οὗ κατεσκεύάζοντο τὰ ποτήρια. κοινοτέρως δὲ κ' ἐπὶ πάντων τ ζυλίνων ποτηρίων ὁ λόγ. τίθεται, παρὰ τὸ κιχύσθ εἰς αὐτὸ τ οἶνον, οἷον χύω, χύσω, χυσίβιον, κ' κυσσύβιον. Ησίοδ. — ὀλίγον ϗ Εἰσῃ) κισσυβίου. ἢ κισσύβιον, ποτήριον, παρὰ τὸ χεῖσθ ἐν αὐτῷ τὸ πίνειν, χυσείπιόν τι ὄν. ΚΕ. Ηγουν λελειμμένον κηρῷ, κεχρισμένον, ὁ κεκονισμένον οἱ κοινοὶ φασιν, ἀπὸ τ κλύζω· λέγεται δὲ τὸ κλύζειν, ἐπὶ δύο· ἐπί τε τ διὰ κλυσῆρ. ἰατρεύειν, κ' ἐφ' ὑγρῶν, ὅταν τι ἐπέρχωνται κ' ἐπικαλύπτωσι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα.

28. ΑΜ. Τὸ ἀμφοτέρωθεν ἔχον ὠτία τινά. διὰ ϗ τοῦτο τὸ μέγεθ. παρίσησιν. ΝΕΟ. Νεωστὶ κατεσκευασμένον. ΓΛΥ. Αντὶ τ προσόζον, ὀσμὴν πέμπον, κ' μυρίζον. Γλυφάνοιο ϗ, τοῦτ' ἔστι γλυφῆς. ὥσπερ δὲ γίνεται ἀπὸ τ σίφω, σίφανος, κ' ἀπὸ τ λιῶ, λίβανος· ἕτω κ' ἀπὸ τ γλύφω, γλύφανος, ποιητικῶς·

29. ΤΩ.

Τῶ περὶ μὲ χείλη μαρύετ' ὑψόθι κισσός,
Κισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκονισμένος. ἃ δὲ καθ' αὑτὸν
Καρπῷ ἕλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ἐντοσθεν δὲ γυνά, τι θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· παρ δέ οἱ, ἄνδρες
Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλο.

Cui circum labra innectitur ſuperne hedera,
Hedera helichryſo adglutinata: & circa illam
Fructu capreolus volvitur geſtiens croceo.
Intus vero mulier, divina quædam imago, ſculpta eſt,
Ornata peplo, reticuloque: juxta vero ipſam viri
Pulchris capillis viciſſim, hinc ille, inde alter,

29. ΤΩ. Οὕτινος περὶ μὲν τὰ χείλη ὑψόθι κισσὸς μαρύεται, ἀντὶ δὲ πέπλεκται.

30. ΕΛΙ. Ο ἑλίχρυσος εἶδος φυτοῦ, ἔχ τὸ ἄνθος, ὅμοιον κρόκῳ, καὶ εἶον χρυσοειδές. ἄλλοι δέ τ' ἑλίχρυσον, βοτάνιλλο λέγουσι κροκοειδῆ καὶ χρυσίζουσαν. ΚΕ. Κονία, ἡ ἄσβεσις. ἀφ' ἧ, κονιάω κονιῶ, τὸ ἀσβέσῳ χρίω, καὶ κεκονιαμένος τοῖχος, ὁ ἀσβέσῳ κεχρισμένος. ἐνταῦθα δὲ τὸ κεκονισμένος, ἴσως ἀντὶ τοῦ κεκρισμένος ἁπλῶς. ἀπὸ δὲ κεκονιαμένος κατὰ συγκοπήν. ΑΥ. Τὸν κισσὸν δηλονότι. ἕλιξ, ἤγουν πλοκὴ εἱλεῖται, τυτίσι, τρίφεται τὴν ἑαυτῆς τροφήν.

31. ΑΓΑ. Αντὶ δὲ θάλασσα. ΚΡΟ. Ηγουν, κρόκῳ χροιὰν ἔχοντι.

32. ΕΝ. Αντὶ δὲ ἔνδον γυνά τις κατεσκεύασαι θεῶν δαίδαλμα, τυτίσιν ἔργον ὕτω ποικίλον, ὡς μὴ δοκεῖν ἀνθρωπον αὐτὸ κατασκευάσαι, ἢ ποικίλαι, ἀλλὰ θεός. τινὲς τὴν Πανδώραν φασὶν εἶναι. γεάφεται δὲ γυνά, τι. τὸ ὄ τι, πρὸς τὸ δαίδαλμα.

33. ΑΣΚ. Ασκητὴ, ἡ κεκοσμημένη πέπλῳ, τυτίσιν εὐθύμασι, καὶ ποικιλοφαλάροις, τοῦτο γὰρ τὸ ἄμπυκι. ἢ ἄμπυκι, τῷ στεφανοῦντι τὰς τρίχας. ἀπὸ τοῦ ἀμπέχειν.

34. Ηγουν, κόμας τρέφοντες· κομᾶν γὰρ καὶ ἐθειράζειν ταυτό. πλὴν ὅτι τὸ μὲ κομᾶν ἐστὶ κοινόν, τὸ δὲ ἐθειράζειν ποιητικόν. Αλλως. Εθειράζοντες, κομῶντες, εὐτριχοι. ἔθειραι γὰρ αἱ ἐξ ἔθους γινόμεναι τρίχες. ἢ ἐθειράδες, καὶ κάθηκοντες, τὰ γένεια, ἢ κομῶντες. ἔθειρα δὲ ἡ θρὶξ, ἡ ἐξ ἔθους τεμνομένη. Αλλως. Κομῶντες τὰς τρίχας, ἢ γενειῶντες ὥς τινες· ἔθειρα γὰρ ἡ τῆς κεφαλῆς θρίξ. ὅθεν Αριστοτέλης ἐν Ομήρῳ ἔγραψεν. ——Κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον, ἀπὸ ἐθειράδες. ΑΜΟΙ. Απὸ δὲ ἄλλο μέρος. Αμοιβαδὶς ποικίλως ἐπίστοις, ἤγουν λόγοις ἐρίζουσι πρὸς ἀλλήλους κατὰ ἀμοιβήν· περὶ αὐτῆς τῆς ἔριν δηλονότι ποιούμενοι.

35. ΤΑ.

Νῆχεί σ' ἐπέεσι. τὸ δ' ὃ φρενὸς ἄπλε) ἀυτᾶς 35
Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκε) ἄνδρα γελοῦσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τ', ῥιπεῖ νόον. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτ@
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖς δ' μέτα γειπούς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκ)
Λεπρὰς, ἐφ' ἃ ποδίδων, μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκῃ 40

35 Verbis altercantur: id vero nihil movet ipſam:
Verum jam hunc aſpicit virum ridens,
Jam vero ad alterum applicat ſe.
Illi vero præ amore
Diu oculis tumentes, incaſſum laborant.
Inter hæc piſcator ſenex, & rupes fabrefacta eſt
40 Aſpera, in qua feſtinans magnum rete ad jactum trahit

35. ΤΑ. Ταῦτα δ' ἃ αὐτοὶ φιλοψιχῦσιν, ἤγουν, αἱ φιλοψυχίαι δ', αὗται καὶ ἔριδες ἃς αὐτοὶ φιλοψιχῦσι ϖερὶ αὐτῆς, τῆς φρενὸς αὐτῆς ὑπ' ἄπτου).

36. ΑΛΛΟ. Τὸ μὲν τοι, νοήσεως ἐστί· τὸ δ', ὁράσεως. ἀδύνατον γὰρ ὁμολογεμένως, ἐν γραφῇ, κίνησιν εἶναι ζωτικὴν, ἀλλὰ τ' γλυπτῶν εἰκόνων κατάλληλοι ἦσαν τοῖς λελεγμένοις. ταῦτα καθ' ὑπερβολὴν Ομηρ@ ἔλεγεν ἀληθέστερον.——Χρύσεαι ζωῇσι νεανίσιν εἰοικυῖαι. Αλλως. ΑΛΛ. Ἄλλοτε μὲν πρὸς ἐκεῖνον βλέπῃ ἄνδρα γελῶσα· ἄλλοτε δ' πρὸς τοῦτον ῥίπτῃ τὸν νοῦν, ἤγουν τρέπῃ.

38. ΚΥ. Οἰδοῦντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς. συμβαίνῃ γὰρ τοῖς ἀγρυπνοῦσιν ὡς ἐπίπαν οἰδαίνειν τὰ κοῖλα· ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀναισκέως δι' ἔρωτα πάσχουσι· γίνεται δὲ παρὰ τὸ τὰ κοῖλα οἰδαίνειν κοῖλα δ', τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν. ΕΤΩ. Αντὶ τ' μάτην κάμνουσι. τίς γὰρ ἂν ἄγαλμα πεῖσαι δυνήσῃ); Αλλως. ὁ νοῦς· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτ@ κατὰ πολὺ κυλοιδιόωντες, ἤγουν κυλοιδιῶντες, τουτέστι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξοσκέλλοντες, ἐτώσια καὶ μάταια μοχθίζοντι, ἀντὶ τ' μοχθίζουσι καὶ κοπιῶσι. μοχθίζω, ποιητικόν· μοχθῶ, κοινόν.

39. ΓΡΙ. Γριπεὺς, ὁ ἁλιεύς. καὶ γρίπ@ τὸ δίκτυον, παρὰ τὸ τοὺς ἰχθύας ἀγρεύειν.

40. ΛΕ. Τραχεῖα, ἡ λευκὴ, ἡ ὑπὸ τ' κυμάτων λυκαινομένη, ἡ ὑψηλή· ἐπεὶ καὶ λέπας, τ' ὄρους τὸ ἄκρον φασίν. ἡ λευκὴ, καὶ λέπρα ἐοικυῖα. τινὲς δὲ τὴν τραχεῖαν ἔφασαν, τὴν σκληπρωθεῖσαν, καὶ σκαπλωθεῖσαν, οἷον καὶ βρωθεῖσαν. Αλλως. ὁ νοῦς· γριπεύς τις γέρων, ἤγουν, δικτυοθήρας· καὶ πέτρα λέπρας, τουτέστι βρόα, ἔχουσα· ἐφ' ἃ, καὶ ἐν ᾗ πέτρᾳ σπεύδων ὁ πρέσβυς, μέγα δίκτυον ἕλκῃ εἰς βόλον, ἤγουν, εἰς ἄγραν, εἰς τὸ ῥῖψαι ἐπὶ ἄγραν, ἀμοιωμένῳ ἀνδρὶ μοχθοῦντι κατὰ τὸ καρτερὸν, ἤγουν μὴ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἰσχύν· ἢ, τὸ ἰσχυρὸν τ' δυνάμεως, ἀνδρὶ ἀκμάζοντι ὁμοιον ἔχων.

Ὁ πρέσβυς, καμόντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς·
Φαίης κεν χυίων νὶν ὅσσον σθένος ἐλλοπιεύειν·
Αἱ δέ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ γὰρ σθένος ἄξιον ἄβας.

Senex, valde laboranti viro similis:
Diceres ipsum totis membrorum viribus piscari:
Nam venæ illi undique in collo tument,
Quamvis jam cano: robur vero illi est etiam juventa dignum.

42. ΘΑΙ. Εἴποις ἂν αὐτὸν ὡς τῶν μελῶν τὸ σῶμα ἁλιεύῃ, ἢ ὡς πάσης δυνάμεως, ἧς ἔχῃ. ἐλλοπιεύῃ δέ ἐστιν, τὸ ἔλλοπας, ἤγουν ἰχθῦς ἀγρεύῃ. ἔλλοπες γὰρ οἱ ἰχθύες, παρὰ τὸ εὐ λειπίσιν εἶναι· ἢ παρὰ τὸ λειποδωτὸν τῶν ἰχθύων· ἢ παρὰ τὸ ἐλλείπειν ὀπῆς καὶ φωνῆς. Ἀλλως. εἴποις ἂν ἐλλοπιεύῃ αὐτὸν, ἤγουν, ἰχθυᾶσαι ἐπὶ τὴν τῶν ἰχθύων ἄγραν μοχθεῖν, ὅσον σθένος, ἤγουν, ὅση δυνάμις τῶν μελῶν. ὁ σχηματισμὸς ὅτι καὶ τοῖς κοινοῖς ἐστι σωνήθης. οἷον, συλλαβεῖν ὅση δύναμις· σκλίνων τόδε, ὅση μοι ἰσχύς. ἐλλιπῶς δὲ ταῦτα λέγεται. τὰ γὰρ σύντελῆ συλλαβεῖν κατὰ τὴν δύναμιν, ὅση σοι ἐστί· καὶ σκλίνω τόδε, κατὰ τὴν ἰσχὺν, ὅση μοι ἐστίν· εἶχε δ' ἂν ταῦτα ὁμοίως τῶν οἱ νῦν βροτοί εἰσι. καὶ σαφέστερα ἦν, εἰ ἔτως ἂν ἐλέγετο· συλλαβεῖν κατὰ τὴν ὅση σοι δύναμίς ἐστι· καὶ σκλίνω τόδε, κατὰ τὴν ὅση μοι ἰσχύς ἐστι. ταῦτα γὰρ ἀπὸ τοῦ τὴν, ἀρξάμενα, εἶτα ἐκ ἀποδεδωκότα τὸ λόγον πρὸς αὐτὸ, ἀλλ' ὥσπερ ἐκ μεταμιλείας εἰς ἕτερον μεταπεσόντα σχηματισμὸν, δῆλα γίνεται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, οἷα ἔτυχεν, εἶτα ὅπῃ μετακλιθέντα ἀποδίδοται. νῦν δὲ ἐλλιπέστερον λέγεται, καὶ τοῦ τὴν, ἀπόντος. κατὰ ταῦτά ἐστιν ἐλλιπὲς, καὶ τὸ, ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ. τὸ γὰρ συτελὲς, βαδαὶ τοῦ ὄχλου, ὅσος ἡμῖν ἐμπίπτῃ.

43. ΩΙ. Δωρικῶς, ἀντὶ οὗ, ᾠδήκασιν· ἤγουν γεγαυρισμένος ἢ πεφυσιαμένος καὶ ἐξογκωμένος ὤν. οἰδῶ γὰρ οἰδήσω, τὸ ἐξογκᾶσθαι. Ἶνες δὲ τὰ παρακολουθοῦντα νεῦρα ταῖς φλεψίν. ἐλέγετο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ὁ ὑὸς ἶνις. ἀπὸ γὰρ τούτων τῶν μελῶν, τὸ σπέρμα σωάγεσθαι δοκεῖ.

44. ΤΟ. Ἡγουν, ἄξιόν ἐστι νέῳ τινὶ εἶναι. ἢ ἡ δὲ δύναμις ἀξία τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. ἴσως γὰρ εὐήλιξ ἐγέγλυπτο τῷ κισσυβίῳ, εὐμήκης τε τὴν σύνθεσιν τῶν μελῶν, ἢ ἀνάλογον τῇ ἀκμῇ τὸ σθένος αὐτοῦ. Ἀλλως. ὁ νῦς. Ὡς δὲ οἱ ᾠδήκαντι, ἔτως εἰσὶν ὀγκωμέναι κατὰ τὰ αὐχένα αὐτοῦ πάντοθεν αἱ ἶνες, ἤγουν τὰ νεῦρα, καί περ ὄντι πολιῷ, ἤγουν λευκῷ τὰς τρίχας· ἡ δὲ ἰσχὺς, ἀξία ἥβης, ἤγουν ἀκμῆς.

Τυλθὸν δ' ὅσον ἄπωθεν ἀλιτρύτοιο γέροντος,
Πυρναίαις ϛαφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά.
Τὰν ὀλίζος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσᾳ
Ἡμὺς· ἀμφὶ δὲ μιν δύ' ἀλώπεκες· αἱ μὲν ἀν' ὄρχως

45 Non procul inde ab iſto marino ſene,
Rubris uvis pulchre gravatur vinea.
Eam parvus quidam puer juxta ſepes cuſtodit
Sedens: quem circum duæ vulpes: altera per ordines vitium

45. ΤΥΤ. Τυτθὸν κυρίως, τὸ ἐπιτίτθιον βρέφος· παρὰ τὸ τυτθὸν, ὃ σημαίνει τὸ μικρόν. ὅθεν καὶ τυλθὴν λέγουσι τὴν ὀλίγην, ἢ μικράν. Αλλως. Τυτθὸν δ' ὅσον ἄπωθεν] ἄπωθεν δὲ τοῦ γέροντος, μὴ τὸ γέροντα τὸ κατὰ τὴν θάλασσαν πονούμενον, τοσοῦτον ἀφέστημα, ὅσον ὀλίγον. τοῦτο καὶ δύναται τὸ ὀλίγον ὅσον, προτατλόμενον ἔχον τὸ ὀλίγον τοῦ ὅσον. καθὰ τὸ ὅσις, ἔχει τὸ ὃς τοῦ τίς προτατλόμενον, ἃ ἐν τῇ ἀφαιρέσει τοῦ λόγου, ὕστερον ἐξ ἀναγκης ἀποδίδοται, οἷον, τίς ὃς τάδε ἐποίησε; καὶ, τοσοῦτον ἀπέχει τόδε, τοῦδε, ὅσον ὀλίγον· ἐν ᾧ τὸ ὅσον ἀπὸ ἴσου ἀφαιρούμενον, ἑτέρου ἐγνωσμένου ἀπαιτεῖ τὸν λόγον δείκνυσθαι· εἶτα ὥσπερ μὴ προχείρου τούτου ὄντος, τὸ ὀλίγον ἀποδίδοται καθολικῶς, ὑφ' ᾧ τόδε τὸ ἀφέστημα καὶ τόδε εἰσίν. ὥσπερ εἴ τις πρὸς τὸ, τίς ἀδέ ἐστι; τὸ ἄνθρωπος ἀποδοίη. τοῦ τίς τὴν ὑπόστασιν ἀπαιτοῦντος, καὶ τὸ ἄτομον. ὥσπερ δὲ τὸ ὅσον ἐν τοῖς τοιούτοις ὑποτάττεται, κατὰ τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ τὸ οἷον, ἀκολουθίαν ἔχει ὑποτάξεως. Τυτθὸν δ' ὅσον] Τὸ πᾶν ἔτως. μὴ τὸ γέροντα ᾖ, τὸ κατὰ τὴν θάλασσαν πονούμενον, τοσοῦτον ἀφέστημα ὅσον ὀλίγον, ἀλωὰ, ἦγουν ἄμπελος βαρεῖται καλῶς ϛαφυλαῖς πυρναίαις, ἤγουν πυρσαῖς ἤδη, πεπείροις δηλονότι, ἣν μικρός τις παῖς φυλάσσει ἐπὶ τοῖς φραγμοῖς καθήμενος.

46. ΠΥΡ. Ωρίμοις, πεπαζούσαις. οἱ δὲ, τὰς ἤδη ὥραν ἐχούσαις τροφῆς· πύρνον γὰρ ἔνιοι τὴν τροφὴν λέγουσιν. ἢ πυρναίαις, ταῖς τραχέσι μοις. ἐπάγει γὰρ ἑξῆς· Φειδῇ σιτουμένα τῶν τρώξιμων. ἢ ταῖς πεπαζούσαις, παρ' ὅσον παρὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου πυροῦνται. Αλλως. Πυρναίαις ταῖς πεπαζούσαις, ἢ τραχέσι μοις· πύρνος γὰρ ὁ σῖτος καὶ ἡ τροφή. Αλωὰ σημαίνει τέσσαρα. κυρίως μὲν γὰρ λέγεται ὁ ἀμπελόφυτος τόπος· ὡς κατὰ πολὺ λέγων τοῦ ἁπλῶς πεδίον. λέγεται ἀλωὰ, καὶ ὁ δενδροφόρος τόπος, ἐπεὶ δάφνης καὶ αὐτὸς λέγων τοῦ τὰ ἁπλῶς γῆς. ἀλλὰ καὶ ὁ λαχανηφόρος τόπος, ὁμοίως καὶ αὐτὸς ἀφὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. ἀλωὴ δὲ, καὶ ἡ ἄλως.

47. ΚΩΡ. Η κόρος, πάρα, ἀπὸ τοῦ τῆς ὀφθαλμοῦ κόρης, οἱονεὶ, χώρη τις ἔσα, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς χεῖται τὸ διαφανὲς πνεῦμα. κόρη δὲ καὶ ἡ παρθένος, ὑγροφυὴς καὶ τρυφερὰ, ἀπὸ τοῦ, κορεῖν τὸ καλλωπίζειν, ὃ καὶ ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ εἴρηται.

Φοιτῇ, σινομήα τὰν ἔτρώξιμον. ἃ δ' ὀπὶ πήρᾳ
Γάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον ἐ περὶν ἀνάσειν

Incedit, lædens maturas uvas: altera peræ

Infidias ſtruit, nec prius puerum ſe relicturam

ἢ ἡ καθαρὰν, καὶ ἄφθορον ἔχουσα τὴν ἡλικίαν· κορεῖν γὰρ τὸ καθαίρειν, ἀφ' ὃ καὶ νεωκόρος. ἢ παρὰ τὸ κείρω, ἡ κἰρομένη ἔτι καὶ νηπιάζουσα. ἀφ' ἧς καὶ τὸ κῶρος καὶ κοῦρος, ὁ ἀπαλὸς τρυφερὸς παῖς. Ἐφ' αἱμασιαῖσι] παρ' ὅσον πλήρης αἵματος γίνονται αἱ εἰσιρχόμεναι ἐπ' αὐταῖς, διὰ τὸ ἀκανθώδεις αὐτὰς εἶναι.

48. ΗΜ. Ἡμέρος τὸ καθεζόμενος, ἀπὸ τοῦ ἕω, τὸ καθέζομαι, ἧμαι, καὶ τὸ παθητικὸν εἶμαι, ἧμαι, ἡ μετοχὴ εἱμένος ἡμένος. ΑΜΦ. Ὁμοιον τῷ· Δύο σκόπελοι, ὁ μὲ εἰς ἀρανὸν εὐρὺν ἱκάνῃ. τοῦτο γὰρ τὸ χῆμα ἀκ ἔχῃ κίνδυνον. ἐ γὰρ ἀφ' ἑτέρᾳ προσώπῳ ἐφ' ἕτερον ἡ μετάβασις γίνεται, ἵνα δέηται πλαγιασμοῦ, ἀλλὰ τὸ ὅλον εἰς μέρη. ταυτὸν δὲ τὸ ὅλον τοῖς μέρεσιν. ἔχῃ γὰρ τὸ πᾶν ἅπας. Δύο δὲ ἀλώπεκες φησὶ αὐτὸν, ἡ μὲν ἀνὰ τὰς ὄρχας, ἤγουν τὰς συκιάς τ ἀμπέλου ζητοῦσα, βλάψουσα τὴν σταφυλὴν τὴν εἰς βρῶσιν ἐπιτηδείαν, ἡ δὲ ἐπὶ πήρᾳ, ἤγουν κατὰ τ πήρας, τ τ ἄρτον τῶ παιδὸς ἐχούσης πάντα δόλον κατασκευάζουσα, τὸ παιδίον ἐ πρότερον ἐάσῃ φησὶ, πρὶν ἂν καθίσῃ αὐτὸ ἐπὶ τοῖς ξηροῖς, ἀντὶ δὲ ἐπὶ τοῖς κενοῖς, ἀπὸ μεταφορᾶς τ ἀνύδρων τόπων. ἢ ἀκράτισεν· ἤγουν ἐδένος ἐκρατές. ὅτι ὃ ἀπὸ δὲ κρατῶ σωνετέθη τὸ ἀκράτισον, δῆλον μὲν ἀπὸ τοῦ βραχὺ ἔχειν τὸ κρα. Τὸ ὃ πρὶν, ἐνίοτε μὲν μετὰ ἀπαρεμφάτου λέγεται. οἷον, πρὶν γενέαν τόδε, ἐγένετο τόδε. ἐνίοτε ὃ δὲ μετὰ ὁριστικοῦ· οἷον, πρὶν ποιήσω τόδε, ἐποίησα τόδε. δοκεῖ ὃ μετὰ ἀπαρεμφάτου μὲν λέγεσθαι, ἐπὶ τοῦ ποιουμένου πράγματος. μετὰ ὁριστικοῦ δὲ, ἐπὶ τοῦ παύοντος αὐτό. ΑΝ. Ὀρχός, ὀρχάτου διαφέρει. Ὀρχὸς γάρ ἐστιν ὁ βόθρος, εἰς ὃν ἐντίθεται τὸ φυτὸν πρὸς μοσχείαν, παρὰ τὸ ὀρύσσω, ὄρυχόν τινα ὄντα. ὄρχατον ὃ τὴν ἐπίστιχον φυτείαν, παρὰ τὸ ἔρχεσθαι. καὶ Ἀριστοφάνης τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν μετόρχμιον καλέσειν ἐν τοῖς γεωργοῖς. καὶ Ἡσίοδος ὄρχον λέγει τὴν ἐπίστιχον τῶν ἀμπέλων φυτείαν. Α μὲν ἂν ὄρχους, τοὺς διδύμους τ ἀμπέλου· ἤγουν, τοὺς κλάδους. ΦΟΙ. Ὁρμᾷ ὡς παρὰ τὸ πόρος πορῶ, τὸ πορεύομαι· ὅτου καὶ παρὰ τὸ ὁδὸς γίνεται ὁδῶ, τροπῇ δὲ δ εἰς τ, ὁτῶ, πλεονασμῷ δὲ φ, καὶ ι, φοιτῶ τὸ πορεύομαι, καὶ ὁρμῶ.

50. ΤΕΥ. Κατασκευάζουσα. γράφεται καὶ κεύθουσα, ἀντὶ δὲ κρύπτουσα. παιδεργον γὰρ τὸ ζῶον.

Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκρατίσιον ὀπὶ ξηροῖσι καθίζοι.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὸν πλέκει ἀκριδοθήραν,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων. μέλεται δέ οἱ ὅττι τι πήρης,
Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγμασι γαθεῖ.
Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας πεπέταται ὑγρὸς ἄκανθος,
Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.

Affirmat, quam eum ſine jentaculo in ficco collocarit.
Sed ille ex culmis pulchram cicadis capiendis decipulam nectit
Junco concinnans: neque vero illi vel pera curæ eſt,
Vel fructus vineæ tantum, quantum opere ſuo, quod nectit, delectatur.
Undique verò circa poculum circumvolat mollis acanthus,
Æolicum ſpectaculum: quod operis miraculo animum obſtupefaciat.

51. ΠΡ. Πρὶν ἢ ἀκρατισμῷ ξηρὸν ποιήσῃ αὐτό. ἀκρατισμὸν δὲ νῦν ὡς οἶμαι φησὶ, τὸ ἀπὸ τῶν βρωμάτων κόρον τε, καὶ μίθλω. Ἄλλως. οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωΐας ἔτι ὔσης, ὀλίγον τινὰ ἥδιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὦσι, καὶ μὴ ῥιγῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. ἐνταῦθα δὲ ἀκράτισον, ἀντὶ τοῦ ἄγρυπνον. ΚΑΘ. Τὸ καθίζῃ, γράφει βαρυτόνως. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων, ὁμοίως οἱ Δωριεῖς ἡμῖν προφέρουσιν.

52. ΑΝΘ. Ἀνθέρικος ὁ τὴν ἀσφοδέλου καρπὸς, ἧς τὰ φύλλα ὡς πράσα ἀγρίᾳ, μείζω δὲ καὶ πλατύτερα· ὁ δὲ καυλὸς ἀνθέριξ καλεῖται, ὅσον πηχυαῖος ὢν καὶ μείζων. τὸ αὐτὸ δέ φησι καὶ Θεόφραστος. Ἀπολλώδωρος δὲ ὁ Δωριεὺς φησὶν ὃ λέγεται τὴν τοῦ ἀσφοδέλου καυλόν. ὁ δὲ Νεοπτόλεμος, γελοίως ὠήθη, τὴν ἀνθέρα δηλοῦσθαι. ΑΥ. Ὁ δὲ πλέκει καλὴν ἀκριδοθήραν δι' ἀνθερίκων. ἀντὶ τοῦ ἀφ' καλάμης, ἣν οἱ κοινοὶ, καλαμαίαν φασί. ΚΑ. Ἐπίθετόν ἐστι, παρὰ τὸ κάζω ῥῆμα. ὃ δηλοῖ τὸ κοσμῶ, ὁ μέλλων κάσω, ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα, καλὸς· τὸ θηλυκὸν, καλή. ἢ παρὰ τὸ καλῶ ῥῆμα, ἐγίνετο καλὸς· διὰ τὸ καλεῖν πρὸς ἑαυτὸν ἕκαστον, ὡς τὸ ἀγαθὸν, ἐφ' ὃ ἄγαν θέομεν.

53. ΕΦ. Ἀντὶ τοῦ σωφρονίζων, σωφρόνων. χρῶν δὲ, τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς βρύλλον. ΜΕΛ. Ἀντὶ τοῦ μέλῃ, φρονεῖς ἔστιν αὐτῷ, ὅτε ἐπὶ πήρης, τυγχάνει, οὐδὲν ὅτε τὰ πήρας, ὅτε τῶν φυτῶν, ἤγουν τὰ ἀμπέλου, κατὰ τοσοῦτον. τοῦτο δὲ τὸ, τοσοῦτον, καθ' ὅσον γαθεῖ, ἤγουν γήθεται καὶ χαίρει περὶ τῷ πλέγματι, ἀντὶ δοτικῆς ἐπὶ τῷ πλέγματι.

55. ΠΑΝ. Πανταχοῦ δὲ περὶ τὸ ποτήριον περιπέπταται καὶ περικέχυται ὑγρός τις ἄκανθος καὶ μαλακός. ὅπερ ἔστιν εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδες χαμαίζηλον, εἰς μῆκος ἐξανθοῦν λίαν. ἢ ὑγρὸς ἄκανθος, ὁ εὔκοπος, καὶ εὔτονος.

56. ΑΙΟ. Ἦγουν θαῦμα οἷον αἰπόλος ἂν θαυμάσῃ ἀφ' τὸ κάλλος. γράφεται καὶ χωρὶς τοῦ π αἰολικὸν, τὸ ἀπατητικόν. αἰολίζω γὰρ τὸ ἀπατῶ. καὶ Ἱεροκλῆς· Μηδ' αἰόλιζε

Τῦ μ̃, ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ᾽ ἔδωκα
Ὦνον, κὴ τυρόεντα μέγαν λᾶνον γάλακτος·
Οὐδέπω πω ποτὶ χεῖλθ᾽ ἐμὸν δίγεν, ἀλλ᾽ ἔτι κεῖται
Ἄχραντον, τῷ κέν τυ μάλα περφρων ἀρεσαίμαν,

Pro hoc ego nautæ Calydonio capram dedi
Pretium, & grandem caseum candidi lactis:
Necdum adhuc labra mea attigit, sed adhuc jacet
Intactum, quo tibi valdè lubens gratificabor,

λιζε ταῦτα. τῦτο ϗ ἔφη δὶ ὑπερβολὴν τῦ κάλλυς· ἢ αἰολικὸν τὸ αἰτωλικόν. Αἰολεῖς γὰρ οἱ Αἰτωλοί. ἐξ Αἰτωλίας δέ φησι τὸ ποτήριον κεκομίσθαι. ἢ αἰολικὸν, ἀπατηλὸν, ποικίλον, σκαπτικόν. καὶ ὃ ἄν τις θέλῃ κάλλος θαυμάσῃ. ταῦτα γὰρ δύναται τὸ αἰολίζειν. οἱ γὰρ Αἰολεῖς ἐπὶ ἀπάτῃ θέλγονται. Αλλως. πάντῃ ϗ φέρει τὸ δέπας, ἤγουν τὸ ποτήριον, φερέτραι ἀπαλὸς ἄκανθος. εἶδος φυτῦ φασὶν ὁ ἄκανθος. αἰπολικόν τι θάνημα, ἤγουν θαῦμα, ἀπὸ τῦ θείω θεῶ, θήσω, θήμα· καὶ τροπῇ τῦ ε εἰς α Δωρικῶς, θάημα. ΑΤ. Αντὶ τῦ, σκαπλῆξαι δυνάμθον. κὴ Ομηρος· πατρὸς ὄψιν ἀτυχθείς. ἢ τῦτο τὸ θέαμα τεράστιον ὄν, τὴν σὴν σκαπλήξῃ θέσπιαν. ἢ ἀτύξαι, καταπλῆξαι σε τὴν ψυχήν. καὶ δὶ ὑπερβολὴν κάλλυς, ἐρασὸν ἂν νομισθείη. ἢ ἀτύξαι ἂν, τυτίσι στεῖσαι, σκαπλῆξάι σε κατὰ τὴν ψυχήν.

57. ΤΟΥ. Ενεκα μὲν τῦτο ἐγὼ, αἶγά τι ἔδωκα ὦνον τῷ πορθμεῖ, τῷ ἀπὸ τ᾽ Καλυδῶνος· κὴ τυρόεντα, ἀντὶ ϗ τυρὸν μέγαν ἀπὸ γάλακτος λβικῦ. ὦνια τὰ πωλύμθα. ὦνος ϗ, ὃ δίδωσί τις ἵνα λάβῃ τι τῶν πωλυμθων. ΠΟΡ. Η ὄνομα κύριον, ἢ τῷ ἀπὸ Καλυδῶνος εἰς Πελοπόννησον αὐτὸ μετακομίσαντι. ἀντίκεινται γὰρ ἀλλήλων τὰ χωρία. ἢ πορθμεῖ ἴσως θέλοντι ἐξ Αἰτωλίας εἰς Πελοπόννησον. γεάφυσι δέ τινες κὴ Καλυδνίῳ, ἀγνοῦντες ὡς Καλύδναι εἰσὶν ἔγγυς τ᾽ Κῶ εἰσιν. Ομηρος· Καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσυς τε Καλύδνας. ΤΥΡ. Τυρὸς, τυρόϛ παράγωγον τυρόεντα. τό τυ μακρόν ῥόεντα μέ, σωνίζησις. τὰ εἰς ρος γὰρ δισύλλαβα ὀξύτονα, τῷ υ παραληγόμθα, σκτείνυσιν αὐτό. οἷον, τυρὸς, πυρὸς, ὁ σῖτος. τὸ πῦρ δὲ τῦ πυρὸς, βραχύ.

59. ΟΥ. Ηγυν, ὅπω δὲ ἀδαμῶς εἰς τὸ ἐμὸν χεῖλος ἔψαυσεν, ἀλλ᾽ ἔτι κεῖται ἄχραντον, ἤγουν ἄψαυσον, ἀμόλυντον.

60. ΤΩ. Καί τυ μάλα.] Γεάφεται κὴ, τῷ κέν τοι. δι᾽ ὃ καὶ σε μάλα ἀρισαίμιλυ, ἀντὶ τῦ ἀρίσω, εὐάρεσος δόξαιμι. τὸ δὲ πρόφρων, ἐπιῤῥήματικῶς, ἀντὶ τῦ μετὰ προθυμίας αὐτὸ δηλονότι.

Αἰκέν μοι τὸ φίλον τ' ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
Κἄ τοι τὶ φθονέω· πόταγ' ὦ γαθέ· τὰν γὰ ἀοιδὰν
Οὔτί πω εἰς Αίδαν γε τ' ἐκλελάθοντα φυλάξεις.

ΘΥΡΣΙΣ.

Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχε' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ' ὡξ Αἴτνας, κὴ Θύρσιδος ἅδ' ἀ φωνά. 65

Si mihi, amice, illud amabile carmen cecineris.
Nec invideo tibi; age ô bone: cantum enim
Non ad Plutonem oblivioſum reſervabis.

THYRSIS.

Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Thyrſis hic ille ab Ætna, & Thyrſidis hæc vox eſt. 65

61. ΑΙΚ. Εάν γε σὺ ὦ φίλος, ἢ σὺ ὦ φίλε ᾄσῃς τ' ὕμνον τ' ἐφίμερον, τ' γλυκύν. ἀντὶ δ' τὴν ᾠδὴν τὴν ἐπιθυμητὴν ἐμόι. λέγῳ γὰ τὴν ἐπὶ Δάφνιδος ᾠδήν. τὸ ἀρίσκω, ὕτως· ἀρίσκῳ τινί, ἀντὶ δ' ἀρεσὸς αὐτῷ φαίνομαι. ἀτ̣ικῶς ὃ μὲ αἰτιατικῆς, ὡς παρὰ Πλάτωνι, ἀλλ' εἰ μὴ αὖ σε ταῦτ' ἀρίσκῃ. Αρίσκομαι δὲ τινὶ, ἀντὶ τ̃ ἀποδέχομαι αὐτόν. καὶ ἀπαρέσκομαι, τὸ οὐκ ἀποδέχομαι.

62. ΚΟΥ. Καὶ ἐθαμῶς σοι φθονῶ. προσάγαγε σαυτὸν ὦ ἀγαθὲ, ἤγων πρόσελθε, ἄξον. γεάφεται κὴ, κἄτι τυ κερτομέων. ΤΑΝ. Τὴν γὰ ᾠδὴν ἐθαμῶς φυλάξῃς εἰς τ' ᾅδλιν τ' ἐκλελάθοντα ἀντὶ δ' τ' λήθης ποιητικὸν κὴ αἴτιον. ἐκλανθάνεσι γὰ πάντες οἱ ἐν αὐτῷ, τὸ τ' λήθης ὕδωρ πίνοντες. ὡς ἀπὸ δ' ἔλαχον, λελάχω ἐνεγὼς, ὅτω καὶ ἀπὸ δ' ἔλαθον, λελάθω.

64. ΑΡΧ. Τῆς βωκολικῆς ᾠδῆς ἄρξασθαί με ποιήσατε, ὡς ποιήτριαι. ἐπικαλεῖται γὰ αὐτὰς μέλλων ᾄσδῃν. τοῦτο δ' λέγεται, πρόοιμα, κὴ ἐπιμελῴδημα, κὴ ἐπῳδή· τὸ δ' ἄρχετε κὴ λήγετε, ἐπῳδὸν τάξῳ ἔχῃ. Μνασέας δ' ἐν τῷ περὶ Εὐρώπης, Παιᾶνος υἱὸν φησὶ Βωκολίωνα, ἀφ' ὃ καὶ τὸ βωκολεῖν. Αλλως, Αρχετε βωκολικᾶς] ἄρχετε ὦ Μῶσαι, ἤγων προηγεῖσθε τῆς βωκολικῆς ᾠδῆς ἄρχετε.

65. ΘΥΡ. Δῃκτικῶς. ἤγων ἐγὼ ὁ ἐξ Αἴτνης, κὴ Θύρσιδος ἥδε ἡ φωνή. ὁ ποιμὴν Θύρσις ἐπαινεῖ ἑαυτόν. ἡ δ' Αἴτνη, Σικελίας ὄρος ἐστὶν, ἀπὸ Αἴτνης δ' ῥανὸς κὴ τ' γῆς, ὡς φησιν Αλκιμος. Σιμωνίδης δ' ἐν τῷ περὶ Σικελίας, Αἴτνιλον φησὶ κρίναι Ηφαιστον κὴ Δήμητραν περὶ τ' χώρας ἐρίσαντας. Δημήτριος δὲ ὁ Καλλιτιανὸς, τὸ Βρικάρειον ἐνος τ' Κυκλώπων παῖδας γενέσθ̣, Δικαιον κὴ Αἴτνιλον, ἀφ' ὧν τὸ ὄνομα. Αλλως. ὡς Σικελιώτης αὐτὸς ὤν, κὴ κατὰ τὴν Αἴτνιλον νέμων. μέλλῃ δὲ ᾄδῃν, ὃν τρόπον ὁ Δάφνις μὴ δυνάμενος φέρῃν τ' τ' Ξενέας τέρνομα Νύμφης ἔρωτα, ἀπέλιπε τὸ ζῆν.

66. ΠΑΠ.

Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ' ὄκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ πόκα νύμφαι;
Ἢ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω;
Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ἀνάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιάν, οὐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.
Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τὸν μὰν δῶες, τὸν λύκοι ὠρύσαντο,

Ubi tandem fuiſtis, ô Nymphæ, cum Daphnis amore tabeſceret?
Anne apud Penei pulchra tempe, vel circa Pindum?
Neque enim Anapi magnum flumen tenuiſtis,
Neque Ætnæ cacumen, nec ſacram Acidis undam.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Illum ſane lupi cervarii, aliique lupi rugitu deploraverunt,

66. ΠΑΠ. Ο Δάφνις Σικελιώτης ὑπάρχων ἐν Σικελίᾳ ἦν ὅτε τὰ λοίθια ἔπνευ. ὅτι γὰρ Νύμφης ἦρα ὁ Δάφνις, ἡ δὲ Νύμφη ἀπεστρέφετο αὐτὸν διὰ τὸ πρὸς ἑτέρας γυναῖκας ὁμιλίαν, αἰνίσσεται ὅτι καὶ αἱ λοιπαὶ ἐν Σικελίᾳ ἦσαν, ὅτε ὁ Δάφνις ἔθνησκεν.

67. ΠΗΝ. Πηνεὸς, ποταμὸς Σικελίας. τέμπη δὲ, γενικῶς μὲν τὰ ἄλση. νῦν δὲ τὸ μεταξὺ τοῦ Οσσης καὶ τοῦ Ολύμπου χωρίον, ὃ ἐστι καλλίκαλλις, καὶ ὥσπερ ὑπὸ θείας γνώμης πρὸς διόρυξιν διηρημένον, δι' ἧς ὁ Πηνεὸς πρὸς τὴν θάλασσαν ῥεῖ. λέγεται δὲ τοῦτο τὸ χωρίον, τέμπεα Θετταλικά. ΠΙΝ. Πίνδος, ὄρος τῆς Αρκαδίας, ἢ ποταμός· κατὰ δέ τινας ὄρος τῆς Περραιβοσίας ἐγγὺς θαλάσσης. τὸ δὲ εἴχετε, ἀντὶ τοῦ κατοικεῖτε.

68. ΟΥ. Οὐ γὰρ τότε τὸ μέγα ῥεῦμα εἴχετε, ὅ ἐστιν, οὐκ ἦτε ἐκεῖσε. ὁ δὲ Ανάπος ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. Ανάπος δὲ εἴρηται, ὡς ἄνυδρος πόσεως ὤν, καὶ βληχρὸν ἔχων ὕδωρ. ἢ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ βαδιστὸς εἶναι.

69. ΑΚΙ. Ακις ποταμὸς Σικελίας. ὁ δὲ νῦς· αἱ Νύμφαι τότε οὐκ ἦσαν ἐν Σικελίαν, ὅτε ὁ Δάφνις ἀπώλετο. ἴσως διὰ τὸ νύμφης ἐρᾶν ὑπερηφανούσης αὐτὸν αἰνιττόμενος, ὡς οὐδὲ τῶν λοιπῶν αὐτόθι οὐσῶν. Ακις δὲ, παρὰ τὸ ἄκιδι ἐοικέναι τὰ ῥεύματα. Νυμφόδωρος ἐν τῷ περὶ Σικελίας, θαυμάζομεν, φησὶν, ὅτι Δάφνιδος Ακις ποταμὸς Σικελίας ἐγένετο. Αλλως. Ο νῦς. Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθε] πῶ τοτε ἄρα ἦτε, ἢ κατὰ τὰ καλὰ τέμπη τοῦ Πηνειοῦ ἦτε; ποταμὸς ἔστος Θετταλίας· ἢ κατὰ τὰ καλὰ τέμπη τοῦ Πίνδου; ποταμὸς καὶ ἔστος Θετταλίας. οὐ γὰρ δὴ εἴχετε, ἤγουν ᾠκεῖτε, τὸ μέγαν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ανάπου· τοῦ Σικελίας ἔστος ποταμός· οὐδὲ τὴν σκοπιὰν τοῦ Αἴτνης, περιφρασικῶς, ἀντὶ τοῦ τὴν ὑψηλὴν Αἴτνην· οὐδὲ τὸ ἱερὸν ὕδωρ τοῦ Ακιδος, ποταμὸς καὶ ἔστος Σικελίας. ἤγουν οὐ γὰρ τὴν Σικελίαν οἰκεῖτε τότε· λέγει δὲ ἀπεῖναι τὰς Νύμφας, ἐπεὶ Νύμφης ἦρα ὁ Δάφνις, ἧς ἀπέστης, μᾶλλον τῶν ἄλλων δηλονότι, ἐτελεύτα. εἰ γὰρ παρῆν, οὐκ ἂν ἴσως ἀπέθανε.

71. ΤΗΝ. Ἐκεῖνον οἱ δῶες, ἐκεῖνον οἱ λύκοι ὠρύσαντο, ἤγουν, ὠρυόμενοι

Τῆνον χὠ 'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαί οἱ παὰ ποσὶ βόες, πολλοί δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθ' Ἑρμᾶς πρώτιστος ἀπ' ὄρεος. εἶπε δέ, Δάφνι,
Τίς τυ καταστρύχει; τίνος, ὦ γαθὲ τόσσον ἔρασσαι;
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

Et mortem ipſius leo in ſylva degens flevit.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Multæ ei ad pedes vaccæ, multi item tauri,
Multæ juvencæ & vitulæ luxerunt.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Mercurius primus ex monte venit, & inquit: ô Daphni,
Quis te ita conficit? cujus, obſecro, amore adeò ardes?
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.

μῦθοι ἐθρήνησαν, ἢ ἐκεῖνον οἱ θῶες ἐγηρύσαντο δηλονότι, ἃ ἡδὺ τὸ ὠρύσαντο δύναται καὶ ἐπὶ τῶν θώων λέγεται ἀπὸ κοινοῦ. συνυπακούεται γὰρ τὸ οἰκεῖον κατὰ ἀναλογίαν τοῦ προρρηθέντος. ἐκεῖνον καὶ ὁ λέων ἐκ τοῦ δρυμοῦ ἀνέκλαυσε θανόντα.

72. ΤΗΝ. Γράφεται καὶ, χ' ὠ'κ δρυμοῖο λέων ἂν ἔκλαυσε. τινες αἰτιῶνται τὸν Θεόκριτον, ὡς Σικελίᾳ λέγοντες μὴ εἶναι λέοντας. ἀλλὰ προεισεμβολὴ ἡ αν συλλαβὴ, λύει τὴν αἰτίαν. ἵνα ᾖ· τῆνον ἂν ἔκλαυσεν, εἰ ὢν Σικελίᾳ ἦν, καὶ ὁ λέων ἐκ τοῦ δρυμοῦ· ἢ καὶ εἰ ἐγίνετο ἡδὺ ὢν Σικελίᾳ λέων, κἀκεῖνος τοῦτον ἐθρήνησεν.

73. ΑΡΧ. Ὁρᾷ τὴν ἡδονήν. ἀντῳδὴ δὲ τὸ χῆμα, ἤ τις γίνεται ὕστερος, ὅταν λαλῇ ᾠδὴν ἄλλῳ, καὶ ἄλλῳ ἀποκρίνηται,

75. ΔΑΜ. Δαμάλαι μέν, αἱ ἤδη δαμαζθῆναι δυνάμεναι· πόρτιες δὲ αἱ μικραὶ, καὶ μήπω εἰς ζυγὸν ἐλθοῦσαι. Ἄλλως. Πολλαὶ οἱ παὰ ποσί.] πολλαὶ δὲ βόες παρὰ τοῖς ποσὶν αὐτοῦ. πολλοὶ δὲ ταῦροι. πολλαὶ δὲ δαμάλαι, ἀντὶ δὲ δαμάλης, καὶ πόρτιες πολλαί. ἀπὸ κοινοῦ ὠδύραντο· ἦγον, ἐθρήνησαν. βόες, αἱ τέλειαι δαμάλης, καὶ πόρτιες, αἱ μήπω ὑπὸ ζυγὸν ἐλθοῦσαι, μὴ δὲ ὀχηθεῖσαι, αἱ πόρτιες δὲ, καὶ ἔτι, ἀτελέσφοραι τοῦ δαμάλεως. ἐπὶ δὲ τῶν ἀρρένων μόχλοι τὰ νεογνὰ, καὶ τὰ ὑπὸ ταῖς μητράσιν ἔτι, ταῦροι δὲ οἱ τέλειοι. ἔστι δὲ, ἡ δάμαλις, τοῦ δαμάλεως· οἱ ποιηταὶ δὲ, καὶ ἡ δαμάλη, τοῦ δαμάλης, λέγουσιν, ἀφ' οὗ συνταῦθα, αἱ δαμάλαι.

77. ΗΝΘ. Ἦλθεν ὁ Ἑρμῆς πρώτιστος· ἢ ὡς φίλος Δάφνιδος, ἢ ὡς ἐραστής. τὸ δὲ λείπν τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς· ἀ πάντοτε, ἀλλ' ὅταν αὐτὸ τὸ θ ἢ τὸ τ ἐπιφέρηται, οἷον, βέλτιος, βέντιος, φίλτατος, φίντατος, ὅτως ἦν καὶ τὸ ἦνθ' Ἑρμᾶς.

Ηνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμῆνες, ὠπόλοι ἦνθον.
Πάντες ἀνερώτευν τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
Κἤφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἁ δέ τε κώρα
Πᾶσαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,
(Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)
Ζαλεῦσ'· ἁ δύσερώς τις ἄγαν κὴ ἀμήχανος ἐσσί.

80 Venerunt bubulci, paſtores, caprarii venerunt.
Omnes rogabant quo malo laboraret. Venit Priapus,
Et ait: Daphni miſer, quid ita tabeſcis? ipſa vero puella
Per fontes omnes, ſylvaſque pedibus diſcurrit
(Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.)
85 Quærens: Ah nimis infelix es amator, & conſilii inops.

81. ΗΝΘ. Οἰκείως. ἀγροϊκὸς ἦν ὁ Πρίαπος, ὡς κὴ ὁ Δάφνις. ἴσως ἀφ' τὸ κάλλος υἱὸς Ἀφροδίτης. Ἄλλως· ἢ ἐρωμένου Δάφνιδος, ἢ ὡς υἱὸς Ἀφροδίτης.

82. ΚΗΦ. Καὶ ἔφη· εἰ γὰρ τὸ πάθος ἔκλειψις, κὴ κρᾶσις. Α ΔΕ. Τὸ ἑξῆς. ἡ δὲ κόρη ἀνὰ πᾶσαν τὴν κρήνην ζητοῦσά σε. ἀφ' μίσου γὰρ ὁ στίχος τὸ ἄρχετε βωκολικᾶς.

83. ΠΟΣ. Μανιωδῶς φέρεται· καθόλου τὰ εἰς ται λήγοντα ῥήματα ὅταν ἔχῃ τὸ ν παραληγόμενον κὴ προπερισπώμενον παροξύνεσιν οἱ Δωριεῖς· ὅταν δὲ βαρυνόμενον, ὁμοίως ἡμῖν σπερχόμενον.

84. ΑΡΧ. Γράφεται, Μοῖσαι πάλιν. τὸ πάλιν, ἐξ ὑποστροφῆς ἀρχὴν ποιούμενος φησίν. αἱ δὲ γεγραφαὶ δὲ συνέλκυσι τὰς ᾠδάς. τὸ δὲ ἄρχετε βωκολικᾶς, λέγεται ἐπῳδῆς τάξιν ἔχον.

85. ΖΑΤ. Αἰολικόν. σωαπτέον δὲ τοῦτο τοῖς ἑπάνω. πάντῃ δὲ πλανᾶται ζητοῦσά σε. εἰρωνευόμενος δὲ λέγει πρὸς αὐτὸν τοῦτο, αὐτὸς γὰρ μᾶλλον ἐζήτει, ἀφ' τοῦτο κὴ δύσερως. τινὲς δέ φασιν ὅτι ἐ ἀφ' τὴν Νύμφην, ἀλλὰ ἀφ' τοῦ βασιλέως θυγατέρα δι' ἣν ἐπηρώτα. Ἄλλως. Ζατεῦσα] εἰρωνεύεται δὲ. ζητεῖ γὰρ αὐτὸς μᾶλλον, ἐ ζητεῖται ὑπὸ τ νύμφης, ἢ κὴ παρηγορητικὸς ὁ λόγος. ΔΥΣ. Δύσκολον ἔρωτα ἔχεις κὴ παντελῶς ἀπροσμήχανον. ζητοῦσα γὰρ ἡ νύμφη περιέρχεται. παρηγορῆσαι θέλων, τοῦτο φησὶ πρὸς αὐτόν. Ἄλλως. τὸ πᾶν. ἦλθεν ὁ Ερμῆς πρώτις ἀπὸ ὄρους· εἶπε δὲ τῷ Δάφνιδι, τίς σε κατατρύχῃ; ἤγων. δαπανᾷ, φθείρῃ; τίνος ἕνεκα ὦ ἀγαθὲ κατὰ τοσοῦτο ἔρασαι, ἀντὶ ἐρᾷς. ἦλθον οἱ βυκόλοι μετὰ τ Ερμῆν δηλονότι. ἦλθον οἱ ποιμένες, οἱ αἰπόλοι· πάντες ἀνηρώτων τί κακὸν ἔπαθεν. ἦλθεν ὁ Πρίαπος, κὴ ἔφη, ὦ Δάφνι τάλαν, ἤγων, ἄθλιε. τί σὺ τήκῃ; ἤγων, διαῤῥέῃ, φθείρῃ; ἡ δὲ κόρη ἀνὰ πᾶσαν πηγὴν, ἀνὰ πάντα τὰ ἄλση, φέρεται τοῖς ποσὶ ζητοῦσά σε δηλονότι, παραμυθούμενος δὲ αὐτὸν τοῦτο λέγει, δύσερώς τις ἄγαν εἶ, ἤγων ὃς οὐδὲ ὡς ἐρᾷν,

Βύτας μὰν ἐλέγυ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
Ωπόλ. οὐκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται,
Τάκεται ὀφθαλμώς, ὅτι ὁ τράγ. αὐτὸς ἐγένετο.
Αρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τύ δ', ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθέν. οἷα γελῶντι,
Τάκεαι ὀφθαλμώς, ὅτι ὁ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
Τὼς δ', οὐδὲν ποτιλέξαθ' ὁ βωκόλ. ἀλλὰ τ' αὑτῷ
Ανυε πικρὸν ἔρωτα, κὴ ἐς τέλ. ἄνυε μοίρας.

Hactenus dictus es bubulcus, nunc vero caprario similis es.
Caprarius, cum capras intuetur quando coëunt,
Oculis tabescit, quod non ipse hircus est.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Perficiebat acerbum amorem usque ad finem vitæ.

ἐρᾷν, ὁ καλῶς διοικῆσαι τ' σαυτοῦ ἔρωτα δυνάμενος, κὴ ἀμήχανος, ἤγγν, ὑπ' ὀδεμιᾶς μηχανῆς μετριώτερ. ὡδὶ τ' ἔρωτα γενέσθ δυνάμενος.

86. ΒΟΥ. Βυκόλος ὢν φησὶν, ὁ κατὰ τᾶς βυκόλυς ἐρᾶς· παρ' ὅσον οἱ μὲ βυκόλοι πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐγκρατεῖς· οἱ δ' αἰπόλοι, λάγνοι. ἡ δ' αἰτία, ὅτι κατωφερέστεραι ὦσαι αἱ αἶγες, δελεάζυσι τὺς αἰπόλυς. Αλλως. Παροιμία τοῦτο, ἐπὶ τ ἡσύχων μὲ πρῶτον κὴ ἡμέρων, ἔπφτα δ' ἀγρίων. οἱ γὰρ βόες, ἥμεροί εἰσιν. ἀπὸ γὰρ τ βοσκομένων κὴ οἱ βόσκοντες αὐτὺς τοιοῦτοι λέγονται. αἱ δ' αἶγες ἄγριαι, παρόσον κὴ εἰς τὰ ὕψη τ ὀρῶν, κὴ εἰς χρημνώδ'ς τόπυς βόσκονται. ἀπὸ τύτων δ' κὴ οἱ αἰπόλοι τοιοῦτοι λέγονται.

87. ΩΠΟ. Αντὶ δ' ὁ αἰπόλος. γίνεται κατὰ συναίρεσιν δ' ο κὴ α εἰς ω μέγα, μὴ ὄντος προσγεγραμμ. δ' ι. οἷον, ὁ αἰπόλος, ὦ πόλος· οἱ αἰπόλοι, ὦ πόλοι. Αλλως. Βύτας μὴ] ὁ νῦς. βυκόλος μὴ ἐλέγυ, νῦν δ' ὡμοίωσαι ἀνδρὶ αἰπόλῳ. τοῦτο δ' ταυτόν ἐστιν, ὥσπερ εἰ ἔλεγεν, ὐκ ἀξίως τ σαυτοῦ τάξεως διετέθης. βυκόλος μὲν ὢν ὤφελες μεγαλοπρεπὴς * εἶναι, κὴ γενναίως τὺς ἔρωτας, ἢ τὰ συμπίπτοντα δύναθ φέρειν, νῦν δ' ὡς ἔοικεν ἐλέγυ μόνον βυκόλος, τῇ ἀληθείᾳ δ' ὐκ εἶ, μικροπρεπῶς διακείμενος, κὴ τοιαῦτα πάσχων, οἷα ἂν αἰπόλος ἀνὴρ ἔπαθε. πρὸς ὃ ἐπάγ· ὁ αἰπόλος ὅτε ὁρᾷ τὰς μηκάδας, ἤγγν τὰς αἶγας· οἷα, ἀντὶ δ' ὅπως, ἐπιῤῥημαδικῶς, βατεῦνται, ἤγγν βατέυονται, τοῖς τράγοις μίγνυνται· τήκεται κατὰ τὺς ὀφθαλμύς, ἤγγν διαῤῥεῖται, φθείρεται, ὅτι ὁ τράγος αὐτὸς ἐγένετο. κὴ σὺ ἐπὰν ὁρᾷς τὰς παρθένυς ὅπως γελῶσι, τήκῃ τὺς ὀφθαλμύς, ὅτι ὁ σὺν αὐταῖς χορεύῃς.

92. ΤΩΣ. Πρὸς τύτυς δ' ὃς τινας ἄνωθεν εἰπομεν, ἤτοι τὺς βύτας, τὺς

* Vep. leg. πε:

Αρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ηνθέ γε μὰν ἁδεῖα ϗ ἁ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρᾳ μὲν γελάοισα, βαρυὶ δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα.
Κῆπε, Τὺ δήν τ' ἔρωτα κατεύχεο Δάφνι λυγιξεῖν.

Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Occulte quidem ridens, animo vero graviter irata erat:
Et air, Tu ſane Daphni gloriabaris te amorem flexurum:

τὰς ποιμένας, ϗ τὰς αἰπόλας, τ Πρίαπον, ϗ τὰς λοιπὰς, ὅθεν ἐφθέγξατο ὁ βυκόλος, ἤτοι ὁ Δάφνις. ΑΛΛ. Ἀλλὰ τ αὐτᾷ ἔρωτα ἐπέραινε, ϗ δίψυε μέχρι ϗ τ μοίρας. τοῦτο δηχῶς. ἐὰν μὴ γὰρ σκυτέων ἀμβλὺ τὸ ας, σημαίνῃ γενικὴν πῶσιν· ἐὰν ᾖ συςέλλωμεν αὐτὸ, αἰτιατικὴν τ πληθυντικῶν Δωρικῶς. σκεῖνοι γὰρ τὰς παρ' ἡμῖν σκφερομένας εὐθείας τ πληθυντικῶν ἀφ' τ αι διφθόγγ ἀφ' ᾗς εις σκφέρουσιν. Αλλως. Πρὸς τοῦτους. ἤγουν τὸν νομεῖς ϗ τ Πρίαπον, ὅθεν ἔλεξεν, ἀντὶ ᾗς ὅθεν ἀπεκρίνατο ὁ βυκόλος, ἀλλὰ τ ἑαυτᾷ ἀπεκρίνω ἀλγῶν ἔρωτα, ϗ εἰς τὸ τέλος ἤνυε, ἤγουν, ἔσπευδε τὸ τ μοίρας, ἤγουν, ὁ ἡ μοῖρα αὐτῷ ἀπεκλήρωσεν.

95. ΗΝΘ. Ηλθε ϗ ἡ ἡδεῖα Κύπρις γελῶσα, ϗ ἔφη. βύτα ὑπ' ἀργαλέου ἐλυγίχθης ἔρωτος ϗ ἐκάμφθης· ταῦτα ᾗ ἐπὶ μυκτηρισμῷ λελήθυῖα φησὶν ἡ Κύπρις. Εὔπολις. οἷον λυγίζεται ϗ συςρέφῃ τ αὐχένα. Αλλως. Τὸ ἁδεῖα, ϗ ἁ δῖα ποιητικῶς λέγεται. ἐὰν ᾗ γράφεται ἀφ' ᾗς ι ἁ δῖα ἡ Διὸς θυγάτηρ, ἐναντίως βάλεται. θέλῃ γὰρ εἰπεῖν, φανερῶς μὲν γελῶσα, λανθάνῃ ᾗ βαρυωμένη ἐπὶ τῷ Δάφνιδι, ταῦτα ἐπὶ μυκτηρισμῷ λέγῃ ἡ Αφροδίτη. Αλλως. Ηλθέ γε μὴν, ϗ ἡ Κύπρις ἡ ἡδεῖα γελῶσα. λάθρα μὲν γελῶσα. βαρὺν ᾗ θυμὸν, ἤγουν, βαρεῖαν ὀργὴν ἀνέχουσα, τυτέσιν, ἀναδιδεγμένη· βαρεῖα ᾗ ὀργὴ, ἣν ὐκ ἄν τις ῥαδίως ἐνέγκαι, ϗ εἶπε· σὺ δὴ ὦ Δάφνι κατεύχῃ, ἀντὶ ᾗ εὔχῃ, ἐγκαυχᾶσαι, λυγιξεῖν, ἤγουν λυγίσῃ, καταπαλαίσῃ τ ἔρωτα. ἆρ' ὐκ αὐτὸς ὑπὸ ᾗ ἔρωτος ᾗ ἀλγῶν ἐλυγίχθης; τ Δωριέων ᾗ τοῦτό ἐςιν. ἐπεὶ γὰρ ὅτοι ἐπὶ ᾗ μέλλοντος ᾗ ἐνεργητικῶς, λυγιξῶ λέγουσιν, ὡς πλέξω, ἐξ ἀνάγκης ϗ ἐλυγίχθης λέγουσιν ἐπὶ ᾗ παθητικῶς ὁρίσῃ, ὡς ἐπλέχθης.

97. Αλλως ΛΥΓ. Καταδῆσαι, τυτέσι, φιλέσιος ᾗ ἔρωτος ἐγκαυχῶ. ἴσως γὰρ ὁ Δάφνις μεγαλορρημονήσας εἰς τὴν θεὸν, ταύτῃ ὑπέσχετο τὴν ποινὴν ϗ τιμωρίαν. ἢ λυγιξεῖν, τοῖς βεργίοις δῆσαι· ἤτοι δῆσαι λύγοις, παρὰ τὸ δισμεύω. ϗ Ομηρος· Δίδη μύσχοισι λύγοισιν· ἢ θλάσειν. ἀπαλὸς γὰρ ὁ λύγος. λέγουσι ᾗ ϗ τὸ ἀμαυρόσῃ δηλῶν· λυγρὰ γὰρ τὰ σκοτεινά. ἢ λυγιξεῖν, κάμψῃ, δεσμεύσῃ. λυγίσω, ϗ Δωρικῶς λυγιξῶ, ἀπὸ ᾗ λύγος, τὸ βεργίον, ϗ ὁ δεσμώς. ἴσως γὰρ ὁ Δάφνις φιλέσιος τὸ ἔρωτος μεγαλορρημονήσας, ταύτῃ ἔπαθε τὴν ποινήν.

100. ΤΑΝ.

Ἀρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτι ὑπ' ἀργαλέῳ ἐλυγίχθης;
Ἄρχετε βουκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τάνδ' ἄρα τῷ Δάφνις προσεμείψατο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσατά, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής.
Ἤδη γὰρ φαίνοις πάντ' ἄλιον ἄμμι δεδύκειν.
Δάφνις κεἰν ἀΐδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.
Ἄρχετε βουκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὔ λέγε τὰν Κύπριν ὁ βουκόλος, ἕρπε πὸς Ἴδαν,

Nonne vero nunc ipſe ab amore gravi ſuperatus es?
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Huic Daphnis reſpondit; O triſtis Venus,
Venus odioſa, Venus hominibus inimica.
Jam ergo ais omnem ſolem nobis occidiſſe.
Daphnis & apud inferos etiam erit malus dolor amoris.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Ad Idam montem vade, ubi paſtor Venerem, ut fama eſt,

100. ΤΑΝ. Πρὸς ταύτῳ καὶ ὁ Δάφνις ἠμείβετο, ἀντὶ τοῦ ἠμείψατο, ἤγουν, ἀπεκρίνατο, ὦ Κύπρι βαρεῖα, ἤγουν ἐπαχθής. βαρὺ ἐπὶ ὄγκου, ᾧ ἐναντίον τὸ κοῦφον. ἀφ' οὗ βαρύς, ὁ δυσκίνητος, καὶ ὁ ἐπαχθής.

101. ΚΥΠ. Ἤγουν, ἀξία μέμψεως. Κύπρι ἀπεχθής, ἤγουν μεμισημένη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἤδη γὰρ ὁ ἥλιος φράσδῃ ἡμῖν πάντα, ἤγουν δείκνυσι, φανερὰ ποιεῖ, ἀφ' ἧς μὲν τῆς Ἄρεως αὐτῆς μίξιν λέγῃ, ἣν ἔδυξεν ὁ ἥλιος. δεδυκὼς ὁ Δάφνις, ἤγουν ἐκλείπῃ, ἀποθνήσκει, καὶ ἐν τῷ ᾅδῃ κακὸν ἄλγος ἔσται τοῦ ἔρωτος, ὥσπερ ἐν τῇ ζωῇ δηλονότι. δοκεῖ γὰρ ἀντιτάξασθαι πρὸς τὸ ἔρωτα· διὸ καὶ ταύτῳ αὐτὸς αὐτῷ τὴν δίκλιν ἐπήνεγκε. τὸ δὲ ἄμμιν, ἡμῖν ἦν, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α Δωρικῶς, καὶ προθέσει τοῦ μ Αἰολικῶς, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ τοῦ τόνου, ἄμμιν.

105. ΟΥ. Τὸ ὅ, δασύνεται. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ὅπου. λείπει δὲ τὸ καταισχύναι, ἵν' ᾖ τὸ ὅλον· ὅπου ὁ βουκόλος Ἀγχίσης, τὰν Κύπριν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην καταισχύναι λέγει. Ἀγχίσης γὰρ ὁ Αἰνείου πατὴρ, κατὰ τὴν Ἰδαίαν ἐμίγη Ἀφροδίτῃ, καὶ Αἰνείαν ἐγέννησεν, ὡς ἐξῆς ἐπιφέρει. ἕρπε ποτ' Ἴδαν, ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν] ἀντὶ τοῦ ἄπελθε πρὸς τὸν βουκόλον Ἀγχίσην. βουκόλον δὲ καὶ Ὁμηρος τὸν Ἀγχίσην φησίν· ἦ μιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τίκτε βουκολέοντι. ἄλλοι δὲ προσυπακούσι τὸ καταισχύναι. ἡ δὲ Ἴδη ὄρος Τροίας. δύναται δὲ καὶ πάντα τὰ ὄρη, τὴν Ἴδης τῇ προσηγορίᾳ καλοῦσι, ἀπὸ τοῦ ἴδη, ἡ βοτάνη· ἢ ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν καὶ θεάσασθαι· ἀφ' ὑψηλοῦ γάρ τις ἐφισάμενος, δύναται πόρρω ἰδεῖν. καλεῖται δὲ Ἴδη καὶ ὄρος Κρήτης.

Ερπε ποτ' Αγχίσαν· τίνει δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ωδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμήνεσι μέλισσαι.
Αρχετε βουκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ωραῖος χἄδωνις, ἐπεὶ κἠμᾶλα νομεύει,

Vade ad Anchiſem: ibi quercus ſunt, hic cyperus eſt.
Hic ſuaviter apes circum alvearia ſuſurrant.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Formoſus & Adonis eſt: etenim & ipſe pecora paſcit,

106. ΤΗΝ. Ωσε σκέπειν τ' Αγχίσᾳ συνιρχόμενον αὐτῇ, ἢ ὥσε σκέπειν σε συνιρχομένῳ τῷ Αγχίσῃ. συταῦθα ὁ κύπειρον, ταπεινὴ βοτάνη, κἠ μὴ δυναμένη σκέπειν σε. κύπειρον δ' τινὲς λέγουσι τὸ παρ' ἡμῖν βέτομον. ΔΡΥ. Εκεῖ δρύες, κρύπτειν σε δηλονότι δυνάμεναι. ὧδε, ἤγουν συταῦθα, κύπειρος. βοτάνη τίς ἐστιν αὕτη μικρὰ κἠ εὐώδης. ὧδε μέλισσαι βομβοῦσιν ἐμμελῶς ποτὶ σμήνεσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς σίμβλοις, ἐπαγόμεναι δηλονότι τὰς ὀδίτας.

107. ΩΔΕ. Αντὶ δ' κατηγορήσας τ' ἀκρασίας εὑρήσεις τὰς μέλισσας. εἰ πρὸς ἡμᾶς ἥκεις, λέγε δ' βόμβον τὰς ὁδοιπόρους ἐπαγομένας. Σμήνη δ', τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα. ὡς Ησίοδος· Ως δ' ὅταν ἐν σμήνεσι κατηρεφέεσι μέλισσαι. Αλλως. Ο νῦς. ἔρπε ποτ' Ιδαν, ἔρπε ἀντὶ τοῦ ἀπέρχου πρὸς τὴν Ιδην, ὅπου λέγεται ὁ βουκόλος τὴν Κύπριν γνῶναι, δηλονότι αἰσχύναι· ἀπέρχου πρὸς τ' Αγχίσην· οὗτος ἦν ὁ βουκόλος, ὃν λέγουσι συγγενέσθαι αὐτῇ ἐν τῇ Ιδῃ.

109. ΩΡΑ. Αντὶ δ' τρυφεροῦ· ὅθεν κἠ τὸ θρύπτεσθαι, ὡραΐζεσθαι φησὶ Μένανδρος, Ωραΐζεθ· ἡ τύχη πρὸς τὰς βίας. ἢ ἀντὶ δ' ἀκμάζων. ὡς κἠ Ησίοδος· Ωραίαν δ' γυναῖκα τὸν ποτὶ εἶκον ἄγεσθαι. Αλλως. ὁ νῦς. Ωραῖος χ' ὡδωνις] Ηγουν, ἀκμάζων κἠ εὐφυής· ἐπεὶ κἠ μῆλα, ἤγουν πρόβατα, βόσκει, κἠ πλῶκας, ἤγουν λαγωὺς τοξεύει. τοῦτο γὰρ τὸ βάλλει, κἠ πάντα τὰ θηρία, ἢ κἠ θηρία τἄλλα (γράφεται γὰρ κἠ ὕστω) διώκει, τυτέσιν ἀγρεύει. σκώπτει δὲ αὐτὴν ὡς ἐρῶσαν δ' Αδώνιδος. δ' δὲ πλῶκας τὸ ας μακρόν. οἱ γὰρ Δωριεῖς τ' εἰς ες ληγόντων εὐθειῶν τ' πληθυντικῶν, ὁμοίως παροξύνουσι κἠ μακρὸν ἔχουσι τὸ α, θάας, τρώας. ὅτι τὰς παρ' ἡμῖν εἰς ες ληγούσας εὐθείας τ' πληθυντικῶν ἐκεῖνοι λέγε τ' αι προφέρουσιν. Ωραῖος χ' ὡ' δωνις] Ισορία. Κινύρα δ' Απόλλωνος, κἠ Σμύρνης θυγάτηρ Μοῖρα, ἥτις κατὰ μῆνιν Αφροδίτης ἠράσθη τοῦ πατρὸς, ὅτι λύσασα τὰς τρίχας, ὑδὲ Αφροδίτῃ ἔφη ἔχειν τοιαύτας· ἐλάνθανε δὲ τ' πατέρα σολιζομένη, κἠ σωναμιγνυμένη ὡς θεράπαινα. ὕστερον δὲ ἐγκυμονοῦσα, κἠ γενῶσα τ' Αδωνιν, ἐφωράθη· ἐφ' οἷς αἰσθομένη, ἢ αἰσχυνομένη, ἠύξατο εἰς ὁμώνυμον φυτὸν μεταλλαγῆναι.

Καὶ πῶκας βάλλε, κὴ θηρία τἄλλα διώκε. 110
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Αὖτις ὅπως σᾶσα Διομήδεος ἄσσον ἰοῖσα,
Καὶ λέγε, Τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχου μοι.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι, 115
Χαίρετ'· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις ἐκέτ' ἐν ὕλαν,
Οὐκέτ' ἀνὰ δρυμούς, ἐκ ἄλσεα. χαῖρ' Ἀρέθοισα,

110 Et lepores figit, & feras alias perſequitur.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Age, conſiſte iterum ad Diomedem prope accedens,
Et dic, Paſtorem vici Daphnidem: ſed pugna mecum.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
115 Vos ô lupi, vos cervarii lupi, & in luſtris degentes urſi,
Valete: ego Daphnis bubulcus vobiſcum non amplius in ſylvis,
Non inter arbuſta, nec nemora ero: vale Arethuſa,

112. ΑΥΤ. Τινὲς ἀθετοῦσιν, ἀλλ' ἀμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων, ὡς φησι Λεπτίνης, ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσιν οἱ Δωριεῖς. Ἄλλως. Αὖτις ὅρα ὅπως ἴσασα σήσῃ πλησίον τοῦ Διομήδους, κὴ λέγε, ὅτι τὸν Δάφνιν νικῶ τὸ βυκόλον. ἀλλὰ σὺ μάχεσαι, ἢ μάχου μοι.

115. Ω ΛΥ. Οὐ μάτην φωλάδας καλεῖ, ἀλλ' ὅτι, ὡς φησι Θεόφραστος κὴ Σώπατρος ἐν τῷ περὶ ἄρκτων, φωλεοῖς οἱ ἄρκτοι χρῶνται, κὴ πολὺν φωλεύσι χρόνον· ἢ ὅτι μόναι τῶν ἄλλων θηρίων οἱ ἄρκτοι τίκτουσι, κὴ φωλεοῖς ἐπικάθηνται· ἢ φωλάδες αἱ κατάσκιοι.

116. ΧΑΙ. Ὡς ἀπόδημῶν τὸ ζῶης τοῦτο φησί. τὸ γὰρ χαίρειν, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀποδημίας λέγεται, ἐνίοτε δὲ προσαγορεύουσιν ἁπλῶς σημαίνον. ὁ βυκόλος ὑμῖν ἐγὼ ὁ Δάφνις, ἐκέτι κατὰ τὴν ὕλην, ἀναγραφήσομαι δηλονότι, ἐκέτι κατὰ τὰς δρυμὰς, ἢ κατὰ τὰ ἄλση. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λέγει· ὕλη κὴ ἄλσος· δρυμὸς δὲ, ὃς κὴ δρυμὼν λέγεται.

117. ΑΡΕ. Πηγὴ ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας, εἰς ἣν εἰσρεῖ ὁ ἐξ Ἀρκαδίας Ἀλφειὸς ποταμός. ἢ Ἀρέθουσα κρήνη ἐν Συρακούσαις, ἢ ἐν Σικελίᾳ, ἣ φασὶ λαβὼ πελάγους Ἀλφειὸν ἥκειν· ὡς φησιν Ἴβυκος παρισορῶν μὲν τὸ ὀλυμπίας φιάλης. Ἄλλως. ὅτι Ἀρέθουσα Σικελικὴ κρήνη, πρόδηλον. δοκεῖ δ' ὑπ' Ἀλφειῷ πληρᾶσθαι. ἔστι γὰρ κὴ ἐν Εὐβοίᾳ Ἀρέθουσα· κὴ ἄλλη ἐν Σάμῳ. Παρ' κόρακος πέτρη, κὴ ἐπὶ κρήνῃ Ἀρεθούσῃ. χαριέντως δὲ κὴ Ἐπαφρόδιτος φησιν, ὅτι Ἀρεθούσας καλοῦσι τὰς κρήνας. Ἄλλως. Ἀρέθουσα πηγὴ ἐν Σιλελίᾳ, ἧς ἔλεγον ἐρᾶν τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν.

118. ΠΟΤ.

Καὶ ποταμοί, τοὶ χεῖτε καλὸν ἀπὸ Θύμβριδος ὕδωρ.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τοὺς Θ. ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ Πὰν Πάν, εἴτ' ἐσὶ κατ' ὄρεα μακρὰ Λυκαίω,

Et vos fluvii, qui juxta pulchram Thymbridis undam fluitis.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Daphnis ego ille, qui boves hic pascebam:
Daphnis ego qui tauros, qui vitulos hic potabam.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
O Pan Pan, sive nunc es in monte alto Lycæo,

118. ΠΟΤ. Οἵτινες χεῖτε καλὸν ὕδωρ, ἢ καθαρὸν, ἢ μὴ κάλλιστον ῥέον. ΘΥΜ. Ποταμὸν Σικελίας εἶναι φασὶ καὶ τοῦτον. Ἄλλως. Θύμβρις κατά τινα γλῶσσαν ἡ θάλασσα. τινὲς δὲ Σικελίας ποταμὸν ἔφησαν Θύμβριδα. ἢ Θύμβρις, ποταμὸς Σικελίας, ἐφ' ᾧ μυθεύεται Ἡρακλῆς τὰς ἐν τῆς Ἐρυθείας βοῦς ἐλαύνων συνταῦθα ἀφικέσθαι· γενομένου δὲ χειμῶνος ἀνυπερβλήτου χῶσαι τὸν ποταμὸν, καὶ ἐπίπεδον ποιῆσαι, ἐφ' ὃν οἱ Κέφαλοι ἀφιδείκνυνται κατοικοῦντες. Ἀσκληπιάδης δὲ ὁ Μερλεανὸς, ἀφ' οὗ δ γράφει Δύμβρις. ἡ κατὰ γλῶσσαν θάλασσα. ἄλλοι δὲ ὑπὸ Τύμβριδος. ἔσι δὲ καὶ ὄντος ποταμὸς Σικελίας.

120. ΔΑΦ. Κατ' ἐπανάληψιν τοῦτο λέγεται πρὸς τὸ βουκόλος ὕμμιν ἀποδεδόμην. ἡ γὰρ συνέχεια τοῦ λόγου ἕτως ἔχει. ὁ βουκόλος ὑμῖν ἐγὼ ὁ Δάφνις, ὑκέτι ἀναγραφήσομαι κατὰ τὴν ὕλλαν, καὶ τὰς δρυμὰς, καὶ τὰ ἄλση. ὁ Δάφνις ἐγὼ ὅτος σκιῶσος ὁ τὰς βοῦς συνταῦθα βόσκων· ὁ Δάφνις ὁ τοὺς ταύρους, καὶ τὰς δαμάλεις συνταῦθα ποτίζων. τὸ δὲ χαῖρε Ἀρέθουσα, καὶ τὸ ἑξῆς, μέχρι τοῦ, Δάφνις ἐγὼ, ἀφὶ μέσου.

123. Ω ΠΑΝ. Ποιητικὴ ἐπανάληψις. εἰ μή τις πιθανεύοιτο λέγων, ὡς ὁ νοῦς ἐσὶ τοιοῦτον· ὦ τὸ Πᾶν σὺ ὦ Πάν· ἵνα τὸ μὲν πρῶτον ἀθετηθῇ, τὸ δὲ δεύτερον ὀξυτονηθῇ. Τὸ δὲ Πᾶνα, οἱ μὲν Πηνελόπης καὶ Ὀδυσσέως, ἢ Ἑρμοῦ, ἄλλοι δὲ Διὸς καὶ Καλλιστοῦς, ἕτεροι δὲ Αἰθέρος καὶ Οὐρανίδος, ἢ Νηρηίδος, ἔνιοι δὲ οὐρανοῦ καὶ γῆς. ΛΥΚ. Ὑπὸ τῷ Λυκαίῳ φησὶ χωρίῳ, καλεομένῳ Καλλιστοῦς, εἰς ὃ ἐλθοῦσαν τὴν Λυκάονος Καλλιστοῦ θυγατέρα ἄρκτον οὖσαν, ὑπὸ Ἑρμοῦ τραφῆναι. ὃν φησιν Ἄρατος ἐν οὐρανῷ ἱσερίζειν.

Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον· ἔνθ' ὑπὸ νᾶσον
Τὰν Σικελάν, Ἑλίκας ὃ λίπε ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
Τἰῶο Λυκαονίδαο, τὸ κὴ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

Λήγετε βωκολικᾶς, μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ἐνθ' ὦναξ, κὴ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνευ
Ἐκ κηρῶ σύριγγα καλὸν, ὦδὲ χεῖλο ἑλικτάν.

Seu per magnum Mænalum obambulas, veni in insulam
Siculam, & relinque promontorium Helices, & sublime sepulcrum
Illud Lycaonidæ, quod & Diis beatis est venerabile.

Desinite Bucolicum carmen, Musæ agite, jam desinite.
Veni rex, & hanc aufer dulcem bene compactam
E cera fistulam pulchram, circa labrum apte inflexam.

124. ΜΑΙ. Μαίναλον ὄρο Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μαινάλυ τ Λυκάονο υἱῦ Ἑρμῶ, ἔνθα ἡ Ἀταλάντη τῷ Ἰάσονι παρέχετο δόρυ ξίνιον·

Δεξιτερῇ σ' ἔλεν ἔγχος ἐχηβόλον ὄρρ' Ἀταλάντη
Μαινάλῳ ἔν ποτε οἱ ξεινήϊον ἐγγυάλιξεν.

125. ΕΛΙ. Τὸ ὄρος τὸ ἀκρωτήριον, ὦδὲ τὸ ἐπιῤῥεῖν τοῖς τ ὑετῶν ὄμβροις, κὴ πηγῶν ὕδασιν· ἢ ὄνομα πόλεως, πρὸς τῷ ὀρίῳ τῷ Ἀχαϊκῷ, ἢ Αἰπύτυ τάφυ κεφαλή. κὴ Ὁμηρο· Αἰπύτιον παρὰ τύμβον· εἰς ὃν φασι τὰ εἰσερχόμενα ζῶα ἄγονα γίνεδ.

126. ΑΓΑ. Ἦγυν ἔκπληξιν ἔχον, διὰ τὰ ἐν αὐτῷ γινόμενα. Ἄλλως. Ὁ νῆς. Ὦ Πὰν Πάν. εἴτε εἰς κατὰ τὰ ὄρη τὰ μακρὰ, ἦγυν, τὰ ἐπὶ πολὺ διήκοντα τ Λυκαίυ· ὄρο δὲ Ἀρκαδίας τὸ Λύκαιον· εἴτε σύγε ὦδιέρχῃ τὸ μέγα Μαίναλον· ὄρο κὴ τῦτο Ἀρκαδίας· ἐλθὲ ἐπὶ τὴν νῆσον τὴν Σικελήν, ἀντὶ τ τὴν Σικελικήν· τ Ἑλίκης δὲ τὸ ῥίον κατάλιπε, κὴ τὸ ὑψηλὸν μνῆμα ἐκεῖνο τ υἱῦ τ Λυκάονο, ἦγυν τ Μαινάλυ. ἀφ' ὃ τὸ ὄρο Μαίναλον, ὃ κὴ τοῖς θεοῖς ἐστι θαυμαζόμενον. τὸ δὲ ῥίον ἀκρωτήριον ἐστὶ τ Πελοποννήσυ, ἐναντίως τῷ καλυμένῳ Ἀντιῤῥίῳ τετραμμένον.

127. ΛΗΓ. Ὡσπερ ἤρξαδε, ὅτω κὴ λήγειν ποιήσατε. παρακελευσματικὸν ἐπιῤῥῆμα τὸ ἴτε, ἀντὶ τ ἄγετε.

128. ΕΝΘ. Ἐλθὲ ὦ ἄναξ, κὴ τήνδε τὴν καλὴν σύριγγα τὴν γλυκύφωνον, τῦτο δὲ τὸ μελίπνευ, ἐκ κηρῦ εὐπήκτυ ὖσαν ὦδὲ τὸ χεῖλο ἑλικτὴν, ἦγυν ὦδιελημμένην, φέρε, ἀντὶ τ λάβε. ὄντως γὰρ ἐγὼ ὑπὸ τ ἔρωτο ἤδη ἕλκομαι εἰς τ ᾠδήν. εὐπήκτον δὲ λέγει τ κηρὸν, ὡς εὐκόλως πηγνύμενον, κὴ μελίπνευν, τὴν ὀδωδυίαν διὰ τ κηρόν. Ἄλλως, τὸ ἑξῆς, Λάβε τὴν σύριγγα τὴν ἐκ κηρῦ εὐπήκτυ ὦδὲ τὸ χεῖλο εἰλυμένην ἐν τῷ συρίζειν.

Ἢ γὰρ ἐγὼν ἐς Ἔρωτος ἐς ᾍδαν ἕλκομαι ἤδη. 130
Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι·
Ἃ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο, καὶ ἃ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι·
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὼς κύνας ὠλαφοὶ ἕλκοι, 135
Κἠξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.
Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.

130 Nam ego certe ab amore jam trahor ad orcum.
Definite Bucolicum carmen, Musæ, agite, jam definite.
Nunc violas feratis rubi, vos spinæ feratis.
Pulchra narcissus juniperis floreat:
Omnia denique contraria fiant, & jam pinus pira ferat:
135 Daphnis quoniam moritur: Jam cervus canes trahat captivos,
Et ex montibus ululæ cum luscinijs cantu certent.
Definite Bucolicum carmen, Musæ, agite, jam definite.

132. ΒΑΤ. Ἡ βάτος θηλυκῶς λέγει, ὁμοίως σὺ ταῦθα καὶ ἡ νάρκισσος· παρὰ δὲ τῷ Ἀριστοφάνει ἀρσενικῶς λέγεται.

133. ΑΡΚ. Ἀρκεύθου, εἴδος φυτοῦ ἀκανθώδους. τὰ δὲ κομάσαι ἀντὶ τοῦ ἀναθῆλαι. τὰ ἀπαρέμφατα ἀντὶ προστακτικῶν. Ἄλλως. Νῦν δ' ἴα μὲν φορέοιτε. νῦν δὲ ἴα μὲ αἱ βάτοι φορέοιτε, ἀντὶ τοῦ φέρετε, τετέχοι, γινᾶτε, σατρέφετε, φέρετε δὲ αἱ ἄκανθαι. ἃ δὲ καλὴ νάρκισσος, κομάσαι, ἀντὶ τοῦ βλαστησάτω ἐπὶ ταῖς ἀρκεύθοις. ἀκανθώδης φυτὸν ἡ ἄρκευθος. τὸ δὲ κομάσαι, γίνεται ἀπὸ τοῦ κομέω κομῶ, ὃ λέγεται ἐ μόνον ἐπὶ τριχῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φυτῶν. πάντα δὲ ἐναλλαγμένα γενέσθω, κατὰ τὸ· ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί.

134. ΟΧΝ. Ἤγουν ἄπια ἐνείκαι, ἀντὶ τοῦ ἐνεγκάτω, γενησάτω, ἐκθρεψάτω, ἐπεὶ ὁ Δάφνις ἀπεθνήσκει. Ὄχνας, ἀπίους καὶ ἀχράδας, ἀχλάδας. ἀχλάδας μὲ διὰ τὸ ἐν τῷ ἐθίζεσθαι, ὄχλησιν οἱονεὶ ἐμποιεῖν, ὀχλάδας τινὰς ὔσας· ὄχνας δὲ, ἀπὸ τοῦ ἄγχειν δοκεῖν· ἀπίους δὲ, ὅτι πρῶτον ἐν Πελοποννήσῳ δοκεῖσι φῦναι, ἢ ἐλέγετο Ἀπία.

136. ΣΚΩ. Ἀλέξανδρός φησι τὰς σκῶπας ἐκ ἐπιτηρεῖς τῇ φωνῇ· διὸ καὶ παρ' Ὁμήρῳ φησὶν ὀρθῶς δοκεῖν γράφειν, Σκῶπές τ' ἴρηκές τε. Οὐ δεῖ γὰρ φησι γράφεσθαι χωρὶς τοῦ σ, οἱ γὰρ σκῶπες φωνὴν ἀφιᾶσι. Καλλίμαχος δέ φησι, φθέγγεται, ὥσπερ ἐπισκώπτων τῇ φωνῇ, ὅθεν καὶ ὕτω καλεῖται. Τυραννίων δὲ φησι σκῶπας τὰς νυκτικόρακας. οἷον, σκίωπας, τὰς ἐν σκιᾷ ἔχοντας τὴν ὄπα, ἤγουν ἐν νυκτὶ ἔχοντας τὴν φωνήν. Ἄλλως. καὶ τὼς κύνας ὠλαφοὶ ἕλκοι. ἀντὶ τοῦ, καὶ τὰς μαστὰς τῶν κυνῶν, ὁ ἔλαφος ἑλκέτω· καὶ ἐκ τῶν ὀρῶν οἱ σκῶπες

τοῖς

Χὼ μέν, τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὴ δ' Ἀφροδίτα
Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τὰ γὰρ μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρέων. χὼ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα
Τὸν μούσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Λήγετε βουκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δίδυ τὰν αἶγα, τὸ τε σκύφον, ὥς μιν ἀμέλξας,
Σπείσω ταῖς μούσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι μῶσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν κὴς ὕστερον ἄδιον ἀσῶ.

Et ille quidem tantum locutus defiit. At Venus
Volebat ipſum erigere: verum omnia fila defecerant
A Parcis: ſic Daphnis tranſiit flumen, & unda obruit
Muſis dilectum virum neque Nymphis ingratum.

Deſinite, Bucolicum carmen, Muſæ, agite, jam deſinite.
Et tu da capram, atque poculum: ut ipſam mulgeam,
Ac Muſis libem. ô ſalvete plurimum Muſæ,
Salvete, ego vero vobis & poſthac dulcius canam.

τοῖς ἀηδόσι γαρύσαιντο, ἀντὶ δὲ τοῖς ἔριν φωνῆς ἐλθέτωσαν. σκῶπας δὲ λέγουσιν εἶναι τὰς νυκτικόρακας.

138. ΑΠΕ. Ἡ ἀπεπαύσατο. εὐφήμως τὸ ἀποθανεῖν ἀναπαύσασθαι ἔφη. καὶ Ὅμηρος· Ὡς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν, κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον.

139. ΛΙΝ. Ἐπιπλεράσῃ τὸ χερσόν. καὶ Ὅμηρος· Γεινομένῳ ἐπέκησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Λίνον δὲ οἱ ποιηταὶ ἀντὶ ἐρίου συνάπτουσιν, ὅτι τὸ λίνον ἐκ γῆς, καὶ αὗται δὲ αἱ μοῖραι ἐκ γῆς ἐπικλώθουσι τοῖς ζώοις τὴν ἐκ γῆς ἀνάλυσιν.

140. ΕΒΑ. Τουτέστιν, ἀπέθανε, καὶ τὸ Ἀχέροντα δηλοῖ.

141. ΦΙΛ. Καθὸ πρῶτος ἐράτο βουκολικῆν. φίλεν ἄνδρα· ἐπεὶ πάσας οἰκείως διέτριβε. Ἀλλως. ὁ νοῦς, καὶ ὁ μὲν τοσαῦτα εἰπὼν, ἀπεπαύσατο, ἤγουν ἀπέπνευσεν, ἐτελεύτησε τὸ βίου· τοῦτον δὲ ἡ Ἀφροδίτη ἤθελεν ἀνορθῶσαι. ἤγουν, ἀνακαλέσασθαι, ἀναζωῶσαι. τάγε μὴν λίνα, τουτέστι τὰ νήματα τὰ ὑπὸ τῶν μοιρῶν ἐπ' αὐτῷ κλωθόμενα πάντα λελοίπει, ἤγουν, ἐξέλιπον, ἐπαύσαντο· καὶ ὁ Δάφνις δέδεκται τὸ ῥεῦμα, τοῦ Ἀχέροντος δηλονότι. ἔκλυσεν, ἤγουν ἐκάλυψεν ἡ δίνη, τουτέστιν ἡ συγροφὴ τῶν ῥευμάτων τοῦ Ἀχέροντος, τὸν ἄνδρα τὸν ὑπὸ τῶν Μουσῶν φιλούμενον· ὡς τῶν ᾠδῶν δηλονότι τῶν προσφιλῶν αὐταῖς ἐπιμελούμενον. Τὸν δὲ νύμφαισιν ἀπεχθῆ, ἤγουν μὴ μισούμενον ταῖς νύμφαις, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῶν δηλονότι φιλούμενον.

143. ΣΚΥ. Ἤγουν, τὸ ποτήριον. ὡς ἂν ἀμέλξας, σπονδὴν ποιήσω ταῖς Μούσαις. εἶτα ἀπευθὺς πρὸς τὰς Μούσας, καὶ φησίν· ὦ Μοῦσαι, χαίρετε πολλάκις, τουτέστιν, ἀσπάζομαι ὑμᾶς πολλάκις. ἐγὼ δὲ χάριν ὑμῶν καὶ εἰς ὕστερον, ἤγουν εἰς τὸ ἑπιὸν, ᾄσω ἡδύτερον.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πλῆρες δὲ σταδόνων· κὴ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
Ἀδείαν. τέτλιγος ἐπεὶ τύγε φέρτερον ᾄδεις.
Ἠνὶ δέ τοι τὸ δέπας. θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡραῖαν πεπλύσθαί νιν ὅπᾳ κεράναισι δοκασεῖς. 150
Ὡδ' ἴθι Κισσαίθα. τὺ δ' ἄμελγέ νιν. αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀνασσῇ.

CAPRARIUS.

Utinam tibi melle plenum ſit pulchrum os,
Plenum & favis: atque comedas ficum ex Ægilo decerptam
Dulcem: ſuavius enim canis quam cicada.
En tibi poculum: contemplare amice, quàm ſuaviter oleat.
Horarum in fontibus ipſum collutum eſſe dices.
150 Huc veni Ciſſætha: jam tu mulge hanc: vos vero capellæ
Nolite ſaltare, ne forte hircus in vos inſurgat.

146. ΠΛΗ. Αὐλωνυμία τό τοι. εἴθε γένοιτο τὸ καλόν σου στόμα, ὦ Θύρσι, μέλιτος πεπληρωμένον.

147. Πλῆρές τοι σταδόνων. Γράφεϊ καὶ πλῆρες ὄ. σταδόνες ὄ τὰ ἐκ τῶν κηφήνων κηρία, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης. Θειαίτητος ὄ, τὰς κηρὰς τὰς ἔχοντας τῶν κηφήνων τὰς γόνας. οἱ τινες ἡδὺ ποιοῦσι βρῶμα. οἱ δὲ κοινότερον ἐπὶ τῶν κηρίων, ὧν τὸ μέλι ἐσθίεται. ΑΙΓ. Αἰγίλος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπό τινος φυλῆς ἥρωος Αἰγίλου. ὅτι δὲ αἱ Ἀττικαὶ ἰσχάδες ἡδεῖαι καὶ Δίων μαρτυρεῖ. ἔστι δὲ καὶ Λακωνικὸν χωρίον Αἴγιλον. τινὲς δέ ὅτι ἐστὶ καὶ νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Λακωνικῆς οὕτω καλουμένη. Ἄλλως. ΠΛΗ. Ἠγουν μέλιτος κηρίου. ᾧδιστον δὲ συνταῦθα τό τοι. καὶ ἀπ' Αἰγίλου εἴθε ἰσχάδα ἡδεῖαν ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς. Αἴγιλος γὰρ δῆμος ἐν ταῖς Ἀθήναις.

148. ΦΕΡ. Ἠγουν βέλτιον τέτλιγος.

149. ΗΝΙ. Ἠγουν ἰδὲ τὸ δέπας, θέασαι φίλος, ὅπως καλὴν ὀσμὴν πέμπει.

150. ΚΡΑ. Ἐπὶ κρήναις ταῖς τῶν Ὡρῶν δόξεις ἀποπεπλῦσθαι. ἀντὶ τοῦ ἔαρι· ἐπεὶ ἀνθεῖ πάντα τότε. Ἄλλως. Δοκασεῖς· ἤγουν δόξεις· νομίσεις πεπλῦσθαι αὐτὸ, ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τῶν Ὡρῶν, ἅτινες εἰσὶ δηλονότι ὡραῖαι.

151. ΙΘΙ. Ἠγουν δεῦρο ἐλθὲ Κισσαίθα, ἢ ἡ πρὸς τὸ γυναῖκα διάπυρος, καὶ θερμὴ, ἀπὸ τοῦ κισσῶ τὸ γυναικῶ, καὶ τοῦ αἴθω τὸ καίω. εἰ δὲ κιναίδα γράψεις, κιναίδα ἐστὶν ἡ πρὸς τὸ κινεῖσθαι διάπυρος, ἤγουν, ταχεῖα αἰξ. ἀπὸ τοῦ κινῶ, καὶ τοῦ αἴθω τὸ καίω. Ἄλλως, Κισσαίθα ὄνομα αἰγός· ἀπὸ τοῦ κισσῶ καὶ τοῦ αἴθω, ἡ κισσὸν λευκὸν καπνιζομένη. αἴθει γὰρ τὸ λαμπρόν. ἀπὸ δὲ τοῦ λαμπροῦ γίνεται μεταληπτικῶς τὸ λευκόν. ΤΙ Δ. Σὺ δὲ ἄμελγε αὐτήν. ΑΙ. Τῆς συνόμου δηλονότι στερόμεναι.

152. ΜΗ. Τὸ ὅ, ἀπὸ κοινοῦ. ἤγουν, ὅ μὴ ἐπιδῇ δηλονότι ὁ τράγος ὑμῖν.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΗΣΙΣ
τῦ Δευτέρυ Εἰδύλλιυ.

Ὑπόκειται Σιμαίθα, Δέλφιδος Μυνδίυ τινὸς ἐρῶσα· ἣν ἐκ παλαίστρας φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις, διά τινος θεραπαίνης Θεστύλιδος ὑποδιακονυμένης, ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μεθάγειν. ἐπικαλυμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας νυκτερινὰς θεάς. Τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε μίμων.

ARGUMENTUM
IDYLLII II.

Inducitur Sematha, Delphidis cujusdam Myndii amore correpta: quam ex paleſtra amatoriis incantationibus & veneficiis, Theſtylidis cujuſdam ancillæ miniſterio, ad ſe traducere conatur, advocatis in auxilium Luna & Hecate, utpote Deabus nocturnis amorem adjuvantibus. Theſtylida vero Theocritus ex Sophronis Mimis deſumpſit.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ,
Εἰδύλλιον β'.

Πᾶ μοι ταὶ Δάφναι; φέρε Θέστυλι. πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ὡς τ' ἐμοὶ βαρὺν ἔντα φίλον καταδύσομαι ἄνδρα,
Ὃς μοι δωδεκάταιος ἀφ' ὧ πάλας ὐδέποθ' ἥκει,

PHARMACEUTRIA,
IDYLLION II.

UBI mihi *ſunt* lauri, Theſtyli; ubi ſunt philtra?
Cinge calicem hunc purpurea ovis lana,
Ut amatorem meum, qui me excruciat, carmine magico perſequar.
Qui miſer jam toros duodecim dies à me abeſt,

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον, Φαρμακεύτρια. κέχρηται δὲ ὁ Θεόκριτος ἐν τούτῳ Δωρίδι διαλέκτῳ. προλογίζει δὲ Σιμαίθα.

2. ΣΤΕ. Στεφάνωσον τὴν κελέβην. κελέβη δέ ἐστιν ὄνομα πόλεως, ἔστι δὲ καὶ ποτήριον ξύλινον κυλικῶδες. Εὐφορίων ἐν ποτηριογλύπτῃ. Ὅς τις ἐμὴν κελέβην Αλυσηίδα μοῦνον ἀπούρας. ΟΙ. Προσάτυ ἄιθε, ἀντὶ δὲ ἐρία ὡς συνεργοῦντος δὲ τούτυ πρὸς τὰς Φαρμακείας θεραπεύεται. Αλλως. Στεφάνωσον τὴν κελέβην, τῷ λεπτοτάτῳ καὶ ἐξαιρέτῳ ἐρίῳ τῦ προσάτυ, τῷ φοινικῷ· ἦγυν τῷ κοκκίνῳ. ξύλινον δὲ ποτήριον φασὶν εἶναι τὴν κελέβην.

3 Ὡς τ' ἐμοὶ βαρὺν ἔντα] ἵνα τ'

Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνήκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές,
Οὐδὲ θύρας ἄρραξεν ἀνάρμοθ. ἦ ῥά οἱ ἄλλα
Ὤιχετ' ἔχων ὁ τ' Ερως ταχινὰς φρένας, ἄ τ' Αφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίϛραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω, κἠμέμψωμ' οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ Σελάνα,

5 Neque scit utrum mortui simus, an vivi,
Nec fores pulsando fregit crudelis: nimirum illi alio
Abiit habens Amor levem animum & Venus.
Ibo ad Timageti gymnasium
Cras, ut ipsum videam; & cum eo expostulabo, quod ita mecum agit.
10 Nunc magicis sacris ipsum incantabo. Sed tu ô Luna,

† ἐμὸν φίλεν ἄνδρα βαρύνοντά μι, καταθύσομαι, ἤγουν καταϛοντεύσω, ἢ καταϛοντεύσα, ἐν πυρὶ καίουσα τὰ ἐπὶ τοῦτο σωτεινόμενα φάρμακα. ὥσπερ τὸ λείβειν λέγεται μὴ κὴ ἀντὶ τοῦ σπένδειν, λέγεται ὴ κὴ ἀντὶ τοῦ χεῖν ἁπλῶς· οὕτω κὴ τὸ θύειν λέγεται μὴ κὴ ἀντὶ τοῦ τῶν παρόντων ἀπάρχεσθαι κατὰ τὴν τῶν παλαιῶν χρῆσιν. ὅτοι γὰρ ὑκ ἐπὶ τοῦ σφάϛειν τοῦτο ἐτίθεων, ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀπάρχεσθαι τῶ παρόντων, τὸ ἔρδειν ὴ κὴ τὸ ῥέζειν, ἔλεγον ἐπὶ τῶν σφαγίων. λέγεται δὲ κὴ ἀντὶ τοῦ καίειν ἁπλῶς, κὴ ἐν πυρὶ τιθέναι τι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα. Ινα καταθύσομαι. ὁριϛικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, ὡς ἐν τῷ, ἵνα εἰδορμὴ ἄμφω. βαρυνεῦντα, ἀντὶ τοῦ βαρύνοντα, μέλλων ἀντὶ ἐνεϛῶτος. ὅτω γὰρ συνεφώνη τῷ μέτρῳ βραχὺ ἔχων τὸ ευ. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ὑνω ῥήματα, ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἀεὶ βραχὺ τὸ ϑέχρονον ἔχουσιν. οἷον, κρίνω, κριῶ· εὐρύνω, εὐρυνῶ· πλατύνω, πλατυνῶ.

6. APP. Εκρυσεν. ἀράσω, δὶ ἑνὸς ρ. οἱ ποιηταὶ δὲ ὅτε ἴχυσι χρείαν ἐκτεῖναι το α, κὴ ἕτερον ρ προσιθέασιν αὐτῷ· κὴ ἐν τῷ παραλλικῷ ἐκκλίνοντες, τὸ κοινὸν ἄρρασον λέγουσι, τῇ προσθήκῃ τοῦ ρ τὴν ἀρχὴν αὐξοντες.

8. ΠΑΛ. Παλαίϛρα, ὁ τόπος ἔνθα παλαίυσι, καὶ αὐτὴ ἡ πάλη. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τοῦ προτέρου λέγεται σημαινομένου.

10. ΣΕΛ. Πίνδαρος φησὶν ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν παρθένων ὅτι τῶν ἐραϛῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὔχονται τὸν ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες σελήνην. Αλλως. Τὰς ἐρωτι κατεχομένας τὴν σελήνην μετακαλεῖσθαι σύνηθες, ὡς κὴ Εὐριπίδης ποιεῖ Φαίδραν πράτ-ϛουσαν ἐν τῷ καλυμμένῳ Ιππολύτῳ· κατὰ τί δὲ τοῦτο ἔπραττον; ἔνιοι φασὶν, ὅτι ἐπειδὴ σιγηλή ἐϛιν ἡ νύξ· δεῖ δὲ τοῖς κλεπτομένοις ἔρωσι σιγῆς κὴ νυκτός. Μένανδρος, ὦ νύξ· σοὶ γὰρ δεῖ πλεῖϛον Αφροδίτης· ἢ ὅτι καὶ ἡ σελήνη ὡδὲ ἐρωτικήν τινα νενοσηκή. παρὸ κὴ τοῖς τῷ αὐτῷ πάθει κεχρημένοις συμπράσσ. ἢ ὅτι διάπυρος ἡ θεὸς, καὶ τόδε πάθος τοιοῦτο.

11. TIN.

Φαῖνε καλὸν· τὴν γὰρ ποταείσομαι, ἄπυχα δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ δ' Ἑκάτᾳ, τᾶν κὴ σκύλακες τρομέοντι
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία κὴ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, κὴ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει,

Luceas pulchre: ad te enim convertam carmina placide, ô dea,
Et ad Hecaten ſubterraneam, quam etiam catuli timent,
Cum incedit per mortuorum ſepulcra, & atrum ſanguinem.
Salve Hecate terribilis, & ad finem uſque nobiſcum ſis,

11. ΤΙΝ. Σοὶ γὰρ καλὸν ὕμνον προσυμνήσω, ὦ σελήνη.

12. ΕΚΑ. Τὴν Ἑκάτην χθονίαν φασὶ θεὸν κὴ νερτέρων πρύτανιν, καθὰ κὴ Σώφρων. Ἦραν μιχθεῖσαν Διὶ γεννῆσαι παρθένον. ὄνομα δὲ αὐτῇ θέσθαι Ἀγγελον. ταύτην δὲ μὴ τὴν γένησιν, ὑπὸ ταῖς νύμφαις θρᾶναι παρὰ τῷ Διὸς τρίφωνι. αὐξηθεῖσαν δὲ, κλέψαι τὸ τᾶς Ἥρας μύρον, ᾧ τὸ πρόσωπον αὐτῆς αἴθον ἦν χριόμενον, κὴ δῶναι Εὐρώπᾳ τᾷ Φοίνικος θυγατρί. αἰσθομένην τὴν Ἥραν κὴ ἐφορμῆσαι βυλομένην αὐτὴν κολάσαι, τὶν καὶ τὸ πρῶτον εἰς γυναικὸς τετοκυίας οἶκον καλαφυγεῖν, ἐκεῖθεν δὲ πρὸς ἄνδρας νεκρὸν φέροντας. ὅθεν τὴν μὲ Ἥραν ἀποκῆναι, τὸ δὲ Δία, τὰς Καβείρας κελεῦσαι ἀναλαβόντας καθάραι· ἐκείνας δὲ ἐπὶ τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην ἀπαγαγόντας ἀγνίσαι. ὅθεν τὴν θεὸν ἀποκεκληρῶσθ τοῖς τεθνεῶσι, κὴ καταχθονίαν φασίν. Ἄλκως. Τᾷ Δήμητρι μιχθεὶς ὁ Ζεὺς, τεκνοῖ Ἑκάτᾳ διαφέρουσαν ἰσχύϊ κὴ μεγέθει. ἣν ὑπὸ γὴν πεμφθῆναι ὑπὸ τᾶ πατρὸς, πρὸς Περσεφόνης ἀναζήτησιν. κὴ νῦν Ἀρτεμις καλεῖ), κὴ φύλαξ, κὴ δαδοῦχος, κὴ φωσφόρος, κὴ χθονία. ΣΚΥ. Διὰ τὸ σκύλακας ἐκφέρεσθαι θεῖπτα τῇ Ἑκάτῃ. Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι. Τί ᾗ κυνίδιον λιπρὸν λύκον ἐπρίω τῇ θεᾷ εἰς τὰς τριόδους; Ἄλκως. Σκύλακες τὰ μικρὰ τῶν κυνῶν. ὑποχορισικὸν γὰρ ὁ σκύλαξ. ἐνταῦθα δὲ σκύλακες, ἀντὶ τᾶ κύνες. τὴν Ἑκάτην φασὶ τὴν αὐτὴν εἶναι τᾷ Περσεφόνῃ· τὴν Ἑκάτην δὲ κὴ τὴν σελήνην ἐπικαλεῖ) ὡς νυκτερινὰς θεὰς, κὴ τὰ κατὰ τὴν νύκτα πραλτόμενα ἐφορώσας.

13. ΗΡ. Ἠρία οἱ τάφοι, ὡς δὲ τὸ ἐνηρίσθαι τῇ γῇ· ἢ παρὰ τὴν ἐπιχεομένην τοῖς νεκροῖς ἔραν, ἤγουν γῆν, ἥ ἐστιν ἱερά.

14. ΔΑΣ. Ἢ ἦ ὐκ ἄν τις διαπελάσειεν, ἢ τὸ δὰ ἐπιταλικὸν, πολυπίλασε· ἢ ἀντὶ τᾶ πολεμικὴ· ἦ ἴγκει) ἡ δαΐς, τυτέστιν ἡ μάχη· ἢ προσπελάζουσα ταῖς δασὶ, τυτέστι φωσφόρος ἐπεὶ ἡ αὐτὴ ἐστι τῇ σελήνῃ. Ἄλκως. Νεκύων ἀνά τ' ἠρία] ἤγουν διὰ τᾶ μνημάτων, κὴ ᾧ μέλανος αἵματος τᾶ νεκρῶν. δασπλῆτι δὲ, σφόδρα πλησιάζουσα. κὴ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδ[ει] ἤγουν μέχρι τέλους παράμεν. τὰς μαγείας ταύτας ποιοῦσα χείρας ᾄδειν ὅτε τᾶ μαγειᾶν τᾶ Κίρκης, ὅτε τᾶ μαγειᾶν τᾶ Μηδείας, ὅτε τᾶν μαγειᾶν τᾶ ξανθᾶς Περιμήδης.

15. ΜΗ.

Φάρμακα ταῦθ' ἕρδεσα χερείονα μήτέ τι Κίρκης,
Μήτέ τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
Ἰυγξ, ἕλκε τὺ τλῶον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τ' ἄνδρα.
Ἀλφιτά τοι πρώτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ὑπάνασε
Θέστυλι δειλαία· πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἦ ῥά γέ τοι, μώρα, καὶ τὸν ὄπχαρμα τέτυγμαι;

15 Efficiens hæc venena non inferiora neque Circes,
Nec Medeæ, neque flavæ Perimedæ *venenis*.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Mola quidem in igne conſumitur, ſed aſperge
Theſtyli infelix: quo tibi mens avolavit?
20 An vero, ſceleſta, tibi quoque ludibrio ſum?

15. ΜΗ. Ἔτι καὶ νῦν σὺ τῷ σεληναίῳ ὄρφ ὄρμους δεικνύσι τ' Μηδείας, καὶ Κίρκης, σὺ οἷς ἔκοπλον τὰ φάρμακα.

16. ΠΕΡ. Αὕτη ἐστὶν ἡ παρ' Ομήρῳ Αγαμήδη λεγομένη, ἣ τόσα φάρμακα εἶδεν, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.

17. ΙΥΓ. Ἰυγξ, ὄρνεον Αφροδίτης, ὃ αἱ Φαρμακίδες συνεργὸν ἔχουσι πρὸς τὰς μαγείας, λέγουσι δέ καὶ αὐτὸν τ' ἔρωτα ἀπὸ τῦ ἐνόντος ζώου ἰυγξαι, ὡς φησι Πίνδαρος, καὶ Αριστέλης σὺ τῷ περὶ ζώων μορίων, μεῖζον πίννης αὐτὸ λέγων, ἢ κίναιδος· ἡ παρὰ Ρωμαίοις σεισοπυγὶς καλεμένη, διὰ τὸ παντα χῦ στρέφειν καὶ λυγίζειν τ' αὐχένα ἢ τὴν πυγήν. ἢ τὴν Ἰυγξαι, ὡς φησι Καλλίμαχος, ἠχοῦς θυγατέρα, Φαρμακεύειν δὲ τὸν Δία, ὅπως ἂν αὐτῇ μιχθῇ· ὅθεν ὑπὸ Ηρας εἰς ὀρνιθάριον αὐτὴν μεταβαλεῖν, καὶ συνεργεῖν ταῖς Φαρμακείαις. Αλλως. Ἰυγξ, ἡ λεγομένη σεισοπυγίς· ἣν φασὶν σὺ τῇ φύσῃ ἔχειν ἐρωτικήν τινα πῆδω· ἀφ' ἧς καὶ πάντα ἁπλῶς τὰ εἰς φιλίαν κινῦντα φάρμακα, ἰυγξας λέγυσι, καὶ τὰ ἐπαγωγὰ ἄλλως καὶ χαρίεντα, κατὰ μεταφοράν· σὺ ταῦθα δὲ ἴσως τὴν σεισοπυγίδα λέγῃ, ἣν σὺ κατασκοπῇ τινι ἡ Σιμαίθα ἔχουσα ταῦτα ἐπᾴδει.

18. ΑΛΦ. Ως τῶν μαγθυουσῶν ἄλφιτα θυουσῶν. ταῦτα δὲ θυλήματα ἔλεγον. τάκεται δὲ τύφεται, θυμιᾶται, ὑπὸ δ' πυρὸς ἀναλίσκεται. γράφεται ἔτι καὶ κάεται. ῥόμβον δὲ ὃν οἱ Ατλικοὶ κόρυμβον καλοῦσι. παρόσον τέλειός ἐστιν ἀριθμὸς ὁ τρεῖς, ἀρχὴ ὢν, καὶ μέση, καὶ τέλος. καὶ ἔστι φύσει τρίγωνος. τὸ δὲ τάκεται, ἐπὶ κηρῦ καὶ χιόνος, καὶ τῶν τοιύτων λέγεται, τῶν κατ' ὀλίγον ἀναλισκομένων. σὺ ταῦθα δὲ ἁπλῶς, ἀντὶ δ' ἀναλίσκεται, καὶ φθείρεται.

19. ΠΑ. Ποῖ ἔχῃς τὸν νοῦν σὺ τετοπισμένον ὄντως βδέλυρα, καὶ σοὶ γέλως γεγένημαι;

Πάσσ' ἄλα κὴ λέγε ταῦτα, Τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.
Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τλῦον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τ' ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ὔμι Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω χ' ὡς αὐτὰ λακέει, μέγα καππυρίσσασα;
Κἠξαπίνης ἄφαν ἐγένθη, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς,
Οὕτω τοι κὴ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.
Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τλῦον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τ' ἄνδρα.
Ὡς τῦτον τ' ἤρων ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὡς τάκοιθ' ὧδ' ἔρως ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις.
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας,
Ὡς κεῖνος δινοῖτο πόθ' ἀμετέρησι θύρῃσιν.
Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τλῦον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τ' ἄνδρα.

Sparge ſalem & hæc dicas, Delphidis oſſa ſpargo.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Delphis me cruciat: ego vero in Delphide hanc laurum
Uro: & ſicut illa crepat valde inflammata,
Ut ſubito conflagravit! ut neque cinis de ea apparuit!
Ita etiam Delphidis caro in flamma conſumatur.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Sicut hanc ceram ego, Deo adjuvante, liquefacio,
Ita præ amore ſtatim liqueſcat Myndius Delphis.
Utque volvitur hic æneus orbis, ope Veneris,
Sic ille volvatur ante noſtras fores.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

23. ΑΝΙ. Ηγυν, ἐλύπησε; κὴ ἐγὼ κατὰ Δ Δέλφιδος Δάφνιν καίω· κὴ ὡς λακήσᾳ μεγάλως πυραχτωθεῖσα, κὴ ἐξαίφνης ἀναφθήσεται, κὴ ἐδὲ τέφραν εἰδόμεν αὐτᾶς, ὕτω κὴ ὁ Δέλφις ἐν τῇ φλογὶ Δ ἔρωτος τήκοιτο.

26. ΑΜΑ. Ἀμαθὸν ποιήσαι, ἀφανίσαι, ἄμαθος γὰρ ἡ κόνις.

28. ΩΣ. Καθὰ σὺν ἀγαθῇ τύχῃ ἐγὼ τῦτον τ' κηρὸν ἀναλίσκω; ὕτως εἴθε διαῤῥέοιτο ἐυθὺς κὴ ἐκ εἰς ἀναβολὰς ὑπὸ Δ ἔρωτος ὁ Μύνδιος Δέλφις. σὺν δαίμονι ἢ, τῇ σελήνῃ ἢ τῷ ἥρωτι, ἢ τῷ ἑαυτᾶ δαίμονι; ὡς Μένανδρος φησί· Δαίμων ἀνδρὶ παρίσταται ἐυθὺς γενεθλίῳ. τοιοῦτον ἦ τὸ Σωκράτους δαιμόνιον. τὸ ἢ Μύνδιος ἀπὸ τόπυ. Μύνδος γὰρ Ἀρκαδίας, ἔνθα ἦν ὁ πανίας· οἱ ἢ, Καρίας φασὶ τὴν Μύνδον.

30. Χ' ΩΣ. Καὶ καθὰ γρίφεται ὕτως ὁ χάλκεος τροχὸς ἐξ Ἀφροδίτης, ὕτως κἀκῖνος γρίφοιτο παρὰ ταῖς ἐμαῖς θύραις.

Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα· τὺ δ' Ἀρτεμι κἤ τ' ἐν ἕδρᾳ
Κινήσας Ραδάμανθυ, κἤ εἴπι πέρ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέσυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πόλιν ὠρύονθι. 35
Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχῃ.
Ἰϋγξ, ἕλκε τὺ τλῆθον ἐμὸν πόσι δῶμα τ' ἄνδρα.
Ἠίδε, σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀήτα.

Nunc furfures ſacrificabo: tu vero Diana etiam illum qui apud inferos eſt,
Rhadamanthum movere poſſes, & ſi quid aliud firmum eſt.
35 Theſtyli, canes nobis per urbem latrant,
Dea adeſt in trivis, vas æneum quam primum pulſa.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Ecce jam mare ſilet, ſilent & venti;

33. ΘΥΣ. Θυσῶ, πυρὶ καύσω. ἢν δὲ πρὸ τούτου Ἑκάτην σκάλεσε, ταύτην νῦν Ἀρτεμιν λέγει, ἀφ' ἧς τὸ ὑπομεῖναι τινα κοινωνίαν ταῖς θεαῖς.

34. ΚΙΝ. Ρ' ἀδάμαντα.] Τινὲς ἀδάμαντα τὸν λίθον, ἢ τὸν ἀδάμαντα σίδηρον· βέλτιον δὲ τὸν Ραδάμανθυ, ἤγουν τὸν Πλούτωνα λέγει, καθὸ σκληρὸς καὶ ἀδάμας. ταῦτα δὲ ἀναφέρει ἐπὶ τὸν Δελφίδα, καὶ φησὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ δόνα, καὶ εἴτι περ στέρεμνον ἔχει τὸ σῶμα. Ἄλλως. καὶ εἴτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο] καὶ εἴ τις ἐστὶν ἐν τῷ ᾅδῃ ἀδάμας, σκληρότερος ὢν δηλονότι τοῦ παρ' ἡμῖν ἀδάμαντος, καὶ κατὰ μηδεμίαν μηχανὴν μαλάττεσθαι δυνάμενος, καὶ τοῦτον κινήσαις ἄν, ἀντὶ τοῦ μαλάξαις· καὶ εἴτε περ ἀσφαλὲς ἄλλο, ἤγουν σκληρὸν καὶ μὴ δυνάμενον μαλάττεσθαι. Ἀρτεμις δέ, ἡ αὐτὴ τῇ σελήνῃ.

35. ΘΕΣ. Πρὸς τὴν παιδίσκην φησὶ τετραιρομένην, ὡς ἐπὶ τῶν ὠρυγῶν τὴν θεὸν κατὰ τὰς τριόδους * περφηνίας. διὸ πρὸς ἅπασι καθίσον τάχος τὸ χάλκωμα ἠχεῖν, ὅτι ἐκ ἔλαθεν αὐτὴν φανεῖσα.

36. ΤΡΙ. Ἱδρύοντο δὲ τὴν Ἑκάτην ἐν ταῖς τριόδοις, ὅτι ἐπὶ τῶν καθαρμάτων καὶ μιασμάτων ἡ θεός. ἔνιοι δέ φασι Φεραίας τῆς Αἰόλου καὶ Διὸς παῖδα αὐτὴν γεγονέναι, καὶ ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τρίοδον αὐτὴν ἐρρίφθαι· τῶν δὲ Φέρητος βουκόλων ἀνελκομένων καὶ ἀναλαμβανομένων ἀνθρέψαι. διόπερ τὰς τριόδους ἱερὰς τῆς θεᾶς νομισθῆναι ἱδρύοντο δὲ αὐτὴν καὶ πρὸ τῶν θυρῶν, ὡς φησιν Αἰσχύλος· Δέσποινα Ἑκάτη, τοῦ βασιλείου πρόδρομος μελάθρων. ΧΑ. Τὸν δὲ χαλκὸν ἐπεῖδον, ἐν ταῖς ἐκλείψεσι τῆς σελήνης, καὶ ἐν τοῖς κατοιχομένοις, ἐπεὶ ἐνομίζετο καθαρὸς εἶναι καὶ ἀπελασικὸς τῶν μιασμάτων. διόπερ πρὸς πᾶσαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀποκάθαρσιν αὐτῷ ἐχρῶντο, ὡς φησι καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν. τὸ ἄχῃ, ἀντὶ τοῦ ψόφῃ, κρέκῃς, ἐπεὶ ὁ δὲ χαλκὸς ἦχος εἰκεῖος τοῖς κατοιχομένοις. φησὶν Ἀπολλόδωρος, Ἀθήνησι τὸν ἱεροφάντην Κόρης ἐπικαλυμμένης, ἐπικρύψαι τὸ καλύμμα ἠχεῖον. καὶ παρὰ Λάκωσι βασιλέως ἀποθανόντος, εἰάθασι κρύψαι λέβητα.

* Ven. leg. περηνίας.

40. ΤΑΛ.

Α δ' ἐμὰ δ' στιγᾶ στέρνων ἐντοσθεν ἀνία.
Αλλ' ἐπὶ τλώῳ πᾶσα καπαίθομαι, ὅς με τάλαιναν
Αντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακᾶν κ' ἀπάρθενον ἤμαρ.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τλῶον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τ' ἄνδρα.
Ες τρὶς λοιβάσδω, κ' τρὶς τάδε πύτνια φωνῶ.
Εἴτε γυνὰ τλώῳ παρακέκλιται, εἴτε κ' ἀνὴρ,
Τόσσον ἔχοι λάθας ὅσσον πόκα Θησεὺς φαντὶ
Εν Δίᾳ λαθέμεν ἐϋπλοκάμου Αριάδνας.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τλῶον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ιππομανὲς φυτόν ἐσι παρ' Αρκάσι, τῷ δ' ὅτι πᾶσαι

Sed meus dolor in pectore non quiescit.
Verum amore erga illum tota comburor, qui me miseram
Pro conjuge infamem fecit, & ut non sim amplius virgo.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Ter libo, & ter hæc, ô reverenda, dico,
Sive mulier illi accubat sive vir,
Tantum obliviscatur, quantum olim Thesea dicunt,
In Dia oblitum esse pulchricomæ Ariadnes.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Hippomanes planta est apud Arcades, qua concitati omnes

40. ΤΑΛ. Ος μι τὴν ἀθλίαν ἀντὶ γ' κατάσασιν ἔχν γυναικὸς ἐποίησεν εἶναι ἀγενῆ κ' ἄσεμνον. τὸ δ' ἦμαρ, ἀντὶ γ' εἶναι, ἐκ γ' ἐμμάραι γίνεται, ἐκβολῇ γ' πρώτε μ, κ' τροπῇ γ' ε εἰς η, κ' ἀποκοπῇ τ' αι διφθόγγε, ἦμαρ.

45. ΘΑΣ. Θησεὺς γὰρ ἁρπάσας Αριάδνην τὴν Μίνω, κ' ἀπάρας εἰς Δίαν, τὴν νῦν καλεμένην Νάξον, κατὰ Διονύσε βέλησιν λήθῃ τινὶ χρησάμενος, ἀπέλιπεν αὐτὴν καθεύδουσαν. πολλαὶ δὲ κ' ἕτεραί εἰσι νῆσοι Δίαι καλέμεναι ἥτε πρὸ τ Κρήτης. ἐν ᾗ δὲ εἰκὸς μόνῃ συμβῆναι τὰ περὶ τὴν Αριάδνην, ἡ μετονομασθεῖσα Νάξος· κ' ἡ περὶ Μῆλον, κ' ἡ περὶ Αμοργόν, κ' ἡ τῆς Κίω χερρόνησος, κ' ἡ Πελοποννήσε.

48. ΙΗΠ. Ο μὲ Θεόκριτός φησι φυτὸν εἶναι τὸ ἱππομανὲς αἱ δ' ᾠδαὶ τοῦτοι κ' πολυπράγμονες, ἃ φασι φυτὸν εἶναι, ἀλλὰ τὰς ἀφιτικτομένας πώλες ἔχειν τι σαρκίον φυόμενον ἐπὶ γ' μετώπε γλοιῶδες, ἐλάττον ἰσχάδος, ὃ καλεῖται ἱππομανές. ἀπατρώγυσι δ' αὐτὸ κ' ἀπολείχυσιν ἐνθὺς αἱ ἵπποι. κ' εἰ τοῦτο ποιήσυσι, φιλοεργοῦσι τὰς ἔκγονα· εἰ δ' μὴ, ἀπεχθαίρυσι, κ' ἀ προσίενται. ἀφ' τὸ φυσικῶς ἐν συμβάλλεσθαι πρὸς φιλοεργίαν, αἱ ἱπποφορβοὶ ἀφαιροῦσιν αὐτὸ, κ' αἱ φαρμακίδες χρῶνται αὐτῷ πρὸς τὰ φίλτρα. φασὶ δ' ὅτι εἰ ἀλοιντο

Καὶ πῶλοι μαίνονθ' ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι·
Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι
Μαινομέναν ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοθε παλαίστρας.
Ἰυγξ, ἕλκε τὺ τὸν ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Τῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
Ὡ γὼ νῦν τίλλοισα καθ' ἀγρίω ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἰ αἰ ἔρως ἀνιαρέ, τί μοι μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφύς, ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

Et equulei insaniunt in montibus, & celeres equæ.
Utinam sic & Delphidem videam ad hanc domum venire,
Insano similem, ex nitida palæstra!
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Hanc à vestimento fimbriam amisit Delphis,
Quam ego nunc divellens in sævum ignem spargo.
Hei mihi tristis amor: quid mihi atrum è corpore sanguinem,
Veluti paluſtris hirudo inhærens, omnem exuxisti?

τῆς ὀσμῆς αἱ ἵπποι, ἐκμαίνονται πρὸς τὸ ἔχοντα αὐτό. διὸ καὶ ἔτος μέμνηται ἡ ἱπποµανής, ὅπερ συµβαίνει πρὸς τὰ φίλτρα, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος. Ἄλλως. Κρατίνας φησὶ τὸ φυτὸν ἔχειν καρπὸν ὡς σικύου ἀγρίου, µελάντερον δὲ τὸ φύλλον ὥσπερ µήκωνος ἀκανθῶδες. ἃ µὲν τοι προσίθησιν, εἰ πρὸς φίλτρα συµβάλλεται, ἢ συµµάχεται. ἴσως φυτὸν αὐτὸ ἔφη ὁ Θεόκριτος, οἱονεὶ φῦµα ἀπὸ δρυὸς ἐν τοῖς πώλοις, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης. λέγει γὰρ καὶ Ἀρχίλοχος τὸ φῦµα φυτόν. Ἐθέλειν γὰρ ἄλλως οἶδα τοιάδε φυτὰ εἰκάσαι. ἀντὶ δὲ φύµατος. ὁ νῦς· Φυτόν ἐστι παρὰ τοῖς Ἀρκάσιν, ἱπποµανές. ἐπὶ τούτῳ πᾶσαι αἱ πῶλοι µαίνονται κατὰ τὰ ὄρη, καὶ αἱ ταχεῖαι ἵπποι. τοῦτο ὥσπερ ἐφερµηνεύτικόν ἐπάγει ἱπποµανές. ἃ δείκνυσι καὶ τίνα µανίαν λέγει µαίνεσθαι ἐπ' αὐτῷ τὰς ἵππους καὶ τὰς πώλους. ἴσως ἕλκει αὐτὸ ταύτας ἐφ' ἑαυτὸ, καὶ ἐνθυσιᾶσι ποιεῖ, ἐπὶ τὴν αὐτὸς ζήτησιν ὀσφραίνεσθαι.

50. ΩΣ. Οὕτω καὶ τὴν Δελφὶν ἰδοιµὶ µαινόµενον δηλονότι, καὶ εἰς τόδε τὸ οἴκηµα εἰδὲ ἔλθοι ἐκ τῆς λιπαρᾶς παλαίστρας. λιπαρὰν δὲ λέγει παλαίστραν, ἐπεὶ οἱ παλαίοντες, ἐλαίῳ πρότερον ἠλείφοντο, εἶτα ἐπάλαιον.

53. ΤΟΥ. Τοῦτο τὸ µέρος ἔκρηξε τὸ ἑαυτοῦ χλαίνης δηλονότι ἀπέξαλλεν, ὃ ἐγὼ νῦν ξαίνουσα καταβάλλω ἐν τῷ πυρὶ τῷ ἀγρίῳ, ἤγουν τῷ δραστηρίῳ. ὅπερ καὶ ἄκοντα ἐλθεῖν ἀναγκάσει. κράσπεδον, τὸ ἄκρον ἢ κάτω µέρος ἢ ἐνδύµατος. ἐνταῦθα δὲ κράσπεδον λέγει, ἀντὶ ἢ µέρους ἢ κρασπέδου.

55. ΑΙ. Φεῦ, ὦ ἔρως ἀλγεινέ. Τί µοι τὸ µέλαν αἷµα πᾶν ἐκπέπωκας, ἐµφύς µοι. ἤγουν καταχάν µε ὡς βδέλλα λιµνῆτις.

56. ΒΔΕ. Αἱ βδέλλαι ἐν λίµναις γίγνονται καὶ ἐν ποταµοῖς, προσαγόµεναι

Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τλῶον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Σαῦράν τοι τρίψασα, κακὸν ποτὸν αὔριον οἴσω.
Θέσυλι, νῦν ἢ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ', ὑπόμαξον
Τᾶς τλώω φλιᾶς καθυπέρτερον· ἄς ἔπι κἠ νῦν
Ἐκ θυμῶ δέδεμαι· ὁ δὲ μὴ λήγων ἐδέν' ποιεῖ.
Καὶ λέγ' ὀπιφθύσδοισα, Τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τλῶον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὴ μοιμὴ ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὰν ἄγαγε τῦτο;
Ἦνθ' ἀ τῶ Τρόλλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξώ,

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Lacertam tibi terens, malam potionem cras afferam.
Theſtyli, nunc capiens hæc venena, ea illine
Limini illius, ad quod limen etiam nunc
Animo alligata ſum: ille vero me nihil curat.
Et inſpuens dicito, Nunc Delphidis offa ſpargo.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Nunc ſola relicta, unde amorem meum deplorare incipiam?
Unde exordiar! quis mihi hoc malum attulit?
Venit ad nos Anaxo Eubuli filia caniſtrum ferens,

ἀγόμβραι ἢ, τὸ αἷμα ἐκθηλάζουσι. εἰρηται ἢ βδέλλα, παρὰ τὸ βδάλλω, ὅ ἐστιν ἐξαμέλγω τὸ αἷμα. τὸ γὰρ ἀμέλγω, Ατθικοὶ βδάλλω λέγουσι. Νίκανδρος· Καὶ συνίσδιλμαι ἰὸν γλάγος.

58. ΣΑΥ. Τὴν κοινῶς λεγομβρὴν χλωροσαῦραν. διαλγοῦσα γὰρ κὴ ἐνθυμομβρὴ, τὸ λεγόμενον τὸν σαύρας ποτὸν ὑποιχνεῖται αὐτῷ αὔριον δώσω. ἔστι δὲ αὐτὴ δυσχερὴς, ἣ τις ἀποκταν θεῖσα κὴ ξηρανθεῖσα, κὴ στωτριβεῖσα, σὺν ἀλφίτοις δίδοται. μιμόθυται γᾶν, ὡς κὴ τῦτο τῶν φίλτρων ἐστὶν ἕν.

59. ΘΡΟ. Θρόνα Θετταλοὶ μὲν, τὰ πεποικιλμένα ζῶια. Κύπριοι δὲ, τὰ ἀνθινα ἱμάτια. Αἰτωλοὶ δὲ φάρμακα, ὡς φησι Κλειταρχος. Ομηρος δὲ τὰ ῥόδα, παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ἀπὸ τῆς γῆς.

60. ΦΛΙ. Γράφεται κὴ φιλίας, τυτέστι πρὸς φιλίαν.

61. ΔΕΔ. Ηγμαι, ἐπιθύμιαι, ἐπιμανὴς εἰμὶ, τυτέστι τῇ ψυχῇ αὐτὸς δὲ, ἐθυμίαν φερούσας ποιεῖται μῦθον.

62 ΕΠΙ. Επιψιθυρίζουσα, ἡσύχως ἐπάδουσα.

65, ΑΓΑ. Ηγαγε, προῦξένησεν;

66. ΗΝΘ. Αρχεται διηγεῖσθαι ὅπως ἐνέπεσεν εἰς τὸν ἔρωτα. φησὶ δὲ ἔτως. ἦλθεν ἡ τῦ Εὐβούλε θυγάτηρ Ανάξω καθηφορῦσα τῇ Αρτέμιδι, κὴ πομπὴν ἀγομβρὴν τῇ θεῷ. εἰώθασι γὰρ τῇ Αρτέμιδι καθηφορεῖν αἱ μέλλουσαι

Αλσ. ἐπ' Αρτέμιδ. τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲ ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε φίλιππον, αὖν ἴ λέαιναν.
Φράζεό μοι τὸν ἔρωτ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἀ Θεοχαρίλα Θεᾶνα τροφὸς ἀ μακαρίτις,
Αγχίθυρ. καλοῖσα κατόψατο κ' λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθαι. ἐγὼ δέ νιν ἀ μεγάλοιτ.
Ωμαίρτευν, βύσσοιο καλὸν σύρισα χιτῶνα,
Καμφιελαμψάτᾱν ξυσίδα τὰν Κλεαρίστας.

Ad lucum Dianæ: quo in loco & multæ aliæ
Feræ in pompa ducebantur undique, inter quas erat leæna.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Meque adeo Teucharilæ nutrix Thressa felicis memoriæ,
Vicina prope habitans, oravit & obsecravit
Ut pompam spectarem. Ego vero infigniter infelix
Sequebar, trahens pulchram ex byssio tunicam,
Et induta xystide Clearistæ.

μέλλεσαι γαμεῖσθαι, ἐπὶ ἀφοσιώσει τᾶ παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτᾶς, τὰ δὲ μυστήρια ταῦτα, Αθήνησι πολιτεύονται. ἐκαληφόρευν δὲ τᾷ Αρτέμιδι, αἱ ὧραι ἔχουσαι γάμους, ὥσπερ ἀπολογήσασθαι τᾷ παρθενίας τᾷ θεῷ, ἵνα μὴ ἀργισθῇ αὐταῖς μελλούσαις τελοῦσθαι φθείρειν. κ' παρὰ Μεσάνδρᾳ· Αἱ κυίσουσαι ἐπικαλεῖσθε τὴν Αρτεμιν, ἀξιοῦσαι συλλαβέσθαι, ὅτι δυσκόρητοι. Αλλως. ὁ νῦς· ἦλθ' ἀ τῶ' ὑβύλλειο] ἦλθεν ἡ Ανακεῖ ἡ Εὐβούλᾳ ἡμῖν θυγάτηρ δηλονότι ἡ καληφόρος, εἰς τὸ ἄλσος τ. Αρτέμιδος. ἦγεν εἰς τὸ τέμενος τ. Αρτέμιδος, εἰς τ. ἀνατεθειμένον αὐτῇ τόπον. ἄλσος δὲ λέγει αὐτὸν, ὡς δενδρώδη ὄντα.

67. ΤΑ. Ταύτῃ δὴ τῇ Ανακεῖ δηλονότι, ποιᾷ μὲ κ' ἄλλα θηρία συνεπόμπευε. ἐφέρετο δὲ ἦγεν, κατὰ κυκλικὴν φάσιν, κύκλωθεν. ἐζωγραφημένα δὲ ταῦτα ὡς ἔοικεν ἐπομπεύετο. ἐν αὐτοῖς δὲ κ' λέαινα, ἐπόμπευε.

70. ΚΑΙ. Καί με ἡ τροφὸς τ. Θεοχαρίλα ἡ ἀπὸ τ. Θράκης ἡ μακαρίτις· ἐτελεύτησε γὰρ τ. βίον δηλονότι.

71. ΑΓΧ. Επιχωριαλικῶς ἀντὶ τ. πλησίον ναίουσα κ' οἰκοῦσα. ΚΑΤ. Τιτέσιν, ὄρκως μοι ἐπέθηκε, πρὸς θεῶν λέγουσα, κ' τοιαῦτά τινα, κ' ἱκέτευσεν ὡς ἀπιλθεῖν μι θέασασθ' τὴν πομπήν.

73. ΕΓΩ. Εγὼ δὲ αὐτῇ, ἡ μεγάλως δυσχερὴς, ἠκολούθουν. εἶτ. γὰρ ἐ μόνον ὁ ἔλεγε τ. θάνατος, ἀλλὰ κ' πᾶν ὄφιν. τοῦτο δὲ λέγει ὅτι ἐπιθυμῶν προσιλθεῖν ἐπὶ τὴν θέαν.

74. ΞΥΣ. Ξυσὶς, γυναικεῖόν τι ἔνδυμα ποικιλμάτων. Αλλως. περιφόλαιον λεπτὸν ᾧ χρῶνται κ' εἰ ἀρματηλάται. εἴρηται δὲ, ἀπὸ τ. χεῖν ξέειν, ἢ ὡς ἕτεροι, ἀπὸ τοῦ ξύω τ. χρῶτα.

76. ΕΥ.

Φερόζεό μοὶ τ' Ἔρωθ' ὅθεν εἶκτο, πότνια Σελήνα.
Ἤδη δ' εὖσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν, ἔνθα τὰ Λύκωνος,
Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρη χαρίεσσα ἑλιχρύσοιο γενειάς,
Στήθεα δ' εἰλδόντα πολὺ πλέον ἢ τὸ Σελήνης,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπόντων.

Φερόζεό μοὶ τ' Ἔρωθ' ὅθεν εἶκτο, πότνια Σελήνα.
Χὡς εἶδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μοὶ κακὸς ἔνδυε θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας, τὸ δ' ἔπειτα κατέκειτο, κοὐδ' ἔτι πομπᾶς
Τείσας ἐφρασάμην, οὐδ' ὡς πάλιν οἶκαδ' ἀπῆλθον,
Ἔγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·
Κεῖμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας.

75 Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Cum iraque jam incederem per medium orbitam, ubi *ædes* Lyconis,
Ibi Delphidem vidi, & simul Eudamippum, euntes.
His erat helichryso flavior barbæ lanugo,
Pectora vero splendebant multo magis quam tu Luna,
80 Ut è gymnasio *redeuntibus* relicto pulchro labore.

Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Atque ut vidi, ut insanii, ut animus mihi male affectus est
Miseræ! forma mea tabescebat, neque amplius pompam
Illam curabam, neque quomodo domum redierim,
85 Novi: sed me ardens quidam morbus conficiebat;
Decubui vero in lecto dies decem & noctes decem.

76. ΕΥ. Ἤγουν, ἔσα. τὸ γὰρ εὖσα ἀπὸ τῆς ἔσσα γίνεται, κατὰ τὸ μέσον τ' ὀδὸν τ' πλατείαν, ὁπεῖ ὅπου εἰσὶ τὰ οἰκήματα τῆς Λύκωνος, εἶδον τ' Δέλφιν, καὶ τ' Εὐδάμιππον ὁμοῦ παρευρόντας· τούτοις δὲ ἦν γενειὰς μὲν ξανθοτέρα ἑλιχρύσου, στῆθη δὲ λάμποντα κατὰ πολὺ πλέον ἢ τὸ σῆθος τ' σελήνης δηλονότι, ἢ τὸ φῶς.

80. ΓΥΜ. Καθὰ ἀπὸ τ' παλαίστρας ἐξελθόντων, οὕτινα χρὴ καλὸν πόνον λιπεῖν· τουτέστι, τὰς γυναῖκας ἀγῶνας τ' πάλης λιπεῖν.

83. ΟΥΚ. Καὶ ἐδαμοῦ ὅτι τῆς πομπῆς οἰκείης αἴθησιν ἔχων, οὐδὲ ὅπως εἰς τ' οἶκον ἐπανέστρεψα. τοῦτο γὰρ ὁμοῦ, τὸ πάλιν ἀπῆλθον ἴγνων.

84. ΑΛΛ. Ἀλλὰ πυρώδης τίς με νόσος, τουτέστι πυρετὸς, ἐδαπάνησε, ἢ ἐξελάπαξε, διέφθειρε, ὁκτὼ φρενῖτίδος καὶ γνάμης ἐποίησε. χρώφεται καὶ ἐξέλαπαξεν· ἵν' ᾖ ἐξήλησε. Λάπας. Λαπάπαθα παρ' Ἀττικοῖς τὰ κεκμηκότα. καὶ λάπαθος βοτάνη τις κιτωτική.

86. ΚΕΙ.

Φεράζεό μοι τὸ ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα·
Καί μοι χρὼς ἁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ.
Ἐῤῥεῖν δ' ἀπὸ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δ' ὀλοπαὶ
Ὀστέ' ἔτ' ἦς κἠ δέρμα· κἠ ἐς τίνα· οὐκ ἐπέρησα,
Ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅτις ἐπᾴδει;
Ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δ' χρόνος ἄνυτο φεύγων.
Φεράζεό μοι τὸ ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα·
Χ' ὥτω τᾷ δώλᾳ τὰ ἀληθέα μῦθον ἔλεξα,
Εἰ δ' ἄγε Θέστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος.
Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μυῶδις. ἀλλὰ μάλ' οἴσω

Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Et corpus meum admodum simile fiebat thapso:
Defluebant vero è capite omnes capilli, ipsaque sola reliqua
Ossa erant & cutis: ad cujus vero *ades* non ivi?
Aut cujus aniculæ domum prætermisi quæ incantaret?
Sed nihil erat leve, & tempus interea consumebatur fugiens.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Tandem ancillæ verum sermonem dixi:
Eia age, Thestyli, mihi gravis morbi aliquod remedium inveni:
Totam me cepit miseram Myndius ille. Sed profecta

86. ΚΕΙ. Καὶ κειμὴν ἐν τῇ κλίνῃ ἐπὶ δίκα ἡμέρας καὶ νύκτας· καὶ τὸ σῶμά μου ὅμοιον ἐγίνετο καταπολὺ θάψῳ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ χρυσοξύλῳ.

88. ΠΟΛ. Χλωρὸς, ἢ ξανθός. Θάψος γάρ ἐστι ξύλον τι ὃ καλεῖται σκυθάριον, ἤγουν σκυθικὸν ξύλον, ὡς φησι καὶ Σαπφώ· τοῦτο δὲ τὰ ἕρια βάπτουσι, ἐὰν ποιῶσι μήλινα, καὶ τὰς τρίχας ξανθίζουσιν. ἔστι δὲ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον χρυσόξυλον. Ἀσκληπιάδης δέ, φυτόν τι χλωρὸν, ὅθεν ἐὰν τὴν θαψίαν πρὸς τὰ ἐπώπια· βάπτεται δὲ ἐκ ταύτης τὰ κροκωτά.

90. ΟΣ. Ὀστᾶ ἀκμὴν εἰσὶν ὑπόλοιπα, καὶ εἰς τίνος γραίας δόμον οὐκ ἀπῆλθον, ἥτις ἐπῳδαῖς ἠπίατο χρῆται, ἀλλ' ὠδυρία ἦν ἀνάπαυσις, ὠδ' ἐκκρίζόμην ὑπ' ἔρωτος, καὶ ὁ χρόνος διήρχετο ῥέων.

94. Χ' Ὡς. Καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ὑπ' πεφάγματος ἔχοντες δηλονότι, ἔλεξα τὴν ἀλήθειαν τῇ ἐμῇ δέλῃ, ὅτινι εἰπεῖσα· εἶα ἄγε, ὦ Θέστυλι, μοι ἐπινόησον, τινὰ μηχανὴν ἔξευρε, ἕνεκα τῆς χαλεπῆς μου καὶ βαρείας νόσου, ὅτι μοι ὁ ἔρως ὑπ' Μυώδης πολλὰ βαρύνει. ἀλλὰ ἀπελθοῦσα πρὸς τὴν παλαίστραν ὑπ' Τιμαγήτου, σκόπησον. ἐκεῖ γὰρ ἀναστρέφεται καὶ ἐκεῖ αὐτὸς ἡδὺ καθίζουσι.

99. ΦΡΑ.

Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
Τίωνὶ γὰρ φοιτῇ, τίωνὶ δέ οἱ ἀδὺ καθῆδυ.
Φράζεό μοι τᾶς ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Κἤπεὶ κάνιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχα νεῦσον,
Κἠφ' ὅτι Σιμαίθα τυ καλεῖ· κὠ ὑφάγεο τᾶνδε.
Ὡς ἐφάμαν· ἀὰ δ' ἦνθε, κὠ ἄγαγε τᾶς λιπαρόχρων
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν. ἐγὼ δέ νιν ὡς ἐνόησα
Αρτι θύρας ὑπὲρ εὖδον ἀμειβόμενον ποδὶ κέφῳ,
(Φράζεό μοι τᾶς ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα)
Πᾶσα μὲν ἐψύχην χὠ θαλέον, ὐκ δὲ μετώπω
Ἰδρὼς μοι κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ

Observa circa Timageti Palæſtram:
Eo enim commeare ſolet, ibique ei gratum deſidere.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Cumque ipſum ſenties eſſe ſolum, occulte innue,
Et dic, Simætha te vocat: atque huc ad me adducito.
Sic dixeram. ipſa vero abiit, & adduxit nitidum illum
Delphidem ad ædes noſtras. at ego ut ipſum aſpexi
Jam portæ limen ſuperantem pede celeri,
(Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna)
Tota quidem obrigui, plus nive: ex fronte vero
Mea ſudor abunde defluebat ſimilis auſtralibus pruinis,
Neque quicquam eloqui poteram, ne tantum quidem quantum in ſomnis

99. ΦΡΑ. Συνεχῶς ἐπικαλεῖται τὴν σελήνην ἢ ὡς συνεργὸν πρὸς τὰς μαγείας, ἢ ὡς κὠ αὐτὴν ἐραθεῖσαν Ενδυμίωνος.

100. ΚΗΠ. Καὶ ἐπίδὰν αὐτὸν μόνον ὄντα εἰδῇς, κεχωρισμένον δηλονότι τῶν ἄλλων, ἥσυχα, ἤγαν ἡσύχως νεῦσον, κὠ εἰπὲ ὅτι ἡ Σιμαίθα σε καλεῖ, κὠ ὁδήγησον αὐτὸν ὧδε. τὸ ἥσυχα Μήνατος παρώξυνεν, ἵνα ᾖ ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι τὰ εἰς α ὑδέτερα πληθυντικὰ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων πολλάκις λαμβάνεται. οἷον φίλα ἀντὶ τοῦ φίλως· κὠ ὅσια, ἀντὶ τοῦ ὁσίως.

102. ΩΣ. Οὕτως ἔφλω, αὐτῇ δηλονότι τῇ δάλῃ. ΑΔ. Αὐτὴ δὲ ἀπῆλθε κὠ ἤγαγε τὸν εὐτραφῆ Δέλφιν δηλονότι εἰς τὸν ἐμὸν οἶκον.

103. ΕΓΩ. Ἐγὼ δ' ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη τὴν φλιὰν τῶν θύρας ὑπερβαίνοντα ποδὶ ἐλαφρῷ, πλέον χίονος ἅπασα ἐψυχράνθλω.

107. ΙΔΡ. Κατέτρεχε, κατεφέρετο κὠ δαψιλῶς ἔῤῥει, ὁμοίως κὠ καὶ ἴσον ταῖς καθύγροις δρόσοις. κόχος γὰρ ὁ δαψιλὴς ῥῶς. ὠνόμασται δέ.

108. ΦΩΝ. Οὐδὲ φωνῆσαί τι

Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
Αλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἴσα.
Φράζεό μοι τ' ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὤσοργος, ὅπ' χθονὸς ὄμματα πήξας
Εζετ' ὀπὶ κλιντῆρι· κ' ἐζόμενος φάτο μῦθον,
Η ῥά με Σιμαίθα τόσον ἔφθασας ὅσσον ἐγὼ θὴν
Περάν ποκα τ' χαρίεντα τρέχαν ἔφθαξα Φιλῖνον,
Ες τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἤ με παρῆμεν.
Φράζεό μοι τ' ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ηνθον γὰ κἠγώ, ναὶ τὸν γλυκὺν ἦνθον ἔρωτα,

Murmurant clamantes caram ad matrem pueri:
Sed obrigui toto corpore, ſicut monile riget.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Et crudelis ille me intuens, oculos in terram defixit,
Aſſeditque in ſella, atque ſedens ſic ait:
Certe me Simætha tantum antevertiſti, quantum ego
Nuper currens formoſum anteverti Philinum,
Cum me ad tectum tuum vocaſti, ut adeſſem.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Veniſſem enim ego, per dulcem amorem, veniſſem

ἐδωνάμιλλα, ὡσ' ὅσον ἐν ὕπνῳ κνυζῶνται τὰ τέκνα φωνῆντα πρὸς τὴν φίλλω αὐτῶν μητέρα. τὸ κνυσᾶζ, ἐπὶ τῶν κυνῶν λέγεται κυρίως, ὅτε προσερχόμενοί τινι, φωνήν τινα ἀπὸ χαρᾶς ἀφιᾶσιν. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τ βριφῶν τῦτο τίθησι μεταφορικῶς. ὁμοίως τὸ φωνεῦντα, ἀντὶ τ φωνῆντα, κυρίως ἐπὶ τ ὀρνέων λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τ ἠσύχα κ' ἀσήμα ὑλακῆς τ κυνῶν.

110. ΑΛΛ. Αντὶ τ ἄφωνον γέγονα ὁμοία δαγῦδι, ᾗ αἱ παρθένοι κοσμῶνται. δαγὺς δὲ ἐσι κοροκόσμιόν τι. καλῦσι δὲ αὐτὸ κ' νύμφιλα. οἱ δὲ πλαγγόνα, ὡς Αττικοὶ ἀπὸ τ πεπλάσθαι ἐν κηρῷ. Αλλως. Δαγὺς, κόσμος ἐγκάρδιος ἐσι γυναικῶν, κ' στέφανος περισφίγγων τὴν κεφαλὴν, κ' πεπηγὼς ἐπ' αὐτήν.

112. ΚΑΙ. Καὶ εἰσιδὼν μ' ὁ σκληρὸς κ' ἐπὶ φιλίᾳ ἀβέβαιος, τὰς ἀκτῖνας τ ὀφθαλμῶν ἐρείσας, ἐκάθισεν ἐπὶ τῇ στρωμνῇ κ' καθεζόμενος ἔφη.

114. ΗΡΑ. Οντως ὦ Σιμαίθα τοσῦτον προέλαβες εἰς τὸν σὸν τῦτο οἶκημα καλέσασα, ὅπ μ' παρεῖναι ἐκάλεσας· δηλονότι ἀπὸ κοινῦ, ὅσον ἐγὼ πρώϊν ποτὲ τρέχων προέλαβον τ Φιλῖνον τ χαρίεντα.

118. ΗΝ. Ηλθον γὰρ ἂν ἐγὼ νὴ τ γλυκὺν ἔρωτα, ἦλθον φίλος ὤν, ἢ μετὰ δύο ἄλλος, ἢ μ' τρεῖς, αὐτίκα ἐπὶ τῆς νυκτὸς, ἤγειν κατὰ τὴν παρε-

Η τρίτος ἠὲ τέταρτος ἐὼν φίλος ὠτίκα νυκτὸς,
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
Πάντοτε πορφυρέῃσι περιζώσῃσιν ἑλικτάν.
Φράζεό μοι τ' ἔρωτ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελήνη.
Καί μ' εἰ μέν κ' ἐδέχεσθε, τά δ' ἦς φίλα· νὺξ γὰρ ἐλαφρὴ

Vel duobus vel tribus comitatus de nocte amans:
Mala quidem in ſinu Bacchi habens,
In capite autem habens populum, Herculi ſacram plantam,
Undique purpureis lemniſcis involutam.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Et ſi me admiſiſſetis, id gratum fuiſſet: nam celer

παρῆσαν νύκτα. Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισιν] μῆλα ἔχων ἐν κόλποις τὰ ἐράσμια καὶ ἐρωτικά. λέγει δ' ἀντὶ τούτου καθ' ὑπὸ Ἀφροδίτης διδόμενα τῷ Ἱππομένει μῆλα ὅτε Διονύσου, εἰς ὃν ἀναφέρονται. ταῦτα δὲ εἰς ἔρωτα τὴν Ἀταλάντην ἐκίνησεν, ὡς φησὶ Φιλητᾶς, τά οἱ ποτὲ Κύπρις ἐλοῦσα Μῆλα Διονύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων. Ἄλλως. Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισιν] ἐν τῷ κόλπῳ μὲν φυλάσσων μῆλα τοῦ Διονύσου, ἴσως ἀπὸ τόπου τινὸς ἀφιερωμένου τῷ Διονύσῳ.

121. ΚΡΑ. Ὀλυμπιόνικος φησὶ τὸν Ἡρακλέα κατελθόντα εἰς ᾅδου, εὑρεῖν παρὰ τῷ Ἀχέροντι φυομένην τὴν λεύκην, καὶ εἰς ἀνθρώπους κομίσαι, ἣν Ὅμηρος ἀχερωΐδα καλεῖ, ὡς ἐν τῇ κεφαλῇ ὂν ἔχων τὸν στέφανον ἀπὸ τῆς λεύκης τοῦ φυτοῦ τοῦ Ἡρακλέους, πανταχόθεν περειλημένον περιζώσαις πορφυραῖς. ἐστεφανωμένος δέ, φησι, λευκῇ ἐλελύθει ὁ Δέλφις, ὅτι ἀθλητικός ἐστιν, ὡς καὶ Ἡρακλῆς· οἱ γὰρ ἀθλητικοὶ τοῦτον ἐστεφανοῦντο ὡς ἱερόν· ἱερὸν δὲ ἦν τοῦτο Ἡρακλέους διὰ πολλὰς ἄλλας διηγκόντος, ἐπεὶ αὐτὸν ἔλεγον ἀπὸ τοῦ Ἀχέροντος τοῦτο εἰς ἀνθρώπους κομίσαι. Ἀνδρὸς ἐστὶ τεχνικοῦ καὶ συνετοῦ τὰ ἐρωτικὰ, ἀραθῆσαν γυναῖκα μὴ παντελῶς ἀποστρέφεσθαι. ἡ γὰρ ἀμφὶ τοῦτον ἄγνοια, μῖσος ἀπεργάζεται. μεταδιδόναι δὲ καὶ λόγου μᾶλλον ἐνίοτε χρὴ, καὶ πως ὑποφαίνειν αὐτὸν ἐρῶντα. οὐ μὲν γὰρ τοῦ παντελῶς ἀποστρέφεσθαι, καταλυσίς ἐστι τοῦ ἔρωτος, οὐ δὲ τοῦ δοκεῖν πως ἀντιφιλεῖν καὶ παρέχειν ἐλπίδα μίξεως καὶ ἔρωτος, αὔξησις μᾶλλον τοῦ πόθου. τοιοῦτον δή τινα καὶ τὸν Δέλφιν δείκνυσιν ὁ ποιητικὸς ἡμῖν λόγος.

124. ΚΑΙ. Καὶ ἐὰν μὲν ἐκδέχεσθέ με, ἦν ἂν τοῦτο προσφιλές. καὶ γὰρ εὔτροφος καὶ εὐειδὴς παρὰ πᾶσι τοῖς νέοις καλοῦμαι· ἀνεπαύομην ἐὰν καὶ μόνον τὸ καλόν σου σῶμα ἐφίλησα. εἰ δὲ ἀλλαχόσε ἀπωθεῖσθε, καὶ ἡ θύρα ἠσφαλισμένη ἦν τῷ μοχλῷ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ κατοπηγίῳ, οὐ παντὸς καὶ πολίκεις καθ' ὑμῶν, καὶ λαμπάδες ἦλθον ἧγον, κατὰ τοῦ οἴκου ὑμῶν.

Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι.
Εὖδόν τ' εἴκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τᾷ ἐφίλασα·
Εἰ δ' ἄλλᾳ μ' ὠθεῖτε, κὴ ἀ θύρα εἴχετο μοχλῷ,
Πάντως κὴ πελέκεις κὴ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.

Φρεάζεό μοι τὰ Ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῦν ἦ χάριν μοι ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν·
Καὶ μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δεὐτερα σὺκ πυρὸς εἵλω,
Ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα τὸν ποτὶ τῦτο μέλαθρον,
Αὔτως ἡμίφλεκτον. Ἔρως δ' ἄρα κὴ Λιπαραίᾳ
Πολλάκις Ἀφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

Φρεάζεό μοι τὰ Ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Σοῦ ἦ καναῖς μανίαις κὴ παρθένον ὐκ θαλάμοιο
Καὶ νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
Ἀνέρος. ὣς ὁ μὲ εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἀ ταχυπειθὴς

125 Et formoſus inter omnes juvenes voçor.
Quieviſſem vero ſi tantum os tuum pulchrum oſculatus fuiſſem:
Sin alio repuliſſetis me, & fores peſſulo occluſæ fuiſſent,
Omnino & ſecures & faces ad vos veniſſent.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
130 Nunc vero affirmo, me hanc gratiam primum Veneri debere:
Et poſt Venerem, ſecundo tu ex flamma me eripuiſti,
O mulier, quæ me huc ad ædes tuas vocaſti
Prorſus ſemuſtum: nam amor ſæpe Liparæo
Vulcano ardentiorem flammam incendere ſolet.
135 Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Ille enim objecto furore malo, virginem ex thalamo,
Et ſponſam expulit ex thoro tepido adhuc relicto
Viri. Sic ille dixit, ego vero illi facile credula,

133. ΕΡΩ. Ὁ Ἔρως γὰρ φλόγα ἀνάπλη, καλαπολὺ καυστικωτέραν τῆς πυρὸς τῆς Λιπαραίης. ἦγεν, τῆς ἐν τῇ Λιπάρᾳ τῇ νήσῳ.

136. ΠΑΡ. Καὶ παρθένον δ' ἐκ τῆς δωματίης ἐφόβησεν· ἀντὶ τῆς φυγεῖν ἐποίησε. σὺν κακαῖς μανίαις, ἦγεν κακῶς μαινομένῳ, κὴ νύμφῳ, ἦγεν γυναῖκα ἄνδρα ἔχουσαν, ἐκ τῆς θαλάμου φυγεῖν ἐποίησεν, ἔτι θερμὴν λιπῆσαν τὴν τῆς ἀνδρὸς αὐτῆς κοίτην.

138. ΩΣ. Οὕτως ἐκεῖνος εἶπεν. ἐγὼ ἦ ἡ ταχεῖα εἰς τὸ πείθεσθαι, τ' χειρὸς αὐτῦ ἀψαμένη (τὸ γὰρ οἱ, ἀντὶ τῆς αὐτῦ λαμβάνει)) ἔκλινα αὐτὸν ἐπὶ τ' μαλακῆς στρωμνῆς. κὴ ταχέως ἐμαλακίζετο, κὴ ἡσύχως διελιγόμεθα μετὰ ἡδονῆς.

142. ΧΩΣ.

Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἐκλινα ὑπὶ λέκτρων·
Καὶ ταχὺ χρὼς ὑπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα
Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες ἀδύ.
Χὡς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
Ἐπρέχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πάντον ἥνδομες ἄμφω.
Κοὔτέ τι τλῶθ'. ἐμὶν ἐπεμέμφατο μέσφα τοι ἐχθές·
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τλήω. ἀλλ' ἥνδέ μοι ἄ τε Φιλίσας
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίς θ', ἄ τε Μελιξοῦς
Σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' ὠρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι·

Manu prehendens in mollem lectum inclinavi:
Et mox corpore corpus calefiebat, ora vero
Calidiora erant quam prius, & muſſitavimus una ſuaviter.
Ac ne tibi diu garriam, ô cara Luna,
Res maxima peracta eſt, & voto uterque potiti ſumus.
Neque poſt id tempus me ille culpavit uſque in heſternum diem:
Neque ipſum ego: ſed venit ad Philiſtæ
Mater meæ tibicinæ, atque eadem mater Melixûs,
Hodie cum ad cœlum aſcenderent *Solis* equi,
Roſeam auroram ab Oceano ſubvehentes;

142. ΧΩΣ. Καὶ ὡς ἄν σοι μὴ ἐπὶ πολὺ παρατρωμένως λόγως λέγωσα σὺ ὀχλοίω, ὦ φίλη σελήνη, ἐπράχθη τὰ μέγιστα· ἦγον τὰ τᾶ μίξεως. καὶ εἰς πόθον, ἀλλήλων δηλονότι ἤλθομεν ἀμφότεροι. καὶ ὅδεν ὅτι ἐκεῖνος ἐμοὶ ἐμέμψατο, ἦγον ἐγκάλεσε μέχρι ἐχθές· τὸ πλησίον δὲ λέγω ἐχθὲς θέλω δηλῶν, ὅτε ἐγὼ ἐκείνῳ ἐγκάλεσα. ἀλλ' ἦλθεν εἰς ἐμὲ σήμερον, ἥτε τᾶ Φιλίσας μήτηρ τᾶ ἐμᾶς γειτονες, καὶ ἁ τᾶ Μελιξοῦς, ἐπὶ δὲ αὐτῷ ὀνόματος τὰ δύο ἄρθρα, καὶ σὺ ἄλλοις τοῦτο γίνεται πολλοῖς.

147. ΣΑΜ. Σήμερον, ἡνίκα πρὸς τὸ ὠρανὸν ἔτρεχον οἱ ἵπποι τᾶ ἁρματος (δηλονότι τᾶ ἡλίω) φέρυσαι ἀπὸ τᾶ Ὠκεανοῦ τὴν ἡμέραν τὴν ῥοδόπηχυν ἦγον τὴν λαμπράν, τὴν τερπνὴν, τοτέοι, κατὰ τὸ ἔρθρον· καὶ εἶπέ μοι ἄλλά τε πολλά, καὶ ὅτι ἄρα ὁ Δέλφις ἔραται, ἀντὶ δὲ ἐρᾷ· ἦγον, ἔρατι τινὸς κατέχεται. καὶ εἴτε γυναικὸς πόθος ἔχοι αὐτὸν εἴτε καὶ ἀνδρὸς, οὐκ ἔφη, ὥστε εἰδέναι ἐμὲ ἀτρεκές, ἀντὶ δὲ ἀτρεκῶς, ἦγον φατιρᾶς. τοσοῦτον δὲ ἔφη, ὅτι ἀεὶ ἀντὶ δὲ συνεχῶς ἀκράτω ἔρωτος ἐπεχεῖτο· ἦγον σωιχῶς ἔπινεν οἶνον ἔρωτος. οἶνος δὲ ἔρωτος, ὃν πίνῃ τις μεμνημμένος τᾶ ἐρωμένης, ἢ δὲ ἐρωμένα. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες ἐπὶ τοῖς τᾶ ἀγαπωμένων πλείονας κυάθους ἐπιχεῖσθαι. Καλλίμαχος. Ἐγχέ, καὶ πᾶσιν εἶπε Διοκλέος, ὃν Ἀχιλῆος τῶν ἱερᾶν αἰδάνεται κυάθων.

152. ΕΣ.

Κἤπέ μοι ἄλλά τε πολλὰ, κὠς ἄρα Δέλφις ἔρᾳ.
Κἤτέ μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς,
Οὐκ ἔφα᾽ ἀτρεκὲς ἰδμεν. ἀτὰρ τόσον αἶεν ἔρωτος.
Ἀκρήτῳ ἐπέχευτο, καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων.
Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα θλῖψα πυκάσδειν.
Ταῦτά μοι ἃ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ᾽ ἀληθὴς.
Ἡ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ᾽ ἐροίτη,
Καὶ παρ᾽ ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν.
Νῦν δέ τε δωδεκάταιος ἀφ᾽ ὥτε νιν ὐδὲ ποκ᾽ εἶδον.
Ἦ᾽ ὑκ ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει ἁμὶν ἢ λέλαται;
Νῦν μὰ τοῖς φίλτροις καταθύσομαι. αἰδ᾽ ἔτι κἠμὲ
Λυπῇ, τὰν αἰδαο πύλαν (ναὶ μοίρας) ἀραξεῖ.

Ea inter alia multa narravit mihi, quod Delphis amet.
Utrum vero mulieris amore teneatur, an viri,
Non certum se scire ait: sed quod multum semper amoris
Mero infuderit, & tandem fugiens abierit.
Et dixit domum illi refertam esse coronis.
Hæc mihi narravit hospita: est autem verax
Nam ad me prius ter aut quater commeare solebat,
Et sæpe apud me deposuit Doricam pyxidem:
Nunc vero dies duodecimus ex quo ipsum non vidi.
Num alias nunc habet delicias, & nostri oblitus est?
Quare ipsum veneficiis amatoriis aggrediar. Sin autem me
Magis offenderit, Orci fores (per Parcas) pulsabit.

152. ΕΣ. Επιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ τελευταῖον ᾤχετο φεύγων. ἀντὶ τοῦ τρέχων ἀπῆλθε.

153. ΦΑΤ. Καὶ ἔφη στεφάνοις κοσμεῖν αὐτῷ τῷ ἐρωμένῳ δηλονότι, ἥγνυν χάριν αὐτῷ, σκεῦνα τὰ δώματα. ταῦτά μοι ἡ φίλη εἶπε, καὶ ἔστιν ἀληθὴς κατὰ ταῦτα. ὄντως γὰρ πρὸς ἐμὲ καὶ τρὶς καὶ τετράκις τ᾽ ἡμέρας ἔρχετο, καὶ εἰς τ᾽ οἶκόν μου πολλάκις ἐτίθει τὴν Δωρίδα ὅλπαν ἴσως τὴν λήκυθον, τὴν ἔχουσαν τὸ ἔλαιον, ᾧ ἐχρῶντο οἱ ταῖς παλαίστραις.

156. ΟΛΠ. Ολπη κυρίως, ἡ δερματίνη λήκυθος, δι᾽ ἧς ἐστὶν ὀπλήσασθαι τὸ ἔλαιον. νῦν δὲ ἴσως τὴν χαλκῆν φησὶ λήκυθον, ἀφ᾽ οὗ τὸ Δωρίδα φάναι, ἀντὶ Κορινθίας. τὰ γὰρ Κορίνθια χαλκώματα ἀφωσιώθησαν.

158. ΗΡ. Ηθικῶς ἐπαπορεῖσα φησί. ἆρα οὐκ ἔχει τι ἄλλο τερπνὸν, καὶ ἡμῶν ἐπιλέλησαι;

159. ΦΙΛ. Τοῖς φαρμάκοις τοῖς εἰς φιλίαν κινοῦσι, καταγοητεύσω. ἐὰν δέ με ἔτι λυπήσῃ, νὴ τὰς μοίρας τὴν τοῦ ᾅδου κρούσῃ πύλην. τουτέστιν ἀποθανεῖται.

161. ΤΟΙ.

Τοῖά οἱ ὄν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσυρίω, δέσποινα, παρ' ξείνοιο μαθοῖσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίρουσα, πρὸς Ὠκεανὸν τρέπε πῶλους
Πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τ' ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν.
Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι
Ἀστέρες, εὐκήλοιο καθ' ἅντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

Talia ei in ciſtella venena me dico ſervare,
Quæ, ô domina, ab Aſſyria hoſpite conficere didici.
Verum tu vale, atque ad Oceanum equos flecte
Veneranda: ego vero dolorem meum feram ſicut ſuſcepi.
Vale Luna nitido corpore: valete & alia
Sidera, quæ placidæ noctis currum comitari ſoletis.

161. ΤΟΙ. Τοιαῦτα κακὰ φάρμακα φημὶ κατ' αὐτῇ φυλάσσειν σὺ κίστῃ, ἤγουν σὺ κιβωτίῳ, ὦ δέσποινα. πρὸς σελήνην τοῦτο λέγει. παρὰ δὲ ἐμοῦ δὲ Ἀσυρίᾳ τοιαῦτα μαθοῦσα. Ἀσσύριοι δὲ, ἔθνος Περσικὸν, ἀκριβεῖς εἰς μαγείαν, μεταξὺ ὂν Τίγριδος καὶ Εὐφράτου. μέχρι δὲ τίνων τῶν περάτων, Σαρδαναπάλου ἐξέτεινε τὰ ὅρια.

163. ΑΛΛ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὦ σεβασμία σελήνη χαίρουσα, πρὸς Ὠκεανὸν τρέπε τὸ ἅρμα· ἤγουν πρὸς δύσιν. δεκτὴ γὰρ ἐπέχει τὴν σελήνην ἀπὸ τὰς μαγείας. ἐγὼ δὲ ὑπομενῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ἀνεδεξάμην αὐτόν· Χαῖρε σελήνη λαμπρά. χαίρετε ἄλλοι ἀστέρες εὐκήλοιο, τὸ ἑξῆς χαίρετε δὲ ἄλλοι ἀστέρες ἀκόλουθοι τῇ νυκτὸς τῇ εὐκήλῳ, ἤγουν, τῇ ἡσύχῳ. κατὰ τὴν ἅντυγα, ἀντὶ δὲ κατὰ τὸ ἅρμα αὐτῆς ἀπὸ δὲ ἑκηλος κατὰ πλεονασμὸν δὲ υ, εὐκηλος ὁ χωρὶς μὲν δὲ υ, δασύνεται· ὅτι δὲ προσλάβῃ αὐτὸ, ψιλοῦται.

166. ΝΥΚ. Ὅτι δὲ ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖται ἡ νύξ· Εὐριπίδης, Ω νὺξ ἱερὰ, ὡς μακρὸν ἵππευμα διάκεις ἀστροφεγὲς νῶτα διφρεύουσα. ἀστέρες δὲ, ὅτι ἐπιγενομένης τῆς νυκτὸς, φαίνονται οἱ ἀστέρες. ποιητικὸν δὲ τὸ τὴν νύκτα ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖσθαι, καὶ παράγειν ἡνιοχοῦσαν.

ΤΙΡΟ-

ΥΠΟΘΗΣΙΣ τῦ Τρίτυ Εἰδυλλίυ.

Ἐπιγράφηται μ̃ τὸ Εἰδύλλιον τῦτο Αἰπόλ⊙, ἀπὸ τ̃ ἐρῶντ⊙· ἢ Ἀμαρυλλὶς, ἀπὸ τ̃ κόρης τ̃ ἐραμβρης· ἢ Κωμαστὴς, ἀπ' αὐτῦ τῦ πράγματ⊙. ἐπικωμάζῃ γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τ̃ ὀνόματ⊙ μὴ δηλεμβύσι, εἰκάσῃς σ̀ ἄν τις Βάττον εἶναι. τῦτον γ̃ αἰπόλον ὄντα, δι' ἑτέρυ ποιεῖ ὁ Θεόκριτ⊙ προσδιαλεγόμβον Κορύδωνι, κ̀ τ̀ ἔρωτα ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τινὲς ὃ τ̀ Θεόκριτον εἶναι νομίζυσι, ὅκ ἔ, Ἡρά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι; Σιμιχίδω αὐτὸν καλῦντες. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲ κύριον, οἱ ὃ σάτυρον εἶναί φασι. Τὰ ὃ πράγματα εἴη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας πρὸς Κρότωνα.

ARGUMENTUM IDYLLII III.

Inscribitur hoc Idyllion Caprarius, à persona amatoris: vel Amaryllis, à nomine puellæ quæ amatur: vel Comastes, ab actione ipsa. Cantu enim quidam blanditur amicæ Amaryllidi, non expresso nomine. Posset autem quis conjicere Battum esse: eum enim pastorem caprarium fingit Theocritus alibi Corydoni colloquentem, & suum erga Amaryllida amorem declarantem. Quidam verò Theocritum esse putant, ex eo quod dicitur, Num tibi simus videor? *Simichidem eum vocantes. Tityrum alii proprium nomen, alii Satyrum significare dicunt. Res autem transacta videtur in Italia juxta Crotonem.*

ΑΙΠΟΛΟΣ, ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ, Εἰδύλλιον γ'.

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονθ' καὶ ὗες, κ̀ ὁ Τίτυρ⊙ ἀυτὰς ἐλαύνῃ.

CAPRARIUS, vel AMARYLLIS, vel COMASTES, IDYLLION III.

VAdo ad Amaryllida: capræ autem mihi
In monte pascuntur, & Tityrus eas agit.

ΚΩΜ. Τὸ πρόσωπον ὐκ ἔῃ φανερὸν τὸ προλογίζον. οἱ μ̀ φασὶν αὐτὸν Θεόκριλον εἶναι, ἀφ̀ τὸ σιμὸν αὐτὸν καταφαίνεσθαι· οἱ ὃ Βάττον, αἰπόλον τινὰ, ὃν σ̀ ἑτέρῳ εἰσάγει τ̃ Ἀμαρυλλίδ⊙ ἐρῶντα. ἀπρεπὲς γ̃ τὸν Θεόκριτον τῆς ἀγρώας ἐᾶν, ὥστε κ̀ σ̀ ἀγρῷ διάγῃν.

Δ. ΤΙΤ. Τὰς ἀργὰς; τιτύρους λέγυσι,

Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμμένε, βόσκε τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε Τίτυρε· κὴ τ' εὐόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν Κνάκωνα φυλάσσεο, μὴ τὺ κερύψῃ.
Ω χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκέτι τῦτο καθ' ἄντεον
Παρκύπτοισα καλεῖς τ' ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
Η ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἥμυ,

O Tityre, mihi bene care, pasce capellas,
Et ad fontem duc ô Tityre: & illum coleatum hircum
Libycum Cnaconem caveto, ne te cornu feriat.
O dulcis Amarylli, quare me non amplius prope hoc antrum
Procumbens vocas amatorculum tuum? num me odisti?
Num tibi fimus videor, cum prope adsum,

ἐγγυσι, νῦν δὲ ὄνομα ἐσὶν αἰπόλε, κατὰ ἐμφέρειαν δ' χαρακτῆρος. Αλλως. ὄνομα κύριον ὁ Τίτυρος. τινὲς δὲ φασιν ὅτι Σφληνός τις, ὁ Σικελιώτης. ἄλλοι δὲ τὸν τράγον, ἕτεροι τὸν σατύρον· ἔνιοι ὄνομα πόλεως Κρήτης. ἄλλοι δὲ τὸν προεστῶτα τῶν θείων, τινὲς δὲ κὴ κάλαμον. ὀκ ἔστι δὲ ἄλλο ἢ ὄνομα αἰπόλε τινός. Αλλως. Κωμάσδω] τὸ κωμάζειν λέγεται ἐπὶ τῶν κατὰ νύκτα εἰς τὰς ἐρωμένας ἀπερχομένων. ὡς Αριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· Εοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν. Απέρχομαι πρὸς τὴν Αμαρυλλίδα, ἀποπρασόμενος αὐτῆς, δι' ὠδῶν κὴ λόγων τ' ἐπὶ τῦτο σωτηρόντων. Τίτυρος δὲ, ὁ πίθηκος ὁ μικρὰν ἔχων ἀρὰν, συναῦθα δὲ ὄνομα κύριον.

3. ΠΕΦ. Ηγυν ἀφ' τὸ καλὸς ἐμοὶ πεφιλημένε. ἢ τὸ καλὸν, ἀντὶ δ καλῶς, ἢ ἀφ' τὸ καλόν. ἤγυν, ἀφ' τὸ καλὸς εἶναι. ἢ ἀφ' τὸ καλὸν σε εἶναι πεφιλαμένε. ἢ καλῶς ἀγαπώμενε, ὅ ἐστιν, ἄξιε ἀγαπᾶσθαι· ἢ τὸ καλὸν, ἀντὶ δ λίαν· ἢ κατὰ τὴν ἀδιάλυτον φιλίαν.

4. ΚΑΙ. Οὐκ ἔλαττον τ' τροφῆς ὀνίνησι τὰ θρέμματα τὸ πιεῖν. Ομηρος, πιόμην σὺν βοτανῇ. ΚΑΙ. Τὸν ὄρχιν μεγάλως ἔχοντα, τ τέλειον, ἢ ἡμιτομίαν. κὴ Ομηρος, Πεντήκοντα δ' σύοχα παρ' αὐτόθι.

5. ΚΝΑ. Τὸν κήκιν χρειὰν ἔχοντα. ἔκφυγε ἵνα μή σε κερατίσῃ. Αλλως. Κνάκωνα, τ λευκὸν τράγον. ἀπὸ τ κνήκης δ σπέρματος λευκὸν ὄντος, ἢ λάγνον. μή τυ κορύψῃ. μή σε κερατίσῃ. τὸ γὰρ κερατίζειν κορύττειν οἱ Αττικοὶ λέγουσιν, ὡς συντρεχόντων ἀλλήλοις τ κριῶν, κὴ τὰς κορυφὰς πληττόντων κὴ συγνυομένων. τὸ δὲ κορύψῃ, ἀ σπᾶται. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ, ὁμοίως ἡμῖν οἱ Δωριεῖς προφέρουσι.

7. ΕΡΩ. Τὸν ἐράσμην, τ ἐρωτικὸν, ὑποκορισικῶς, ὐχ ὡς τινες κύριον, παροξύνονται δὲ τὰ τοιαῦτα πλὴν δ ὄξυνος, κὴ δ ἴυλος. Παῖδ' ὁλοφυρομένην ἴυλον. οἷον ἐρωτύλος, Αἰχύλος, Ερμύλος, Σιμύλος.

8. ΣΙΜ. Τινὲς ἀφ' δ σιμοῦ, τ Θεόκριτον φασίν, ἐπεὶ κὴ ἐν τοῖς Θαλυσίοις Σιμιχίδας ἀπόμακται·

Νύμφα, ἢ βαρβάτευ; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
Ηνί δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω τηνῶνδε καθεῖλον,
Ω μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· ἢ αὔριον ἄλλα τοι οἴσω.
Θᾶσαι μάν νυμφαλγὲς ἐμὸν ἄχος. αἴθε γενοίμαν
Α βομβεῦσα μέλισσα, ἢ ἐς τὸν ἄντρον ἰκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδύς, ἢ τὰν πέριν ἃ τύ πυκάσδῃ.

O Nympha, & barbatus? efficies ut me ſuſpendam.
Ecce mala decem affero tibi, ex eo loco decerpta
Unde me juſſiſti decerpere; cras alia afferam.
Reſpice quæſo acerbum dolorem meum: utinam fierem
Suſurrans apicula, atque in tuum antrum venirem,
Penetrans per hederam & filicem, quæ te circundant.

πλὴν ἐκ αἰπόλος ὁ Θεόκριτος, ἐδὲ Σιμιχίδας ἀπὸ Σ σιμῦ, ἀλλ' ἀπὸ Σιμοίχε πατρωνυμικόν.

10. ΗΝΙ. Αντὶ Σ ἰδύ. θασύνεται δὲ, ἢ ὀξύνεται τὸ ἠνί, ἢ παρ' Ατλιεῦσιν ὕτω προφέρεται. ΤΗΝ. Εξ ἐκείνε Σ τόπε· ἐκεῖνος γὰρ ἦν, οἱ δὲ Δωριεῖς τὸ ἐκεῖνος τῆνος φασίν.

11. ΕΚΕ. Εκέλευσας ἦν, ἢ κατὰ ἀποκοπὴν Δωρικῶς, ἐκέλευ. ἡ κέλω λέγεται τὸ προτάττω. ὁ παρατατικὸς, ἐκέλομεν, ἐκέλε, ἢ Αἰολικῶς, ἐκέλευ. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὴν ε εἰς ευ, τρέπουσιν. Αλλως. Ηρά γέ τοι] ἦ ῥά σοι ὦ νύμφη σιμὸς φαίνομαι εἶναι ἀπὸ Σ πλησίον ; ἤγεν σωνιζηκυῖαν ἔχαν τὴν βίνα ἢ προγένῃ ; ἤγεν, προμήκης τὴν γενάδα ; νύμφην δὲ λέγῃ αὐτὴν, ὡς περικαλλῆ, ἢ νύμφαις ἐοικυῖαν. νύμφαι δὲ εἰσὶ, τὰ ἐν γυναικείῳ σχήματι ἐν τοῖς ὄρεσι φαινόμενα δαιμόνια. Ω μ' ἐκέλευ] ἤγεν· ἐφ' ἔ τόπε ἐκέλευες. κέλομαι γὰρ ποιητικῶς τὸ κελεύω ἢ προστάττω. ἀφ' ἔ, τὸ ἐκέλε, ἢ ἐκέλευ.

12. ΘΑΣ. Θέασαι δὴ τὴν λύπω, ἥτις τὴν ψυχήν μυ ἀλγεῖν ποιεῖ. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ Σ ὁρατῶν ἐπὶ τὰ νοήματα. Ομηρ. Οσσόμ. πατέρ' ἐσθλόν.

13. ΜΕΛ. Εὔχεται γενέσ μέλισσα, ἢ ἵνα κεντῆσας ἀντοδυνήσῃ, ἢ ὑπὲρ Σ λαθεῖν, εἰσέλθῃ. μέλισσα δὲ, παρόσον ἐπὶ Σ μήλων ἵζάνῃ. μῆλα δὲ πάντα τὰ ἄκρα Σ δένδρων. Ομηρ. Αὐτῇσιν ῥίζῃσι, ἢ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων. Αλλως. Ισορία· Ροῖκός τις Κοίλ. τὸ γένος ἐν Νίνῳ τῇ Ασσυρίων, ἰδὼν ἐυφυές τι δένδρον κεκλιμένον, ἢ ἀπὸ Σ χρόνε καταπίπτῃν μέλλον, κάμακι συνεπέρεισας, ἐπὶ πλέον μένειν ἐποίησεν. ἡ δὲ νύμφη θεασαμένη, χάριν αὐτῷ ὡμολόγησεν· ηλικιῶτις γὰρ ἔφη εἶναι Σ φυτῦ, ἢ ἐκέλευσεν αὐτὸν εἴ τι ἂν ἐθέλῃ, αἰτεῖσθαι. ὁ δὲ τὴν σωτηρίαν αὐτῆς ἠτήσατο. ἡ δὲ ἔφη αὐτῷ ὅτι τὸ καιρὸν τ μίξεως ἀφικνυμένη σοι μέλισσα ἐρεῖ· μήποτε ἓν τ ἱστορίας ταύτης μέμνηται ὁ Θεόκριτος, ἀφ' τὸ τὴν μέλισσαν ἀκοῦσαι πρὸς τὰς ἄρατας ; πλέρις δὲ, εἶδος βοτάνης ὁμοίας πτερῷ στρουθοκαμήλε, ἀφ' ἧς ἢ σισάδος ἐπὶ κλίνης ἐγένοντο τῶν ἀγροίκων, ἀφ' τὴν μαλακότητα, ἢ ἀφ' τὸ ἀπ-

Νῦν ᾔγνων τ' Ερωτα, βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαζε, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ·
Ος με καταμάψας κ' ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
Ω τὸ καλὸν πολιορῶσα, τὸ πᾶν, λίθος· ὦ νανόφρυ
Νύμφα, περίσπυξαί με τ' αἰπόλον, ὡς τὸ φιλάσω·
Ἐστι κ' ἐν κενεοῖσι φιλήμασιν ἁδέα τέρψις.
Τὸν στέφανον τίλλαί με καταυτίκα λεπτὰ ποιήσεις,
Τόν τοι ἐγὼν Αμαρυλλὶ φίλα κισσοῖο φυλάσσω,

15 Nunc ſcio quid ſit amor, fævus eſt Deus: certe leænæ
Mammam ſuxit, & in ſaltibus ipſum educavit mater:
Qui me penitus urens, uſque ad oſſa conficit.
O puella dulci aſpectu, tota ſaxea, ô nigris decora ſuperciliis
Nympha, amplectere me caprarium, ut te deoſculer.
20 Ineſt & in oſculis inanibus dulcis voluptas.
Facies ut ſtatim coronam hanc in minutas partes diſcerpam,
Quam tua cauſa, ô cara Amarylli, ex hedera nexam gero,

λόπεδιάκῃ τῇ ὀσμῇ τὰς ὄφεις. καλεῖται ϗ κ' βληχρόν.

15. ΛΕΑ. Οὐκ ἀφ' ἱστορίας, ἀλλὰ ἀφ' τὸ ἄγριον. κ' γὰρ Αχιλλέυς, Θέτιδ Πηλέως· ἀλλὰ ἀφ' τὸ ἄγριον φησὶν Ομηρος· γλαυκὴ δέ σε τέκτε θάλασσα. Αλλως. Οντως λεόντης μαζὸν ἐθήλαζε, κ' ἐν τῷ δρυμῷ ἀνέτρεφεν αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτῦ. τὸ ἄγριον αὐτῦ κ' θρασήριον, διὰ τούτων θέλῃ δηλῶν. ἄγρι ϗ λέγεται ὁ ἥρως κ' ἀνήμερος, ἐπεὶ ὃς ἂν κατάσχῃ, ἀγρίως ποιεῖ κ' ἀνημέρως.

17. ΚΑΤ. Σμύχω τὸ καίω υ ψιλόν. Σμήχω ϗ τὸ καθαίρω, η, ἐξ ὃ κ' σμῆγμα τὸ σαπώνιον.

18. ΠΟΘ. Ηγυν, ὦ ἡ τὸ καλὸν ὁρῶσα, τυτέσιν ὦ ἡ καλὰς ἔχουσα ὀφθαλμούς. ΛΙΘ. Ηγυν, σκληρὰ κ' ἄθικ, ἢ μονονυχὶ τὰς ὁρῶντας ἀπολιθοῦσα τῷ κάλλει, οἷον δὲ Γοργόνος λάγυσιν. ἢ λάυκη ὅλη οἷον ἄγαλμα μαρμαρίνον. ἐὰν δὲ γραφῇται λίπ Αφ' π, ἴσαι ὦσιν· εἰς ἣν ὀλιθαίνουσι πολλοὶ Αφ' τ' ἔρωτα· ὀλιθηρὰ γὰρ τὰ λιπαρά, ἢ ἡ βλέπουσα λιπαρόν τι ϗ λάυκόν. ὡς Ομηρος. λάυκοὶ, ἀπειλήσαντες ἀλοιφῇ. ἢ σκληρὰ κ' ἀδαμαντίνη, Αφ' τὸ ἀνηλεὲς κ' ἀνένδοτον. Αλλως. τὸ πᾶν λίθ] ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ δ' ὅλως. τυτέσι, σκληρὰ σφόδρα κ' ἀμείλικτ.

21. ΤΙΛ. Τὸ ἑξῆς. ἤτοι κατατῖλαι, κ' κατακόψαι με ποιήσῃς εἰς λεπτὰ τ' στέφανον. στεφάνοις ἐχρῶντο σὺν τοῖς συμποσίοις, ὡς φησιν Αριστοτέλης, ὑγιεινίαν κ' ἀφθονίαν αἰνιττόμενοι τροφῶν. στέψαι γὰρ τὸ πληρῶσαι παρ' Ομήρῳ, Κῆρες δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. Αλλως. ὁ νῦς· ποιήσῃς με αὐτίκα τῖλαι εἰς λεπτὰ, ἤγουν διασπαράξαι, ϗ τεμεῖν τ' στέφανον, ὃν χάριν σοῦ ὦ Αμαρυλλὶ φίλη φυλάσσω, ἐμοὶ πλέξας αὐτὸν καλυξὶ κισσοῦ· ἀντὶ δ' κορύμβοις, ϗ ἰυώδεσι σελίνοις.

Εμπλέξαι καλύκεσι καὶ δύοδμοισι σελίνοις.
Ω μοι ἐγώ, τί πάθω; τί δ' ὀδύσσομαι; οὐχ' ὑπακούεις;
Τὰν βαίταν δ' ἀποδύς, εἰς κύματα τοῖα ἁλεῦμαι,
Ὥπερ τὼς θυννως σκοπάζει Ὄλπις ὁ γερπός.
Κἤκα μὴ 'ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἆδυ τέτυκται.
Ἔγνων ὡραῖον, ὅκα μοὶ μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα,

Implexis folliculis, & odorato apio.
Hei mihi, de me quid fiet? mihi infelici quid accidit? non exaudis?
Exuto pelliceo in hos fluctus me conjiciam,
Ubi thynnis insidiatur Olpis piscator.
Et quamvis non fuero mortuus, tu tamen voluptatem capies.
Intellexi nuper, cum quærerem an me amares,
Telephilon allisum non edidit sonum,

24. ΔΥΣ. Ὁ δυσκόλως σωζόμενος, ἢ ὁ δυχερῶς διακόμενος. λαοσσόος γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ λαὸν διώκουσα, ἢ σάζουσα. δύσσον γὰρ οἱ μὲν τὰ κακοδαίμονα, οἱ δὲ τὰ δυχερῶς σωζόμενα, παρὰ τὸ σάος. καὶ Ὅμηρος· Ὅππως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί.

25. ΒΑΙΤ. Τὴν μηλίδα τὴν, ἢ τὴν διφθέραν φησὶν ἀπορρίψας, καὶ ἐκδυσάμενος, εἰς τὴν θάλασσαν ἁλοῦμαι, ὅ ἐστι, πηδήσω, ἢ ἐμαυτὸν ῥίψω, ὅθιν ὁ Ὄλπις ὁ ἁλιεὺς σκοπιάζεται, ἤγουν ἀπὸ μετεώρου τόπου σκοπεύει, ἢ ἀγρεύει τοὺς θύννους, τοὺς ἰχθύας. τὸ δὲ ὄλπις, ἀπὸ τοῦ λέπω, λοπὶς, καὶ ὑποπτώσει τοῦ ο ὄλπις, ὁ τοὺς λεπιδωτοὺς ἰχθύας ἀγρεύων, ἢ τοὺς ἐλλοπας. ἔστι δὲ πεποιημένον ὄνομα, ἢ κύριον τοῦ ἁλιέως. Ἄλλως. Ὄλπις, τὸ ὄνομα τοῦ ἁλιέως, παρὰ τὴν λεπιδα τῶν ἰχθύων, ἢ παρὰ τὴν τοῦ σώματος ὀξίνην. ὄλπιν γάρ φασι τὴν λήκυθον· ὡς εἶναι παρὰ τὴν σμικρότητα τὸ ὄνομα. ἢ ὄλπις ὁ τοὺς ἐλλοπας ἄγρευων, κατὰ διαφορὰν τῶν ἄλλων ἁλιέων. εἰσὶ γὰρ καὶ ἕτεροι, οἱ περὶ τὰ ὄστρια ἀσχολούμενοι.

27. ΚΗΚ. Καὶ ἐὰν μὴ ἀποθάνω φησὶν, ὅμως εὐφραινθήσῃ ὅτι ἔρριψα ἐμαυτόν. ἢ τίνος τὸ πρᾶγμα, ὃ σε τέρπει γεγένηται.

28. ΕΓΝ. Ὁ νῦν πρὸ ὀλίγου, ὅτε σημεῖον θέλοντός μου λαβεῖν εἰ φιλεῖς, τὸ φύλλον δι' οὗ ἡ φιλία δηλοῦται, ἀπὸ τῶν χειρῶν πλησσόμενον, οὐκ ἀφῆκε τὸν ψόφον.

29. ΟΥΔ. Ἐν ἄλλοις γράφεται καὶ ἀπὸ τοῦ· Οὐδὲ τὸ τηλίφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησιν· τηλίφιλον δέ ἐστι τὸ φύλλον τὸ μήκωνος, ἄλλοι δὲ βοτάνην ἑτέραν λέγουσιν εἶναι αὐτό. εἴτε δὲ τοῦτο, εἴτε ἐκεῖνό ἐστιν, ἀναλαμβάνεται παρὰ τῶν ἐρώντων τὸ τηλίφιλον, καὶ πλησσόμενον εἰ ψόφον ἀπειτέλῃ, ἐδίδου αὐτοῖς σημεῖον, ὅτι ἀντερῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων· εἰδ' οὐκ ἀπειτέλῃ, ὅτι μισοῦνται. εἴρηται δὲ τηλίφιλον, κατὰ κοινωνίαν τοῦ τ, πρὸς τὸ θ, οἱονεὶ θηλίφιλόν τι ὄν, τὸ θηλῶν τὸ

Ἀλλ' αὔτως ἀπαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
Εἶπε κ' Ἀγροιὼ τὰλαθέα, κοσκινόμαντις,
Ἃ ποκὰν ποιολογεῦσα παρ' ἰβάτις, ὕνεκ' ἐγὼ μὶν
Τὶν ὅλῳ ἐγκειμαι. τὺ δὲ μὰν λόγον ἐδέν' ποιῇ.
Ἦ μὰν τοι λυκὰν διδυματόκων αἶγα φυλάσσω,
Τὰν μὲ κ' ἀ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς ἀ μελανόχρως

30 Sed frustra in tenero cubito exaruit.
Dixit & Agræo verum, cribellaris vates,
Quæ nuper spicas legebat, mercede conducta, quod ego quidem
Tibi totus incumberem, tu verò me nihili faceres.
Certe tibi servo capram albam geminorum matrem:
35 Eam à me filia Mermnonis nigella Erithacis

τ' φίλον. Ἄλλως· τὸ τηλίφιλον, βίζιόν τι θαμνῶδες. κάτωθεν δὲ ἀναβάνῃ τρίκλωνον· τὰς δὲ κλῶνας ἔχῃ δραχμῆς μείζονας ἀποθαμιάιας· τὰ δ' φύλλα ἔοικε τῷ σπέρμῳ λωτῷ. λοβὸν δὲ ἀφίησιν ἑλικοειδῆ, ἐν ᾧ τὸ σπέρμα, ὃ ἐπιχρισμῷ, ὁ χρὼς ἐξαιματτεται, κ' τύπους τινὰς λαμβάνῃ· ὁ μόνον δὲ ἐπὶ τὰς χεῖρας, τὸ τηλίφιλον, ἀλλὰ κ' ἐπὶ τ' ὦμον τιθέντες, ἐθ' ὅτι κ' ἐπὶ τ' πῆχυν, ἐπεπήρωντο τ' ψόφου. Ἄλλως. τινὲς τῶν ἐρωτικῶν τὸ τηλίφιλον ἐπὶ τ' ὦμον τιθέντες, ἢ τ' καρπὸν, ἐπικρύουσι. κ' ἐὰν μὴ ἐρυθρὸν γίνηται, καλοῦντες αὐτὸ ῥόδιον, νομίζουσιν ἀγαπᾶσθ' ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. τ' χρώματος δ' ἐμπρηθέντος, ἢ ἐλκωθέντος, μισοῦσθ'. πλατάγημα δὲ τὸ πλαταγώνιον. ποτέμαξατο δὲ ἤγνυ, προσήκατο ἐξ αὐτᾶ τυπόμενον ψόφον.

30. ΠΑΧ. Τὰς δακτύλους καλεῖ μεταφορικῶς ἀπὸ τ' ἀγκώνος, κάι φησι πρὸς τ' πῆχυν ἐξεμαράνθη ψόφον μὴ ποιῆσαν· ἢ τὸ αὔτως ἴσως μηδὲν ἀνύσαν παρὰ τᾷ ἀπαλῷ πήχυϊ· ἀντὶ τοῖς ἀπαλοῖς δακτύλοις.

31. ΑΓΡ. Ἀγροιὼ, ἔνομα κύριον, ἀδέπω γ' τὴν γραῖαν ἔτω φασίν. ἢ τὴν ἀγροικικὴν, τὴν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τρεφομένην. ΚΟΣ. Ἤγνυ ἢ ἄλῳ κοσκίνῳ μαντευομένη.

32. ΠΟΙ. Ἡ πρώϊα σαχνολογοῦσα, ἤγνυ τὰς σάχνας ἀναλιγομένη. ποίαν δὲ ἴσως τ' πυρὸν, κατ' ἐξοχὴν, ἀφ' ἃ κ' τ' σεαυτὸν ποιᾶν σκάλισαν· ποιὸς γὰρ κυρίως ὁ πυρός. ἢ ἀπὸ τ' ποία ἡ βοτάνη. ἢ ἡ πρὶν καλάμην συλλέγουσα, κ' σαχνολογοῦσα. ΠΑΡ. Ἡ ὄνομα κύριον, ἢ ἡ ἐπομένη κ' παρακολουθοῦσα τοῖς θερισταῖς, ἢ ἀκόλουθος.

35. ΕΡΙ. Ἤγνυ, μισθώτρια, ἀπὸ τ' ἔριθος ὑποκοριστικῶς· ἢ ὄνομα κύριον. ἔστι δὲ κ' ὄρνιον, ἀφ' ἃ τὸ ὄνομα.

Αἰτεῖ· κ᾽ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ὐδιαθρύπτῃ.
Αλλεταί μοι ὀφθαλμός μοι ὁ δεξιὸς· ἆρά γ᾽ ἰδήσω
Αὐτάν; φοσσῦμαί ποτι τὰν πίτυν ὥδ᾽ ἀποκλινθείς.
Καί κέ μ᾽ ἴσως ποτίδῃ· ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντί.
Ιππομένης ὄκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ᾽ ἐνὶ χερσὶν ἔλων, δρόμον ἄνυεν· αὐτὰρ Ατάλαντα

Petit; & dabo ei, quoniam tu me ludificaris.
Saltat mihi oculus dexter. Num nam videbo
Ipsam? cantabo ad pinum hic reclinatus.
Et forte me aspiciet, quoniam non adamantina est.
Hippomenes cum virginem cuperet ducere,
Poma in manus accipiens, cursum perfecit: verum Atalantal

36. ΕΝΔ. Απενοῆ κ᾽ ἰμβολαμίνη, σπαταλᾶς, τρυφᾶς.

37. ΑΛΛ. Δοκοῦσιν οἱ ὀφθαλμοί μου ὄψεσθαί τινα τῶν οἰκείων ἂν ἅλλονται. ὁ δεξιός μου ὀφθαλμὸς ἅλλεται κ᾽ πηδᾷ· ἆρά γε θεάσομαι αὐτήν.

38. ΑΣΕ. Εκείνους, τραπεὶς ὧδε πρὸς τὴν πίτυν, φοσσῦμαι Δωρικῶς, ἤγουν ἁσομαι· τὸ κοινῶς, τραγῳδήσω. ΠΟΤ. Καί μι ἴσως ἂν προσίδῃ. ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνη, ἤγουν, ἀπὸ λίθου ἀδάμαντος κατεσκευασμένη· ἀλλ᾽ ἄνθρωπός ἐστι θηλυότατι, συμπάθειαν δέξασθαι δυναμένη.

40. ΙΠΠ. Ιστορια. ὁ Ἀρεος Ιππομένης τῆς Σχοινίας Ατελάντης τῆς δρομάιας ἐραστὴς, Αφροδίτης συνεργούσης ἔδραμε ἐπὶ τ᾽ ἀγῶνα. ἦ γὰρ ἴσθ᾽ τ᾽ ἀγωνιζόμενον τῷ δρόμῳ ἡττηθέντα θνήσκειν, ἢ περιγενόμενον δρόμου, λαμβάνειν τὴν κόρην. ἔχων οὖν παρὰ τῆς θεᾶς μῆλα χρυσᾶ ἓξ τῶν Εσπερίδων κήπου, τῷ δρόμῳ ἔρριπτεν ἕκαστον αὐτῶν. ὅτε δὲ ἀσχολουμένης τῆς κόρης ἐπὶ τῇ τῶν μήλων συλλογῇ, ἐλείφθη. λαβὼν δὲ αὐτὴν γυναῖκα μετεμορφώθη εἰς λέοντα, ἐν ἱερῷ τόπῳ συνιλθὼν αὐτῇ. Αλλως. Αὐ Ατελάντα] Δύο Ατελάνται εἰσί· ἡ μὲν ἐν Αρκαδίᾳ, ἡ δὲ ἐν Βοιωτίᾳ, ἡ Σχοινέως θυγάτηρ. ἡ μὲν οὖν Αρκαδικὴ Ατελάντη, τοξότις ἦν δεινή· ἡ δὲ Βοιωτικὴ δρομάιαν οὖσα, προσέθετο τ᾽ γάμον αὐτῆς, εἴ τις νικήσῃ αὐτὴν δρόμῳ, λαβεῖν αὐτήν· κ᾽ πολλοὺς θελήσαντας νικῆσαι, ἀπέλεν. Ιππομένης οὖν συνεργὸν ἔχων τὴν Αφροδίτην, κ᾽ λαβὼν παρ᾽ αὐτῆς μῆλα χρυσᾶ, κ᾽ παραγενόμενος τῷ δρόμῳ, ἔρριπτεν ἕκαστον αὐτῶν εἰς τὸ πίσω. ἡ δὲ ἐυθέως ἐπὶ τ᾽ ἥμισυ τῶν μήλων ἐγένετο, κ᾽ ἐλείφθη. ὁ δὲ αὐτῶν ἐνίκησε, κ᾽ γυναῖκα αὐτὴν ἔλαβε.

42. ΩΣ.

Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺ ἄλλετ' ἔρωτα.
Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Οθρυος ἄγε Μελάμπους
Ες Πύλον· ἁ δ' ἐν Βίαντος ἐν ἀγκοίνᾳσιν ἐκλίνθη
Μάτηρ ἁ καλλίεσσα Φερήνος Ἀλφεσιβοίας.

Ut vidit, ut insaniit, ut in profundum incidit amorem!
Egit & vates Melampus armentum ab Othry monte,
In Pylum, in amplexu vero Biantis jacuit
Pulcherrima *Pero*, mater sapientis Alphesibœæ.

42. ΩΣ. Τὸ ὡς, ἀντὶ τοῦ ἐυθέως. καὶ Ομηρος· Ως ἴδεν, ὡς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. οἱ δὲ ὕτως· ὄντως ὡς εἶδε τὰ μῆλα, λίαν ἐμάνη· ἐπίτασιν γὰρ ἔχει τὸ ὡς ἐπ' αὐτοῖς. Ως εἰς βαθὺν ἔρωτα αὐτῶν, δηλονότι τῶν μήλων, ἄλλετο, ἀντὶ τοῦ ἦλατο, τυτέσιν, ἐπέπεσε. βαθὺν δὲ λέγει τὸν ἔρωτα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βαθείας ὕλης, ἤτοι διασίας.

43. ΜΕΛ. Ιστορια. Νηλεὺς ὁ Τυρῶς ἔχων θυγατέρα, ὑπ ἐδίδε αὐτὴν τινι γυναῖκα, εἰ μὴ τῷ σωτιθεμένῳ ἀγαγεῖν αὐτῷ τὰς Ιφικλε βῶς ἀπ Φυλάκης. Βίας δ ὁ Μελάμποδος ἀδελφὸς, ἦρα αὐτῆς σφόδρα. Μελάμπους δ θέλων τῷ οἰκείῳ ἀδελφῷ Βίαντι τὴν κόρην δῦναι, τὸν κίνδυνον ὑπέστη. συλληφθεὶς δ ὑπὸ τῶν βυκόλων τοῦ Ιφίκλε, ἐδεσμεύθη, ἤτοι ἐν φυλακῇ ἐβλήθη. μέλλοντος δ τοῦ δωματίε ἐν ᾧ ἦν πίπτειν, μάντις ὢν προεμήνυσεν· ἐν ᾧ καταπληχθεὶς ὁ Ιφικλος ἤλυσε, καὶ ἤρετο αὐτὸν ὡς μάντιν, πῶς ἂν παῖδας ποιήσῃ. ἄτεκνος γὰρ ἦν, ἀπ τοιαύτης αἰτίας. ἀπτέμνοντι ποτὲ τῷ πατρὶ Φυλάκῳ δένδρον, ἀφ' ὗ καὶ ἡ χωρα Φυλάκη ἐκαλεῖτο, ὁ Ιφικλος παῖς ὢν σφυρήκῃ· ὃν σπλῆξαι θέλων ὁ πατὴρ, ἣν εἶχε μάχαιραν εἰς τὸ πλησίον δένδρον ἐμπῆξαι ὥρμησε, καὶ σωιδὴν ἐπενεγκεῖν αὐτὴν τοῖς μορίοις τοῦ παιδός. ἐπεὶ δ ἄγονος ἀπ τοιαύτης αἰτίας ἦν ὁ Ιφικλος, ὁ Μελάμπους ἀνιρώτησας εὗρε τὴν μάχαιραν. καὶ ἐκέλευσε τὸν Ιφικλον, ἀπεξύσαντα τὸν ἰὸν αὐτῆς πίνειν, καὶ ὕτως αὐτὸν πατέρα παίδων ποιήσας, ἔλαβε τὰς βῶς, καὶ τῷ Νηλεῖ ταύτας δίδωσι, καὶ ἀφ' τούτων τῷ ἀδελφῷ Βίαντι τὸν τοῦ Περῶς γάμον ἐξεποιήσατο. Μελάμπους δ ἐκλήθη, ὅτι γυναῖκὰς ἐξετίθη παρὰ τὸ μητρὸς Ροδόπης ἐν ὑψηλῷ τόπῳ παντὸς δ σώματος σκεπομένου, μόνας δ ἦν γυμνὸς τὰς πόδας, καὶ ἐξικαύθη ὑπὸ τοῦ ἡλίε· ὅθεν καὶ Μελάμπους ἐκλήθη.

45. ΑΛΦ. Αἰόλα, τοῦ Ελλω, Σαλμωνεὺς, ἐξ ὗ Τυρώ· ἐξ ἧς καὶ Κρηθέως, Νηλεύς. ἐξ ὗ Περώ· ἐξ ἧς Αλφεσίβοια. Αλλως. Τὰν ἀγέλαν χ' ὠ μάντις] Ο νῦς καὶ ὁ μάντις ὁ Μελάμπους, τὴν ἀγέλιν τῶν βοῶν τοῦ Ιφίκλε ἦγεν, ἀντὶ τοῦ ἤγαγεν ἀπὸ τοῦ Οθρυος εἰς τὴν Πύλον. ἔστι δ Οθρυς ὄρος Θετταλίας, ἐν ᾗ πόλις ἡ Φυλάκη. ἧς ἦρχεν ὁ Ιφικλος, ἃ ἦσαν οἱ βόες. ἡ δ Περὼ ἡ χαρίτων πλήρης, ἡ μήτηρ τοῦ σοφοῦ τὴν φρένησιν Αλφεσιβοίας ἐκλίνθη, ἤγεν, ἀνεπαύσατο. ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ Βίαντος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μελάμποδος.

Τὰν ϗ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὄρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ' ὕτως Ἄδωνις ὅπ πλέον ἄγαγε λύσας,
Ὡς ἐδὲ φιλίμβρον μὶν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
Ζαλωτὸς μὰ ἐμίν ὁ τ ἄτρομον ὕπνον ἰαύων
Ενδυμίων. ζαλῶ ϗ φίλα γυῖαι Ἰασίωνα,
Ος τόσων ἐαύρησεν ὅσ' ὐ πύσεῖδε βέβαλοι.

Formosam vero Venerem, cum in montibus pecora pasceret,
Nonne Adonis ita graviter insanire fecit,
Ut ne mortuum quidem ab amplexu suo dimittat?
Beatus meo judicio est, qui æterno somno sopitus jacet,
Endymion. Beatum etiam judico, ô cara mulier, Jasionem,
Qui ea consecutus est quæ non audietis prophani.

46. ΤΑΝ. Ο νῦς· τήνδε δὲ καλὴ Αφροδίτην ὁ Ἄδωνις πρόβατα βόσκων ἐν τοῖς ὄρεσιν, οὐχ' ὕτως ἐπίπολὺ ἤγαγε μανίας ἐρωτικῆς, ὥστε ἐδὲ ἀποθανόντα αὐτὸν, χωρὶς ϗ μαζῦ αὐτ τίθησιν.

48. ΦΘΙ. Ως ὐδὲ τελευτήσαντα τ Ἄδωνιν, ϗ ἰδίᾳ ἑαυτῆς μασῦ χωρίζῃ, ἀλλ' ἀεὶ αὐτῷ ϗ τελευτήσαντι συμπάρεστι. δοκεῖ δὲ ὁ Ἄδωνις μῆνας ἓξ παρὰ Περσεφόνῃ ποιεῖν, ὡς ϗ παρ' Αφροδίτῃ ἄνδ ϗ συγκαθεύδῃν ϗ προσερπίζειν. λέγεται ϗ περὶ ϗ Ἀδώνιδ, ὅτι ϗ ἀποθανὼν, ἓξ μῆνας ἐποίησεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τ Αφροδίτης, ὥσπερ ϗ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τ Περσεφόνης. τῦτο ϗ τὸ λεγόμενον, τοιῦτόν ἐστιν ἀληθῶς· ὅτι ὁ Ἄδωνις, ἦγεν ὁ σῖτ ὁ σπειρόμενος, ἓξ μῆνας ἐν τῇ γῇ ποιεῖ ὑπὸ τ σπορᾶς, ϗ ἓξ μῆνας ἔχῃ αὐτὸν ἡ Αφροδίτη, τυτέστιν, ἡ ἐυκρασία ϗ ἀέρ. ϗ ἐκ τότε λαμβάνουσιν αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι.

49. ΑΤΡ. Ατρεπτον, ἀμεταπαύστον, αἰώνιον καθεύδων ὕπνον. Ισορία, φασὶ γὰρ ὡς ϗ Ενδυμίων ἠράσθη ἡ σελήνη· ϗ κατὰ τὸ ὄρ τὸ Λάτμιον τ Καρίας κυνηγετῦντι ἐμίγη. ϗ ἀλληγορεῖσιν, ὡς φιλοκύνηγ ὢν, τῇ σελήνῃ συνεθήρα νυκτὸς, ἡμέρας ϗ ὕπνωττεν. Αλλως. Τῦ Ενδυμίων ἠράσθη ἡ σελήνη, ὃν ϗ ἔστ κατὰ τὸ Λάτμιον ὄρ τ Καρίας. φιλοκύνηγος δὲ ὢν, ἡμέρας ὕπνωττε, κατὰ δὲ τὰς νύκτας, λαμπούσης τ σελήνης, ἐξῄει πρὸς θήρας, ἤγεν ἐθήρευε. Διὰ τὸ τὰ θηρία κατὰ τῦτον τ καιρὸν ἐξιέναι. μακαρίζω φησὶ, διὰ τὸ, σκιῶν μὲν φιλεῖσθ ὑπὸ σελήνης, ἐμὲ δὲ μισεῖσθ. Αλλως· Ενδυμίων φασὶ παρὰ τοῖς θεοῖς διατρίβων, ἠράσθη Ηρας. ἐφ' ᾧ χαλεπήνας ὁ Ζεὺς, ἐποίησε καθεύδῃν διὰ παντὸς ἀθάνατα. τὸ δὲ ἄντρον ἐν ᾧ ἐκάθευδεν, ἐν Λάτμῳ τ Καρίας ἦν.

50. ΙΑΣ. Ισορία. Ιασίων ὁ Κρὴς, Κρήτης βασιλεὺς, υἱὸς ἦν Μίνω, ϗ Φερονίας νύμφης. τῦτον ἐν λιμῶνι κοιμωμένῳ, ἡ Δημήτηρ συνῆλθε, ϗ ἔτεκε τ Πλοῦτωνα.

51. ΒΕΒ. Τυτέστιν ἀνάξιοι τ μυστηρίων ϗ ἔρωτ, δηλονότι ἀμύητοι, ἀμυστηρίαστοι, μυστήρια μὴ ἔχοντες. παρεμφαίνῃ δὲ μυστικῶς τ ἔρωτα Ιασίωνος, ϗ Δημήτερ.

52. ΤΙΝ.

Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τύνδ' ὐ μέλει. ὐκέτ' ἀείδω.
Κεισεῦμαι ὔ πεσών, κὴ τοί λύκοι ὧδέ μ' ἔδοντι·
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τῦτο κ' βρόχθοιο γένοιτο.

Doleo caput: tu vero non curas.
non amplius canam.
Jacebo hic ſtratus, & lupi hic me comedent:
Ut iſtud tibi *quaſi* mel dulce ſit in gutture.

52. ΤΙΝ. Σοὶ ὔ ὐ φροντὶς ἐϛὶ τύτῳ δηλονότι. μέλει μοι τῦδε, κὴ μέλει μοι τόδε ποιητικῶς, ἀφ' ὗ σημαινομένῳ, κὴ πρῶτον ἔχει πρόσωπον, κὴ δεύτερον ὡς ἐν τύτοις· Οὐ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον μέλω, ὅσσον ἔρωτι. ἐπὶ ὃ τῦ προτέρῳ σημαινομένῳ, ὅτε πρῶτον ἔχῃ πρόσωπον, ὅτε δεύτερον. ὡς τὸ δεῖ, τὸ σημαῖνον, τὸ πρέπῃ. τὸ γὰρ σημαῖνον τὸ λείπεται, ἔχῃ πρῶτον πρόσωπον, τὸ δέω.

54. ΒΡΟ. Βρόχθος λέγεται, τὸ ἐπίλαιμον μέρος, τὸ μετὰ τὸν τράχηλον ποιὸν ἔχον ἀπτελῆν. ἤγεν, ὅπως τῦτό σοι γλυκὺ, ὡς κατὰ βρόχθε μέλι γίνηται, τετίϛι τῦ φάρυγγος.

ΥΠΟΘΗΣΙΣ
τῦ Τέταρτυ Ειδύλλιυ.

Τῦτο τὸ Εἰδύλλιον βυκολικόν ἐστι. Βάττος μέν ἔστιν, αἰπόλος, Κορύδων δέ, βυκόλος, πρὸς ἀλλήλυς διαλέγονται ἀμοιβαίως. ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βῦς νέμοντα βυκόλυ τινὸς Αἰγωνος, ὃν φησιν εἰς Ολυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος παλαιστῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσηται· τὸν δὲ Βάττον ταῦτα πυνθανόμενον, καὶ λέγοντα ὅτι κακῶς αἱ βόες ἔτυχον βυκόλυ, καὶ εἰσὶ λεπταί. Τὰ δὲ πράγματα διάκεινται ἐν Κρότωνι τῆς Ιταλίας.

ARGUMENTUM
IDYLLII IV.

Hoc Idyllion Bucolicum eſt. Porro Battus paſtor caprarius & Corydon bubulcus alternis verſibus inter ſe colloquuntur. Inducit autem Theocritus Corydonem paſcentem vaccas bubulci cujuſdam Aegonis, quem dicit robuſtum exiſtentem à luctatore Milone Olympiam abductum eſſe certandi cauſa : Battum vero hæc interrogantem, & dicentem vaccas malum paſtorem nactas, atque propterea macilentas eſſe. Res autem tranſacta eſt in Crotone Italiæ.

ΝΟΜΕΙΣ,
ΒΑΤΤΟΣ καὶ ΚΟΡΥΔΩΝ.
Εἰδύλλιον δ'.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἢ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐχ', ἀλλ' Αἰγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

PASTORES, BATTUS & CORYDON.
IDYLLION IV.

BATTUS.

DIC mihi, ô Corydon, cujus ſunt hæ vaccæ? an Philondæ?

CORYDON.

Non, verum Ægonis: mihi vero ut paſcam eas mandavit.

ΗΠΑ. Ηκυ ὄντως αὐτὰς λάθρα κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν ἀμέλγῃς; τῷ γὰρ ψὲ οἱ Δωριεῖς, ἀντὶ βοφε χρῶνται. εἰάθασι γὰρ οἱ νομεῖς μετὰ τὸ τὰς δεσπότας ἀμέλξαι τὸ γάλα, ὕστερον καὶ αὐτοὶ λάθρα ἀμέλγειν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Η πά ϕε κρύβδειν τὰ ποθήτερα πᾶσας ἀμέλγες;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Αλλ' ὁ γέρων ὑφίπτι τὰ μοχλία, κοὐμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντ' ὁ βαυήλ' ὤχετο χώρων;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Αλφεὸν ὤχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόκα τὼν' ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπᾳ;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Φαντί νιν Ηρακλῆϊ βίᾳ καὶ κάρτ' ἐρίσδειν.

BATTUS.

Num alicubi eas clam veſpere omnes mulges?

CORYDON.

Atqui ſenex ſubmittit vitulos, meque obſervat.

BATTUS.

Ipſe vero bubulcus abſens quo tandem abiit?

CORYDON.

An non audiſti? Milo ipſum ad Alpheum ſecum abduxit.

BATTUS.

Et quando ille unquam oleum oculis ſuis vidit?

CORYDON.

Aiunt eum vel cum Hercule viribus & robore certare poſſe.

4. ΑΛΛ. Οὐδαμῶς δηλονότι. ὅτι ὁ γέρων ὑποδύεται τὰ μοχλία. ὅτ' ἂν τάχα ἀν εἴη πατὴρ ϑ' Αἴγων'. πῶς ϕησὶ δύναμαι λάθρα ἀμέλγειν, ὅπου γε ὁ πατὴρ ϑ' Αἴγων' ὑποδύεται τὰ ἴδια;

5. ΑΥΤ. Ο ϑ βυκόλ', ϕησὶν, Αἴγων, εἰς ποίαν χώραν ὤχετο, ἀφανὴς γενόμεν' ἤδη.

6. ΑΛΦ. Αντὶ ϑ ἐπὶ τὴν Ολυμπίαν. παραβρεῖ γὰρ ἐκεῖσε ὁ Αλφεός. ἐκ ἀναγέγραπ) ϑ ὁ Αἴγων νικήσας Ολύμπια. ΜΙΛ. Τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα ϕησὶν, ὃν καὶ Αριστοτέλης πολυϕάγον ϕησί· λέγει ϑ αὐτὸν εἶναι καὶ ἀνδρεῖον. κατεσϑέϑη ϑ ὅτ' ὑπὸ ϑηρίων ἢ κυνῶν. ἐλθὼν γὰρ εἰς ὄρ', καὶ εὑρών τινας δένδρον χίζοντας, σφῆνα ϑ βάλοντας ἐν μίσῳ ϑ ξύλου, ϑέλων αὐτὸς σχίσαι τὸν σφῆνα, ἐμπαρεὶς ἐκεῖ, καὶ ἅτως ἐπιλειϕθείς.

7. ΠΟΚ. Καὶ πότε ἐκεῖν' ἔλαιον ἐνάντιον τ' ὀφθαλμῶν αὐτῷ εἶδεν; ἀπὸ ϑ ἐλαίᾳ τ' ἀγῶνα ϑήλᾳ ϑηλῶν. ἢ ἔλαιον, ᾧ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀλείφονται. ἢ ἔλαιον τὸ ἀγριέλαιον, ὃ ἐστι κότινον, ᾧ οἱ νικήσαντες στεφανῦνται. Αλλως. καὶ πότε ἐκεῖν' ἐλαίῳ ἐχρίσατο, ᾧ κατὰ τὰ γυμνάσια ἀλείφονται. ἦκιστα γὰρ οἱ ἀγροῖκοι ἐλαίῳ χρῶνται. ἐχ ὡς τινες ἀναγινώσκουσιν ἐλαιὸν, ὡς ἀραιόν· ἵνα σημαίνῃ τὸ ἀγριέλαιον, ἐξ ὃ ὀλυμπιακὸς στέφανος σύκειϑ'· ἀγνοοῦσι ϑ ὅτι ὅτ' ἐκ τ' καλλιτῶς ἢ καλλιστέφανε ἐλάιας γινόμεν' ἐλαὶς ἐλθ), ἥτις ἀπέχει σταδίων ὀκτὼ, ὡς ϕησι Αριστοτέλης.

8. ΒΙΗ. Κατὰ τὴν βίαν καὶ τὸ κράτ',

ΒΑΤΤΟΣ.

Κἤμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Κἤχεθ' ἔχαν σκαπάναν τε κἠπὶ τετόνδε μᾶλα.[10]

ΒΑΤΤΟΣ.

Πείσαι τοι Μίλων κὠς λύκος αὐτίκα λυσσᾶν.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Et me mater dixit Polluce præstantiorem esse.

CORYDON.

10 Et abiit hinc ligonem secum ferens, atque viginti oves.

ΒΑΤΤΟΣ.

Persuaserit credo Milo lupis, ut statim rabiosi fiant.

CORYDON.

Juvencæ vero ipsum hic mugientes desiderant.

κράτος, ἤγουν τὴν ἰσχύν, ὡς παραλήλως ἐρίσθην καὶ ἰσῶσαι. Ἄλλως. βίλω καὶ κάλλιον· ἵνα μὴ διστολογήσῃ, βίλω καὶ κράτος λέγων.

9. ΚΗΜ. Καὶ ἐμὲ ἔφη ἡ μήτηρ μου, ὅτι Πολυδεύκους εἶναι ἀμείνονα κατὰ τὴν ἰσχύν. Ἄλλως· τοῦτο ἀμφίσολον, ἢ τὴν Αἴγωνα ἔφη κρείττονα ὅτι Πολυδεύκους, ἢ ἐμέ. τὸ γὰρ, κἠμ' ἔφαθ', δύναται εἶναι, καὶ ἐμοὶ ἔφη.

10. ΣΚΑ. Σκαπάνη ἐστὶ δίκελλα, σκαφίον. τὸ κοινῶς λεγόμενον τζαπίον, ὃ οἱ Ἀττικοὶ ἄμιλλαν. χρῶνται δὲ αὐτῇ πάντες μὲν οἱ ἀθληταὶ, μάλιστα δὲ οἱ πύκται. Ἄλλως. Σκαπάναν, ἤγουν δίκελλαν, ἢ λισγάριον, ἢ σκαφίον, ὃ οἱ Ἀττικοὶ ἄμιλλαν λέγουσιν. οἱ γὰρ γυμναζαὶ τούτοις ἐχρῶντο ὑπὲρ γυμνασίας, τῇ σκαπάνῃ σκάπτοντες καὶ τὰ ἄνω μέρη ἀναῤῥωννύντες. ΜΑΛ. Μῆλα, τὰ πρόβατα, τὰ θρέμματα· ὡς δὲ τοῦτο, τὰ κρέατα τούτων φησὶν, ἵνα ἔχῃ κρεοφαγεῖν. ἢ μᾶλα ἐνταῦθα τὸ καρπὸν τῶν μήλων λέγει· καθὰ καὶ Μίλων, ὃν ἔχων ἠγωνίζετο. μῆλα δὲ τὰ θρέμματα λέγονται, καὶ τὰ τούτων κρέατα. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι, βοείοις ἐχρῶντο κρέασιν. ὅτι δὲ μῆλα οὐ μόνον τὰ πρόβατα, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ θρέμματα, λέγει Ὅμηρος· Ἀνδράποδα δ' ἔπαυσεν ἐπὶ χθονὶ, μῆλα δὲ κήδει. τὸ δὲ τετόνδε ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα.

11. ΠΕΙ. Διεγείραι ἂν ὁ Μίλων καὶ τὸς λύκους τάχιστα μάνεσθαι. τὰ λυσσᾶν ἴδιον τῶν κυνῶν· ἀλλ' ἴσως λέγει, ὅτι πείσθεν ἂν καὶ τὸς λύκους τὸ παρὰ τὴν συνήθειαν ἰσχομεῖναι. ἢ ὅτι καὶ τὸς λύκους σαμήνῃ ἂν ὁ Μίλων, ὅπως καὶ τὸ Αἴγωνα τὸ ἀγροῖκον ἐπὶ τὸ ἀγῶνα ἀποδύσασθαι ἠνάγκασε.

12. ΔΑΜ. Αἱ δαμάλαι δὲ αὐτὸ ἐνταῦθα βοῶσαι ζητοῦσι. δαμάλαι, αἱ νέαι βόες, αἱ εἰς τὸ δαμασθῆναι ἐπιτήδειαι.

14. ΟΥΚ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαῖαί γ' αὗται, τ̃ βωκόλον ὡς κακὸν εὗρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἢ μὰν δειλαῖάί γε, κ̀ οὐκέτι λῶντι νέμονται.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τίνας μ̂ δή τοι τᾶς πόρτις. αὐτὰ λέλειπται
Τώτεα. μὴ ποῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ δᾶν. ἄλλοκα μέν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυνδα δίδωμι·
Ἄλλοκα δ' ἢ σκαίρ τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

BATTUS.

Miſeræ illæ, paſtorem quam malum nactæ ſunt!

CORYDON.

Sane miſeræ, & non amplius volunt paſci.

BATTUS.

Huic quidem vitulæ ipſa tantum reliqua ſunt
Oſſa: numquid hæc tore victitat, ſicut cicada?

CORYDON.

Non per terram. nam aliquando ipſam ad Æſarum paſco:
Et mollis fœni pulchrum faſciculum præbeo:
Aliquando vero ſaltat circa umbroſum Latymnum.

14. ΟΥΚ. Οὐδαμῶς θέλουσι βόσκεσθαι, δηλονότι ζητοῦσαι τ̃ Αἶγανα.

15. ΠΟΡ. Πόρτιας τὰς ἀκμαζούσας βοῦς, ἐφ' ἃς οἷόν τε τοὺς ταύρους εἰσιέναι, ἤγουν πορεύεσθαι· ἢ τὰς ἐν τῷ πόρσω, τουτέστιν ἐν τῇ ὁδῷ ἰούσας.

16. ΠΟΩ. Τὴν ταγόνα τ̃ δρόσου πρῶκα λέγουσιν, ἀπὸ τ̃ πρωΐ πίμπτειν. κ̀ Καλλίμαχος. Ὡσκεν ὠκεῖναι πρῶκες ἔραζε πεσεῖσαι, πρωϊκιον τ̃ ὀκυάτου εἶδαρ ἔδων.

17. ΔΑΝ. Μὰ τὴν γῆν. ἄλλοτε μὲ αὐτὴν φησὶ τ̃ Αἴσαρον βόσκω. ΑΙΣ. Αἴσαρος, ποταμὸς ἀπὸ μέσης τ̃ πόλεως τ̃ Κροτωνιατῶν ῥέων εἰς τὴν θάλασσαν. ἔστι δὲ κ̀ ἄλλος ποταμὸς Σικελίας Αἴσαρος.

18. ΚΩΜ. Κώμυς, ἡ δέσμη, ἤτοι τὸ δεσμάτιον. Κρατῖνος. Ὁ δὲ μετ' εὐδήμου τείχων κώμυθος τὴν λοιπὴν ἔχει τῷ σεφάνῳ. ἢ κώμυς, δέσμη χόρτου ἱκανὴ εἰς τροφήν. κώμυς κώμυθος, ὡς κόρυς κόρυθος.

19. ΣΚΑ. Σκαίρῃ κυρίως, τὸ σκιρτᾷν, ἀφ' ὃ κ̀ σκάρος. νῦν δὲ τὸ νέμεσθαι. ἔνθα κ̀ σκαρθμὸς παρὰ Ἀράτῳ. ΛΑΤ. Ὄρος Κροτωνος. βαθύσκιον δὲ, τὸ ἄγαν σύνδενδρον. Ἄλλως. Σκαίρῃ σκιρτᾷ, ἀναῤῥίπτεται. ἀπὸ τ̃ ἀναστροφῆς δὲ τὴν νομὴν θέλει δηλοῦν. περὶ τὸ Λάτυμνον τὸ ὑπὸ συνεχῶν δένδρων συσκιαζόμενον. τοῦτο γὰρ τὸ βαθύσκιον. τὸ δὲ Λάτυμνον, τινὲς ὄρος τ̃ Λακωνικῆς φασί.

* Ven. ἐκδικίως.

20. ΠΥΡ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Λεπτὰς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πυῤῥίχος· εἴθε λαχοίεν
Τοὶ τῶ Λαμπετιάδα τοὶ δαμόται, ὄφρα θύοντι
Τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε. κακοχρέσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Καὶ μὰν ἐς ϛομαλίμνιον ἐλαύνει, ἔς τε τὰ Φύσκια,
Καὶ ποτὶ τὰ Νήαιθον· ὅπα καλὰ πάντα φύοντι,

BATTUS.

Macilentus quidem & iſte rufus taurus eſt. utinam fortiantur Lampriadæ populares, quando ſacrificant
Junoni, talem: improbus enim eſt populus.

CORYDON.

Et is quidem ad paludis oſtium agitur, inque loca circa Phyſcum,
Et ad Neæthum, ubi omnia præclara naſcuntur,

20. ΠΥΡ. Ἀπὸ τᾶ πυρὸς, πύῤῥιχος κατὰ παραγωγήν. τινὲς παροξύτονα λέγουσι πυῤῥίχος. ἔστιν ὂν ὑποκοριστικὸν αἰολικῶς. τὸ γὰρ καθ' ἡμᾶς πύῤῥιχος, ὀσκάριος. τινὲς δὲ τὸ πύῤῥιχον, ἐπῤῥωτικὸν ὄνειδος ἀπὸ Πύῤῥα τᾶ ἐκεῖ βασιλέυσαντος. δεκάδι δὲ οἱ βόες ἐκεῖνοι, λέγεται εἶναι τὰ Γηρυονέιων. ἦν δὲ κὴ Πύῤῥος ποιητὴς Ερυθραῖος, ὡς φησι Λυγγεύς. ἢ πύῤῥιχος κατά τινας, ὁ ἐυκίνητος· ἀπὸ τᾶ πυρὸς ἐυκινήτου ὄντος, ἢ τὸ πυῤῥὸν, κατὰ τὴν χροιάν.

21. ΛΑΜ. Ο τῶν Λαμπριαδᾶν δᾶμος, ἀπό τινος Λαμπρίου. ὡς δυσμενῶς ἔχων ὁ Βάττος πρὸς τοὺς Φυλάτας τᾶ Λαμπριάδα φησίν, εἴθε ὅταν θύωσι τᾷ Ηρᾳ κὴ κρέα νέμωνται οἱ δημόται τᾶ Λαμπριάδα, τοιοῦτον λαχόντες θύσαιεν, ἵνα μὴ προσδεχθῇ αὐτῶν ἡ θυσία ὑπὸ τᾶ θεᾶ δηλονότι, κὴ ζημιωθῇ ὁ δῆμος.

22. ΔΑΜ. Η ὁ ταῦρος ὁ τᾶ Λαμπριάδα δηλονότι· ὡς κακᾶ ὄντος τούτου τᾶ δήμου. ἢ ὁ Λάμπριος ἐξ ὃν ὠνομάσθη ὁ δῆμος. Αλλως. Καλοχράσμων γὰρ ὁ ταῦρος] ἢ ὁ δῆμος. ἀντὶ τᾶ κακὸς εἰς τὸ χρῆσθαι αὐτὸν τινά. ἦν γὰρ τάχα κρέατος. ἢ ἀφ' τὸ εἶναι αὐτὸν λεπτὸν, δηλονότι τὰ ταῦρον· ἢ λιποσάρκου κὴ ὁ ταῦρος ὁ πυῤῥός· εἴθε τοιόνδε λάχοιεν οἱ δημόται τᾶ Λαμπριάδα. ἤγουν, οἱ τᾶ Λαμπριάδα κατάγομενοι, ὅτε θύουσι τᾷ Ηρᾳ· ἵνα δηλονότι μὴ προσδεχθῇ αὐτῶν ἡ θυσία ὑπὸ τᾶ φυλετᾶν, κὴ ζημιωθῶσιν.

23. ΣΤΟ. Τὰς εἰς θάλασσαν ἐσομενομένας λίμνας ἔτω φασί. τοῦτο ᾗ ἦν σόμα λίμνης ἀπὸ τὴν Κρότωνα. κὴ τὸ ἐν Τροίᾳ ᾗ σόμα λίμνης, πιθανὰς ᾗ τοῦτο ὠνόμασαι. ΦΥΣ. Μέρη δηλονότι. ὄνομα ᾗ ὄρους ὁ Φύσκος. τοῦτο ᾗ λέγει, ὡς τᾶ Φύσκα ὄρους νομὰς ἐπιτηδείας τοῖς βυσὶν ἔχοντος.

24. ΝΗΑ. Νήαιθος ποταμὸς Κρότωνος. ὠνόμασαι ᾗ, παρόσον ἐν αὐτῷ νῆας ποτὲ συνέβη καταπαῆναι Ελληνικάς.

25. ΑΙΓ.

Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια. 25

ΒΑΤΤΟΣ.

Φεῦ, φεῦ. βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὦ πάλαι Αἴγων,
Εἰς ἀΐδαν, ὅκα καὶ τὺ κακᾶς ἁφάσαο νίκας.
Χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλαίεται, ἄν ποτ' ἐπάιξω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ τλύαν', ἃ νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων,
Δῶρόν ἐμὶν νιν ἔλειπεν. ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς,

25 Ægipyrus, & cnyza, & odorifera melitea.

BATTUS.

Heu, heu, ibunt & boves, ô miſer Ægon,
Ad Orcum, interea dum tu appetis infelicem victoriam.
Et fiſtula ſitu fœdatur, quam olim compegiſti.

CORYDON.

Non illa, non per Nymphas: nam cum ad Piſam proficiſceretur,
Dono mihi eam reliquit: nam & ego quidam cantor ſum,

25 ΑΙΓ. Ἐστιν ἀκανθῶδες φυτὸν, ἢ εἶδος βατάνης. τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατὺ ὥσπερ φακός. ἔστι δὲ γλαυκίζουσα, εἰς ἕλικη φλεγμαίνοντα ἀγαθή. ΚΝΙ. Κνίζα φυτὸν χορτῶδες, ὃ αἱ θεσμοφοριάζουσαι ἀφ' ἑστίας ἐβάδοποιοῦν. δοκεῖ γὰρ ἡ βοτάνη ψυχρὰ ὖσα ἐπέχειν τὰς πρὸς συνουσίαν ὁρέξεις. νόμος γὰρ ἦν Ἀθηναίοις κατ' ἔτος τελεῖν τὰ θεσμοφόρια ταῦτα, παρθένοις γυναῖκας, καὶ τὸν βίον σεμναὶ· καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τὰ τελετῆς, τὰς νομίμους βίβλους καὶ ἱερὰς ὑπὲρ τῆς κορυφῶν αὐτῶν ἀνετίθεσαν, καὶ ὡσανεὶ λιταπούσαι ἐπῆρχοντο εἰς Ἐλευσῖνα. ἡ δὲ Ἐλευσὶς ἐστὶ λιμὴν τῆς Ἀττικῆς. ΜΕΛ. Εἶδος καὶ αὕτη βοτάνης, τὸ κοινῶς λιγόριζον μιλιοσσέλινον. τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατύ.

26. ΦΕΥ. Προείρηται ὅτι κωμικὴ ἡ διασκευή. ὑκῶν ἀληθῶς εἴρηται, καὶ κωμικοῖς ἁρμόζουσα, καὶ τραγικοῖς.

28. ΕΥΡ. Εὐρὼς κυρίως ἡ πρασινώδης ὁμίχλη· παλύνεται δὲ, λεπύνεται ὑπὸ εὐρῶτος. πάλυνε γὰρ ἔλεγον, τὸ λεπτότατον δὲ ἄλευρον, παρὸ καὶ φάλιον λέγεται τὸ λευκόν. Ἡδὺ ἂν φάλιον ἄλευρα σὺν τῷ ἐσθιέσθαι. Ἐπάιξα.] Τὸ δίυτιρον πρόσωπον δὲ πρώτου μίσου ἀορίστου, οἱ Συρακόσιοι ἀφὲ δὲ α προφέρουσι. ἐνόησα, ἐνόησα, ἐγράψω, ἐγράψα. ὅτω καὶ τὸ ἐπάιξα, ἀντὶ δὲ ἐπαίξω. ὁ νῦς φεῦ, ὦ Αἴγων, πορεύσονται καὶ αἱ βόες εἰς ὄλεθρον, ἐπεὶ ἐπεθύμησας νίκης εἰς κακὸν ἀποβαινούσης· καὶ ἡ σύριγξ ἣν ποτε ἐπαίξω καὶ κατισκεύασας, καλάμοις δηλονότι, ὑπὸ εὐρῶτος παλύνεται, ἤγουν λεπύνεται καὶ φθείρεται.

29. ΤΗΝ. Ἐκείνη, φησὶν, ἡ σύριγξ οὐκ ἐφθάρη, οὐδὲ μιροβόλυνται μὰ τὰς νύμφας· ἐπεὶ ὁ Αἴγων ἀπῆν εἰς τὴν Ὀλυμπιάδα, ἐμοὶ δῶρον αὐτὴν κατέλιπεν. ἐγὼ γὰρ δυνατός εἰμι μελῳδεῖν.

Κἦν μὲ τὰ Γλαύκας ἀγκρέομαι, εὖ δ' ἐπὶ Πύῤῥᾳ·
Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἁ Ζάκυνθος·
Καὶ τὸ ποταῶον τὸ Λακίνιον, ἆπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μᾶσδας.

Et pulchre accino carmina Glaucæ, pulchre etiam Pyrrhi.
Laudo & Crotonem: pulchra urbs est Zacynthus.
Et orientale promontorium Lacinium, ubi pugil
Ægon octoginta solus voravit placentas.

λωδεῖν. ΠΙΣ. Η νῦν Ολυμπιάς· ἢ ἀπὸ Πίσσ τ Αφαρέως, ἢ ἀπὸ Πίσσης τ Ενδυμίωνος θυγατρός. ἔνθα καὶ Πισαίᾳ Διὸς ἱερὸν ἦν. μελικτὰς δ', ὁ μέλη εἰδὼς ἐργάζεσθαι, τραγῳδητής. μελίζω γὰρ τὸ τραγῳδῶ.

31. ΓΛΑ. Η Γλαύκα, Χία τὸ γένος, κρεμαλοποιὸς, γέγονε ἐπὶ Πτολεμαίᾳ τ Φιλαδέλφῳ· ἣν φησιν ὁ Θεόφρας ἐραθῆναι κριὸς· ὁ δὲ Πύῤῥος Ερυθραῖος, ἢ Λέσβιος, μελῶν ποιητής.

32. ΚΡΟ. Αλκιμος, καὶ Κρότων Αἰακῆ υἱοί. καὶ ὁ μὲν ἐβασίλευσε τῆς Κερκυραίων, ὁ δὲ ἐν Σικελίᾳ ἔκτισε Κρότωνα.

33. ΠΟΤ. Τὸ πρὸς ἀνατολὰς τ Κροτωνιάτου. τὸ δὲ Λακίνιον, ἀκρωρειά τίς ἐστιν, ἔχουσα ἱερὸν Ηρας. Αλλως. τὸ Λακίνιον, ἀκρωτήριόν ἐστι τῆς Λακίνης Κερκυραίᾳ τ ὑποδεξαμένης Κρότωνα φεύγοντα. Αλλως, τὸ πᾶν. καὶ εὖ μὲν τὰ τ Γλαύκης ἀνακρέομαι, εὖ δὲ τὰ τ Πύῤῥου. ἐπὶ τῶν κρεῶν ὀργάνων λέγεται τὸ ἀνακρέω. συνταῦθα δὲ ἀνακρέομαι, ἀντὶ τ μέλπω ἁπλῶς. Κρότων καὶ Ζάκυνθος, ἡ αὐτή. τὸ δὲ ἑξῆς ἔτως· ἐπαινῶ τήν τε Κρότωνα, καὶ τὸ ποταῶον τὸ Λακίνιον. τὸ δὲ καλὴ πόλις ἡ Ζάκυνθος. λέγα μέσον λέγεται ἐπὶ ἐπικρίσεως. τὸ ποταῶον, ποιητικῶς ἔτω λέγεται. δεῖ γὰρ ἢ τὸ πρὸς ἕω λέγεσθαι· ἢ τὸ πρὸς ἀνατολὰς τετραμμένον· ἢ τὸ ἑῶον χωρὶς τ προθέσεως. τὸ δὲ Λακίνιον, ἀκρωτηριόν ἐστιν, ἀπό τινος Λακίνου ὠνομασμένου. διέφερε δὲ ἡ Κρότων τῶν ἐπὶ Ιταλίᾳ πόλεων ἐπ' ἀνδρίᾳ καὶ τῇ λοιπῇ εὐδαιμονίᾳ. ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν, Μάταια τ' ἄλλα πάντα Κρότωνα τάττεται.

34. ΑΙΓ. Ταῦτα οὐκ ἐπὶ Αἴγωνι ἱσόρηται, ἀλλ' ἐπὶ Ασυάνακτι τῷ Μιλησίῳ. ὁ δὲ Θεόκριτος τὰ περὶ τ Μιλησίου Ασυάνακτος ἱστορήμενα, εἰς Αἴγωνα μετήνεγκε. φασὶ γὰρ τοῦτον Ισθμια νικήσαντα, καὶ οἷοι παραγενόμενον, ἐκ τῆς ἰδίας ἀγέλης τ μεγίστου λαβόντα βοὸς, καὶ μὴ ἀνεῖναι, ἕως ὁ ταῦρος ἐλουθερῶν τὸ σῶμα, τῇ βίᾳ κατέλιπε τὴν ὁπλὴν σὺν τῇ χηρὶ αὐτοῦ. ὁπλὴν δὲ λέγει, τὴν χηλήν. καὶ Ησίοδος· Μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὁπλὴν μήτ' ἀπολείπων. Τὸ δὲ κατεδαίσατο, ἀντὶ τ κατέφαγε. ὡς ἔοικε, λέγα τὴν ἀδηφαγίαν ὁ Μίλων τὸν Αἴγωνα ἐπὶ ἄθλησιν προτετράφθαι. μᾶζα δὲ τὸ νεομάλακτον, καὶ νεοφύρατον ψώμιον.

35. ΤΗΝ.

Τῶνεὶ κὴ τὰν ταῦρον ἀπ' ὤρεΘ. ἄγε πάξας
Τὰς ὄπλας, κήδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
Μακρὰν ἀνάϋσαν, χὠ βωκόλΘ. ἐξεγέλασεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ω χαρίεσ' Ἀμαρυλλί, μύνας σέθεν ὧδε θανοίσας
Λασεύμεθ'. ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσον ἀπέσβας.
Αἰ αἰ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονΘ, ὅς μ' ἐλελόγχει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Θαρσεῖν χρὴ, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἦσετ' ἄμεινον.
Ελπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δ' οἱ θανόντες.

35 Illic & taurum à monte duxit prehenſum
Ungula, & Amaryllidi donavit: mulieres vero
Procul acclamaverunt; paſtor autem riſit.

BATTUS.

O dulcis Amarylli, tui ne mortuæ quidem
Oblivíſcemur; quam mihi capræ caræ, tam tu cara interiiſti.
40 Heu, heu, durum valde fatum, quod mihi ſortito obvenit.

CORYDON.

Fidere decet, care Batte: forſan cras melius erit.
Spes ſunt inter vivos, expertes autem ſpei ſunt mortui.

35. ΤΗΝ. Ἐκεῖ φησὶν ὁ Αἴγων ἐπὶ Ϝ Λακινίᾳ, κὴ τ' ταῦρον ἔδωκε τῇ Ἀμαρυλλίδι, ἐνεγκὼν ἀπό τινος ὄρους, κὴ παρασπάσας τ' ὁπλὰς κὴ αἱ παρῦσαι γυναῖκες μιγάλως ἐβόησαν, κὴ ὁ βυκόλος ἐγέλασεν.

38. ΑΜΑ. Ἐπεὶ ὁ Κορύδων ἐμνήσθη τ' Ἀμαρυλλίδος, ἀνεμνήσθη κὴ ὁ Βάττος αὐτᾶς· ἦν γὰ ἐρωμένη αὐτῳ, πρὸ Ϝ θανεῖν. ΜΟΝ. Ελληνικῶς. ἔδη εἶπεν, ὅτι ἐπί σοὶ ἀπεθανεῖτο, διετέλεσα ἂν ἐν λύπῃ εἶναι, ἢ εἰ παντός μυ Ϝ ποιμνίυ ἀπωλωλότος.

39. ΟΣΟΝ. Ενταῦθα σαφῶς αἰτόλος ἦν ὁ Βάττος, ἐν εἰκὸς ἦν ἐρᾶν τ' Ἀμαρυλλίδος, κὴ ὑ Θεόκριτον. φησὶ δὲ ὑπερβολικῶς ὅσον αἱ αἶγες φίλαι μοι, τοσοῦτον ἡμᾶς ἐλύπησας ὦ Ἀμαρυλλὶ τελευτήσασα, ἢ τοσοῦτον ἡμῶν ὅσα προσφιλὴς ἀπέσβας, ἦγεν, ἀπέθανες. οὕτως ἂν νοηθείη κὴ ὁ κωμάζων πρὸς αὐτήν· ὅτι φησὶν ὁ Θεόκριτος, Κωμάσδω ποτὶ τὰν Αμαρυλλίδα. Αλλως. Οσσον ἀπέσβας] τὸ ὅσσον, ἀντὶ Ϝ τόσσον, ἦγεν, τοσοῦτον. τὸ δὲ πᾶν οὕτως. ὅσον αἱ αἶγες ἐμοὶ προσφιλεῖς, τοσοῦτον σὺ, φίλη οὖσα δηλονότι, ἀπέσβας· ἦγεν, ἐξέλιπες, ἀπέθανες.

41. ΘΑΡ. Τοῦτο ὁ Κορύδων φησὶ παραμυθούμενος τὸν Βάττον, ἵνα μὴ ἀθυμῇ ἐπὶ τῇ τελευτῇ τῆς Αμαρυλλίδος.

42. ΑΝΕ. Ανέλπιστον, ὃ ὐκ ἐλπίζῃ τις λαβεῖν, ἢ κατορθῶσαι, ἢ τοιοῦτό τι. ἀνέλπιστον, κὴ τὸ ἐλπίδος ἐστερημένον· καθὸ λέγει) ἐνταῦθα τὸ ἀνέλπιστοι.

Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θαρσέω· βάλλε κατωνθε τὰ μοσχία. ταὶς γὰρ ἐλαίαις
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσολα. σίτα δ' ὁ λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτα δ' ἃ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσακούεις;
Ἤξω ναὶ τὰ Πᾶνα, κακὸν τέλος· αὐτίκα δωσῶν,
Εἰ μὴ ἄπει τυτῶθεν. ἰὰ ἄυ πάλιν ἅδε ποθέρπει.
Εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ παταίξω.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαί μ' ὦ Κορύδων ποτὶ τῶ Διός. ἃ γὰρ ἄκανθα

Et Jupiter interdum ſerenus eſt,
interdum vero pluit.

BATTUS.

Animum recipio: pelle deorſum vitulos: nam oleæ
Ramos rodunt infelices. Heus, abi hinc tu albe.

CORYDON.

Heus, abi Cymætha ad tumulum: an non audis?
Veniam, per Pana, malam rem tibi daturus,
Niſi abis iſthinc. ecce iterum huc accedit,
Utinam mihi eſſet curvum pedum, ut te verberarem!

BATTUS.

Aſpice me, ô Corydon, per Jovem: nam ſpina

43. ΖΕΥΣ. Τὸν Δία λέγει τὸν αἴτιον τῶν ὑετῶν, ἀντὶ τοῦ ἀέρος, ἐν ᾧ συνάγονται αἱ νεφέλαι.

45. ΘΑΛ. Θαλλὸς ἁπλῶς λέγεται, πᾶν τὸ τεθηλός. κυρίως δὲ ὁ τῆ ἐλαίας βλαστός. ΔΥΣ. Τὰ δυσθήνακτα· ἀπὸ τοῦ δυσκόλως στύεσθαι καὶ ὁρμᾶν, ἀφὸ τὸ εἶναι πλαχά. ΣΙΤ. Ἐπίφθεγμα βυκολικόν, ὅπερ λέγουσιν οἱ βυκόλοι· ὁμοίως καὶ τὸ ψίτ[τ]α. λέπαργος δὲ ὁ λευκὸς, ἢ ὁ λευκοποίκιλος, ἢ ὁ λευκόπλευρος· ἀλλ' ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ λίπας ἔχειν καὶ τοῦ ἀργὸν, ὁ ἐστι λευκὸν ἔχειν τὸ δέρμα. ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ λευκὸν εἶναι κατὰ τὴν λαπάραν· ἢ λέπαργος, ὁ λευκὸς, παρὰ τὸ ἔχειν λίπας ἀργὸν, ἤγουν δέρμα λευκὸν, ἢ λευκὸν κατὰ τὴν λαπάραν.

46. ΚΥΜ. Ὄνομα βοὸς, καὶ αἰγὸς, παρὰ τὴν κώμυθα· ἢ παρὰ τὸ αἴθη, καὶ τὸ κόμη, ἡ τὰς κόμας αἰθὰς ἔχουσα, τετίσι, ξανθάς· ἢ ἐγκύμων.

48. ΙΔ. Ἰδὲ πάλιν πρόσεισι τοῖς φυτοῖς.

49. ΡΟΙ. Ἀρχίλοχος· Ἀλλά μοι ῥοικός τις εἴη κατὰ κῆμα λίθειν. Λαγωβόλον δ', ξύλον, ᾧ διαφεύγοντες οἱ λαγωοὶ βάλλουσι. ἢ ὅτι ῥάβδον ἔσαν ὀρθὴν, ἐπεύχεται γενέσθαι καμπύλλιν, ἵνα μὴ ἔγκυρον ἔσαν βλάπτῃ τὴν βᾶν.

50. ΘΑΣ. Ἀποστροφὴ τὸ σχῆμα. κατὰ γὰρ τὸ σιωπώμενον ἀπερχόμενος, ὁ Βάττος ἀπελάσαι τὴν θάμναλιν, ὑπὸ

Αρμῷ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν· ὡς ἦ βαθεῖαι
Ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐντί· κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο·
Εἰς παύταν ἐτύπαν χασμωμένῳ. ἦ ῥά γε λόϊσαι;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναὶ ναί, τοῖς ἐνύχεσιν ἔχω γέ νιν. ἅδε κἠ ὠτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὀσίχον ὀξὺ τὸ τύμμα, κἠ ἀλίκην ἄνδρα δαμάσδαι.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ὄρος ὄκκ' ἔρπεις, μὴ ἀνάλιτῳ. ἔρχεο, Βάττε·
Ἐν γὰ ὄρεϊ ῥάμνοι τε κἠ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

Modo hic me ſauciavit ſub malleolo: quam vero altæ
Atractylides ſunt! male pereat vitula.
In hanc enim inhians ſauciatus ſum: nunquid cernis?

CORYDON.

Certe certe, & unguibus eam teneo: atque hæc ipſa eſt.

BATTUS.

Quam exigua plaga eſt: & quantum virum ſuperat!

CORYDON.

In monte cum ambulas, ne diſcalceatus eas, Batte:
In montibus enim rubi & tribuli virent.

ὑπὸ ἀκάνθης ἐτύπη, κἠ δεῖται ὁ Κορύδωνος ἐξελεῖν αὐτήν· διὸ κἠ πρὸς αὐτὸν ἀπίσρεψε τὸν λόγον, καί φησι· θέασαί με πρὸς τὸν Διός· ἄρτι γάρ με ἄκανθα ἐπάταξε παρὰ τὸ σφυρόν.

51. ΑΡΜ. Εἰ μὲν ψιλῶται, τὸ ἀρτίως κἠ νεωστὶ σημαίνει· εἰ δὲ δασύνεται, τὸ ἁρμοσμένως. τὸ δὲ βαθεῖαι, ἀντὶ τοῦ ὑπερμεγέθεις, κἠ μετέωροι.

52. ΑΤΡ. Ατρακτυλὶς, εἶδος βοτάνης, ἡ ἀκάνθης· εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ τὰς ἀγροίκων γυναῖκας, ἀτράκτους ποιεῖν ἐξ αὐτῶν. ἔνιοι δὲ ἀτρακτυλίδας, τὰ ἀγριολάχανα φασίν.

54. ΕΧΩ. Κρατῶ αὐτὴν, τὴν ἄκανθαν δηλονότι. τὸ δὲ ἅδε, ταυτὸ δύναται τὸ ἴδε. ὁ κἠ Θεόκριτος, ὥσπερ κἠ παρ' Ομήρῳ· Τῶν, ἀμόθεν

γε θεὰ θύγατερ Διὸς εἰπὲ κἠ ἡμῖν. σκόλοπα γὰρ τὴν ἄκανθαν, δείκνυσι τῷ Βάττῳ, κάι φησιν, ἅδε κἠ αὐτή.

55. ΟΣΣ. Βαῖαι, ὅσον ἐστὶ τὸ τὴν πληγὴν ποιῆν δηκτικῶς ἐμφαίνει τό τε μέγεθος τοῦ ἄνδρος, κἠ τὴν σμικρότητα τοῦ ἀκάνθης. τὸ ἡλίκον πρὸς τὸν ἄνδρα, ἵν' ᾖ μικρὸν ὂν τὸ τύμμα, ἡλίκον ἄνδρα, τοσοῦτοι μέγαν ἢ ἀνδρεῖον δαμάζει. ἢ τὸ ἡλίκον ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ὁποίως δαμάζει τὸν ἄνδρα.

56. ΑΝΑ. Ηγεν ἀνυπόδητος, ἐξ οὗ κἠ πέδιλον, τὸ ὑπόδημα, ἤλιψε γὰρ τὸ ὑπόδημα, παρὰ τὸ ἐλίσσειν τοὺς πόδας. ἀνήλιπτος ὁ οἱονεὶ, ὁ μὴ ἐλίσσων τοὺς πόδας.

57. ΚΟΜ. Κομόωντι ἀντὶ τοῦ κομῶσιν, ἀκάνθας ἔχουσι. κόμαι γὰρ ῥάμνων κἠ ἀσπαλάθων αἱ ἄκαν-

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἰπ᾽ ἄγε μοι Κορύδων, τὸ γερόντιον ἢ ῥ᾽ ἔτι μίλλῳ
Τιμάνα τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποθ᾽ ἑκίλθη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀκμάν γ᾽ ὦ δειλαῖε. παρών γε μὲ αὐτὸς ἐπενθών,
Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν καταλάμβανον, ἄμμι ἐναργᾷ.

BATTUS.

Dic age mihi Corydon, ſenecio ille num adhuc molit
Illud nigro ſupercilio ſcortillum quod olim deperibat?

CORYDON.

Admodum quidem, ô miſer, nuper ipſe interveniens
Juxta ſpeluncam deprendi in ipſo opere.

θαι. ἀσπάλαθος ἢ εἶδος ἀκάνθης, ἢ πληγέντες οἱ ἔλαφοι, ἀποθήσκουσιν. ἀσπάλαθος εἴρηται, ἀφ᾽ τὸ μὴ ῥαδίως ὑπὸ τῶν πληγέντων ἀποσπᾶσθαι, ἤτοι ἀφαιρεῖσθαι.

58. ΕΙΠ. Ἄγε εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τὸ γεράντιον (τὸ πατέρα λέγει ὁ Αἴγων) ἆρα ἔτι ἐλαύνῃ, ἦγεν φιλεῖ σκεύῳ τὴν ἐρωμένην αὐτῷ τὴν μελαίνας ὀφρῦς ἔχουσαν, ἧς ἕνεκά ποτε ἐρωτικὸν πάθος ἐδέξατο; μύλῃ ἢ, ἐλαύνῃ, ἀθεῖ, περαίνῃ, ἀπὸ τῶν ἀλήτων, καὶ τῇ κώπῃ τὰς μύλας ὠθούντων.

60. ΑΚΜ. Οὐχ ὡς λοιδορῶν, ἀλλ᾽ ὑποκοριζόμενος, καὶ ὑποκρινόμενος τοῦτο λέγει· πρὸ ὀλίγου γὰρ αὐτὸν ἐπελθὼν, καὶ πρὸς τὴν μάνδραν, ἢ μάκτραν, ἢ βάκτραν (τριχῶς γὰρ φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις) καταλάμβανον ὀπωΐκα συνέργει, τὴν μεθ᾽ αὑτῆς δηλονότι μίξιν.

61. ΜΑΝ. Τὴν τῶν προβάτων ὀρκάνην, ἢ μάκτραν, ἢ βάκτραν, ἢ ἐσχάραν σκεῦος ξύλινον ἀβαθοειδὲς, ἐν φυρᾶν εἰώθασιν. ἀνομάζει δὲ, ἀπὸ τῆς μάττειν καὶ φυρᾶν ἐν αὐταῖς τὰς μάζας.

62. ΦΙΛ. Ἦγεν ὁ φιλῶν τὸ συνουσιάζειν, φιλοσυνουσιαστά. οἰφεῖν γὰρ τὸ συνουσιάζειν. οὕτω καὶ παρὰ Ἀλεξανδρεῦσιν κορεφὸς λέγεται, ὁ κόρεως οἰφώμενος. ἢ οἰφεῖν τὸ συνουσιάζειν, ἀπὸ τοῦ ὀπιπεύειν, ἔνθα καὶ οἰφωλὴς γυνή. ὅθεν καὶ παροιμία· ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ· ἣν φασι διαδοθῆναι, ἐπεὶ οἱ χωλοὶ ἐν οἴκῳ καθεζόμενοι, συνεχῶς ἀφροδισιάζουσιν. οἱ δὲ φασὶ τὴν παροιμίαν ἐντεῦθεν ῥηθῆναι, ἤτοι διαδοθῆναι. αἱ Ἀμαζόνες ἐπὰν ἄρρεν γεννήσωσι, χωλὸν αὐτὸ ποιοῦσιν, ἵνα μὴ ἀνδρώδεστερον αὐτῶν γένηται, καὶ τούτοις ἀνδρωθεῖσι συνίασι. Σκυθῶν δὲ λεγόντων

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὖγ' ὦνθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἢ σατυρίσκοις
Ἐγγύθεν, ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδῃ.

BATTUS.

Euge, ὁ homo lascive: natura quidem tua aut cum Satyris
Proxime, aut cum Panibus, quibus exilia crura sunt, certat.

των καλὸν συνεῖναι αὐτὰς ἑαυτοῖς, ἐκεῖναι ἔφασαν, ἄριστα χωλοὶ οἰφῦσιν. ΣΑΤ. Τὰς Σατύρας οἱ πλείονές φασιν ὡς καὶ τὰς Σιλήνους, καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ανδρομέδᾳ. οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες συνεπίφοροι πρὸς τὰς συνουσίας. ὅτι δὲ οἱ Σάτυροι τοιοῦτοι, δῆλον ἀπὸ τοῦ ὀνόματος. ἀπὸ γὰρ τῆς σάθης πεποίηται ὁ Σάτυρος. σάθη δὲ ἡ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἐκπύρωσις. Αλλως. ἢ Σατυρίσκοις] ἀκρατεῖς οἱ Σάτυροι ἐρώτων. λέγεται δὲ παρὰ τὸ σάθη ἢ τὸ μόριον τοῦ ἀνδρὸς, ὅπερ καὶ πέος λέγεται.

63. ΚΑΚ. Επίδηλοι αἱ αἶγες ἔχουσι λασίους πόδας· ἢ ἀπὸ τῶν ὀρῶν τῶν χρημνῶν, καὶ ὁδῶν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τῦ Πέμπτυ Εἰδυλλίυ.

Τῦτο τὸ Εἰδύλλιον δραματικώτερόν ἐςι. προσδιαλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας, καὶ περὶ εὐμουσίας ἐρίζυσιν, ὅ τε αἰπόλος Κομάτας, ὃς Εὐμάρα τῆ Συβαρίτα νέμει τὰς αἶγας· καὶ ὁ ποιμὴν Λάκων, ὃς Θυρίᾳ τῆ Συβαρίτα νέμει τὰ πρόβατα. Ἐχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην Ἀλκίππην τὄνομα· ὁ δὲ Λάκων, ἐρώμενον Εὐμήδην. καὶ ἔπαθλον τῆ νίκης τίθενται. ὁ μὲν αἰπόλος τράγον, ὁ δὲ ποιμὴν ἀμνόν· Μόρσωνα δὲ τῶν ᾠδῶν κριτὴν αἱροῦνται. Τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν, ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. Ἐπιγράφεται μὲν ὖν τῦτο τὸ Εἰδύλλιον, Ὁδοιπόροι μέν, ἀφ' τὸ ἐν ὁδῷ φιλονεικεῖν· Βυκολιασταὶ δὲ, ἀφ' τὸ βυκολιάζεσθαι, ἤγυν βυκολικῶς ᾄδειν αὐτύς.

ARGUMENTUM
IDYLLII V.

Hoc Idyllion magis Dramaticum eſt. Colloquuntur autem inter ſe in Italia, & de præſtantia in arte Muſica certant, caprarius Comates, qui Eumaræ Sybaritæ capras paſcit; & paſtor Lacon, qui Thurii Sibaritæ pecora paſcit. Habet autem Comatas puellam amaſiam Alcippen nomine: Lacon vero amaſium Eumedem. Et præmium certaminis conſtituunt, caprarius hircum, paſtor autem agnum. Morſonem vero cantionum judicem deligunt. Finito autem certamine, judex Morſon caprario victoriam tribuit. Inſcribitur igitur hoc Idyllion Viatores, quod in via rixentur: Bucoliaſtæ vero, quod carmen Bucolicum canant.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ ἢ ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,
Εἰδύλλιον ε'.

ΚΟΜΑΤΑΣ καὶ ΛΑΚΩΝ.

Αἶγες ἐμαί, τῶν τ' ποιμένα τ' Συβαρίταν
Φεύγετε τ' Λάκωνα· τό μυ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν.

VIATORES ſeu BUCOLIASTÆ,
IDYLLION V.

COMATES & LACON.

CAprææ meæ, paſtorem illum Sybaritam
Fugite Laconem: iis enim meam pellem heri furatus eſt.

ΑΙΓΕΣ. Ἰσίον ὅτι τῦ μὲν αἰπόλυ τὸ ὄνομά ἐςι Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρᾳ τῆ Συβαρίτᾳ νέμει αἶγας. τῦ δὲ ποιμένος, Λάκων, ὃς Θυρίᾳ Συβαρίτᾳ νέμει πρόβατα. ΣΥΒ. Σύβαρις, πόλις Ἰταλίας. ἢ ἀπὸ οἰκιςῦ

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς κρήνας σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε
Τὸν μὺ τὰν σύριγγα πρῴαν κλέψαντα Κομάταν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὰν ποίαν σύριγγα; τὺ γὰρ πόκα δῶλε Συβάρτα
Ἐκτάσω σύριγγα; τί δ'; ἐκέτι σιὼ Κορύδωνι

LACON.

An non a fonte fugitis agnæ? non videtis
Comatem qui mihi nuper fistulam furatus est?

COMATAS.

Quam fistulam? tu enim serve Sybarita,
Quando possedisti fistulam? Quid? annon cum Corydone

οἰκισῆ τιν, ἢ ἀπὸ Συβάρεως ποταμοῦ. νῦν δ' καλεῖ Θήριον, ταυτὸν ὂν Θύριον καὶ Σύβαρις. λέγεσι γὰρ ὅτι ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν καθηρέθη ἡ Σύβαρις. ἐλθόντες δ' οἱ Αθηναῖοι, αὐτὴν ᾤκησαν, καὶ τῇ πόλει μετήμειψαν τὸ ὄνομα, καλέσαντες αὐτὴν Θήριον, ἀπὸ Θηρίδος ποταμοῦ ἐκεῖσε ῥέοντος. καὶ Θήριος, ὄνομα κύριον, καὶ ὁ ὀρμητικός.

2. ΛΑΚ. Λάκαιναν ὄνομα κύριον. ἐκτείνει δὲ τὸ α ἀφ' τὸ μήτρων. εἰώθασι δὲ οἱ παλαιοὶ τοῖς δούλοις ὀνόματα τιθέναι ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, Σύρον, Καρίωνα· οὕτω καὶ τὸ Λάκαιναν· Δωριεὺς γάρ ἦν. ΝΑΚ. Ὃς μὺ τὸ νάκος. Ζηνόδοτος, τὸ κώδιον, τὸ μαρσύπιον. καὶ νάκος τὸ τῶν αἰγὸς δέρμα. Ομηρος· Νάκος ἔλετ' αἰγὸς ὀριτρόφου. καὶ Θεόκριτος ἐν τοῖς ἑξῆς, αἰγὸς φησίν.

3. ΣΙΤ. Σίττα, ψίττα, ποιμενικὰ, αἰπολικὰ καὶ βουκολικὰ ἐπιφθέγματα. εἰσὶ δ' ἐπιῤῥήματα. ἔλεγον δ' ταῦτα διώκοντες, ἀποσήσειθε. ὤφειλεν εἰπεῖν, ἢ φεύξεσθε, ἢ τι τοιοῦτον. ὁ δὲ ταῦτα ἀφεὶς, τῇ συνήθει φωνῇ τοῖς ἀμνοῖς τὸ σίττα χρῆται· ἔστι δὲ τοῦτο παρακέλευσις ἀμνίδες, τὰ μικρὰ προβάτια, οἱονεὶ ἀμφιλυκά.

4. ΣΥΡ. Τὸν τὴν σύριγγά μου πρὸ ὀλίγου κλέψαντα Κομάταν.

5. ΣΥΒ. Δωρικῶς κατὰ τὴν γένεσιν, ἀντὶ δ' Συβάρτα. δῶλε δὲ ἀντὶ δ' δοῦλε. δοῦλος δὲ καὶ οἰκέτης διαφέρει, ὡς φησι Χρύσιππος· οἰκέτης μὲν ὁ ἔτι ὑπὸ κτῆσιν ὤν· δοῦλος δὲ, ὁ ἀπελεύθερος. Συβάρτας δὲ ὡς Περδίκκας, Αγρίππας. ἔστι δὲ κατὰ μὲν τὸ ἀνάλογον, Συβαρίτης· κατὰ δὲ Δωριεῖς, Συβάρτης.

6. ΚΟΡ. Ο Κορύδων βουκόλος, ὃ πρόσθεν μέμνηται. ὁ δὲ νῦν ἐκ' ἀρχεῖ σοι, φησὶ, σὺν Κορύδωνι σὺ τῷ καλάμῳ φυσᾶν καὶ σωυλεῖν αὐτῷ. τοῦτο δὲ χλευαστικὸν, ὅτι οὐδὲ αὐλεῖν οἶδεν, εἰ μὴ ποππύσοιτο καὶ μόνον, καλάμη δὲ ἔστι, τὸ καταλιποπόμφυον ἢ ἀπολιποπόμφυον, ἐπὶ δ' θερίζομένου σίτου καλαμῶδες καὶ τὸ κριθῆς. ταύτῃ δὲ νιφὰν ὖσαν, ὑποτεμνόμενοι φυσῶσιν ἐν αὐτῇ καὶ αὐλίζουσι. ποππύζειν δὲ, τὸ λεπτοτάτως φωνεῖν τινὰ φυσῶντα τὸ ἐκ τοῦ καλάμης αὐλόν. Αλλως. τί δὲ, ὑδαμῶς ἀρκεῖ σοι, ἦγον ἱκανόν ἔστι σοι αὐλὸν ἔχοντι ἀπὸ καλάμης ἤτοι ἀπὸ καλαμαίας, ἐμπνεῖν αὐτῷ; τοῦτο γὰρ τὸ ποππύζειν σὺν Κορύδωνι, τυτίζειν ὁμοίως τῷ Κορύδωνι.

8. ΤΑΝ.

Αρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ.

Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ λεύθερε. τίν δ' τὸ ποῖον
Λάκων ἐκλέψας ποκ' ἔβα νάκος; εἰπὲ Κομάτα·
Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότᾳ ἦς τοι ἐνεύδεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνίκ' ἔθυσε
Ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα. τὺ δ' ὦ κακὲ κἠ τότ' ἐπάκου
Βασκαίνων, κἠ νυῦ με τὰ λοίδια γυμνὸν ἔθηκας.

ΛΑΚΩΝ.

Οὔ, μὰ αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, ἃ σέ γε Λάκων
Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαιθίδος· ἢ κατὰ τήνας

Tibi satis fuit sibilare, arundinis cannulam tenenti?

LACON.

Quam mihi dedit Lycon, ô ingenue. tibi vero quam tandem
Lacon furatus pellem quondam abiit? dic Comata,
Neque enim Eumaræ hero tuo fuit *pellis* in qua dormiret.

COMATAS.

Quam Crocylus mihi dedit, discolorem, tunc cum sacrificaret Nymphis capram: tu vero improbe & tunc contabescebas
Invidens, & nunc postremo nudum me fecisti.

LACON.

Non, per ipsum Pana littoralem, non tibi Lacon
Pelliceum exuit filius Calathidis: aut *si fallo, utinam* de hac

8. ΤΑΝ. Πρὸς τὸ ποίαν ἀπτεί-νει ἡ ἀπάντησις. τὸ δὲ, ὦ λεύθερε, κατ' εἰρωνείαν εἴρηται.

10. ΟΥΔ. Πρὸς ὑπερβολὴν τοῦτο ἔφη. λέγει δὲ μηδὲ αὐτὸν τὸν δεσπότην Εὐμάρα ἐπικεκοιμῆσθαι, ἤγουν δέρματι. Αλλως. τὸ εὐμαρα δέρματι φασὶν εἶναι, καὶ ὁ κύριον ὄνομα, ὡς τινες, ἵν' ᾖ, ὃς δὲ καὶ δὲ τῷ σῷ εὐμάρα καὶ δέρματι ἦν, ὡς τε ἐνεύδῃ.

13. ΒΑΣ. Αντὶ δὲ φθονῶν λυπύμενος. Κυρίως δὲ βάσκανος, ὁ τοῖς ὀφθαλμοῖς καίνων καὶ φθείρων τὸ ὁρᾶσθαι ὑπ' αὐτοῦ, ἢ ὑπ' αὐτῶν.

14. ΑΚΤ. Αντὶ δὲ, τὸ κυνηγόν. ἐπακτῆρες γὰρ οἱ κυνηγοὶ, ὡς φησιν Οππιανός. ἢ ὡς φησι Φιλοξένος, ἐξὶ Πανὸς ἱεροὶ πλησίον Κράθιδος ποταμοῦ. τινὲς δὲ τὸ Απόλλωνα φασὶ τὸ ἐπὶ τῇ ἀκτῇ ἱδρυμένον. φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος τῶν ἁλιέων αὐτὸν φροντίζειν. ἢ τὸ ταῖς τοὺς πετρώδεις αἰγιαλοὺς λαγόντα, ἤγουν, τὸ κυνηγόν. ἢ ἄκτιον, κατά τινας, τὸ Αττικόν.

15. ΒΑΙ. Τὴν διφθέραν, τὴν σισύραν· βαίταν γὰρ λέγουσι τὰ ἐκ κωδίων συνειρόμενα τοῖς ὠμοβόλαια. Αττικοὶ δὲ τοῦτο καὶ σισύραν φασί. καὶ

Ari-

Τᾶς ϖέτρας, ὤνθρωπε, μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἁλοίμαν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ μὰν ὄτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας ὦ 'γαθὲ νύμφας,
(Αἵτ' ἐμὶν ἵλαοί τε κὴ σύμβωλέες τελέθοιεν)
Οὔ τοι τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

ΛΑΚΩΝ.

Αἴ τοι πιϛεύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀερίμαν.
Αλλ' ἔν ἄγκα λῆς ἔριφον θέμεν (ἐντὶ μὲ ὀδὲν

Rupe, ô amice, furore correptus, in Crathin ſaliam.

COMATAS.

Non certe, non, per ipſas nymphas paluſtres, ô bone:
(Quæ mihi placatæ & benevolæ ſint)

Non tuam fiſtulam furtim ſuſtulit Comatas.

LACON.

Si tibi credam, dolores Daphnidis perferam.
Sed enim, ſi vis hædum deponere (nihil enim eſt

Ἀριϛοφάνης. Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκοϱδυλημμένος. ἡμεῖς δ' αὐτὰ σισυρίνια φαμέν. ΚΑΛ. Οἰκέτης δηλονότι, ἢ υἱός. πότερον γὰϱ οἰκέτης, ἢ υἱός, ὃ λέγῃ· διὸ οἱ μὲ δῆλον, οἱ δὲ υἱὸν φασίν. ΚΑΤ. Η εἰ τοῦτο ἐποίησα, ἢ εἰ ἐπιοϱκοίην, ἄνωθεν ἀπὸ τᾶ πέτρας ἐκείνης ὦ ἄνθϱωπε εἰς μανίαν ἐμπεσὼν, εἰς Κρᾶθιν τὸν ποταμὸν πηδήσαιμι, ἢ φθαϱείμην. (γϱάφεται καὶ ἀλοίμην, καὶ ὀλοίμην·) εἰώθασι γὰϱ ἐκ πλοίας τινὲς ἢ μανίας, καταχϱημνίζειν ἑαυτούς. Κρᾶθις δὲ ποταμὸς ϖϱὸς Σύβαϱιν τᾶ Σικελίας. ἡ δὲ κατὰ, ἀντὶ τᾶ ἀπό. Νυμφόδωϱος δὲ καὶ Θεόφϱαϛος φασὶ, δεῖ Κράθιδος τὸ ὕδωϱ ξανθίζειν. Αλλως. τὸ, Η κατὰ τήνας. τὴν κατὰ τὴν ἀλοίμην δεῖ συνάπτειν. ποιητικῶς γὰϱ διαιϱεῖται τὸ ῥήματος, ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ, ὡς παϱ' Ομήϱῳ· Βῆ δὲ καὶ' ἐλύμποιο καϱήνων χωόμενος κῆϱ. παϱὰ δὲ τὸ πεζῷ λόγῳ, συνημμένη ἐϛὶν ἀεὶ ἐν τοῖς τοιούτοις τῷ ῥήματι, ὡς παϱὰ Φιλοϛϱάτῳ· Ο δ' ὑποικοδὺς τῶν σπαϱγάνων ἤδη βαδίζει καὶ τὸν Ολύμπιν κάτϱσιν.

17. ΟΥ. Οὐδαμῶς μὰ τὰς λιμνάδας αὐτὰς Νύμφας· ἦγεν, τὰς ἀναϱιθμουμένας ἐν ταῖς λίμναις, αἵτινες ἐμοὶ ϖϱοσηνεῖς εἶεν, ὃκ ἔκλεψεν ὁ Κομάτας τὴν σύϱιγγά σε λαθών.

21. ΘΕΜ. Αντὶ τοῦ θεῖναι, ἦγεν, κατάθες. τὸ αἰκα Δωϱικῶς ἀεὶ ἀντὶ τοῦ ἐὰν λέγϱηται, διὸ καὶ ὑποτάϛσει. ΕΝΤ. Παϱοιμία ἐϛὶ ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων· φησὶ δὲ Κλείανδϱος ἐν δευτέϱῳ τῶν ϖαϱοιμιῶν, ὅτι Ηϱακλῆς ἰδὼν ἱδϱυμένην τὴν Αθηναν, ἔφη ὀδὲν ἱεϱόν. ὁ γὰϱ αὐτὸν ἄξιον τιμῆς καὶ ἱδϱύσεως ἔκϱινεν. Διονυσόδωϱος δὲ μεταφοϱὰν εἶναί φησιν, ἀπὸ τῶν ἱεϱῶν τῶν τιμωμένων, μηδὲν ἐχόντων ἱεϱὸν καὶ σεβασμοῦ ἄξιον. ἢ ὀδὲν ἱεϱὸν, ὃκ ἐϛιν ἄξιος ἱδϱύσεως καὶ τιμῆς ὁ τοιοῦτος. Αλλως. Ηϱακλῆς ἐλθὼν εἰς Δῖον πόλιν τᾶ Μακεδονίας, εἶδεν ἐκ τινὸς ἱεϱᾶ πολλὰς ἐξιόντας.

Ιερὸν) ἀλλά γέ τοι διαείσομαι, ἤν τ' ἀπειπῇς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὑς ποθ' Ἀθαναίαν ἔρισεν· ἰδοὺ δ' ὁ κῆτας
Ὠρίφω· ἀλλ' ἄγε, καὶ τὺ τὸ βόδοτον ἀμνὸν ἔρειδε.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὖ παῖδε γ' ἐσεῖ ἐξ ἴσω ἄμμιν;[25]
Τίς τείχας ἀντ' ἐρίων ἐπωίξατο; τίς δὲ παρόντος
Αἰγὸς πρωτοτόκοιο, κακὰν κυνὰ δῆλετ' ἀμέλγειν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὅστις νικασεῖν τ' ὤλατίον, ὡς τὺ πεποίθεις.

Sacrum) cantu quidem tecum certabo, donec ipſe recuſes.

COMATAS.

Sus contra Minervam certamen ſuſcipit: ecce depoſitus eſt
Hædus: age, tu quoque pinguem agnum depone.

LACON.

25 Quomodo, ô aſtute, recte hæc erunt ex æquo nobis?
Quis pilos pro lana detondeat? quis, cum adſit
Capra quæ primum peperit, malam canem velit mulgere?

COMATAS.

Iſte, inquam, qui ſicut tu propinquum ſe ſuperaturum confidit.

θέλων δὲ κὴ αὐτὸς εἰσελθεῖν κὴ προσκυνήσαι, ἀνέκρινεν, ἤγεν ἐρώτησε τίνος εἴη τὸ ἱερόν. μαθὼν δὲ Ἀδώνιδος εἶναι· ἔφη, ὐδὲν ἱερόν· ἀντὶ δ' ὐδενὸς ἄξιον. ὐδεὶς γὰρ θεῶν ὑπάρχει.

22. ΔΙΑ. Ἀλλά σοι ᾄδων ἐρέω, θεακρινῶ, ἕως ἂν ἀπαγορέυσης, τὴν ἧτταν ὁμολογήσης.

23. ΥΣ. Παροιμία ἐςὶν ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἀντεριζόντων. ἐρίζω ἐπὶ λόγων, ἐρείδω δὲ ἐπὶ πράγματος.

24. ΕΥΒ. Τὸν ἐντραφῆ. βόσις γὰρ ἡ τροφὴ, ὅθεν κὴ τὸ αἰγίβοτον, κὴ ἱππόβοτον. ἔρχδε, ἤγεν φέρων κατάθε.

25. ΚΙΝ. Καὶ πῶς, ὦ παυῦργε, καλῶς ταῦτα ἔσαι ἐξ ἴσω μέτρα ἡμῖν; οἱ Σικελιῶται γὰρ τὴν ἀλώπεκα, κίναδον προσαγορέυουσι. τοιῦτον γὰρ τὸ ζῶον παυῦργον. κίναδος δὲ, παρὰ τὸ κινεῖαι οὐ αἰδεῖ, ἢ ἀναιδῶς· ἢ παρὰ τὸ κινεῖαι οὐ δόλῳ.

26. ΕΠΟ. Αντὶ δ' ἤκφρε, πόκους ἐποιήσατο. τίς γάρ ποτε ἤκφρε ἀντὶ ἐρίων τρίχας; τρίχες γὰρ αἱ παχεῖαι, κὴ τεταμμέναι, ὡς αἱ τ' αἰγός. ἔρια δὲ τὰ λεπτὰ κὴ ὕλα, ὡς τὰ τ' προβάτων. ἢ τοῦτό φησιν, ὅτι αὐτὸς μὴ ἄρνα κατατίθεται, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲ ἔριφον, ὅς τις ὐ ποιήζεται.

27. ΔΗΛ. Γράφεται γὰρ κὴ ὅτω Δωρικῶς ἀντὶ δ' ὅτεται, κατά τινας.

28. ΟΣ. Ἤγεν, ἀλλ' ἐκεῖνος ταῦτα ποιεῖ, ὅς τις πέποιθε νικήσῃ τ' πλησίον, καθὰ σὺ πέποιθας ἀπὸ δ' πέποιθα, πεποίθω ἐνεςῶς, ὡς ἀπὸ δ' δέδοικα δεδοίκω. Αλλως. ὅστις νικήσῃ τ' πλησίον διαφερόντως ἐπαγγέλλεται. ἢ ὅς τις θελήσῃ ποιεῖν ἢ εἰπεῖν τοῦτο, ὃς ἀντὶ αἰγὸς

κύνα

Σφὰξ βομβῶν τέττιγος ἐναντίον. ἀλλὰ ἦδ' ὅτοι
Ωριφ⊙. ἰσοπαλὴς· τὺ (εἶδ' ὁ τράγος ὅτ⊙.) ἔρισδε.
ΛΑΚΩΝ.
Μὴ σπεῦδ'. ὃ γάρ τοι πυρὶ θάλπεαι· ἄδιον ἀσῇ
Τᾶδ' ὑπὸ τὰν κότινον· ἁ τᾶλσία ταῦτα καθίξας.
Ψυχρὸν ὕδωρ τίωει κατάλειβεται· ὧδε πέφυκει
Ποία, καὶ φιβὰς ἄδε, κὠ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.
ΚΟΜΑΤΑΣ.
Αλλ' ὅπι σπεύδω. μέγα δ' ἄχθομαι εἰ τύ με τολμῇς
Ομμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν, ὃν πάρ' ἔοντα

Veſpa ſtrepens contra cicadam. Sed non ſit ſane
Hædus par : tu vero (ecce hircus iſte) certa.
LACON.
Ne feſtina : neque enim igni ureris. Suavius cantabis
Hic ſub oleaſtro, & ad ſylvam hanc aſſidens.
Gelida unda illic fluit, hic enata eſt
Herba, & thorus hic, & locuſtæ hic murmurant.
COMATAS.
Atqui non feſtino : ſed moleſte admodum fero, quod tu me audes
Oculis rectis aſpicere : quem olim, cum eſſes

κύνα ἀμέλγῃ, οἷον κὠ σὺ νικήσῃν φὴς, τᾷ τοσῷτον ἐν ἡδυφωνίᾳ σε διαφέροντα, ὅσον τέττιγες σφηκῶν.

29. ΣΦΑ. Ο σφὴξ φησὶ σὺ ἐμοῦ κατ' ἐναντίον τοῦ τέττιγ⊙ τολμᾷς βομβεῖν. ΑΛΛ. Αλλὰ ἀδαμῶς ὠριφ⊙, ὁ ἴσος ὠριφ⊙ ὅτος, ἐν ἴσῃ μοίρᾳ· οὐκ ἀξιοῦται τῷ ἀμνῷ. ἀλλὰ ἰδὲ τίθημι τράγον. τὸ γὰρ ἰσοπαλὴς, ἴσ⊙ ἐν κλήρῳ· πάλος γὰρ ὁ κλῆρος. ἢ ἐκ τοῦ πάλη.

31. ΜΗ. Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν λίαν τι σπευδομένων. μὴ σπέδαζε, ὃ γὰρ ἐπὶ πυρὸς βέβηκας. σπεύδω ἐγὼ ἀμεταβάτως, ἐπισπεύδω δὲ ἕτερον. ΑΔΗ. Ηγουν ἡδέως μᾶλλον ἀσῇ.

32. ΤΑΔ. Ωδε ἐλθὼν κὠ καθίσας ὑπὸ τὴν ἀγριελαίαν, κὠ τὰ δένδρα ταῦτα, τὸ τᾷδε, ἐν ἄλλοις ἀντιγεάφοις γράφεται τεῖνδε, ἀντὶ δ' ἐνταῦθα, Δωρικῶς.

33. ΨΥΧ. Αντὶ δ', αὐτῷ καταῤῥεῖ ψυχρὸν ὕδωρ. ἐνταῦθα ἐμπεφυκυῖα ἐστὶ βοτάνη, κὠ ὅδε ἡ σικὰς, ἥ ἐστιν εἶδ⊙ βοτάνης. τὸ τηνεῖ, ἐν ἄλλοις γράφεται ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ δ' ἐνταῦθα. Καὶ ἀκρίδες] κὠ ἀκρίδες ἐνταῦθα λαλοῦσιν.

35. ΣΠΕ. Οὐδαμῶς σπευδάζω. μεγάλως δὲ ἀλγῶ, εἰ σύ με τολμᾷς ἀτρέπτοις τοῖς ὄμμασι προσβλέπειν, ὃν τινά ποτε ἐδίδασκον ἐγὼ ὀρθὸν ὁρᾶν δηλονότι, ἔτι παῖδα ὄντα.

36. ΟΝ. Ταῦτα φησὶν, ἐπὶ τῷ τὴν χάριν εἰς ἄμιλλαν αὐτῷ συνιληλυθέναι παρ' αὐτοῦ διδαχθέντα, ὡς κὠ προσκαλεῖται αὐτὸν εἰς ἄμιλλαν.

Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. ἴδ' ἃ χάρις ἐς τὶ ποθέρπει.
Θρέψαι κ' λυκιδεῖς, θρέψαι κυνάς, ὥς τυ φάγωντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πόκ' ἐγὼ ὥραν τεῦ τι μαθὼν καλὸν ἢ κ' ἀκέσας
Μέμναμ', ὦ φθονερὸν τὺ κ' ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὕτως;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ, τύ δ' ἄλγεες. αἱ δὲ χίμαραι
Αἵδε κατεβληχῶντο, κ' ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ βάθιον τιμῶ πυγίσματος· ὑδὲ ταφείης.

Puer adhuc, ego docui. en gratiæ quo recidit.
Nutri catulos lupinos, nutri canes, ut te devorent.

LACON.

Quando unquam à te boni aliquid didici, vel audivi
Quod meminerim, ô tu invide, & prorsus inepte homuncio?

COMATAS.

Tunc cum prædicabam te, & tu dolebas. capellæ autem
Istæ balabant: caper vero eas premebat.

LACON.

Ne profundius illa prædicatione, ô gibbose, sepeliaris:

37. ΠΟΘ. Θέασαι εἰς τὶ προσέρπει κ' τελευτᾷ ἡ χάρις· ἡ ὀφειλομένη μοι δηλονότι.

38. ΘΡΕ. Ἐκθρέψειεν ἄν τις κ' λύκων σκύμνους, κ' κύνας, ἐπὶ τῇ λύμῃ τῇ αὐτῷ, ὡς κἀγὼ τῦτον ἐδίδαξα ἐπὶ ἀχαριστίᾳ. ἔστι δὲ τῦτο Σωκράτους· κακὸς ποιῶν εὖ, θρέψαις κύνας, παροιμία ἀπὸ τῦ κατ' αὐτῶν ποιούντων τί. ἀπὸ Ἀκταίωνος, ὃν ὑπὸ ἰδίων κυνῶν βρωθέντος. τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων τοῖς εὐεργέταις, ἤτοι, τῦ μὴ ὁμολογούντων χάριν τοῖς εὐεργέταις.

40 ΑΝΔ. Ἀνδράριον ὑποκοριστικῶς, ἀνθρωπάριον, ἢ δυσγενὲς κ' ἀνελεύθερον. αὕτως δὲ ἅπλως· ἐν ἀδημονίᾳ χρεία, μάτην.

41. ΕΠΥ. Πυγμαῖς ἔτυπτον, ἔχρυσον. ἄτοπον δὲ τῦτο φανερῶς εἰπεῖν· ἢ ἐπήνεσεν, ἐθαύμασεν. σὺ δὲ ἤλγεις. αἱ δὲ αἶγες ἐβληχῶντο, ἤγουν ἐμηκῶντο βιαζόμεναι ὑπὸ τῦ τράγου. τὸ βληχᾶσθαι δὲ ἐπὶ προβάτων λέγεται. κ' ὁ τράγος αὐτὰς ἔχαιρεν.

43. ΒΑΘ. Μὴ βαθύτερα τύχῃς τάφου δ' πυγίσματος, ἃ φής με εἰργάσθαι. τὸ δὲ ταφείης, ὡς ἐγὼ πεπύγισμαι. Ἀλλως. Ταφείης, ἀντὶ δ' γαμηθείης βαθύτερον σὺ δ' πρὸς ἐμὲ εἶπας σῦ πυγίσματος, ὡς σὺ λέγεις. ἀρνεῖται δὲ ἀφ' τῦτο, κ' Ἀριστοφάνης δὲ βατράχοις φησὶ φθεῖραι τὸν Κλέωνα· φθεῖρε τὸ κρυπτόμενον, κ' ἔνδον, νοούμενον, ἐν ταῖς ταφαῖς τίλλεσθαι. ἤγουν, ἐν καιρῷ συνωσιασμῦ, τὰς τρίχας σπᾶσθαι τῦ πυγῆς. Ἀλλως. Εἰ δὲ μὴ ἐν βαθυτέρῳ τάφῳ

Αλλὰ γὰ ἔρφ' ὧδ', ἔρπε, ὕσερα βωκολιαξεῖς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐχ ἕρψω τιμεῖ· τῦτῳ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ωδε καλὸν βομβεῶντι ποτὶ σμάνεσι μέλισσαι.
Ενθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο· ταὶ δ' ὑπὸ δένδρῳ
Ορνιχες λαλαγεῶντι. καὶ ἁ σκιὰ ἕδεν ὁμοία
Τᾷ ὤρᾳ τίν· βάλλει ἢ καὶ ἁ πίτυς ὑψόθε κώνως.

ΛΑΚΩΝ.

Η μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἰρία ταῦτα πατησεῖς,
Αἰκ' ἔνδῃς, ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγῆαι
Ταὶ ὤρᾳ τίν ὄσδοντι κακώτερον ἢ τύ περ ὄσδεις.
Στασῶ ἢ κρητῆρα μέγαν λύκοιο γάλακτος.

Sed huc adsis, veni, & postremo cantabis.

COMATAS.

Non ibo illuc: hic quercus, hic cyperus est,
Hic suaviter susurrant apes circum alvearia:
Hic & aquæ gelidæ fontes duo sunt, ipsæque super arborem
Volucres garriunt, & umbra nihil similis est
Illi quæ apud te est. Dejicit vero & pinus superne nuces.

LACON.

Atqui pelles agninas, & lanam hic calcabis,
Si veneris, somno molliorem: pelles vero hircinæ
Quæ apud te sunt, pejus olent quam tu oles.
Statuam vero cratera magnum albi lactis

τάφῳ ταφείης ἐκεῖνος ἢ πυγίσματος, ὑδέ, ἤγαν συγκεκαμμένε τ' τράχηλον, κυρτέ. τὸ δὲ ὑδός, ἀπὸ ἢ κυφός, ἀποβολῇ ἢ κ, καὶ τροπῇ ἢ φ εἰς β, ὕδωσις, καὶ λόρδωσις πάθη· λόρδωσις γὰ ἐστὶ τὸ ἔμπροσθεν ὕδωσις τὸ μὴ τὴν κεφαλὴν, πρὸς τ' ῥάχεως πάθος. κύρτωσις δὲ, τὸ μέσην τ' ῥάχεως.

44. ΥΣΤ. Καὶ τελευταῖον τῇ βωκολικῇ ὠδῇ χρήσῃ ἐρίζων.

45. ΕΡΨ. Οὐκ ἐλεύσομαι εἰς αὐτὸ τὸ μέρος. ΤΗΝ. Ενταῦθα δρύες. ΩΔΕ. ὧδε καλῶς βομβοῦσιν αἱ τοῖς σίμβλοις μέλισσαι. συνθάδε εἰσὶ δύο πηγαὶ ὕδατος ψυχροῦ βλύζουσαι, αἱ δὲ ὄρνιθες ἐπὶ τῷ δένδρῳ λιγυρὸν ᾄδουσι, καὶ ἡ σκιὰ ὁμοίως ὁμοία τῇ ὑπαρχούσῃ παρὰ σοὶ, καὶ ἡ πίτυς δὲ ἀπὸ ἢ ὕψους κροβίλους ἀφίησιν.

51. ΜΑΛ. Μαλακὸν τὸ χαῦνον καὶ ὑπεῖκον, ᾧ ἐναντίον τὸ σκληρόν. λέγεται δὲ μαλακὰ, ἔρια, καὶ κηρὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα. ὁ δὲ ὕπνος, ὁ κατὰ ταυτὰ λεγόμενος μαλακὸς, ἀλλ' ὡς μαλακοποιός.

53. ΣΤΑ. Παρόσον ἔλαιον ἐντίθησι ταῖς Νύμφαις· αὗται γὰ σκηρέψασαι τ' Αριστᾶον, ἐδίδαξαν τὴν ἢ ἐλαίᾳ

Ταῖς νύμφαις ϛασῶ ἢ κὴ ἀδὲς Θ. ἄλλον ἐλαίω.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἰ δέ κε κὴ τὺ μόλῃς, ἀπαλὰν πλέριν ὧδε πατησεῖς
Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν. ὑπεσσεῖται ἢ χιμαιρῶν
Δέρματα, τᾷ ὠΐδᾳ τὶν μαλακώτερα τετραάκις ἀρνῶν.
Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲ γαυλοὺς τᾷ Πανὶ γάλακτος,
Ὀκτὼ ἢ σκαφίδας μέλιτος πλόα κηρὶ' ἐχοίσας.

ΛΑΚΩΝ.

Αὐτόθε μοι ποτέρισδε, κὴ αὐτόθι βωκολιάσδω.
Τὰν σαυτᾶ πατέων, ἔχε τὰς δρύας. ἀλλὰ τίς ἄμμε
Τίς κρινεῖ; αἴθ' ἐνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐδὲν ἐγὼ τίνω ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὺ ἄνδρα,
Αἰ λῇς, τὺ δρυτόμον βωϛρήσομες, ὃς τὰς ἐρείκας

Nymphis, ſtatuam & alium dulcis olei.

COMATAS.

35 Si autem tu veneris teneram filicem hic calcabis,
Et pulegium florens: ſubſternentur vero caprarum
Pelles molliores quadruplo quam quæ apud te ſunt agninæ.
Statuam vero octo quidem alveos lactis Pani,
Et octo cymbia mellis plenos favos habentia.

LACON.

60 Iſtinc mecum certa, & iſthic Bucolicum carmen cane:
Proprium locum calcans, tene quercus: verum quis nos,
Quis judicabit? utinam jam huc veniat boum paſtor Lycopus.

COMATAS.

Nihil ego illo opus habeo. Sed virum,
Si vis, lignorum ſectorem vocemus, qui ericas

ἐλαίᾳ ἐργασίαν κὴ μέλιτος, ὡς φησιν Αριϛοτέλης. ἴϛημι ὁ μέλλων ϛήσω, κὴ Δωρικῶς ϛασῶ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὰς μέλλοντας θεσπῶσιν, ἰσᾶν ἢ, τὸ ζυγοϛατεῖν, κὴ τὸ ὀρθὸν τιθέναι ἐνταῦθα τὸ δεύτερον.

56. ΓΑΛ. Βλήχων, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βληχώνιον.

58. ΓΑΥ. Γαυλοὶ ἀσγεῖα χυτροειδῆ γαλακτοδόχα, ἐν οἷς πήγνυσι τὸ γάλα. παρὸ κὴ εἴρηται πλεονασμῷ τᾶ υ. ἄτινα κὴ ἀμολγίας καλεῦσι. ϛήσω τᾷ Πανὶ, ὀκτὼ μὲ γαυλοὺς, γάλακτος πεπληρωμένους δηλονότι.

59. ΣΚΑ. Σκαφίδες, ἀσγεῖα εἰς ἃ κατετίθεσαν τὰς μελικηρίδας, τὸ ἢ πλέα ἀντὶ τᾶ πλήρη, ἐν ᾧ εἰσι μελικηρίδες.

61. ΤΑΝ. Γὴν δηλονότι, ἢ χάραν. τᾶτο ἐκ τᾶ παροιμίας, Σπάρταν ἔλαχες, Σπάρταν κόσμει.

64. ΒΩΣ. Αντὶ τᾶ καλέσομεν.

65. ΞΥΛ.

Τλίας τὰς ῶβε τὶν ξυλοχίσδεται· ἐντὶ ἢ Μόρσων.[65]

ΛΑΚΩΝ.

Βωςρέομες. Κομ. Τύ κάλς νιν. Λάκ. Ιθ' ὦ ξένε,
μικκὸν ἄκυσον
Τᾶδ' ἐνδών. ἄμμες γὰ ἐρίσδομες ὅςις ἀρείων
Βωκολιαςὰς ἔξι. τὺ δ' ὦ φίλε μήτ' ἐμὲ Μόρσων,
Εν χάριτι κρίνης, μήτ' ὢν τύ γα τᾶτον ὀνάσης.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ναὶ ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, ναὶ Μόρσων, μήτε Κομάτα[70]
Τὸ πλέον ἰδύνης, μήτ' ὢν τύ γα τῶδε χαριξῆ.
Α δέ τοι ἃ ποίμνα τᾶ Θυρίω ἔξι Συβάρτα·
Εὐμάρα ἢ τὰς αἶγας ὁρᾷς φίλε τᾶ Συβαρίτα.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ τύ τις ἠρώτα, ποτὶ Διὸς, αἴτε Συβάρτα,

65 Illas apud te findit. Est vero Morson.

LACON.

Vocemus. C. Tu accerse eum. L.
Age hospes paulisper audi,
Huc accedens. Nos enim certamus, uter melior
Bucolicus cantor sit. Tu vero care Morson, neque me
Per gratiam judices, neque porro istum juves.

COMATAS.

70 Ita per Nymphas, ita Morson, neque Comatæ
Plus juris tribuas, nec etiam Laconi huic gratificeris.
Istud vero ovile Thurii est Sybaritæ.
Eumaræ vero Sybaritæ caprarum gregem amice hic vides.

LACON.

Num te rogabat aliquis, per Jovem, an Sybaritæ,

65. ΞΥΛ. Ξυλίνδ), ξύλα τίμων συνάγλ. ἔςι δὲ καὶ παροιμία, Δρυὸς παρέρσης, πᾶς ἀνὴρ ξυλεύδ).

66. ΒΩΣ. Οριτικὸν ἀντὶ ὑποτακτικῦ· καὶ γράφεται Δᾶ ᾗ ὁ μικρῦ. τῦτο δὲ Δᾶ τὸ μέτρον.

67. ΑΜΜ. Ηγνν, ἡμῖν δὲ ἔρις γίγονεν, ὁπότερος ἦν κρεῖτταν τὴν ὠδὴν βυκολικήν. ἢ ἐρίζοντες πφράμεθα γνῶναι, ὅςις ἐςι κρείττων βυκολικῶν μελῶν ἐργάτης.

68. ΤΥ Δ'. Σὺ δὲ ὦ φίλε Μόρσων, μήτε πρὸς χάριν ἐμὲ κρίνης ὁμιλήσας καὶ παρὰ τὸ δίκαιον τὴν νίκην χαρίσῃ· μήτ' ὢν σύ γε τύτῳ βοηθήσῃς κατὰ χάριν. ἢ μήτε μὴν παριδῇς ἀδικούμενον.

72. ΤΟΙ. Περιατὸς ὁ τοί.

74. ΜΗ. Τῦτο ὁ Λάκων φησὶν, ἀγαναχτῶν τῷ προπίτει καὶ παρέργῳ τῦ γλάτ ης.

77. ΦΙΛ.

Αἶτ' ἐμὸν ὄϛ κάμιτε τὸ ποίμνιον ; ὡς λάλος ἐσσί. 75

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βέντιθ' ἕτος, ἐγὼ μὲν ἀληθέα πάντ' ἀγορεύω,
Κοὐδὲν καυχέομαι· τὸ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.

ΛΑΚΩΝ.

Εἶα λέγ', εἰπὶ λέγις· καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις
Ζῶντ' ἄφες. ὦ παιάν, ἦ σωμύλος ἦθα, Κομάτα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μῶσαί με φιλεῦντι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδόν 80
Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐταῖς ἡμάρως δύο πρὸν πὸκ' ἔθυσα.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἐμὲ ὠπόλλων φιλέι μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ

75 An meus grex ſit, improbiſſime? quam garrulus es!

COMATAS.

Heus bone vir, ego quæ vera ſunt dico,
Neque arroganter glorior: tu vero nimium mordax es.

LACON.

Dic age ſi quid dicendum habes, & hoſpitem in urbem rurſum Vivum dimitte. ô Apollo, ſane dicax es, Comata.

COMATAS.

80 Muſæ me multo magis amant, quam cantorem
Daphnidem. ego vero ipſis nuper capras duas mactavi.

LACON.

Etenim me Apollo valde amat. & pulchrum ipſi

77. ΦΙΛ. Λοιδοριῶν φίλος.

78. ΕΙΑ. Ετι καὶ νῦν τοῖς δι' ὄχλα τινὸς γινομένοις εἰώθαμεν τοῦτο λέγειν, ἄντις ποτὲ τὸν ἄνθρωπον. λέγει δὲ τοῦτον τὸν ξένον τὸν παρακληθέντα κρίναι. Αλλως, ἄγε λέγε εἴ τι λέγις, καὶ τὸν ξένον ἄφες ζῶντα αὖθις ἀπελθεῖν· δηλονότι ὀμοῦ, ἀντὶ δὲ ἐπαναστρέψαι εἰς τὴν ἑαυτοῦ πόλιν. ΚΑΙ. Τετέχνιν ἵνα μὴ ὑπὸ δὲ μέλιος, ὥσπερ ὑπὸ τὸν Σφήνων κρατηθεὶς, ἀπόλυται. τοῦτο δὲ εἰρωνικῶς φησίν. Αλλως. τοῦτό φησι θέλων σκῶψαι αὐτὸν τὸν αἰπόλον ὡς ἀηδές τι μέλος ἔλεξεν. καὶ ἴσως ἂν εἰπὶ τὸ ἀηδίας καὶ ὁ Μέρσων ἡμιθνὴς γενήσεται, ἢ καὶ τέλος θάνῃ. ἢ ζῶντ' ἄφες, ἀντὶ δὲ ταχὺν, ἀπὸ δὲ ζέω· τὸς γὰρ ταχεῖς ζέοντας καὶ θερμοὺς λέγουσι. ταῦτα δέ φησιν ὁ Λάκων, ὡς διαλεγομένῳ δὲ Αἰπόλῳ τῷ Μόρσωνι.

79. ΠΑΝ. Επὶ ἀγανακτήσεως ἐνταῦθα ἡ ἐπίκλησις.

80. ΜΩΣ. Αρχεται τῆς ᾠδῆς ὁ Κομάτας, καὶ φησιν αὐτὸν μᾶλλον ἢ τὸν Δάφνιν ὑπὸ τῶν Μουσῶν φιλεῖσθαι. εἶτα ὁ Λάκων, καὶ γὰρ ἐμὲ ὁ Απόλλων φιλεῖ μέγα, ἀντὶ δὲ μεγάλως καὶ καταπολύ.

Κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ Κάρνεα ἤδη ἐφέρπει.
ΚΟΜΑΤΑΣ.
Πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκω αἶγας ἀμέλγω·
Καί μ' ἁ παῖς ποθ' ὁρεῦσα, Τάλαν λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις;
ΛΑΚΩΝ. 85
Φεῦ, φεῦ, Λάκων τοι παλάρως σχεδὸν εἴκατι πλῆρες

Arietem ego pascо: nam Carnea *festa* jam imminent.
COMATAS.
Præter duas, reliquas capras geminiperas mulgeo.
85 Et puella me aspiciens, Ah miser inquit, tu ipse mulges?
LACON.
Ah, ah, Lacon viginti ferme calathos implet

83. ΕΦΕ. Ἐπέρχεται, παραγίνεται. Κάρνεια ἡ ἑορτὴ Ἀπόλλωνος Καρνείου, ἀπό τινος Κάρνου. ἦν δὲ ὁ Κάρνος μάντις ὢν, ἔπεσε τοῖς Ἡρακλείδαις, ἄσημα τέκτοις μαντευόμενος. ὃν τινα, ἐκτραπεὶς εἰς τὸ Ἡρακλειδῶν, Ἱππότης τέκνωμα, λόγχῃ βαλὼν ἀπέκτεινε. διὸ ὃν λοιμὸς ἐγένετο ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. καὶ ἀπελθόντες, ἔλαβον χρησμὸν ἐξ Ἀπόλλωνος, Κάρνειον τιμῆσαι Ἀπόλλωνα· καὶ τοῦτο ποιήσαντες, ἐπαύσαντο τοῦ λοιμοῦ. ταύτῃ δὲ τὴν ἑορτὴν καὶ ἔτοι οἱ μετοικήσαντες ἐκ Πελοποννήσου εἰς ἑτέρας πόλεις, ἀφ' ἧς τὸν λοιμὸν ἐπετέλουν. Ἄλλως. Κάρνια ἑορτὴ Δωρικὴ, τελουμένη Καρνείῳ Ἀπόλλωνι κατὰ τὴν Πελοπόννησον, ἀπὸ Κάρνου μάντεως, ὃς ἔχρησε τοῖς Ἡρακλείδαις. ἀπ' αὐτοῦ δὲ Κάρνον Ἀπόλλωνα προσαγορεύουσιν. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Θεοπόμπῳ· ὅτι τὸν αὐτὸν, καὶ Δία καὶ Ηγήτορα καλοῦσιν Αργεῖοι, ἀφ' οὗ τὸ Κάρνον ἡγήσαντο τοῦ στρατοῦ· ὃν οἱ Ἡρακλεῖδαι ἀπέκτειναν ἀπερχόμενον εἰς Πελοπόννησον, κατολαβόντες κατάσκοπον εἶναι τοῦ στρατεύματος. ὃν ὕστερον ἐτίμησαν ὑπὸ λοιμοῦ φθειρόμενοι. Ἄλλως. Πραξίλας μέν, ἀπὸ Καρνείου φησὶν ὀνομάσθαι τοῦ Διὸς, καὶ Εὐράπης υἱοῦ, ὃς ἦν ἐρώμενος τοῦ Ἀπόλλωνι. Ἀλκμὰν δὲ ἀπὸ Καρνίου τινὸς Τρωϊκοῦ. Δημήτριος δὲ ἀπὸ τοῦ κραίνειν, ὃ ἐστι τελεῖν. φησὶ γὰρ ὡς ὁ Μενέλαος στρατεύσας εἰς Ἴλιον, ἤνυσε τιμῶσαι αὐτὸν, ἐὰν κραίνῃ. Ἄλλως. Κάρνεια ἑορτή ἐστι Διὸς Καρνείου ὀνομαζομένη. παρ' Ἕλλησι δὲ τελεῖται, ἀφ' οὗ τὸ τ Δόρειον ἵππον ἐκ καρνείας εἶναι ξύλου.

84. ΔΙΔ. Τὰ ἀπὸ δὲ τίκτειν, συγκείμενα, εἰ μὲ προπαροξύνεται, πάθος δηλοῖ. εἰ δὲ παροξύνεται, ἐνέργειαν ὡς καὶ τὰ παρὰ τὸ τίκτω καὶ τρίφειν. οἷον, πρωτότοκος, ὁ πρῶτος τεχθείς. διδυματόκος αἶξ, ἡ δίδυμα τετοκυῖα. δοκεῖ δὲ τὸ διδυματόκος, ἀπὸ δὲ διδυμοτόκος γίνεσθαι, τροπῇ δὲ ο εἰς η, εἶτα δὲ η εἰς α. διὸ καὶ μακρὸν ἔχει τὸ α.

85. ΟΡ. Καί μ' ἡ παῖς ὁρῶσα τὴν ἐρωμένῳ αὐτῇ Αλκίππῳ λέγει. τὸ δὲ ὁρεῦσα, Αἰολικόν.

86. ΦΕΥ. Τὸ φεῦ, ἐπὶ θαύματος. τὸ δὲ τοι, ἐθικόν. ΤΑΛ. Τὰς καλαθίσκας, ἐν οἷς τυρῶσι τὰ γάλα.

Τυρῶ, ϗ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολυῶει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βάλλει ϗ μάλοισι τ' αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας παρελῶντα, ϗ ἁδύ τι ποππυλιάσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Κήμὲ γὰ ὁ Κρατίδας τ ποιμένα λεῖθ' ὑπαντῶν
Ἐκμαίνει· λιπαραὶ γὰρ ἐπ' ἀυχένα σείετ' ἔθειραι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' ἁ σύμβλητ' ἐσὶ κυνόσβατος ἁδ' ἀνεμώνα

Caseo, & puerum impuberem in deliciis habet.

COMATAS.

Petit & malis caprarium Clearista
Capras præteragentem, & suave aliquid admurmurat.

LACON.

Et me pastorem Cratidas imberbis occurrens
Furiat: nam splendida ei circa collum quatitur coma.

COMATAS.

Sed non conferenda sunt rubus caninus & anemone

87. ΑΝΘ. Ἐν τῷ ἄνθῃ τ ἡλικίας χαίρῃ. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὡς ὄντος αὐτῷ παιδεραστοῦ. Ἄλλως. Τὸ μὲ ἔχω, τοῖς ἄνθεσι γ τυρῷ τ παῖδα τοῖς χείλεσι παραχρίῃ· τὸ δὲ ἔσω, ἐν τοῖς ἀνθώδεσι τόποις, τ ἄνηθον, τ μικρὸν ἔτι ϗ ἀτελῆ παῖδα, τ Κρατίδαν δηλονότι, μολύνῃ, βινεῖ.

88. ΒΑΛ. Πειρᾶται μὲ εἰς ἔρωτα ὑπαγάγεσθαι. τὸ γὰ μήλοις βάλλειν ἐπὶ τούτοις ἴσασον. ΚΛΕ. Ἡ γ Κλεαρίστη θυγάτηρ Αλκίππη, ἡ ἐραμένη αὐτῷ.

89. ΠΑΡ. Ἦγεν παρήλασε ϗ παρέδραμε· ἤγεν ἐνίκησεν ἐμὲ ἡ Αλκίππη. τὸ δὲ παρελῶντα ἐνταῦθα, ἐπὶ γ παρακολουθεῖν ϗ ἐλαύνειν λέγεται. ΑΔΥ. Καὶ ἡδυντικὰ συρισμῶν συρίζει.

90. ΚΗΜ. Καὶ ἐμὲ δὴ ὁ Κρατίδας τ πρόσφατα νέμοντα ἀγέλειες ὑπαντῶν, εἰς μανίαν ἔρωτος ἐμβάλλῃ.

92 ΣΥΜ. Ἦγεν συγκρίνεσθαι δυνάμενά εἰσιν, ἢ συγκρίσεως ἄξια. λέγῃ δὲ τὴν διαφορὰν τ ἡλικίας ἀπὸ γ ἄρρενος. φυτάριον δὲ ὁ κυνόσβατός ἐσιν, ὅμοιον ῥόδῳ ἔχον τ καρπόν. ἐσὶ δὲ μεταξὺ θάμνου ϗ δένδρου, παρόμοιον ταῖς ῥοιαῖς ἢ ταῖς ῥοδέαις, ἀκανθῶδες, ὡς φησι Θεόφραστος· ἔσι δὲ ὁ κυνόσβατος. ΑΝΕ. Ἀνεμώνη ἄνθος ἄοδμον, ὃ φασιν ἀναδοθῆναι ἐκ τοῦ αἵματος γ Ἀδώνιδος. Ἄλλως. Τὴν ἀνεμώνην Νίκανδρος φησὶν ἐκ γ Ἀδώνιδος αἵματος φυῆναι. Κρατεύας δὲ ἢ Κρατίδης κατά τινας, δύο φησὶν εἶναι τὰς ἀνεμώνας, τὴν μὲ ἄνθος ἔχουσαν μέλαν, τὴν δὲ φοινίκεον. Σασίβιος δὲ τὰς ἀνεμώνας παρὰ Λάκωσι, φανίδας καλεῖσθαι φησί. ῥόδον δὲ, παρὰ τὸ θᾶττον ἀπορρεῖν· ῥοῶδες γάρ ἐσιν, ἤτοι φθειρόμενον.

93. ΑΙΜ.

Πεὸς ῥόδα, τῷ ἄνδρε πάρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐδὲ γὰρ ἐν βαλάνοις ὀρειμαλίδες· αἱ μὲν ἔχυσι
Λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον· αἱ δὲ, μελιχραί. 95

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Κἠγὼ μὲν δώσω τᾷ παρθένῳ ἀυτίκα φάσαν,
Ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών· τίκτει γὰρ ἐφίσδει.

Cum rosis, quarum flores circa sepe nascuntur.

LACON.

Neque enim etiam cum glandibus montana poma: nam illa quidem habent

95 Tenuem ab ilice corticulam, hæc vero mellita sunt.

COMATAS.

Et ego quidem mox puellæ dabo palumbum,
Ex junipero abreptam: ibi enim incubat.

93. ΑΙΜ. Ὧν τινῶν, δηλονότι τῶ κυνοσβάτων, καὶ τῶ ἀνεμώνων, ἄνθρα, ἤγουν ἄνθη, ἐν ταῖς αἱμασιαῖς εἰσίν. ἄνθρα νῦν τὰ ἄνθη, ἢ τὰ ἄκρα· κυρίως δὲ ἄνθρα, τὰ ἐτάνω τῶ ὀχετῶν τῶ ὑγρῶν· ἤτοι τὰ χείλη τῶ ποταμῶ, παρὰ τὸ ἄνω διερὸν εἶναι. τῶ γὰρ ῥόδων τὰ ἄκρα, καὶ πρωτεύοντα, φύονται ταῖς αἱμασιαῖς· ἢ κυρίως ἄνθρα τὸ ἔνυγρον τόπον, καὶ τὰ τῶν ποταμῶν ἀναχωρήματα γίνασκε.

94. ΑΚΥ. Ταῖς μὲν πρίνι βαλάνοις ἄκυλος γὰρ, ὁ δὲ πρίνος καρπός. αἱ μὲν γὰρ ἄκυλοι, λιπτόσαρκοι φησὶ καὶ σκληραὶ ἢ ξηραὶ· αἱ δὲ ὀρειμαλίδες δηλονότι, ὑδαίαι. φησὶν ὅτι ὁ μὲν Κρατίδας, μελίχρους. ἡ Κλεαρίστη, αἰδής. ὀρειμαλίδες δὲ, τὰ ὄρια μῆλα, ἢ τὰ ἐν ὄρει μῆλα. Ἀσκληπιάδης δὲ ἀμφὶ τῶ μεγάλω γράφει. ἔστι δὲ τὰ σωακμάζοντα τοῖς σύκοις μῆλα.

95. ΜΕΛ. Τινὲς ὕστως ἑρμηνεύουσιν, αἱ μὲν ἔχουσι λεπτὸν λέπυρον αἱ δὲ μελιχραὶ, ἤγουν, χροιὰν ἔχουσι μέλιτος, κιτρινοειδῆ. ὁ δὲ καρπὸς τῶ πρίνου, κροκοειδὴς ἐστι. ποιεῖ δὲ ὁ Λάκων τὴν μὲν Κλεαρίστην, κιτρινοειδῆ καὶ οἱονεὶ ἄμορφον, τὴν δὲ Κρατίδαν, κροκοειδῆ καὶ οἷον ἔνυμορφον.

96. ΚΗΓ. Καὶ ἐγὼ φησὶ δώσω τῇ παρθένῳ Αλκίππῃ αὐτίκα φάσσαν. τὴν ταχυτῆτα θέλει δηλῶν τὸ αὐτίκα. ἐπεὶ ἄλλως, πῶς αὐτίκα δώσει ἢν ἔπω ἀπὸ τῶ ἀρκεύθου καθιζῆν. φάσσα δὲ ὄνομα ὀρνέου. Αλέξανδρος δὲ φησιν ὁ Μύνδιος, ὅτι ἡ μὲν φάσσα, ὑποκυάνεαν ἔχει τὴν κεφαλὴν, καὶ μᾶλλον γε ἐμπόρφυρον, τῶν τε ὀφθαλμῶν λοβικῶν ὄντων, τὸ ἐν αὐτοῖς μέλαν τρογγύλον ἔχει.

97. ΑΡΚ. Ἀρκεύθου ὄνομα δίδοσι ἀκάρπου· φησὶ γὰρ ὁ Θεόφραστος, ὅτι τῶ ἀγρίων ἐστὶν ἐλάτη, πίτυη, ἄρκευθος, μυελία, οἴα, καὶ ἀναρύκα, ἣν καλοῦσι φίλοδρυν.

ΛΑΚΩΝ.

Αλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὀππόκα πέξῳ
Τὰν οἶν τὰν πέλλαν, Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Σίτ]' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε,
Ως τὸ κάδαντες τῦτο γεώλοφον, ἅτε μυρίκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς ἔτω. ὁ Κώναρω, ἄ τε Κυνάιθα;
Τυτεὶ βοσκησεῖαθε ποὶ' ἀντολάς, ὡς ὁ Φάλαρω;

LACON.

Ego vero ad veſtem mollem lanam, cum tondebo
Ovem nigram, Cratidæ donabo ipſe.

COMATAS.

Heus *diſcedite* ab oleaſtro capellæ: hic paſcimini,
Ad declivem hunc tumulum, ubi ſunt myricæ.

LACON.

Non à quercu tu Conare, tuque Cynætha,
Hic paſcemini verſus ortum, quemadmodum Phalarus?

98. ΠΕΞ. Πείκειν κυρίως τὸ ξαίνειν. ἐνταῦθα δὲ τὸ κείρειν. ὡς καὶ παρ' Ησιόδῳ· Η μὴν οἷς πείκειν, ἠδ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι. τὸ δὲ ἐς χλαῖναν, ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ἐργάζεσθαι χλαῖναν.

99. ΠΕΛ. Τὴν μέλαιναν. τὴν γὰρ τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν ὅτε ὑφ' αἵματος μελανθῇ, πελίδνωμα καλεῖσθαι. ἢ τὰν πέλλαν σκοτεινὴν, μέλαιναν, πορφυρέαν. τὴν γὰρ τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν ἡνίκα δὲ ὑποδέχοιτο αἷματος μελαίνητα, πέλλαμα, ἢ πελίδνωμα καλεῖσιν ὁ τῇ Αφροδίτῃ συμβεβηκέναι φησὶν Ομηρος· Μελάινητο δὲ χρόα καλόν.

100. ΣΙΤ. Τῦτο μεταξὺ τῶν ᾠδῆς ἐπιφώνησε πρὸς τὰς αἶγας· ἀναχωρεῖτε ἀπὸ τῆς ἀγριελαίας. ΩΔΕ. Ενταῦθα ἐλθεῖσαι, βόσκεσθε, εἰς τὸ ἀνεσηκότα τῦτον λόφον καὶ κατάντη, ἥγουν ὀξύν, ἅτε καὶ ἔτι αἱ μυρσίναι.

102. ΑΠΟ. Ἀπόσηται, φησὶν, ἀπὸ τῆς δρυὸς, καὶ κατὰ τῦτο τὸ μέρος βόσκεσθε τῆς Ιταλίας, ἔνθα τὸ ὄρος ὁ Φάλαρος, πρὸς ἀνατολὰς κείμενον. καὶ Ασκληπιάδης χαρίεν τῦτό φησι τὸ νῦν καλούμενον Φάλαρον. ἔστι δὲ ὄνομα ὄρους, εἰς ἀνατολὰς κείμενον. ἄλλοι δὲ Φάλαρον λέγουσι, τὸ λευκὸν κριόν· Φαλὸν γὰρ τὸ λευκόν. καὶ Ομηρος, κύματα φαληριόωντα λέγει τὰ λευκαινόμενα. τὸ δὲ τυτεί, ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. ΚΩΝ. Κάναρος ἀφὰ τὸ κέρατα φερεῖν, καὶ τραχέα ἔχειν, ὡς κάνας, ἥγουν τροχίλους. ΚΙΝ. Η πρὸς τὸ κινεῖν διάπυρος, ἥγουν, ταχεῖα οἷς· παρὰ τὸ κινῶ, καὶ τὸ αἴθω, τὸ καίω. Αλλως. Κυνάιθα] Τῦτο τὸ αἰγός ἐστιν ὄνομα. τινὲς δὲ τὴν ἐυκίνητον ἀκούσιν. αἰθὸν γὰρ τὸ πυρῶδες. δάειν γὰρ ἐν κινήσει τὸ πῦρ. ὅθεν Ομηρος τοὺς λέοντας, αἰθωνὰς φησιν.

105. ΠΡΑ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἐςὶ δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἔςι ϑ' κρητὴρ,
Ἔργον Πραξιτέλους. τᾷ παιδὶ ϑ' ταῦτα φυλάσσω.[105]

ΛΑΚΩΝ.

Χ' ἁμῖν ἔςι κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκον ἄγχει·
Ὃν τῷ παιδὶ δίδωμι τὰ θηρία πάντα διώκειν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀκρίδες, αἱ τ' φραγμὸν ὑφαδεῖτε τ' ἀμόν,
Μή μοι λωβάσησθε τὰς ἀμπέλους· ἐντὶ γὰρ ἅβαι.

ΛΑΚΩΝ.

Τοὶ τέττιγες ὁρῆτε τ' αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω·[110]
Οὕτω κ' ὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμῦτάς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Est mihi sinus è cupresso, est & crater
[105] Opus Praxitelis: puellæ vero hæc adservo.

LACON.

Et nobis canis est custos gregis, qui lupos strangulat:
Hunc puero donabo, ut omnes feras persequatur.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Vos locustæ, quæ sepem nostram transilire soletis,
Ne meas lædatis vites: sunt enim teneræ.

LACON.

[110] Cicadæ videte ut ego caprarium irrito:
Sic & vos scilicet irritatis messores.

105. ΠΡΑ. Ἀντὶ ϑ' εἰπεῖν ϑαυμάσιον, λέγῃ τὸ ὄνομα ϑ' τεχνίτα, ὡς ἐξάκουσον. δύο δὲ φασι Πραξιτέλης· τ' μὲν ἀρχαιότερον ἀνδριαντοποιόν· τ' δὲ νεώτερον, ἀγαλματοποιόν. ὗτος δ' ἦν ἐπὶ Δημητρίου ϑ' βασιλέως, περὶ ὃ φησιν ὁ Θεόκριτος.

106. ΚΥΩΝ. Ἐν τῇ ποίμνῃ φιλᾶν ἀναιρέφιαζ, ὃς λύκον πνίγῃ, ὃν δίδωμι τῷ παιδὶ, ὡς ἐλαύνῃν πάντα τὰ θηρία. λέγεται τὸ διώκῃν, ἐπὶ ϑ' ἀγρεύῃν κ' αἱρεῖν.

109. ΑΒΑΙ. Τετραχῶς κ' τοῦτο γράφεται ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀντιγράφοις. οἷον ἄβαι, ἀντὶ ϑ' ἡβῶσαι καὶ ἀκμάζουσαι. καὶ αὖαι, ἤγουν ξηραὶ· καὶ ἄζαι· ἐν τοῖς ἀγγείοις γ' ὑπόδάκ τι καταλιφθῇ, ξηραινθὲν ἐξάλλεται. ἢ τὸ καταλειφθὲν ἐν τοῖς ἀγγείοις, ἄζα λέγεται· γράφεται κ', ἐντὶ γὰρ αὐταί. κ' λίγει ἀντὶ ϑ' μόναι.

110. ΑΙΠ. Οὕτω φησὶν, ὡς ὁρᾶτε τ' αἰπόλον παρερεθίζοντά μοι εἰς ἄμιλλαν, οὕτω κ' ὑμεῖς ἐρεθίζετε, ἤγουν διεγείρετε τὺς καλαμοῦτὰς, ἀντὶ ϑ' τὺς θερισάς, εἰς ἐργασίαν, ἄδοντες δηλονότι. τὸ δὲ θὴν, ἀντὶ ϑ' ὑπόπαλιν, ἢ ἀντὶ ϑ' δή.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος
Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ πυδέστερα ῥαγίζοντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρως, οἳ τὰ Φιλώνδα
Σῦκα καταπτρώγοντες, ὑπνέμοι φορέονται.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἦ μέμνασ' ὅτ' ἐγὼν τὺ κατήλασα, καὶ τὺ σεσαρὼς
Εὖ πάκα κιγκλίζοις, καὶ τὰς δρυὸς εἶχεο τίλλας;

Comatas.

Odi denſicaudes vulpes, quæ *vites* Miconis
Semper frequentantes, veſperi *ex illis* uvas comedunt.

Lacon.

Etenim & ego odi ſcarabeos, qui Philondæ
Ficus abſumentes, ſublimes feruntur.

Comatas.

An non meminiſti, quando ego te percuſſi, tuque dentes ſtringens
Pulchre movebas *te* & quercui hærebas illi?

112. ΔΑΣ. Τὰς ἐχούσας δασείας τὰς ὀρᾶς· τὰς ἐχούσας ὀρὰς πολυτρίχους, πλήρεις τριχῶν· κέρκος δὲ ἡ ὀρά· αἵ τινες παραγινόμεναι κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν ῥαγίζοντι. ἀντὶ δὲ, τὰς ῥάγας ἀναλέγεσι. ῥαγολογοῦσιν αὐτάς· διὰ ἀλληγορίας ὁ Κομάτας φησὶν, ὅτι ὁ Λάκων ἐν ταῖς Μίκωνος ἀμπέλοις δηλονότι, ἀεὶ παραγινόμενος κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν, ἢ καὶ κατὰ πᾶσαν ἑσπέραν, ῥαγολογεῖ αὐτάς. ἀντὶ δὲ πορνίνης, ἢ περνίσκεται. Ἄλλως. Τινὲς οὕτω κατὰ τὸ ἔσω νοούμενον λέγεσι. μισῶ τὰς ἄνδρας τὰς σηλικὰς, καὶ δασυπήγας, αἳ φοιτῶντες διὰ τῆς νυκτὸς, τὰ δὲ Μίκωνος ῥαγίζοντι· ἤγουν ῥαγολογοῦσιν, ἐσθίουσι δηλονότι ὧν αὐτοῦ βινούμενοι. ἀλώπηξι δὲ εἰπασι τούτους, ὡς πανοῦργους καὶ δολεράς.

114. ΚΑΙ. Καὶ ὁ ἕτερος ἐπὶ τῆς αὐτῆς συνοίας ἀλληγορεῖ, ἐμφαίνων τοὺς περαίνοντας καὶ πορνεύοντας τὴν Κομάταν αὐτὸν κατὰ τὴν συκῆδη φύσιν.

116. ΜΕΜ. Οὐ μέμνησαι ὅτι ἐγὼ σε ἐπέραινον, καὶ σὺ γελῶν σεσηνῶς προσερχόμενος καὶ ἐκφεύγων (τοῦτο γὰρ δύναται ἡ πρὸς) σὺ δὲ ἐλαμβάνε, καὶ ἥπτε σεσείνης τὴν δρυός. Ἄλλως. προφερομένας ἐμφάσεις λέγων τοῦτο βεβαιοῖ λέγων· ἐ μιμνήσαι ὅτε σε ἐπέραινον κατ' ἐκείνην τὴν δρῦν, σὺ δὲ σεσαρὼς καὶ γελῶν κατεκινεῖ καὶ ἐσαλεύε; γράφεται τὸ σεσαρὼς, ἔν τισι, καὶ σιγηρῶς.

117. ΚΙΓ. Κιγκλίζειν λέγεται τὸ σαλεύειν, καὶ κινεῖν. εἴρηται δὲ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῆς ἐν τῇ θύρᾳ κιγκλίδος· ἔστι δὲ κόραξ σιδηρᾶς, ἐμπίπτων εἰς τὸ μέσον καὶ ὑποκρατῶν τὴν θύραν. Ἄλλως. Εὖ ποτε κιγκλίζοις·

ΛΑΚΩΝ.

Τοῦτο μὲ δ' μέμναμ'· ὅκα μὰν τὼκα τῆνδε τὺ δάσας
Εὐμάρας σκάθηρε, καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ηδή τις Μόρσων ποκαίνεται· ἠχὶ παρήσθα;
Σκίλλας ἰὼν γαίας ἀπὸ σάματος· αὐτίκα τίλλοις.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠγὼ μὲ κνίσδω Μόρσων τινά· κἠ τὺ ἢ λεύσσεις.
Ενθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρυασέ νιν ἐς τὸν Αλεντα.

LACON.

Illud quidem non memini, verum quando te hic vinctum
Eumaras valde cecidit loris, id equidem probe novi.

COMATAS.

Jam quispiam irritatur, ô Morson: nonne sensisti?

Vade cito; & scillas veteres è sepulchro evelle.

LACON.

Et ego quempiam pungo, Morson, tuque id vides.
Profectus ad Halenta, inde cyclaminum effodias.

κινγκλίζδ· προσεκινῦ. ἀπὸ μεταφορᾶς τῦ κίγκλου ὕτω καλυμβύν, ἅποι σισσοπυγίδα καλῦσιν, ἀφ' ἃ ἡ λέξις μετήνεκται. κινγκλίζειν δὲ, τὸ τὴν ὀσφῦν κινεῖν φασιν. ὥσπερ δὲ παρὰ τὸ γνῶ γίγνα, ὕτω κὴ παρὰ τὸ κλῶ, κίκλω, κὴ κίγκλος.

118. ΜΕΜ. Γράφεται κὴ, τεῖν δέ τυ. Τοῦτο μὲ, μέμνημαι· ὅτε δὲ ὁ Εὐμάρας ὁ σὸς δεσπότης δεσμεύσας ἐμαστίγωσεν, ἀκριβῶς ἐπίσαμαι. ἢ ὧδέ μοι εἶπας, ἃ μέμνημαι· τοῦτο δὲ γινώσκω, ὅτι ὁ δεσπότης σε δήσας σε ἐπύγιζεν, ἐμολίωσεν· ὅπερ δηλοῖ τὸ ἐκάθηρεν, ἀντὶ δ' ἔτυπτε κὴ ἐξέδαιρε. κὴ Αριστοφάνης· πέδει τὰς πλευρὰς, καὶ ἐκάθηρεν.

120. ΜΟΡ. Ω Μόρσων, ἀπὸ τῦ νῦν τις δάκνεται· λυπεῖται, πικρίαν ἔχει, νικώρθρος ὑφ' ἡμῶν. ἠχὶ παρήσθα;] ἠκ ἐνόησας, ἃ κατά τι ἠσθάνης;

121. ΣΚΙ. Σκίλλα εἶδος βοτάνης πάντῃ ἀχρήσε. γραίας δὲ, τὰς γεγηρακυίας, κὴ ξηράς. ὁ λόγος πάλιν πρὸς τὸν Λάκωνα. ἄξιος εἶ φησι μᾶλλον ἀπελθεῖν εἰς τὰ μνημεῖα, κὴ τὰς γεγραιωμένας κὴ παλαιὰς κὴ ξηρὰς σκίλλας τίλλειν, ἅπερ ἐμοὶ ἐρίζῃν. αὗται γὴ παντελῶς ἄχρηστοί εἰσι. καλῦνται δὲ σκιλλοκρομμυά. ἢ τοῦτό φησι κατὰ τὸ ἔσω νοήμων. ἀπελθὼν, τίλλε φησὶ τὰς παλαιὰς τρίχας ἔξω τάφε σῦ, ἤγουν τῆς πυγῆς σῦ. τὸ τίλλοις, γράφεται κὴ τίλλειν, ἀντὶ δ' τίλλε, καὶ κόπτε.

123. ΚΥΚ. Η κυκλάμινος, βοτάνιόν ἐστι ποιῶδες, λεπτόῤῥιζον, ὅπερ χλιασθὲν, ποιεῖ πρὸς χύμετλα. ΑΛΕ. Ποταμὸς ἔτος τῦ Ιταλίας· ἐλέγετο ὕτω κὴ τόπος τὶς τῦ Κῶ.

124. ΙΜΕ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἰμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα· καὶ τὺ ὦ Κρᾶθι
Οἴνῳ πορφύρεις· τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Ῥείτω χἠ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι· καὶ τὸ ποτ' ὄρθρον
Ἃ παῖς ἀνθ' ὕδατος τὰν κάλπιδα κηρία βάλλαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι,
Καὶ χῖνον πατέοντι, καὶ ἐν κομάροισι κέονται.

ΛΑΚΩΝ.

Ταῖσι δ' ἐμαῖς ὄἰεσσι παρέστι μὲν ἁ μελίτεια

COMATAS.

Himera pro aqua lacte fluat, tuque ô Crathi,
Vino rubescas, & junci fructum ferant.

LACON.

Fluat mihi & fons Sybaritis meile: atque mane
Puella pro aqua urnam favis intingat.

COMATAS.

Meæ quidem capræ cytisum & ægilon comedunt,
Atque juncum calcant, & inter arbuteas frondes cubant.

LACON.

Ovibus vero meis adest apiastrum

124. ΙΜΕ. Ἰμέρα, πόλις ἐν Σικελίᾳ, καὶ πηγὴ ἀφ' ἧς ῥεῖ ποταμὸς, ὁμωνύμως τῇ πηγῇ καλούμενος, ἐνταῦθα δὲ, τὸν ποταμὸν λέγει. ΚΡΑ. Ποταμὸς καὶ ὗτος πρὸς Σύβαριν.

125. ΠΟΡ. Βλύζεις, ὑπὸ οἴνου εἶναι δοκεῖ πορφυροῦς εἶναι· τυτθοὶ γὰρ εἰσὶν οἱ οἶνοι μεταβαλλόμενοι. ΣΙΑ. Βοτάνη τίς ἐστιν, ἡ ἀνθύλλια ὅμοια σελίνῳ, ἐν τοῖς ποταμοῖς τρεφόμενα. κατὰ δέ τινας τὰ πρὸς τοῖς ποταμοῖς φυόμενα βρύα.

126. ΣΥΒ. Πηγὴ ἐν Σικελίᾳ. τὸ δὲ ἐμὶν, ἀντὶ τοῦ χάριν ἐμοῦ. ΟΡΘ. Καὶ κατὰ τὸ πρὸς ὄρθρον. μετὰ τὸ πρὸς προθέσεως λέγεται, ἀφὸ τὴν τοῦ χρόνου κίνησιν.

127. ΤΑΝ. Γράφει καὶ, τᾷ κάλπιδι, ἤγουν, τὴν ὑδρίαν εἰς κηρόμελι καταδῦσαι. ἢ ἀντὶ τοῦ τὴν ξύλινον ὑδρίαν ἐν τοῖς κηρίοις βάψαι. καὶ ἡ ἐμὴ φησιν ἐρωμένη τῇ ὑδρίᾳ τὸ βίον ἀπὸ τῶν κηρίνης μέλι, ἀντλήσοι.

128. ΚΥΤ. Κύτισος, αἴγιλος, καὶ χῖνος, θάμνοι εἰσὶν, οὓς ἐπινέμονται αἱ αἶγες.

129. ΚΟΜ. Κόμαρος, εἶδος δένδρου. κέονται δὲ, ἀντὶ τοῦ κεῖνται, καθέζονται.

130. ΜΕΛ. Εἶδος βοτάνης γλυκιζούσης.

131. ΚΙΣ.

Φέρβεαι, πολλὸς δ' ἁ ὡς ῥόδα κισὸς ἐπάνθει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐκ ἔχαμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρὰν οὐκ ἐφίλασε
Τῶν ὤτων καθελοῖσ', ὄκα οἱ τὰν φάσαν ἔδωκα.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔσαμαι μέγα· καὶ γὰ ὄκ' ἀπτᾷ
Τὰν σύριγγ' ὤρεξα, καλόν τί με κἀρὶ ἐφίλαπεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ θεμιτόν, Λάκων, πολ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν,
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὺ δ' ὦ τάλαν ἔσσι φιλεχθής.

ΜΟΡΣΩΝ.

Παύεσθαι κέλομαι τὰ ποιμένα τὶν δ', Κομάτα,

Ad paſcendum, & ſicut roſæ copioſa hedera effloret.

COMATAS.

Non amo Alcippen, quia me nuper non oſculata eſt
Aures prehendens, cum ipſi palumbum donarem.

LACON.

Sed ego Eumeden vehementer amo: nam cum ipſi
Fiſtulam porrexi, admodum belle me oſculatus eſt.

COMATAS.

Non fas eſt, ô Lacon, picas certare cum luſciniis,
Neque upupas cum cycnis: tu vero ô miſer odioſus es.

MORSON.

Jubeo ovium paſtorem deſinere. tibi vero, Comata,

131. ΚΙΣ. Κισσὸς ἐστιν εἶδος βοτάνης ἀκανθώδους ἑοικυίας ῥόδοις. οἱ ἑτέροις δὲ ῥοδάκιόν τι γράφεται ἢν μὴ τοῦτο λόγος. ἔστι δὲ καὶ αὕτη τῶν θάμνων, γλυκῶδες ἄνθος προϊεμένη· ὥθεν τὰ γόνατα δὲ τῶν τράγων καὶ τὰ πώγωνα πήσσεται.

134. ΕΥΜ. Ἀντὶ δὲ Εὐμήδης· ἕτερος δέ τις ὡς ἔοικεν ἐρώμενος αὐτῷ.

135. ΩΡΕ. Ὀρέγω τὸ ἐκτείνω. ἐπεὶ δὲ ὁ δίδωσί τις ὀρέγων τὴν χεῖρα δίδωσιν, ὥρεξά λέγει, ἀντὶ δὲ ἔδωκα.

136. ΚΙΣ. Κίσσα, εἶδος ὀρνέου ἁμύσσει, ἐπιθυμητικῶς, μιμηλῶς. ὅθεν ἐπὶ γυναικῶν τὸ κισσᾶν παραλαμβάνει, παρόσον μὴ γεννῶσαι, ἀηδίζονται πρὸς τὸ ποιεῖν. ὁ νῦς, ὥσπερ ἀπρεπές ἐστι κίσσαν πρὸς ἀηδόνας φιλονικεῖν, καὶ ἔποπας πρὸς κύκνους, οὕτω δὲ σὲ πρὸς ἐμέ. σὺ δὲ ταλαίπωρε ἔοικας φιλόνικός τις, καὶ δύσερις εἶναι.

137. ΦΙΛ. Εἰς ἔχθος καὶ μῖσος τὰς φίλας ἄγων, ἢ φιλόνικος.

138. ΚΟΜ. Σοὶ δὲ Κομάτα τῷ νικήσαντι δίδωμι τὸ ἔπαθλον, καὶ σὺ δὲ θύσας αὐτὴν, δηλονότι τὴν ἀμπίδα, ταῖς νύμφαις, καλὸν κρέας ἐμοὶ τῷ Μόρσωνι ἐνθὺς πέμψον.

Δωρεῖταϛ Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὺ ϗ θύσαις
Ταῖς νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας ἀυτίκα πέμψον.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πεμψῶ ναὶ τ̃ Πᾶνα. φρεμάσεο πᾶσα τεραΐσκων
Νωῖν ἀγέλα. κἠγὼ γᾦ ἰδ' ὡς μέγα τῶτο καχαξῶ
Κατῶ Λάκωνϑ τῶ ποιμνίϑ, ὅττι ποκ' ἤδη
Ανυσάμαν τ̃ ἀμνόν· ἐς ὐρανόν ὔμμιν ἀλεύμαϛ.
Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερασφόροι· αὔριον ὔμμε
Πᾶσαις ἐγὼ λωσῶ Συβαρίτιδϑ ἔνδοθι κράνας.
Οὗτϑ ὁ λυκίτας ὁ κορυπτίλϑ, εἴ τιν ὀχνύσεις

Donat Morſon agnam: tu ergo ſacrificans
Nymphis, Morſoni mox bellam carnem mittas.

COMATAS.

Mittam per Pana. præ gaudio fremat totus hircorum
Jam grex: & ego vide quam magnum hunc cachinnum nunc edam,
Contra paſtorem Laconem, quod tandem jam
Agnum acquiſivi: nunc vobis in cœlum ſaliam.
Vos meæ cornigeræ capellæ bonum animum habete: cras enim vos
Omnes ego in Sybaritide fonte lavabo.
Heus tu albe, qui cornu petis, ſi quam aggredieris

141. ΦΡΙ. Τετίσι μεθ' ἡδονῆς σκίρτα, φυσῶσα τοῖς κυκτῆρσι, κ) ἐπαίρυ πᾶσα ἀγέλη τ̃ τράγων. τὸ ϗ φρεμάσεο, ἀπὸ ϑ ἤκυ τ̃ αἰγῶν ὠνοματοπεποίηται. λέγεται ϗ τῶτο κ) ἐπὶ τ̃ ἵππων. καλεῖται ϗ ὁ τρόπϑ ὀνοματοποιΐα. ἢ φρεμάσσεο, φρεμαγμὸν ἀπόδιδυ μ̃ ἡδονῆς· τετίσι, βρενθύυ κ) ἀναβρύυ ὦ πᾶσα ἀγέλη. πεποιημθαι ϗ ἡ λέξις· τοιῦτϑ γᾦ δοκεῖ εἶναι ὁ ἦχϑ ϑ πλαρμῶ τῶν αἰγῶν.

142. ΚΗΓ. Αντὶ ϑ κ) ἐγὼ σὺν ὑμῖν καταγελάσω ϑ Λάκωνϑ. τὸ ϗ καχαξῶ, ὀνβολῆ ϑ γ εἴρηται, ἀφ' τὸ μέτρον. ὁ κυρίως ϗ τῇ λέξῃ κέχρηται. φρεμαγμὸς μὲν γάρ ἐστι κυρίως ἡ τῶν ἵππων· βληχὴ ϗ, ἡ τ̃ αἰγῶν κ) προβάτων.

144. ΑΝΥ. Τὴν νίκλυ ἔλαβον. ΑΛΕ. Εκ τῆς χαρίας φησὶν ὦ αἶγες κερασφόροι, ἤγυν κερασφόροι, εἰς τ̃ ὐρανὸν ἀναβήσομαι.

145. ΚΕΡ. Αἱ κέρατα ἔχυσαι. ἢ κεκρατημθραι τοῖς κέρασιν. ἢ κερασφόροι αἱ ὅλα κέρατα ἔχυσαι. κερασφόροι ϗ, αἱ ὑπὸ τῶν κεράτων ἐλκόμθαι.

147. ΛΕΥ. Ο λυκός. πεποίηται τὸ ὄνομα ἀπὸ τ̃ λυκότητϑ ϑ τράγυ· ὡς γᾦ ἀπὸ ϑ μισϑ μισίτης, κ) ὁδὸς ὁδίτης· ὕτω κ) ἀπὸ ϑ λυκὸς λυκίτης. ΚΟΡ. Ο τοῖς κέρασι πλήττων, ἀπὸ ϑ κορύπτω

Τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἢ γ' ἐμὲ καλλιερῆσαι
Ταῖς νύμφαισι τᾶν ἀμνόν· ὁ δ' αὖ πάλιν· ἀλλὰ γενοίμαν,
Αἰ μή τυ φλάταμι, Μελάνθιε. ἀντὶ Κομάτα.

Ex capellis, percutiam te, priusquam ſacrificem
Nymphis agnum: ſed ecce hic rurſus *incipit*. Atqui fiam *ego*,
Niſi te percutiam, Melanthius pro Comata.

κορύπτω τὸ κεράτιζω. πρὸς τὸν τράγον δὲ τοῦτό φησιν, ἐπιτρέχοντα ταῖς αἰξὶ καὶ τοῖς κέρασι τύπτοντα. φησὶν οὖν, εἴ τινα λάβοι τῶν αἰγῶν ὀχεύσεις πρὶν ἢ ἐμὲ καλλιερῆσαι ταῖς νύμφαις τὸν ἀμνὸν, ὃν ἐνίκησα τῷ Λέκωνι, θλάσω σε, ἀντὶ τοῦ θλάσω σε τὰ αἰδοῖα.

149. ΠΑΛ. Ἐπιχειρεῖ ὀχεύειν θηλυτότι. ΓΕΝ. Ἀλλ' ἐὰν μή σε θλάσω, γενοίμην ἀντὶ Κομάτα Μελάνθιος, καὶ κολακεύειν ὥσπερ ἐκεῖνος ὑπὸ Εὐμαίου, καὶ Φιλοιτίου ἐγὼ ἐν τοῖς Ὀδυσσέως οἴκοις.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τῦ Εκτυ Ειδυλλίυ.

Δαμοίτας κ᾽ Δάφνις θέρες ἔντος μισημυρίας εἰς ἓν τὰ θρέμματα συνελαύνυσι· κ᾽ ἀμοιβαίως τὴν τῦ Κύκλωπ@ κ᾽ Γαλατίας νύμφης ὑπόθεσιν ᾄδυσιν. ἄρχεται μὲ ὧν τ᾽ ᾠδῆς ὁ Δάφνις, ὡς πρὸς τ᾽ Κύκλωπα τὴν ἀπόδοσιν ποιέμψος· ὁ ὃ Δαμοίτας ἀποκρίνεται ὡς ἐκ προσώπυ τῦ Πολυφήμυ δῆθεν. Τὰ πράγματα ἐν Σικελίᾳ. προσδιαλέγεται ὃ ὁ ποιητης Αράτῳ, ὃ κ᾽ μέμνηται ἐν τοῖς Θαλυσίοις, κ᾽ ἀλλαχῦ. Δύναται ὃ ὗτ@ εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής.

ARGUMENTUM
IDYLLII VI.

Damœtas & Daphnis æstate sub meridiem greges in unum locum compellunt: & alternis de Cyclope & Galatea nympha canunt. Incipit itaque cantilenam Daphnis, sermonem tanquam ad Cyclopem dirigens. Damœtas vero respondet quasi sub persona Polyphemi. Res ipsa in Sicilia gesta fingitur. Alloquitur Poeta Aratum, cujus etiam meminit in Thalysiis, & alibi. Potest autem is esse qui Phænomena scripsit.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,
Εἰδύλλιον ϛ΄.
ΔΑΜΟΙΤΑΣ κ᾽ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοίτας κ᾽ Δάφνις ὁ βωκόλ@ εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν ποκ᾽, Ἄρατε, συνάγαγον· ἦς δ᾽ ὁ μὲν αὐτῶν

BUCOLICI CANTORES,
IDYLLION VI.
DAMOETAS & DAPHNIS.

DAmœtas & Daphnis bubulcus inunum locum Gregem olim, ô Arate, compulerunt. erat vero alter eorum

APATE. Πρὸς τ᾽ Αρατον τ᾽ ποιητὴν τ᾽ τὰ Φαινόμενα γράψαντα φίλον ὄντα διαλέγεται ὁ Θεόκριτ@. ἰσόχρον@ γὰ ἦν αὐτῷ, ὃ κ᾽ ἀλλαχόθεν μνημονέυϛ, ἔνθα πρὸς Αγελάναξα τ᾽ Μιτυληναῖον ὡμίλει. Αλλως, εἰκὸς τ᾽ ἀστρονόμον Αράτον εἶναι, ὦ συγχεχρονίκϛ ὁ Θεόκριτ@, ὃ μέμνη᾽ κ᾽ ἐν τοῖς Θαλυσίοις. Αράτος δ᾽ ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνήρ τήνω. κεῖν᾽ ὃ δύο ἀνέρες ᾄδοντες ἐν Σικελίᾳ, Δαμοίτας κ᾽ Δάφνις, ᾄδυσι δ᾽ ἀμφότεροι τ᾽ Πολυφήμυ κύκλωπ@ τ᾽ ἔρωτα τ᾽ ἐπὶ Γαλατείᾳ. ὁ ὃ Δαμοίτας, οἷος ἂν Πολύφημ@ ἀποκρινόμεν@ λόγυς ἔφη, πρὸς τὰς ὑπ᾽ ἐκείνυ εἰρημένυς.

2. ΑΥΤ. Ην ὃ τῶν ᾀδόντανο ὦ, ἄρτι

Πυῤῥὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος· ὅτι κεφάναν ἦ τιν' ἄμφω
Εσδόμενοι θέρεος· μέσῳ ἄματι τιὰδ' ἄειδον.
Πρῶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ κ' πρῶτος ἔριτδεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια
Μάλοισι, δυσέρωτα τ' αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
Καί τύ νιν ἐ πωλορῆντα τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ καθῆσαι
Ἁδέα συρίσδων. πάλιν ἄδ' (ἴδε) τὰν κυνα βάλλει
Ἁ τοι τᾶν ἰδίων ἔπεται σκοπός· ἁ δ' ἦ βαῦσδει

Rufus, alter ſemiberbis: ad fontem autem quendam ambo
Sedentes, medio die æſtivo, talia canebant.
Prior porro cæpit Daphnis, quoniam & prior provocaverat.
DAPHNIS.
Petit tibi, Polypheme, gregem ovium Galatea
Pomis, amatorem difficilem caprarium virum vocans.
Tu vero ipſam non aſpicis, miſer, miſer, ſed ſedes
Suaviter fiſtula cantans. ecce illa iterum canem petit,
Quæ te ſequitur cuſtos ovium. ipſa vero latrat,

ἄρτι χνοάζων τὸ γένειον· ὁ δὲ, πληρώσας αὐτὸ ταῖς θριξίν. ἢ πυῤῥὸς ὁ ἀρτίχνους ὁ ἤδη πωγωνίτης. ὡς Εὐριπίδης· Πυῤῥὸς γένειον. ἡμιγένειος δὲ, ὁ ὅπω πᾶσαν γένυν πεπληρωμένην ἔχων γενείων.

4. ΜΕΣ. Μεσάσης ἡμέρας, ἢ ἐν μεσαιτάτῳ δὲ θέρεϊ, ἢ ἐν μέσῳ ἡμέρας δὲ θέρεϊ.

6. ΠΟΛ. Ὡς πρὸς παρόντα τὸν κύκλωπα διαλέγεται. μήλοισι βάλλει, μηλοβολεῖ, εἰς ἔρωτα ὑπάγειν βυλομένη.

7. ΔΥΣ. Δυσέρωτα δὲ εἶπεν αὐτὸν, ἤγουν μὴ εἰδότα ἐρᾶν, παρόσον ἐκ ἐπίτυχεν αὐτῆς. Θεόκριτος φησι, διὰ τὴν εὐθοσίαν τῶν θρεμμάτων καὶ δὲ γάλακτος πολυπλήθειαν, τὸν Πολύφημον ἱδρύσασθαι ἱερὸν παρὰ τῇ Αἴτνῃ Γαλατείας. Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπισθημώσασθαι, καὶ μὴ δυνάμενον νοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι ὅτι Πολύφημον ἦρα τὸ Γαλατείας. ΑΙΠ. Τὸν ἄνδρα τὸν ποιμένα· ἀντὶ γὰρ δὲ εἰπεῖν ποιμένα, καταχρηστικῶς εἶπεν αἰπόλον· ἐπεὶ καὶ ὁ κύκλωψ ποιμὴν ἦν, ἢ ἐπεὶ καὶ αἶγας ἔνειμε ὁ κύκλωψ. καὶ Ὁμηρος, Μῆλ' ὄιές τε καὶ αἶγες. τέως γὰρ τὸ, αἰπόλος ἀντὶ δὲ ποιμένα εἴρηται.

8. ΠΟΘ. Καὶ σὺ αὐτὴν ἐ προσβλέπεις.

9. ΠΑΛ. Καὶ πάλιν αὐτὴν τὴν κύνα βάλλει τοῖς μήλοις. τὸ γὰρ ἴδε, ἀντὶ δὲ καὶ γράφεται· καὶ ἀδὶ δὲ· καὶ λέγει τὸ χόλιον ὕτω. τινὲς χωρὶς δὲ ἢ γράφουσιν, ἐκτείνουσι δὲ τὸ ι, ἵνα ἀντωνυμία τυγχάνῃ δεικτικὴ. τὸ δὲ ἔξῃς, τὴν κύνα βάλλῃ, ἢ σοι τῶν οἰῶν ἕπεται σκοπὸς, ἤγουν φύλαξ.

10. ΒΑΥ. Αντὶ δὲ ἡ κύων ὑλακτεῖ εἰς τὴν θάλασσαν βλέπουσα. τὸ βαύζειν, ἐπὶ τῶν σκυλακίων λέγεται κυρίως,

Εἰς ἅλα δερχομένα. τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει
Ασυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
Φράζεο μὴ τὰς παιδὸς ὅπι κνάμαισιν ὀρέσσῃ
Ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, χὠ ἁ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
Α ἦ κἠ αὐτόθι τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἀνίκα φρύττει.
Καὶ φεύγει φιλέοντα, κἠ ἃ φιλέοντα διώκει·
Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον, ἢ γὰ ἔρωτι

In mare prospectans, illamque pulchri fluctus ostendunt
Placide frementes, in littore currentem.
Vide ne *canis* puellæ in crura irruat,
Cum è mari egredietur, neve pulchrum corpus lanier.
Illa vero ibi deliciatur, ficut ab acantho
Arida folia, quando pulchra æstas torret.
Et fugit amantem, & non amantem sectatur.
Et à linea *sacra* movet calculum: certe enim amori

κυρίως, ἐπὶ ἢ τῶ τελείαν κυνῶν, τὸ ὑλακτεῖν λέγουσιν· ὥστε τὸ βαύσδει ἐνταῦθα, ἀντὶ τῶ ὑλακτεῖ λέγεται.

12. ΚΑΧ. Τὰ ἢ καλὰ κύματα ἡσύχως ἀναθρατίζομαι, διὰ τὴν αὐτὴν τὴν Γαλάτειαν ἐπὶ τῶ αἰγιαλῶ τρέχουσαν. ἢ αὐτὴν τὴν Γαλάτειαν φησὶν ἐπιτρέχουσαν ἡσύχως κυμαίνει τῶ αἰγιαλῶ εἰς τὴν θάλασσαν ἀμφαίζειν, κἠ ὥσπερ ἐν κατέτρεχεν διὰ τὴν αὐτὴν τὸν μορφὴν τὴν θάλασσαν, τὸ καχλάζοντα, ἀντὶ τῶ ἠχοῦντα, ἐ τρόπῳ ὀνοματοποιίας. ἢ καχλάζειν, τὸ ψοφεῖν τὸ κῦμα φερόμενον ἐπὶ τὰς κάχληκας· τὸ ἢ, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν, μεταπυμικῶς ἀπὸ τῶ γαλήνης τῶ θαλάσσης, πρὸς Γαλάτειαν τρέπεται, κἠ λέγει ἐκείνων αὐτὴν τῶν κυμάτων βαίνειν.

13. ΦΡΑ. Σκοπεῖ ὅπως μὴ ἐπὶ ταῖς κνήμαις τῶ παιδὸς, ἤγουν τῶ Γαλατείας, ὀρμήσῃ, ἐπιπηδήσῃ ὁπὸ τῶ θαλάσσης, ἐρχομένης, κἠ καλαμύξῃ τὸ σῶμα τῆς αὐτῆς σῶμα· ἤγουν, καλαξάσῃ, καλασταράξῃ.

15. ΑΥΤ. Οἰκοθεν, ἀπὸ τῶ οἰκείας φύσεως, διαῤῥήγνυται ὑπὸ τρυφερότητος. ΑΚΑ. Ὡς ἀπὸ τῶ κιτάρας οἱ πάππαι. χαῖται γὰ οἱ πάππαι τῶ κιτάρας. λέγονται ἢ οἱ πάππαι χαῖται, ἀφ' τὸ κόμαις ἐοικέναι. καπυραὶ ἢ, αἱ κεκαυμέναι ὑπὸ τῶ ἡλίε ἀφ' τὴν θερμότητα ἢ λεπτότητα ὡς οἱ ἄλλοι.

17. ΦΕΥ. Καὶ φεύγῃ σε θηλυότι φιλέοντα, κἠ ἃ φιλέοντα διώκῃ, ἤγουν ζητῶ· ἐνταῦθα τὸ ἐρωτικὸν αὐτῆς, κἠ παιδέργου σημαίνῃ. τὸ γὰ φιλῶντα φεύγῃ, ἃ φιλῶντα ἢ διώκειν, κακοήθους, ὁ ἐστὶ κἠ ἐπιφθόνου εἴθηται σε, ὦ Πολύφημε, φιλῶντα, φεύγῃ κἠ ἃ προσδέχεται, μισοῦντα ἢ διώκει, ἤγουν εἰς πόθον ἄγῃ πέρατος.

18. ΚΑΙ. Παροιμία· κἠ ταῦτα τρόπον ποιεῖ, ἢ κακῶ τυχῶ σου.

Ἄλλως.

Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
Τῷ δ' ἔπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, καὶ τάδ' ἄεισεν.20

ΔΑΜΟΙΤΑΣ.

Εἶδον ναὶ τὸ Πᾶνα τὸ ποίμνιον ἀνίκ' ἔβαλλε,
Κἄμ' ἔλαθε, ὃ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκύν, ὡς ποθόρημι
Ες τέλος. αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων,
Ἐχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.

Sæpe, ô Polypheme, quæ non pulchra sunt, ea pulchra videntur,
20 Post hunc Damœtas incepit, & hæc cecinit;

DAMOETAS.

Vidi per Pana ovium gregem cum peteret,
Nec me latuit, neque hunc meum unicum dulcem *oculum*, quo utinam videam
Usque ad finem. Sed vates Telemus hostilia prædicens,
Hostilia ferat domum, ut suis liberis adserver.

Αλλως. ᾗ ὅταν προσποιῇ σὺ μὴ φιλεῖν αὐτὴν, πάντα κάλλιον κινεῖ καθελκύσαί σε πρὸς τὴν ἑαυτῆς ἔρωτα. ἡ δὲ λέξις μεταφορικῶς λέγεται παίζοντων τὸ κοτυλίκτως λεγόμενον ζατρίκιον. ἐκεῖνοι γὰρ ὅταν πολλὰ ποιήσωντες δύνανται ἑτέρους νικῆσαι τὴν ὁμοίαν πάικτορα, κινοῦσι καὶ τὴν λίθον γραμμικῶς λίθοι, ἢ ὅταν βασιλέα καλέμενον. Αλλως. Γράψαι τὸ ξέσαι, οἱ παλαιοὶ ἔλεγον. λίθον γὰρ ἔγραφον καὶ ἐξέλεπτον τὸ ξέον, γίνεται γραμμὴ ἡ λάξευσις. λίθον δὲ ἀπὸ γραμμῆς ἐνταῦθα λέγει, τὸ λίθινον ἄγαλμα. ὁ δὲ τῆς ἐθέλεται ἡ Γαλάτεια καὶ τὸ λίθινον ἄγαλμα, εἰς τὴν αὐτῆς ἔρωτα ἐπιστάσαι. δι' ὑπερβολὴν κάλλους. ΕΡΩ. Οὕτως πολλάκις ὦ Πολύφημε ὑπ' ἔρωτος, τὰ μὴ εὔμορφα, εὔμορφα φαίνονται. διὸ μὴ θαύμαζε εἰ ἐρᾷ σε ἡ Γαλάτεια ἀμόρφου ὄντος. τοιοῦτος γὰρ ὁ ἔρως, ἀποδιάζει τὴν ἀλήθειαν τῶν ἐρώντων.

20. ΔΑΜ. Εἰ τοῦ Δάφνιδι ᾖδε μὲν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, αὐτὸ δὲ ἤρξατο, ἐπροοιμιάζετο. ὁ γὰρ Δαμοίτας ᾄδει, ὡς οὐ προσέπτη τοῦ Πολυφήμου τὴν ἀπόκρισιν τοῦ λόγου ποιεμένου.

21. ΕΙΔ. Καὶ γὰρ εἶδον ὡς λέγεις τὴν Γαλάτειαν ἡ τὸν Πᾶνα, νίκησε τὸ ποίμνιον ἐμηλοβόλει, καὶ οὐκ ἔλαθε μὲ τὸν ἐμὸν ἕνα καὶ γλυκὺν ὀφθαλμὸν, δι' ὃν πῶν βλέπω καὶ βλέψω δι' ὅλης μου τῆς ζωῆς· τοῦτο γὰρ τὸ εἰς τέλος, τὸ ἢ ἀναβάλλω, σημαίνει τέσσαρα. τὸ προοιμιάζομαι, ὡς τὸ, ἀνεβάλλετο καλὸν ἀοιδήν· τὸ ἀναχρῶ καὶ ἀναπίμπλαμαι, ὡς τὸ, καὶ οἱ μὲν τεττίγες μουσικὴν ἀνεβάλλοντο σύνεσιν· τὸ ἐνδύομαι, ὡς τὸ, ἀναβαλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον· καὶ τὸ ἀπατῶμαι, ὡς τὸ, ἀναβάλλομαι τῶδε δ' πράγματος.

23. ΤΗΛ. Οὗτός ἐστιν ὁ Τήλεμος, ὁ παρ' Ομήρῳ Εὐρυμίδης, ἢ Εὐρύμαχος καλούμενος, ὃς μαντεύσηι ἐκέκλητο. ὃς ἐμαντεύσατο αὐτῷ, ὑπὸ τῶν χειρῶν Οδυσσέως τυφλωθῆναι. ὁ δὲ μάντις ὁ Τήλεμος,

Αλλὰ κὴ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν, ὦ ποθόρημι,
Αλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχεν· ἃ δ' αἰόισας
Ζάλοῖ μ', ὦ Παιάν, κὴ τάκε· ὃκ ὃ θαλάσσας
Οἰσρᾶ παπταίνοισα ποτ' ἄντρά τε κὴ ποτὶ ποίμνας.
Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν κὴ τᾷ κυνί· κὴ γὰ ὃκ' ἤρων
Αὐτᾶς, ἐκνυζᾶτο ποτ' ἰχία ῥύγχῳ ἔχουσα.

25 Sed & ipse ego pungens rursus eam non aspicio,
Sed dico me aliam quandam mulierem habere: ipsa vero audiens
Invidet mihi, ô Apollo, & tabescit, atque è mari
Furiosa prosilit, circumspectans ad antra & greges.
Jussi autem canem illi placidè allatrare: etenim cum amarem
Ipsam, canis ganniebat, ad femora rostrum admovens.

Τήλεμος, ὁ τὰ ἀποδυκτά μοι μαντοδόμος, ἀποδυκταίαν συμφορὰν ἀντ' ἄλλας κλήρᾳ τοῖς ἑαυτῦ παισὶ καταλέλειπται. Αλλως. ὁ μάντις ἢ ὁ Τήλεμος ἐχθρὰ ἀγορεύων, ἦγεν μαντοδόμος, ἐχθρὰ εἰδὲ φέροιτο· ἀντὶ δ, ἐνέγκαι πρὸς τ ἑαυτῦ οἶκον, ὅπως τοῖς ἑαυτῦ ἐγγόνοις φυλάξῃ αὐτά· ἐμαντεύσατο γὰ αὐτῷ τῷ Πολυφήμῳ δηλονότι κύκλωπι, ὑπ τ Οδυσσέως χεῖρῶν ἀμαρτήσαντι ὀπωπῆς. ὥσπερ τὸ, φίλος ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ δ φιλοῦντος, ἐνίοτε ἢ ἐπὶ δ φιλουμένου· ὕτω κὴ τὸ ἐχθρὸς τὸ ἐναντίον αὐτῷ ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ δ ἐχθαίροντος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ δ ἀπηχθημένου· καθὸ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ἐχθρά.

25. ΚΝΙ. Αλλὰ κὴ ἐγὼ εἰς ἕτερα διεγείρων αὐτὴν ὁ προσολέπω ἐξεπίτηδες, κὴ ἄλλην τινὰ φημὶ γυναῖκα ἔχειν· ἡ δ ἀκούσασα, ζηλοτυπεῖ με, ὦ Παιάν, κὴ ἀλαρρεῖται. ἐπὶ θαύματος χαρᾶς ἐνταῦθα ἡ ἐπίκλησις.

28. ΟΙΣ. Τὸν οἶστρον, δ μύωπος Σώστρατος ἀμαυρέμει. οἶστρος δὲ ἐστι πολέμιος τοῖς βουσίν· ὅταν γὰ δάκνωσιν αὐτὰς, οἰστρεῖν ποιοῦσι, κὴ τρέχειν πολλὴν ὁδὸν μὴ βοῦς ἐν τοῖς πεδίοις καταλιπόντας τ νομόν. μεταφορικῶς δ' φησὶν ὁ Θεόκριτος τὴν Γαλάτειαν οἰστρεῖν, κὴ θρεμμαίαν ἔρχεσθαι πρὸς τὰ ἄντρα κὴ τὰς ποίμνας δ Κύκλωπος.

29. ΣΙΓ. Λείπει τὸ ἐπέταξα, ἦγεν ἐπέταξα τῇ κυνὶ σιγᾶν, κὴ μὴ ὑλακτεῖν.

30. ΕΚΝ. Η κύων δηλονότι ἐκνυζᾶτο, ἔσαινε, κὴ κατεδῴπτευε τὸ σῶμα ἔχουσα ἀνάμεσον τ ἰχίων αὐτῆς. κνυζηθμὸς λέγεται ἡ τ κυνῶν ἄσημος ὑλακή. ἰχία δὲ, τὰ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν ἐξ ἑκατέρων τ μερῶν ὀστᾶ, ἐν οἷς ἔγκειται τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. ἔχουσι δὲ τὰ τοιαῦτα ὀστᾶ τὰ λεγόμενα ἰχία, κοιλότητας τινὰς, εἰς ἃς αἱ κεφαλαὶ τ μηρῶν ἁρμόζονται. αἱ δὲ κοιλότητες αὗται, κὴ γλυτὰ λέγονται, κὴ κοτύλαι, παρὰ τὴν κοιλότητα. τὸ δὲ ῥύγχος καταχρηστικῶς ἐπὶ τ κυνὸς νῦν λέγεται. κυρίως γὰ ἐπὶ ὀρνίων. Αλλως. ῥὶς λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων, ῥύγχος ἐπὶ κυνῶν, ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέων.

31. ΠΕΜ.

Ταῦτα δ' ἴσως ἐπορῶσα ποιεῦντά με πολλάκις, πεμψεῖ
Ἄγγελον. ἀντὰρ ἐγὼ κλᾰσῶ θύρας, ἦρε κ' ὀμόσσῃ
Αὐτά μοι τρέσδν καλὰ δέμνια ταῦσδ' ἐπὶ νάσῳ.
Καὶ γὰρ δὴν ἐσ δ' εἶδον· ἔχω κακὸν, ὥς μ' ἐλέγοντι·
Ἡ γὰ θαλάσσᾳ ἐς πόντον ἐσέβλεπον (ἦς δὲ γαλάνα) 35
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὶν ἁ μία κώρα,
(Ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται) κατεφαίνετο· τᾷ δέ τ' ὀδόντων
Λευκοτέραν ἀυγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.

Cumque me ſæpius id facere videbit, forte mittet
Nuncium: verum ego fores occludam, donec juraverit,
Quod ipſa mihi velit ſternere pulchrum lectum in hac inſula.
Neque enim deformis ſum, ut de me dicunt:
35 Certe nuper in mare inſpexi: erat autem tranquillitas:
Et pulchra quidem mihi barba, pulchra vero hæc una pupula
(Ut a me judicabatur) videbatur: dentium porro
Nitorem candidiorem, quam Parius lapis eſt, *mare* oſtendebat.

31. ΠΕΜ. Μιμύδν ἐστὶ, τὸ κλέπτοντα τινὰ δηκνύδν, ἢ φεύγοντα, ἢ τοιοῦτό τι ποιοῦντα, καὶ μιμυτὴς ἐπὶ τούτων. μιμύδν καὶ τὸ σημαίνειν ἁπλῶς, καὶ δηλοῦν. οἷον, ὁ τῆ κωφάνης κραγμὸς χήμωνα μιμύδν. ἀγγέλλειν δέ τις λόγους τινὸς πρός τινα, ἤγουν διακομίζειν. καὶ ἀγγελλὴν, τὸ ἀφ' ἑαυτῆ τινὰ λέγειν πρός τινος, καὶ ἄγγελος ἐπὶ τούτων. λέγει δὲ, ἴσως δὲ αὐτὴ ὁρῶσά με ταῦτα ποιοῦντα, πέμψει ἄγγελον τὴ ἀπαγγελοῦντά μοι πρέπον τι πρὸς αὐτῆς.

32. ΚΛΑ. Κλείω, ὁ μέλλων κλείσω, παρὰ τοῖς κοινοῖς οὐ χρήσῃ. οἱ ποιηταὶ δὲ κλῄσω λέγουσι, διαλύσει τῆς διφθόγγου, καὶ τροπῇ ῎Ε εἰς η, εἶτα τροπῇ ῎Η εἰς α, καὶ προσγραφομένου Ι ἰῶτα, κλάσω, καὶ κλᾱσῶ Δωρικῶς. δοκεῖ δὲ καὶ κλῄζω εἶναι παρ' αὐτοῖς, ἐπὶ τούτου Ζ σημαινομένου· ἀφ' οὗ μέλλων Δωρικῶς, κλῄξω. καὶ τροπῇ Ζ η εἰς α, καὶ προσγραφομένου Ι ἰῶτα, κλᾱξῶ. ἀφ' οὗ καὶ κλαξὴ κλεὶς.

33. ΝΑΣ. Τῆς Σικελίας δηλονότι. καὶ ἡδὺ ἔχω ὡς λέγουσιν εἶδος αἰχρὸν, ἤγουν ἄσχημον· ὅταν ἡ πρὸ ὀλίγου γαλήνης οὔσης, εἰς τὴν θάλασσαν ἔβλεπον, καὶ εὐμορφία μὴν ἐμοὶ τὰ γένεια· ἀπεκρίθητο ἐμοὶ, εὔμορφος δὲ ὁ εἷς ὀφθαλμός.

37. ΚΕΚ. Οἱ μὲν μονόφθαλμοι κατὰ φύσιν τοῖς δὺ μονοφθάλμοις ἄμορφοι δοκοῦσιν· ἐγὼ δὲ ὁμοίας μὲν κρίνουσιν ἀμφοτέρους τοὺς ἀνομοίους τὴν φύσιν. ΟΔΟ. Τῶν δὲ ὀδόντων ἡ λευκότης λευκοτέρα ἐδείκνυτο Παρίας λίθου. Παρία γάρ ἐστι λίθος λευκή.

* Ven. leg. ἀπὸ πειῆ τὸ ἐμοί.

Ὡς μὴ βασκανδῶ ἦ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον.
Ταῦτα γὰρ ἁ γραῖα μὲ Κοτυττάριος ἐξεδίδαξεν,
Ἃ ποκὰν ἀμάντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποτ' αὔλᾳ.
Τόσσ' εἰποῦσα, τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε.
Καὶ μὰν τῷ, σύριγγ' ὁ δ' ἔτῳ, καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὐλᾷ Δαμοίτα, σύρισδε ἦ Δάφνις ὁ βώτας·
Ὀρχεῦ τ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ.
Νίκη μὲν ἐγὼ ἄλλῳ, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο.

Ne vero faſcino læderer, ter ipſe in gremium meum inſpui.
Nam id me anus Cotyttaris docuit,
Quæ nuper meſſoribus apud Hippocoontem accinebat.
Hæc cum dixiſſet, Daphnin Damœtas exoſculatus eſt.
Et ille quidem huic fiſtulam, hic vero illi pulchram tibiam dedit.
Tibia canebat Dameetas, fiſtula vero canebat Daphnis bubulcus:
Et vitulæ ſtatim ſaltabant in molli gramine.
Vicit tamen neuter, ſed erant inviĉti.

39. ΒΑΣ. Ἵνα ἦ μὴ βασκανθῶ, τρὶς εἰς τ' ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. ποιοῦσι γὰρ καὶ μάχρι δ' νῦν μάλιστα τοῦτο αἱ γυναῖκες, τὸ τεμισητὸν ἀπατρεπόμεναι. Καλλίμαχος· Δαίμων, τοὶ κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες.

40. ΤΑΥ. Ἤγουν, τὸ πτύειν ἐπὶ κόλπον ἐδίδαξε ποιεῖν με ἐπὶ τῷ μὴ βασκάνεσθαι. Κοτυττάριος ἦ, ὄνομα κύριον· ἢ παρὰ τ' κότον ἴσως πεποίηται, καὶ γὰρ οἱ γέροντες ὀξύθυμοί εἰσιν ἢ ἀπὸ τῆς παρὰ Δωριεῦσι τιμωρίας Κοττοῦς. ἦσαν δὲ Τιμανδρίας θυγατέρες Κοτία, καὶ Εὐρύθεμις, ἃς ἐτίμησαν Ἡρακλεῖδαι, ἀφ' τὸ συναγωνίσασθαι αὐτοῖς, κατὰ τὴν εἰς Πελοπόννησον ἄφιξιν, ὡς οἱ περὶ Ἱππόστρατον ἀποφαίνουσι.

41. ΙΠΠ. Ονομα κύριον, ἢ ὄνομα τόπου.

46. ΝΙΚ. Εἰκὸς μὲν ἐγὼ ἄλλῳ, ἔχω ἦ ἥττης ἀμφότεροι ἐγένοντο.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ Ἑπτᾶ Εἰδυλλίυ.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ, ὅτι πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῆλθ, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένῃ, Λυκοπέως υἱοῖς. καὶ κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος, ἅπαντι μὲν Εὐκρίτῳ καὶ Ἀμύντᾳ. Ἐντυγχάνει δ' καθ' ὁδὸν Λυκίδᾳ τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξέρχονται τὰς ἑαυτῶν ἐρωτας. Ἐστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν.

ARGUMENTUM
IDYLLII VII.

Peregre agens Theocritus in insula Co, cum ad Ptolemaum in Alexandriam proficisceretur, amicus factus est Phrasidamo & Antigeni Lycopei filiis: vocatusque ab illis rus ad Thalysia sacra Cereris, abit eo cum Eucrito & Amynta. Incidit autem in itinere in Lycidam Cydoniatem ex Creta, & mutuo sermone suos ipsorum amores inter se recensent. Continet igitur hoc Idyllion meram rei gestæ narrationem.

ΘΑΛΥΣΙΑ, ἢ ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ,
Εἰδύλλιον ζ'.

Ἦς χρόνος ἀνίκ' ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος ἐς τὰ Ἀλεντα
Εἴρπομες ἐκ πόλιος· σὺν δὲ τρίτος ἄμμις Ἀμύντας.

THALYSIA, seu VERNUM ITER,
IDYLLION VII.

TEmpus erat, cum ego & Eucritus ad Halenta
Ibamus ex urbe, & tertius nobiscum erat Amyntas.

ΧΡΟ. Χρόνος τὸ συμπαρεκτεινόμενον τῇ συσσείσῃ τοῦ κόσμου ἀφῆμα. λέγεται δὲ ἐνίοτε μὲν καθόλυ, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ μέρυς, ὡς ἐνταῦθα. καιρὸς δέ ἐστι χρόνος δέων. λέγονται καιροὶ καὶ αἱ τοῦ ἐνιαυτοῦ ὧραι. ἦν χρόνος, ὁπότε ἐγὼ καὶ Εὔκριτος, καὶ τρίτος σὺν ἡμῖν Ἀμύντας εἴρπομες, ἀντὶ τοῦ ἀπερχόμεθα. τὸ ἕρπειν κυρίως ἐπὶ ὄφεως, καὶ σκωλήκων, καὶ ἑτέρων ἀπόδων ζώων λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ναυτέρων καὶ ἀσπιδηφορούντων δέ, ἐπὶ τοῦ βαδίζειν λέγεται. ΑΛΕ. Ἀλιεὺς ἢ δῆμος τῆς Κῶ, ἔστω καλέμενος ἀπό τινος Ἀλέντος, ἢ τόπος ἐν Κῷ ἔτως ὀνομαζόμενος ἀπὸ Ἀλεντίου τινὸς βασιλέως· ἔστι δὲ Ἀλιεὺς καὶ ποταμὸς Σικελίας. Θαλύσια, ἑορτὴ ἦν ἐτέλεν τῇ Δήμητρι μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν. Ὁμηρος. Θαλύσια γυνὴ ἀλοᾶς. Καὶ Φρασίδαμος, ἔτος ὁ καὶ φθινοτός. Τὸ δὲ ἑξῆς.

Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευξε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος
Κ' Αντιγένης, δύο τέκνα Λυκωπέος· εἴτι που ἐσθλὸν
Χαῶν τῷδ' ἔτ' ἄνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε κ' αὐτῶ
Χάλκωνος, Βύρειαν ὃς ἐκ ποδὸς ἄντλεε κρήνην,

Nam Cereri faciebant Thalysia, Phrasidamus
Et Antigenes, duo filii Lycopei: si quid boni restat
5 Adhuc ex antiquis illis *nobilibus*, inde à Clytia atque ipso
Chalcone, qui Burëam fontem ab imo confecit

4. ΛΥΚ. Γράφεται κ' Λυκώπεως, ἀφ' ὧ μεγάλω, ὅπερ Αἰολικῶς προπαροξύνεται, ἐπεὶ οἱ Αἰολεῖς Αχιλλεύς, κ' Πήλευς, κ' βασιλεύς βαρυτόνως λέγουσιν· ὁμοίως κ' τὸ Λυκώπευς. ἀφ' τοῦτο ἡ τῶν εἰς ως γενικὴ παρ' αὐτοῖς προπαροξύνε).

5. ΧΑΩ. Χαὸν λέγε) τὸ ἀγαθὸν παρὰ Λακεδαιμονίοις. χαὸν δὲ κ' τὸ εὐγενές, ἢ τὸ ἀρχαῖον. ὁ δὲ νῦς τοιοῦτος. εἰτί ἐστιν ἀγαθὸν ἀπὸ τῶν ἔτι ὄντων ἀρχαίων ἀγαθῶν τ' ἀπὸ τ' Κλυτίας τε, κ' αὐτοῦ τ' Χάλκωνος, ὅτοί εἰσι τὸ ἀγαθὸν ἐκεῖνο· ἦγεν ὁ Φρασίδαμος, κ' ὁ Αντιγένης. κ' σαφέστερον φᾶναι, τοῦτο βούλεται εἰπεῖν ὁ Θεόκριτος, ὅτι ἀπὸ τ' ἀρχαίε ἀγαθε γένης τ' Κλυτίας τ' βασιλίσσης τῶν Κώων, κ' τ' παιδὸς αὐτῆς τ' Χάλκωνος, κατάγονται ὁ Φρασίδαμος κ' ὁ Αντιγένης. ὅτοι μόνοι ἀπὸ πάντων τῶν καταγομένων ἐξ αὐτῶν εἰσὶν ἀγαθοί, κ' οἱ προγονοι αὐτῶν. ἦν δὲ ἡ Κλυτία, θυγάτηρ Μέροπος, γαμηθεῖσα δὲ Εὐρυπύλῳ τῷ βασιλεῖ τ' Κώων, ἐγέννησε τ' Χάλκωνα, τ' τὴν βασιλεύσαν τ' Κώων διαδεξάμενον. τὸν δὲ Εὐρυπύλα δὲ κ' Κλυτίας ἱστορεῖται, ὅτι ὅτοι εἰσὶν οἱ ἐπὶ τ' Ηρακλείας πολιορκίας, τὴν Κῶ κατοικήσαντες, κ' ὑποδεδεγμένοι τὴν Δήμητραν, καθ' ὃν καιρὸν τῶνδε ζητοῦσα τὴν κόρῳ· ἢ νήσῳ ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος, ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ. Αλλως. Εἴτι περ ἐσθλόν] εἰτι ἀγαθοὶ ὄντες ἀπὸ ἀγαθῶν, ἤτοι, εὐγενῶν τ' ἀρχαιοτάτων (τοῦτο γὰρ δύναται τὸ, τῷ ἔτ' ἄνωθεν) καταγόμενοι· ἀπό τε τ' Κλυτίας λέγω, κ' αὐτοῦ τ' Χάλκωνος, ὃς τὴν πηγὴν τὴν Βύρρειαν, ἢ Βύρσαν (γράφεται γὰρ καὶ ὕτως) ἤ τις φασὶν ὕτως ὠνομάσθη, ἀφ' τὸ παραπλήσιον εἶναι τ' πόρον ὀθνείῃ, μυκτῆρι βοός. ἐκ ποδὸς ἄντλει· ἀντὶ τ' ἀναδίδοσ ἐποίῃ. καλῶς ἐρυσάμβως τῇ πέτρᾳ τὸ γόνυ. αὐτὸς γάρ φασιν ἐπιδημήσας τῷ τόπῳ τὴν ἔκρηξιν τ' πηγῆς ταύτης εἰργάσατο· εἶτα χαλκῶν ἀνδριάντα εἰς τόπον ἑαυτοῦ κατασκευάσας, ἤρεισεν αὐτὸν τῇ πέτρᾳ, ὀθνεῖ ἡ πηγὴ ῥεῖ, κ' ἀπὸ τ' ποδὸς αὐτοῦ ἐποίησεν αὐτὴν ἀναδίδοσ.

6. ΒΟΥ. Οτι ὁ Χάλκων ἐβασίλευσε τ' Κώων, εὑρέθη ἐν τοῖ τόπῳ τ' Κῶ ἡ πηγὴ μὴ πρότερον οὖσα, ἧς νῦν ὁ Θεόκριτος μέμνηται, εὑρέθη δὲ ὕτως, ἀνηγγέλθη τῷ βασιλεῖ παρά τινος τ' ταῦτα ὀφιῶν, ὅτι

ὕδατος

Εὖγ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ ταὶ δ' παρ' ἀυτὰν

Bene adnixus ad petram genu. *nata* vero circa eum *fontem*

ὕδατος ὁ τόπος ἐκεῖνος ἐνδομυχεῖ. καὶ ὁ βασιλεὺς ἀντεπισατήσας τῷ τόπῳ, ἠυτέργησεν ὅσα σωίτεινε πρὸς τὴν τοῦ ὕδατος ἐκρηξιν. τοῦτο δὲ δηλοῖ τὸ, ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν. ὅτι ὁ Χάλκων, ἀφ' ὧν οἰκείων ποδῶν, καὶ δι' ἀνεπισασίας ἤνυσεν, ἦγεν κατεργάσατο καὶ κατάρθωσε τὴν κρήνην. τὸ δὲ, εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ, τοῦτό ἐσιν ὅτι αὐτὸς ὁ Χάλκων, ἀχὶ ὀρθοσάδὶν ἱσάμενος, ἀλλὰ, ὕτω δέησαν, κάμψας τὸ γόνυ καὶ καλῶς ἐρεάσας καὶ ἐκρίζας τοῦτο τῇ πέτρᾳ τῇ πρὸς τῇ κρήνῃ, αὐτοσχεδὶ κατεπράξατο τὴν τοῦ ὕδατος ἔκρηξιν. Βύρσιναν δὲ, ὅτι ἀπὸ κεφαλῆς βοὸς ἐκ λιθὸς πεποιημένης τοῦκει τὸ ὕδωρ ἐκρεῖν, ὅτε τοῦ Χάλκωνος μηχανησαμένου τε καὶ κατασκευάσαντος. ἡ Βύρσινα ἡ πολύρρης, ἀπὸ τοῦ βοῦ ἐπιτατικοῦ μορίου, καὶ τοῦ ῥέω. βύπαις γὰρ καὶ βυγάϊος, ὁ μέγας παῖς· Ὅμηρος, δὴ νῦν βυγάϊε. Νικάνωρ δὲ ὁ Κῶος ὑπομνηματίζων Βύρρην τὴν κρήνην καλεῖ. συμβῆναι γάρ φησιν ἐξ αὐτομάτου καὶ αὐτοφυῶς. βοὸς ῥινὶ παραπλήσιον εἶναι τὸν τόπον, ἐξ οὗ τὴν κρήνην ἐκραγῆναι ὁ Χάλκων ἐποίησεν. ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι ὁ Χάλκων ἀνδριάντα ἔστησεν εἰς τὸν τόπον ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ εὑρέθη, καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνδριάντος τὸ ὕδωρ ἐξήρχετο. καὶ νοοῦσι τὸ ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυεν, ἢ ἄνυσε κράναν, εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ, ὅτι ὁ Χάλκων ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνδριάντος ἤνυσε τὴν κρήνην Βύρσιναν, εὖ καὶ καλῶς καὶ ἐπισημόνως ἐνερεισάμενος τὸ γόνυ τοῦ ἀνδριάντος ἐν τῇ πέτρᾳ τῇ πρὸς τῇ κρήνῃ· εἰ δὲ τοῦτο ὕτω νοήσεις, νοῆσαι ὀφείλεις καὶ Βύρσιαν κρήνην, τὴν πολύρρην, καὶ πολυχεόμενα. εἰσὶ δέ τινες οἱ τὸ ἐκ ποδὸς ἐνόησαν, τὸ ἔξω τοῦ πεπατημένης ὁδοῦ. λέγοντες ὅτι ἡ πηγὴ ἀφ' ἧς ὁ λόγος, ἐκ ἦν κατὰ τὴν δημοσίαν ὁδὸν, ἀλλ' ἐκ τοῦ Βύρρινα] γράφει δὲ καὶ ὕτως κρήνη ἡ Βύρρινα τοῦ Κῶ. καὶ Φιλητᾶς, Νάσατο δ' ἐν προχοῇσι μελαμπέτροιο Βορίνης. Νικάνωρ δὲ ὁ Κῶος ὑπομνηματίζων φησὶ, Βύρρινα πηγὴ ἐν τῇ νήσῳ ἐσὶν, ἢ τὸ ἀφ' ὕψους καὶ τῆλε βοὸς ῥινὶ παραπλήσιος, ἢ ἐσὶ ῥέυσα ἐκ πέτρας ἀφ' βοὸς κεφαλῆς. ΠΟΔ. Ητοι ταχέως, ἢ ἔξω τοῦ πεπατημένης ὁδοῦ. οἱ δὲ φασιν ἐκεῖσε ἐφισάναι ἀνδριάντα, καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς ἐκχεῖσθαι τὸ ὕδωρ. διὸ καὶ ἔφη, εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ, ἢ σπευδαίως κατήρτησε τὴν κρήνην. καὶ ἡμεῖς φαμὲν ἐκ ποδὸς οἷον, εὐθέως. εἰ μὴ μεταφορικῶς ἔταξε τὸ ἐκ ποδὸς, ἦγεν, ἐξ ἐδάφους, καὶ τοῦ πρώτης ὑποσάσεως. καὶ γὰρ Ὅμηρος τὰ κατώταλα τῶν ὀρῶν μέρη, πείατον φησὶ πόδα. τὸ δὲ εὖ γ' ἐνερεισάμενος, σωεκδοχικόν· παντὶ τῷ σώματι τῇ πέτρᾳ ἐνερεισάμενος ὅθεν χείται. Ἄλλως. Ἐκ ποδὸς ἄνυεν· ἦγεν, ἐκ βάθους ἢ ἀφ' ὑψηλοῦ. πόδες γὰρ τὰ πλησιάζοντα τῇ γῇ τῶν ὀρῶν· ἢ γειταίως προσκαθίσας τῇ πέτρᾳ. τινὲς δὲ φασιν, ὅτι οἱ ξενωπὸς ὀρύσσοντες, τὸ μὲν γόνυ ἐρείδουσι τῇ γῇ, τῷ δὲ ἑτέρῳ ποδὶ τὸ σκαπτόμενον κλαμβάνουσι χῶμα, καὶ ὀπίσω αὐτῶν διωθοῦνται. ὕτως ὃν καὶ ὕτος ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ τῇ συνεργείᾳ τοῦ ἑτέρου ποδὸς, τὴν κρήνην ἐποίησε.

7. ΤΑΙ. Αἱ δὲ παρ' αὐτὴν τὴν πη-

Αἰγειροὶ πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι.
Κὤπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, οὐδὲ τὸ σᾶμα
Ἀμῖν τῶ Βρασίλα κατεφαίνετο· καί τιν' ὀΐτᾳν
Εὐθὺς σὺν μοίσαισι Κυδωνικὸν εὖρομες ἄνδρα,
Ὄνομα μὲν Λυκίδαν, ἦς δ' αἰπόλος· οὐδὲ κέ τίς μιν
Ἠγνοίησεν ἰδών, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐώκει.
Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τραγοῖο
Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον·

Populi ulmique umbrosum nemus efficiebant,
Viridibus foliis tectæ frondentes.
Necdum vero mediam viam emensi eramus, & nondum sepulcrum
Brasilæ nobis apparebat, cum in quendam viatorem
Cydonicum virum bonum, & Musis dilectum, incidimus.
Nomen erat Lycidas, pastor vero caprarius erat: neque aliquis ipsum
Ignorasset aspiciens; nam caprario admodum similis erat.
Ex hirsuto enim & villoso exuvio hirci habebat
Fulvam pellem humeris indutam: recens coagulum adhuc redolentem,

πηγὴν αἰγίφροι καὶ πτελέαι εὔσκιον ἄλσος ἐποίην, κομῶσαι καὶ θάλλουσαι φύλλοις, ἤγουν δασείαις ὕσαι. κλείβρη ἀεὶ θηλυκῶς· αἰγίφρος ὁ, σύνοτε μὲν ἐπὶ ἀρσενικῶς, σύνοτε δὲ ἐπὶ θηλυκῶς λαμβάνεται. ἡ δὲ παρὰ, σύνταῦθα πλησιότητα δηλοῖ. κατηρεφέες δὲ, σκιώδεις.

10. ΚΟΥ. Καὶ ὔπω τὴν μέσην ὁδόν, ἀντὶ τοῦ, τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ. μέση γὰρ κοινῶς μεσάτη, παρὰ ποιηταῖς. ΒΡΑ. Οἱ γράφοντες ἀμφὶ τοῦ, ἁμαρτάνουσιν. ἐγένετο γὰρ Βρασίδας Λάκων τὸ γένος, ὁ δὲ Βρασίλας Κῶος. ὁ Λακεδαιμόνιος δὲ Βρασίδας ὁ θάπτεται ἐν Κῷ, ἀλλ' ἐν Ἀμφιπόλει.

11. ΚΑΙ. Καί τινα σωοδίτην εὔρομες, ἀντὶ τοῦ ἔχομεν, ἄνδρα, μουσικὸν ἀγαθὸν, Κυδωνικὸν, τουτέστι Κρητικόν. Κύδων γὰρ πόλις τῆς Κρήτης, ἀπὸ Κύδωνος Ἑρμοῦ, καὶ Ἀκακλίδος. καὶ Ὁμήρου· Ἐν δὲ Κρῆτες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κυδῶνες.

13. ΑΙΠ. Ἦν δὲ τὸ ἐπιτήδευμα δηλονότι αἰπόλος. οὐκ ἂν δέ τις αὐτὸν ἠγνόησεν ἰδὼν, ἐπεὶ ἐξόχως καὶ ὑπερβαλλόντως αἰπόλῳ ὡμοιωμένος ἦν.

15. ΛΑΣ. Αντὶ τοῦ τετριχωμένης ἐνταῦθα, οὐκ ἀντὶ τοῦ δασέος. καὶ ἀεὶ ἴσως ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου, ὀφείλει τὸ λάσιον λαμβάνεσθαι.

16. ΚΝΑ. Κνακὸν, ἤγουν ξανθὸν, ἢ λευκόν. λευκὸν μὲν ἀπὸ τοῦ καρποῦ· ξανθὸν

Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγξετο πέπλος
Ζωστῆρι πλακερῷ· ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω
Δεξιτερᾷ κορυνᾶν· καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς
Ὄμματι μειδιόωντι, (γέλως δέ οἱ εἶχετο χείλευς)
Σιμιχίδα, ποῖ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις;

Circa pectus vero vetuſtum palli-
um illi adſtrictum erat
Cingulo textili, curvumque ferebat
ex oleaſtro
Dextra manu pedum: & pla-
cide ridens me appellavit
Oculo arridenti (nam riſus illi
hærebat in labris:)
Simichida, quo tu nunc in meri-
die pedes trahis?

ξανθὸν ἦ, ἀπὸ τῦ ἄνθες. Ἄλλως. ἢ ὅτι ὁ μὲν κύκλῳ αὐτῦ μίλας. τὸ ὃ σπέρμα λεῦκον τ' κνίδης· τοιῦτον ἦ κῆ τὸ τῦ κνήκυ ἄνθῳ. ἢ ψαρὸν, ἢ πυρόν. ΝΕΑ. Ἀντὶ τῦ, προσφάτυ πιτύας πνέων. εἰώθασι γὰρ οἱ τυροποιῦντες λέπρια χλομάκτραν, ἀποσπογγίζειν τὰς χεῖρας αὐτῶν, ἐν οἷς δερματίνοις εἶμασι φέρεσθαι. τάμνισος ὃ ἢ πιτύα εἴρηται, παρὰ τὸ θαμίζειν, ὃ ἐστι πυκνῦν τὸ γάλα φέρειν αὐτὸ σριφόμενον. ἢ παρὰ τὸ ταμνίαν ἀξινᾶν λέγειν τὴν χρῆσιν.

17. ΑΜΦ. Περιεσφίγξετο δὲ τοῖς σήθεσιν αὐτῦ παλαιὸς πέπλος, γέρων. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τ' ἡλικιῶν. γέρων, τριβαλὲς ἱμάτιον, ὅ ἐστι παλαιόν.

18. ΠΛΑ. Πλατεῖ. πλακὸν γὰρ τὸ πλατύ. γεάφει δὲ κῆ πλοκερῷ, ἀντὶ τῦ πεπλεγμένῳ· παρὰ τὴν πλοκὴν, κῆ τὴν ὑφήν. ΡΟΙ. Καμπύλην δὲ εἶχεν ἀπὸ ἀγριελαίυ ἐν τῇ δεξιᾷ χέρι ῥάβδον, ἢ ῥόπαλον. κορύνη δὲ κῆ ῥόπαλον τὸ αὐτό.

19. ΑΤΡ. Καὶ ἡσύχως μοι εἶπε γελῶν. ἢ σεσαρὼς, ἀντὶ τῦ ἡρέμα ἐγέλα διεγκὼς τὰ χείλη, κῆ μειδιῶν. ἐκάτι δὲ κέχρηται τῇ λέξει.

20. ΓΕΑ. Γέλως δὲ ἥπτετο τῦ χείλευς αὐτῦ.

21. ΣΙΜ. Οἱ μὲν αὐτὸν φασὶ Θεόκριτον, καθὸ Σιμιχίδυ ἦν υἱὸς, ἢ καθὸ σιμὸς ἦν. οἱ δὲ ἕτερόν τινα τῶν σὺν αὐτῷ, κῆ ἐ Θεόκριτον, ἀφ' ὧ τὸ, Σιμιχίδα μὲ ἔφωτες ἐπέσπασον. φασὶ δὲ τ' τοιῦτον ἀπὸ πατρίς κληθῆναι Σιμιχίδυ τῦ Περικλέυς, τ' Ὀρχομενίων, οἵ τινες πολιτείας παρὰ Κώοις τετυχήκασιν. Ἄλλως. Σιμιχίδα. εἰσὶ δὲ κῆ πατρωνυμικὰ ὕτως ἀπαραλλάκτως λεγόμενα κῆ ἐπὶ τ' υἱῶν, ὡς κῆ ἐπὶ τ' πατέρων. ὥσπερ ὁ Θεόκριτος Σιμιχίδα υἱὸς ὢν, Σιμιχίδαν ἑαυτὸν ὀνομάζει πατρωνυμικῶς. κῆ Ἀσκληπιάδην τ' Σάμιον ποιητὴν, Σικελίδαν κῆ αὐτὸν καλεῖ, παῖδα τινὸς Σικελίδα λεγομένυ τυγχάνοντα. ἀλλὰ κῆ ἐν τῷ εὐδυλλίῳ τῷ ὕτως λεγομένῳ, αἰπολικῷ κῆ ποιμενικῷ, κῆ τ' Εὐμήδην υἱὸν ὄντα τῦ Κρατίδα, Κρατίδαν καλεῖ κῆ αὐτόν. οἱ δὲ λέγοντες Σιμιχίδαν λέγεσθαι τ' Θεόκριτον διὰ τὸ εἶναι σιμὸν, κακῶς λέγυσι. ΜΕΣ. Κατὰ τὸ μέσον τ' ἡμέρας ἕλκεις τὰς πόδας, ἀντὶ τῦ πορεύυ. οἱ γὰρ βαδίζοντες, ἕλκοντες τὰς πόδας βαδίζυσιν.

Ἀνίκα δὴ κὴ σαύρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει,
Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες ἠλαίνονται.
Ἦ μὴν δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἢ τινος ἀστῶν
Ἀρνὸν ἐπιθρώσκεις; ὡς τεῦ ποσὶ κεισομένοιο
Πᾶσα λίθος παίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει.
Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φαντὶ τύ πάντες

Quum & lacertus sub sepibus dormit,
Neque cristatæ cassitæ vagantur.

An vocatus ad cœnam festinas? an in alicujus ex civibus.

Quum & lacertus sub sepibus dormit,
Neque cristatæ cassitæ vagantur.

An vocatus ad cœnam festinas? an in alicujus ex civibus.

Torcular insilis? nam te pedibus concitato,
Omnes calculi offensi ad soleas tinniunt.
Illi ego respondi: care Lycida; omnes te dicunt

22. ΑΝΙ. Ὁπότε κὴ ὁ σαῦρος ἢ κοινῶς λεγομένη χλωροσαῦρα, ἐπὶ τοῖς φραγμοῖς ἠρεμεῖ. ἀρσενικῶς ὁ σαῦρος. λέγει δὲ κὴ θηλυκῶς ἡ σαῦρα. φησὶ γὰρ Ἀριστοτέλης περὶ ζώων τέτταρα, ὅτι ξηραινόμενον, εἰς ἔχιν μεταβάλλει.

23. ΕΠΙ. Αἱ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τὸ τύμβον φέρουσαι τῶν πατρὸς αὐτῶν. κορυδαλίδες συναῦδα εἶδος ὀρνέου· λέγονται δὲ ἐπιτυμβίδιοι, ὅτι ἐπὶ τάφοις ὡς ἐπιπολὺ διατρίβουσιν. εἰ δὲ κορυδαλίδας τὰ σμήρια ποιοῦσι, κορυδαλίδες μὲν λέγονται, ἀφὸ τὸ κόρυσιν ἐοικέναι τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἀνάστημα· ἐπιτυμβίδιοι δὲ, ὅτι ὡσεὶ τύμβον τὸ τοιοῦτον ἀνάστημα ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσι. φέρει δὲ κὴ ἐπὶ τούτου ἱστορία τοιαύτη· ὅτι πρὸ τοῦ γενέσθαι τὴν γῆν, γεγόνασιν αὗται. συνέβη δέ ποτε αὐτῶν τὸ πατέρα θανεῖν, κὴ γῆς μὴ οὔσης, ἐπάνω ὑπὲρ τῆς κορυφῆς τοῦ ἰδίου γόνου· διὸ καὶ ἐπιτυμβίδιοι ἐπικληθῆναι. Ἄλλως. Ἐπιτυμβίδιοι, ἢ ὅτι ταῖς τάφοις συδιατρίβουσιν, ἢ ὡσεὶ τύμβον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν· ἢ παρὰ τὸ τύφω· φλογοειδῆς γάρ εἰσι. ΗΔΑ. Ῥέμβονται, πλανώμεναι φρίφονται, ὅμως κὴ αὗται ἠρεμοῦσιν.

24. ΗΜΕ. Ἡ ἐπὶ εὐωχίαν κεκλημένος σπεύδεις, ἢ ἐπὶ λωΐον τινος ἀπὸ τῶν πολιτῶν ἀπέρχῃ· οἱ γὰρ κεκλημένοι σπεύδουσιν. ἐπὶ δὲ τῶν βραδυνόντων παροιμία, ὅς τις ἐπὶ δεῖπνον κληθεὶς, ὀψὲ ἔρχεται, ἢ χαλός ἐστιν, ἢ ὁ δίδωσι συμβολάς.

25. ΝΕΙ. Οὕτως πορδωμένε σε τοῖς ποσὶ πᾶσα λίθος προσπαίσασα, ἤγουν προσκρούσασα ταῖς ἀρβυλίσιν, ἐμμελῶς ἠχεῖ. Ἀρβύλη δὲ εἶδος ὑποδήματος ἀπὸ τοῦ ἁρμόζεσθαι, θηλυκῶς ἡ λίθος, ὡς κὴ Ὅμηρος· Λιθοι ποτῶντο θαμειαὶ κὴ, Δόμον ξεστὸν αἰθούσησι τετυγμένον· λίθοις δηλονότι ξεστοῖς.

27. ΑΜΕ. Πρὸς τοῦτον ἐγὼ ἀπεκρίθην· Λυκίδα φίλε, πάντες λέγουσί σε εἶναι συρικτὴν κατὰ πολὺ ὑπερέχοντα, κὴ ἐν τοῖς ὠμοῖσι, καὶ ἐν τοῖς θερισαῖς.

Ἐμμὶ συριχτὰν μεγ' ὑπείοχον ἔν τε νομεῦσιν,
Ἐν τ' ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
Ἀμέτερον· καί τοι, καθ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
Ἐλπομαι· ἁ δ' ὁδὸς ἅδε Θαλυσιάς· ἢ γὰρ ἑταῖροι
Ἀνέρες ὑπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
Ὀλβῳ ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
Ἄ δαίμων ὄκριθον ἀνέπλησεν ἀλωάν.
Ἀλλ' ἄγε νῦν, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δ' ἦ κὴ ἀοιδή)

Esse eximium fistulatorem, inter pastores
Et messores: quod magna lætitia animum afficit
Nostrum; etsi, ut mea fert sententia, te æquiparare
Spero. Iter vero hoc nobis est ad Thalysia: sane enim amici
Viri epulum parant pulchræ Cereri,
Opum primitias offerentes. nam ipsis valde pingui mensura
Dea frumento complevit horreum.
Sed age (quoniam communis hæc via est, communis & dies)

28. ΣΥΡ. Συρίζειν, τὸ ἁβρὰ σύριγγος μέλπειν. καὶ συριχτὴς ἐπὶ τούτου. συναῦθα δὲ συριχτὴν λέγει, τὴν κοινῶς τραγωδητήν.

29. ΤΟ ΔΗ. Ὅπερ δὴ τὸ ἄδειν, ἢ τὸ εἶναί τινα συριχτήν, λίαν εὐφραίνει τὸν ἡμέτερον θυμόν. ἀντὶ δὲ, τὴν ἐμὴν ψυχήν. οὐ δὲ ποιητῶς δὲ ὁ λόγος· ἀντὶ τοῦ ἐφ' ᾧ δὴ μάλιστα καὶ αὐτὸς τέρπομαι.

30. ΚΑΤ. Κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν. ἐλπίζω φησὶν, ὅτι ὁ παρευδοκιμήσεις ἡμᾶς. καὶ Ὁμηρος, ὅτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον.

31. Ἁ Δ'. Ἐπὶ Θαλύσια ἀνυσμένη. ἢ ἐπὶ Θαλύσια ἄγουσα ἡμᾶς. Η ΓΑΡ. Ὄντως γὰρ φίλοι ἀνέρες, τῇ Δήμητρι τῇ εὐπέπλῳ, εὐωχίαν τελοῦσι τῶν καρπῶν, ἀπαρχὴν διδόντες.

33. ΜΑΛ. Εὔκαρπον γὰρ ἐποίησεν ἡ δαίμων τὴν ἄλωνα αὐτῶν ἤγουν, οὗ ἔχουσαι, ἕνεκα τοῦ πληθύοντος καρπῶν μέτρῳ κατὰ πολὺ πλουσίῳ.

34. ΕΥΚ. Ἀπὸ μέρους τοῦ κριθῆς, τὴν εὔκαρπον παρεδήλωσεν. εὔκριθον δὲ, καὶ οὐχὶ εὔσιτον ἀλωὰν προσηγόρευσε ἁβρὸν τὸ δοκεῖν πρῶτον εὑρεθῆναι τοῦ τοῦ κριθῆς καρπόν. κριθὴ δὲ ὠνομάσθη, ὅτι μὴ τὸ σῖτον προεκρίθη τῶν ἄλλων καρπῶν. ἢ παρὰ τὸ τὰς σάχνας τοῦ κριθῆς κεκριμένας καὶ ἀφεχωρισμένας ἔχειν τὰς κόκκους. ἀλωὰν δὲ τὴν ἄλωνα, παρὰ τὸ ἄλως. ἄλως δὲ, ἀπὸ τοῦ ἁλίζω, τὸ σωαθροίζω. οὐκεῖ γὰρ ἀθροίζουσι τὰς σάχνας. καὶ Καλλίμαχος· Ες τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ἁλέες δεῦτε καὶ ἅλς, ἡ θάλασσα. ὀντεῦθεν δὲ τὸ ἁλεῖς, ἀντὶ τοῦ συναφεῖς.

Βωκολιασδώμεθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
Καὶ γὰρ ἐγὼ μισῶν καπυρὸν στόμα· κἠμὲ λέγοντι
Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις ὐ ταχυπειθής·
Οὐ θᾶν· ὐ γάρ πω καθ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
Σικελίδαν νίκημι τὸν οὐ Σάμιον, οὔτε Φιλητᾶν,
Ἀείδων· βάτραχος δὲ πολὺν ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδων.
Ὡς ἐφάμαν ὀπάδες. ὁ δ' ἀπόλλων, ἁδὺ γελάξας,
Τάν τοι, ἔφα, ῥηΐναν δωρήσομαι, οὕνεκεν ἐσσί

Canamus carmen Bucolicum: forte alter alterum juverit.
Nam & ego Musarum facundum os sum; meque dicunt
Omnes cantorem optimum esse: sed ego non facile illis credo:
Non per terram. Nondum enim, meo judicio, neque præstantem
Sicelidam Samium vinco, neque Philetam,
Cantando: sed velut rana quædam contra cicadas, contendo.
Sic dixi dedita opera. Caprarius autem cum suaviter arrisisset,
Hoc, inquit, tibi pedum donabo; namque es

36. ΒΩΚ. Βυκολικὴν ᾠδὴν ἀείδωμεν. ἴσως ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον ὠφελήσει. Ὅ, τι δ' ὥτερος, Δωρικὴ ἡ συναλοιφή. τὸ γὰρ ὁ ἕτερος, ἕτερος ἀφ' οὗ ν' ὡς καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἡμαρτημένως ἐξενήνοχε τὸ, ὥτερος. ἕτερος. γὰρ ἄλλος οὐ πλέονας.

39. ΟΥ Δ. Μὰ τὴν γῆν. ὤμνυον γὰρ κατὰ τῶν στοιχείων. ὡς Ὅμηρος· Χθὶ δὲ τῇ ἑτέρᾳ μὲν ἔλε χθόνα πυλυδότειραν. τὸ δὲ κατ' ἐμὸν νόον, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν ἐμὴν κρίσιν, ὡς ἄνωθεν.

40. ΣΙΚ. Ἀσκληπιάδην φησὶ τὸν ἐπιγραμματογράφον. ὥσπερ γὰρ Σιμιχίδαν ἑαυτὸν καλεῖ ὁ Θεόκριτος πατρωνυμικῶς, ὡς υἱὸν Σιμιχίδα· καὶ τὸν Εὐμήδην Κρατίδαν, υἱὸν ὄντα Κρατίδα, ὅτου καὶ νῦν Σικελίδαν ὀνομάζει, τὸν Ἀσκληπιάδην τὸν Σάμιον, ὡς υἱὸν Σικελίδα, ὃς δοκεῖ ἀκμὴν γεγονέναι. ὁ δὲ Φιλητᾶς, Κῷος τὸ γένος· ἢ ὡς ἔνιοι, Ῥόδιος, υἱὸς Τηλέφου. ποιητὴς δὲ ἦν καὶ οὗτος.

41. ΒΑΤ. Ἠγὼ, πρὸς τοὺς εἰρημένως σοφοὺς, ἀδαήμονός εἰμι· καὶ ὥσπερ βάτραχος ἐρίζω πρὸς τὰς ἀκρίδας, ὅτω κἀγὼ πρὸς αὐτάς. ἠγὼ, τοιαύτην δὲ ἔχω σύγκρισιν πρὸς αὐτὰς, οἵαν ἔχει βάτραχος πρὸς ἀκρίδας. ὁ γὰρ βάτραχος τραχύφωνός ἐστιν. ὅθεν κἀνομάσθαι, βοατραχός τις ὤν, ὁ τῇ βοῇ τραχύς. τῶν δὲ ἀκρίδων εἰσί τινες, αἳ συρίζουσιν εὐαρμόνιον.

43. ΤΑΝ. Ταύτην σοι ἔφη τὴν ῥάβδον χαρίσομαι, διότι εἶ φυτὸν ἐπ' ἀληθείᾳ ὅλον ἐκ Διὸς εἰργασμένον. τὸ ἔφα, μόνον Θεοκρίτου· ὁ δὲ λοιπὸς στίχος τοῦ Λυκίδα.

Πᾶν ἔτ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
Ὡς μοι καὶ τεκτῶν μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρεύνᾳ
Ἴσον ὄρεος κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος,
Καὶ μουσᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
Αντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.

Totus revera germen divinitus factum.
Nam & fabrum valde odi, qui conatur
Extruere domum tam altam, quam est vertex montis Oromedontis:
Et Musarum aves, quæcunque contra Chium vatem
Ex adverso stridentes, incassum laborant.

44. ΠΑΝ. Ὅτι φιλαλήθης πέφυκας. τὸ δὲ ἐκ Διὸς, ὅτι ἀψευδής ἐστιν ὁ Ζεύς, ὡς καὶ Ὅμηρος· Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, ὅττι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

45. ΤΕΚ. Πλεῖσον ἐμοὶ μισεῖται καὶ ὁ τεκτων ἐκεῖνος, ὅστις ἐρευνᾷ, ἀντὶ τοῦ ζητεῖ, ἐργάσασθαι οἶκον, ἴσον τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους τοῦ Ὠρομέδοντος, ἐν τῇ Κῷ φασιν εἶναι τοῦτο τὸ ὄρος. Ἄλλως. Ὡς μοι καὶ τέκτων] οἶον, ὁ τέκτων ὁ καυχώμενος καὶ ἐπαγγελλόμενος οἶκον ποιεῖν Ὠρομέδοντος ὑψηλότερον ὄρους κεφαλῆς, παντελῶς ἀδυνάτου τοῦ πράξεως ὑπαρχούσης. ἢ Ὠρομάδοντα τὸν Πᾶνα σιωπᾶτος, ὁ ἐστι βασιλέα τῶν ὀρῶν, ἢ τοῦ ὄρεος. ὁ δὲ νοῦς, μισῶ καὶ τέκτονα ὃς ἐρευνᾷ οἶκον τελέσαι μεγέθος ἔχοντα τοῦ τοῦ ὄρους κορυφῆς. ἢ ὄρος ἐν Κῷ, ἀπὸ Ὠρομέδοντος τοῦ τῆσον βασιλεύσαντος. καὶ Διονύσιος τὸν Πᾶνά φησι παρὰ τὸ μέσθαι τῶν ὀρῶν, ἄλλοι τὸν κριὸν, ἄλλοι τὸν ἥλιον, ἄλλοι μοιχὸν Ἥρας εἶναι τοιοῦτον. ἢ Ὠρομέδοντος, τοῦ ὄρους τοῦ ὑψηλοτάτου τοῦ τῶν ὀρῶν μέσοντος ὕψει. ἢ Ὠρομέδοντα τὸν Πᾶνα· ἀγροικικὸς γὰρ ὁ θεός. ὄρος δὲ αὐτοῦ ἡ κατοικία, τὸ τοῦ Θετταλίας, ὡς προείρηται τοῦτος λέξει. Ἄλλως. Ὠρομέδοντα, οἱ μὲν τὸν Πᾶνά φασιν, ὡς τῶν ὀρέων μέσοντα, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο. οἱ δὲ τὸν ἥλιον ὡς βασιλεύοντα τῶν τεττάρων ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ. τὸ δὲ ἀληθὲς, Ὠρομέδων ἐστὶν ὄρος ἐν Κῷ, ὑψηλότερον τῶν ἐν τῇ Κῷ ἑτέρων ὀρέων. κατ' ἔκτασιν καὶ τοῦτο τοῦ ο. ὁ δὲ νοῦς· μισῶ τέκτονας τοὺς καυχωμένους καὶ ποιεῖν ἐπαγγελλομένους οἶκον, ἴσον τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους τοῦ Ὠρομέδοντος. τοῦτο γὰρ ἀδύνατον.

47. ΜΟΙ. Μουσῶν ὄρνιθες λέγονται πάντα τὰ εὔφωνα τῶν ὀρνέων. ἐνταῦθα δὲ τοὺς ποιητὰς λέγει μουσῶν ὄρνιθας, μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ μέτρου καὶ τῆν ἐν αὐτοῖς ἐμμέλειαν. Καὶ μουσᾶν ὄρνιχες. τὰ ἀνωτέρω συνυπακούεται ἀπὸ κοινοῦ, κατ' ἀναλογίαν τοῦ προσηθέντος. ἦγεν, ἀπέχθονται πλεῖσον ἐμοὶ καὶ οἱ ὄρνιθες τῶν μουσῶν πάντες, τουτέστιν οἱ ποιηταὶ, ὅσοι πρὸς τὸν ποιητὴν τὸν Χῖον, ἤτοι τὸν Ὅμηρον, ἀπεναντίας ᾄδοντες ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐρίζοντες, μάταια μοχθοῦσι. τουτέστι, ματαιοπονοῦσιν.

Αλλ᾽ ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ᾽ ἀοιδᾶς,
Σιμιχίδα· κἠγὼ μέν, ὄρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκῃ
Τᾶδ᾽ ὅτι ποιμὴν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἔκπονάσαι·
Εἰσεῖ Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
Χὤταν ἐφ᾽ ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα, κ᾽ Ὠρίων ὅτ᾽ ἐπ᾽ Ὠκεανῷ πόδας ἴσχῃ,
Αἴκεν τὰν Λυκίδαν ὁ τᾶς φύμφυμον ἔκ Αφροδίτας
Ρύσηται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῶν με καταιθῇ.

Sed age, quamprimum incipiamus
canere Bucolicum carmen,
Simichida! atque ego quidem *canam*
(vide quæso num tibi placeat)
Hoc quod nuper in monte breve
carmen meditatus sum:
Utinam sit Ageanacti felix navigatio in Mitylenen:
Etiam tunc cum sub occiduis hædis Notus humidos urget
Fluctus, cumque Orion in Oceano pedes sistit,
Sic Lycidam tostum ab amore
Liberaverit: nam ardens illius amor me urit.

50. ΣΙΜ. Ἄλλως ἀρξάμενος, ἄλλως ἀποδίδωσιν, ὥσπερ ἀπὸ μεταμελείας. εἰ γὰρ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τᾶς ἀρχᾶς ἀπεδίδου, εἶχεν ἂν ὁ λόγος ὅτως· ὦ Σιμιχίδα καὶ ἐγὼ μὲν ᾄσω τὸ μελύδριον, ὃ πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ ὄρει ποιήσας εἰργασάμην. σὺ δὲ ὅρα εἰ σοι τοῦτο ἀρέσκει.

52. ΕΣΣΕ. Εαυτὸν παρεισάγει Λυκίδας Μιτυληναίοις τοὺς ἐρῶντα, καὶ τοῦτο εὐχόμενον. ἄδει δὲ ταῦτα εἰς τὸν Αγεάνακτα, εὐχόμενος αὐτὸν ὑγιᾶ ἀπελθεῖν εἰς Μιτυλήνην. καὶ ὅταν δύνωσιν οἱ ἔριφοι, καὶ καταφέρηται ὁ Ωρίων εἰς Ωκεανὸν, καὶ ὁ νότος πνέων ἐλαύνῃ τὰ κύματα, ἐὰν ἐμὲ τὸν Λυκίδαν ὁ ἔρως παύσῃ.

53. Χ᾽ ΩΤ. Καὶ ὅταν ὁ νότος τὰ ὑγρὰ ἐλαύνῃ κύματα, ἐπὶ τοῖς ἐρίφοις δύνουσι. τοῦτο γὰρ δύναται τὸ, ἑσπερίοις. τετέσι, κατὰ τὸν καιρὸν, ὅτε οἱ ἔριφοι ἑσπέριοι γίγνονται, τετέσι δύνουσι τὴν ἑῴαν δύσιν· ἤγουν κατὰ τὸ δυτικὸν ὁρίζοντα. καὶ ὅτε ὁ Ωρίων δύνει τὴν ἑῴαν δύσιν, δύνει δὲ ὅτος τὴν ἑῴαν δύσιν, μετὰ τὰς Πλειάδας εὐθύς. Ἄλλως. ΕΦ᾽ ἑσπερίοις ἐρίφοις. δυνόντων γὰρ τῶν δύο ἐρίφων ἑσπέρας, νότος ταράσσει. ἢ σφοδροὶ κατὰ τὴν θάλασσαν γίνονται χειμῶνες, καὶ ὅταν ὁ Ωρίων εἰς τὸ Ωκεανὸν καταφέρηται. ΜΙΤ. Επειδὴ Μιτυληναῖος ὢν ὁ Αγεάναξ μέλλει χωρίζεσθαι εἰς τὸ πατρίδα, φησὶν ὅτι αὐτῷ καλὸς πλοῦς ἔσαι, καὶ χειμῶνος πλέῃ· ὥστε τοὺς μὲν ἐρίφους ἑσπέρας δύνειν, καὶ τὸν Ωρίωνα καταφέρεσθαι, τὸν δὲ νότον ταράσσειν τὸ πέλαγος· καταπαύσεται δέ φησιν, ὁ χειμὼν, καὶ εὐπλοήσει ὁ Αγεάναξ, ἂν αὐτὸν ὁ ἔρως παύσῃ χαρισάμενος τὸν ὥρας. ἔριφοι δέ εἰσιν ἀστέρες. ὅταν δὲ ἀνατέλλωσιν ὅτοι, ἀγριαίνεται ἡ θάλασσα.

57. Χ᾽ ΑΛ.

Χαλκυόνες ϛορεσεῶτι τὰ κύμαϊα, τάν τε θάλασσαν,
Τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ·
Αλκυόνες, γλαυκᾶς Νηρηΐσι τάι τε μάλιϛα
Ορνίχων ἐφίλαθεν, ὅσσαις τέ περ ἄλλος ἄγεται.
Αγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν
Ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο.

Et Halcyones ſternent fluctus & mare,
Atque Notum, atque Eurum, qui extremas algas movet:
Halcyones, quæ à glaucis Nereïdibus maxime
Inter aves diliguntur, quæcunque è mari victitant.
Utinam Ageanacti naviganti in Mitylenam
Omnia tranquilla ſint, ut in commodum portum perveniat.

57. Χ' ΑΛ. Ἀλκυὼν θυγάτηρ Αἰόλου καὶ Καναβῆς, γυνὴ δὲ Κήυκος. Αλέξανδρος δὲ φησιν ὁ Μύνδιος, ὅτι αὐτὴ θεῶν λέλοιϛε Νηρηίδων Λεύκοθέαν, Παλαίμονα, Αφροδίτην· ἀλκυόνες δ' ἂν ϲπληθησαν παρὰ τὸ ϲὺν ἁλὶ κύειν. Αντίγονος δὲ φησιν, ὅταν γηράϲκωϲιν αἱ ἀλκυόνες, κήρυλοι καλοῦνται. Αριϲτοτέλης δ' διήρηϲεν, ἀλκυόνα καὶ κήρυλον, καὶ κορώνην. οἱ δὲ φασιν, ὅτι τὰ ἄῤῥενα τοῦτον, κήρυλοι καλοῦνται. ὅπερ ἀληθές ἐϛι. Θρηνητικὸν δὲ τὸ ζῶον, καὶ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς νεοττεῦον· τὸ κῦμα ἀφαιρεῖται τοὺς νεοττοὺς αὐτοῦ. δεκατέϲσαρας δὲ ἡμέρας φασὶν ὅταν γεννᾷ τοὺς τοὺς χειμερινοὺς τροπὰς εὐλαβεῖϲθαι, ἃς καλοῦϲιν ἀλκυονίδας· ἑπτὰ πρὸ τῆς γεννήϲεως, καὶ ἑπτὰ μετὰ τὴν γέννησιν. ΣΤΟ. Καταϲορέϲει τὰ κύματα, γαλήνας ποιήσουϲιν, ἐὰν μὲ τοῦ ἔρωτος ἐξέληται ἡ Λυκίδας.

58. ΦΥΚ. Τὸ φυκίον εἶδος βοτάνης. ἡ φύκος ἐϛὶ, τὸ χορτῶδες τῆ θαλάϲϲης ἀπόβλημα. οἱ δὲ φυκίον φασὶ, βοτάνην τὴν ϲὺν τῷ βυθῷ γινομένην, παρὰ τὸ φύειν. ἕτεροι καὶ φυκία φασὶ, τὰ ϲὺν τοῖς αἰγιαλοῖς βρύα κοκκινοειδῆ.

59. ΑΛΚ. Επαπάληψις τοῦτο. εἰϲὶ δὲ ὄρνιθες θαλάϲϲιαι, ὧν τιχοῦϲαι ϲορίνυται ἡ θάλαϲϲα. ΓΛΑ. Γλαυκὰς τὰς Νηρηίδας φηϲὶ, διὰ τὸ ϲὺν θαλάϲϲῃ ἁλφάνειν. ἀ γάρ εἰϲι γλαυκαὶ τὰ χρῶτα. λέγει δὲ, Λεύκοθέαν, Παλαίμονα, καὶ Αφροδίτην.

60. ΕΦΙ. Εφιλήθησαν ἢ φιλοῦνται. ἔϛι δὲ Αἰολικὸν, ὡς καὶ τὸ ἐκόϲμηθεν. Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παροξύνει.

62. ΩΡΙΑ. Ὥρια, ἔγκαιρα, ἐπιτήδεια· ἢ ὥρια τῷ Αγεάνακτι ἀποπλέοντι εἰς Μιτυλήνην γένοιτο πάντα, ἤγουν τὰ ἁλφὶ φερόντιδος αὐτῷ· ἢ ὥρια πάντα γένοιτο ἀντὶ τοῦ φυλακτικά· ἀπὸ τοῦ ὥρᾳ, τὸ φυλάϲϲω.

63. ΑΝΗ.

Κἠγὼ τιῶο καὶ ἄμαρ, ἀνήθινον ἢ ῥοδέντα,
Ἢ ἢ λευκοίων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων,
Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφύξω,
Παρ πυρὶ κεκλιμένω. κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρύξῃ,
Χἀ σιβὰς ἐσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ὀπὶ πᾶχυ
Κύζᾳ τ' ἀσφοδέλῳ τε πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.
Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμνημένω Ἀγεάνακτος,

Ego illo die anethinam vel roſaceam,
Aut ex albis violis coronam in capite geſtans,
Vinum in Ptelea natum è crateře hauriam,
Ad ignem recubans. interea in igne aliquis fabas torrebit,
Et thorus denſatus erit ad cubitum uſque
Cnyza, aſphodelo, & flexibili apio:
Et bibam ſuaviter, memor Ageanactis,

63. ΑΝΗ. Εἶδος ἄνθους τὸ ἄνηθον. ἀνηθίνοις ἢ ἐχρῶντο στεφάνοις, ὡς Αλκαῖος, καὶ Σαπφώ. φασὶ δέ τινες καὶ πᾶν ἄνθος ἄνηθον. παρὰ τὸ ἄνω τίνεσθαι, ἤγουν ἴσαζ. ἄνηθον τὸ μάλαθρον, ἢ ἄνισον δὲ τὸ γλυκάνισον, ι.

65. ΠΤΕ. Πτελέα τόπος ἐν Κῷ, ἢ ἐν Αρκαδίᾳ· ἢ Θεσσαλικὸν οἶνον, ἢ τὸ ὑγείας καὶ ῥώμης παρασκευαστικόν. ἢ τὴν ἐν ἀνανδρίαις δρόσον παρακρημνίαις Πτελέαις ἐμπλέκουσαι. ἢ Εφέσιον. Πτελέα γὰρ ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο. ἢ τόπος ἐν αὐτῇ, ἢ ἐν Αρκαδίᾳ. Ὅμηρος· Πτελέον ἔλαιον. ἢ τὸ ἐξ ἀνανδρίαν, αἱ ταῖς πτελέαις ἐποχοῦνται. ἢ ἀπὸ τόπου. ἔστι δὲ τόπος, μέσον Ἐφέσου καὶ Μιλήτου.

66. ΚΥΑ. Οὐμάτιον τοῦτό φησιν. ὁ γὰρ κύαμος δυσποτοίους. πόσιος δὲ χάριν τοῦτό φησιν.

67. ΣΤΙ. Υποῤῥώσομαι καὶ σιζάδα πήχεως. ἢ καὶ ἡ σρομνὴ ἔσαι ἐσιβασμένη ἐς τ' ἐπὶ πῆχυν, τουτέσι, μέχρι πήχεως. διὰ κυύζης, καὶ ἀσφοδέλου, καὶ σελίνου πολυγναμπτου, ἤγουν, πολυελικτου, πολυκαμπους. σιβὰς δέ ἐσι σρομνὴ ἐπὶ τῆς γῆς ἐν φύλλοις.

68. ΚΝΥ. Τὴν κόνυζαν, κυύζαν εἶπεν. ἔσι δὲ φυτὸν ψυκτικώτατον. ἔνθεν καὶ ἐν τοῖς θερμοφορίοις ὑποσρωννύουσι τὸ φυτὸν, τὴν θερμότητα τὴν κατὰ τὰ ἀφροδίσια σκοπουντες. Ασφόδελος καὶ βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται ἀνθήρικος. καὶ Ἡσίοδος. Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. Καὶ ἀσφοδελος, ὁ τόπος ὁ ἔχων ἀσφοδέλους. καὶ Ὅμηρος· Βῆ δὲ καθ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα. ΠΟΛ. Πολύγναμπτον λέγεται, ὅτι ἕλον ἔσιν, ὡς καὶ καμπάς τινας ἔχον.

69. ΜΑΛ. Ηγουν ἡδέως, ἐν ἀναπαύσει, καὶ ἀθρόως, ἀ θλαιρῶν εἰς τὰ μικρόταλα τῶν σκευαμάτων.

70. ΤΡΥ.

Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χείλεα θερείδων.
Αὐλησεῶντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μέν, Ἀκαρνεύς·
Εἷς δ', Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ᾄσει,
Ὡς πόκα τᾶς Ξενέας ἠράσατο Δάφνις ὁ βώτας,
Χὠς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνυν,
Ἰμέρα αἴτε φύοντι πὰρ ὄχθαισιν ποταμοῖο·
Εὖτε χιὼν ὡς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἵμον,

70 Ipsis calicibus usque ad fæces labrum infigens.
Tibiis vero cantabunt mihi duo pastores, alter Acharnensis,
Alter vero Lycopitas: & Tityrus prope accinet,
Quomodo olim Xeneam amavit Daphnis bubulcus:
Et quomodo per montem oberravit, & quomodo quercus ipsum luxerunt,
75 Quæ nascuntur circa ripas fluvii Himeræ,
Quum ille velut nix contabescebat in excelso Hæmo,

70. ΤΡΥ. Ηγουν, μέχρι τρυγὸς τὸ ἐν τῷ πυθμένι τῆ κύλικος τὸ οἶνον. τρυξὶ δὲ κυρίως, ὁ νέος οἶνος λέγεται. καλαχρηστικῶς δὲ, καὶ ὁ παλαιός. νῦν δὲ τὴν τρυγίαν λέγει.

71. ΑΥΛ. Αντὶ τοῦ αὐλήσουσι. αὐλεῖν τὸ δι' αὐλοῦ μέλπειν. σύνταῦθα δὲ τὸ αὐλησεῦντι, ἀντὶ τοῦ, ᾄσουσιν. ΑΧΑ. Ατλικός. Αχάρναι γὰρ δῆμος τῆς Ατλικῆς.

72. ΑΥΚ. Ηγουν, Αἰτωλός. Λυκωπίτας γὰρ, ὁ ἀπὸ Λυκώπης. ἡ δὲ Λυκώπη, πόλις Αἰτωλίας. ἢ ἀπὸ δήμου. Λύκωπος γὰρ δῆμος ἀπίκων. ἢ Λυκωπίτας· ὁ Λυκωπέως ἔχων τὴν κλῆσιν. ΤΙΤ. Ὄνομα κύριον αἰπόλου. τινὲς δὲ παρὰ Δωριεῦσι, τοὺς σατύρους ἀποδεδώκασι λέγεσθαι.

73. ΞΕΝ. Ὄνομα κύριον ὡς τὸ, Κενέας. ἀπέδοσαν δέ τινες τὸ ὁ Κρήτης ξένης. ἢ γράφει, τὸ ξανθᾶς, ὡς ἔν τισιν. Αλλως. μία τῶν νυμφῶν ἡ Ξενέα, ἢ ὄνομα κύριον.

74. Χ'ΩΣ. Τὸ πᾶν· καὶ ὅπως περιήρχετο τὸ ὄρος ζητῶν αὐτήν. καὶ ὅπως αἱ δρύες αὐτὸν ἐθρήνων, αἵτινές εἰσι παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἰμέρα· ὁπηνίκα ὡς χιὼν διερρεῖτο ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπὸ τὸν Αἷμον τὸ ἐπιπολὺ διήκοντα. ἢ ὑπὸ τὸ Ἄθων, ἢ ὑπὸ τὴν Ροδόπην, ἢ ὑπὸ τὸ Καύκασον τὸ πρὸς τὰ ἕῳα τῆς γῆς ὄντα.

75. ΙΜΕ. Ἰμέρα γενικὴ πτῶσις. ἔστι δὲ πόλις Σικελίας, καὶ πηγὴ, καὶ ποταμὸς ἀπὸ ταύτης ἔχων τὴν ἀρχήν· ἡ πόλαμὸς Σικελίας, καὶ πόλις ὁμώνυμος.

76. ΑΙΜ. Αἵμος, ὄρος Θρᾴκης ἀπὸ Αἵμου τοῦ Βορέου καὶ Ωριθυίας. καὶ ἡ Ροδόπη, ὁμοίως ὄρος τῆς Θρᾴκης, καὶ ἔτι ὁ Ἄθως. ὡς παρὰ Απολλωνίῳ τῷ Ροδίῳ· Ἄθω ἀντέλλε κολώνη Θρηϊκίη. καὶ Σοφοκλῆς· Ἄθως σκιάζει νῶτα λημνίας ἁλός. ὠνόμασαι δὲ, ἀπό τινος γίγαντος Ἄθω, ὃς ἦν Ποσειδῶνος καὶ Ροδόπης τοῦ Στρυμόνος. ἀπὸ τῆς μητρὸς δὲ τοῦ Θρᾴκης τὸ ὄρος· ἀπὸ δὲ τοῦ υἱοῦ, τὸ πέλαγος ἐπωνόμασαι.

77. ΚΑΥ.

Ἢ Ἄθῳ, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἑκατόεντα.
Ἀσῇ δ' ὡς ποκ' ἔδεκτο τὸ αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
Ζωὸν ἐόντα, κακῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος·
Ὡς τέ νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
Κέδρον ἐς ἀδείαν μαλακοῖς ἄνθεσι μέλισσαι·

Vel in Atho, vel Rhodope, vel in extremo Caucaſo.
Cantabitque quomodo olim *incluſum* exceperit paſtorem ampla arca
Vivum, ob malam impietatem heri:
Et quomodo ipſum ſimæ aluerunt ex pratis venientes
In cedrum dulcem, mollibus floribus, apes;

77. ΚΑΥ. Τὸν ἐν ἑκάτοις μέρεσι τᾶς γᾶς ὄντα. Ἄλλως. Αἰτόν φασιν εἶναι ποταμόν. περὶ ἧς τὰς τόπους ἔστ Καυκάσω ὄρους λάβρως φερόμενον, τὰν χώραν Προμηθέως λυμαινόμενον, ὃν ἀπέσρεψεν Ἡρακλῆς. ἐξ ὧ φασιν ὁ μῦθος.

78. ΑΙΠ. Τὶς αἰπόλος καλέμενος Κομάτας, ταυτὸν δὲ ἐὼν εἰπεῖν Μενάλκας, τᾷ οἰκείᾳ δεσπότᾳ θρέμματα νέμων ἐν Σικελίᾳ ἐν τῷ ὄρει τᾷ Θυρίας ἔβυε συχνάκις ταῖς Μέσαις. ὁ δὲ δεσπότης αὐτᾷ δυχεράνας, κατέκλεισεν αὐτὸν εἰς λάρνακα ξυλίνᾳ, πειράζων εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ Μῶσαι. δύο δὲ μηνῶν ἐλθόντων, παραγενόμενος καὶ ἀνοίξας, ζῶντα μὲν αὐτὸν εὗρε, πλήρη δὲ καὶ τὴν λάρνακα κηρίων. Ἄλλως. Εὐρέα λάρναξ. Λύκιος φησὶ τᾶς Θυρίας ὄρος. θάλαμον ὑφ' ὃ ἄντρον τῶν νυμφῶν. καλοῦσι δὲ αὐτὸ Αλυσίας οἱ ἐπιχώριοι, ἀπὸ τᾶς παραῤῥεόντος Αλυσίᾳ ποταμοῦ. ἐν τούτῳ ποιμὴν ἐπιχώριος δεσπότᾳ θρέμματα βόσκων, ἔβυε συχνῶς ταῖς Μέσαις. ὃ χάριν δυχεράνας ὁ δεσπότης, εἰς λάρνακα κατακλείσας αὐτὸν ἀπέθετο. ἐν τούτῳ εὐξαμένου ὁ δεσπότης, βουλόμενος εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ Μοῦσαι. παραδραμόντος δὲ διμηναίου χρόνου, παραγενόμενος, καὶ τὰ ζύγαστρα τᾶς λάρνακος ἀνοίξας, ζῶντα κατείληφε, καὶ τὴν λάρνακα πεπληρωμένην κηρίων εὗρεν. ἄνακτα δὲ φησὶ τὸν δεσπότην.

79. ΚΑΚ. Διὰ τὰς κακοτρόπους δυστυχίας τοῦ δεσπότου αὐτοῦ. φασὶν ὅτι ὁ Θεόκριτος τὰ περὶ Δάφνιδος, εἰς τὸν Κομάταν τοῦτον ἐξέθηκε. τοῦτον γὰρ ἡ μήτηρ ἐξέθηκε, τὸν πατέρα ἄνακτα εὐλαβουμένη, εἰδυῖα ὅτι ὑπ' αὐτοῦ ἀποκτανθήσεται λέγουσα.

80. ΩΣ. Οπως τε αὐτὸν αἱ σιμαὶ μέλισσαι ἔτρεφον ἀπὸ τῶν λειμώνων, δι' ἀνθέων ἁπαλῶν ἐρχόμεναι εἰς τὴν κέδρον, τὴν λάρνακα, ἥτις ἦν ἀπὸ κέδρου κατεσκευασμένη, τὴν ἀδείαν διὰ τὴν ἐπισκοπὴν δηλονότι τῶν θεῶν. σιμὰς καλεῖ ἔθος τὰς μελίσσας. τὸ γὰρ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς ἐργασίας αὐτῶν ἄγος, σίμβλον καλοῦμεν, ὅπερ τὸ κάματον τῶν σιμῶν βάλλομεν, σιμβόλιόν τι ὄν.

Οὕνεκά οἱ γλυκὺ μῆσα κ' στόματ' χέε νέκταρ.
Ὦ μακαριστὲ Κομάτα, τὺ θὴν παῖδε τέρπνα πεπόνθῃς,
Καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὺ μελισσᾶν
Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὅλον ἐξετέλεσας.
Αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὄφελες ἦμες,
Ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας,

Eo quod illi Musa dulce nectar in os infuderat.
O beate Comata, tibi hæc jucunda acciderunt:
Et tu in arcam inclusus fuisti, atque tu apum
Favis pastus totum annum exegisti.
Utinam meo tempore inter vivos fuisses numeratus!
Tibi enim pascerem in montibus pulchras capellas,

82. ΟΥΝ. Ἦγον διότι ἔχει κατὰ τ' στόματος αὐτ῀ ἡ μῆσα γλυκὺ νέκταρ. ἦγον, διότι ἦν ἄρισ' μυσικός. αἱ Μῆσαι γὰ αὐτὸν ᾠδὴν ἐποίησαν, ἢ αἱ Μῆσαι αὐτὸν γλυκύταλον τραγῳδὸν ἐποίησαν. δηλοῖ δ' ἀφ' τ' νέκταρ', ὑπερβολικὴν τὴν μελιχρότητα. ἢ τὴν γλυκυφωνίαν. συνεκδοχικῶς δὲ ἀπὸ μιᾶς τὰς πάσας δηλοῖ. τὸ δὲ χέε νέκταρ, ἐπὶ ἀορίς῀ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἔχει. νέκταρ, τὸ τῶν θεῶν πόμα. ἀμβροσία δὲ, ἡ τούτων τροφή.

83. ΜΑΚ. Τὸ πᾶν ὦ μακαρισμῶ ἄξιε Κομάτα. σὺ δὴ ταῦτα ἔπαθες· κ' σὺ κατεκλείσθης εἰς λάρνακα, κ' σὺ μελισσῶν κηρόμελι σιτούμενος, χρόνον μιᾶς ὥρας τ' χρόνε, ἦγον τ' ἔαρ', ὅτε τὸ μέλι ἐργάζεται, ἐξεπόνασας, ἢ ἐξετέλεσας· γράφεται γὰ κ' ὅτως· ἦγον, μὴ πόνε δηήνυσας. εἴθε ἀπεκείμβρον ἦν εἶναί σε ἐναρίθμιον τοῖς ζῶσιν ἐπ' ἐμοὶ, ἦγον, ἐπὶ τῇ ζωῇ τῇ ἐμῇ. πίπλασαι τὰ ὦδὲ τ' Κομάτα ὑπὸ τ' Θεοκρίτε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ παραλαμβανόμβρα, ὑπὸ μελισσῶν τριφόμβρον τ' Κομάταν, καθάπερ ὁ Δάφνις ἱστορεῖται· ἐχὶ κεράσαν, ὃν ποτε θρέψατο ταυροπάτωρ.

84. ΚΑΤ. Η κλεὶς παρὰ Δαριεῦσι κλὰξ λέγεται. ἀφ' ἃ τὸ κατεκλάσθης.

85. ΕΞΕ. Γράφεται κ' ἐξετέλεσας. τινὲς τ' ὅλον ἐνιαυτόν· δύναται ἅτως ἡ πάντως τὸ δωδεκάμβρον λέγειν, ἀλλὰ τὴν τῶν ὡρῶν μεταβολήν. διαιρεῖται δ' εἰς δ'. τὸ γὰ ἔαρ ὁ Θεόκριτος ὥριον εἶπε· τετέσι τ' τριμηνιαῖον καιρόν. ἀφ' ἃ γὰ τριμβριαίε καιρῷ πληροῦνται αἱ τέσσαρες ὧραι τ' χρόνε. ἢ εἰς ὥρας παρεγένε, ἢ εἰς δύο μῆνας τ' ἔαρ'.

86. ΑΙΘ. Δωρικὸν τὸ αἴθε, Ἰωνικὸν τὸ εἴθε. ἔστι δ' ἐπίῤῥημα εὐκτικόν. τὸ δ' ἦμες, ἀντὶ τ' εἶναι, Δωρικῶς.

87. ΩΣ. Τὸ πᾶν ὥα ἐγὼ τὰς καλὰς σε αἶγας κατὰ τὰ ὄρη ἔβοσκον, τῆς σῆς φωνῆς ἀκούων. σὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν, ἢ ὑπὸ πίτυσι ἡδέα μελίζων, ἦγον ᾄδων, κατέκεισο θεῖε Κομάτα. κ' ἅτ' μὲ τόσα εἰπὼν ἐπαύσατο. μεθ' ὃν αὖθις κ' ἐγὼ τοιαῦτα ἔφαν· ἀντὶ τ', ἅτως ἔφλω.

Φωνᾶς εἰσαΐων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκᾳς
Ἁδὺ μελισδόμενος καταπέκλισο, θεῖε Κομᾶτα.
Χἀ μὲν τόδ' εἰπὼν, ἀπεπαύσατο· τὺ δ' ἐμεῦ αὖθις
Κἠγὼν τοῖ ἐφάμαν, Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βυκολέοντα
Εὐθλά, τά πω καὶ Ζανὸς ὑπ' ἀρχὸν ἄγαγε φάμα.
Ἀλλὰ τό γ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ᾧ τὺ γεγάρεν
Ἀρξεῦμ'. ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔλπεο μοίσας.
Σιμιχίδα μὲν Ἔρωτες ἐπέσταιεν· ἦ γὰ ὁ δείλος
Τόσσον ἐρᾷ Μυρτοῦς, ὅσσον ἔαρος αἶγες ἔραντα.

Vocem tuam audiens: tu vero ſub quercu vel pinu arbore
Suaviter canens recubares, divine Comata.
Ille hæc locutus deſiit. Poſt quem viciſſim
Ego talia dixi, Care Lycida, multa quidem alia
Nymphæ me quoque docuerunt, cum in montibus boves paſcerem,
Bona, quæ forte ad Jovis thronum fama pertulit.
Hoc vero ex omnibus maxime eximium eſt, quod tui honoris cauſa
Cantabo. ſed auſcultа, quandoquidem Muſis carus es:
Simichidæ Amores ſternutaverunt; nam miſer
Tam amat Myrtonem, quam capræ ver amant.

91. ΑΥΚ. Ἐν εἰρωνείᾳ ὡς πρὸς ἀιπόλον. ἐχρῆν γὰ εἰπεῖν, αἱ Μῶσαι, εἰ μή τις παρέργως τὰς Νύμφας ἀκούῃ Μούσας. ὅτω γὰ αὐτὰς οἱ Αυδοὶ καλοῦσιν.

93. ΖΗΝ. Ἐπὶ τὴν τοῦ Διὸς βασιλείαν. λέγῃ δ' τ' οὐρανόν.

94. ΑΛΛ. Ἀλλὰ ἐκ πάντων τοῦτό ἐσι κατὰ πολὺ ὑπερέχον, ὅπερ ἄδῃν ἄρχομαι. ἀλλ' ἐπάκουσον. Οττιν' ἀείδω] τὸ ὅ, τινὰ ἀείδω, γραφίται γὰ, ᾧ τυ γεγάρει, ἔν τισιν ἀντιγράφοις. καὶ λέγῃ, ᾧ τινί σε τιμήσω, ἢ διὰ τί, ἵν' ἦ γενική. τὸ δ' ἐκ πάντων, ἀντὶ τοῦ, ὁ μάλλω λέγω, περὶ τἄλλα διενήνοχε.

95. ΕΠΕ. Ἐπὶ φιλῇ ὑπὸ τῶν Μουσῶν. τουτέσιν, ἐπὶ μουσικὸς εἶς. ἄρχεται τῆς ᾠδῆς ὁ Θεόκριτος.

96. ΣΙΜ. Καθὸ τῶν παλαιῶν, οἱ μὲν εἰσιν ἀφίλιμοι, οἱ δὲ βλαβεροί. καὶ γάρ φησιν αὐτὸς, σφόδρα Μυρτοῦς ἐρᾷ. ὁ δὲ Ὅμηρος, ἐπ' ἀγαθῷ τ' παλαμὸν φησίν. Οὐχ' ὁράας ὅ μοι υἱὸς ἐπέπαλαεν. ἢ γὰρ περὶ ἑαυτοῦ ὁ ποιητὴς φησί. τὸ Σιμιχίδη οἱ Ἔρωτες ἐπέπαλαον. τῆς γὰ Μυρτοῦς τοσοῦτον ἐρᾷ, ὅσον αἱ αἶγες ἔαρος· τ δὲ παλαμὸν, ἐπὶ τῇ χείρονι μοίρᾳ.

98. ΩΡΑ.

Ὥρατος δ' ὃ τοὶ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τοὔτῳ,
Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. οἶδεν Ἀριστις,
Ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' Ἀριστις, ὃν ὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδειν
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι,
Ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑφ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι.
Τόν μοι Πάν, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχας,

Aratus vero qui illi viro omnino carissimus est,
Pueri sub visceribus desiderio tenetur. Novit Aristis,
Vir valde bonus Aristis: quem ne ipse quidem canentem
Phœbus cithara juxta tripodem aversetur:
Is novit, quam graviter pueri amore sub ossibus uritur Aratus.
Eum igitur, ô Pan, qui Homoles amœnos campos tenes,

98. ΩΡΑ. Ὁ Ἄρατος ἢ ὁ κατὰ τὰ πάντα φίλτατος ἐκείνῳ τῷ ἀνδρὶ, ἤγουν τῷ Σιμιχίδῃ, ἔχει πόθον παιδὸς ἐντὸς τῶν σπλάγχνων τυτέσιν, ἐν τῇ καρδίᾳ. ὁ Ἄρατος ἢ Σιμιχίδα φίλος ἦν ἥρα παιδός. ᾔδει ἢ καὶ ἠπίστατο αὐτῷ τὰ ἐρωτα Ἀριστις ὁ κιθαρῳδός. ὄνομα ἢ τῷ ἐρωμένῳ παιδὶ, Φιλῖνος.

99. ΑΡΙ. Τὰ δὲ Ἀριστοῦ, ἀλλὰ μίστα κεῖται. τὸ ἢ ἐξῆς, οἶδεν ὁ Ἀριστις, ὡς ἐν παιδὸς Ἄρατος. καὶ τὰ λοιπά. τοῦτον δέ φησι τὸν Ἀριστιν, ὃν δὲ ὁ Ἀπόλλων ἐν Πυθῶνι παρὰ τοῖς ἰδίοις τρίποσι κιθαρῳδοῦντα ἴδων, ἐπεθαύμασεν, ὃν δὲ φθονήσει αὐτῷ ἆδειν ἐκεῖ. Ἄλλως. Οἶδεν ὁ Ἀριστις ὁ κιθαρῳδός. ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ, ὁ μέγα ἄριστος, ὃν οὐδὲν σὺν φόρμιγγι, ὃν δὲ αὐτὸς ἂν Φοῖβος παρὰ τῷ τρίποδι μεγαίροι· ἀντὶ δὲ μέμψαιτο, ὅπως ἔνικα παιδὸς ὁ Ἄρατος καίεται ὑπὸ ἔρωτος ὑπ' ὀστέων· ἤγαμαι, μέχρι μυελῶν, ἢ ὑπὸ, τὸ αὐτὸς δηλοῖ ἐνταῦθα.

100. ΜΕΓ. Ἀντὶ δὲ κατὰ πολὺ ἄριστος. ποιητῶν ἢ καὶ αὕτη ἐστὶν ἐξουσία, τὸ, ὑπερθετικοῖς χρῆσθαι μετὰ ἐπιτάσεως.

101. ΜΕΓ. Τὸ μεγαίρειν, τὸ φθονεῖν δηλοῖ. συνταῦθα ἢ τὸ μεγαίροι, ἀντὶ δὲ μέμφοιτο λέγεται. σύνηθες ἢ τοῦτο τοῖς ποιηταῖς, τῷ φθονεῖν, ἀντὶτῷ μέμφεσθαι χρῆσθαι, καὶ φθόνῳ ἀντὶ τοῦ μέμψεως· ὡς παρ' Εὐριπίδῃ· Ὡς ἀπεκλείνῃ φθόνος γυναῖκας, ἃς τὸ πρῶτον οὐκ ἐκλείνομεν.

103. ΤΟΝ. Ἐπικαλεῖται τὸν Πᾶνα, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς τοιοῦτός ἐστιν. Ὁμολος ἢ Θετταλίας ὄρος, ὡς Ἔφορος, καὶ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱστορεῖ περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ὁμόλων· καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς ὑποσχήμασιν. ἢ Ὁμολος ὄρος Θετταλίας ἔνθα τιμᾶται ὁ Πάν. εὔχεται δὲ αὐτῷ ὡς παιδεραστῇ. ὁ νοῦς· ὃν παῖδα δηλονότι δι' ἐμὴν χάριν ὦ Πὰν ὃς ἔλαχες τὸ ἐπίρασον χωρίον τῆς Ὁμόλης (ὄρος γὰρ Θετταλίας ὁ Ὁμολος) ἄκλητον, ἤγουν μὴ κεκλημένον, αὐθόρμητον, εἰς τὰς σὰς δὲ Ἀράτου χεῖρας ἄγων ἐμβάλοις· ἀντὶ δὲ ἄγων ἐμβαλε. λέγω, εἴ τέ ποτε φιλῖνός ἐστιν ὁ τρυφερός· εἴ τέ τις ἄλλος.

Ἀκλητον τλώοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσας,
Εἴτ' ἐς ἄρ' ὁ Φιλῖνος ὁ μαλθακός, εἴτέ τις ἄλλος.
Κλῶ μὲ ταῦθ' ἕρδοις, ὦ Πὰν φίλε, μή τύ τι παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους
Τανίκα μαστίσδοιεν ὅτε κρέα τυτθὰ πάρειη.
Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲ χρόα πάντ' ἐνύχεσι
Δακνόμενος νάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις.

Non vocatum in illius caras manus fiſtas:
Sive is tener Philinus eſt, ſeu quiſpiam alius.
Et ſi id facias, ô care Pan, non te pueri
Arcadici ſcillis ſub latera & humeros
Tunc flagellent, cum parum carnium adfuerit.
Sin vero aliter annueris, tunc per totum corpus unguibus
Laceratus pungaris, atque in urticis dormias:

105. ΜΑΛ. Μαλθακὸς ὁ τρυφερὸς, ἀπὸ τῆς μαλάθης. αὐτὴ δὲ ἐστι κηρὸς ἀμόλυγη σωεψημένος. χρίωσι δὲ αὐτῇ τὰς τῶν σανίδων γομφώσεις. ἀφ' ἧς ἁβρὸν τὴν ἔκλυσιν καὶ τὸ τρυφερὸν, καὶ ἐν τῷ βίῳ λοιδόρημα λέγεται.

106. ΚΗΝ. Καὶ ἐὰν μὲ τοῦτο ποιήσαις, ὦ Πὰν φίλε, εἰδὲ μηδαμῶς σε οἱ παῖδες οἱ Ἀρκαδικοὶ μαστίζοιεν ὑπὸ τὰς πλευρὰς καὶ τοὺς ὤμους, τλωικαῦτα, ὁτε ὀλίγα κρέα παρείη. ἑορτή φασιν ἐτελεῖτο ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, ἐν ᾗ οἱ παῖδες τὸν Πᾶνα σκίλλαις ἔτυπτον, ὅτε οἱ χορηγοὶ λεπτὸν ἱερεῖον ἔθυον, καὶ μὴ ἱκανὸν τοῖς ἐθίσιν. Ἄλλως. ΑΡ. Οἱ Ἀρκάδες ἐπὶ θήραν ἐξιόντες, εἰ μὲ εὐθηρίας ἔτυχον, ἐτίμων τὸν Πᾶνα· εἰ τἐναντίον, σκίλλαις εἰς αὐτὸν παρῴνουν παρόσον ὠρίων τὰς θήρας ἐπισατεῖ. Μένανδρος δέ φησιν ἑορτὴν Ἀρκαδικὴν εἶναι, ἐν ᾗ οἱ Παίονες τὸν Πᾶνα σκίλλαις βάλλουσι. Χίοι δὲ, ὅταν οἱ χορηγοὶ λεπτὸν ἱερεῖον θύσωσι, καὶ μὴ ἱκανὸν ᾖ τοῖς ἐθίσι. Διό φησι κρέα τυτθὰ παρεῖη. τὸ ἐφήδων ἐν Σικελίᾳ γίνεσθαι ἀγὼν ἐν σκίλλαις· καὶ οἱ νικήσαντες, ταῦρον ὑπὸ τῶν γυμνασιαρχῶν τιθέμενον, λαμβάνουσιν ἔπαθλον.

109. ΝΕΥ. Εἰ δ' ἄλλως ὦ Πὰν τὰ κατὰ τὸν Φιλῖνον τελέσειας, καὶ μὴ βάλῃ σωελθεῖν αὐτὸν τῷ Ἀράτῳ, ἐπὶ κνιδῶν κοιμηθείης. τὸ δὲ Πᾶνά φασι γεννηθῆναι ἐκ τῆς Πηνελόπης, συλλαβοῦσαν ἐκ τῶν μνηστήρων, διὸ καὶ Πᾶν καλεῖται, ὅτι ἐκ πάντων ἐσπάρη. ἕτεροι δὲ λέγουσι τὸν Ἑρμῆν εἰς τράγον μεταβληθέντα· τούτῳ ἐραθεῖσα ἡ Πηνελόπη, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὀχευθεῖσα, ἔτεκε τὸν Πᾶνα. ἔστι δὲ ὁ Πὰν τραγόπους.

110. ΚΝΙ. Κνίδη ὑφ' ἡμῶν, ἀκαλήφη δὲ ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. ἔστι δὲ ἀγρία κνίδη, ἧς τὸν καρπὸν συλλέγουσιν, ὅταν τὸν πυρὸν ἀλοῶσιν. ἔστι δὲ καὶ ἄγριον λάχανον.

111. ΗΔΩ.

Εἶης δ' Ηδωνῶν μὲ ἐν ὄρεσι χείματι μέσῳ,
Ἕβρον παρ' ποταμὸν τετραμμένος, ἐγγύθεν ἄρκτου·
Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσι νομεύοις,
Πέτρᾳ ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν ἐκπέπτωκε Νείλος ὄρευτος.
Ὑμμες δ' Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἁδὺ λιπόντες
Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας,
Ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,

Degas vero Edonorum in montibus media hyeme,
Ad Hebrum fluvium conversus prope Arcton:
In æstate vero apud extremos Æthiopas pascas
Sub scopulo Blemyarum, unde Nilus non amplius videri potest.
Vosque dulci relicta Hyetidos & Byblidis
Unda, qui habitatis in excelsa sede flavæ Dionis,
O Cupidines pomis rubentibus similes,

111. ΗΔΩ. Εθνος Θράκης. ὅτω δὲ ψυχροτάτη ἐστὶν ἡ Θράκη, ὡς τρόπον τινὰ ἐργαστήριον ἀνέμων κληθῆναι. Ὅμηρος· Βορέης καὶ Ζέφυρος, τούτω Θρήκηθεν ἄητον. Ἄλλως. Οἱ Ηδωνοὶ, ἔθνος Θρακικόν. ἔνθα ψύχος πολὺ γίνεται· δυχείμερον γάρ ἐστι. παρὸ καὶ τὰς ἀνέμους ἐν αὐτῷ καθοικεῖν ἐμυθεύσαντο.

112. ΕΒΡ. Αλκαῖος· Εὖρος κάλλιστος ποταμῶν. Διοκλῆς δὲ καταφέρεσθαι αὐτὸν ἀπὸ Ῥοδόπης, καὶ ἐξερεύγεσθαι κατὰ πόλιν Αἶνον.

114. ΒΛΕ. Λέγω ὑπὸ τῇ πέτρᾳ, ἤγουν τῷ ὄρει τῶν Βλεμύων, ἀφ' οὗ ὁ Νεῖλος ὑδαμοῦ ἐστὶν ὁρατὸς, ἤγουν βλέπεσθαι δυνάμενος. ἔθνος Αἰθιοπικὸν οἱ Βλέμυες, ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς Αἰθιοπίας ᾠκισμένον. Ἄλλως. Βλέμυες, ἔθνος Αἰθιοπικὸν μιλανόχρουν· οἱ αὐτοὶ δὲ τοῖς Τρωγλοδύταις. ΝΕΙ. Οὐ πάνυ δὲ ἐπαληθεύει τὸν Νείλον ἀθέατον εἰπὼν, ἢ τοὺς Βλέμυας. ἐκέτι γινώσκει ὁ Νεῖλος πόθεν ἔχει τὰς πηγάς. Νείλος δὲ ἀπὸ Νειλέως, ὃς μετὰ μαχὴν ἔκτισεν Εὐκράτειν. ἢ ἀπὸ τοῦ νάειν λαίως, ὅ ἐστι κατὰ συγκοπήν. ἢ παρόσον νέαν ἰλὺν φέρει. ἢ ὅτι καθ' ἕτος πλημμυρῶν, ὡρισμένον χρόνον νάζειν δοκεῖ.

115. ΥΕΤ. Ποιησάμενος τὸν λόγον πρὸς τὸν Πᾶνα, πρὸς τοὺς Ἔρωτας τὸν λόγον ἀπέστρεψεν ἐπικαλύμμους αὐτούς. καί φησιν· ὦ μήλοις ὁμοῖοι Ἔρωτες· τοιοῦτοι, ἐρυθροὶ, Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος νᾶμα λιπόντες, καὶ τὰ ἐξῆς, ἐραστὰς ποιήσατε τὸν Φιλῆνον. Ὑετὶς δὲ καὶ Βυβλὶς, ὄρη Μιλήτου, καὶ κρῆναι. Μιλήτου γάρ φασι καὶ Αριάδος ἐγένοντο παῖδες Δαῦνος καὶ Βυβλὶς, ἧς ἐραστὴς ὁ Δαῦνος, ἀπέλιπε Μίλητον. οἰκήσαν δὲ μὴ φέρουσα, ἀπήγξατο. ταύτης ἡ κρήνη ὁμώνυμος.

116. ΟΙΚ. Καὶ οἰκοῦντες τὸν ὑψηλὸν χῶρον τῆς ξανθῆς Διώνης· ἤγουν, τὸν ἀφιερωμένον τῇ ξανθῇ Διώνῃ, τῇ μητρὶ τῆς Αφροδίτης.

Βάλλτέ μοι τόξοισι τ̀ ἰμερόεντα Φιλῖνον,
Βάλλετ'· ἐπεὶ τ̀ ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ με·
Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναῖκες
Αἰ αἰ, φαντί, Φιλῖνε, τό τοι καλὸν ἄνθος ἀπορρεῖ.
Μηκέτι τοι φερυρῶμες ὅτι τροθύροισιν, Ἄρατε,
Μηδὲ πόδας τείβωμες· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
Κοκκύσδων ναρίγμοιν ἀνιηρῆσι διδοίη·
Εἷς δ' ὑπὸ τᾶσδε φέρεσθε Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας.

Jacite mihi arcu amabilem Philinum,
Jacite: quando ille improbus non miseretur mei hospitis,
Quamvis piro ille mollior est: mulieres autem,
Hei hei, Philine, dicunt, hic pulcher formæ flos tibi defluit.
Jam ergo tibi non amplius in foribus vigilemus, ô Arate,
Nec pedes *ambulando* fatigemus; sed matutinus gallus alium
Cucuriens torporibus molestis tradat:
Soluſque Molon in hac palæstra, ô optime, ſtranguletur.

118. ΒΑΛ. Βάλλετε τοῖς ὑμετέροις τόξοις, ἢ τοξεύετε δι' ἐμὸν χάριν τ̀ ἐπέρασον Φιλῖνον· ἐπεὶ τ̀ ἐμὸν φίλον οὐκ ἐλεεῖ ὁ δύσμορος· ἤγουν, ὁ κακῶς ἀποθανούμενος, ὁ κακῶς ἀπολούμενος.

120. ΑΠΙ. Ἀπίου χαυνότερος. ἀσθενέστερος γένοιτο δηλονότι ὁ Φιλῖνος.

121. ΤΟ ΤΟΙ. Τὸ καλὸν ἄνθος σου· ἤγουν, ἡ ἀνθηρὰ καὶ εὔμορφος ὄψις σε ἀφαιρεῖται, φθείρεται.

122. ΜΗΚ. Ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἄρατον, καί φησι, μηκέτι μὲν ἐμοῦ ἕνεκεν εἰς τὸ ἑξῆς Ἄρατε, ἐπὶ τοῖς προθύροις τ̀ ἐρωμένων σκοπῶμεν.

123. ΤΡΙ. Μηδὲ τὰς πόδας ἡμῶν κατατρίβωμεν· ἤγουν, καταπονῶμεν, ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῶν δηλονότι κινοῦντες αὐτάς. Ἄλλως. ἀποστρέφει τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἄρατον, καί φησι, μηκέτι αὐτὸν φυλάσσωμεν, ἐπὶ τῶν προθύρων τὰς πόδας κατατρίβοντες, καὶ ὁ ἀλέκτωρ λυποῖ ἡμᾶς, ἅμα τῇ ᾠδῇ τῶν ἀλεκτρυόνων ἐγειρομένων καὶ φρυάντων τὸν Φιλῖνον. ἢ ὁ δὲ ἀλέκτωρ κοκκύζων ὄρθριος, ἀντὶ τ̀ κατὰ τὸν ὄρθρον, ἄλλον διδότω ἀπραξίαις ἀλυσιταῖς. τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ μ̀ τὰς φωνὰς τ̀ ἀλεκτόρων διεγειρομένων ἤδη τ̀ ἀνθρώπων ἐπὶ τὰ ἔργα, οὐ ἀπραξία γίνονται οἱ τὰς κρυφίους ζητοῦντες ὁμιλίας.

125. ΕΙΣ. Ἀλλὰ εἷς ἐξ ἡμῶν ὁ Μόλων, ἢ μολὼν, ἐπὶ ταύτης τ̀ παλαίστρας τῇ φυλακῇ κακοπαθείτω. πάλιν δὲ εἶπε τὴν προσκαρτέρησιν, ἤτοι τὴν πρὸς τὸν ἔρωτα πάλην. Ἄλλως. ἡμῶν φησιν εἷς καὶ μόνος ὁ Μόλων, ἐπὶ ταύτης τ̀ παλαίστρας ἀπαγχέσθω, μεταδιάκων αὐτὴν δηλονότι. λέγει δὲ ἢ τὴν παλαίστραν κυρίως, οὐ ἢ ἐγυμνάζετο Φιλῖνος προσλιπαρούντων αὐτόν. ἢ μεταφορικῶς, ὡς καὶ ἡμεῖς φαμὲν, ὀρθίαν τὴν παλαίστραν. Μόλων καὶ Σίμων,

Arate

Ἀμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γραία τε παρείη,
Ἄτις ὑπιφθύσδοισα, τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
Τόσ' ἐφάμαν. ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἁδὺ γελάξας,
Ὡς πάρος, ἐκ μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἡμῖν.
Χὠ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερά, τὰν ὁδὸν Πύξας
Εἶρφ' ὁδόν· αὐταὶρ ἐγών τε κὴ Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω
Στραφθέντες, χὠ καλὸς Ἀμυντίχος, ἔν τε βαθείαις
Ἁδείαις ἀκόιτοι χαμευνίοισιν ἐκλίνθημες,

Nobis autem quies curæ ſit, anuſq; adſit
Quæ deſpuens mala procul arceat.
Hæc dixeram: ipſe vero pedum mihi, ſuaviter ridens,
Sicut & antea, dedit, ut Muſarum munus hoſpitale eſſet.
Atque ipſe deflectens ad ſiniſtram, qua itur ad Pyxam,
Via pergebat: ſed ego & Eucritus ad Phraſidami *domum*
Converſi, ſimulq; pulcher Amyntichus, in profundis
Amœniſſimi junci thoris recubuimus,

Ἀράτῳ ἀντεραστάς. παλαίτερον ἢ λέγει, τὸ ἔρωτα ἐς παιδὸς, κὴ τὴν κακοπάθειαν. ὁ Μόλων, ὀνομαστικῶς εἴρηται. δύναται δὲ μολὼν μετοχὴ εἶναι, ἀντὶ ἐς μετερχόμενον.

126. ΑΜΜ. Ἡμῖν δὲ ἡσυχία μελέτω. κὴ γραία, ἢ τις ἐπάδουσα τὰ μὴ δεξιῶς ἡμῖν προχωρέοντα, χωρὶς ἡμῶν ἀποπέμπουσα κατίσχοι.

127. ΕΠΙ. Ἢ τις δ' ἐπαοιδῶν, τὰ καθ' ἡμῶν ἀποδιοπομπήσαιτο. φθύζη δὲ τὸ πτύειν. εἰώθασι δὲ αἱ γραῖαι ὅταν ἐπάδωσιν ἐπιπτύειν, τινὲς δὲ, ὀλίγῳ χρόνῳ συμπαρῦσαι.

128. ΤΟΣ. Τόσα ἔφαν. Ο ΔΕ. Αὐτὸς δὲ φησιν, ἡδὺ γελάσας, ὡς πρότερον ἐπηγγείλατο, ἀφὰ τὴν μυστικὴν ᾠδὴν ἣν ᾖσα, δῶρόν μοι ἔδωκε τὸ λαγωβόλον εἶναι, ὅπερ ἄνωθεν κορύνιον εἶπε. εἴρηται δὲ, παρὰ τὸ βάλλειν τὰς λαγωούς. ΑΔΥ. Ἡδέως γελάσας καθάπερ πρότερον ἐγέλασεν, ἅτε τῶν μυστῶν, τυτέστι τῆς ἐμῆς ᾠδῆς, δῶρον φιλικὸν ἔδωκεν εἶναι τὸ λαγωβόλον δηλονότι.

130. ΠΥΞ. Πύξα δῆμον τῆ Κῶ, ἢ τόπον ὕπνου ὀνομαζόμενον, παρὰ τὴν φύσιν ἐς Ἡρακλέους τὴν ὑπὸ τῶν Κώων γινομένην. Ἄλλως. οἱ μὲν τὸν Κῶ δῆμον· οἱ δὲ τόπον ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ἀφ' ὃ Πύξιος λέγεται. ἤγαγε τὴν ἐπὶ Πύξαν φέρουσαν ὁδὸν ἐβάδιζεν. ἢ Πύξα ὄνομα πόλεως, ἀφ' ὃ κὴ Πυξίος Ἀπόλλων, κὴ Πάν. ἤγαγε, Φύξα τις ἦν. ἐκεῖθεν γὰρ ἔφυγεν Ἡρακλῆς, αἰσχυνόμενον αὐτῷ τῶν Κώων.

133. ΑΔΕ. Ἐξωθεν δὲ ἐπιλαμβάνει τὸ παρεγγεγραμμένον κατεκλίθημεν. χίνοιο, ἤγαγε ἀπὸ χίνος γεγενημένης, κὴ ἀπὸ φύλλων ἀμπέλου.

Ἔν τε νεοθμαίτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι.
Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατ' κεφαλᾶς δονέοντο
Αἰγεφοι τηλεθάοντες τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἀντρου καταβόμβιον κελάρυσδεν.
Τοὶ δὴ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἃ δ' ὀλολυγών.
Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.

Inque recens abſciſſis læti pampinis:
Multæ autem nobis ſupra caput quatiebantur
Populique ulmique, & prope ſacer rivus
Nympharum ex antro defluens murmurabat.
Ad opacos vero frutices ardenticulæ
Cicadæ garrientes laborabant: & acredula
Procul in denſis ruborum ſtridebat ſpinis.

134. ΟΙΝ. Κυρίως τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου. Φανίας δέ φησιν οἰναρίζειν, τὸ ἀφαιρεῖν τῶν οἰναρίων καὶ τρυγᾶν. δεῖ γὰρ καὶ οἰναρίζειν τὰς ἀμπέλους, ἐπειδὰν πεπάνωσιν οἱ βότρυες.

135. ΠΟΛ. Πολλαὶ δὲ ἄγγροι καὶ πλεῖαι ἐπάνω κατὰ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν, ἐδονοῦντο, ἤγων, ὑπὸ δὲ πνεύματος ἐκλονοῦντο, ἐκινοῦντο.

138. ΟΡΟ. Σκιὰν ποιούσαις, πολυφύλλοις. ὀροδαμνίδας δὲ, πάντας δένδρα τὰς κλάδους λέγει. Μάνατος δὲ ἐτυμολογεῖ, οἷον ἐν ὄρεσι θάμνοι. Ἄλλως. ὀροδάμνας λέγουσι κυρίως καὶ ὀροδαμνίδας, τὰς ἐν ὄρει θάμνους. ἀπὸ τούτου δὲ λέγονται ἁπλῶς ὕτω, καὶ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων. ὡς ἐν τούτοις· πάντας δ' ἀκριμονάς τε καὶ ἐυθαλείας ὀροδάμνας Κίκλασμαι. ΑΙΘ. Αἰθαλίωνες οἱ τέττιγες, παρὰ τὸ αἴθεσθαι ὑπὸ καύματος. ὅταν γάρ ἐστι νότος καὶ καῦμα, μᾶλλον φθέγγονται. ἢ αἰθαλίωνες, οἱ αἰθαλώδεις, ἀφ' ὃ τὸ αἴθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. οἱ δὲ τέττιγες οἱ αἰθαλίωνες, ἤγων οἱ τῇ θέρμῃ τοῦ ἡλίου χαίροντες, πόνον εἶχον, ἤγων ἐπόνων ᾄδοντες ἐπὶ τοῖς κλάδοις τοῖς σκιεροῖς, θάσσουσι, τοῖς σκιὰν ἐμποιοῦσι, τῇ συνεχείᾳ τῶν φύλλων.

139. Α' Δ'. Η χελιδὼν, ἡ τὴν Ἴτυν ὀλοφυρομένη, ἢ ὀλολυγὼν, εἶδος ὄρνεος. οἱ δὲ ζῷόν τι ἐν βορβορώδεσι τόποις μᾶλλον ἀφάνον, ἢ ἀηδών. ὀλολυγὼν δὲ, ἀπὸ τοῦ ὀλολύζειν. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης φησὶ, πάνυ ὀλολύζειν τὸ ζῶον ἐν τοῖς ἑλώδεσι τόποις, καὶ κατὰ τὴν νύκτα ἔχειν πόνον. πολλὰ τῶν ζῳῶν ἀπὸ φωνῆς ἔχει τὴν κλῆσιν· ὀλολύζω, ὀλολυγών. κάζω, καγών· ἀείδω, ἀηδών· τρύζω, τρυγών· πλάσσω, πλαγών· κοκύζω, κόκυξ.

141. ΑΚΑ.

Ἄειδον κόρυδοι τε ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών·
Πωτῶντο ξανθαὶ ᾗ τε πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὤσδεν θέρεος μᾶλα πίονος, ὤσδε δ' ὀπώρης·
Ὄχναι μὲν παρ ποσὶ, κατὰ πλευρῆσι δὲ μᾶλα
Δαφνιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐπέχωντο
Ὄρπακες βαθύβολοισι καταβρίθοντες ἐρασδε·
Τετράενες δ' ἀπὸ πίδων ἀπολύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσσιον αἶπος ἔχοισαι,

Cantabant cassitæ & cardules, gemebat turtur.
Volitabant flavæ undique circum fonticulos apes.
Omnia redolebant æstatem uberrimam, redolebant & autumnum.
Nam pira circa pedes, circa latera vero poma
Largiter nobis volvebantur: & curvati erant
Rami prunis gravati in terram;
Quadrima vero à doliorum orificio relinebatur litura.
O Nymphæ Castalides quæ Parnassi juga tenetis,

141. ΑΚΑ. Ἀκανθὶς ὄρνεόν ἐστι ποικίλον καὶ λιγυρόν. καλεῖται δὲ καὶ ποικιλὶς, ἀφὸ τὴν χροιάν. Ἀριστοτέλης δὲ καὶ Ἀλέξανδρος φασὶ διατρίβειν ἐπ' ἀκανθῶν. τοῦτο νῦν Θεόκριτος ἀκανθίδα εἶπεν. ἢ ἀκανθίδες, ἕρπεα νεμόμενα ἐπ' ἀκανθῶν. λέγονται δὲ καὶ ἀκανθιλίδες. εἰσὶ ποικίλαι τὴν χροιάν. ὅθεν καὶ ποικιλίδες λέγονται. φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης τὸ αἷμα αἰγίδος καὶ ἀκανθίδος μὴ μίγνυσθαι.

143. ΠΙΟ. Κατὰ πολὺ πλησίον· ἦγον, ἐυκάρπου. ἢ πίονος, λιπαροῦ, λαμπροῦ. μεταφορικῶς δὲ ἀπὸ τῶν εἰς αἴσθησιν πιπτόντων ὀσφραντικῶν. ἢ πίονα εἶπε τὸν καιρὸν τῆς ὥρας, ἀφὸ τὸ ἐν αὐτῷ συλλέγεσθαι τοὺς καρπούς.

144. ΟΧΝ. Ἄπια μὲν παρὰ τοῖς ποσὶν ἡμῶν πλησίον ἐκυλίετο. αἱ δὲ κλάδοι ἐκλίνοντο εἰς τὴν γῆν βραδύλοις καταβαρύμενοι. βράδυλα, τὰ κοινῶς κοκκύμηλα, ἤγουν, δαμασκηνά. καλῶς δὲ, ἔφη, τὰ μῆλα ταῖς πλευραῖς ἐπικρεμάνυσθαι. τὸ γὰρ μῆλον τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὸ ἐπιθυμητικὸν ἐφὶ τὰ σπλάγχνα εἶναι, τὰ δὲ σπλάγχνα ἐφὶ ταῖς πλευραῖς.

147. ΤΕΤ. Ἦγον τετραετὶς Ἀττικῶς· ἢ τὸ ἓν ἔτος κατά τινας. ΕΧΟ. Αἱ οἰκοῦσαι τὸ ὕψος τοῦ Παρνασσοῦ. ὄρος δὲ ἐν τοῖς Δελφοῖς ὁ Παρνασσὸς, ἐν ᾧ ἦν τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος.

148. ΝΥΜ. Θαυμάσας τὴν πόσιν τοῦ οἴνου, ἔστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὰς Νύμφας, καὶ πεπυθάνεται αὐτῶν, ἐπεὶ αὗται τὴν κρᾶσιν τοῦ οἴνου ἔχουσι. Κασταλίδας δὲ εἶπεν αὐτὰς, ἀπὸ Κασταλίας τῆς ἐν Δελφοῖς κρήνης, ἔνθα καὶ λούονται.

Ἀρά γέ πα τοίονδε Φόλω κτ' λαΐνον ἄντρον
Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστήσατο Χείρων;
Ἀρά γέ ωα τλῶον τ' ποιμβύα τ' ωοτ' Ανάπω
Τὸν κραταιὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ωοσὶ χορεῦσαι,
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκερανώσατε Νύμφαι,
Βωμῷ παρ Δάματρος ἀλωάδος; ἃς ὅτε σωρῷ

Num talem in Pholi lapideo antro
Cratera Herculi ſenex ſtatuit Chiron?
Num paſtorem illum olim ad Anapum,
Fortem illum Polyphemum, qui in montibus ſaxa torquebat,
Talè nectar movit, ut per ſtabula pedibus ſaltaret,
Quale tunc poculum miſcuiſtis Nymphæ,
Apud aram Cereris arealis? in cujus acervo

149. ΦΟΛ. Κατὰ τὸ λίθινον σπήλαιον τ Φόλω. Ἱπποκένταυροι ἦσαν ὁ Χείρων καὶ ὁ Φόλος. ἀδολεσχίαν δ' ἔχει, τὸ λίθινον σπήλαιον. Ἄλλως. Φόλος ὄνομα Κενταύρου ᾧ ἐπιξεναδεῖς Ἡρακλῆς, οἶνον ἔπιε καλὸν ἐκ Διονύσου δοθέντα. σωνὴν δ' αὐτῷ καὶ Χείρων. Ἄλλως. οἱ μὲν τὸ Πήλιον, οἱ δὲ τὴν ἐν Αρκαδίᾳ Φολόην. ἐν ἀμφοτέροις δ' ᾤκησε Χείρων, καὶ Φόλος, ὑφ' ὃν ξενισθέντα τ Ἡρακλέα φασὶ πολλοί. ὁ μὲν τοι οἶνος ὁ δοθεὶς ὑπὸ Διονύσου χαριστήριον, ἀνθ' ὧν Νάξον προσεπημψω ὁ Φόλος, χρινόμενος παρ' αὐτὸν εἰς τ Ἥφαιστον. Φόλον δέ, ἀντὶ τ Φόλου. οἱ δ' Δωριεῖς τὴν ο διφθογγον, εἰς ω μίγα τρέπουσι. ποιεῖ δὲ τ Χείρωνα, συμποδιζόμενον τῷ Φόλῳ τ Ἡρακλέα. πίκταρ δὲ λέγει τὴν ἡδονὴν, τ οἶνον εἶπε τ Οδυσσείας. τὸ δὲ χορεῦσαι τ Κύκλωπα, ἐξ Εὐριπίδου μετήνεγκε.

151. ΑΝΑ. Ἄναπος, ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. οἱονεὶ ἄνυδρος πόσεως ὤν, καὶ ἀβληχρὸν ἔχων ὕδωρ. ποιμβύα δὲ τ Πολύφημον τ Κύκλωπα λέγει, ὃς ἀντὶ λίθων, ὄρη ἔβαλλεν, ἢ τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσι λίθους, ὡς Δημήτριός φησι, τοὺς πεπλανημένους ἐκ οἰδ' ὅπη φιλότης.

154. ΔΙΕ. Κατὰ ἀντίφρασιν, ἀντὶ τ διεκεράσατε. μᾶλλον ἐμισθώσατε, καὶ ἀποκάλυψθῆναι ἐποιήσατε· ἢ ἐπηγάσατε, οἷον ταμίαι ἀπὸ τ κρήνης μνον ἔλυσε, καθ' Ὅμηρον.

155. ΔΑΜ. Η Δημήτηρ παρὰ τὴν ἀλωὰν, ἀλωΐς, καὶ ἀλωὰς λέγεται. ΣΩΡ. Ὅταν τ λικμῶνται καὶ σωρεύωσι τ πυρόν. κατὰ μέσον πηγνύουσι τὸ ξύλον καὶ τὴν θρινάκλω κατέθεντο. τὴν δὲ αἰτίαν εἶπεν ἐκ Τριπτολέμου.

156. ΠΑΞ.

Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον, ἃ δ' ἐγελάσαι,
Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέραιν ἔχουσα.

Utinam iterum magnum ventilabrum figam; & ipsa rideat,
Manipulos & papavera utraque manu tenens.

156. ΠΑΞ. Εἰώθασι γὰρ ἐκτρίψαντες τὰς καρπὰς καὶ σωρὰς ποιήσαντες. τὸ πτύον πήσσῃν. αὐτῆς δὲ λέγει τὸ σωρὸν, ὅτι αὐτὴ δίδωσιν αὐτόν. ΓΕΛ. Ἱλαρὰ γένοιτο, γελάσειεν, εὐφορίαν δηλονότι καρπῶν δώσει.

157. ΔΡΑ. Δράγματα, τὰς πλεκομένας φησὶ, τὰς σωρὰς, ἢ τὰς θημωνίας. τὴν Δήμητραν φησὶ μὴ μόνον ἄσταχυς, ἀλλὰ καὶ μήκωνας ἔχειν· ἀμφοτέρας δὲ, τὸ δαψιλὲς ἐμφαίνει. λείπει τὸ, χερσί· μὴ γὰρ τῇ μιᾷ χειρί.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τῆ Ογδόη Ειδυλλίῳ.

Τὰ μὲ πράγματα, ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τῆ ποιητικῆ προσώπου. εἰσὶ δ' ἐρίζοντες ἀλλήλοις Μενάλκας ποιμὴν καὶ Δάφνις βουκόλος, εἰληφότες κριτὴν αἰπόλον, ὃ τὸ ὄνομα σεσίωπηται. ἔπαθλον δὲ τιθεῖσι τὰς ἰδίας σύριγγας. τελεσάντων δὲ τὴν ἀμιλλαν, ὁ αἰπόλος τῆ Δάφνιδι τὴν νίκην ἀπονέμει. Ἔστι μὲ ἓν τῦτο τὸ εἰδύλλιον μικτὸν ἔκ τε τῆ διηγηματικῆ καὶ τῆ μιμητικῆ.

ARGUMENTUM
Idyllii VIII.

Res quidem tranſacta in Sicilia: oratio vero ſub ipſius Poëtæ perſona fingitur. Contendunt autem inter ſe Menalcas paſtor & Daphnis bubulcus, judice delecto caprario, cujus nomen ſiletur. Præmium autem victoriæ deponunt proprias fiſtulas. Finito vero certamine caprarius Dapnidi victoriam adjudicat. Eſt autem hoc Idyllion mixtum, partim ex rei geſtæ narratione, partim ex perſonarum colloquio.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,
Εἰδύλλιον η'.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

Δαφνιδὶ τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι,
Μᾶλα νέμων (ὡς φαντί) καὶ ὄρεα μακρὰ Μενάλκας.

BUCOLICI CARMINIS CANTORES,
Idyllion VIII.

DAPHNIS, MENALCAS, & CAPRARIUS.

DAphnidi formoſo occurrit boves paſcenti
Paſcens, ut aiunt, in montibus altis oves Menalcas.

ΔΑΦΝΙΔΙ. Ὁ Μενάλκας, ὥς φασι, πρόβατα βόσκων κατὰ τὰ ὄρη τὰ ἐπιμήκη, συνήντησε Δάφνιδι τῷ χαρίεντι βῶς νέμοντι.

Ἄμφω τώγ᾽ ἤτιον πυῤῥοτερίχω, ἄμφω ἀνάβω.
Ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀείδεν.
Πρᾶτος δὴ τῶν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητᾶν ὄπιρε βοῶν Δάφνι, λᾷς μοι ἀείσαι;
Φαμὶ τὺ νικασεῖν ὄκκον θέλω αὐτὸς ἀείδων.
Τὸν δ᾽ ἄρα χὠ Δάφνις τοιῶδ᾽ ἀπαμείβετο μύθῳ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμὰν ἱερπόκων ὄιων συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ᾽, ἢν ἔτι πάθοις τύ γ᾽ ἀείδων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσδεις δ᾽ ὧν ἐσιδεῖν; χρήσδεις κατα θεῖναι ἄεθλον;

Ambobus erat flava coma, ambo puberes.
Ambo fistulam inflare, & ambo cantare periti.
Primus ergo Menalcas Daphnidem intuitus ait:

MENALCAS.

Daphni, custos boum mugientium, visne mecum cantu certare?
Affirmo enim, me victurum esse cantu te, quantum ipse volo.
Huic Daphnis tali sermone respondit:

DAPHNIS.

Pastor lanigerarum ovium, fistulator Menalca,
Nunquam me vinces cantu, ne si quidem cantando moriaris.

MENALCAS.

Visne igitur videre? visne deponere præmium victoriæ?

3. ΑΜΦ. Ἀμφότεροι ἦτοι ἦσαν πυῤῥότριχες. ἀμφότεροι ἢ ἄνηβοι, ἦγον ἀτελεῖς ἔτι τὴν ἡλικίαν. ἔνηβοι δὲ, οἱ πεντεκαιδεκαετεῖς καὶ πορῥωτέρω. ἄνηβοι ἢ οἱ δωδεκαετεῖς καὶ κατωτέρω. ἀμφότεροι ἢ ἀμφὶ συρίγγ᾽ μέλπειν δεδιδαγμένοι. ἄεθλον δέ ἐστι, τὸ κοινῶς τραγωδεῖν.

6. ΜΥΚ. Αντὶ τοῦ μυκητῶν. ἐπίτροπε ἢ, ἀντὶ τοῦ ἐπίσκοπε, φύλαξ. καὶ Ὁμηρος· Ὅς τοι υἱῶν ἐπίτροπος. καὶ, Ὅς πρῶτον Μίνωα τέκε Κρήτης ἐπίτροπον. γίνεται ἢ ἡ λέξις, ἀπὸ τοῦ ὦρος, τὸ φυλάσσω. ΛΗΣ. Θέλεις ἐρίσαι πρὸς ἐμὲ ᾄδων. ἀμφισβητοῦμαί τι νικήσειν ἐγὼ ᾄδων, κατὰ τοσοῦτον καθόσον ἐθέλω.

8. ΤΟΝ. Πρὸς τοῦτον καὶ ὁ Δάφνις ἠμείψατο, ἀπεκρίνατο, ἀμφὶ τούτῳ τῷ λόγῳ· ὦ Μενάλκα συρικτά, ἤγουν, σύριγξι μέλπων ἀοιδὰς, ἢ μεγάλως συρίζειν δυνάμενος, ποιμὴν προβάτων, ἐξ ὧν τὰ ἄρια τὰ εἰς πόκους ἐπιτήδεια. οὐδέποτέ με σὺ νικήσεις, οὐδὲ ὅπως ἀμφισβήσῃς, ἢ καὶ εἰ διαῤῥαγείης ᾄδων. ἢ παρὰ τὸ σὺ τῇ σωτηρίᾳ, οὐδὲ ἐὰν ἀποθάνῃς, ἢ ἐὰν ἀπάγξῃ.

11. ΧΡΗ. Θέλεις ἐν ἰδίᾳ καὶ γνῶναι, καὶ ἔρεσι μαθεῖν ὅτι σῇ καλλίονι εἰμὶ δηλονότι. θέλεις καταθεῖναι ἆεθλον; ἆεθλον τὸ διδόμενον τῷ νικήσαντι τὸν ἀγῶνα· οὐταῦθα ἢ ἆεθλον, τὸ κοινῶς λεγόμενον σοίχνιμα, ὁ λήψεται ὁ νικήσας κατὰ τὴν ᾠδήν.

Χρήσ-

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσδω τῦτ' ἰσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αλλὰ τί θησεύμεθ' ὅ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ, τὺ δ' ἢς γ' ἰσομάτρεα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ. [15

Οὐ θησῶ πόκα γ' ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μοῦ,
Χἁ μάτηρ· τὰ δ' μάλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δ' τὸ πλέον ἔξει ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγ' ἄν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν κηρὸν ἔχρισαν, ἶσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν·
Ταύτῳ κατθείλω· τὰ δ' τῶ πατρὸς ὐ κατθησῶ. 20

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦ μὰν τοι κἠγὼ σύριγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν κηρὸν ἔχρισαν, ἶσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν.
Πρώαν νιν σωέπαξ', ἔτι κἠ τ' δάκτυλον ἀλγῶ
Τῦτον, ἐπεὶ κάλαμός με διέτμαξεν.

DAPHNIS.

Volo hoc videre, & volo deponere præmium.

MENALCAS.

Verum quid deponemus, quod nobis ſatis dignum ſit?

DAPHNIS.

Vitulum ego deponam, tu vero depone agnum æqualem matri.

MENALCAS.

15 Nunquam deponam agnum: nam pater meus difficilis eſt,
Et mater: numerant vero veſpere ſemper oves omnes.

DAPHNIS.

Sed quid igitur depones? quid lucrabitur qui vincet?

MENALCAS.

Fiſtulam, quam feci, pulchram, novem vocibus,
Alba cera compactam, æqualiter infra, & æqualiter ſupra:
20 Hanc deponam: quæ vero patris ſunt, ea non deponam.

DAPHNIS.

Atqui & ego fiſtulam habeo novem vocibus,
Alba cera compactam, æqualiter infra, & æqualiter ſupra.
Nuper eam compegi, & adhuc digitus dolet.
Iſte: illum enim calamus ſciſſus ſauciavit.

Αλλα'

Αλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπακοῦσαι ἀμῶν; 25

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τιῶν πως ἐνταῦθα τ' αἰπόλον ἰῶ καλέσωμες,
Ὧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ.
Χὠ μὲν παῖδες ἄϋσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἰὼν ἐπακοῦσαι.
Χὠ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἦλθε κρῖναι.
Πρᾶτος δ' ὧν ἄρξε λαχὼν ἰύγλᾶ Μενάλκας· 30
Εἶτα δ' ἀμοιβαίῳ ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδᾶν
Βουκολικάν. ὕτω ἦ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἄλσεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
Πηὶ πολ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ἆσε μέλος,

25 Verum quis judex inter nos? quis noster auditor erit?

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Quid si caprarium istum vocemus,
Cui apud hædos canis albus latrat?
Et pueri vocarunt, & caprarius auditum venit:
Et pueri canebant, caprarius vero judex esse volebat.

30 Prior igitur cecinit sortitus fistulator Menalcas:

Deinde alternis excepit Daphnis cantilenam
Bucolicam. Sic vero Menalcas incepit prior:

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Saltus & fluvii, divinum genus, si quod Menalcas,
Fistula canens, unquam gratum carmen cecinit;

26. ΤΗΝ. Αντὶ τοῦ, ἄγε δή πως ἐκεῖνον ἐφ' ἡμᾶς καλέσωμεν· ἢ, ἐκεῖνον τ' αἰπόλον, ὃ παρὰ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὑλακτεῖ ὁ λύκος, ἔκρινεν ἂν ἡμᾶς. Ἄλλως. Τιῶν πως ἐνταῦθα τ' αἰπόλον· λείπει τὸ σκόπει. ἴ' ᾖ, σκόπει, εἴαν καλέσωμέν πως, ἤγουν τινὶ τρόπῳ τ' αἰπόλον ἐκεῖνον. Φάλαρος ὁ λύκος. κατ' Ὅμηρον κύματα φαληριόωντα λέγει, τὰ λευκαινόμενα. τὸ φάλιον ὄν, κατὰ βάλιον, λέγουσιν ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὸ λευκὸν ἐν τῷ μετώπῳ.

30. ΠΡΑ. Πρῶτος δ' ὧν ᾖδεν ὁ Μενάλκας ὁ συρικτὴς ὁ λιγύφθογγος, τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἰύγλης. Καλλίμαχος· ἰύζων δ' ἀν' ὄρος. λαχὼν καὶ κληρωθείς· ἀφ' οὗ λαχμὸς ὁ κλῆρος. ποιητικῶς. ἰύγλης ὄν, παρὰ τὸ ἰύζω ἰύξω. Δωρικὴ δέ ἐστιν ἡ κλίσις. ἤγουν, ἰύκτα ἀντὶ τοῦ ἰύγλης· ὡς τὸ, νεφεληγερέτα Ζεύς. ἰύζειν ὄν τὸ λιγυφωνεῖν. κυρίως δ' ἐπὶ γυναικῶν.

31. ΕΙΤ. Εἶτα ὄν ἀμοιβαίως ᾠδὴν βουκόλοις ἁρμόζουσαι, ὁ Δάφνις· ἀμοιβαιόμενος ἤδη. ἄρχει τ' ᾠδῆς. τὸ ὄ μέτρου, ἡρωϊκὸν, καὶ κρασιλογεῖον.

33. ΛΓΚ. Ὡς πρὸς ἔμψυχον ὁ λόγος, ποιητικῶς δέ ἐστι τὸ ἆσε. ἄλσος, γλυκύτης

Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἰὼ δέ ποκ' ἔνθη
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, ἄτερ ὁμοῖον
Μοίσαισ' οἱ Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
Τοῦτο τὸ βουκόλιον τιάμενε· κἰὼ τι Μενάλκας
Τᾶδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾷ ἔαρ, παντᾷ δ' νομοί, παντᾷ δ' γάλακτος·
Οὔδατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,

35 Pascite has ex animo agnas: si vero venerit
Daphnis agens vitulas, nihilo minus & ille habeat.

DAPHNIS.

Fontes & herbæ, jucunda germina: siquidem eodem modo
Canat Daphnis sicut luscinia,
Hoc armentum saginate: & si Menalcas
40 Huc appulerit, lætus omnia copiosa pascat.

MENALCAS.

Ubique ver est, & ubique pascua, & ubique lacte
Ubera turgent, & teneræ pecudes saginantur,

γλυκύτης τὸ χεῦμα. ὅτι τοῖς ἀψύχοις ὡς ἐμψύχοις προσλαλέγεται. ἄσκη δὲ τὰ κοῖλα τῶν ὀρῶν. οἱ δὲ τὰ μετέωρα, ἀφ' τὸ ἄνω κεῖσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄγω τὸ κλῶ. τὰ συγκεκλασμένα οἷον. θεῖον δὲ γένος τὸ τῶ ποταμῶν λέγει, καθὸ ἐκ Τηθύος καὶ Ὠκεανοῦ. ἢ ἐκ Διός, ὡς Ὅμηρος. πρὸς τὰ ἄσκεα καὶ τὰς ποταμὰς λέγει ὡς σωματοειδῆς θεὰς, ὅπως τὰ θρέμματα αὐτῶν μαίνωσιν ὅλα. ἢ θεῖον, ὅτι ἀεικίνητοι τυγχάνουσι. παρὰ τὸ θέω, θεῖον. ΑΙΤΙ. Εἴτι πᾶ μέλος προσφιλὲς ὑμῖν ἦσε ποτὲ ὁ Μενάλκας ὁ ἀφ' σύριγγος μέλπῃ ἐπὶς ἄρμα.

35. ΨΥΧ. Ἠγουν, ἐξ ὅλης τῆς προθυμίας τὰς ἀμνίδας. ἐκ ψυχῆς ποιεῖ τὶς τό δε, ἤγουν, ἐκὼν καὶ ἀφ' ἑαυτῆς κινήματος. ἐκ ἐκ ψυχῆς ἢ ποιεῖ, ἤγουν, ἄκων καὶ σὺν βίᾳ τινὶ, καὶ ἐχ' ἀφ' ἑαυτῆς κινήματος. ἐπὶ τῶ ποταμῶν δὲ λέγει καὶ τῶν ὀρῶν τὸ ἐκ ψυχῆς νῦν, κατὰ μεταφοράν, τὴν ἀπὸ τῶν ἐμψύχων ἐπὶ τὰ ἄψυχα.

36. ΕΛΑ. Ἐμοῖ δηλονότι ἔχοι, ἀντὶ δ' ἐχέτω.

37. ΓΛΥ. Γλυκύτητος μετέχον. γλυκερὸν φυτὸν λέγει τὰς βοτάνας, ἀφ' τὸ τρέφειν τὰ ὑπ' αὐτῆς νεμόμενα ζῶα. τὸ δ', αἴπερ ὁμοῖον, ἀντὶ δ' εἴπερ ὁμοίως.

39. ΚΗΝ. Καὶ ἴσαν ὁ Μενάλκας ἀγάγῃ τι ὧδε, χαίρων βοσκέτω πάντα ἀφθόνως. πληθυντικὸν ἀποδίδωσιν. ἐπεὶ τὸ τὶ ἀορίστως λεγόμενον, πληθυντικῆ δυνάμει ἔχει.

41. ΠΑΝ. Παντᾶχοῦ ἐστιν ἔαρ. ἔνθα ἡ καλὴ παῖς ἐνδιατρίβει. τὸ ἔνθα, τόπον

Ἐνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσεται· αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
Χὼ ποιμὰν ξηρὸς τλιώτερος, καὶ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἐνθ' οἶες, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθε μέλισσαι
Σμάνεα πληρεῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι·
Ἐνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνῃ ποσίν· αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
Χὼ τὰς βῶς βόσκων, καὶ βόες αὐτότεραι.

Quo pulchra puella advenit. Si vero discesserit,
Tunc & pastor aret illic, & herbæ.
DAPHNIS.
Ibi oves sunt, ibi capræ geminorum matres, ibi & apes
Alvearia replent, & quercus altiores sunt,
Ubi pulcher Milo incedit pedibus. Si vero discesserit,
Tunc & qui vaccas pascit, & vaccæ ipsæ sunt aridiores.

που ἕνα δηλεῖ τινά. ἀορίστως ὃ λεγόμενον, πληθυντικὴν δύναμιν ἔχει· διὸ πρὸς τὸ πανταχοῦ νῦν ἀποδίδοται, καὶ ποιεῖ τὸν λόγον, ὅμοιον τῷ ἀνατέρῳ· κἠν τι Μενάλκας τῆσδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄρθονα πάντα νέμοι. ὃ δὲ δύναται ἐκεῖ τὸ τὶ, τοῦτο συνταῦθα τὸ ἔνθα· καὶ ὃ ἐκεῖ τὸ πάντα, τοῦτο συνταῦθα τὸ πανταχοῦ. πανταχοῦ δέ εἰσι νομαί. νομὸς, ποιητικόν· νομὴ, κοινόν. λέγεται δ' ὅτως ἡ ἐνέργεια, ἤγουν αὐτὸ τὸ βόσκειν, καὶ ὁ χόρτος, ὁ εἰς νομὴν ἐπιτήδειος, καὶ ὁ τόπος ὁ τὸν χόρτον ἔχων. συνταῦθα δὲ τὸ νόμοι, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑξῆς λέγει· σημαινομένου. Ἄλλως. παντᾷ ἦαρ, παντᾷ δὲ νομαί· ὅτι φησὶν ἡ ἐρωμένη αὐτῷ πρεσπατεῖ, ἐκεῖ παντᾷ ἦαρ, καὶ παντᾷ νομαί εἰσι, καὶ τὰ θρέμματα ἐκτρέφει· ὅταν δὲ ἀπέλθῃ, λυπεῖται καὶ ὁ ποιμὴν, καὶ αἱ βοτάναι. τὸ δὲ πάντῃ, Δωρικῶς πανταχοῦ πρεσπαρμένως. τὸ δὲ ἔθατα πλήθωσι, ἢ πληθύσιν, ὅτι πλήθει ἀφ' ὧν θηλῶν τὸ γάλα· τρέφεται δὲ, ἢ τὰς ἀμνίδας καὶ τὰς ἀμνὰς ἀπὸ τῶν μαζῶν τρέφεσθαι, ἢ τὰ νέα καὶ τὰ μικρὰ τῶν ποιμνίων τρέφεται καὶ αὔξονται. πανταχοῦ δὲ γάλακτος ἔθατα] πανταχοῦ δὲ οἱ μαζοὶ γάλακτος εἰσὶ πεπληρωμένοι, καὶ νεογνὰ τρέφεται ἀπ' αὐτῶν.

44. Χ' Ὡ. Καὶ ὁ τὰς βᾶς βόσκων.

45. ΕΝΘ. Ὁ Δάφνις πάλιν ἐπὶ τὴν αὐτὴν συνοίσας ἀντιπαραβάλλων λέγει· ὅτι ὅπου ἂν ὁ ἐρώμενός μου Μίλων βαίνῃ, πάντα αὔξει, καὶ σμήνη, καὶ θρέμματα. ὅταν δὲ ἀπέλθῃ, λυπεῖται καὶ ὁ βουκόλος, καὶ αἱ βόες.

48. ΑΥΟ. Ἀπὸ κοινοῦ, ἀντὶ δὲ αὖος ἤγουν ξηρός. καὶ αἱ βόες αὖαι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ὦ τραγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔρπετε· 50
Ἐν τυρῷ γὰ τίω. ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλῳ,
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὢν, ἔνεμε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια πάλαντα
Εἴη ἔχειν, μηδὲ τροῦδε θέειν ἀνέμων·

MENALCAS.

O hirce marite albarum caprarum,
ô altitudo ſilvæ
50 Immenſa, ô ſimi hædi huc ad undam venite:
In eo enim loco ille eſt. Abi tu cornibus mutilate, dic Miloni,
Quod Proteus, quamvis deus eſſet tamen phocas pavit.

DAPHNIS.

Non mihi regnum Pelopis, non mihi auri talenta
Contingat habere, neque curſu ſuperare ventos:

49. ΑΝΕΡ. Καταχρηſικῶς ἄνδρα τὸ αἰγῶν, τὸ τράγον φησίν. ΒΑΘ. Οπυ ἐςὶν ὑψηλὴ δασύτης. Ὁμηρος· Ὡς δ' ὅτε κινήσει ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθών. ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἐςὶν ὁ Μίλων.

51. ΙΘ'. Ὦ κολοὲ τράγε ἄπελθε ἐκεῖ ὅπυ ἐςὶν ὁ Μίλων, καὶ λέγε αὐτῷ, ὅτι καὶ ὁ Πρωτεὺς θεὸς ὢν φώκας ἔνεμεν, οἷον μετὰ δυσοσμων ζώων ἀνεςρέφετο. καὶ σὺ ἔν μὴ ὑπερηφάνης ἀφῷ τὴν τῶν τράγων ὀσμὴν ἐλθεῖν πρὸς ἡμᾶς· ἤτοι πρὸς ἐμὲ τὸ Μενάλκαν. Μίλῳ δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ Μίλωνι. καὶ γὰ τὴν εὐθεῖαν, ἀφ' ὁ Μίλων ἔφη, ἀλλ' ὁ Μίλος. Ἄλλως. Ὦ βάθος ὕλας] τὸ δὲ δεῦρο συνπακτέον δεῖ, ἀπὸ κοινοῦ, κατ' ἀναλογίαν τοῦ προσρηθέντος, ἰὼ ἥ τὸ πᾶν ἴτως· ὦ τράγε τὰ λευκῶν αἰγῶν ὀχευτὰ, δεῦρο ὦδε ὅπυ ἐςὶν ἡ πλείςη δασύτης τὸ δένδρων, ὅπυ εἰσὶν αἱ σιμαὶ μέλισσαι. δεῦτε ἔρι-

φοι ἐπὶ τὸ ὕδωρ. ἐν ἐκείνῳ γὰ τῷ ὕδατι δηλονότι ἐςὶν ἐκεῖνος, ἤγουν, ὁ Μίλων. Ἰθ' ὦ κόλε] ἄπιθι, ὦ κολοβέ. πρὸς τράγον τινὰ ἄκρων, ἢ μικρὸν τοῦτο λέγει. κόλος γὰ λέγεται, ὁ μὴ ἔχων κέρατα. καὶ Ὅμηρος κόλον δόρυ λέγει. καὶ λέγε τῷ Μίλῳ, ἀντὶ τοῦ, τῷ Μίλωνι, ὅτι ὁ Πρωτεὺς φώκας ἔβοσκε, καίπερ ὢν θεός.

53. ΜΗ. Μή μοι εἴη ἔχειν ὅτε τὴν Πελοπόννησον, μήτε χρυσᾶ πάλαντα, ἤγουν πλοῦτον. μηδὲ εἴη ἐμοὶ ἐν δρόμῳ τοὺς ἀνέμους παρατρέχειν. ἀλλὰ εἴη μοι τὸ ὑπὲρ τὴν πέτραν ταύτην τραγῳδεῖν, ἔχων σὲ τὸ Μίλωνα εἰς τὰς αἰγάλας μοῦ, ὁρᾶν τὰ ὁμοῦ βοσκόμενα καὶ τὸ Σικελικὸν πέλαγος, ἀντὶ τοῦ τὴν Σικελίαν. τάλαντον ὁ, ὁ ζυγός· χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. τάλαντα, καὶ τὰ τῷ ζυγῷ σταθμιζόμενα. σύταῦθα ὁ, τὸ δεύτερον.

55. ΑΛΛ.

Αλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾶδ' ἄμμιγα ἀϊκὰς ἔχων τύ,
Σώνομα μᾶλ' ἐσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲ χειμὼν φοβερὸν κακόν, ὕδασι δ' ὐμχμὸς,
Ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ· ἀγροτέροις δ', λίνα·
Ἀνδρὶ δ', παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθ'. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνθ' ἡράσθην· κὰ τύ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὧν δὶ ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν·
Τὰν πυμάταν δ' ᾠδὰν ὅτως ἄρξε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φείδου τᾶ ἐρίφων, φείδου λύκε τῶν τοκάδων μου,

55 Verum ſub hac rupe cantabo, te amplexu tenens,
Simul paſcentes oves & in mare Siculum aſpiciens.

MENALCAS.

Arboribus tempeſtas metuendum malum, undis vero ſiccitas,
Avibus laqueus, feris ſilveſtribus retia:
Viro autem teneræ puellæ deſiderium. O pater, ô Jupiter,
60 Non ſolus amavi: nam & tu mulierum amator es.
Hæc quidem alternis pueri cecinerunt;
Ultimam vero cantionem ſic cœpit Menalcas;

MENALCAS.

Parce meis hædis, lupe: parce fœto meo pecori,

55. ΑΛΛ. Αὐτάρκης ὁ Δάφνις. ὄφθη κὰ λίγᾳ, ἀλλὰ εὐφραίνομαί σε σὺ ταῖς ἀϊκάλαις ἔχων, ἐπὶ τᾷδε τᾷ πέτρᾳ ἀφορᾶν τὰν Σικελίαν. ἀχ' ἁνιγορήτως τοῦτο ὁ Θεόκριτός φησι· κὰ ὁ Ἑρμησιάναξ γὰρ λίγᾳ τὸν Δάφνιν ἐρωτικῶς ἔχθν ὑπὸ Μενάλκα. ἀλλ' ὁ μὲν ἐπ' Εὐβοίας τὰ περὶ αὐτὸν ἁγωνίζεται, οὕτω δὲ ἐπὶ Σικελίας.

57. ΔΕΝ. Πρὸς τὰ δίνδρα μέγ ἐστι κακὸν φόβον ἔχον ὁ χειμών. πρὸς τὰ ὕδατα δὲ ἡ ἀνομβρία, ὅτι ἀποξηραίνᾳ κὰ ἀφανίζει αὐτά. πρὸς δὲ τὰς ὄρνιθας ὕσπλαγξ, ὅ ἐστιν εἶδος παγίδος. κυρίως δὲ ὕσπληγξ, ἡ τῶν δρομέων ἀφετηρία, ὃ κάλλιστον ἡμῖν φαμέν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ, φοβερὸν κακόν.

58. ΑΓΡ. Τοῖς θηρίοις τοῖς ἐν τοῖς ἀγροῖς ἁγρεύουσι τὰ δίκτυα, αἱ ἄρκυς, ἀπὸ κοινοῦ, φοβερὸν κακόν· τῷ ἀνθρώπῳ δὲ κακὸν φοβερὸν, παρθένοι τρυφερᾶς πόθος.

59. Ω ΠΑ. Οὐ μόνος ἐγὼ ἔρωτα ἔσχον, ἀλλὰ κὰ σὺ γυναικῶν ἐραστής.

61. ΤΑΥ. Ταῦτα μὲν οὖν κατὰ ἀμοιβὴν (ἐπιῤῥηματικῶς γὰρ εἴρηται τὸ δὶ ἀμοιβαίων) οἱ παῖδες ἐτραγῴδησαν. τὴν ἐσχάτην δὲ ᾠδὴν, προηγουμένως ᾖδεν ὁ Μενάλκας.

63. ΦΕΙ. Ἐκρατῶς ἔχει, ἄπιχε λύκε τῶν ἐρίφων μου, ἄπιχε τῶν τοκάδων, ἤγουν τῶν μητέρων αὐτῶν.

Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλᾶμον ὁμαρτῶ.
Ὦ Λάμπυρε κύων, ἦ τω βαθὺς ὕπνῳ ἔχει τύ; 65
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺ παῖδ' νέμοντα.
Ταὶ δ' ὄιες, μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι
Ποίας· ἔτι καμεῖσθ' ὄκκα πάλιν ἅδε φύηται.
Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' ὕδατα πλήσαντε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὲ ἄρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀποδώμαι. 70
Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνέβαλλετ' ἀείδειν·

ΔΑΦΝΙΣ.

Κἄμ' ἐκ τῶ ἄντρω σιὼ φρυς κόρα ἔχθες ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελῶντα, καλὸν καλὸν ἦμες ἔφασκεν.

Neque me lædas, quod cum parvus sim, multas *pecudes* sequar.
65 O canis Lampure, siccine profundus somnus tenet te?
Non oportet profunde dormire, cum puerum pascentem comitaris.
O oves neque vos vereamini tenera satiari
Herba, neque fatigemini, quando iterum illa recrescit.
Agite, pascimini, pascimini, omnesque ubera repletæ
70 Ut partim agni habeant, partim in calathos reponam.
Deinde vicissim Daphnis suaviter canere cœpit:

DAPHNIS.

Et me ex antro nuper prospectans junctis supercilibus puella,
Cum præteragerem juvencas, pulchrum, pulchrum esse dixit.

65. ΛΑΜ. Ονομα κυνὸς, ἀπὸ τῦ λαμπρὰν ἔχειν τὴν ὀρὰν, ἢ πυρράν. ἢ ὁ ἐπιμελῶς φυλάσσων· ἀπὸ τῦ λάμπω καὶ τῦ ὁρῶ, ὃ ἐστι φυλάττω. ἢ παρὰ τὸ λαμπυρὶς ἴσως εἶναι. ἐπειδὴ κύνες εἰσὶν ἀλώπηξιν ὀμοῖοι. λαμπυρὶς γὰρ ἡ ἀλώπηξ. ΒΑΘ. Τῦτο ἀπὸ μεταφορᾶς τ βαθείας ὕλης, ἤτοι δασείας.

66. ΧΡΗ. Σὲ δηλονότι, τῦτο ἀπὸ τῦ Ὁμήρε ὁ Θεόκριτος ἔχει. φησὶ γὰρ ἐν τῷ β' τ Ιλιάδος· Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βεβληφόρον ἄνδρα. ΣΥΝ. Οἱ γὰρ παῖδες εἰώθασι μὴ προσήκουσαν τ ποιμενίαν ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, ἀλλ' ἀμελεῖν, ἢ ῥᾳθυμοῦντες, ἢ παιγνίοις ἀσχολούμενοι. οἱ δὲ ἔννοοι, κρείττονα τὴν ἐπιμέλειαν ποιοῦσι, ὥστε καὶ τοῖς κυσὶ κοιμωμένοις, ὑ φρουτὶς αὐτοῖς.

67. ΑΠΑ. Τρυφερᾶς, θαλερᾶς χορταδοῦς βοτάνης. ὐδαμῶς κοπιάσετε συεργοῦσαι δηλονότι τὴν ἔκφυσιν αὐτῆς, ὅταν αὐτὴ πάλιν μόνη φύηται, ἤγουν βλαστάνῃ. ἢ ὐ μὴ καλαπονηθῆτε νεμόμεναι. ὅταν νέα βοτάνη πάλιν φυῇ.

72. ΚΑΜ. Καὶ ἐμὲ ὐκ ἔστηλάτις κόρη εἰς ταυτὸ συναπλύσασ ἔχουσα τὰς ὀφρῦς, ἢ θαυσίας καὶ συσκιοκομημένας τυτίσιν, ὐνόφθαλμος ἢ συνετή. λέγει δὲ τὴν ἐρασθεῖσαν αὐτῦ νύμφην, ἐχθὲς ἰδοῦσα τὰς δαμάλας ἐλαύνοντα, εὔμορφον εἶναι ἔλεγε,

Οὐ μὰν ὐδὲ λόγον ἐπείθεο ἄπο τ᾽ πικρὸν ἀυτᾷ,
Αλλὰ κάτω βλέφαι, τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρπον.
Ἁδεῖ᾽ ἀ φωνὰ πᾶς πόρτιος, ἁδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἁδὺ ϝ᾽ χὠ μόχος γαρύει, ἁδὺ ϝ᾽ χαὶ βῶς,
Ἁδὺ ϝ᾽ τῶ ἠέρος παρ᾽ ὕδωρ ῥέον αἰθομοιτεῖν.
Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα,
Τᾷ βοῒ δ᾽ ἀ μόχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν· ὃ δ᾽ αἰπόλος ὧδ᾽ ἀγόρδυεν·

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἁδύ τι τὸ σόμα τοι, χὠ ἐφιμέρος ὦ Δάφνι φωνά.
Κρέασον μελπομένῳ πῦ ἀκούεμεν ἢ μέλι λείχην.
Λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκησας γὰ ἀείδων.

Nec ſane ſermone reſpondi acerbo ipſi:
Sed in terram demiſſis oculis, iter meum perſequebar.
Dulcis vox eſt vitulæ, dulcis ſpiritus:
Suaviter mugit & vitulus, & vacca ſuaviter:
Suave eſt etiam æſtate ad undam fluentem ſub dio cubare.
Quercui glandes decori ſunt, malo ſua poma,
Vaccis vituli, bubulco verò ipſæ boves.
Sic pueri cantabant: ſic vero Caprarius inquit:

CAPRARIUS.

Quam tibi os dulce eſt, & vox amabilis, ô Daphni:
Jucundius eſt te audire canentem, quam mel lingere.
Accipe fiſtulas: nam cantu viciſti.

74. ΜΑΝ. Γράφεται καὶ, λόγον. ὁ μὲν ἀπεκρίθην αὐτῇ, ἀντὶ δὲ ἀπεκρινάμην. τὸ ἀπεκρίθην γὰρ ἐλεγε. ὁ ὡσαυτῶς δοκεῖ χρήσασθαι μετὰ δὲ σαυδέσμιε τᾷ λόγᾳ· θέλει γὰρ δηλῶν λέγειν τόδε, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπίφασός ἐστιν, ὥσπερ καὶ ἕτεροι. δηλονότι, ὁ μόνον ἄλλως γυναῖκες ὁρῶσαι ἐπαινοῦσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν κόρη τίς ἰδοῦσα ἐπῄνεσεν. καλὸν δὲ τὸ ἐυθὺ λόγῳ. καλὸς γάρ ἐστι, συμμετρίαι μελῶν καὶ μερῶν μετ᾽ εὐχροίας.

74. ΜΑΝ. Γράφεται καὶ, λόγον. ὁ μὲν ἀπεκρίθην αὐτῇ, ἀντὶ δὲ ἀπεκρινάμην. τὸ ἀπεκρίθην γὰρ τὸ ἐχωρίσθην δηλοῖ. ὁ μόνον λόγον ἠθὺν, ἀλλ᾽ ὐδὲ λόγον τὸν πικρὸν ἔνιγεν, τὸν ἀπεχθῆ, τὸν ἀλγεινόν. Ἄλλως. ὐδὲ λόγον αὐτῇ ἀπεκρίθην. οἷον, ὐδὲ τὸ τυχόν. ἢ ὐδὲ λόγον ἀπεκρίθην, ἄτοπον, πικρὸν αὐτῇ τετεῖσιν, ὐδὲ σκαιὸν λόγον ἀπεκρινάμην αὐτῇ, ὅτε τὸ πρὸς τὸ λιπαρὸν, ὅτε τῶν πρὸς ἡδονήν.

84. ΛΑΣ. Ἄθλον καὶ αὐτοῖς ἡ σύριγξ ἐπέκειτο, ἣν ἐπιδίδωσιν ὁ κριτὴς τᾷ Δάφνιδι ὡς νικήσαντι.

35. ΑΙ

Αἰ δέ τι λῇς με κὴ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι, 85
Τὴν μιτύλαν δώσω τὰ διδακτρά τοι αἶγα,
Ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τ' ἀμολγέα πλεῖ.
Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη κὴ ἀνήλατο κὴ πλατάγησε
Νικήσας, ὅτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο·
Ὡς δ' ἀτεσμύχθη κὴ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ 90
Ὥρθ', ὅτω κὴ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο.
Καὐτὸ τόπω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
Καὶ νύμφαν, ἄκρηθος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν.

85 Si vero me & ipsum una capras pascentem velis docere,
Hanc cornibus mutilatam capellam tibi dabo mercedem pro doctrina,
Quæ mulctram semper ad summum usque complet.
Sic quidem puer gavisus est, & exiliit, & plausum dedit,
Postquam vicit, sicut ad matrem hinnulus saltat.

90 Ita vero doluit, & animo dejectus est mœrore
Alter, quemadmodum sponsa nupta mœrore conficitur.
Ex illo tempore Daphnis inter pastores primus habitus est,
Et valde adolescens adhuc, Nympham Naïdem uxorem duxit.

85. ΑΙ ΔΕ. Εἰ δὲ θέλῃς κὴ ἐμὲ αὐτὸν διδάξαι τι ἅμα σοι τὰς αἶγας βόσκοντα, δώσω σοι τὰ διδακτρα· ἤγεν, τὸν μισθὸν τὸν ἕνεκα τᾶ διδασκαλίας, ἐκείνην τὴν αἶγα τὴν μιτύλαν. μιτύλαν αἶγα φησὶ τὴν ἄκερων. ὑπὲρ κεφαλᾶς δὲ, ἀντὶ τᾶ, ἐπέκεινα τᾶ χειλέων· ἢ ἕως τᾶς κεφαλᾶς πληροῖ τὸν ἀμολγέα. ἀμολγεὺς δὲ ἀσγεῖον δεκτικὸν γάλακτος.

88. ΩΣ. Οὕτως ὁ παῖς ὁ Δάφνις ἡδεῖς ἐπὶ τᾷ νίκᾳ, ἥλατο, ἤγεν ἐπήδησεν.

90. ΚΑΤ. Κατεσβέσθη κὴ ἐν αὐτῷ κατεκάη κὴ ἐλυπήθη. ἐταπεινώθη τὸν λογισμὸν, ὥσπερ ἂν γυνὴ παρθένος, ἄρτι πρῶτον εἰς γάμον ἐλθοῦσα λυποῖτο.

91. ΝΥΜ. Οὕτως ἐλυπεῖτο ὁ Μενάλκας, καθὰ κὴ νύμφη ἡ ἄρτι πρῶτον γαμηθεῖσα ἀκάχοιτο· λυποῦνται γὰρ αἱ τοιαῦται, ἁβὲ τὸ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖναν τιτρώσκεσθαι.

93. ΝΑΙ. Ἰσορροῦσι γὰρ αὐτὸν ἀγαπηθῆναι ὑπό τινος νύμφης, ἣν Σωσίθεος Θάλειαν καλεῖ. παρακελευσαμένης δὲ αὐτῷ ἄλλῃ γυναικὶ μὴ ὁμιλεῖν, μὴ τηρῆσαι τὴν παραίνεσιν αὐτᾶς. ὅθεν ὁ μὲν Θεόκριτός φησι τὴν νύμφην ἀπατῆσαι αὐτὸν· αὐτὸν δὲ ἀντιμεταβάλλοντα τὸν ἐκείνης ἔρωτα, ὑπὸ λύπης μεταλλάξαι τὸν βίον. ἐκτὸς εἰ μὴ αὐτὸν μέν φησιν ἀπέκτονε αὐτήν, ἄλλης δὲ ἐραθῆναι. ὡς πόκα τᾶς ξενίας ἠράσατο Δάφνις. οἱ δὲ λοιποί, φασὶν αὐτὸν τυφλωθῆναι, κὴ ἀλάμβον καταχρημισθῆναι.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ Εννάτυ Ειδυλλίυ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικιλίας κεῖνται. ϲυκαλῦνται δὲ ὑπὸ ϲυντυχίας Δάφνις καὶ Μενάλκας, ὅπως ἀλλήλοις ἀνταίϲωϲιν. οἱ μὲν ὧν ἀμοιβαίως ᾄδουϲιν· γίνας δ' ἀπλαμβάνουϲιν ἀμφότεροι. ὁ μὲν Δάφνις, κορύναν· ὁ δὲ Μενάλκας, ϲρόμβυ ὄϲτρακον.

ARGUMENTUM
IDYLLII IX.

Res quidem in Sicilia geſta fingitur. Provocantur vero à ſocio paſtore Daphnis & Menalcas ut cantu inter ſe certent. Illi igitur alternis canunt. Præmium vero refert uterque, Daphnis quidem clavam, Menalcas vero, conchæ teſtam.

ΝΟΜΕΥΣ, ἢ ΒΟΥΚΟΛΟΙ,
Εἰδύλλιον Θ'.

ΔΑΦΝΙΣ καὶ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Βωκολιάϲδεο Δάφνι· τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος·
'Ωδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψάοθω δ' Μενάλκας,
Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, ὑπὸ ϲείραϲι δ' ταύρως·
Χ' οἱ μὲ ἅμα βόϲκοιντο, καὶ ἐν φύλλοιϲι πλανῶντο,

PASTOR, ſive BUBULCI,
IDYLLION IX.

DAPHNIS & MENALCAS.

CArmen Bucolicum cane Daphni, tuque cantilenam incipe prior: Cantilenam incipe prior, deinde ſequatur Menalcas,

Vitulos vaccis ſubmittentes, & non fœtis tauros.
Hique ſimul paſcantur, & in frondibus errent,

ΒΩΚ. Τὸ ϙῆμα ἐπαναφορά. γίνεται δὲ ἡ ἐπαναφορὰ, ἢ κατὰ κῶλον, ἢ κατὰ λέξιν. καὶ κατὰ κῶλον μὲν ϲυνταῦθα, ὡς καὶ Ὅμηρος· Τῷ δὶ ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε· Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἰθομένοιο ϲιδήρου. λέγει δὲ, ὦ Δάφνι βυκολικᾶς ᾄδε. ϲὺ μὲν πρῶτος ἀρχὴν ποιοῦ· ὁ δὲ Μενάλκας ἐπακολυθήϲάτω.

3. ΥΠΟ. Η ὑπὸ, ἀντὶ τῦ ἐπὶ, ἵν' ᾖ, ἐπὶ ϲείραιϲι τὰς ταύρυς ἀφέντες, ἵνα τέκωϲιν, ὥς τινες. ϲείρας δὲ εἶπε τὰς ἄπω τιτοκυίας. αἱ γὰρ εἰς ἄπαν ἄτοκοι, ϲεῖραι καλῦνται, ἀφ'

Μηδὲν ἀπημαγελεωῦτες. ἐμὶν ἢ τὺ βωκολιάσδω
Ἔμποθεν· ἀλλωθεν ἢ ποτικρίνοιτο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀδὺ μὰ ἁ μόχος γαρύεται, ἀδὺ ἢ καὶ βῶς,
Ἀδὺ ἢ καὶ σύριγξ, καὶ βωκόλος· ἀδὺ ἢ κἠγών.
Εντὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν ἰβάς· ἐν ἢ νένασται
Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἅπάσας
Λίψ νόμαιον τραγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
Τᾶς ἢ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσον μελεδαίνω,
Ὅσσον ἐρῶντι πατρὸς μύθων κὴ ματρὸς ἀκοῦαι.
Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν· ὥτω ἢ Μενάλκας·

3 Non relinquentes gregem: tu vero, mihi cane Bucolicum carmen
Hic, illinc vero respondeat Menalcas.

DAPHNIS.

Suaviter vitulus mugit, suaviter vero & vacca:
Suaviter canit & fistula & bubulcus: suaviter vero & ego.
Est vero mihi ad undam gelidam totus: in eo stratæ sunt

10 Albarum vaccarum pulchræ pelles, quas mihi omnes
Africus arbutum rodentes, à scopulo dejecit.
Æstatem autem torrentem ego tantum curo,
Quantum amans [curat] sermones patris aut matris audire.
Sic Daphnis mihi cecinit: sic vero Menalcas:

ΔΔ τὸ σεραιὸν εἶναι τὸ σῶμα, ὡσανεὶ ὑπὸ τόκων μὴ ἐκλυομένων, ἢ παρὰ τὸ ἐσεριῶθαι γόνυ.

5. ΑΤΙ. Ατιμα κὴ ἄτακτα ἐν τῇ ἀγέλῃ ποιοῦντες, ἢ μηδαμῶς καταλιπόντες τὴν ἀγέλην. τοὺς γὰρ καταλιπόντας τὸ κοινὸν τᾶς ἀγέλης, κὴ κατ' ἰαυτοὺς νεμομένους, ὕτω καλοῦσιν. ἔσι δὲ Δωρικῆς ΔΔαλέκτυ. ἀτιμαγελήοντες γὰρ ἦν· κὴ κατὰ πρᾶσιν ΔΔ ε καὶ ο Δωρικῶς εἰς τὴν ου δίφθογγον, ἀτιμαγελεῦντες.

7. ΑΔΥ. Ηδὺ κὴ ὁ μόχος, κὴ ἡ βᾶς, κὴ ἡ σύριγξ, κὴ ὁ βυκόλος βοῶσι· κὴ ἐγὼ ἡδὺ μελεργῶ δηλονότι.

9. ΕΝΤ. Εσι δέ μοι πλησίον ΔΔ ψυχρὸ ὕδατος (ἡ γὰρ παρὰ, συνταῦθα πλησιότητα σημαίνῃ) κοίτη ἐσισσασμένη ἀπὸ βοτανῶν. ἐν αὐτῇ δὲ τῇ κοίτῃ δηλονότι, νένασται, ἤγουν ὑπέστρωται, στεσόρβυται δέρματα καλὰ δαμάλων λευκῶν, ἀπὸ ΔΔ νάχω ἢ νῶ, τὸ σωρεύω, ἃς τινας τὰς δαμάλας δηλονότι τραγέσας κόμαρον, ὁ λὶψ ἄνεμος ἀπέρριψεν ἀπὸ τᾶς σκοπιᾶς, ἀπὸ ΔΔ ὑψηλοῦ τόπυ. σκοπιὰ γὰρ ὁ ὑψηλὸς τόπος. ἐφ' ἃ ἔσι τινὰ ἐσάρμενον, τὰ κύκλῳ ΔΔεσκέπλεζ.

13. ΑΚΟ. Λείπ[ει] τὸ παῖδες.

15. ΑΙΤ.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ
Κοίλαις ἐν πέτρῃσιν· ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνομ', πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δ' αἰγμαίεσσιν,
Ὧν μοι ποδὸς κεφαλᾷ τε παρ' ποσὶ κώεα κεῖνται.
Ἐν πυρὶ δ' ἀρυΐνῳ χόρια ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὖαι
Φαγοὶ χειμαίνοντι· ἔχω δέ τοι ὄφρ' ὅσον ὥρην
Χείματι, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντι.

MENALCAS.

Quarum mihi ad caput & pedes vellera jacent.
In igne vero ex lignis quernis accenſo exta bulliunt, in igne & aridæ
Fagi tempore hiemis *cremantur*, & nec tantum quidem curo
Hiemem, quantum edentulus nuces appoſita pulte ex amylo.

15. ΑΙΤ. Τὴν Αἴτναν φησὶ μητέρα ὁ Μενάλκας, καθόσον ἐν αὐτῇ διέτριβε. ὡς καὶ Ὅμηρος τὴν Ἰδὴν, μητέρα θηρῶν. ἢ, ὦ Αἴτνη ἡ θρέψασά με. ταύτην δὲ καὶ τροφὸν καὶ μητέρα καλεῖ. καὶ ἐγὼ λαμπρὰν οἴκησιν κατοικῶ. ἔστι δὲ αὕτη σπήλαιον ἐν κοίλαις πέτραις.

16. ΕΧΩ. Ἀπὸ τῆς παροιμίας, Ὅσα ἐν ὀνείρῳ φέρῃ. ὡσεὶ ἔλεγε ῥᾳδιουργίαν ἄφθονον. τοιαῦται δὲ αἱ ἀνθρωπικαὶ φαντασίαι. καὶ Ὅμηρος· Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψείδονται ὄνειροι. ἢ ἔχω τόσα ὅσα οἱ ὄνειροι πλάττουσι. τοῦτο δέ φησι, δηλῶ τὸ πολὺ· τῶν γὰρ ὀνείρων ἡ φαντασία ἀψιλής.

19. ΔΡΥ. Δρυΐνον πῦρ τὸ ἀπὸ δρυὸς γινόμενον. χόρια δὲ τὰ κυΐτάρια, ἐν οἷς εἰσὶ τὰ ἔμβρυα. ἢ τοῦτο ὃ παρίζᾳ τὰ πρὸς τροφὴν ἄφθονα. Ἄλλως. ἀντὶ δὲ τῶν ἀνθράκων τοῖς ἀπὸ δρυός. χόρια δὲ τὰ τῶν ἐμβρύων ἀγγεῖα. εἰώθασι γὰρ ἔγκατα πλήσαντες, καὶ ξηράναντες ὀπτᾶν, εἶτα ἐσθίειν ταῦτα, ἃ καὶ χόρια προσαγορεύουσι. Κρατὶ νεοτρόφοις γίνας. χόριά τ', ἐμβρύων τε πλήθη. ἔμβρυον γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῇ τὴν βορὰν ἔχει, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐμβρύῳ καὶ αὔξεσθαι. χόρια δὲ καλοῦσι τοὺς ὑμένας, οἷς πληροῦσι τὸ ἀμελχθέντος γάλακτος. ἐσθίουσι δὲ θέντες ὑπὸ τὸ πῦρ. ἢ χόρια, αἱ ἀπὸ τῶν ἑυτέρων πλεκόμεναι χορδαί.

20. ΦΑΓ. Φηγοὶ οἱ βάλανοι. εἴρηται δὲ, ὅτι πρὸ τῶν Δημητριακῶν καρπῶν, τοὺς βαλάνους ἤσθιον· ἦγον γὰρ πηγάς τινας, παρὰ τὸ ἐκπαγεῖς αὐτοὺς εἶναι. εἰσὶ δὲ δρυὸς γίνη πέντε φηγὸς, κιμερὶς, ἐτυμόδρυς, ἄλυφλος, καὶ ἄμυλος.

21. ΝΩΔ. Νωδὸς, ὁ ἐξηρημένων ὀδόντων. λέγεται δὲ καὶ τὸ βρέφος ἐξηρημένον ὀδόντων. ἃ μὴν δὲ

Τοῖς μὲ ἐπεπλατάγησα, κὴ ἀυτίκα δῶρον ἔδωκα.
Δάφνιδι μὲ κορυναν, τὰν μοι πατρὸς ἔτρεφεν ἀγρός,
Αὐτοφυᾶ, τὰν δ' ἂν ἴσως μαμάσατο τέκτων·
Τιὼν ἃ τρόμβω καλὸν δρεπανον, ἃ κρέας ἀυτις
Σιτάθιν, πέτρησιν ἐν Ικαρίαισι δοκεύσας,
Πέντε ταμὼν πέντ' ἄσιν. ὁ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλω·
Βωκολικαὶ μῶσαι μάλα χαίρετε· φαίνετε δ' ᾠδὰν
Τάν ποκ' ἐγὼ τιὼσισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι.

His applausi, & ſtatim donum dedi:
Daphnidi clavam quam mihi patris ager peperit
Sponte natam, quam ne faber quidem reprehendere poſſit:
Alteri vero conchæ pulchram teſtam, cujus carnem ipſe
Comedi; quam in ſcopulis Icariis captaveram.
In quinque diviſam quinque præſentibus. Ille vero inſonuit concha:
Bucolicæ Muſæ multum ſalvete, & oſtendite carmen
Quod ego quondam coram paſtoribus illis cecini.

δὲ ναδὸν φαμὶ αὐτό. ἀλλ' ἐκεῖνόν φαμι ναδὸν, τ' ὀδόντας κλησάμενον, εἶτα ἀσθενείᾳ τινὶ, ἢ γήρᾳ ἀποβεβληκότα. τὸ γὰ βρέφος μὴ κτησάμενον ὀδόντας, πῶς ἐσθῆται; ἄμυλον ἢ λέγεται, τὸ κοινῶς λεγόμενον κατασατόν· ὅπερ ἐσι δὲ γαλακτῶδες ἃ σίτε, βεβρεγμένε κὴ σεσημένε, κὴ ἀποπεσμένε, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηραινόμενον. ὁ δὲ νᾶς, τοιᾶτο· τετίσι, τοσᾶτον φροντίζω ἃ χήμωνος, ὅσον ὁ ἐσθημένος ὀδόντων φροντίζει καρύων, μαλακῆς τροφῆς παρέσης. τᾶτο γάρ ἐσι τὸ ἄμυλον. Ἄλλως. ἄμυλος, εἴδός τι ἄρτε ἐκ τ' σαλίνων πυρῶν γενόμενος. αἴμυλος δὲ ἄρτος ὁ ἄνδυ μύλε γενόμενος. ἀποβρέχοντες γὰ τ' πυρὸν ἀποθλίβεσι.

22. ΕΠΕ. Ἤγεν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις τὰς χεῖρας σωνέκροτησα.

23. ΚΟΡ. Ῥάδδον ἐπὶ τὸ ἄκρον βάρος ἔχεσαν, ῥόπαλον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κάρα, ἤγουν τὸ ἄκρον βαρὺ ἔχον, βαρύτερον γάρ ἐσι τᾷ τὸ ἄκρον, ῥόπαλον δὲ ἐσιν ἀμυντήριον, κὴ ἑτεροῤῥεπές, ἐξ ἑνὸς μέρος ῥοπὴν ἔχον κὴ βάρος, ἢν τινα ὁ ἀγρὸς ἃ πατρός μω ἀνέθρεψεν. αὐτόῤῥιζον· ἢν τινα ἴσως δὲ τέκτων μέμψαιτο.

25. ΣΤΡΟ. Στρόμβος κοχύλιον, ἀπὸ ἃ σωστρέφεσθαι. ἐκεῖνο δέ φησιν, ἤγουν, τᾷ Μενάλκα, ἐχαρισάμην ὅρακον τρόμβω, ἃ τινος τὸ κρέας ἐγὼ ἔφαγον. ἀγρεύσας μετὰ σκέψεως, ἐν ταῖς πέτραις ἃ Ικαρίε πελάγες. μέγας δὲ ἦν ὁ τρόμβος τοσᾶτον, ὅτι τὸ κρέας αὐτᾷ διέκοψα εἰς πέντε μερίδας, ἃς ἔλαβον ἄνθρωποι πέντε ὄντες. ὁ δὲ Μενάλκας τ' κόχλον λαβὼν, ἐπὶ τούτῳ ἡδέως ἐγέλασεν.

28. ΒΩΚ. Ὁ λόγος ἐκ ἃ σωνομέως, ἢ ἐκ ἃ Θεοκρίτε. ὦ μῶσαι τὸ μέλος τ' ᾠδῆς τ' παρ' ἡμῖν ἐκφάνατε, μήπως μω ἐπὶ γλῶσαν φλύκταινα φύηται. ἐκεῖνοις γὰ εἰω-

θε

Μήκετ' ὄπι γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσης.
Τέττιξ ἁ τέττιγι φίλα, μύρμαξ δὲ μύρμακι,
Ἴρηκες δ' ἴρηξιν· ἐμὶν δ' ἁ μῶσα καὶ ᾠδά·
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλείος δόμος. ὅττε γὰρ ὕπνος,
Οὔτ' ἔαρ ἁδύπνοας γλυκερώτερον, ὅττε μελίσσας
Ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν μῶσαι φίλαι· ἃς γὰρ ὁρῶσαι
Γαθεῦσιν, τὼς δ' ἄ τι ποτᾷ δαλήσατο Κίρκα.

30 Non amplius in ſummitate linguæ tuæ puſtulam produxeris.
Cicada cicadæ amica eſt, formicæ formica,
Accipitres accipitribus: mihi vero Muſæ & carmen:
Qua utinam mihi tota domus ple-
na ſit. Neque enim ſomnus,
Nec ver ſubitum dulcius eſt, neque tam apibus
35 Flores, quam mihi Muſæ caræ ſunt: quos enim aſpicientes
Illæ exhilarant, eos Circe potione ſua non faſcinaverit.

ϑι γίνεαϑ τοῖς μηδὲν πρᾶγμα εὔλογον κρίνουσι.

30. ΜΗΚ. Ὁ λόγος πρὸς τὴν Μῶσαν. ἰδίως ᾗ τὸν λόγον ποιησάμενος πρὸς πάσας, εἰς μίαν κατέκλινεν. ἢ ὁ λόγος πρὸς τὸν Δάφνιν, ὃ καὶ κρεῖττον. Ἄλλως. Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσης] Εἴθε ἡ σὴ γλῶττα μηκέτι ἐμποδισθείη· ἐμπόδιον γὰρ τῇ γλώττῃ αἱ ὀλοφύγδονες· τυτίσιν, ὑπὸ φυμάτων μηκέτι ἐμποδισθείη ἡ σὴ γλῶττα. ὀλοφυγδὼν δέ ἐστιν, ἡ φλυκτώδης φύσκα. λέγουσι δὲ αὐτὴν οἱ Ἀττικοὶ ὀλοφυκτίδα. ὅταν γὰρ αὕτη γένηται ἐπὶ τῇ γλώττῃ, σιάζασι λέγει αἱ γυναῖκες ὡς ἀποτιθεῖσάν σοι μερίδα ἐκ ἀποδιδόντας. ἢ κατά τινας ὀλοφυγδόνες εἰσὶ φύματα, ἅπερ ἀναβλαστήματα ἐπὶ τῇ ῥινὸς γινόμενα.

33. ΤΑΣ. Ἧς τινος ᾠδῆς ὁ οἶκος ὅλος γένοιτο πλήρης. ὅττε γὰρ ὕπνος ἡμῖν γλυκερώτερος, ὅττε τὸ ἔαρ ἐξαίφνης ἦλθον, γλυκύ, ὅσον ἡ μουσικία.

35. Ὡς μὲν ὁρῆτε] Γράφεται καὶ, ἃς γὰρ ὁρῶσαι, καὶ ἃς μὲν ὁρεύντι· τετίσιν, οἷς μὲν ἐστὶ φίλαι ὦ Μῶσαι, χαίρουσιν. ἐκεῖνοι δὲ ἃς τινας ὁ βλέπετε δηλονότι, λέγ᾽ ἅ ποτε προσέβαλεν ἡ Κίρκη. διὰ τὸ Ὀδυσσέα φησὶν· ὃν τινα ὁ κατέθελξε τὰ τῆς Κίρκης φάρμακα. τοὺς δὲ ἑταίρους ἀγνώμονας ὄντας καὶ ἀπροσκέπτους, ἀπεδηρίωσεν ὁ κυκέων. συῶδεις γὰρ ἦσαν, ἀμαθεῖς καὶ ὑπὸ τῆς Κίρκης δυνάμενοι τῷ ποτῷ μεταμορφωθῆναι εἰς ἄλλα ζῶα.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τῦ Δεκάτυ Εἰδυλλίυ.

Προσδιαλέγονται ἀλλήλοις ἐν τῷ θερίζειν Μίλων καὶ Βάττος. Ἐρῶν δέ ὁ Βάττος Βομβύκας αὐλητρίδος, Πολυβώτυ τινὸς εἴτε θυγατρὸς εἴτε θεραπαίνης, ὀκνηρῶς ἐργάζεται. καὶ διὰ τῦτο πυνθανομένυ τοῦ Μίλωνος τί ὕστω βραδέως θερίζοι, ὁ Βάττος τὴν αὐτῦ ἔρωτα δηλοῖ, καὶ ᾠδὴν εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτῦ ἀπαγγέλλει. Παυσάμενον δὲ τῆς ᾠδῆς αὐτοῦ ὁ Μίλων, ὡς περίπυσαν ἐργάτην ᾠδὴν εἴρηκεν.

ARGUMENTUM
Idyllii X.

Colloquuntur inter metendum Milo & Battus. Battus autem Bombycæ tibicinæ amore captus, Polybutæ cujusdam ſive filiæ ſive ancillæ, ſegniter opus facit. Atque ob id interrogante Milone cur ita tarde metat, Battus amorem ſuum illi declarat, & cantilenam in amicam ſuam recitat. Quam ubi abſolvit, laudat eum Milon, quod cantilenam operario bene convenientem cecinerit.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ,
Εἰδύλλιον ί.

ΜΙΛΩΝ καὶ ΒΑΤΤΟΣ.

Ἐργατίνα βυκαῖε, τί νῶϊ ὠζυρὲ πεπόνθεις;
Οὐδ' ἓν ὄγμον ἄγειν ἐρθὸν δυνάᾳ, ὡς τοπρὶν ἄγες·

OPERARII, ſive MESSORES,
Idyllion X.

Milo & Battus.

OPerarie meſſor, miſer, quid tibi nunc accidit?
Neque ſulcum rectum ducere potes ſicut antea ducebas:

ΕΡΓΑ. Ἐργατίνα. ἡ εὐθεῖα, ὁ ἐργατίνης. καὶ κλίνεται δὲ ἐργατίνης. ὡς ὁ χρύσης, ὦ χρύση, καὶ ὦ χρύσα. βυκαῖον, οἱ μὲν τὸ θερίστην ἤκυσαν, ἀπὸ δὲ βῦ ἐπιταλικῦ μοιρίης, καὶ δὲ καίνω, τὸ κόπτω καὶ θερίζω. ὁ μεγάλως καίνων, ἢ συν βοῇ, καὶ ᾠδῇ. βέλτιον δὲ τὸ ἀροτῆρα ἀκύδην, τὸ σὺν τοῖς βυσὶ καίνοντα τὴν γῆν καὶ τέμνοντα. ὑποχορισικῶς

Οὐδ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον· ἀλλ' ὑπολείπῃ,
Ὥσπερ ὄις πόιμνας, τᾶς τ' πόδα κάκτος ἔτυψεν.
Ποῖός τις δ' ὤλαν τε κὴ ἐν μέσῳ ἄματι ἐσσῇ,
Ὅς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις;

ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,

Neque una metis cum propinquo; ſed relinqueris,
Quemadmodum ovis à grege, cujus pedem ſpina ſauciavit.
Qualis circa veſperum & in meridie futurus es,
Quum nunc incipiens ſulcum non abſcindis?

BATTUS.

Milo, veſpertine meſſor, petræ duræ fragmentum,

ϛικῶς δὲ εἴρηται. Δίφιλος δὲ ἐν πρώτῳ τῶν Νικάνδρᾳ θηριακῶν, κύριον ὄνομα τ Βυκαῖον λέγῃ. ὀϊζυρὸς δὲ ὁ ταλαίπωρος· κὴ γίνεται ἀπὸ ϛ ὀϊζύς, ἡ κακοπάθεια. τὸ δὲ ἐξῆς, ὦ ἐπίπονε κὴ ταλαίπωρε θερισᾶ, τί δὴ πέπονθας; ὅτε τὴν ἐυθεῖαν τάξιν ὡς πρότερον διατηρεῖς, ὅδ' ἅμα τῷ πλησίον λήϊον θερίζῃς, ἀλλὰ καθυστερεῖς· ἢ ὅτε ὁμοῦ τοῖς ἄλλοις θερισταῖς θερίζῃς θερισαῖς δηλονότι, ἀλλ' ὕστερος ἔρχῃ.

2. ΟΓΜ. Ὄγμος κυρίως, ἡ ἀπὸ ϛ ἀρότρου τομή. ἤγουν, ἡ αὔλαξ, ἀπὸ ϛ διοίγεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ ϛ ἀροτριῶντος. νῦν δὲ κεῖται ὁ λόγος, ἐπὶ τ καθ' ἐυθὺ τάξεως ϛ θερισμοῦ. Ἄλλως. ὄγμον τὴν αὔλακα παρὰ τὸ διοιχθῆναι τὴν γῆν. οἱ δὲ τάξιν, οἱ δὲ τ ὄρχον, οἱ δὲ τ χόρτον. κυρίως δὲ ἐπ' ἐυθὺ ϛ ἀρότρου τομή. κὴ ἔϛιν ὄγμος, οἷον ἀπὸ ϛ διοίγεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ ϛ ἀροτριῶντος. νῦν δὲ κεῖται ἡ λέξις ἐπὶ τ εἰς ἐυθὺ τάξεως ϛ θερισμοῦ. ὡς κὴ Ὁμηρος· Ὄγμον ἐλαύνοντος ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν.

3. ΛΑΙ. Αντὶ ϛ θερίζῃς. κὴ γίνεται ἀπὸ ϛ λήϊον, τὸ χωραφιον, τροπῇ ϛ η εἰς α, κὴ συναιρέσει ϛ ι, λαῖον, κὴ ϛ τέμνω, κὴ γίνεται λαιοτομῶ· δηλονότι τὸ λήϊον τέμνω. κάκτος δὲ εἶδος ἀκάνθης.

5. ΔΕΙ. Δείλη ἐᾶσα, ὅτε ἀνατέλλῃ ὁ ἥλιος· δείλη δὲ ὀψία, ὅτε πρὸς δυσμὰς κατέρχεται. ποταπὸς γενήσῃ κατὰ μισημορίαν κὴ δείλαιο, ὃς νῦν ἀρξάμενος, ἀ μηδὲ κὴ ἐλαττοῖς τ ϝίχον ϛ θέρους; τὸ γὰρ ἀποτρώγῃς τοῦτο δηλοῖ. Ἄλλως. πῶς φησιν ὐκ ἀργότερος ἔσῃ προϊούσης τ ἡμέρας, ὅτε νῦν ῥαθυμεῖς τῆς ἐργασίας ἀρχόμενος. κὴ ὐκ ἀποτέμνῃς τ αὔλακος ὑδέν. αὔλακα δὲ, τ ὄγμον φησί· τὸ κοινῶς λεγόμενον ὀρδίνιον.

7. ΟΨΑ. Τυτίσι μέχρις ὀψίας θερίζων κὴ κακοπαθῶν, κὴ μὴ ϲυδιδούς. ἢ ὁ ἀργὸς ὁ ὀψὲ κὴ μόλις θερίζων. ἢ ὁ καρτερικὸς, ὁ μέχρις ὀψίας δείλης τὸ θέρος ὑπομένων. ἢ τοῦτο λέγῃ, ἐπεὶ ὁ Μίλων ἐν ἀρχῇ τ Βάττον ἔφη σπιλεῖσθαι. ὀψαμάτιον τ Μίλωνα ὁ Βάττος καλεῖ.

τυτίσι

Οὐδαμά τοι σωέβα ποθέσαι τινὰ τ̃ ἀπεόντων;

ΜΙΛΩΝ.

Οὐδαμά· τίς γ̃ πόθος τ̃ ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί;

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμά νωῖ σωέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα;

ΜΙΛΩΝ.

Μηδὲ ξυμβαίη· χαλεπὸν χρείων κυίσα γεῦσαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Αλλ' ἐγὼ ὦ Μίλων ἔσαμαι χεδὸν ἑνδεκαταῖος.

ΜΙΛΩΝ.

Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' οὐκ ἔχω οὐδ' ἄλις ὄξος.

Nunquamne tibi accidit, ut desiderares aliquem absentem?

MILO.

Nunquam: quo enim desiderio exterorum homo operarius teneri potest?

BATTUS.

Nunquamne tibi evenit ut vigilares propter amorem?

MILO.

Neque eveniat: periculosum est extra gustare canem.

BATTUS.

Verum ego, ô Milo, amo jam pene undecim dies.

MILO.

E dolio tu scilicet hauris: ego vero ne aceti quidem satis habeo.

τυτίσι μέχρις ὀψίας θηρίζοντα, καὶ μὴ ἀποκάμνοντα. ΠΕΤ. Οἷον, στέρνε, λίθινε, σκληράτατε· ἀτεράμονες γὰρ τὰς σκληρὰς φασὶ, τὰς μὴ τέρενας· ἐπεὶ τέρεν τὸ ἁπαλόν. καὶ τὰς πέτρας τὰς μὴ τρομευάς, καὶ ἀτέραμνα ὄστρια, τὰ ἀνέψητα.

11. ΧΑΛ. Παροιμία τοῦτό ἐστιν, ἐπὶ τ̃ ὑβυσαμένων ἐφετ̃ τινες, δυσαποσπάστως δὲ ἐχόντων τ̃ συνηθείας, λεγομένη· ἤ τις καὶ ἑτέρως λέγεται. χαλεπὸν φασι μαθοῦσα κύων σκυτοτραγεῖν. ὥσπερ φησὶν ὁ ὑβυσάρμος χοιρίς κύων δυσαποθίωκτός ἐστιν, ὅτω καὶ ὁ ἀγροῖκος ἐρωτικ̃ πάντες γευσάμενος.

12. ΑΛΛ'. Σὺ μέν φησιν ἀπείρατος ἔρωτος τυγχάνεις. ἐγὼ δὲ ἐρῶ ἕνδεκα ἡμέρας ἤδη.

13. ΠΙΘ. Τετέσιν, ἕτως σὺ ὠθειασίας ζῇς ὥστε σε καὶ ἐρᾶν. ἢ εἰρωνευόμενός φησιν, οὐκ ὠθειασίας, ἀπὸ πλήρους πίθου ἀντλεῖς, καὶ οὐκ ἐκ λαγήνων. ἐγὼ δὲ ὄξος ἔχω. Ἄλλως. Ἐκ πίθω ἀντλεῖς. παροιμία ἐπὶ τ̃ εὐ ὠθειασίᾳ ζώντων. ἀφθόνων φησὶ καὶ πλουσίων ἀπλαυίζ̃ τ̃ πραγμάτων. ὁ γὰρ οἶνος κεφαλήν βος, πρὸς ἀφροδίσια σκκαίεται ἅτε ἀργίᾳ συζῶν, ὁ δὲ μηδ' ὄξος ἔχων πιεῖν, καὶ τῷ πόνῳ μαχόμενος, οὐκ ἐρᾷ.

14. ΤΟΙ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μοῦ ἀπὸ σπόρω ἄσπαλα πάντα.

ΜΙΛΩΝ.

Τίς ἢ τὺ τᾶν παίδων λυμαίνεταί; Βα. Ἀ Πολυβώτα,
Ἀ πρὸς ἀμῶντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλᾳ.

ΜΙΛΩΝ.

Εὗρε θεὸς τ' ἀλιτρόν· ἔχᾳς πάλαι ὧν ἐπεθύμεις.
Μάντις τοι τὰν νύκτα χαμεύνιος ἄ καλαμαία.

ΒΑΤΤΟΣ.

Itaque ante fores meas à semente omnia inculta sunt.

ΜΙΛΩ.

Quæ vero puella te cruciat? BAT. Illa Polybutæ,
Quæ nuper metentibus apud Hippocoontem accinebat.

MILO.

Invenit deus maleficum: habes jam quod diu optasti.
Vates tibi de nocte accubabit in stipulis habitans cicada.

14. ΤΟΙ. Πάλαι φησὶν, ἀπὸ σπόρε πάντα μοι ἦν καλὰ, ἃ μόνον τὰ ἔνδον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπὸ θυρᾶν· νῦν δὲ λᾷ τ' ἔρωτα, ἃ μόνον τὰ πόρρω, ἀλλὰ ἁδὲ τὰ πρὸ θυρᾶν μοι εἰσὶν ἐσπαρμένα, ἀλλὰ ἄσπορα μένει λᾷ τ' ἔρωτα. Ἄλλως. ἄσκαλα] τετέχνιν, ἅπερ ἔσπαρα μῦ τ' σπόρον ἠμελημένα ἐχὶν ἐς τοσῦτον, ὅτι καὶ ἀσκάλευτά εἰσιν. σκαλεύω δὲ τὸ χωράφιον, ὅτε σκαλίσι καθαίρω αὐτό. σκαλὶς ᾖ, σκαλίδος, ἀργαλεῖον γεωργικὸν, τὸ κοινῶς λεγόμενον σκαλιστήριον.

15. ΤΙΣ. Ταῦτα ὁ Μίλων ἐρωτᾷ. εἶτα ὁ Βάττος ἀπάγᾳ. ἀ Πολυβώτα· ἄδηλον δὲ, πότερον θυγατέρα ἢ θεράπαιναν ᾗ Πολυβώτε λέγᾳ. ἡ ᾗ Πολυβώτε ἦν φησι λυμαίνεταί με. ἤ τις πρώλω θεριζόντων ἡμῶν παρ' Ἱπποκόωντι, ἢ παρ' Ἱπποκίωνι (διχῶς γᾷ γράφεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις) προσηύλᾳ. καὶ τὸ μὲν παρ' Ἱπποκόωντι γράφων, λέγᾳ τῷ ποταμῷ· τὸ δὲ παρ' Ἱπποκίωνι, λέγᾳ ἕτω καλεμένῳ.

17. ΕΥΡΕ. Παροιμίαι εἰσὶ, τὸ, εὗρε θεὸς τ' ἀλιτρόν. καὶ τὸ, εὗρε θεὸς τ' αἴτιον· καὶ τὸ, ἔχᾳς ἅπερ ἐπεθύμεις. τὸ δὲ εὗρε θεὸς τ' ἀλιτρὸν, λέγεται ἐπὶ τῶν διδόντων δίκλω τ' ἁμαρτίας. ὁ δὲ νῦς· ἁμαρτωλῷ σοι ὄντι, δικαίως ὠφελῆθε τὸ θεῖον, ὅτεν καὶ ὠφελπίκασκας, οἷς ἐπεθύμεις κακοῖς. Ἄλλως. παροιμία ἐσὶ, λεγομένη κατὰ τ' καυχωμένων, ὅτι ἐμπίσασιν εἰς ἃ σφέγγεσι.

18. ΧΡΟ. Γράφεται καὶ, χροΐξειται, ἀντὶ ᾗ συγχρωτισθήσεται, καὶ συγκοιμηθήσεται. ἀ καλαμαία δὲ, ἀντὶ ᾗ ἡ ἀρκραία. ἔσι δὲ ἀκρὶς ἐν τῇ καλάμῃ γινομένη, καὶ καλεῖται μάντις. ἴσως δ' ἂν ὁ Θεόκριτος τὴν ἰαχὴν εἰπεῖν θέλων, καὶ διεφθαρκυῖαν, τοῦτό φησιν· ἢ τὴν ἐπιβλαβῆ καὶ χαλεπὸν ὁρῶσαν. Ἀρίσαρχος γὰρ ἐν ὑπομνήματι Λυκόφρονος Αἰχύλε, τὴν ἀκρίδα φησὶ ταύτην, εἰ προσβλίψει τινὶ τ' ζώων, σκίνῳ κακὸν γίνεσθ. ἔσι δὲ χλαρὰ καὶ ὠφελμήκεις τὰς ἐμπροσθε πόδας ἔχουσα καὶ λεπτὰς,

ΒΑΤΤΟΣ.

Μωμᾶσθαί μ' ἄρχῃ τύ. τυφλὸς δ' ἐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος
Αλλὰ κὴ ὢ φρόντισος Ἔρως· μηδὲν μέγα μυθεῦ.

ΜΙΛΩΝ.

Οὐ μέγα μυθεῦμαι. τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λαΐον,
Καί τι κύρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλλ· ἄδιον ὕτως

BATTUS.

Irridere me incipis tu: non vero solus Plutus cæcus est,
Verum etiam curarum autor Amor: ne magnifice loquaris.

MILO.

Non magnifice loquor. Tu modo dejice segetem,
Et aliquod de puella amatorium carmen incipe: jucundius ita

τὺς, κὴ συνεχῶς αὐτὺς κινῆσα. λέγει δέ, ἡ μάντις ἡ καλαμαία κατὰ τὴν νύκτα χρεΐζεῖται, κὴ ψησιάσει τῷ χροΐ τοι, κὴ σῦ. ἀντὶ δ', ἡ ἐοικυῖα τῇ καλαμαίᾳ μάντις, σωυδυνασθήσετάι σοι. τινές φασιν εἰκάσαι τὴν βομβύκλω τῇ ἀκρίδι ταύτῃ, ἀφ' κὴ τὸ τὴν ἀκρίδα μέλαιναν εἶναι αὐτὴν, κὴ τὴν κόρῖω Σύραν. ἀντὶ δ' εἰπεῖν ὅτι ἀκρὶς συγκοιμηθήσετάι σοι, ἥ ἐσιν ἰχνὴ, κὴ λεπτὴ, καὶ μέλαινα, λέγει ὅτι μάντις καλαμαία. τὴν ἀκρίδα ἣν φησι καλαμαίαν, ἢ ὅτι ἐν καιρῷ καλάμης ἔσθίει τ σάχυω. τὴν αὐτὴν δὲ κὴ μάντιν, ἢ ὅτι προμαντεύεται λιμὸν φαινομένη, ἢ ὅτι κακόχρως κὴ πρασίζουσα ἔσα, οἷς ἂν ἐπτρανίσῃ ζώοις, κακὸν προμηνύει. ἢ ἡ σὴ ἐρωμένη, ἡ ἐοικυῖα τῇ ἀκρίδι τῇ καλαμαίᾳ ὀνομαζομένῃ, τῇ πρὸς μαντείας ἐπιτηδεία, ᾠδαλεῖται τ χρῶτά σε κατὰ τὴν νύκτα· τετίσιν, ἡ ἰχνὴ ἐ λεπτὴ, ἐ μακρόσκελος, συγκοιμηθήσετάι σοι.

19. ΤΥΦ. Τυφλὸν τ Πλοῦτόν φησιν, ἐπεὶ οἱ πλουτοῦντες πηρῶνται τὴν ὄψιαν. Δήμητρος δέ φασιν αὐτὸν εἶναι υἱὸν κὴ Ιασίωνος, ἐπεὶ τῇ τ καρπῶν ᾠδυσίᾳ, ἢ ἐυφορίᾳ, ἡμῶν ἴαται τὴν ἔνδειαν. ὑπὸ Διὸς δὲ αὐτὸν πηρωθῆναί φασιν, ἵνα μὴ βλέπων, ἐπὶ τὺς δικαίυς μόνυς ἔρχηται. οἱ δὲ τυφλὸν αὐτόν φασι, ἀφ' τὸ ἄκριτον. Ἄλλως. Ὁ ἀφρόντισος, ὡς πολυωρίμνος. τὸ γ ὢ φρόντισος ἀντὶ δ ὁ ἀφρόντισος. τὸ α συναῦθα ἐπίτασιν σημαίνει. τοιοῦτόν ἐσι τὸ πάθος τῶν ἐρώντων· οἱ γ ἐρῶντις, σκτήκονται ταῖς φροντίσι. Σημειωσαι ὅτι δύο οἱ παλαιοὶ τυφλά φασι, τ ἔρωτα, ἐ τ πλοῦτον. ὁ γ ἐρῶν, ἔσιν ὅτε ἐρᾷ γυναικὸς δυσειδοῦς, ἢ τις δοκεῖ αὐτῷ καλλίσῃ εἶναι. ὅπερ ἐσὶ τυφλότης, ὥσε ὁ ἔρως τυφλὸς ἤγουν, τυφλοποιός. ποιεῖ γ τὺς ἐρῶντας τὰ μὴ καλὰ, καλὰ ἡγεῖσθ. ὡσαύτως ἐ ὁ πλοῦτος τυφλός. παρέρχεται γ τὺς καλὺς ἐ κοσμίυς, κὴ δίδωσιν ἑαυτὸν τοῖς κακίσοις ἐ βδελυροῖς.

20. ΜΗΔ. Ὅρα ἵνα μηδὲν ἀλαζωνικὸν εἴπεις.

21. ΜΥΘ. Οὐκ ἀλαζονεύομαι· σὺ δὲ μόνον θέριζε τὸ λήϊον· ἐ ἕνεκα τῆς κόρης, μελῴδει, τραγῴδει, ὕτω γ ποιῶν, ἡδιον ἐργάσῃ· ὅτι μυσικός ποτε ὑπῆρχες.

24. ΜΩΣ.

Εργαξῇ· ϗ μὰν πρότερόν ποκα μυσικὸς ἦδα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῶσαι Πιερίδες σωναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι
Παῖδ'. ὧν γὰ χ' ἅψηδε θεαί, καλὰ πάντα ποιῆτε.
Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντι τὺ πάντες,
Ἰχνάν, ἁλιόκαυσον· ἐγὼ δ' μόνος. μελίχλωρον.
Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστὶ, ϗ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος·
Αλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγονται.

Opus facies. Etenim prius aliquando muſicus fuiſti.

BATTUS.

Muſæ Pierides, una mecum canite gracilem
Puellam: nam quæ vos deæ attingitis, omnia pulchra efficitis.
O Bombyce venuſta, omnes te Syram vocant,
Tenuem, ſole aduſtam: ego vero ſolus dico te flavam eſſe ſicut mel.
Et viola nigra eſt, & notis inſcriptus hyacinthus,
Nihilominus tamen in ſertis præcipue nominantur.

24. ΜΩΣ. Ω Μῶσαι Πιερίδες. ἤγουν, αἱ ἐν τῇ Πιερίᾳ ὖσαι· συνυμνήσατε σὺν ἐμοὶ τὴν λεπτὴν παῖδα· ὧν τινων γὰρ πραγμάτων ἅψεσθε θεαὶ, πάντα καλὰ ποιεῖτε.

26. ΣΥΡ. Συριάναν σε ὀνομάζουσι πάντες, λεπτὴν ϗ μέλαιναν ὑπὸ δ' ἡλίου. ἀλιόκαυσον, τὸ ὑπὸ ἡλίου κεκαυμμένον. μελίχλωρον δ', ἤγουν ἐοικυῖαν κατὰ τὸ χρῶμα μέλιτι, τουτέστι σιτόχρων· τοιοῦτον γάρ ἐστι ϗ τὸ χρῶμα δ' σίτου, ὡς ϗ δ' μέλιτος. ἢ οἱ μὲν ἄλλοι Σύραν σε καλοῦσιν, ἐγὼ δ' μελίχλωρον, οἷον, μελανοχρῶτα ἠρέμα, ϗ ὑ λίαν μέλαιναν.

28. ΥΑΚ. Τὴν ὑάκινθόν φασιν, ἀπὸ δ' αἵματος δ' Αἴαντος ἀναδοθῆναι, δ' ἐν Τροίᾳ μανέντος, ἀφ' οὗ τοι τοῦτο ἔχει ἐγγεγραμμένον, αἰ, αἰ, τὴν ἀρχὴν δ' ὀνόματος δ' Αἴαντος. ἀφ' τοῦτο δὲ ϗ γραπτὴν νῦν αὐτὴν εἶπεν. ἢ γραπτὴ ὑάκινθος, ἡ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ γεγραμμένα γράμματα θρηνώδη, δηλονότι τὸ, αἰ, αἰ, εἶναι ὃ σύμβολον τ' ἐπὶ τῷ Αἴαντι μυθολογουμένων. φῦναι γὰρ ἐκ δ' αἵματος αὐτοῦ φασι τὴν ὑάκινθον, ὅτε ἐμάνη ἐπὶ Τροίαν, ἀφειπισὼν τῷ ξίφει. ὅθεν ϗ τὸ πάθος δ' Αἴαντος ὑποφαίνει. εἰς τ' Εὐφορίωνα φίδων εἶπεν [ἢ εἰς τ' Εὐφορίωνα ἀπιδὼν εἶπε· διττῶς γὰρ ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν γράφεται] Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις ἀοιδῶν, Ῥοιτείῃς ἀμάθοισι δεδεγμένον Αἰακίδαο, Εἴαος ἀντιλομβὺς ἐγγεγραμμένα κωκυτόν.

29. ΠΡΩ. Ηγεν κατὰ τὴν πρώτην τάξιν ἀριθμοῦνται, καταλέγονται.

Ἁ αἶξ τ' κύτισον, ὁ λύκ⟨ος⟩ τὰν αἶγα διώκᾳ,
Ἁ γέραν⟨ος⟩ τᾤροτρον· ἐγὼ δ' ὅπᾳ τὶν μεμάνημαι.
Αἴθε μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσον πόλλα φαντὶ πεπᾶδαι,
Χρύσεοι ἀμφότεροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ·
Τὼς αὐλὼς μᾶ ἔχρισα, κὴ ἦδον, ἦ τύγε μᾶλον·
Σχῆμα δ' ἐγὼ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὰ πόδες ἀσφάλαοι τεῦ,
Ἁ φωνὰ δ' τρύχνα. τ' δ' αὖ τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΜΙΛΩΝ.

Ἦ καλὰς ἄμμε ποᾶν ἐλελήθη βῶκ⟨ος⟩ ἀοιδάς·

30 Capra cytiſum ſequitur, lupus capram,
Grus aratrum: ego vero amore erga te inſanio.
Utinam haberem tantas opes, quantas aiunt Crœſum olim poſſediſſe:
Tunc aurei ambo Veneri conſecrati ſtaremus,
Tu tibias tenens, & aut roſam, aut pomum:
35 Ego vero habitu *ornatus* & novis in utroque pede *ad ſaltandum* calceis.
O Bombyce pulchra, pedes tui albi ſunt ut tali:
Vox mollis eſt, mores vero tuos non poſſum exprimere.

MILO.

Quam bellas cantiones faciens nos meſſor fefellit:

30. ΚΥΤ. Ὁ κύτισ⟨ος⟩, φυτὸν, ὃ νεμόμεναι αἱ αἶγες γάλακτ⟨ος⟩ πλήθυσιν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ διώκᾳ, ἤγουν ζητεῖ.

31. ΓΕΡ. Ἀρχομένᾳ δὲ σπόρᾳ, αἱ γέρανοι φαίνονται. ἐγὼ δὲ ἐπί σοι μανίαν ἔχω.

32. ΑΙΘ. Εἴθε ἐκεκτήμην τὰ Κροίσᾳ, ἀμφότεροι ἂν ἤμεθα ὥσπερ χρυσοῖ τῇ Ἀφροδίτῃ. τὸ δὲ πεπᾶδαι, ἀντὶ τοῦ κεκτῆσθαι.

35. ΑΜΥ. Ἀμύκλαι πόλις Λακωνική. ὅθεν, καὶ Ἀμυκλαῖον παιδίον, τὸ ἐκ τῶν Ἀμυκλῶν. καὶ Ἀμύκλαι εἶδος ὑποδήματος, ὡς ἐνταῦθα, ἀπὸ Ἀμυκλαίας τοῦ πρώτου ὑποδήματα εὑρόντος. γράφεται καὶ, σχῆμα δ' ἐγώ· καὶ ἔστιν ὁ νοῦς τοιοῦτος. ἐρχόμενος δὲ ἐγὼ ἐν τῇ εἰκόνι, ἐποίουν ἐμαυτὸν ἔχοντα Λακωνικὰ ὑποδήματα. ἡ ἐμὴ σκιὰ ἐφαίνετο ἂν ἔχουσα σχῆμα ὀρχηστοῦ, καὶ ἐν ἀμφοτέροις ποσὶν ὑποδήματα.

36. ΟΙ. Οἱ μὰ πόδες σου ἀσφάλαοι εἰσίν, οἷον, εὔρυθμοι, καὶ ὀρθοί· ἢ λεῦκοι ὡς οἱ ἀσφάλαοι.

37. ΤΡΥ. Ἡ τρύχνος. τοῦτο ἐπὶ τρυφερότητος τάσσεται. ἤγουν, ἡ φωνή σου δὲ μαλακὴ, ἐοικυῖα τρύχνῳ. τρύχνος δὲ καὶ τρύχνη, εἶδος λαχάνου, ἡ κοινῶς λεγομένη ἀγριομελιντζάνα, ἱκανῶς μαλακόν. καὶ λέγεται σρύχνος. ὁ δὲ Θεόκριτος ἐξέβαλε τὸ σ ἀφ' ᾧ τὸ μέτρον, τρύχνον εἰπών. ΕΧΩ. Ἀντὶ δὲ ἀγνοῶ, εἰ μὴ ἄρα ἀμίμητον αὐτὸν ἔχεις, ὡς μηδὲ εἰπεῖν τινα ἀξίως.

38. ΚΑΛ. Τοῦτο ὁ Μίλων εἰρωνευόμενος

Ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.
Ὢ μοι τῶ πώγωνΘ., ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας·
Θᾶσαι δὴ κὴ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα·
Δάματερ πολύκαρπε, πολύσαχυ, τᾶτο τὸ λαῖον
Εὔεργόν τ' εἶη, κὴ κάρπιμον ὅττι μάλιστα.
Σφίγγετ' ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα, μή τις παριὼν
Εἴποι, Σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' ἕτΘ. ὁ μαθός.

Quam apte vero ſpeciem harmoniæ dimenſus eſt?
Væ barbæ huic quam fruſtra aluiſti!
Vide & hæc, quæ ſunt divini Lytierſæ:
Ceres frugifera, ſpicifera, *effice* ut ſeges
Pulchre elaborata ſit, & fœcunda quam maxime:
Stringite collectores manipulos, ne quis præteriens
Dicat, O ficulnei homines, periit & hæc merces.

νδυόμμος ἐν ᾠδῇ φησί. συσκέκοφε ὃ τὸ ὄνομα· τ' βυκαῖον, βᾶκον κὴ βῶκον εἰπὼν ὑποκοριστικῶς.

39. ΩΣ. Καὶ τᾶτο καθ' εἰρωνίαν. ὡς εὖ τὸ τ' ἁρμονίας εἶδος ἐρύθμησεν ὁ βυκαῖος.

40. ΠΩΓ. Πώγωνα, τὰ γένεια φησίν. ὁ δὲ λόγος ὑοριστικὸς, ὅτι τὰ γένεά σε μωράνουσιν. ἠλιθίως γὰρ αὐτὰ ἀνέφυσας.

41. ΘΑΣ. Τὸ τ' εἰρωνείας ἐξέφηνεν ὁ Μίλων, καταγελῶν αὐτᾶ, ὅτι ἐργάτης ὢν ἐρωτικὸν ᾄδῃ. δυνατὸν δὲ ταῦτα λέγειν κὴ τ' βυκαῖον. θέασαι δέ φησι κὴ ταύτᾳ τὴν τραγῳδίαν Δ Λυτιέρσα, ἣν μέλλω ᾄσαι. Ἰσοσία. Οὗτος δὲ ὁ Λυτιέρσης, ᾠκὴ Κελαινὰς τ' Φρυγίας, υἱὸς τυγχάνων νόθος Δ Μίδα. γεωργὸς δ' ὢν, τὺς παριόντας τ' ξένους ἐνωχῶν, ἠνάγκαζε θερίζειν μετ' αὐτᾶ. εἶτα ἑσπέρας ἀπτέμνων αὐτῶν τὰς κεφαλὰς, τὸ λοιπὸν σῶμα ἐν τοῖς δράγμασι συνελῶν ᾔδει. Ἡρακλῆς δ' ὕστερον τᾶτον ἀπέκτεινας, ἔρριψεν εἰς τ' Μαίανδρον ποταμόν. ὅθεν κὴ νῦν οἱ θερισαὶ κατὰ Φρυγίαν, ᾄδουσιν αὐτὸν ἐγκωμιάζοντες, ὡς ἄριστον θερισήν. τᾶτον δέ φησιν Ἀπολλόδωρος ᾠδὴν εἶναι θερισῶν, λέγων ὅτω· καθάπερ ἐν μὲ θρήνοις ἰάλεμος, ἐν δὲ ὕμνοις ἴυλος, ἀφ' ὧν κὴ τὰς ᾠδὰς αὐτὰς καλοῦσιν, ὅτω κὴ τ' θερισῶν ᾠδὴ Λυτιέρσας. εἶτα ἑξῆς ᾄδων ὁ Βάττος τὴν Δ Λυτιέρσα ᾠδὴν, φησί.

42. ΔΑ. Αὕτη ἐστὶν ἡ Δ Λυτιέρσα ᾠδή.

44. ΣΦΙ. Ἀπέστρεψε τ' λόγον πρὸς τὺς ἑπομένους, κὴ τὰ θεριζόμενα συνθεσμωθέντας· δράγματα δὲ τὰ πληθέντα τ' σαχύων τὴν ἀριστέραν, παρὰ τὸ δράττειν. ὅθεν κὴ δραχμὴ, ἡ πληθοῦσα τὴν χεῖρα τῷ κέρματι. ἁμάλη δὲ συνέστηκεν ἐκ δραγμάτων ἑκατὸν, ἢ κὴ Δ μακοσίων.

45. ΣΥΚ. Ἤγουν ἀσθενεῖς, κὴ ἀχρεῖοι, ὅτι τὸ τ' συκῆς ξύλον, εὔθραυστον, ἀσθενὲς, κὴ ἀδύνατον. ὅθεν κὴ παροιμία, συκίνη ἐπικουρία, ἡ μηδὲν ὠφελοῦσα· ἀπὸ μεταφορᾶς τ' συκῆς.

Ες βορέω ἄνεμον τᾶς κόρθυ θ᾽ ἁ τομὰ ὔμμιν
Ἢ ζέφυρον βλεπέτω· παινεῖ δ᾽ ὁ σάκχυς ὕπνος.
Σῖτον ἀλοιῶντες φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·
Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέᾳ τημόσδε μάλιστα.
Ἄρχεσθαι δ᾽ ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ,
Καὶ λήγειν εὕδοντι· ἐλιννῦσαι γὰ τὸ καῦμα.
Εὐκτὸς ὁ τῶ βατεάχω παῖδες βίοι· ἃ μελεδαίνᾳ
Τὸν τὸ πιᾶν ἐλχῦντα· πάρεστι γὰ ἄφθονον ἀρῶσαι.

Ad boream ventum acervi sectio vobis
Vel zephyrum spectet: sic enim aristæ pinguescunt.
Qui trituratis frumentum, fugite somnum meridianum:
Ex culmo tunc paleæ quam maxime exeunt.
Messores incipere *opertet*, cum galerita excitatur:
Et desinere, cum illa dormit: & ne sensu tolerare æstum.
O pueri, ranæ vita optanda est, quæ non curat
Eum qui potum ministrat: abunde enim illi suppetit.

46. ΒΟΡ. Παρατετηρημένον λέγει, τὰς τὰς ἀμάλας θημονοδετοῦντας, ὕτω τιθέναι, ὡς τὰς σάκχυας ἐμπνεῖσθαι ὑπὸ βορέα, ἢ ζεφύρου. τὸ γὰρ κόκκον ἐνδοτέρω ὄντα ὕτω συμβαίνει πιαίνεσθαι ἐμπνεόμενον. κόρθυος δὲ, ὅταν τὰ ἀμάλαν συγκείμενα θημῶνος. Ἄλλως. Κόρθυν, τὸ σωρὸν λέγει. ὅταν δὲ τὰ δράγματα δεθῇ, τὰς σάκχυας σωρεύσασι πρὸς ἀλλήλας νυσσόκοτας ἔσωθεν. τὰ δὲ κῶλα αὐτῶν, ἃ τινες αὐλὰς καλοῦσιν, ἔξω ἐστραμμένα ἐᾶσιν, ὅπως διὰ τῶν αὐλῶν ὁ ὦτος ῥιπιζόμενος πιαίνηται, καὶ ἄδροχος καὶ ἄσηπτος διαμείνῃ. ἡ κόρθυς δὲ, κλίνεται τῆ κορθυος· ὡς ἡ πίτυς, τῆ πίτυος.

48. ΣΙΤ. Ἑτέρα παραίνεσις. Δεῖ τὰς ἀλοῶντας μεσημβρίας ἀλοᾶν. ἐπιτηδειότατος γάρ ἐστιν ὁ μεσημβρινὸς καιρὸς πρὸς τὸ ἀλοᾶν. φλέγοντος γὰρ μάλιστα τηνικαῦτα τὴν καλάμην, τὸ ἄχυρον συμβαίνει λεπτότερον γίνεσθαι. καλάμη δὲ, τὸ κατωτέρω τῶ σάκχυος. ὅσον τε σὺν τῷ σάκχυϊ τέμνεται, καὶ ὅσον σὺν τῇ γῇ ἄτμητον ὑπολιμπάνεται.

50. ΑΡΧ. Δεῖ φησι τὰς ἀλῶντας, μεσημβρίας ἀλοᾶν. τὰς δὲ ἀμῶντας, ἄρτι λευκαινομένης τῆς ἠῶς ἄρχεσθαι τῶ ἀμητοῦ· λήγειν δὲ ἐπισκιαζομένης ἤδη τῆς γῆς.

51. ΕΛΙ. Ἤτοι τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἡρεμεῖν, βραδύνειν. τὸ θέμα, ἐλινύω τὸ βραδύνω· ἀπὸ ἀσκόπως δὲ τοῦτο λέγει. ὁ γὰρ κορυδαλλὶς τῶν ὀρνέων, πρῶτος ἐγείρεται τὸ λυκόφως ἐπὶ τὰς νομὰς ἀφικνεῖται, καὶ τελευταῖος ὑποσρέφει.

52. ΕΥΚ. Μακάριος. ἐπισκώπτει δὲ τὸ ἐργοδότην, ὡς μὴ αὐταρκες ποτὸν παρεχόμενον. εὐκτὸς δὲ, ὁ εὐχῆς ἄξιος, καὶ εὐκταῖος. ἀπόκτος δὲ ὁ ἀποκταῖος, ὁ μισητός.

54. ΚΑΛ.

Κάλλιον ὦ ἐπιμελητὰ φιλάργυρε τὼς φακὸς ἕψειν,
Μὴ ἐπιτάμῃς τὰν χεῖρα καταπείων τὸ κύμινον. 55
Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἁλίῳ ἄνδρας ἀείδεν.
Τὸν δὲ τεὸν βυκαῖε πρέπει λιμενῶν ἔρωτα
Μυλίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρεύοισᾳ.

Pulchrius tibi est, ô procurator avare, lentes coquere,
55 *Vide* ne manum vulneres dum cyminum dividis.
Hæc decet viros in æstu solis laborantes cantare.
Tuum vero ô messor noxium amorem oportet
Narrari matri in lecto mane vigilanti.

54. ΚΑΛ. Ὁ λόγ⊙ πρὸς τὸν ἐπισάτλιν τ̃ θερισῶν, ὀλίγῳ τροφὴν αὐτῷ παρεχόμενον. Ἄλλως. τὸ ἐπιμελητὰ, ἀντὶ δ̃ ὦ ἐργοδότα· ὃν δὴ ἐργοδότην φιλάργυρόν φησι. τὸ δὲ τ̃ φακὸν ἕψειν, παρ' ὑπόνοιαν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν τὸ κρέας· ἢ, κάλλιον ὦ ἐπισάτα ἕψειν σε τ̃ φακὸν ὁλόκληρον. κ̀ ὅρα ἵνα μὴ ἐπιτάμῃς, ἤγουν χίσῃς τὴν χεῖρα καὶ ἀπρίων αὐτὸν δηλονότι, ὡς οἱ τὸ κύμινον. καθὰ εἰώθαμεν τὺς ἄγαν φειδωλὺς, κυμινοπρίστας καλεῖν. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὁ λόγ⊙ ὡς φιδωλόν.

56. ΤΑΥ. Τινὲς δ̀ δ̃ Μίλων⊙ λέγουσιν εἶναι τ̃ λόγον. ἀπὸ δ̃, ἢ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει βῶκ⊙ ἀοιδᾶς, μέχρι τέλους δ̃ εἰδυλλίου. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι δ̀ Μίλωνός ἐστιν ὁ λόγ⊙ τὸ, ἢ καλὰς ἄμμε ποῶν, μέχρις, ὦμοι δ̃ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας. τὸ δὲ μετὰ ταῦτα, ἤγουν τὸ, θᾶσαι δὴ κ̀ ταῦτα τὰ θείω Λυτιέρσα, λέγουσι τ̃ Βάτλον λέγω μέχρι δ̃, μὴ ἐπιτάμῃς τὴν χεῖρα καὶ ἀπρίων τὸ κύμινον. τὸ δ̀ ἐξῆς, ὡς ἀπὸ δ̃ Μίλων⊙. ἤτοι τὸ, ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας, κ̀ τὺς μετὰ ταῦτα δύο στίχους. Ἄλλως. Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας] Ταῦτα τὰ μέλη τὰ προφημθέντα δηλονότι, χρὴ τὺς θερίζοντας ᾄδειν, καὶ ὄχι ἐρωτικὰ ὥσπερ σὺ ποιεῖς βυκαῖε δηλονότι. ἢ ὑποδέχ̀ τὺς θερίζοντας δ̃ θερισμῶ̃ φροντίζειν, κ̀ μὴ δ̃ ἔρωτ⊙. ὁ λόγ⊙ ἐκ δ̃ Μίλων⊙. οἱ δὲ καὶ τοῖς ἑπάνω ταῦτα συνάπτουσι.

57. ΤΟΝ. Περὶ δὲ δ̃ ἐρωτός σε ὦ Βάτλε δ̃ πλωχῦ, προσῆκόν ἐστι τῇ μητρί σε λέγειν ἐν τῇ κοίτῃ κατὰ τ̃ ὄρθρον κειμθήν. ἢ ἀνισαμθὴν ὄρθρε, κ̀ μὴ νῦν ἐμοί. τὸ δὲ λιμηρὸν, ἀντὶ δ̃ πλωχόν. ἢ χρὴ δέ σε τ̃ σαυτῦ ἔρωτα πρὸς τὴν μητέρα λέγειν, ὅτε γεγηρεῖ ἐν τῇ κοίτῃ.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ Ενδεκάτυ Εἰδυλλίυ.

Ὑπόκειται ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτῦ τ ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς, Προσλαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτ@ ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γέν@, ὃς συμφοιτητὴς γέγονε Ερασιστράτυ, ἰατρῦ ὄντ@ κ) αὐτῦ. Φέρεται δὲ καί τι ποιημάτιον αὐτῦ ἀντιγεγραμμένον ὑπὲρ Κύκλωπ@ πρὸς Θεόκριτον.

ARGUMENTUM
IDYLLII XI.

Proponitur Cyclops qui amorem ſuum erga Galateam carmine ſolatur. Alloquitur autem Theocritus Niciam medicum, Mileſium natione, qui condiſcipulus fuit Eraſiſtrati, etiam medici. Fertur vero & aliquod ab illo carmen reſcriptum de Cyclope ad Theocritum.

ΚΥΚΛΩΨ,
Εἰδύλλιον ια.

Οὐδὲν ποτ' ἄλλον ἔρωτα πεφυκὼς φάρμακον ἄλλο,
Νικία, ἢ τ' ἔλχειον, (ἐμὶν δοκῶ) ἢ τ' ὄπταον,

CYCLOPS,
IDYLLION XI.

NUllum contra amorem natum eſt remedium aliud,

O Nicia, neque quod vel inungi vel aſpergi poſſit, ut opinor,

ΟΥΔΕΝ. Οὐδὲν ἀδὲν ἔρωτός μοι δοκεῖ φάρμακον πεφυκέναι, ὦ Νικία, εἰ μὴ ἡ παιδεία, κ) αἱ μῦσαι. ταύταις γὰρ ὁ Κύκλωψ πρὸς ἀγαγωγὴν τ ἔρωτ@ τ Γαλατείας ἐχρῆτο. κ) φιλόξεν@ ποιεῖ τ Κύκλωπα παραμυθούμενον ἑαυτὸν, ἐπὶ τῷ τ Γαλατείας ἔρωτι, κ) ἀντελλόμενον τοῖς δελφίσιν, ὅπως ἀγγείλωσιν αὐτῷ, ὅπως τας μύσταις τ ἔρωτα ἀκεῖται. κ) Καλλίμαχ@· Ὡς ἀγαθὸς Πολύφαμ@ ἀνεύρατο τὰν ἀοιδάν, Αἱ μῦσαι τ ἔρωτα κατίχανεν. Ἄλλως. Ὦ Νικία, ἀδεμία θεραπεία ἄλλη ἐσὶ πρὸς τ ἔρωτα, παρὲ αἱ μῦσαι, αὗται γὰρ θεραπεύουσι τ ἔρωτα. τὸ δὲ τοιῦτο φάρμακον, κῦφον κ) χάριεν γίνεται εἰς τὰς ἀνθρώπυς. δύσκολον δὲ κατὰ τὴν εὕρεσιν. γινώσκῃς δὲ κ) σὺ τῦτο ἐπισημόνως, ὡς ἰατρὸς κ) φίλ@ ταῖς μύσταις. κ) τῦτο παράδειγμα ὁ Κύκλωψ. εὐκολώταλα γὰρ σκεῖν@ ἐθεράπευε τὸν ἔρωτα μιλυργῶν, κ) ταῖς μύσταις προσέχων, ὅτε ἠράσθη τῆς Γαλατείας

Ἢ παὶ Πιερίδες. κῶφον δέ π τῶτο κ᾽ ἀδὺ
Γίνετ᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώποις· εὑρεῖν δ᾽ ὐ ῥᾴδιόν ὄτι.
Γινώσκειν δ᾽ οἶμαι τὺ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ παῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμμένον ἐξοχα μοίσας.
Οὕτω γοῦν ῥαΐτα Δᾴᾳ᾽ ὁ Κύκλωψ ὁ πᾴ ἡμῖν,
Ὡ ᾽ρχαῖε Πολύφαμε, ὅκ᾽ ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Ἄρτι γενειάσδων πρὶ τὸ σόμα τὼς κροτάφως τε.
Ἤρατο δ᾽ ὔπ ῥόδοις, ὐ μάλοις, ὐδὲ κιχίνοις,

Quam Musæ. Leve *hoc* & jucundum
Nascitur inter homines: quod tamen facile non est invenire.
Puto autem *ego* bene nosse te *hoc*, medicus cum sis,
Et novem Musis eximie carus.
Sic Cyclops apud nos commode vixit,
Antiquus ille Polyphemus, cum amaret Galateam,
Jam primum pubescens circa os & tempora.
Amavit vero non rosis, aut pomis, aut cincinnis,

λατείας νέος ὢν, κ᾽ ἄρτι τὴν ἔκφυσιν τ γενείων ἐν τῷ πώγωνι δεικνύων. ἐκινήθη δ᾽ εἰς ἔρωτα, ὐχ ὑπὸ μήλων, ἢ ῥόδων, ἢ ὑπὸ φαύλων τινῶν λέγω κιχίνων, τυτέστι τριχῶν, ἀλλ᾽ ὑπ᾽ ὀλοῶν μανιῶν. ὥστε κ᾽ τὰ προσόντα αὐτῷ ἡγεῖτο πάρεργα. κ᾽ γὰρ αἱ ὗες αὐτῦ ἄδοντος ἐπὶ τ ἠόνος, ἐν τ νομῆς μόναι ἐπανῆλθον εἰς τὸ αὔλιον, τυτέστιν εἰς τὴν μάνδραν· αὐτὸς δ᾽ καθήμενος, ᾠδὴν ἔχων ἐν τ Ἀφροδίτης ἐξαίρετον ἔλκος, ὅπερ ἐνέπηξε τῷ ἤπατι αὐτῦ. Ἰσέον, ὅτι τῶν φαρμάκων τὰ μὲν εἰσι χρισά, ἤγουν, ἅπερ χριόμεθα εἰς θεραπείαν· τὰ δ᾽ ποτα, ἤγουν, ἅπερ πίνομεν· τὰ δὲ ἐπίπαστα, ἤγουν, ἅπερ ἐπιπάττομεν.

3. ΚΟΥ. Τὸ κατὰ φιλοσοφίαν ἁρμόττατον παρέχει τὸ πάθος· ἤγουν, συντόμως γίνεται ἡ σοφία. κ᾽ σύντομον τὸ μυστικὸν εἶναί τινα.

4. ΕΥΡ. Τὴν φιλοσοφίαν λέγει, ἢ τὴν παιδιάν, ὅτι ὐκ ἔστιν εὐχερὲς ἐκγενέσθαι φιλοσοφίας, ἢ παιδείας.

7. ΟΥΤ. Τῦτον δὲ τ τρόπον ῥᾴδιον διῆγε κ᾽ ὁ παρ᾽ ἡμῶν Κύκλωψ Δᾴᾳ τ ᾠδῶν. τὸ γὰρ παρ᾽ ἡμῶν ἐπὶ τ Σικελίας φέρει. καθὸ κ᾽ Συρρακούσιός ἐστι. δοκεῖ δέ τισιν, ὅτι κ᾽ ἡ πλάνη τῦ Ὀδυσσέως, ἐκ Σικελίαν πε γέγονε.

10. ΗΡΑ. Εἰς ἔρωτα ἐκινήθη· ἠράσθη ὐκ ἐλαφρῶς, ὥστε μῆλα διδόναι, ἢ ῥόδα, ἢ ἕτερόν τι εἰς τὸ καλλωπίζειν. ἢ ἠράσθη ὐκ ἐλαφρῶς, κ᾽ τ κατὰ μέρος αὐτῆς, ὅτε ῥόδων, ὅτε μήλων. μήλων μὲ ἐπὶ τ ὄψεως· ῥόδων δ᾽, τ γυναικείας ἥβης. παρόσον κ᾽ ῥοδωνιὰν αὐτὴν ἔφη ὅτε λέγει. ὡς Κρατῖνος ἐν Νεμέσει· Ὡς τ᾽ ἂν ἐθέλοιν τοῖς σιτίοις ἥδομαι. ἁπαλὰ δεῖ εἶναι δοκεῖ ῥοδωνιὰ, κ᾽ μῆλα, κ᾽ σέλινα, κ᾽ σισύμβρια. ΚΙΝ. Τοῖς μαλλίοις, τῇ κόμῃ. ὡς κ᾽ ὁ κωμικὸς κέχρηται· Ὥσπερ ἐξέλειος ἔχων κιχίνους.

12. ΑΥΤ.

Αλλ' ὁλοαῖς μανίαις. ἀγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ τ' αὔλιον αὐταὶ ἀπλῶθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δ' ἐν τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ἐπ' ἀϊόνος κατεπάκετο φυκιόεσσας
Ἐξ ἀῶς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος,
Κύπριος ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἅπατι πᾶξε βέλεμνον.
Αλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ' ὀπὶ πέτρας
Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν, ἄειδε τοιαῦτα·
Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τ' φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
Λευκοτέρα παχίας ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνός,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.

Sed perniciosis furiis: ducebat autem omnia posthabenda.
Sæpe oves ad ovile *sine duce* sua sponte redibant
Ex viridi gramine: ipse vero Galateam cantu celebrans
In ipso algoso litore consumebatur,
Inde usque ab aurora, infensissimum habens sub pectore vulnus
A Venere potenti, quod telum illi in hepate fixerat.
Sed hoc remedium ille invenit, sedensque in rupe
Præcelsa, in mare prospectans, talia canebat:
O candida Galatea, cur amantem respuis?
Candidior caseo, cum aspiceris: tenerior agno,
Vitulo lascivior, acerbior uva immatura.

12. ΑΥΤ. Αὐταὶ ἀντὶ τοῦ νόμαι, Ὅμηρος· Τυδείδης δ' αὐτὸς ποιέων. ἀντὶ τοῦ αὐτόματος καὶ μόνος.

17. ΑΛΛ. Αλλὰ τετραμμένος ὑπὸ τᾶς Αφροδίτας, εὗρε τὸ φάρμακον, τυτέστι τὴν θεραπείαν. Καθεζόμενος γὰρ ἐπάνω τινὸς πέτρας ὑψηλᾶς, μέλη τινὰ συνετίθει ἐμμανέσως, πρὸς τὴν θάλασσαν βλέπων.

19. ΑΠΟ. Μισεῖς, ἀποῤῥίπτεις. ἀποβάλλω γάρ, τὸ ἀποῤῥίπτω. προσβάλλω, τὸ προσκρούω· ὡς τὸ, προσβάλλουσιν οἱ πολέμιοι τοῖς τείχεσι τᾶς πόλεως. ἐνβάλλω, τὸ ἐνδύω. ὅθεν καὶ ἐνβολὴ, τὸ ἔνδυμα.

20. ΛΕΥ. Τυρὸς πεπηγότος· ὃ οἱ Αττικοὶ τροφαλίδα καλοῦσι.

21. ΓΑΥ. Αὐθαδεστέρα. γαῦρος γὰρ ὁ ἐπηρμένος. καὶ γαυριᾷ ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ ἐπαίρεται. ἐκ τούτου συγκριτικὸν, γαυρότερος, καὶ γαυροτέρα θηλυκόν. ΦΙΑ. Σκληροτέρα ἀώρου σαφυλῆς. ὄμφαξ γὰρ ἡ ἄωρος σαφυλὴ, καὶ ἡ ἄωρος ἐλαία. ὅθεν καὶ ὀμφάκινον ἔλαιον, τὸ ἐξ ἀώρων ἐλαιῶν γινόμενον, ὃ δὴ πινόμενον, τοὺς ἐν τῇ κοιλίᾳ πλατείας ἑλκώσθας ἀναιρεῖ.

Φοιτῇς δ' αὖθ' ὅτως ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με·
Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με·
Φεύγῃς δ' ὥσπερ ὄις πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
Ἠράθλω μὲ ἔγωγε κόρα τεῦ, ἀνίκα πρᾶτον
Ἦνθες ἐμᾷς σιὼ ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψαθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον.
Παύσαθαι δ' ἐσιδὼν τὺ κὴ ὕστερον οὐδέπω νυῶν
Ἐκ τοίω δύναμαι· τὶν δ' οὐ μέλει οὐ μὰ Δί' οὐδέν.
Γινώσκω χαρίεσσα κόρα τίνος ἕνεκα φεύγεις·
Οὕνεκα μοι λασία μὲν ὀφρὺς ὅλη παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ δῶτερον ὡς μία μαχρά.
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι πλατεῖα δ' ῥὶς ἔπι χείλος.

Soles vero huc venire, cum me dulcis somnus tenet:
Recedis vero statim abiens cum dulcis somnus me reliquit,
Fugisque velut ovis canum lupum conspicata.
Amare te cœpi puella tunc, cum primum
Venisti cum mea matre, volens hyacinthina folia
Ex monte decerpere; ego vero viæ dux eram.
Neque, ubi te vidi, postea desinere, ne nunc quidem,
Ab eo inde tempore potui: tu vero prorsus nihil per Jovem curas.
Scio pulchra puella, quare me fugis:
Quia mihi hirsutum supercilium per totam frontem,
Ab aure altera ad alteram protensum est aurem, unum longum.
Unus vero oculus subest, & latus nasus supra labra.

24. ΛΥΚ. Ἀντὶ τοῦ λύκου. οἱ γὰρ λύκοι, αἰσθανόμενοι τὴν χροιάν· ἐπεὶ ὧν ἐκ μέλανος καὶ λευκὸς εἰσὶ τὰ τοιαῦτα, εἶπε καταχρηστικῶς τοὺς λύκους λευκούς· ἢ πολιὸς, ἀντὶ τοῦ γεραιὸς, καὶ παλαιός.

27. ΔΡΕ. Τὸ δρέψασθαι, κυρίως ἐπὶ βοτανῶν, καὶ ἐπὶ φύλλων δένδρων· καὶ λέγεται ἀεὶ παθητικῶς· τὰ γὰρ ἐνεργητικὰ ἄχρηστα. σημαίνει δὲ τὸ τίμιον, ἐπὶ δὲ τούτου τοῦ δρέπω ἀχρήστου, καὶ δριπάκη, δι' ἧς τὰς ἀσταχύας δρέπομεν.

28. ΠΑΥ. Οὐ δύναμαι παύσασθαι ἐξ ἐμείνου τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν εἶδόν σε, ὅτε μὴ τοῦτο, ὅτε μέχρι τοῦ νῦν.

33. ΠΛΑ. Τετάσθαι εἰωθὸς σιμοῦ· σιμὸς δέ ἐστιν, ὁ συσταθμιζόμενος ἔχων τὴν ῥῖνα, καὶ ἀνεστηκότας τοὺς ῥώθωνας. γρυπὸς δὲ, ὁ ἐπικαμπῆ ταύτην ἔχων, ὀκλάζων ἐρρικώς.

Αλλ' αὐτὸς τοιοῦτος ἐών, βοτὰ χίλια βόσκω·
Κἠκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενον γάλα πίνω·
Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρᾳ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρου· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.
Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ὑπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
Τίν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἐμὲ κἠμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀοιδᾷ. τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρώς,
Πάσας ἀμνοφόρους, καὶ σκύμνους τέσσαρας ἄρκτων.

Verum ego ille qui talis ſum, oves mille paſco;
Et lac optimum, quod ex illis mulgetur, bibo:
Nec caſeus mihi deſit in æſtate, neque in autumno,
Neque ſumma etiam hyeme: fiſcellæ enim ſunt oneratæ ſemper.
Fiſtula vero melius canere novi quam ullus hic Cyclopum,
Tecum, ô carum dulce pomum, me ipſum *quoque* cantu celebrans,
Idque ſæpe nocte intempeſta. Alo tibi undecim hinnulos,
Omnes fœtus, & catulos quatuor urſarum.

34. ΑΛΛ. Αλλ' ἐγὼ αὐτὸς τοιοῦτος ὤν, ἀρχήμων δηλονότι καὶ δυσειδής, ποιμὴν εἰμὶ προβάτων χιλίων, καὶ βόσκω αὐτά. καὶ τὸ γάλα τούτων τὸ κάλλιστον πίνω ἀμελγόμενον. ἰσέον, ὅτι τὸ ἀμέλγω κοινόν, ὁ καὶ βδέλλω, τὸ σκαπτίζω. ὁ καὶ τοῦτο καὶ βδέλλα, ἡ σκυμνώσασα καὶ πίνουσα τὸ αἷμα. Αττικῶς δὲ, βδάλλω τὸ αὐτό.

37. ΤΑΡ. Ταρσοὶ τὰ κοινῶς λεγόμενα τυροβόλια, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ τείρω, τερῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, καὶ ἀναδόσει τοῦ τόνου, τέρσω. ἀφ' οὗ ταρσός. ὁ ᾧ τινι δηλονότι, ὁ τυρὸς ξηραίνεται.

38. ΣΥΡ. Γινώσκω ἢ ἀφὰ σύριγγος μελεργεῖν, ὡς οὐδεὶς τῶν ὁπουδαῦν ὄντων Κυκλώπων.

39. ΤΙΝ. Τοῦτο πρόσφθεγμα ἐρωτικόν. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες πρὸς τὰς ἐρωμένας λέγειν, γλυκύ μου μῆλον. ἐμαυτὸν καὶ σὲ παρὰ καιρὸν τῆς νυκτὸς ᾄδω· τουτέστι, ἀφὰ μελεργημάτων ἐσκωμιάζω. Ἄλλως. γλυκύμαλον. ναί φησιν οὕτω τὸ συρίζειν ἐπίσταμαι, ὡς οὐδεὶς τῶν Κυκλώπων, ὑμνῶν τὸ προσφιλέστατόν μοι γλυκύμηλον. ἤγουν τὸ γλυκὺ μῆλον. μῆλον δὲ ἐστιν ὡς μελίλωτον. ἔστι καὶ μῆλα γένος. Σαπφώ· Γλυκύμαλον ἐρεύγετε, ὡς ἄρκα ἐπ' ὐδῶ.

40. ΤΡΕ. Τοῦτο ἰδιωτικόν. ἤγουν, παρακινητικὸν πρὸς ἔρωτα, ὅτι ἐν εὐπορίᾳ ἔχω καὶ ἐλάφους, ἢ τὰ γεννήματα αὐτῶν. ἀμνοφόρους δὲ, ἀμνίδας καὶ βρίφη φέρουσας, ἢ μαινοφόρους. γράφεται δὲ ἐν τισι καὶ ὕτω. μαίνος δέ ἐστιν, ὁ εὐτραχήλος κόσμος, τὸ λεγόμενον μανάκιον.

41. ΣΚΥ. Καὶ σκύμνους ἄρκων τέσσαρας.

42. ΑΛΛ.

Αλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, κ) ἔξεις ὐδὲν ἔλασσον·
Τὰν γλαυκὰν ὃ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν.
Ἄδιον ἐν τὠντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς·
Ἐντὶ δάφναι τίλιαι, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι·
Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἔντ' ἄμπελος ἁ γλυκίκαρπος·
Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, πεφίπτι.
Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχθην ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;
Αἰδέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἦμες,

Sed veni tu ad me, habebis nihil minus.
Glaucum vero mare ſine litus ferire.
Jucundius in antro apud me noctem tranſiges:
Ibi ſunt lauri, ſunt proceræ cupreſſi:
Eſt & nigra hedera: eſt vitis dulciſſimos fructus ferens:
Eſt & gelida unda, quam mihi nemoroſa Ætna
Ex candida nive, potum divinum, miniſtrat.
Quis præ his in mari & fluctibus vivere malit?
Si vero ego videor tibi eſſe hirſutior,

42. ΑΛΛ. Αλλ' ἐλθὲ πρὸς ἐμέ. κ) ἔχ ἧττον ἐμοῦ ἕξῃς. δηλονότι, ὁμοίως ἐμοὶ ἀπολαύσῃς τ ἐμῶν.

45. ΡΑΔ. Ῥαδινὸν τὸ ἐπίμηκες κ) λεπτόν. τὸ ῥεῖα, ἤγουν ἐυκόλως διήκμενον.

46. ΕΝΤ. Οὐκ ἀσκόπως τοῦτό φησι. παραδίδωσι δὲ ὁ Κρατῖνος, κ) ἄλλον λευκὸν κισσόν. ὃ τ καρπὸν μὴ τὸ τριβῆναι πινόμενον, πρὸς παιδοποιΐαν φασὶ συντελεῖν.

47. ΑΠΟ. Ισέον, ὅτι ἡ Αἴτνη τὸ ὄρος τ Σικελίας, ἐξ ἑνὸς μέρους πῦρ ἀναπέμπει, ὃ κ) Αἰτναῖον λέγεται· ἐκ δὲ θ ἑτέρου μέρους ἐστὶ διηθεφόρον, ἐν ᾧ κ) χιὼν διέτους τηρεῖται, ἐξ ἧς φησιν ὁ Θεόκριτος τ χιόνος τηκομένης, ῥεῖν τὸ ὕδωρ κ) μάλα ψυχρόν.

48. ΠΟΤ. Νέκταρ, θεῶν πόμα. ἀμβροσίᾳ τροφὴ θεῶν, ὡς φασιν Ἕλληνες. ἐκ δὲ τ ἀμβροσίας, κ) ἀμβρόσιον πόμα, τὸ θεῖον, τουτέστι τὸ γλυκύτατον.

49. ΤΙΣ. Ηγεν, τίς τοσαῦτα ἔχων ὅσα ἐγὼ ἔχω δηλονότι, ἀφεὶς ταῦτα προέλοιτο, ἤγουν προκρίνοι οἰκεῖν θάλασσαν κ) κύματα.

50. ΑΙ. Εἰ ἐγὼ παρὰ σοὶ νομίζομαι λάσιος εἶναι, δηλονότι σύνοφρυς, κ) ἀλφὸ τοῦτο μεμίσημαι, ἐσί μοι ξύλα ὀρεῖνα· κ) καιόμενος κ) τὴν ψυχὴν κ) τ ἕνα ὀφθαλμὸν, ὃ γλυκερώτερον ὀδὲν ἐμοὶ ὑπὸ σοῦ, ὑπομενέναιμι ἂν ἡδέως. τοῦτό φησιν, ὅτι οἱ ἐρῶντες πάσχοντες ὑπὸ τ ἐρωμένων τὰ ἔσχατα τ δεινῶν, ἡδέως φέρουσιν.

Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
Καμόμυρον δ' ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχίμαν,
Καὶ τ' ἕν' ὀφθαλμόν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
Ὤ μοι ὅτ' οὐκ ἔτικέν μ' ἃ μάτηρ βαίαισ' ἔχοντα,
Ὡς κατέδυν ποτὶ τίν, καὶ τὰν χέρα τεῦ ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ στόμα λῇς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκά,
Ἢ μάκων' ἁπαλάν, ἐρυθρᾷ πλαταγώνι' ἐχρίσαν.
Ἀλλὰ τὰ μέν, θήρευ, τὰ δ' γίνεται ἐν χειμῶνι·
Ὡς δ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
Νῦν μὰν, ὦ κόρον, νῦν αὐτόθι νᾶν γε μαθεῦμαι,

Sunt mihi querna ligna, & ſub cinere ignis inextinctus:
Et perferre poſſum, ut etiam anima mea à re comburatur,
Et unicus ille oculus, quo mihi nihil dulcius eſt.
Hei mihi quod mater non peperit me habentem branchias,
Ut ad te per undas irem, ac manum tuam oſculerer,
Si quidem os non velles: adferrem vero tibi vel alba lilia,
Vel papaver tenerum, quod rubra crepiracula habet.
Atqui hæc quidem in æſtate, alia vero gignuntur hyeme.
Ut omnia hæc ſimul tibi afferre non poſſim.
Nunc profecto hic, ô puella, natare diſcam,

54. ΜΟΙ. Ἀποῤῥῶν ὁ Κύκλωψ καὶ ἀπτυσχάνων ὡς ἐρᾷ Νηρηίδος τῆς Γαλατείας, φησὶ δύνοπαθῶν· φεῦ μοι, ὅτι οὐκ ἐγέννησέ με ἡ μήτηρ μου ἰχθύν, ἵνα νῦν ἂν κατεφίλησα τὴν χεῖρά σου, ἐὰν μὴ τὸ στόμα θέλῃς.

56. ΕΦΕ. Ἔφερον δέ σοι καὶ ἐρωτικὰ σύμβολα· κρίνα δηλονότι λευκὰ καὶ μήκωνος φύλλα. ἀλλ' οὐκ ἂν δυνηθείην φέρειν σοι ἀμφότερα ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ· τὰ μὲν κρίνα ἐν θέρει εἰσί· τὰ δὲ τῆς μήκωνος φύλλα, ἐν χειμῶνος. μήκων δὲ λέγεται ἡ κεφαλὴ, καὶ ἀνθηφόρος βοτάνη, ἡ κοινῶς λεγομένη κώδεια.

57. ΕΡΥ. Τὰ τῆς μήκωνος φύλλα φησὶ, καὶ τὰ τῆς ἀνεμώνης, ἀπὸ τῆς πλαστῆς, ὅ ἐστι ψοφεῖν. τιθέντες γὰρ αὐτὰ κατὰ τὸ ἀντίχειρα καὶ τὸ λιχανὸν δάκτυλον, τύπτουσι τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ, καὶ ὕστω σημαίνονται, εἰ ἀγαπῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ πλαταγῶνος ψόφος, εἰ ἀψόφως ἐπικρυσθείη.

60. ΝΥΝ. Λείπεται τοίνυν, ὦ κόρη, ἐπεὶ ἡ βραχία ἔχω, τυτίσιν ἐκ ἰχθὺς ἐγνόμην, μαθεῖν ἐμὲ τὸ νεῖν, τυτίσι τὸ πλέειν, καὶ κολυμβᾶν. ἐάν περ ἀφίκηταί τις ξεῖνος ταῦθα μὴ νήσος· ἔτος γὰρ ἐμὲ διδάξεται δηλονότι πλέειν, ἵνα μάθω τί γλυκύ ἐστιν ὑμῖν ταῖς Νηρηίσι δηλονότι τὸ κατοικεῖν τὸ βυθόν.

63. ΕΞΕ.

Αἰκά τις σὺ ναὶ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται·
Ὡς κεν ἴδω τί ποτ' ἀδὺ κατοικεῖν ἢ βυθὸν ὔμμιν.
Ἔξελθοις Γαλάτεια, καὶ ἐξελθοῦσα λάθοιο
(Ὥσπερ ἐγὼ νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπελθεῖν·
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πάξαι, τάμισον δ' ἐλαμεῖαν ἐνεῖσαι.
Ἀ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδὲν πᾶ ποκ' ὅλως ποτί τιν φίλον εἶπεν ἔπος μοι,
Καὶ ταῦτ', ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ ὁρῶσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μοι
Σφύδειν, ὡς ἀνιαδῆ· ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, ποῖ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;

Si quis hospes navigans cum nave huc advenerit,
Ut sciam quænam voluptas vobis sit habitare in profundo.
Egredere ô Galatea, & egressa obliviscaris
(Sicut ego nunc hic sedens) domum redire.
Pascere vero una mecum velis, & lac mulgere,
Et caseum premere, acre coagulum immittens.
Mater me sola injuria afficit, & eam accuso:
Nihil prorsus illa unquam amabile tibi dixit de me,
Idque indies videns me tenuem *magis* fieri.
Dicam mihi caput & ambos pedes meos
Dolere, ut crucietur: quoniam & ego crucior.
O Cyclops, Cyclops, quo tibi mens avolavit?

63. ΕΞΕΙ. Τὸ πᾶν· εἴθε ἐξέλθοις ὦ Γαλάτεια, καὶ ἐξελθοῦσα, εἴθε λήθοι λαθοῦσα ὥσπερ ἐγὼ νῦν ἐνταῦθα καθήμενος, εἰς τὸ οἶκον ἀπελθεῖν. καὶ εἴθε βεληθείης σὺν ἐμοὶ ποιμαίνειν, καὶ οὐκ γάλα ἀμέλγειν. καὶ εἴθε βεληθείης, ἀπὸ κοινῆς τὸ σχῆμα, τυρὸν πήξαι, πιτείαν δραξικωτάτῳ ἐμβαλοῦσα.

87. ΑΜΑ. Ὅτι ἡ μαιροπίνη μοι. αὕτη ἂν εἴη Φόρκυνος θυγάτηρ ἡ Θόωσα, καθώς φησιν ὁ ποιητής. Ἄμαα. τοῦτο ἀγροικικὸν, καὶ ἀφελὲς τὸ ἦθος. ὅτι ἡ μήτηρ μου ἀδικεῖ με, μὴ προαγαγοῦσα τὴν ἐμὴν ἐρασμίνλω πρὸς ἐμέ. καὶ ταῦτα ὁρῶσά με ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἰσχναινομένον, καὶ λιπτυνόμενον καθ' ἑκάστην ἡμέραν. ἀφ' τοῦτο καὶ ἐγὼ ἀντιλυπήσω αὐτὴν, προφασιζόμενος, ὅτι τὴν κεφαλήν μου ὀδυνῶμαι, καὶ τὼς πόδας μου ἀμφοτέρους, ἐπεὶ τοῦ ἔρωτός μου καὶ φρενοτίζω.

72. Ὦ ΚΥΚ. Ὥσπερ συφραφεὶς, καὶ ἀλγήσας τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς ἐκστάσεως, πρὸς ἑαυτὸν ἀναλέγεται· ποῖ τὰς φρένας ὦ Κύκλωψ ἐκπεπεταμένας καὶ πεπλανημένας ἔχεις,

Αἴκ' ἐνθὼν παλάθαν τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμᾶσας
Τοῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῶν.
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τ' φεύγοντα διώκεις;
Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίονα ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κιχλίζοντι δ' πᾶσαι, ἐπὴν κ' ἀοιδαῖς ἐπακοίσω·
Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγών τις φαίνομαι ἥμες.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τ' ἔρωτα,
Μαίσδων· ῥᾶον δ' ἄγᾳ' ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

Si tu profectus calathos texeres, & teneras virgas metens
Agnis adferres, fortasse multo rectius saperes.
Mulge presentem: quid enim fugientem sectaris?
Forte aliam invenies Galateam, & quidem pulchriorem.
Multæ puellæ mecum de nocte colludere volunt:
Suaviter vero rident omnes, cum ipsis auscultо:
Nimirum & ego in terra aliquis videor esse.
Sic Polyphemus pascebat amorem,
Cantans: suavius autem agebat, quam si aurum dedisset.

ἔχῃς, ἐὰν ἀπελθὼν καλαθίσκους συμπλέκῃς, & πόαν θερίσας τοῖς ἀρνίοις φέρῃς, ἴσως γένοιο φρενιμώτερος.

75. ΤΑΝ. Ο νῦς· τί πρὸς ἀμηχανίαν τρέπῃ; Ἡσίοδος· Νήπιος, οἳ τὰ ἤτοιμα λιπὼν, τ' ἀνήτοιμα διώκει. κατὰ τὴν παροιμίαν τοῦτο λέγει. τ' θέλοντα βιᾶν ἔλαττον ἦγεν, τὴν ἀγαπῶσαν φίλει.

80. ΟΥΤ. Πρὸς τὸν Νικίαν ὁ λόγος ἀπὸ τ ποιητοῦ. οὕτως ὁ Πολύφημος, φησι, μετεχειρίζετο, τ ἔρωτα ἐθεράπευε μελιζῶν.

81. ΡΑ. Εὐχερέστερον δὲ διάζῃ, παρὸ μισθὸν δοῦναι, εἰς θεραπείαν & ἔρωτος δηλονότι. ἢ εἰ χρυσίον εἶχε δοῦναι, ὅπως πείσῃ τὴν Γαλάτειαν.

ΥΠΟ-

ΤΗ ΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ Δωδεκάτυ Εἰδυλλίυ.

Ἐπιγράφεται μὲ τὸ Εἰδύλλιον Αἴτης, γέγραπται ὴ Ἰάδι διαλέκτῳ. Αἴτας δὲ οἱ μὲ Θετταλοὶ καλῦσι τὺς ἐρωμένυς· οἱ ὴ, Αἴτας, τὺς ἑταίρυς. φασὶ δέ τινες λέγεσθαι τὺς ἀγαθὺς, οἷον μὴ ἄτας, ἀντὶ τῦ μὴ ἀτιμύς. ἢ Αἴτης, ὁ συναίτης καὶ συμπολίτης. Προσδιαλέγεται ὴ ὁ ἐρᾶν τῷ ἐρωμένῳ, καὶ εὔχεται δύο ψυχῶν ἁρμονὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλυς διαμένσαν· ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ μετ' αὐτὺς φημίσωσιν τὴν ἐν ἀμφοτέροις ὁμόνοιαν. Καὶ τὺς Μεγαρεῖς ἐπαινεῖ, ἐπὶ τῷ τετιμηκέναι Διοκλέα ὑπερασπίσαντα τῦ ἰδίυ ἐρωμένυ.

ARGUMENTUM
IDYLLII XII.

Inscribitur quidem hoc Idyllion Aites: scriptum vero est Ionica dialecto. Aitas autem Thessali vocant amatos. Alii ἀίτας socios appellant, nonnulli vero probos & modestos ita vocari dicunt, quasi non protervos, sive impudentes. Aut Aites significat cohabitatorem & concivem. Alloquitur autem amator eum quem amat, optatque sibi duorum animorum conjunctionem, & amicitiæ solidam firmitatem, quæ usque in finem vitæ permaneat: adeo ut etiam post ipsorum mortem posteri prædicent concordiam quæ inter eos intercessit. Et Megarenses laudat, eo quod summo honore affecerint Dioclem, qui semetipsum pro amico suo defendendo morti exposuit.

ΑΙΤΗΣ,
Εἰδύλλιον ιβ'.

Ἦλυθες ὦ φίλε κῦρε τρίτῃ σιὼ νυκτὶ καὶ ἠοῖ·
Ἦλυθες· οἱ δὲ ποθεῶντες, ἐν ἤματι γηράσκυσιν.

AITES,
IDYLLION XII.

VEnisti care puer, post tertiam jam noctem & auroram,
Venisti: qui vero desiderio consenescuntur, uno die fiunt senes.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ιβ'.

Ἐπιγράφεται] τὸ παρὸν εἰδύλλιον Αἴτης. γέγραπται ὴ Ἰάδι διαλέκτῳ. ἔστι ὴ τὸ εἶδος ἀφηγηματικόν. ἀφ' ἑνὸς γὰρ προσώπυ προάγεται ὁ λόγος, τυτέστι, τῦ Θεοκρίτυ. Διαλέγεται γὰρ ὡς ἐρασὴς πρός τινα ἐρώμενον, ὃ πλέον τριῶν ἡμερῶν ἀποδεδημηκότα. ὅθεν φησὶν, ἦλθες μετὰ τρεῖς ἡμέρας· ἐγὼ ὴ σὺ μιᾷ ἡμέρᾳ γεγήρακα, ὡς ποθῶν. ἔστι ὴ Εἰσπνεῖος ὁ ἐρασὴς, κατὰ τὴν τῶν Ἀμυκλαίων διάλεκτον. Αἴτης ὴ, ὁ ἐρώμενος, ὡς Θετ-

Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο
Ἥδιον, ὅσσον ἐῖς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνὸς,
Ὅσσον παρθενικὴ γαμφέρει τριγάμοιο γυναικὸς,
Ὅσσον ἐλαφροτέρη μόχθου νεβρὸς, ὅσσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν·
Τόσσον ἐμὶ εὐφρήνας σὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν,
Ἠλίῳ φρύσσοντος ὁδοιπόρος ἐδραμον ὥς τις.
Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες

Quanto ver hyeme, & quanto pomum pruno
Suavius, quantoque mater ovis suo agno villosior est,
Quanto virgo præstantior est muliere ter nupta,
Quanto vitulo celerior hinnulus, quantum luscinia
Canora cantu omnes volucres superat:
Tantum tu me exhilarasti adveniens. Sub umbrosam vero fagum,
Sicut viator aliquis sole torrente, properabam.
Utinam concors adspiret utrisque amor

Θετταλοί φασιν. εὔχεται ἢ ἵνα μὴ θάνατον γένοιτο ἀοίδιμοι. ἐπαινεῖ ἢ καὶ τὰς Μεγαρεῖς ὡς τετιμηκότας τὸν Διοκλῆ παιδικοῖς ἄσμασιν ὄντα ἐπιτάφιον ἀγῶνι. ἐν ᾧ οἱ νέοι ἠγωνίζοντο φιλήμασι. καὶ ὁ μᾶλλον φιλήσας, ἐστεφανεῖτο βαρεῖ στεφάνῳ, καὶ ἀπήρχετο πρὸς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

1. ΗΔΥΘ. Ὦ φίλε μοι νέε, ἦλθες μὲν τρεῖς νύκτας τε καὶ ἡμέρας, εἶτα ἐπαναφέρων εἶπεν, ὅτι βραδέως ἦλθες.

2. ΠΟΘ. Οἱ ἢ ἐρῶντες ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀπεδυρόμοι, γηρᾶσιν. ἔστι ἢ παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν. ἢ οἱ ἢ ποθοῦντες ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ γηρῶσι τῶν ἐρωμένων ἀποτυγχάνοντες. Ἄλλως. οἱ ἐρῶντες, εἰ μίαν μόνην ἡμέραν ἢ ἐρωμένου ἀπολειφθεῖεν, τὴν πᾶσαν ζωὴν ἐστερῆσθαι τοῦ αὐτῶν παρεσίας νομίζουσιν.

3. ΟΣΣΟ. Ὅσον ἢ ἡδύτερον τὸ ἔαρ ἢ χειμῶνος, ὅσον ἡ ἐῖς τοῦ ἰδίας ἀρνὸς δασυτέρα, ὅσον ἡ παρθένος πρεσβυτέρας τοῦ πολυγάμου γυναικὸς, ὅσον ταχυτέρα ἡ ἔλαφος ἢ μόχθου, ὅσον ἡ ἀηδὼν γλυκυτάτη εἰς τὰ ἄδειν, δηλονότι ἢ πετεινῶν πάντων· τόσον φανεὶς σὺ εὐφρανας ἐμέ. κατέφυγον δὲ ὑπὸ σε ἀναψυχὴν ληψόμενος δηλονότι, ὥσπερ καὶ ὁδοιπόρος τῷ ἡλίῳ φλεγόμενος, ὑπὸ σκιὰν δένδρου κατέφυγε.

8. Ὡς ἂν τις φησὶ φλεγόμενος ὑπὸ ἡλίου εἰς σκιὰν φηγοῦ παρελθὼν, ὅταν καγὼ σοι προσαναπαυσάμενος ἀσμένως.

10. ΕΙΘ. Εἴθε, φησὶν, ἐνέχωρει ὁμοίων γενέσθαι τοῦ εἰς ἀλλήλους ἔρωτα, ἵνα καὶ ὑπὸ τοῦ μεταγενεστέρων θεσπεσίου ἡμῶν ἡ φιλία ᾖ. ἢ, εἴθε ἢ ἐφ' ἡμῖν ἀμφοτέροις εὐμενεῖς οἱ ἔρωτες γένοιντο, καὶ ἐπιπνεύσειαν ἀταράχως. γενοίμεθα ἢ καὶ τοῖς μεθ' ἡμᾶς ἐσομένοις, λόγος ἀδόμενος· ὅτι δύο τινες, ἐν ἀλλήλοις ἐγένοντο σωτακέντες τῷ ἔρωτι.

11. ΕΠΕ.

Νῶϊν, ἐπεσομβρίοις ἦ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή.
Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροιϛι γενέθλω
Φῶθ'· ὁ μέν, ὦ ἐϊπωνιλε, φάμη χ' ὡ μυκλαίσδων·
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὡς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, αἴτας·
Αλλήλως δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότ' ἦσαν
Χρύσεοι πάλαι ἄνδρες, ὅϲ' ἀντεφίλησ' ὁ φιλησείς.
Εἰ γὰρ τοῦτο πάτερ Κρονίδη πέλοι· εἰ γὰρ ἀγήρω
Αθάνατοι· γενεαῖς ἦ δικοσίῃσιν ἔπειτα

Nobis, ita ut posteri de nobis canent!
Duo quidam inter se juncti fuerunt
Viri: alter erat amicus, dicat quis Amyclæa lingua loquens,
Alterum vero Thessalice loquens amatum vocet.
Mutuo illi sese amabant æqua lege: certe tunc fuerunt
Aurei olim homines, quum vicissim amaret qui amabatur.
Urinam hoc, ô pater Jupiter, fiat: atq; utinam nunquam senescentes
Immortales simus: atque post secula ducenta

11. ΕΠΕ. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῖς ἐσομβρίοις ἐ μέλλουσιν ἔσεϲθαι· ἤτοι τοῖς μεταγενεϲτέροις γενοίμεθα ἀοιδοί· ἤτοι ἄκουσμα, λέγουσι δηλονότι.

12. ΔΟΙ. Τοῦτο ὡς τὺς προγενεϲτέρους. ἵνα οἱ μεταγενέϲτεροι τῆς φιλίας ἡμῶν μνηθέντες, λέγωσιν ὅτι δύο πρὸ ἡμῶν ἐγένοντο ἄνθρωποι· ἕτερος μὲν ὑπὸ Λακώνων λεγόμενος Ἐϊσπιλος, τυτέϲιν ἐραϲὴς· ἕτερος δὲ ὑπὸ Θεσσαλῶν Αἴτας, τυτέϲιν ἐρώμενος. ἤτοι δ' ἀλλήλως ἐξ ἴσου ἐφίλησαν, ϗ χρυσᾶ γένος, ὡς ἔοικεν, ὄντες.

13. Ὁ ΜΕΝ. Ὁ μὲ κατὰ τὺς Αμυκλαίους Ἐϊσπιλος ὀνομαζόμενος. ἤτοι γὰρ τ ἐραϲὴν Ἐϊσπιλόν φασιν· ὁ δὲ ἕτερος κατὰ τὺς Θετταλὺς Αἴτης, τυτέϲιν ἐράμενος. τὴν ἀλλήλων δὲ φιλίαν ἰσόῤῥοπον εἶχον, ὡς ἐπὶ ζυγᾶ ἰσοϲάθμου. ὡς ἔοικε δὲ τότε ἦσαν πάλαι ἄνδρες ἐκ ϗ χρυσᾶ γένους, ὅτε ὁ φιλῶν ἀντεφιλεῖτο· Αμύκλαι δὲ πόλις Λακωνική.

17. ΕΙ. Εἴθε γὰρ τοῦτο ὦ Ζεῦ γένοιτο υἱὲ ϗ Κρόνου. ΑΓΗ. Ηγυν, ὦ Ζεῦ κὴ ὦ ἕτεροι θεοὶ οἱ μὴ γηράϲκοντες, κὴ ἀθάνατοι. Αλλως. εἰ γὰρ ἀγήρω ἀθάνατοι] νοητέον ἔξωθεν, ἡμεῖς. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς θεὺς αὐτὺς εἶναί φησιν, ἀλλ' ὡς κὴ τοῖς μεταγενεϲτέροις, ἀφ' μνήμης εἶναι κὴ ἀδελφὺς, κὴ μὴ ἐπιλαθῆναι. ἢ, εἰ γὰρ ἀγήρω ἡμεῖς, ὦ ἀθάνατοι, ἤγυν ἀφ' μνήμης ὑπάρχομεν. ὁ νῦς. τὸ πᾶν· εἴθε ἀθάνατοι γενοίμεθα, μηδ' ὅλως γήρως γευϲόμενοι, εἰ δὲ συμβαίη ἡμεῖς θανεῖν δηλονότι, εἴθε τις ἀναγείλῃ ἡμῖν εἰς τ ἀνέκβατον τόπον ϗ ᾅδου, μὴ ἀφ' ἑκοϲίας γενεᾶς, ὅτι ἡ νῦν φιλία κὴ ϗ ἐραμένη, τοῖς πάντων ἔϲκηται σώμασι, μάλιϲα δὲ τοῖς τ νεήθων σώμασι δηλονότι.

Αγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Αχέροντα,
Ἥ σὶ νῦν φιλότης κ τῶ χαρίεντος. αἴτεω,
Πᾶσι διὰ στόματος, μᾶ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα.
Αλλ' ἤτοι τούτων μὲ ὑπέρτεροι ἠγανίωνες
Ἔασόνθ' ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δέ σε τ καλὸν αἰνῶν,
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀγαιῆς οὐκ ἀναφυσῶ.
Ἦν γὰρ καί τι δάκῃς, τὸ μὲ ἀβλαβὲς ὄφρυς ἔθηκας,
Διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ὀπίμετρον ἀπῆνδον.
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριζήλοντες ἐρετμοῖς,

Nunciet mihi aliquis apud Acherontem irremeabilem:
Dicens, Amor tuus nunc, & amabilis amici tui,
Omnibus est in ore, præcipue vero juvenibus.
Verum horum omnium superi cœlicolæ
Dispensatores erunt sicut volent: ego vero te formosum laudibus celebrans
Non edam mendacia super nasum rarum: *i. nihil falsi dicam.*
Nam etsi *me* in aliquo læseris, & statim reddidisti id innoxium,
Et duplo juvisti, & habens auctuarium discedo.
Nisæi Megarenses, remis præstantes,

22. ΑΛΛ'. Αλλ' οἱ θεοὶ μὲ ἴσονται οἱ ἀγανίωνες ὑπέρτεροι τούτων· τοιγὰρ ἰσχυρότατοι βοηθοί, ὡς ἐθέλουσιν. ἐγὼ δὲ ἐπαινῶν σε τ καλὸν, ὃ ψεύσομαι, οὐδὲ ἐπὶ τ ῥινὸς τῆς ἐμῆς ἀναβλαστήσουσι τὰ τ ψεύδεα σύμβολα. Ἄλλως. ἐγὼ δέ σε] ἐγὼ δέ σε ἐγκωμάζων, λέγω δὲ πρὸς τ ἐρώμενον, ὃ ψεύσομαι πρὸς σέ. οὐδὲ ἐπάνω τ ῥινὸς ψεῦσμα γενήσω, ἢ μᾶλλον φύσω. εἰώθασι γὰρ ἔνιοι τὰ ἐπάνω τ ῥινὸς φύσημα ψυδράκια, ψεύσματα καλεῖν, κ εἶναι ταῦτα σημεῖον ψευδολογίας.

24. ΨΕΥ. Φύσκαι ἐπὶ τ ῥινὸς λεύκαι αἱ λεγόμεναι ἰονθοί, ἢ ὄνθοι, ὡς κατὰ τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας γενόμεναι, ἃς ψυδρακία ἐκάλουν. κ οἱ Σικελιῶται τ ταῦτα φύσαντα ψευδηγόρον ἐσημαίνοντο εἶναι. ἰωνθος δὲ λέγεται, παρὰ τὸ ὄνθος, οἱονεὶ μολυσμὸς τ ὄψεως.

25. ΗΝ. Ἐὰν γὰρ κ λυπηρόν τι ἢ δηκτικὸν δράσῃς, ὁ λόγος ὁ τρέσας ἰάσεται. ἢ ἐὰν γὰρ κ δηχθῶ ὑπὸ σοῦ, τὸ μὲ δῆγμα τιθηράπευκας, κ ἀβλαβὲς ἐποίησας. μᾶλλον δὲ κ εἰς τὸ διπλάσιον ὠφέλησας, κ ἐπανῆλθον εἰς τ οἶκον, ἔχων τὸ ἴσον μέτρον τ φιλίας.

27. ΝΙΣ. Νισαίους τοὺς πρὸ τ Αττικῆς. ἐπίνειον γὰρ Μεγαρέων ἡ Νίσα· ἀφ' ἧς Νισαῖοι καλοῦνται οἱ Μεγαρεῖς· ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Νίσου τ Πανδίονος, συνοικήσαντες αὐτοῖς ἀρίστευοντες. κ Σιμωνίδης ἐπαινεῖ τοὺς Μεγαρεῖς.

Ὄλβιοι οἰκοίητε, τ᾽ Ατθικὴν ὡς πέρι ἄλλων
Ξείνων τιμήσαθε Διοκλέα τ᾽ φιλόπαιδα.
Αἰεί οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ
Κοῦροι ἐριδμαίνυσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι·
Ὅς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βριθόμενος στεφάνοισιν εἶσι πρὸς μητέρ᾽ ἀπήνυθεν.
Ὄλβιος ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαπρᾷ.
Ἦ που τ᾽ καλὸν Γανυμήδεα πολλὸ βοᾷ κεκορεῖν,
Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ σόμα, χρυσὸν ὅποίῃ
Πρώτιστον μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί.

Felices habitetis, quoniam præ aliis hospitibus Atticum
Dioclea puerorum amatorem honore affecistis.
Semper primo vere ad ipsius tumulum congregati
Pueri certant oscula victoriam reportare.
Quique labra labris dulcius applicaverit,
Is coronis oneratus ad suam matrem revertitur.
Beatus ille quisquis inter pueros de osculis illis judicat.
Is scilicet pulcrum Ganymedem diligenter invocat,
Ut Lydio lapidi similia labra habeat, quo aurum
Purum explorant argentarii, ne sit vitiatum.

28. ΟΛΒ. Μακαριοῦ εἶτε, ὅτι ὑπερφιλοτίμως τ᾽ Διοκλέα ἐτιμήσατε. ἔτ᾽ γὰρ Αθήνηθεν φεύγων εἰς Μέγαρα φιλόπαις ὑπερφυῶς ὢν, ἔν τινι μάχῃ ἠρίσθυσε. καὶ ὑπερασπίζων τινος ἐρωμένου, σκεῖνον μὲν ἔσωσεν, αὐτὸς δ᾽ ἐτελεύτησεν· ὅθεν τὸν Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν, καὶ τιμᾶν ὡς ἥρωα· ἀγῶνά τε αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθ᾽ τ᾽ ἂ καταφιλήσαντα αὐτῶν ἥδισα, τοῦτον ὑπ᾽ αὐτῶν, ὡς κρείττω στεφανοῦσθ. Ἄλλως. ὦ Μεγαρεῖς οἱ τὴν Νίσαιαν κατοικοῦντες, καὶ τὰ ναυτικὰ ἀριστεύοντες, εὐτυχεῖτε ὀλβίως, τὴν ἑαυτῶν κατοικοῦντες πατρίδα, ἐπεὶ τ᾽ Αθηναῖον Διοκλῆν θειοτέρου τ᾽ ἄλλου τετιμήκατε, ἐρασὴν παιδὸς γεγονότα, καὶ ἐπ᾽ αὐτῷ ἀγῶνα φιλημάτων τεθείκατε, ἐν ᾧ ὁ γλυκύταλα φιλήσας, καὶ τὰ ἑαυτοῦ χείλη τοῖς ἐκ ἀντιφιλοῦντος χείλεσι προσκολλήσας, βαρεῖ στεφάνῳ στεφανωθεὶς χαίρων ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

35. Η ΠΟΥ. Ὄντως ὁ κριτής, φησὶν, εὔχεται τῷ Γανυμήδῃ ἵνα ἐπιτήδειον ἔχῃ τὸ σόμα, πρὸς τὸ δικάζειν τὰ φιλήματα, ἔστω, ὡς ἡ Λυδία λίθος δοκιμάζει τ᾽ χρυσὸν, εἴτε καλὸς, εἴτε καὶ μὴ, ἡ λεγομένη χρυσῖτις, ὡς τοὺς λίθους τούτους παρὰ Λυδοῖς εὑρισκομένους. τὸ δ᾽ ἑξῆς, ἔστω, εὔχεται τῇ Λυδίᾳ πέτρᾳ ἴσον ἔχειν τὸ σόμα, ἢ τινι οἱ ἀργυραμοιβοὶ τ᾽ χρυσὸν δοκιμάζουσιν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ Τρισκαιδεκάτυ Εἰδυλλίυ.

Τῦτο μὲ τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν ἐςιν. ἐκτίθεται γὰρ ὁ ποιητὴς ὡς μὲ Ὕλαν τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἁρπαγήν, ὅταν ἐς τὴν κρήνην ἐπιδέξιον ὕδωρ τῷ Ἡρακλεῖ κομίσων ἀπῆλθε· ὡς δὲ Ἡρακλέα τὴν πλάνην, καὶ τὴν ὑπὲρ ὡς Ὕλαν βάσανον. Ἰςέον δὲ ὅτι ὁ Ὕλας παῖς ἐτύγχανε Θεοδάμαντος ξυλοτόμυ, ὃν ἤρα Ἡρακλῆς.

ARGUMENTUM
IDYLLII XIII.

Hoc Idyllion meram rei geſtæ narrationem continet. Recenſet enim Poëta Hylæ pueri raptum à Nymphis, quum ad fontem, aquam ad cœnam pro Hercule petiturus abiiſſet: & Herculis errationem, ac gravem, ob amiſſum Hylam, dolorem. Sciendum autem Hylam fuiſſe Theodamantis lignorum ſectoris filium, quem amavit Hercules.

ΥΛΑΣ,
Εἰδύλλιον ιγ'.

ΟΥΧ ἁμῖν τ' Ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ᾧ τινι τῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγλυτο·
Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πεφάτοις καλὰ φαίνετ' ἦμες,
Οἱ θνατοὶ πελόμεθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες·
Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς,

HYLAS,
IDYLLION XIII.

NON nobis ſolis amorem peperit, ut arbitrabamur,
O Nicia, cuicunque tandem Deorum puer hic natus ſit:
Neque nobis primis ea quæ pulchra ſunt, pulchra videntur,
Qui mortales ſumus, & craſtinum non cernimus:
Quin & Amphitryonis filius, cui ferreum pectus erat,

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ιγ'.

Ἐπιγράφει τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ὕλας· πάλιν δὲ τῷ Νικίᾳ προσδιαλέγεται, ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι. ἐκτίθεται δὲ τὰ πρὸς τ' Ὕλαν καὶ Ἡρακλέα, ὃν μὲ Ὕλα, ὑπὸ τ' νυμφῶν ἁρπαγήν. τῦ δὲ Ἡρακλέως τὴν πλάνην, καὶ τὴν ὡδὲ ὃν Ὕλα βάσανον. Θεοκρίτυ Ὕλας. Δωριδί.

6. ΛΙΝ.

Ὃς τ λῖν ὑπέμεινε τ ἄγελον, ἤρατο παιδὸς
Τῶ χαρίεντ Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος·
Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα,
Ὅσσα μαθὼν, ἀγαθὸς κ ἀοίδιμ· αὐτὸς ἔγχυτο·
Χωρὶς δ' ἀδέποκ' ἦς, ὐδ' εἰ μέσον ἄμαρ ὄρωτο,
Οὐδ' ὄκχ' ἁ λεύκιππ ἀνατρέχοι ἐς Διὸς αὐλάν,
Οὐδ' ὁπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν,
Σεισαμβίας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πελύρῳ·

Qui sævum leonem sustinuit, is amavit puerum
Formosum Hylam, cæsariem ferentem:
Ipsumque omnia edocuit, sicut pater carum filium:
Quibus præceptis ipse vir præstans & celebris effectus erat,
Et nunquam ab eo discedebat neque tempore meridiano,
Nec cum in domum Jovis excurreret albis quadrigis aurora,
Neque cum pulli avium queruli ad nidum respicerent,
Matre quatiente alas in fuliginosa trabe:

6. ΛΙΝ. Λῖν τ λέοντα, ἀπὸ εὐθείας τ λίς. κ Ὅμηρ· Ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων. κ, λὶς ἠϋγένει. ἱστορῖται γ λέοντας ὑφ' Ἡρακλέους ἀμφθαρῆναι, τ Ἐλικώνιον, τ Λέσβιον, τ Νεμεαῖον.

7. ΥΛΑ. Τὸν Ὕλαν Σωκράτης, υἱὸν Ἡρακλέους φησίν. Ἀπολλώνι ὁ Ῥόδι, Φιλοδάμ κ Κύνικ. Εὐφορίων, Εὐφήμ τ Ποσειδῶνο ἐρωμένην. κ ἄλλοι ἄλλων. ΦΟΡ. Τ ἔχοντ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς πεπλεγμένας, ἵν' ᾖ τὸ φορῦντ, ἀντὶ τ φερόντ κ ἔχοντ.

9. ΟΣΣ. Ἀριστοτέλης φησὶν, ὑπὸ Ῥαδαμάνθυ παιδευθῆναι τ Ἡρακλέα· Ἡρόδοτ δ ὑπὸ τῶν βυκόλων Ἀμφιτρύωνο, τινὲς δ ὑπὸ Χείρωνο κ Θεσταίδου.

10. ΧΩΡ. Οὐδέ ποτε, φησιν, ὁ Ἡρακλῆς, αὐτῦ ἐχωρίζετο, ὐδὲ μεσούσης τ ἡμέρας, ὐδὲ ταῖς ἑωθιναῖς ὥραις.

12. ΟΥΔ. Οὔτε τ καιρὸν καθ' ὃν οἱ νεοσσοὶ ἐν οἰκήματι τινὶ ὄντες, ἀποβλέποιεν εἰς τὴν κοίτην, πτερυσσομένης τ μητρὸς κ λοιπὸν ἀναχωρούσης, τὴν τελευταίαν ἐκδεχόμενοι τροφήν. ὀρτάλιχοι δὲ νεοσσοὶ μικροὶ, μηδέποτε πετόμενοι. μινυροὶ δὲ ἀντὶ τ μινυρίζοντες, κ λεπτῇ φωνῇ θρηνοῦντες μητρὸς ἐκπτυσσομένης, ὅπως ὑπὸ τὰς πτέρυγας λάβωσι τοὺς νεοσσούς.

13. ΠΕ. Πέτδυρον δὲ, σανίδιον λεπτὸν κ τετραμμένον, ᾧ κ εἰς τὰς ὀρόφους ἀντὶ κεραμίων πολλοὶ χρῶνται. οἱ δὲ αἰθαλόεν πέτευρον τὴν δοκὸν λέγουσιν. ὡς κ Ὅμηρ· Αὐτοὶ δ' αἰθαλόεντας ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο. τινὲς δέ φασιν αἰθαλόεν εἰπεῖν τὸ πέτδυρον, διὰ τὸ αἴτιον εἶναι αἰθάλης. ἢ ἀπὸ τ αἰθαλῆ λίαν. ὅταν αὐτὸ ἔφη. τὸ δὲ πᾶν ἔχει ὅτω, μέχρι τ, αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων. Πάλιν ὁ λόγ πρὸς τ Νικίαν, φίλων ὄντα τ

Θεό-

Ὡς ἀυτῷ κ' ἐν θυμὸν ὁ παῖς πεπυκασμένος εἴη,
Αὐτᾷ δ' εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἐποβαίη.
Αλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἐπὶ μ' κῶας Ιήσων
Αἰσονίδας, οἱ δ' ἀυτῷ ἀριστῆες συνέπονθο,
Πασᾶν ἐκ πολίων προκριθεγμένοι, ὧν ὄφελός τι·
Ἵκετο κὠ παλαιρὸς ἐς ἀφνειὰν Ιαολκὸν

Ut ipse puer ex sententia elaboratus esset,
Unaque recte trahens in verum virum evaderet.
Sed cum ad *petendum* aureum vellus navigaret Jason
Æsonides, & principes ipsum sequerentur
Omnibus ex urbibus delecti, quorum usus aliquis esse poterat:
Advenit & laborum patiens in divitem Jaolcum

Θεοκρίτ. φησὶ γὰρ ὁ Θεόκριτος πρὸς αὐτόν· ὅτι, ὡς ἐδοκεῖμεν ὦ Νικία, οὐχ ἕνεκα ἡμῶν μόνων ἐγέννησε τὸ ἔρωτα ὁ θεὸς, ᾧ τινι ἐγένετο τέκνον, οὐχ ἡμῖν μόνοις τὸ καλὸν φαίνεται καλὸν εἶναι, οἵ τινες θνητοί ἐσμεν, καὶ σήμερον ὁρῶμεν, αὔριον δ' οὐχ ὁρῶμεν· τυτέστι, σήμερον ζῶμεν, αὔριον δὲ τεθνηξόμεθα· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὁ χαλκεοκάρδιος, τυτέστιν ὁ σιδηρᾶς υἱὸς τῆς Αμφιτρύωνος, ὃς τις ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε τὸν Νεμέα λέοντα, δεδόκτο τῷ ἔρωτι. ἠράσθη γὰρ παιδὸς καὶ χαριέντος Υλα, καὶ φέροντος πλόκαμον· τυτέστι καὶ ἔχοντος τὰς τρίχας πεπλεγμένας, καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν τὸν Ὕλαν ὁ Ἡρακλῆς πάντα τὰ πρὸς ὠφέλειαν, ὡς καὶ πατὴρ διδάξειεν ἂν τὸν ἑαυτῆς παῖδα. ἐνεῦθα δηλονότι ἐδίδαξεν αὐτὸν, ὅσα αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς μαθὼν, ἀγαθὸς ἐγένετο· τυτέστιν, ἐπαινετός. ἐς τοσοῦτον δὲ διδόκτο ὁ Ηρακλῆς τῷ ἔρωτι καὶ παιδὸς, ὥστε ὀδίποτε ἦν χωρὶς αὐτοῦ· τυτέστι κεχωρισμένος· ἀλλὰ διαπαντὸς σὺν καὶ ὡμίλει αὐτῷ· τοῦτο γὰρ δίδωσιν ὁ λόγος, τῷ μηδέποτε ἀφίσασθαι τὸ παιδὸς, μήτε τῷ μέσῳ τῆς ἡμέρας, τυτέστι, τῇ μεσημβρίᾳ· μήτε ὀπότε ἀνατέλλοι ὁ ἥλιος. τοῦτο γὰρ σημαίνει, τὸ ἀνατρέχειν ἡ λευκίππος ἠὼς ἐς τὸ δῶμα τοῦ Διός· τυτέστιν, ἡ ἐπὶ λευκῶν ἵππων ὀχουμένη, μήτε ὀπότε ὄρνις τὰς νεοσσὺς, ἔχουσα καὶ ὄντας πρὸς τὴν κοίτην τοῦ ἡλίου δύνοντος ἐπὶ ξύλα καθημένη, καὶ τὰ πτερὰ αὐτῆς σφιβάλλουσα, σκέπῃ καὶ σφιθάλπῃ. ὅτω πεπαίδευτο ὁ παῖς αὐτῷ κατὰ θυμόν· τυτέστι, κατὰ τὴν οἰκείαν ἀρίσκειαν.

15. ΑΥΤΩ. Αντὶ τοῦ αὐτόθεν, ὥσπερ αὐτόθεν ἐκ νεότητος καλῶς ἕλκων καὶ κατὰ μηδὲν ἐλαττούμενος. μηδὲ ἐλλείπων, ἀνὴρ γένοιτο. εἴρηται δὲ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ἐν νέῳ ζευγνυμένων καλῶς ἕλκειν.

Αλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωΐνας
Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας δύεσθον ἐς Ἀργώ,
Ἅπις Κυανέων ὑχ ἥψατο σωζομάδων ναῦς,
Ἀλλὰ διεξάιξε (βαθὺν δ' εἰσέδεγμε Φᾶσιν)
Αἰετὸς ὡς, μέγα λαῖτμα· ἀρ' ὃ τότε χειμάδες ἔσαν.
Ἄμμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἑβδατιαὶ ὄϊ
Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένου εἴαρος ἤδη,
Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος.

30 Alcmenæ filius Mideatidis heroïnæ:
Unaque cum ipso descendit Hylas in firmam Argo,
Quæ navis Cyaneas *insulas* concurrentes non attigit,
Sed velociter perrupit (in profundum a. ingressa est Phasidem)
Sicut aquila, magnos fluctus: ex quo tempore petræ illæ constiterunt.
25 Cum vero Pleiades orirentur, & extremæ agrorum partes
Agnos juvenculos pascerent, vere ad finem jam converso;
Tunc navigationis meminit divinus flos

20. ΜΙΔ. Μίδεια πόλις Ἄργους. οἱ δὲ κώμην αὐτὴν φασιν. Ἀργεῖα δὲ καὶ ἡ Ἀλκμήνη.

22. ΚΥΑ. Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς φησι, Κυανέας μὲ ὑπὸ ἀνθρώπων, ὑπὸ δὲ θεῶν, ὅρκῳ πύλας κεκλῆσθαι. Τιμοσθένης δέ φησιν, ἀπὸ τοῦ ἱερᾶ ὄσσε εἶδον, εἶναι νησίδιον σκοπελώδες. καλεῖσθαι δὲ τὰς τύτε ἄκρας Κυανέας. ΣΥΝ. Δηλοῖ τὸ συντρέχειν ἀλλήλαις, καὶ συνέρχεσθαι, καὶ συνθραύειν τὰς διαπερώσας ναῦς. μόνην δὲ τὴν Ἀργὼ φασὶ προνοίᾳ τῆ Ἀθηνᾶς διαβεβηκέναι. ἣν δὲ πεπερασμένον ταῖς συμπληγάσι πέτραις, ὡς εἰ διαβαίη τις ἅπαξ ναῦς αὐτὰς ἀβλαβῶς, καὶ τὰς μὴ ταῦτα, μηδέν τι πάσχειν δηνέι. ἐκ ἐκείνε δὲ τοῦ χρόνε, ἀφ' ὃ ἡ Ἀργὼ διέβη, ἔστησαν τὸ συνδρομῆς.

23. ΒΑΘ. Φάσις ποταμὸς καὶ πόλις ὁμώνυμος ἐν Κόλχοις, παρ' ἣν Ἕλληνες, Μιλησίων ἄποικοι.

25. ΑΝΤ. Περὶ ἀνατολὴν φησι τῶν Πελιάδων ἤρξαντο χείμασθαι τὰ πλοῖα, καὶ ἀνάγεσθαι οἱ ἥρωες εἰς Χόλχους. ἔστι δὲ ὁ καιρὸς ἀρχομένε τοῦ θέρες. διὸ καὶ ἐπήγαγε, τετραμμένε εἴαρος· τετέσι, λήξαντος. Ἄλλως. αἱ Πελιάδες, φησὶ Καλλίμαχος, τὸ βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων ἦσαν θυγατέρες, αἳ Πελιάδες προσηγορεύθησαν. πρῶτον δὲ αὗται χορείαν καὶ πανυχίδα συνεστήσαντο παρθενεύεσθαι. ὁ δὲ νῦς, καθ' ὃν φησι καιρὸν ἀνατέλλεσιν αἱ Πλειάδες, θάλπει τε πᾶσα γῆ ταῖς βοτάναις τοῦ ἔαρος, τιμιώτατα τοῦ ἀπόπλε ἐφρόντιζον. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν Πλειάδων εἰσὶ ταῦτα, Κελαινὼ, Πλειονίκη, Πρῶτις, Παρθενία, Μαία, Στερωπή, Λαμπαδία.

27. ΑΩ. Ἄωτος τὸ ἀπάνθισμα τῶν ἀνθῶν. οἷον, οἱ πρῶτοι τῶν ἡρώων· τὸ θεῖον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων. εἴρηται δὲ ἄωτος, ἀπὸ τοῦ ἄημι, ἤγεν, πνεῖν καὶ ὀδωδέναι.

30. ΕΙΣΩ.

Ἡρώων· κοίλαν ἧ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργώ,
Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἅμαρ ἀέντι·
Εἶσω δ' ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
Αὔλακας ἀρύοντι βοὲς τρίβοντες ἄροτρον.
Ἐκβάντες δ' ὄτε δῖνα, κἠ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
Δειλινοί· πολλοὶ ἧ μίαν στορέσαντο χαμεύνην.
Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα σιδάδεσσιν ὄνειαρ·
Ἔνθεν βότομον ὀξὺ, βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπειρον.

Heroum, cavaque ſedentes in Argo,
In Helleſpontum veniunt, auſtro jam tertiam diem ſpirante.
Appuleruntque ad portum Propontidis, ubi Cianorum
Sulcos dilatant boves ducentes aratrum.
Egreſſi vero in littus, juxta juga cœnam inſtruxerunt
Veſpere: multi vero ſimul unum totum ſternebant.
Pratum enim aderat, magnum toris auxilium.
Hinc butomum acutum, denſumq; ſecuerunt cyperum.

30. ΕΙΣΩ. Καθορμίσθησαν ἐν τῇ Προποντίδι, κατὰ τὴν Κῖον τὴν νῦν καλουμένην Πρῦσαν. ἔνθα τὰ κατὰ τὸν Ὕλαν. ἢ ἔνθα καὶ Ἡρακλῆς ἀπὸ τῶν ἡρώων κατελείφθη. ΕΝ. Εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν. Κιανοὶ δὲ οἱ τὴν Κῖον οἰκοῦντες· ἣ τις νῦν καλεῖται Πρῦσα, ἀπὸ τῶν Αθλίων βασιλέως Πρυσίου. Κῖος δὲ ἀπὸ Κίου τοῦ υἱοῦ Ολύμπου, ἀφ' οὗ τὸ ὄρος ὁ Ὄλυμπος.

34. ΣΤΙ. Ἦγεν ταῖς κοίταις ὠφέλεια. παρ' ὅσον ἐποίουν τὰς σιδάδας ἐκ τοῦ ἐν τῷ λειμῶνι φυομένης ὕλης. σιδάδας δὲ καλοῦσι, τὴν ἐξ ὕλης χορτώδη κατάστρωσιν. Αὐτὰρ ὅ γ' εὖ ἔλκων] Τὸ πᾶν μέχρι τοῦ, ἔνθεν βότομον ὀξὺ, βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπειρον, ἔχει ὕστερος. ἀγόμενος δὲ ὁ παῖς αὐτῷ τῷ Ἡρακλεῖ, ἵνα ἀποβαίη εἰς ἀληθινὸν ἄνδρα, τυτέσιν ἀνδρεῖος ἀναφανείη μὴ ψυδόμενος τὴν ἑαυτοῦ φύσιν δηλονότι. ἀλλ' ὅτε ὁ Ιάσων ἔπλει εἰς τὸ χρύσεον δέρμα, ὁ υἱὸς τοῦ Αἴσωνος, συνέπλεον δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων, ἐκλελεγμένοι ἐκ πασῶν τῶν πόλεων, οἵ τινες ἦσαν ὠφέλιμοι (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, ὧν ὄφελός τι) ἀφίκετο δὲ ὁ Ἡρακλῆς ὁ υἱὸς τῆς Αλκμήνης τῆς Μιδεατίδος τοῦ ἡρωίνης, ὁ ταλαιεργὸς, τυτέσιν, ὁ καρτερικὸς, εἰς τὴν πόλιν τὴν Ιαολκὸν τὴν ἀφνειάν· τυτέσι τὴν πλουσίαν. σὺν αὐτῷ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ καὶ ὁ Ὕλας εἰσέβαινεν εἰς τὴν νῆα τὴν Αργὼ τὴν εὔεδρον, καὶ εὐκάθεδρον, ἤ τις ἡ Αργὼ ναῦς δηλονότι, ἐκ ἥψατο τῶν πετρῶν τῶν μιλαινῶν τῶν συνδρομάδων· τυτέσι, τῶν συγκροτουμένων πρὸς ἀλλήλας. ἀλλὰ διέδραμεν αὐτὰς, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Φᾶσιν ποταμὸν τὸ βαθὺν, ὥσπερ ἀετὸς διαπερᾷ τὴν θάλατταν. ἐξ ἐκείνου δὲ τοῦ καιροῦ, ἔμειναν αἱ χοιράδες πέτραι ἀκίνητοι. Τότε δὲ ἐμήσθησαν οἱ Αργοναῦται

30 Appuleruntque ad portum Propontidis, ubi Cianorum
Sulcos dilatant boves ducentes aratrum.

35 Hinc butomum acutum, denſumq; ſecuerunt cyperum.

Κὤχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ καὶ ἀντεμφεῖ Τελαμῶνι,
(Οἱ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαινυῖο τεάπεζαν)
Χάλκεον ἄγγος ἔχων. τάχα δ' κρήνᾱν ἐνόησεν
Ἡμύῳ ἐν χώρῳ· περὶ δ' θέα πολλὰ πεφύκη,

Et abiit flavus Hylas, aquam ad cœnam allaturus,
Ipsique Herculi, atque forti Telamoni,
(Qui socii existentes ambo, una semper instruebant mensam)
Æreum vas ferens Statim vero fontem animadvertit,
In loco declivi, ubi multæ herbæ nascebantur,

ναῦται πλεύσεως. λέγω τὸ θεῖον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων (τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ θεῖος ἄνθος) ὅτε αἱ Πλειάδες ἀνατέλλουσι. ἀνατέλλουσι δὲ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἔαρος, ὅτε καὶ τὰ ζωά εἰσιν ἁπλειλυμένα πρὸς νομάς. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἐαρινὰ νέον βόσκοντι. καὶ δὴ ἐπιβάντες τῆς Ἀργοῦς (τοῦτο γὰρ ἡ ναῦς ἀνομάζετο) νότου λαμπρῷ πνέοντος μέχρι τρίτης ἡμέρας, εἰς τὴν Ἑλλήσποντον ἵκοντο. οἱ δὲ τοῦ Προποντίδος ὥρμησαν εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν, ἐν ᾧ οἱ βόες ἀροτριῶντες εὐρεῖαν τὴν αὔλακα ποιοῦσι, καὶ κατατρίβουσι τὴν γῆν τῷ ἀρότρῳ. ἔστι δὲ τὸ ὅλον παράφρασις. Κίος ἡ πόλις τοῦ Προποντίδος ἡ, Κίος ἡ πόλις πρὸς τὴν ἕω κεῖται. οἱ δὲ τὴν Κίον οἰκοῦντες Κιανοί. ἐκβάντες δὲ τοῦ νηὸς δηλονότι, σύνδυο δεῖπνον ἐποιοῦντο ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ δείλης. κοιτῷ δὲ ἐποίσαντο μίαν πολλοί. προέκειτο δὲ αὐτοῖς λειμών, ὅσις ἦν ὠφέλιμα τῶν χρωμῶν. ἐξ οὗ τινος λειμῶνος ἐκόψαν βότρυον ὀξύν, καὶ κύπειρον.

36. ΚΩΧ. Ὀνοῦς. καὶ ὁ Ὕλας ὁ ξανθὸς ἐπορεύθη κομίσων ὕδωρ ἐπιδεῖπνον, ἕνεκεν δὲ Ἡρακλέους καὶ δὲ σεβαστοῦ Τελαμῶνος, καὶ ἐμβριθοῦς τὴν ψυχὴν ἢ ἀκαμπεῖς καὶ σκληροῦ. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, ἀντεμφεῖ, οἱονεὶ ἀντρεφεῖ· οἵ τινες κοινὴν ἐποιοῦντο τράπεζαν. ᾤχετο δὲ ὁ Ὕλας, κρατῆρα ξίφος σιδηροῦν. τάχιστα δὲ κρήνην εἶδεν ἔν τινι χώρῳ κοίλῳ καὶ οἱονεὶ καθημένῳ· παραπεφύκασι δὲ ταύτῃ βοτάναι πολλαί· λέγω, θρία, χελιδόνιον μέλαν, καὶ ἀδίαντον χλωρὸν, καὶ σέλινα θαλερὰ, καὶ ἄγρωστις, ἡ τεμνομένη ἅμα καὶ ἑλισσομένη. μέσον δὲ τῆς κρήνης, αἱ Νύμφαι ἐχόρευον. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, χορὸν ἀρτίζουσι. λέγω, αἱ νύμφαι αἱ μηδέπω τῷ ὕπνῳ δουλεύουσαι, αἱ φοβεραὶ τοῖς ἀγροίκοις θεαί.

40. ΘΡΙ. Θρίον κυρίως, τὸ τῆς συκῆς φύλλον παρὰ τὸ εἰς τρία διῃρῆσθαι εἶναι, τρίον καὶ θρίον. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ θριαμβεῖον ὀνομάσαι. οἱ γὰρ παλαιοὶ πρόπομπὴν ποιοῦντες, φύλλα συκῆς ἐκρέμων τῇ προπομπῇ καὶ ἔκαινον.

Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερόν τ' ἀδίαντον,
Καὶ θάλλοντα σέλινα, εἰλιτενὴς ἄγρωστις·
Ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις·
Εὐνίκᾳ καὶ Μαλὶς, ἔαρ ἅτε Νυχεία.
Ἦτοι ὁ κόρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσόν,

Cæruleum chelidonium & viride adiantum,
Et apium virens, & crispa agrostis.
In media vero unda Nymphæ choream ducebant,
Nymphæ pervigiles, metuenda rusticis numina,
Eunica, & Malis, & *instar* veris *suaviter* aspiciens Nychea.
Jamq; puer admoverat urnam multæ capacem aquæ,

41. ΚΥΑ. Φυτάριόν ἐστι πλατύφυλλον, μέλαν, ὡσεὶ χελιδών, ὃ ἅμα τῷ φανῆναι τῇ χελιδόνι, ἀνθεῖ. ΑΔΙΑ. Βοτάνη ἐστὶν, ἀεὶ καὶ ἀφαπαιὸς ἄδροχον. ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ διαίνω, τὸ βρέχω. ἤγουν, τὸ μηδ' ὅλως βρεχόμενον, ἀφ' τὸ εἶναι ὀρθόν τι καὶ ὀξὺ, καὶ γλιχρόν. ἔστι δὲ ὅμοιον πηγάνῳ, τὰ φύλλα ἔχον μικρόταλα καὶ μέλανα. καυλὸν δὲ οὐκ ἔχει, οὐδὲ ἄνθος, οὐδὲ καρπὸν, ῥίζαν δὲ μόνην ἄχρηστον, καὶ λεπτήν. καλεῖται δὲ οὕτω, παρὰ τὸ μὴ δεύεσθαι ὕδατι. ἐπεὶ ἂν ἐπιχέηται ὕδωρ ἐπὶ τῶν φύλλων, οὐ μένει, ἀλλ' ὀλισθαίνει. δεῦσαι γὰρ τὸ βρίξαι.

42. ΕΙΛ. Ἡ συνεσταλμένη. καθὸ εἰλεῖται ἐπὶ μῆκος, καὶ ἀμπλέκεται τοῖς φυτοῖς κισσοειδῶς· ἢ τις παρὰ τοῖς γεωργοῖς καλεῖται ἀγρία. ἄλλοι δὲ τὴν ἄγρωστιν φασὶν εἶναι βοτάνην πρασοειδῆ, ἣν ἰδιωτικῶς φασι κολλητζίδαν.

43. ΑΡΤΙ. Ἡτοίμαζεν, εὐτρέπιζεν. συνήθη φησὶ καθ' ὃν καιρὸν ὁ Ὕλας ἦλθεν ἀντλῆσαι, τὰς νύμφας αὐτόθι χορείαν ἡσαν.

44. ΔΕΙ. Παρόσον φόβον ἔσχ' ὅτε αὐτοῖς ἐγγενῶσί τε καὶ ἐπάγωσιν. ὅθεν καὶ νυμφολήπτους τινὰς φασιν.

45. ΕΑΡ. Ἱλαρὸν καὶ ἡδὺ βλέπουσα. ἀπὸ τοῦ ἦρι τὸ ἔαρ τερπνότητος.

46. ΗΤΟΙ. Ὁ μὲν δὴ νέος Ὕλας, ἐπὶ τῷ ὕδατι τὸ κρωσσὸν, ἤγουν τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον εἶχε, τὸ πολυχώρητον, ἐπειγόμενος πληρῶσαι αὐτὸ ὕδατος. αἱ δὲ νύμφαι συνεπλάκησαν τῇ χειρὶ αὐτοῦ· τὰς γὰρ φρένας αὐτῶν τὰς ἀπαλὰς ἀπασῶν ὁ ἔρως κατέσχεν, ἥκιστα δὲ παιδὸς ἁβρείου. κατέπεσε δὲ εἰς τὸ βαθὺ ὕδωρ λίκνου ἀγρίου, ὅστις πυρώδης ὢν, εἰς τὴν θάλατταν κατέπεσεν ἐκλείψας, ὅστις σύμβολον εὐπλοίας ἐστὶ. συμφωνεῖ δὲ τῇ ἁρπαγῇ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος καὶ Νίκανδρος. ὁ δὲ Ὄνατος ἐν τοῖς Ἀμαζονικοῖς φησιν αὐτὸν εἰς τὴν κρήνην πεσεῖν, καὶ ἀποθανεῖν. κρωσσὸς δὲ ἀφ' τοῦ ω μεγάλου, ὑδροδόχον ἀγγεῖον ἐστὶ. ἀφ' οὗ δὲ μικροῦ, εἶδος ἱματίου καὶ πώγωνος.

51. ΝΑΥ.

Βάψαι ἐπειγόμενοι· ταὶ δ' ὡς χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν.
Πασάων γὰρ ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν
Ἀργείῳ ὅτι παιδὶ· κατήϊξε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
Ἀθρόον, ὡς ὅτε πυρρὸς ἀπ' αἰθέρος ἄστρον ἔλιπεν αἰσήρ
Ἀθρόον ἐς πόντον. ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος,
Κυφότερ' ὦ παῖδες ποιεῖσθ' ὅπλα· πλουσικὸς ἔρως.
Νύμφαι μὲν σφετέροις ὅτι γύαλα κύδεον ἔχοισαι
Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
Ἀμφιτρυωνιάδας ὃ ταραχθόμενος περὶ παιδί,
Ἤϊεν, Μαιώτισι λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὴ χείρ.

Eam immergere cupiens. Illæ vero omnes manibus ejus inhæserunt: Omnium enim mentes teneras amor occuparat,
Erga puerum Argivum: cecidit vero in undas nigrantes
Confertus, *i. e. subito*; ficut quando rutilans ſtella de cœlo cadit
Præceps in mare: & nautis quiſpiam ſocius ait:
Leviora ô pueri armamenta facite: *nam* ſecundus ventus *ſpirabit*.
Nymphæ ſuo in gremio puerum tenentes,
Lacrymantem blandis conſolabantur ſermonibus.
Hercules vero *animo* perturbatus ob puerum,
Ibat incurvo arcu accepto Mæotice,
i. more Scytharum,
Et clava, quam ſemper dextera manus ipſius capiebat.

51. ΝΑΥ. Ἰδὼν γάρ τις αὐτὸν καταπεσόντα λέγει πρὸς τοὺς συμπλέοντας· ὦ παῖδες, μετεωρίσατε τὰ ἱστία· ὁ γὰρ ἄνεμος φορὸς καὶ πρὸς πλεῦσιν ἐπιτηδειόταλος. Ἄλλως. ΚΟΥ. Εὔλυτα καὶ εὐπρεπῆ ποιεῖτε τὰ ἱστία. ὕριον γὰρ ἐπιγενήσεται τὸ πνεῦμα ὡς τοιούτου ὄντος σημείου, ἐπὰν πίσῃ ἀσής.

53. ΝΥΜ. Αἱ μὲν δὴ νύμφαι τὸ Ὑλαν ἐπὶ τῶ γονάτων ἀνίχευσαι παρεψύχοντο καὶ παρεμυθοῦντο ἱλαροῖς τισι λόγοις κλαίοντα. βουκολικῶς δὲ τὸ παρεψύχοντο ὡς ἐπὶ τῶ πηγῶν.

55. ΑΜ. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὁ τοῦ Ἀμφιτρύωνος ἕνεκεν τοῦ παιδὸς ταρασσόμενος, ἐπορεύθη κατὰ τοὺς Σκύθας, λαβὼν τὰ τόξα τὰ κυκλοτερῆ.

56. ΜΑΙ. Ἤτοι Σκυθιστί. Μαιῶται οἱ Σκύθαι, ἀφ' οὗ οἰκοῦντες τὴν Μαιῶτιν λίμνην. ἐχρῆτο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς παρά τινος Σκύθου Τοξοτάρου, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδοτος, καὶ Καλλίμαχος.

57. ΕΧΑΝ. Αντὶ τοῦ ἐχώρει. ἀπὸ τοῦ χῶ, τὸ χωρῶ, χάδω· καὶ ἀπὸ τοῦ χάδω, χανδάνω, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἥδω, τὸ εὐφραίνομαι, ἀνδάνω.

Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄυσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός,
Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἴκετο φωνὰ
Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δ' ἦ μάλα πηδόν, εἴδετο πόρρω.
Ὡς δ' ὁπότ' ἠὺγένειος ἀποστείχῃσι λὶς ἐσακούσας
Νεβρῷ φθεγξαμένας τὶς ἐν ὤρεσιν, ὠμοφάγος λὶς,
Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάτιλλον ὀπὶ δαῖτα·
Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
Παῖδα ποδῶν δεδόνητο, πολὺ δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες. ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
Ὧρέα καὶ δρυμώς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
Ναῦς μένεν ἄρμεν' ἔχουσα μετάρσια τῶν παρεόντων·

Ter Hylam inclamavit, quantum profundo gutture clamare valebat,
Ter puer exaudivit, & exilis vox pervenit
Ex undis: cumque valde prope adesset, procul abesse videbatur.
Ac veluti comatus leo, cum procul exaudivit
Hinnulum clamantem, aliquis *inguam* leo crudivorus, in montibus,
E cubili suo properat ad paratissimam cœnam:
Ita Hercules in inviis sentibus
Pueri desiderio errabat, spaciosam vero cursu corripiebat regionem.
Miseri sunt amantes. Errabundus quantum laboravit
Per montes & saltus! res vero Jasonis posteriores illi erant.
Navis stabat habens antennas suspensas ab illis qui aderant:

58. ΤΡΙΣ. Ἐκ τρίτου μὲν ἐφώνησε τὸν Ὕλαν, ὅσον ἠδύνατο, ἤγειρεν, ἐχώρει ὁ λαιμὸς αὐτοῦ· τοσοῦτον, ὅσον ἠδύνατο. ἐκ τρίτου δὲ καὶ ὁ παῖς ἤκουσεν αὐτοῦ, βοῶντος.

59. ΑΡΑ. Οὐχ ὡς κατὰ φύσιν ἀσθενὴ φωνὴν ἔχοντος Ὕλα ἔκουεν, ἀλλ' ὡς ἐν βάθει ὄντος, καὶ ὑπὸ τῶν νυμφῶν καλεχομένου. ἡ λεπτὴ δὲ καὶ ἀμυδρὰ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐγίνετο, ὅτε ἐν τῷ ὕδατι ὄντος αὐτοῦ, καὶ ἐγγὺς ὄντος αὐτοῦ, διὰ τὸ λεπτότατον τῆς φωνῆς.

60. ΕΙΔ. Ἡγοῦν ἐώκει πόρρω εἶναι.

61. ΩΣ. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς τῆς φωνῆς τοῦ παιδὸς ἀκούσας, ἐκινήθη κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἂν καὶ λέων χαροπὸς ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ κοίτης ὤν, καὶ πεινῶν, ἀκούσας νεβροῦ φθεγξαμένης, ἐπήδησεν εἰς τροφὴν ἑτοιμοτάτην. ἐκινήθη δὲ, εἰς τὰς ἀκάνθας τὰς διαδιδύτας, καὶ τετράκωλο ποδῶν τὸ παῖδα. ἐπῆλθε δὲ πολύν τινα χῶρον.

66. ΣΧΕ. Ελεεινοὶ οἱ φιλοῦντες. καὶ γὰρ ὁ Ἡρακλῆς πολλὰ ἐπακοπάθησε πλανώμενος εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς δρυμούς. τὰ δὲ τοῦ Ἰάσονος ἐν δευτέρῳ λόγῳ ἦν αὐτοῦ, τυτέσι τὸ ἀκολουθεῖν αὐτῷ ἐδόκει ἡγεῖτο.

68. ΝΑΥ. Ἡ μὲν ναῦς τὰ ἄρμενα εἶχε μετέωρα, διὰ τῶν παρόντων. οἱ δὲ νέοι ἐκάθιζον τὰ ἱστία κατὰ

Ἰφία δ' ἠίθεοι μέσονύκτιον ὄρθιον ἄειρον,
Ἡρακλῆα μιμνοντες· ὁ δ' ᾗ πόδες ἄγον ἐχώρει
Μαινόμενος· χαλεπὸς γὰρ ἔσω θεὸς ἦπαρ ἄμυσεν.
Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται.
Ἡρακλέϊ δ' ἥρωες ἐκέρτομεν λιποναύταν,
Οὕνεκεν ἠρήσατο τεσσηκοντάζυγον Ἀργώ.
Πεζὸς δ' ἐς Κόλχους τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

Juvenes vero media nocte vela purgabant,
Herculem expectantes. At ille ruebat quo pedes ducebant,
Furibundus: nam sævus deus intus illi jecur laniabat.
Sic pulcherrimus Hylas inter immortales numeratur.
Herculem vero heroës criminabantur, ut desertorem navis,
Quod deseruisset Argo habentem triginta transtra.
Pedes vero venit ad Colchos, & inhospitalem Phasidem.

κατὰ τὸ μεσονύκτιον ὠρμημένοντες τὸν Ἡρακλῆν. ὁ δὲ Ἡρακλῆς, ὡς μαινόμενον ἐχώρει, ὅπου οἱ πόδες αὐτὸν ἔφερον. ὁ γὰρ θεὸς, τουτέστιν ὁ ἔρως, τὸ ἧπαρ αὐτοῦ ἔκοπτε. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἄμυσιν. ἀμύσσω γὰρ, τὸ λέγω ξυρῶ τὴν σάρκα τέμνων. ὅθεν καὶ ἀμυχαὶ, αἱ διρματομαί.

72. ΟΥΤ. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ὁ κάλλιστος Ὕλας, συναρίθμιος τοῖς θεοῖς ἐγεγόνει. τὸν δὴ Ἡρακλῆν, οἱ συμπλέοντες ἥρωες ἐλοιδόρουν λέγοντες δηλονότι λιποναύταν, διότι κατέλιπε τὴν Ἀργὼ τὴν τριακοντάζυγον· τουτέστι τὴν πολυκάθεδρον, ἢ τὴν τριάκοντα ἔχουσαν καθέδρας ἐρετῶν, ὡς ἐχόντα εἶναι τοὺς πλέοντας. τὸ δὲ ἠρώησεν, ἀντὶ τοῦ κατέλιπεν, ἐξέφυγεν, ἀπὸ τοῦ ἐρωτᾶς.

75. ΠΕΖ. Ἰδίως πεζὸν φησιν ὁ Θεόκριτος τὸν Ἡρακλέα εἰς Κόλχους ἐλθεῖν· ἡ γὰρ πολλὴ κατέχει δόξα, ὅτι βελῇ Ἥρας ὑπέρησεν Ἡρακλῆς, ἵππον δὲ τὸν Ἰάσονα κατορθῶσαι μόνον δοκεῖν τὸν εἰς Κόλχους πλοῦν, καὶ μὴ ἐξιδιοποιήσασθαι τὸν ἆθλον αὐτοῦ. Ἄλλως. πεζὰ δ' ἐς Κόλχους. ὁ δὲ Ἡρακλῆς τῶν Αργοναυτῶν ἀποπλεύσαντων δηλονότι, πεζῇ ἀπῆλθεν εἰς τοὺς Κόλχους, καὶ εἰς τὸν Φᾶσιν τὸν ἄξενον, τουτέστι τὸν κακόξενον. Μυασίας δὲ Κόλχους φησὶ κληθῆναι, ἀπὸ Κόλχου τοῦ Φάσιδος.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τῦ Τεσσαρεσκαιδεκάτυ Εἰδυλλίυ.

Ἐπιγράφεται τῦτο τὸ εἰδύλλιον Κυνίσκας ἔρως. ἡ γὰρ γυνὴ Αἰσχίνυ μᾶλλον προσέκειτο Λύκῳ τινὶ γείτονος υἱῷ, καταφρονῦσα δ' Αἰσχίνυ. Θυωνίχυ δέ τινος ἑταίρυ προσιόντος αὐτῷ μετὰ χρόνυ, διηγεῖται αὐτῷ τὰ περὶ Κυνίσκας. κατὰ δὲ τὸ τέλος λέγει κ᾽ ὁ Θυώνιχος βραχὺ μέν, ἀλλὰ λαμπρὸν Πτολεμαίυ τε Φιλαδέλφυ ἐγκώμιον.

ARGUMENTUM
IDYLLII XIV.

Inſcribitur hoc Idyllion Cyniſcæ amor. Uxor enim Æſchinis magiæ addicta erat Lyco cuidam vicini filio, contempto Æſchine. Thyonicho autem quodam ejus amico illum accedente, quem longo tempore non viderat, narrat illi quæ ſibi à Cyniſca acciderant. In fine vero Thyonichus recitat breve quidem, ſed illuſtre Ptolemæi Philadelphi encomium.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, ἢ ΘΥΩΝΙΚΟΣ,
Εἰδύλλιον ιδ'.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ κ᾽ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χαίρειν πολλὰ τ᾽ ἄνδρα Θυώνιχον. Θυ. Ἀλλὰ τοὶ αὐτῷ,
Αἰχίνα. Αἰχ. Ὡς χρόνιος. Θυ. Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

CYNISCÆ AMOR, vel THYONICHUS,
IDYLLION XIV.

ÆSCHINES & THYONICUS.

MUltum ſalvere Thyonichum *jubeo.* THYON. Imo tibi ipſi *ſalutem opto,* Æſchine. ÆSCH. Quam ſerus, i, *longo tempore non viſus, ades.* TH. Serus? quæ vero cura tibi *eſt?*

ΧΑΙΡ. Προλέγει ὁ Αἰσχίνης λέγων, χαίρειν πολλὰ τ᾽ ἄνδρα Θυώνιχον. λείπει δὲ τῷ λόγῳ, τὸ γένοιτο, ἢ τὸ λέγω. Τί δέ τοι τὸ μέλημα; ὁ Θυώνιχος, οἶδα κἀγὼ ὅτι βραδέως ἦκω. τί δέ σοι ἡ φροντίς; ὁ ἐρώμενός φησι. πράσσομες οὐχ ὡς λῷσα· ἤγαγε, ᾗ κατὰ γνώμην.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πράσομες ὄχ ὡς λῷστα Θυώνιχε. Θυ. Ταῦτ' ἄρα λεπτός,
Χὠ μύσαξ πολὺς ἔστ@. ἄρ', ἀναλέοι ἢ κυῖνοι
Τοιοῦτ@. πρώην τις ἀφίκετο Πυθαγορισὰς,
Ὠχρὸς, κἀνυπόδητ@., Ἀθηναῖ@. δ' ἔφατ' ἦμες:
Ἤρατο μὰν κὴ τιῶ@. (ἐμὶν δοκεῖ) ὄπῶ ἀλύρω.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παίσδεις ὦ 'γαθ' ἔχων· ἐμὲ δ' ἃ χαρίεσσα Κυνίσκα

ÆSCHINES.

Non optime nobiſcum agitur, Thyoniche. TH. Propterea ſane macer es,
Et hæc barba inculta eſt, ſqualidiq; capilli.
Talis nuper *huc* advenit quidam Pythagoricus,
Pallens, diſcalceatus; Athienſem vero ſe eſſe dicebat:
Appetebat ille (ut opinor) farinam aſſatam.

ÆSCHINES.

Jocaris tu quidem, ô bone: me vero formoſa Cyniſca

3. ΤΑΥ. Διὰ τοῦτο λεπτὸς ἐγένε, ὦ Αἰχίνα, κὴ ὁ μύσαξ ἔστ@. πολὺς ἦν, ὃν τῆ φροντίδων οὐκ ἔτυχεν ἐπιμελείας.

4. ΑΥΑ. Αντὶ ᾧ κομῶντί σοι τὸ γένυον, κὴ οἱ κυῖνοι κατάξηροί εἰσιν, ὡς ἀφῶ τὴν λυπὴν, κὴ τὸ κέιρεσθαι παραιτεμοῦμαι.

5. ΤΟΙ. Τοιοῦτός τις ἦκεν Αθήνηθεν εἰς Σικελίαν πρὸ τούτε ἐπαγγελλόμεν@. Πυθαγορικὸν δόγμα. τινὲς δέ φασι τοῦτο λέγειν, εἰς Πλάτωνα τὸ φιλόσοφον, ἀκέσαντες αὐτὸν ὡς Ιταλίαν ἀφικέσθαι εἰς Σικελίαν, συνταξόμενον Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ. ἀφέρεσι δ' Πυθαγορικοὶ τῶν Πυθαγορισῶν. ὅτι οἱ μὲ Πυθαγορικοὶ, πᾶσαν φροντίδα ποιοῦνται τ' σώματ@· οἱ δ' Πυθαγορισαὶ πρὸς ἰσχαλμὸν καὶ αὐχμηρᾶ διαίτη χρῶνται. τινὲς δ' Πυθαγορισὰς λέγουσι, τὰς ἀποδεχομένας τὰ Πυθαγόρα, μὴ ὄντας δ' τ' σκύνε δόξης. Πυθαγορικὰς δὲ, τὰς ἄτω φρονούντας ὡς σκύν@. κὴ κατὰ Πυθαγόραν διαιτωμένας. ἐλέγετο δ' ὁ Πλάτων τ Πυθαγόραν ἄτως ἀποδέχεσθαι, ὡς καί τινα νομίζεσθαι λέγειν ἐξ αὐτῦ, ὥστε Πυθαγορισὴν τ Πλάτωνα εἰρῆσθαι. τ δὲ Πυθαγόρου, οἱ μὲ ἦσαν περὶ θεωρίαν καταγινόμενοι· οἵπερ ἐκαλοῦντο σεβασικοί· οἱ δὲ περὶ τὰ ἀνθρώπινα, οἵπερ ἐκαλοῦντο πολιτικοί· οἱ δ περὶ τὰ μαθήματα τὰ γεωμετρικὰ κὴ ἀστρονομικά· οἵπερ ἐκαλοῦντο μαθηματικοί. τούτων δ' οἱ μὲ αὐτῷ συγγενόμενοι τῷ Πυθαγόρᾳ, ἐκαλοῦντο Πυθαγορικοί· οἱ δὲ τούτων μαθηταὶ, Πυθαγόρειοι· οἱ δὲ ἄλλως ἔξω ζητηταὶ, Πυθαγορισαί.

7. ΗΡΑ. Εμοί, φησι, δοκεῖ, ὅτι λιμώττων ἤρατο κὴ σκύν@, ἦγεν ἐπεθύμη, ὄπῖ ἀλίνρω. ὅθεν ὠχρός τις ἦν.

8. ΠΑΙ. Αττικῶς τὸ ἔχαν, παρέλκη. ἦγεν, σὺ μὲ παίζεις· ἐμὲ δὲ ἡ χαρίεσσα Κυνίσκα σκωπτεί.

9. ΛΑΣ.

Υβείσδ' λαοῶ ὃ μανείς ποκα· θρὶξ ἀνὰ μέσσον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Τοιοῦτος ἀεὶ τὺ φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξύς,
Πάντ' ἐθέλων κᾆτ' κακεόν· ὅμως δ' εἰπὸν τί τὸ καινόν.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὠ Ἀργεῖος, κἠγών, κὠ Θεσσαλὸς ἱπποδάμας·
Ἄπις κὠ Κλεόνικος ὁπίνομες ὁ στρατιώτας
Εν χώρῳ παρ' ἐμίν· δύο μὲν κατέκοψα νεοσσώ,
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῴξα δ' βύβλινον ὠστοῖς
Εὐώδη, τετόρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λαινῶ.
Βολβός τις κοχλίας ὀξυρέων· ἦς ποτος ἁδύς.
Ηδη δ' ὡρώιοντος, ἔδοξ' ὀπιχέαι ἄκρατον,

Contumelia afficit: insaniam, priusquam quis sentiat: vix pili intervallo à furore absum.

THYONICHUS.

Talis tu semper es, care Æschine, *nunc* lenis, *mox* asper,
Omnia requirens opportune: at tamen dic quid novi est?

ÆSCHINES.

Argivus, & ego, & Thessalus eques
Apis, & Cleonicus miles, *una* potabamus
In loco apud me: duos quidem pullos mactaveram,
Et lactentem porcellum: & aperui illis *vinum* Byblinum
Odoriferum, quatuor annorum, prope sicut à prelo.
Bulbus & cochlea promebantur; erat potus dulcis.
Jam vero procedente *tempore* visum est infundere merum

9. ΛΑΣ. Λανθάνω, φησὶν, ἐμαυτὸν εἰς μανίαν ἐμπεσών. εἶτα μέσσῳ μίσυ, τὸ θρίξ, ἤγουν ὀλίγου δεῖται τὸ μεταξὺ, ὃ πάντη μεμανῆναι.

10. ΑΣΥ. Εκ παραχρῆμα καὶ σιωπᾷν ὀξυνόμενος. ἢ ὅτι μανιώδης εἶ ἡρέμα οἷον ἔχεις τι καὶ ὀξύτητος, ἃ δὲ πάντη σιωπηλὸς ὑπάρχεις.

11. ΟΜΩ. Αλλ' ὅμως εἰπέ μοι τί τὸ νεώτερον, ἢ τὸ πρᾶγμα τὸ λυπᾶν σε.

12. Ὠ Ρ. Διηγεῖται τὴν τῆς μανίας ὑπόθεσιν.

15. ΑΝΩ. Οἶνον δηλονότι Θρᾳκικόν. ἢ ὅτω καλεμένης τῆς ἀμπέλου ἀπὸ τῆς Θρᾴκης, παλαιὸν μὲν ὄντα καὶ τεσσάρων ἐτῶν. ἀνίσχυρον δὲ πρὸς τὸ μὴ διοχλῆσαι τῷ πίνοντι. ἡδὺν δὲ τότε ἐδόκει ἀντλεῖσθαι ἀπὸ τῆς λίνου.

17. ΒΟΛ. Βολβὸς, εἶδος βοτάνης, ὁμοίας κρομμύῳ Κολχικῷ.

18. ΗΔΗ. Ἤγουν, ἤδη ὃ πρεσβύτερος καὶ ποτὸς ἔδοξεν ἡμῖν ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον· ἤτοι, λαμβάνειν καὶ ἐπισπένδειν. ὅτω γὰρ εἰώθασι ποιεῖν καὶ τοῖς συμποσίοις, ἄκρατον λαμβάνειν καὶ ὁρμάζειν τινὰς ἐρωμένους ἢ φίλους, καὶ

Ὅτιν' ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὅτιν' εἰπεῖν.
Ἄμμες μὲ φωνεῦντες ὄπινομες ὡς ἐδέδοκτο·
Ἀ δ' ὐδὲν, παρεοῦσ' ἐμεῦ. τίν' ἔχεν με δοκεῖς νοῶ;
Οὐ φθεγξῆ; λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις ὡς σοφὸς εἶπεν·
Κἤφθα. δύμαρέως κεν ἀπ' ὠτᾶς κὴ λύχνον ἄψας.
Ἐντὶ Λύκ', Λύκ'. ἐντὶ, Λάβα τῶ γείτον'. υἱὸς,
Εὐμάκης χ' ἁπαλὸς, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμες·
Τέτω τ' κλύμβον κατετάκετο τλῶν ἔρωτα·
Χἀμῖν τᾶτο δ' ὠτὸς ἐφύτο ποθ' ἥσυχα ἔτως·
Οὐ μὰν ἐζήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γυείων.
Ἤδη δ' οὐ πόλ'. τοι τέτταρες ἐν βάθει ἦμες,

Cujuscunque nomen quisque vellet: tantum oportebat dicere cujus.
Nos quidem clamantes bibebamus sicut placebat.
Illa vero nihil me præsente. Quid mihi animi fuisse censes?
Non loqueris? lupum vidisti? jocatus est perinde ac solers quispiam ait.
Et incensa est: facile ab ea lucernam incendere potuisses.
Lycus est, certe Lycus est, filius Labæ vicini,
Procerus, & tener, qui multis pulcher esse videtur.
Hujus insigni illo amore tabescebat:
Idque mihi aliquando clam indicatum fuit.
Neque tamen rem exploravi, frustra hanc barbam virilem alens.
Nos quatuor jam probe poti eramus,

κὴ ἐπιχειῦ τῇ γῇ, κὴ φθέγξεσθ τῶν φιλτάτων τὰ ὀνόματα.

19. ΕΔΕ. Ἔδη δὲ φησι μόνον εἰπῶν, ἔ χάριν ὁ οἶνος ἐχεῖτο.

20. ΑΜΜ. Ἡμεῖς μὲ ὀνομάζοντες ἕνα ἕκαστον ἐπίνομεν.

21. Ἀ Δ'. Αὕτη δὲ ἡ Κωνίσκα δηλονότι, ἐκ ἔτι παρόντος ἐμοῦ· ἐδὲ ἀποκρίσεώς με ἠξίωσεν ἐν τῷ ἐπιχῶσθ αὐτῇ κυάθῳ. τίνα ἔν με ἔχειν δοκεῖς σθάθεσιν τοιαῦτα πάσχοντα;

22. ΟΥ. Τᾶτο ἀμφιβόλως εἰρῆσθ. ἢ ὅτι Λύκε ἐρᾷ ἡ Κωίσκα· ἢ ὅτι καθὸ οἱ ὀφθέντες ἄφνω ὑπὸ λύκε, δοκῶσιν ἄφωνοι γίνεσθ. ἔτος δὲ ἐναντίως εἶπεν. ἐχὶ, μήποτε ὑπὸ λύκε ὤφθης, ἀλλὰ μήτι λύκον εἶδες. ΕΠΑ. Ἡ Κυνίσκα φησὶ πρὸς τὸν εἰς αὐτὴν παίξαντα, ὡς σοφός τις, κὴ ἅμα ταῦτα εἰπᾶσα, κὴ μηθεῖσα ἔ Λύκε, ἔτως ἐφλέγετο ὡς κὴ λύχνον εὐκόλως ἀπ' αὐτῆς ἅψαι.

28. ΜΑΤ. Τετίσιν ματαιεπώγων ὑπάρχων, οἷον, μάτ' ἂν ἀνδρὸς πώγωνα ἔχων, σθὸ τὸ μὴ χρῆσθαι τῇ ἀνδρὸς ῥώμῃ.

Χω ΛαρισαῖΘ. τ ἐμὸν Λύκον ᾄδεν ἀπ' ἀρχῆς,
Θεσσαλικόν τι μέλισμα, καὶ φρένες· ἀ δὲ Κυνίσκα
Ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον ἢ τοὶ μητρὶ
ΠαρθένΘ. ἑξαέτις κόλπω ἐπιθυμήσασα.
ΤᾶμΘ. ἐγών, τ ἴσθα τὺ Θυώνιχε, πύξ ὅτι κόρρας
Ἤλασα, κἄλλαν αὖθις ἀνειρύσασα ἡ πέπλως,
Ἔξω ἀπῴχετο θοῦσον. Ἐμὸν κακόν, ὅττι ἀρέσκω;
Ἄλλός τι γλυκίων ἐστὶ κόλπΘ. ἄλλον ἰοῖσα
Θάλπε φίλον· τλίω τὺ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
Μάσσακα δ' οἷα τέκνοισιν ἐπωρεσφίοισιν χελιδὼν
Ἄφορρον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν,
Ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἐθρέαμε τλῶα
Ἰθὺ δὶ ἀμφιθύρα κὴ διὰ δικλίδΘ, ᾗ πόδες ἄγον.

30 Et Lariſſæus cœpit de Lyco meo ab initio canere
Theſſalicum quoddam carmen, mala mens: Cyniſca vero
Mox flevit vehementius, quam circa matrem
Puella ſex annorum gremium *matris* appetens.
Tunc ego, quem tu noſti, Thyoniche, pugnum in faciem
35 Impegi, *moxque* rurſus alium: at *illa* contrahens veſtes,
Foras abiit celeriter: Mea peſtis,
inquam, non tibi placeo?
Alius tibi jucundior in ſinu eſt: alium abiens
Calefac amatorem: illi tuæ lacrymæ pro pomis fluunt.
Quemadmodum autem hirundo, *qua* cibum pullis ſub tectum tulit,
40 Mox cito revolat ut alium cibum adferat:
Sic illa celerior è molli culcitra cucurrit,
Recta per portam foreſque geminas, qua pedes ducebant.

34. ΤΑΜ. Τότε ἐγὼ ἰδὼν αὐτὴν κλαίουσαν, οἷόν με σὺ Θυώνιχε γινώσκῃς ὀργίλον, πυγμῇ τὴν σιαγόνα αὐτῇ ἔπαισα. κόρρην γὰρ τὴν γυναῖκα καὶ σιαγόνα οἱ Ἀτλικοί.

38. ΤΗΝ. Ἐκείνῳ φησὶ τῷ Λύκῳ τὰ ῥέοντά σε δάκρυα μῆλα πίπτειν· τετέχθαι ἔρως, καὶ ἐπιθυμία. μήλοις γὰρ εἰκαστέον τὰς ἔρωτας διὰ τὸ ταῖς αὐταῖς κάλλΘ.

39. ΜΑΣ. Οὐκ ἔστω τις χελιδὼν τροφὴν ἔχουσα τοῖς νεοσσοῖς ταχέως, πάλιν ὑπέστρεφεν ἐπὶ τὸ ἕτερα κομίσαι, ὡς ἐκείνη λιποῦσα τὸ δίφρον, ἦγεν τὴν καθέδραν, ᾗχετο. μαλακᾶς δὲ, παρόσον αἱ γυναῖκες μαλακαῖς κάθηνται καθέδραις, ὡς ἐν Συρακούσαις.

42. ΙΘΥ. Ἦγεν εὐθύ. ἀντικρὺ ἔοικε τῷ διθύρᾳ. ἀμφίθυρον γὰρ καὶ δίπυλον, ταυτόν ἐστι. δηλοῖ δὲ τὸ δίθυρον, ΑΠΟ. Ὅπου οἱ πόδες ἦγον.

43. ΕΒΑ.

Αἶνος θὼ λέγεταί τις, Ἔβα κὴ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
Εἴκατι ταιὸ', ὀκτὼ ταιό', ἐννέα ταίδε, δέκ' ἄλλαι,
Σάμερον ἑνδέκατα. ποτίθει δύο, κὴ δύο μᾶνες,
Ἐξ ὧ ἀπ' ἀλαλάων· ὐδὲ Θρακὶς κέκαρμαι.
Ἄ Ζεῦ, Λύκῳ νυὼ πάντα, Λύκῳ κὴ νυκτὸς ἀνώκτα·
Ἄμμες δ' ὅτε λόγω τινὸς ἄξιοι, ὅτ' ἀριθμητοί,
Δύσανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτᾳ ἐνὶ μοίρᾳ.
Κεἰ μὴ ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἔρποι·

Proverbio quidem dicitur, Abiit taurus in ſilvam.
Viginti jam, octo jam, novem jam, decem alii dies *præterierunt*,
Hodie undecimus eſt, adde duos; duo menſes erunt
Ex quo fuimus ſeparati, neque more Thracum tonſus ſum.
Illa nunc Lyci tota eſt; Lyco etiam nocte paret:
Nos vero neque ratione aut numero ullo digni cenſemur,
Miſeri Megarenſes, in contemptiſſima ſorte.
Et ſi modo durarem, omnia recte eſſent:

43. ΕΒΑ. Παροιμία ἐστὶν, ἐπὶ τῶν μὴ ἀναστρεφόντων. Λέγει τὸ, τὰς ταύρους ὕλης ἐπιλαμβανομένους ἀλήπλους εἶναι.

44. ΤΑΙ. Ψηφίζει τὰς ἡμέρας, ἀφ' ἃς ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένοι εἰσὶ, καὶ ἀφ' ἧς ἐκ σκάφης κατὰ Κᾶρας τὰς τρίχας.

47. ΑΔΕ. Αὐτὴ δὲ κατὰ τὰ πάντα τῷ Λύκῳ ἐστίν. ὥστε κὴ νυκτὸς αὐτῷ τὴν θύραν ἀνεῷχθαι.

48. ΑΜ. Ἡμεῖς δὲ παρ' αὐτῇ οὐδ' ἐν ἀριθμῷ ἐσμεν. ὥσπερ οὐδὲ οἱ Μεγαρεῖς ὑπὸ τ Πυθίας ἐλέχθησαν εἶναι τινὲς ἄξιοι λόγυ. Ἰσορεῖ δὲ Δεινίας, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς φρονηματισθέντες ποτὲ, ὅτι κράτιστοι τῶν Ἑλλήνων εἰσὶν, ἐπύθοντο ἔκ θεῦ, τίνες κρείττονες τυγχάνοιεν. ὁ δὲ ἔφη·

Γαίης μὲ πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον,
Ἵπποι Θρηϊκίαι, Λακεδαιμονίαι δὲ γυναῖκες,
Ἄνδρες δ' οἱ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης.
Ἀλλ' ἔτι κὴ τῶνδ' εἰσὶν ἀμείνονες, οἵτε μεσηγὺ
Τίρυνθος ναίουσι, κὴ Ἀρκαδίης πολυμήλυ
Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κίντρα πολέμοιο.
Ὑμεῖς δ' ὦ Μεγαρεῖς, ὅτε τρίτοι, ὅτε τέταρτοι,
Οὔτε δυωδέκατοι, ὅτ' ἐν λόγῳ ἦτ' ἐν ἀριθμῷ.

50. ΚΕΙ. Καὶ εἰ μὲ καταφρονήσαιμι αὐτῆς, διόντως ἂν μοι τὰ πάντα προχωροίη.

Νῦν δέ ποθ', ὡς μῦς, φαντὶ, Θυώνιχε, γδύμεθα πᾶσαι.
Χὠ τι τὸ φάρμακόν ἔστιν ἀμηχανέοντι θ. ἔρωτι θ.,
Οὐκ οἶδα· τλαὺ Σῖμι θ. ὁ τᾶς Ἐπιχάλκα ἐραθείς,
Ἐκπλεύσας, ὑγιὴς ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἡλικιώτας.
Πλευσοῦμαι κἠγὼ διακπόντιος· ὔτε κάκιστος,
Οὔτε μὰν ἔσχατος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ὤφελε μὲν χώρᾳ κἠνῦν ποὺν ὢν ἐπεθύμεις,
Αἰσχίνα. εἰ δ' ὅττως ἄρα σοι δοκεῖ ὥστ' ἀποδημεῖν,
Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Τἄλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις; Θυ. Ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος,
Εὐγνώμων, φιλόμουσος, ἐρωτικὸς, εἰς ἄκρον ἁδύς·
Εἰδὼς τ' φιλέοντα, τ' δ φιλέοντ' ἐπὶ μᾶλλον·
Πολλοῖς πολλὰ διδούς· αἰτούμενος, οὐκ ἀνανδρίων,
Οἷα χρὴ βασιλῆ· αἰτεῖν δ' οὐ δεῖ ἐκ παντὶ,

Nunc vero ô Thyoniche, tanquam mus, ut aiunt, picem guſtavimus:
Quodque pharmacum ſit contra perplexum amorem,
Non ſcio. Verum Simus, qui Epichalci filiam amabat,
Meus æqualis, cum aliquo navigaſſet, ſanus rediit.
Navigabo & ego per mare, neque ex poſtremis *ero*,
Neque ex primis fortaſſe, ſed mediocris quidam miles.

THYONICHUS.

Utinam tibi ex animo ſuccedant quæ cupis,
Æſchine. Si vero omnino decretum tibi eſt peregre proficiſci,
Ptolemæus præbet ſtipendia: homini libero vir quam optimus.

ÆSCHINES.

Cætera vero qualis vir eſt? TH. Homini libero quam optimus,
Benignus, Muſarum ſtudioſus, amabilis, ſumme jucundus,
Qui novit amicum, inimicum vero etiam magis:
Multis multa largiens, rogatus non abnuens,
Qualia regem *tribuere* convenit: neque vero de omni re petere oportet,

51. ΝΥΝ. Παροιμία ἐστὶ τὸ, Μῦς γδυόμενος πίσσης. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν εἰς ἀηδὲς πρᾶγμα ἐμπεσόντων, καὶ δυσεξελίκτως ἀπαλλαττομένων. ὥσπερ γάρ, φησιν, ὁ πίσσης γδυόμενος μῦς συνέλκεται κρατεῖται, καὶ ζῶν τιμωρεῖται, οὕτω καὶ γά.

68. ΤΑ.

Αἰχμνᾶ· ὥς' ἔϊτοι χ' ὑπὲρ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκῃ
Λῶπον ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέρων δ' ὑποβακὼς
Τολμασεῖς ὀπίονα μῦιαν ἐρασιὼ ἀπαντήσαν,
Ἅ τάχ' εἰς Αἴγυπτον. ἀπὸ κεστάφων πελόμεθα.
Πάντες γεραλέοι, χὠ ὀπιζερὼ ἐς γένυ ἕρπει
Λευκαίνων ὁ χρόνος. ποιεῖν τι δεῖ οἷς γόνυ χλωρόν. 70

65 Æschine. Quapropter, si tibi in dextro humero placet
Sagulum summum fibula connectere, utroque vero *pede* innixus
Audebis irruentem ferocem *hostem* scutatum sustinere,
Quamprimum in Ægyptum *eas* : à temporibus fieri incipimus
Omnes senes, atque inde ordine in genas serpit
70 Ætas, quæ canos facit : gerere aliquid oportet *eos* quibus est genu viride, *h. e. florent ætate.*

68. Ἅ ΤΑ. Κατὰ τάχος, ἔρχ' δηλονότι εἰς Αἴγυπτον. ΑΠΟ. Ἀπὸ τῶ μωϊσέων γινόμεθα παῖδες γέροντες· χὠ ἐφεξῆς κατὰ τάξιν ἐς τὴν παρεισὰν ἔρχοιτο λευκάινων ὁ χρόνος.

70. ΠΟΙ. Διὸ δεῖ τι ποιεῖν εἰς γόνυ χλωρὸν, ἀντὶ τοῦ ἕως ἀκμάζομεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ Πεντεκαιδεκάτυ Εἰδυλλίυ.

Ἐπιγράφεται μὲν τῦτο τὸ εἰδύλλιον Συρακυσίαι ἢ Ἀδωνιάζυσαι. ὑποτίθεται δέ τινας Συρακυσίας τὸ γένος, παρεπιδημυσάς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ἐπὶ θέαν ἐξιυσας τῆς πομπῆς τῆς κωμιδέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς Πτολεμαίυ τῦ Φιλαδέλφυ γυναικός. ἦθος δὲ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τοῖς Ἀδωνίοις ἀγακομίσαντας τὰ εἴδωλα τῦ Ἀδώνιδος μὴ τὴν νομιζομένων ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομίζειν. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος, χαριζόμενος τῇ βασιλίδι, ᾄδυσάν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης εἰ ᾠδῆς ἀπαγγέλλυσαν.

ARGUMENTUM
IDYLLII XV.

Inscribitur hoc Idyllion Syracusiæ sive Adonidis festum celebrantes. Tractat autem de Syracusanis quibusdam genere, quæ Alexandriæ peregrinantur, & exeunt ad spectaculum pompæ, qua Adonis ab Arsinoe uxore Ptolemæi Philadelphi gestabatur. Morem autem habebant Alexandrini in Adoniis festis, eos qui Adonidis simulacra gestabant, una cum solemnibus ad mare ferre. Describit autem Theocritus, ut reginæ gratificetur, cantricem quandam, sumptuosum Arsinoes apparatum carmine recensentem.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ, Ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ,
Εἰδύλλιον ιε΄.

ΓΟΡΓΩ, ΕΥΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ.

ΕΝΔΟΙ Πραξινόα; Εὐ. Γοργὼ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἐνδοῖ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θαῦμ' ὅτι καὶ νῶϊ ἴδητες. ὄρη δίφρον Εὐνόα αὐτῇ.

SYRACUSIÆ, sive ADONIDIS FESTUM celebrantes, IDYLLION XV.

GORGO, EUNOE, PRAXINOE, ANUS, HOSPES.

ESTne intus Praxinoe? EUN. Cara Gorgo, ut sero? est intus.

PRAXINOE. Mirum quod & nunc ades! Eunoe dispice illi sellam.

ΕΝΔΟΙ. Ἐνδοῖ ἀντὶ τῦ ἔνδον ἐσί; τοπικὸν ἐπίρρημα, ὡς τὸ Μεγαροῖ, Πυθοῖ. ἀντιπίπτει δὲ τούτοις τὸ οἴκοι. Ἡ Γοργὼ δέ φησι πρὸς

Ἔμβαλε χὠ ποτίκρανον. Εὐ. Ἔχ' κάλιστα. Πρ. Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ.

Ὦ τᾶς ἀδεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλᾶ μὰ ὄχλω, πολλῶν ἃ τεθρίππων.
Παντᾷ κρηπῖδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες.
Ἃ δ' ὁδὸς ἄπυρτος· τὸ δ' ἑκαστέρω ἐμ' ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τλῶθι ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἀνδών,
Ἰλεόν, οὐκ οἶκον· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Ἀλλάλαις, ποὶ ἔμεν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμεῖο.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν ἄνδρα φίλα τοιαῦτα Διώνα,
Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὄρη γύναι ὡς ποθορᾷ τύ.

Injice & pulvinum. EUN. Habet optime. PRAX. Sede.

GORGO.

O incorpoream animam: vix vobis salva evasi,
Praxinoe, à multa turba, & multis curribus.
Ubique sunt crepidæ, ubique chlamydati viri.
Et via immensa est: tu vero longius à me habitas.

PRAXINOE.

Hæc demens ille (*maritus meus*) extrema terræ occupavit veniens,
Specum, non domum, ne vicinæ essemus
Inter nos, ut mihi adversaretur, invida pestis mihi semper.

GORGO.

Ne dic de tuo marito talia, cara Dione,
Parvulo præsente: vides, mulier, ut te aspicit.

πρὸς τὴν θεράπαιναν ἔνδον ἐστιν ἡ Πραξινόα; πρὸς ἣν ἡ ὀθλη ὡς χρονίαν λέγει· Γοργὼ φίλα ὡς χρόνω, ἀντὶ τοῦ ὡς ἀφ' χρόνω. εἶτα μικρὸν ἀφεστήσασα, ἐπάγει, ἐνθεῖ· ἀντὶ τοῦ ἔνδον ἐστί.

4. ΜΟΛ. Ἤδη ἐπιπόνως, μόλις πρὸς ὑμᾶς ἐσώθην, ἀπὸ τοῦ ὄχλω καὶ τῶν ἁρμάτων.

6. ΠΑΝ. Ἤγων, πανταχῆ κεκρηπιδωμένοι ἄνδρες. λέγει δὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει στρατιώτας.

7. ΟΔΟ. Ἡ δὲ ὁδὸς πολλή. σὺ δὲ ἑκαστέρω, ἀντὶ τοῦ, πόρρω μοι οἰκεῖς.

8. ΠΑΡ. Ἡ Πραξινόα ταῦτά φησι πρὸς τοῦ ἰδίου ἀνδρός· ὅτι μακρὰν ἐμισθώσατο τὴν οἰκίαν. πάραρος δὲ, ὁ παρηρτημένος τὴν γνώμην, ὁ ἀνάρμοστος, ὁ ἀχρήσιμος καὶ μάταιος. ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρήρων ἵππων, οἵτινες τῷ ζυγῷ οὐ χρησιμεύουσιν. ἰλεὸν δὲ λέγουσι τὸ φωλεὸν ἀπὸ τοῦ ἑρπετὰ ἐν αὐτῷ εἰλεῖσθαι. φθονερὸν δὲ ἀντὶ τοῦ φιλόνικον.

13. ΑΠΦ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει Ζωπυρίων γλυκερὸν τέκος, ὃ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰνᾶνε) τὸ βρέφος, ναὶ τὼν πότναν. καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Απφῦς μὲν τλῶς ὡρώαν (λέγομες ὡρώαν θεὸν · 15
Πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χὠμὸς ταὔτᾳ γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
Ἑπτὰ δραχμᾶν κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἔτ' ἔργῳ. 20
Αλλ' ἴθι, τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάζευ.

PRAXINOE.

Bono animo fis, Zopyrion, care fili, non dico de patre.

GORGO.

Puer intelligit, per Proſerpinam: Pulcher eſt pater.

PRAXINOE.

15 Pater quidem ille nuper (nam nuper dicamus ſcilicet
Omnia) nitrum & fucum cum ex taberna empturus eſſet,
Rediit ſalem adferens nobis, homo tredecim cubitorum.

GORGO.

Eodem modo meus *maritus* Dioclides agit, pernicies argenti:
Septem drachmis pilos caninos, veterum avulſiones perarum;
23 Quinque vellera emit heri, nil niſi ſordes, laborem ſuper laborem.
Verum age, cape amiculum, & peplum fibulatum.

13. ΑΠΦ. Οὕτω τὸ πατέρα καλῶσιν ἀφ' ὃ τις πέφυκεν. λέγεται δὲ ὑποκοριστικῶς. ἤδη δὲ ἀπὸ τούτου καὶ τὸ πρεσβύτην.

14. ΝΑΙ. Ναὶ μὰ τὴν θεόν. ναὶ μὰ τὴν κόρην. εὖ δὲ τὸ, τὰς Συρακοσίας ταύτην ὀμνύναι. φασὶ γὰρ τὸν Δία τῇ Περσεφόνῃ τὴν Σικελίαν δωρήσασθαι. ἡ Πραξινόα δέ φησι ταῦτα τὸν ἄνδρα μεμφομένη. ὁ ἀπφῦς ἐν φησιν ἐμοῦσος, ὡς λόγος εἰπεῖν, τρισκαιδεκάπηχυς ὑπάρχων ἀνὴρ, πρώην εἰς τὴν πανηγύρη νίτρον θέλων ἀγοράσαι, ἅλας ἡμῖν ἀντὶ νίτρου ἤνεγκεν, ὡς ἐπωλοῦντος ἅλας ἀντὶ νίτρου δεδωκότος.

18. ΚΩΜ. Ἡ Γοργὼ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις μεμφομένη τὸν οἰκεῖον ἄνδρα φησί. καὶ ὁ ἐμὸς ἀνὴρ Διοκλείδας, ἑπτὰ δραχμῶν ἠγόρασε κυνάρια γεγηρακότων προβάτων.

20. ΠΕΝ. Οὐκ ἔρια, ἀλλ' ἔργον ἐπὶ ἔργῳ, ἀλλὰ τὸ δὶς αὐτὸ πλύνειν. κυνάδες δὲ οἷον τραχέα.

21. ΑΛΛ. Τὸ ῥοδοβόλαιον, τὸ ἱμάτιον. Καὶ τὰν περονατρίδα. τὸ πέπλον καὶ ἔνδυμα ὅπερ πρῶτον ὑπεζώννυντο. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ περονᾶσθαι,

Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω,
Θασόμεναι τ' Ἄδωνιν. ἀκοῦσαι φαμὶ καλόν τι
Κόσμῃν τὰν βασίλισσαν. Πρ. Ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα.
Ὤν εἶδες, χὤν εἶπας ἰδοῖσα τὐ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἔρπειν ὥρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα αἶρε τὸ νᾶμα, κὴ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε
Θὲς πάλιν. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄζοντι καθεύδειν.
Κινεῦ δή, φέρε θᾶσσον ὕδως· ὕδατος τερπνότερον δεῖ.
Ἆ δᾶ' ὡς νᾶμα φέρει. δὸς ὅμως· μὴ πολὺ ἄπλησε
Ἔγχει ὕδωρ δύσανε· τί μοι τὸ χιτώνιον ἀρδεῖς;
Παῦσαι· ὁκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
Ἆ κλαὶς τᾶς μεγάλας τᾶς λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

Eamus ad *aulam* divitis regis Ptolemæi,
Spectaturæ Adonidem: audio pulchrum aliquid
Instruere reginam. PR. Apud opulentos omnia sunt opulenta:
Verum tu *narra* illi qui non vidit ea quæ dicis, quæque vidisti.

GORGO.

Ire nobis tempus fuerit: otiosis semper feriæ.

PRAXINOE.

Eunoa fer aquam: & in medium, tu quam deliciæ non decent,
Repone. Feles molliter cubare volunt.
Move te, affer propere aquam: nam aqua primum opus est.
Ecce ut fert aquam: da tamen: non multam tu ô profusa
Infunde aquam: infelix cur meam tunicam commadefacis?
Desine: sicut diis visum est, ita lota sum.
Ubi clavis magnæ cistæ *est*? huc affer ipsam.

ρονᾶσαι, κὴ τ' ἐπωμίδ' ἐπιλαμβάνεσθαι, ὡς αἱ Μακεδονίτισσαι.

22. ΒΑΜ. Εἰς τὰ βασίλεια πορεύσωμεν ἐφεῖς κὴ πλουσίῳ Πτολεμαίῳ, θεασόμεναι τ' Ἄδωνιν.

25. ΕΙΠ. Αντὶ ἐξ ὧν εἶπες, κὴ ἐξ ὧν ἐθεάσω, ὀκ τάττων διηγήσαιο ἂν τῷ μὴ θεασαμένῳ.

27. ΕΥΝ. Ἡ Πραξινόα φησὶ πρὸς τὴν δούλην· σὺ μὲν ἄφες· ὦ Εὐνόα, ἆρασα τὸ νᾶμα, εἰς μέσον θὲς αὐτό. θέλε εἰπεῖν, μὴ ἀμελῶς εἰς τὸ μέσον αὐτὸ θήσῃς.

32. ΠΑΥ. Αντὶ ἐξ, εἴτε καλῶς, εἴτε κακῶς. κλαὶξ ἡ, ἡ κλεῖς Δωρικῶς.

ΓΟΡΓΩ.

Περξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτύχες ἐμπερόναμα
Τῦτο πρέπει. λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱσῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσῃς Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
Ἢ δύο. τοῖς δ' ἔργοις κὴ τὰν ψυχὰν προτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Αλλὰ κἠγνώμαν ἀπέβα τοι. Πρ. Ναί· καλὸν εἶπας.
Τὠμπέχονον φέρε μοι, κὴ τὰν θολίαν· κἠ κόσμῃ
Αμφίθες. ὧδε ἄξω τὺ τέκνον· μορμὼ, δάκνει ἵππος.
Δάκρυε ὅσα θέλεις· καλὸν δ' ὐ δεῖ τὺ γενέσθαι.
Ἔρπωμες. Φρυγία τ' μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα·
Τὰν κωὼ ἔσω καλέσω, τὰν ἀυλείαν ἀπόκλαξον.

GORGO.

Praxinoe, valde te sinuosa vestis fibulata
Hæc decet. Dic mihi, quanti constitit tibi à jugo telæ?

PRAXINOE.

Ne memores Gorgo, pluris quam argenti puri mina *una*,
Vel duabus: operi insuper etiam animam affixam habui.

GORGO.

Atque sane ex sententia processit.
Affer mihi amiculum, & umbellam: decenter
Impone. Non te una ducam (fili; larva *foris est*, mordet equus.
Plora quantum voles, non oportet te claudum fieri.
Eamus. Heus Phrygia, parvulum accipe, cumque eo lude.
Canem intro voca, claude portam vestibuli.

34. ΜΑ. Τὸ δίπλυχον ἐμπερόνημα κὴ διπλῆν. λέγῃ δὲ τὴν διπλοίδα ἣν Ὅμηρός φησι, δίπλακα μαρμαρέην.

35. ΠΟΣ. Ἤγων, ἀφὼ πόσης ἐξόδω σοι κέκοπται ἀπὸ τᾶ ἰσᾶ· ἢ διὰ πόσον σοι ἀπὸ τᾶ ἰσᾶ καθηρέθη, κὴ οἷον ἐξυφάνθη.

36. ΠΛΕ. Πλέον ἠνάλωσά φησιν, ἢ δυοῖν μνᾶν καθαρᾶ ἀργυρίᾳ.

38. ΚΑΛ. Τῦτο ἀληθὲς εἶπας. λέγῃ ἡ Πραξινόα, ὅτι κατὰ γνώμαν μοι ἐξυφάνθη. εἶτα ἀντιρρίφῃ τ' λόγον πρὸς τὴν θεράπαιναν, καί φησι· φέρε μοι τὸ ἀμπέχονον κὴ τὴν θολίαν, ἤγων τὸ σκιάδιον, τ' πέτασον, εὐκόσμως ἐπίθεις. εἴρηται δὲ, ἀπὸ τᾶ θόλω ἐοικέναι. οἱ δ' Αττικοὶ τὸ σκιάδιον, σκίρρον καλῦσι.

40. ΤΕΚ. Απέρριψε τ' λόγον πρὸς τὸ παιδίον τὸ κλαῖον· καί φησιν, ἐκ ἄξω σε τέκνον μετ' ἐμᾶ, ὅτι ἡ μορμὼ ἵππος δάκνῃ. εἰς κατάπληξιν τῦτο ἔλεγον, ὅθεν κὴ τὰ προσωπεῖα, μορμολύκεια ἔλεγον.

Ὦ θεοί, ὅσος ἔχλ⊖. πῶς κ᾽ πόκα τοῦτο περᾶσαι
Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνήριθμοι κ᾽ ἄμετροι.
Πολλά τοι ὦ Πτολεμαῖε πεπoίηται καλὰ ἔργα,
Ἐξ ὥ σ᾽ ἀθανάτοις ὁ τεκών· ὀδεὶς κακοεργὸς
Δαλεῖται τ᾽ ἴοντα, παρέρπων Αἰγυπλισί·
Οἷα παῖν᾽ ἐξ ἀπάτας κεκροτημβύοι ἄνδρες ἔπαισδον,
Ἀλλάλοις ὁμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.
Ἀδῖσα Γοργοί, τί χθυοίμεθα; τοὶ πολεμισταὶ
Ἵπποι τῶ βασιλῆ⊖. ἄνερ φίλε, μή με ματήσῃς.
Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυρρός. ἴδ᾽ ὡς ἄγρι⊖ κιωδαρσής.
Εὐνόα ἢ φεύξῃ; ἁλαχρησεῖ τὸν ἄγοντα.
Ὠνάθλω μεγάλως ὅτι μοι τὸ βρέφ⊖ μυῖ᾽ ἔνδον.

Dii boni, quanta turba: quomodo & quando tandem pertransire
45 Oportet hoc malum! *sunt ut* formicæ innumeræ & infinitæ.
Multa præclara facinora à te facta sunt, ô Ptolemæe,
Postquam ad superos pater migravit. Nemo maleficus
Lædit amplius viatorem, dolose subiens more Ægyptio:
Quemadmodum antea æstu exercitati homines ludebant,
50 Inter se similes, malos lusus, omnes contentiosi.
Dulcissima Gorgo, quid de nobis fiet? bellatores
Equi regis *adsunt*. Amice, ne me proculces:
Erectus constitit hic rufus: ecce quam sævus & ferox.
Eunoe non fugies? perimet hic suum sessorem.
55 Bene mecum actum est, quod puer meus manet intus.

46. ΠΤΟ. Πολλά τοι ὦ Πτολεμαῖε (τ᾽ Φιλάδελφον λέγει) ἐποιήθησαν καλὰ ἔργα.

47. ΤΕΚ. Ἐξ ὅ. ὁ πατήρ σε λαθεώθη, ὁ Σωτὴρ Πτολεμαί⊖, ὃς ἦν πατὴρ τ᾽ Φιλαδέλφε.

48. ΔΑΛ. Δαλεῖται ἀντὶ τ᾽ βλάπλει. ΠΑΡ. Παρασυρόμβ⊖ Αἰγυπλισί. τὸ πᾶν σὺν τοῖς ἄλλοις σε καλοῖς ἔργοις, κ᾽ τοῦτο. ἐκεῖτι γὰρ κακοῦργ⊖ λυμαίνεται τ᾽ παρόντα, ἐξαπατήσας Αἰγυπλισί. ἠπάτων γὰρ πολυπείρως παίζοντες κακὰ παίγνια παραλογισμοῖς Αἰγυπλιακοῖς. ἀπατηλοὶ γὰρ καὶ Αἰγύπλιοι. κεκροτημβύοι δὲ, ἁλῤῥαπισμβύοι, ἐθάδες πανύργων ἔργων. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τ᾽ κεκεντραμβύων χαλκῶν.

51. ΑΔΙ. Ὦ γλυκεῖά μοι Γοργὼ, τί ἄρα ἡμῶν ἔσαι; εὐλαβοῦνται γὰρ θεασάμβαι τὸς πολεμικὸς ἵππους πεμπεύοντας.

54. ΔΙΑ. Διαφθείρῃ τ᾽ ἱπποκόμον, ἢ τ᾽ ἡνίοχον.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσϛ Πεαξινόα· κὴ δὴ γεγυήμεθ' ὅπιθεν.
Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν. Πρ. Καὐτὰ σπιαγείρομαι ἤδη.
Ἴππον κὴ τὸ ψυχρὸν ὄφιν πάμαλιστα δεδοίκω
Ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὄχλος πολὺς ἄμμιν ὄπεῤῥει.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς ὦ μᾶτερ; Γρ. Ἐγών, ὦ τέκνα. Γο. Παρενθεῖν
Εὐμαρές; Γρ. Ἐς Τροίαν πφρώμενοι ἦλθον Ἀχαιοί. [60
Καλλίστα παίδων, πείρᾳ θεὼ πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμὼς ἀ πρεσβῦτις ἀπῴχετο θεσπίξασα.
Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, κὴ ὡς Ζεὺς ἠγάγεθ' Ἥρᾱν.

GORGO.

Animum recipe, Praxinoe: jam ſumus poſt eos.
Illi proceſſerunt in campum. PR. Et ego jam me colligo.
Equum enim & frigidum anguem, hæc duo ſemper timui
Inde uſque à pueritia. Feſtinemus: ingens multitudo nobis affluit.

GORGO.

60 Ex aulane venis ô mater? AN. Ego, ô filiæ. GOR. An intrare
Facile eſt? AN. Conando Græci Trojam pervenerunt:
Optima filia, conando omnia perficiuntur.

GORGO.

Anus abiit, nobis mera oracula reſpondens.
Omnia norunt mulieres, etiam quomodo Jupiter Junonem duxerit.

57. ΤΟΙ. Οἱ ἵπποι κεχωρήκασιν εἰς ὃν ἔδει τόπον. τὸ δὲ κατασυναγείρομαι, ἀντὶ τοῦ ἀναπλῶμαι ἐμαυτὴν ἀπὸ τῆς ταραχῆς.

58. ΨΥΧ. Ἥγουν τὸ ψυχροποιόν.

60. ΕΞ. Ἔν τισι γράφεται καὶ, Ἐξ αὐλᾶς ὦ μᾶτερ. ἡ Γοργὼ φησὶ πρὸς γεαῦν τινα, λέγε ἡμῖν ὦ μῆτερ, εὐμαρὲς εἰσελθεῖν; ἡ δὲ φησι, πφράθητε καὶ εἰσελεύσεσθε εἰς τὴν τοῦ βασιλείων αὐλήν.

63. ΧΡΗ. Ἡ Γοργὼ φησιν ὅτι χρησμὸς ἀποφοιβάσασα ἡ γραῦς ἀπῆλθε.

64. ΠΑ. Φησὶν ὅτι τὰ πάντα αἱ γυναῖκες γινώσκουσι, κὴ ὅτι ὁ Ζεὺς λάθρα τὴν Ἥρᾳ συνῆλθε. κὴ Ὅμηρος· Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φιλὸς ἐλάθοντο τοκῆας. Ἀριστοτέλης δ' ἱερεῖ, ἐν τῷ περὶ Ἑρμώνης ἱερῷ, ἰδιώτερον περὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας γάμου. τὸν μὲν Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ μιγνῦναι, ὅτε αὐτὴν ἴδοι χωριζομένην ἀπὸ τῶν ἄλλων θεῶν. βουλόμενον δὲ ἀφανὴς γενέσθαι, καὶ μὴ ὀφθῆναι ὑπ' αὐτῆς, τὴν ὄψιν μεταβάλλειν εἰς κόκκυγα, καὶ καθέζεσθαι εἰς ὄρος ὃ πρῶτον μὲν Θρόνακος ἐκαλεῖτο, νῦν δὲ κόκκυξ. τὸν δὲ Διὰ

Θᾶσαι Πραξινόα πρὸ τὰς θύρας ὅσος ὅμιλος. 65

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος. Γοργοῖ δός τὰν χέρα μοι, λαβὲ καὶ τύ
Εὐνόα Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾶς, μή τυ πλανηθῇς.
Πᾶσαι ἅμ' εἰσένδωμες ἀπείξ· ἔχοι Εὐνόα ἁμάς.
Ὤ μοι δειλαία, δίχα μοῦ τὸ θερίστριον ἤδη
Ἔρρηξαι Γοργοῖ. ποττᾶ Διός, εἴ τι γένοιο 70
Εὐδαίμων, ὤνθρωπε, φύλαξέο τὠμπέχονόν μοι.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμοὶ μᾶ, ὅμως ἦ φυλάξομαι. Πρ. Ἀθρόος ὄχλος·
Ὠθεῦ θ' ὥστε ὗες. Ξέ. Θάρσει γύναι. ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεἰς ὥρας κἠπειτα φιλ' ἀνδρῶν ἐν καλῷ εἶης,

65 Vide Praxinoe quanta ante portam turba eſt.

PRAXINOE.

Immenſa. Gorgo manum porrige mihi, tuque apprehende
Eunoe manum Eutychidos: adhæreto illi, ne à nobis aberres.
Omnes una confertim intremus: adhæreto nobis Eunoe.
Me miſeram, dupliciter veſtis mea jam

70 Sciſſa eſt, ô Gorgo: per Jovem utinam ſis
Felix, ô homo, conſerva quæſo mihi amiculum.

HOSPES.

Non penes me eſt: tamen conſervabo. PR. Conferta turba eſt,
Trudunt ut ſues. HOSP. Bono animo ſis mulier, in tuto ſumus.

PRAXINOE.

Et in annum tibi, care vir, & in poſterum bene ſis,

Δία χειμῶνα ποιῆσαι δεινὸν τῇ ἡμέρᾳ σκιήν. τὴν ᾗ Ἥραν προσομιλῶ μόνην, ἀφικέσθαι πρὸς τὸ ὄρος· καὶ καθίζεσθαι ἐπ' αὐτὸ ὅπερ νῦν ἐστὶν ἱερὸν Ἥρας τελείας. τὰ δὲ κόκκυγα ῥιγῶντα καὶ πεφρικότα λαβὰ τὰ χλμῶνα, καλαπεταδῆναι καὶ καθεδῆναι ἐπὶ τὰ γόνατα αὐτῆς. τὴν δὲ Ἥραν ἰδοῦσαν αὐτὸν, οἰκτεῖραι καὶ θερεσαλεῖν τῇ ἀμπεχόνῃ. τὰ δὲ Δία εὐθέως μεταβαλεῖν τὴν ὄψιν καὶ ἐπιλαβέσθαι τᾶς Ἥρας. τὰ δὲ τὴν μίξιν παραιτεμμένης λαβὰ τὴν μητέρα, αὐτὸν ὑποχίσαι γυναῖκα ταύτην ποιήσασθαι. καὶ παρ' Ἀργείοις δὲ οἱ μάγιστοι τᾶν Ἑλλήνων τιμῶσι τὴν Θεόν. τὸ δὲ ἄγαλμα τᾶς Ἥρας ἐν τῷ ναῷ καθήμενον ἐν θρόνῳ, τῇ χερὶ ἔχει σκῆπτρον, καὶ ἐπ' αὐτῷ τῷ σκήπτρῳ, κόκκυξ.

67. ΕΥΤ. Εἰκὸς τὴν Εὐτυχίδα Γοργοῦς εἶναι θεράπαιναν.

68. ΑΠ. Ἀντὶ δὲ ἐμπεφυκότως, ὥστε μὴ λαβρῆσαι τὴν συμφυΐαν.

74. ΚΕΙ. Ἀντὶ δὲ, καὶ εἰς ὥρας καὶ ἔτι καλῶς εἶης θεοσέλλων καὶ τιμελόμενος ἡμῶν.

Ἄμμε θεὰ Ἐλένα· χρῄζει κ' αἰχλίρμων ἀνδρός. 75
Θλίβεται Εὐνόα ἄμμιν. ἄγ' ὦ δειλὰ τὺ βιάζου.
Κάλλις· ἐνδοῖ πᾶσαι, ὃ τὰν νύν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Περξινόα, πόταγ' ὧδε· τὰ ποικίλα τεῦτον ἄθρησον,
Λεπτὰ κ' ὡς χαρίεντα· θεῶν περνάματα φαεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι' Ἀθαναία, ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι; 80
Ποῖοι ζωογράφοι τάκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
Ὡς ἔτυμ' ἑσήκαντι, κ' ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῶντι,
Ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. σοφόν τι χρῆμ' ἄνθρωπος.
Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατάκειτ'
Κλισμῷ, τεῦτον ἰόλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων 85
Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὃ κ' ἰὼ Ἀχέροντι φιλεῖται.

75 Qui nos curas. Virum probum & misericordem!
Premitur Eunoe nobis: age ô misera, vi perrumpe.
Optime: jam omnes intus sunt, ait qui sponsam inclusit.

GORGO.

Praxinoe huc ades, hæc textilia primum specta,
Quam ex tenui filo sunt, & venusta; deorum opera esse dixeris.

PRAXINOE.

80 Veneranda Minerva, quales lanificæ illa elaborarunt?
Quales pictores tam exactas picturas pinxerunt?
Quam evidenter adstant, quamque evidenter moventur?
Animata sunt, non textilia: sapiens quædam res est homo.
Ipse vero quam admirandus in argenteo jacet
85 Toro, primam lanuginem circa tempora spargens,
Multipliciter amabilis Adonis, qui etiam apud inferos amatur.

76. ΑΓ. Ἄγε ὦ δηλαία, βιάζω, κ' σὺ ὤθη, ὥστε σὲ εἰσελθεῖν. ἔπειτα εἰσελθούσης αὐτῆς φησι· κάλλισα· ἐνδοῖ πᾶσαι.

77. ΟΤΑΝ. Ὡς παροιμίας οὔσης, ἀποκλείσας τὴν νύμφιον τὶς, καλῶς τάγε ἔνδον ἡμῖν ἔχει φησὶ, διὸ κ' ἡ Γοργὼ ἔτας ἐφρόνησεν.

80. ΕΡ. Διὲ οἱ ὑφαντροὶ ἦγον, ἰμαντροί.

82. ΩΣ. Αντὶ τῦ, ὡς ἀληθῶς ἐσήκασι, κ' ὡς ζῶντα ἀληθῶς συρίφουσ), κ' οὐκ ἐνυφαντά εἰσιν.

86. ΤΡΙ. Ο πολυφίλητος. ὡς κ' παρ' Ομήρῳ Ασπασίη τριφίλητος. ἢ ὅτι ὑπὸ τριῶν ἐφιλήθη, Διὸς, Αφροδίτης, κ' Περσεφόνης σὺ ἄειδε.

87. ΠΑΥ.

ΞΕΝΟΣ.

Παύσαιθ' ὦ δύσφημοι ἀνάνυτα κωτίλλοισαι.
Τρυγόνες ὀξυφθόγγοις, ὠλατυάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ πόθεν ὤνθρωπε; τί σὲ τὰν ἀ κωτίλαι εἰμές;
Παυσάμυε. δύπταισε. Συρακοσίαις δύπτάσεις;
Ὡς εἰδῇς κἠ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς κἠ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννησιὰ λαλεῦμες.
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φυῇ μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη,

HOSPES.

Definite, ô miseræ, inutiliter garrientes:
Ut turtures odiose stridunt, ore diducto omnia pronuntiantes.

GORGO.

Per terram, unde tu homo? quid ad te si garrulæ sumus?
Ancillis quas possides impera: imperas Syracusiis?
Atque ut & hoc scias, Corinthiæ sumus ab origine,
Sicut & Bellerophon: Peloponnesiace loquimur.
Dorice autem loqui licet (opinor) Dorienſibus.

PRAXINOE.

Non oriatur, ô dulcis *Proserpina*, qui nobis imperet,]

87. ΠΑΥ. Παύσαιθέ, φησιν, ὦ ἐπίπανοι ἀνήνυτα κἠ ἄπρακτα κωτίλλοισαι, ἤγουν πολυλογεῖσαι. κωτίλλω γὰρ λέγουσι τὴν χελιδόνα. τοῦτο δέ φησί τις παροιμίαν κἠ ἀγανακτῶν ἐπὶ τῇ ἄγαν αὐτῶν ἀδολεσχίᾳ. διὸ κἠ ἐπιτιμᾷ αὐταῖς, ὡς τὰ κατὰ μέρος τῆ εἰκόναν ἀνερευνώσαις. εἶτα πρὸς ἑαυτὸν ἐπιστρέφων.

88. ΠΛΑ. Ἤγουν Δωρίζουσαι πάντα. τὸ γὰρ πλατυάσδοισαι, τοιοῦτόν ἐστιν. οἱ γὰρ Δωριεῖς πλατυσμοῦσι τὸ α πλεονάζοντες. ὀξυφθόγγοις δέ, ἀντὶ τοῦ ἀλαλάγμοις.

91. ΚΟΡ. Κορινθίων γὰρ ἄποικοι οἱ Συρακούσιοι, ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Κορίνθιος δὲ κἠ ὁ Βελλεροφόντης.

92. ΠΕΛ. Αντὶ δὲ κατὰ τὸς Πελοποννησίους. τὴν γὰρ Πελοπόννησον ὤκησαν οἱ Δωριεῖς οἱ σὺν Ἡρακλείδαις.

94. ΜΕΛ. Αντὶ δέ, μηδεὶς γένοιτο ὦ Περσεφόνη ἄλλος ἡμῶν κύριος. μελιτῶδες δὲ τὴν Περσεφόνην φησὶ κατ' ἀντίφρασιν ὡς κἠ κόρην. ἀπὸ τὸ τὰς ἑταίρας αὐτῆς κἠ τὴ Δήμητρος, μελίσσας λέγειν.

95. ΑΠΟ.

Πλὴν ἑνός· ἔα με· μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς. 95

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα Πραξινόα, μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν
Ἁ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ σοφόβουλος ἀοιδός,
Ἅ τις καὶ Σπέρχιν τὸ ἰάλεμον ἠείδυσε·
Φθεγξεῖταί τι (σάφ' οἶδα) καλόν· ἤδη γὰρ ὑπᾴδεται ἅδε.
Δέσποινα, ἃ Γολγών τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας, 100
Αἰπεινάν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παίζουσ' Ἀφροδίτα,
Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάου Ἀχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι.
Βάρδιστοι μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεί τι φορεῖσαι. 105
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατῶν
Ἀνθρώπων (ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν,

95 Uno excepto: non curo te, ne mihi alapam impingas.

GORGO.

Tace Praxinoe, jam de Adonide cantabit
Argivæ filia ſapiens poëtria,
Quæ & Sperchin lugubre carmen canendo ſuperavit.
Cantabit aliquid, ſat ſcio: pulchris jam præludiis ad cantandum ſe parat.
100 Domina, quæ Golgon & Idalium diligis,
Sublimemque Erycem, auro ludens Venus,
Qualem tibi Adonidem è perenni Acheronte
Menſe duodecimo reduxerunt mollipedes Horæ:
Tardiſſimæ ex diis Horæ caræ, tamen exoptatæ
105 Veniunt, omnibus hominibus ſemper aliquid ferentes.
Venus Cypria, filia Diones, tu immortalem ex mortalibus
Hominibus (ut ſermo eſt) feciſti Berenicen,

95. ΑΠΟ. Μή μοι κενὸν τὸ μέτρον ἀποψήσῃς.

97. ΑΡΓ. Ἄδηλον τίς ἡ ποιήτρια αὐτή· ἔνιοι δὲ Ἀργείας αὐτὴν φασιν εἶναι θυγατέρα, ὁμώνυμον τῇ μητρί· εἶναι δὲ Σικυωνίαν.

100. ΓΟΛ. Γολγὸς πόλις Κύπρου, ὠνομασμένη ἀπὸ Γολγοῦ τινος Ἀδώνιδος καὶ Ἀφροδίτης. Ἰδάλιον δέ, πόλις καὶ αὐτὴ Κύπρου.

101. ΕΡΥ. Ἔρυξ, πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ἔρυκος καὶ Βοιωτοῦ καὶ Ἀφροδίτης. ΧΡΥ. Διὰ τοῦτο δηλοῖ, ὅτι οἱ ἐρῶντες, χρυσῷ πείθουσι τοὺς ἐρωμένους.

103. ΜΗΝ. Τινὲς δὲ ἑξαμήνου φασὶν ἀνέρχεσθαι τὸν Ἄδωνιν.

107. ΒΕΡ. Βερενίκην δέ λέγει, τὴν τοῦ Σωτῆρος γυναῖκα, μητέρα δὲ Φιλαδέλφου καὶ Ἀρσινόης. μα-

λακὸς

Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός.
Τίν σ' χαριζομένα πολυώνυμε κ) πολιώτα
Ἁ Βερενικεία θυγάτηρ, Ἑλένᾳ εἰκυῖα,
Ἀρσινόα, πάντεσσι κ)αλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.
Παρ μὲν οἱ ὤρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέρουσι,
Παρ δ' ἀπαλοὶ κᾆποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαείσκοις
Ἀργυρέοις· Συρίῳ δὲ μύρῳ χρύσειαι ἀλάβαστρα·
Εἰδατέα δ' ὅσα γυναῖκες ὀπὶ πλαθάνῃ πονέονται,
Ἄνθεα μίσγουσαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ·
Ὅσά τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ·
Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ κ) ἕρπετὰ τᾆδε πάρεσι.
Χλωραὶ δ' σκιάδες μαλακῷ βεβύσσαι ἀνήθῳ

Ambrosiam instillans in pectus mulieris.
Quare tibi gratificans, ô celeberrima, & multis delubris celebrata,
Berenices filia, Helenæ simillis,
Arsinoe, multifariis bonis ornat Adonidem.
Juxta eum enim matura jacent quæcunque ferunt arborum apices:
Adsunt & molles hortuli, inclusi calathis
Argenteis, & aurea alabastra *plena* Syrio unguento,
Et ciborum quicquid mulieres in sartagine parant,
Miscentes varios flores una cum alba farina:
Quæque *sunt* ex dulci melle, quæque ex liquido oleo:
Omnia illi volatilia & reptilia adsunt.
Viridia quoque umbracula molli tecta anetho

λακὺς δὲ ἔχῃ πόδας ἕφη τὰς ὥρας, ἐπεὶ τὸ ἔαρ μαλακόν.

109. ΧΑΡ. Ἀντὶ σ', σοὶ φησὶ χαριζομένη ἡ θ Βερενίκης θυγάτηρ.

111. ΑΡ. Ἀρσινόη πᾶσι καλοῖς ἀτιτάλλῃ κ) δεξιᾶται τ Ἄδωνιν. ἀτιτάλλω γὰρ ὅτι σ τερητικῶ μορίῳ, κ) σ ταλάσσω τὸ κοπιῶ. σημαίνει δὲ τὸ ἀναπαύω, κ) μὴ λέγε κόπτε ταλαίνω. ἢ ἀπὸ σ ἄτλω τὸ ὁρμῶ, κ) σ ἄλλω τὸ πηδῶ. κ) σημαίνει τὸ αὐξάνω.

112. ΟΣΑ. Πάντα φησὶ τὰ ἀκρόδρυα, προτίθενται τῷ Ἀδώνιδι, ἀπὸ παντοίας ἰδέας ὀπωρῶν. εἰώθασι γὰρ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις, πυρὸς κ) κριθὰς σπείρειν ἔν τισι προσομίοις, κ) τοὺς φυτοὺς θέντας κήπους, Ἀδωνίδος προσαγορεύειν.

114. ΑΛΑ. Ἀλάβαστρα, σκεύη μύρων δεκτικά. πλαθάνας δὲ ἐν αἷς ἀναπλάττουσι τοὺς ἄρτους. ἄνθεα δὲ τὰ ἐπιπάμπαλα τ ἄρτων. λέγει δὲ τὰ σήσαμα.

117. ΟΣ. Ἀντὶ τοῦ, πλακοῦντις ἀναφορεῖς.

119. ΧΛΩ. Ἀντὶ τοῦ χλωραὶ σκιαὶ

Δέδμανθ' οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπωτῶν Ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονίδες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων,
Πωτῶνται, πέρυγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.
Ὦ ἔβενος, ὡ χρυσός, ὡ ὡς λύκῳ ἐλέφαντος.
Αἰετὼ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι δ' ὑπάπτες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω·
Ἃ Μίλατος ἐρεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις·
Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεκ' ὁ γαμβρός.
Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ', ἔτι οἱ ὠδὲ χείλεα πυῤῥά.
Νῦν μὲν Κύπρις ἔχρισα τὸ αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.

120 Extructa ſunt, & pueri ſupervolitantes Amores,
Veluti luſciniæ pulli ſedentes in arbuſtis
Volitant, alarum periculum facientes, de ramo ad ramum:
O ebenum, ô aurum, ô ex albo ebore
Aquilæ, Jovi Saturnidæ puerum pocillatorem advehentes.
125 Et purpurea tapeta in ſuperiore parte, ſomno molliora:
Sic Miletus dixerit, quique incolit Samum.
Stratus eſt alius torus Adonidi pulchro:
Alterum tenet Venus, alterum formoſus Adonis,
Decem & octo, aut decem & novem annorum ſponſus:
130 Non pungit oſculum: labra illi adhuc circum rufa ſunt.
Nunc Venus maritum ſuum habens gaudeat.

ναὶ κὴ καλύδαι ἀνήθων σὺν αὐτῷ τῷ καρπῷ καταβριθόμεναι γεγόνασιν.

120. ΚΩ. Τὰς καλύβας φησὶν ὑπερπέτεσθαι οἱ ἔρωτες, ὡς οἱ νεοσσοὶ τῶν ἀηδόνων.

123. ΕΒΕ. Τὴν λοιπὴν κόσμησιν τὴν βασιλικὴν θαυμάζει.

124. ΑΙΕ. Ὡς πεποικιλμένων αὐτῶν ἐλεφαντίνων, κὴ βασαζόντων τὸν Γανυμήδη.

125. ΠΟΡ. Ὡς μαλακῶν ταπήτων ὑπεστρωμένων τῇ κλίνῃ τῆς Ἀφροδίτης. ὃς φησιν ὑπὸ τῆς Μιλήτου κὴ Σάμου ῥηθήσεσθαι, μαλακωτέρους ὕπνου, ἢ τὸ παρ' αὐτοῖς εἰς κάλλος τὰ στρώματα γίνεσθαι.

130. ΚΕΝ. Τὸ τοῦ Ἀδώνιδος δηλαδή. ἀδέπω γὰρ κέκαρται τὰ γένεια ὡς κεντῶσιν, ἀλλ' ἐπιχνοάζει.

Αὔριον δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεύμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πλύοντα·
Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἔπι στέρνα κόλπον ἀνῖσαι,
Στήσεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.
Ἕρπεις ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κ' εἰς Ἀχέροντα,
Ἠμιθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος. ἔτ' Ἀγαμέμνων
Τόθ' ἔπαθ', ἔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
Οὔθ' Ἕκτωρ Ἑκάβας ὁ γενναίτερος εἴκατι παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, ἢ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθών,
Οὔθ' οἱ ἔπι προτέροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
Οὐ Πελοπιάδαι τε καὶ Ἀργεῖοι ἄνδρα Πελασγοί.
Ἴλαθι νῦν φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις,
Καὶ νῦν ἐλθὼν Ἄδωνι, καὶ ὅκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἥξεις.

Sub auroram vero nos illum, dum ros eſt, frequentes foras
Efferemus ad fluctus in litore ſpumantes,
Solutiſque crinibus, & veſte ad talos demiſſa,
Pectoribus apertis, ſonoram incipiemus cantionem:
Commeas ô care Adoni, & huc & ad inferos,
Solus ex heroibus, ut fertur. Neque Agamemnoni
Hoc accidit, neque Ajaci magno graviter furenti heroi:
Neque Hectori honoratiori inter viginti liberos Hecubæ,
Neque Patroclo, aut Pyrrho à Troia reverſo,
Neque illis qui ſuperiores fuerunt, Lapithis, aut Deucalionibus,
Neque porro Pelopidis, aut Argivorum principibus Pelaſgis.
Sis jam placatus Adoni, & in futurum annum lætitiam afferas.
Et nunc *amicus* veniſti Adoni: & cum redieris, amicus venias.

132. ΔΡΟ. Ἀντὶ τοῦ ἅμα ἡμέρᾳ. τότε γὰρ πίπτει ἡ δρόσος ἐν τῇ γῇ.

133. ΟΙΣ. Ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἀνοίσοντες τὸν Ἄδωνιν, ἐρριμμένον ἐπ' αὐτήν.

139. ΕΙΚ. Εἴκοσι παίδων. τῷ γὰρ ἀρτίῳ ἀριθμῷ ἀποκέχρηται, ὡς καὶ Σιμωνίδης. Ὅμηρος δὲ, ἐπτακαιδέκατα λέγει.

141. ΔΕΥ. Ἀντὶ δὲ Δευκαλίδαι. ἀπὸ Δευκαλίωνος Θεσσαλοῦ· τοῦτον γὰρ ἐβασίλευσεν ὁ Δευκαλίων, ἢ οἱ Λοκροὶ Δευκαλίωνος μὲν ἐν Κύθνῳ Λοκρίδος ὤκησεν.

143. ΙΛΑ. Ἀντὶ δὲ ἱλάσθητι, κατὰ ἀποκοπὴν Δωρικῶς.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον, ἃ θήλεια
Ολβία· ὅσα ἴσατι πανολβία, ὡς γλυκύφωνος.
Ὥρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀναίσιος Διοκλείδας.
Χὠνὴρ ὄξος ἄγαν· πεινᾶντί γε μηδέποτ' ἔνθῃς.
Χαῖρε Ἄδων ἀγαπητέ, κὴ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

GORGO.

Praxinoe, quam elegans hæc res est! hæc mulier
Felix est: quam multa scit, prorsus sum felix! quam suaviter canit!
Tamen tempus est domum redire:
impransus adhuc est Dioclidas.
Estque vir iracundus admodum: esurienti quidem ne unquam occurras.
Vale Adoni dilecte, atque ad gaudentes venias.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τῦ Ἑξκαιδεκάτυ Εἰδυλλίυ.

Τῦτο τὸ εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱεροκλέους, τὸν ἕκατον Σικελίας τύραννον. κατάρξαντα δὲ τὴν ἀρχὴν, στρατηγὸς ὑποδεχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις, ὥστε τύραννον αὐτὸν ἀγορευθῆναι. μὴ δὲ τῦτον ἤρξεν Ἱέρων ὁ Γέλωνος. μηδὲν δὲ εἰληφὼς παρὰ τῦ Ἱέρωνος Θεόκριτος, διὰ τῦτο τὸ εἰδύλλιον τῦτο πεποίηκε, καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν. ἐν ᾧ καὶ τὰ τῦ Σιμωνίδυ ἐμφαίνει κιβώτια. λέγεται γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κιβώτια· τὸ μὲν, χαρίτων· τὸ δὲ, διδόντων. ὅτε δέ τις πρὸς αὐτὸν παρεγίνετο χάριν αἰτήσων, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιβώτια. εὑρίσκετο δὲ τὸ μὲν τῶν χαρίτων, κενόν· τὸ δὲ τῦ διδόντων, πλῆρες. καὶ ἅτως ὀτὴν ὠφελειαν αἰτήσων ἀνεκόπτετο.

ARGUMENTUM
Idyllii XVI.

Hoc Idyllion ſcriptum eſt ad Hieronem Hieroclis filium, extremum Siciliæ tyrannum. Cum enim Theocritus eum carmine celebraſſet, nec quicquam ab eo accepiſſet, propterea hoc Idyllion compoſuit, quod Charites inſcripſit: in quo de regum & principum erga literas humaniores ingratitudine conqueritur.

ΧΑΡΙΤΕΣ, ἢ ΙΕΡΩΝ,
Εἰδύλλιον ις'.

Αἰεί τῦτο Διὸς κύρεις μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς,
Ὑμνῆν ἀθανάτυς, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μῶσαι μὲν, θεαί ἐντι, θεὸς θεαὶ ἀείδοντι.
Ἀμμες δ' βροτοὶ οἶδε, βροτὸς βροτοὶ ἀείδωμεν.

CHARITES, ſive HIERON,
Idyllion XVI.

SEmper hoc Jovis filiabus (*i. Muſis*) curæ eſt, ſemper Poëtis,
Cantu celebrare Deos immortales, celebrare gloriam præſtantium virorum.
Nam Muſæ deæ ſunt, deæ Deos cantu celebrant:
Nos vero mortales *ſumus*, homines celebremus mortales.

Τίς γὰρ τῶν ὁπόσοι γλαυκὴν ναίουσιν ὑπ' ἀῶ,
Ἡμετέρας χαίρειν πεπάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
Ἀπρεπίως, δὴν αὖθις ἀδωρήτους ἀποπέμψει;
Αἱ ἢ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
Πολλά με τωθάσσουσαι ὅτ' ἀλιτήλιον ὁδὸν ἰοῦσαν.
Ὀκνηραὶ δ' πάλιν κενεὰς ὅπῃ θυμὸς χιλῷ
Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῦσαι·
Ἔνθ' αὖ σφίσιν ἕδρη, ἐπὰν ἄωρα κλοι ἵκωντι.
Τίς τῶν νῦν τοιόσδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλάσσῃ;
Οὐκ οἶδ'· ἢ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς
Αἰνεῖσθαι ποθέοντι· νενίκηκε δ' ὑπὸ κερδέων.
Πᾶς δ' ὑπὸ κόλπῳ χεῖρας ἔχων, πόθεν οἴσεται ἀργὺς
Ἄργυρον· ἢ δέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη·
Ἀλλ' ὀλίγος μυθεῖται, ἀπωτέρω ἢ γόνυ, κνήμα·

5 Quis autem ex hominibus qui habitant ſub glauca aurora,
Noſtras Gratias *fores* pandens domo recipit
Cupide, & non eaſdem rurſus indonatas remittit?
Illæ vero indignantes nudo pede domum revertuntur,
Multum me incuſantes, quod fruſtra viam confecere:
10 Tædioque affectæ, rurſum in fundo vacui loculi
In frigidis genibus capite poſito manent:
Ubi ipſis ſqualida ſedes eſt: quoniam re imperfecta redierunt.
Quis hominum qui nunc ſunt talis eſt? quis benedicentem amat?
Neſcio: non enim amplius homines propter præſtantia facta, ut antea,
15 Laudari cupiunt, verum à lucro victi ſunt:
Quilibet vero ſub ſinu manum tenens circumſpectat unde ipſe auferat
Argentum, neque deterſam ærugine aliis dederit:
Sed ſtatim hoc dicit, Remotius abeſt tibia quam genu.

5. ΗΜΕ. Τὰ οἰκεῖα ποιήματα. 8. ΣΚΥ. Λοιδορήσεται. τὸ σκύζειν κυρίως ἐπὶ λέοντος, ὅταν τὸ ἐπισκύνιον χαλάσῃ ὀργιζόμενος. λέγεται δὲ καὶ ἡ τῶν ὀφρύων κάθεσις, ἐπισκύνιον. τοῦτο δὲ ποιεῖ ὁ λέων, ὅταν κυσὶ κυκλωθῇ, καὶ μέλλει πολεμεῖν αὐτοῖς.

9. ΑΛΙ. Ἤγουν ματαίαν ὁδὸν ἀλλοτρίαν, πεπλανημένην. ἀπὸ τοῦ ἀλῶ, τὸ πλανῶ.

18. ΑΠΩ. Παροιμία ἐστὶ τὸ, πορρωτέρω ἡ κνήμη τοῦ γόνατος. τίθεται δὲ αὐτὴ, ἐπὶ τῶν ἀγαπώντων ἑαυτοὺς, καὶ λεγόντων προτιμωτέρους εἶναι αὐτοὺς τῶν ξένων· οἱ γὰρ πορρωτέρω ὄντες

Αὐτῷ μοι τί γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς.
Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἄλις πάντεσσιν Ὅμηρος.
Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐκ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν.
Δαιμόνιοι, τί ἦ κέρδος ὁ μύελος ἔνδοθι χρυσὸς
Κείμενος; οὐχ ἅδε πολλὸν φρονέουσιν ὄνασις·
Ἀλλὰ τὸ μὴ ψυχᾷ, τὸ ἦ καί τινι δῶνα ἀοιδῶν·
Πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, πολλοὺς ἦ κ' ἄλλων
Ἀνθρώπων· αἰεὶ ἦ θεοῖς ὀπιδώμια ῥέζειν.
Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
Μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὰν ἐθέλοντι νέεσθαι.
Μουσάων ἦ μάλιστα τίειν ἱερὺς ὑποφήτας·
Ὄφρα κε κ' εἰν ἀίδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσῃς,
Μηδ' ἀκλεὴς μύρηαι ὑπὸ ψυχρῷ Ἀχέροντι,
Ὡσεί τις μακέλαν πεπυκασμένος ἔνδοθι χεῖρας,
Δειλοὺ ὑπ πατέρων πενίην ἀκτήμονα κλαίων.
Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα

Mihi modo sit quod habeam, Dii benefaciant Poëtis.
Quis enim alium audiat? satis est omnibus Homerus:
Ille poëtarum optimus est, qui quidem à me nihil feret.
Insani, quid lucri est, si immensum intus aurum
Reconditum sit? Non hic pecuniæ usus est sapientibus:
Sed inde pars aliqua proprio usui debetur, aliquid poëtis dandum est.
Et multis affinibus benefaciendum: multis irem aliis
Hominibus: ac semper diis sacra facias.
Neque hospes malignus sis: sed ubi mensa
Benigne exceperis hospites, cum velint redire dimittas.
Musarum vero in primis venerare sacros interpretes,
Ut etiam apud inferos occultatus, bene audias,
Neque inglorius lugeas apud frigidum Acherontem,
Ut aliquis fossor, cui manus à ligone callis intus duræ sunt,
Qui gravem paupertatem à majoribus *atque vitam* inopem deplorat.
Multi in Antiochi domo, & regis Aleuæ,

ἐσθλὸν πρὸς ἡμᾶς εἶσιν. σὺ δὲ κλαῖε ἦ παροιμία, εἰ λεχθησε) χωρὶς ὑποδιαστολῆς. ἔσθ' ἡ ἔστως εἰπεῖν· πορφυρέαν κνήμην γόνυος. εἰ δὲ μὴ ὑπολαμβάνοις ἐκ σὺ κλαῖε.

34. AN. Ἀντὶ δ' ἄγαν πλέσιος, ὡς τε πολλοῖς παρέχειν τροφήν. ἀλλ' ἐσθὲν ἤνυσεν ὁ πλοῦτος αὐτῶν πρὸς τὴν νῦν δόξαν, εἰ μὴ ὑπὸ Σιμωνίδου ἐμνήσθησαν. Ἀντίοχος δὲ βασιλεὺς Συ-

Ἀρμαλιὰ ἔμιλλον ἐμετρήσαντο πενέσται
Πολλοὶ ὑ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σηκὸν
Μόχθοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
Μυρία δ' ἀμπέδιον Κρανώνιον ἐνδιάασκον
Ποιμῆνες ἔκπεμπτα μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
Αλλ' ἔ σφιν τ' ἦδη, ἐπεὶ γλυκὺ ἔζεκένωσαν
Θυμὸν ἐς εὐρεῖαν ἀεδίαν συγγὲ Αχέροντος·
Ἄμναστοι ἦ, τὰ πολλὰ κὴ ὄλβια τἄλλα λιπόντες,
Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακρὸς αἰῶνας ἔκειντο,
Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήιος αἰόλα φωνέων
Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι δῆκ' ὀνομαστὸς
Ὁπλοτέροις, τιμᾶς ὑ κὴ ὠκέες ἔλαχον ἵπποι,

35 Cibum menſtruum diſtribuebant miniſtri:
Multi ad ſtabula Scopadarum acti
Vituli una cum bobus cornutis mugiebant,
Et infinita per campos Cranonios æſtiva agebant
Paſtores eximia pecora hoſpitalibus Creondis:
40 Sed nulla ex his voluptas ipſis eſſet, poſtquam dulcem evacuarunt
Animam in latam cymbam triſtis inferni:
Inglorii vero relictis multis illis & ampliſſimis opibus
Inter miſeros mortuos per longa ſecula jacerent,
Niſi magnus vates Ceius *Simonides* varie cantans,
45 Super barbitum multis fidibus conſtantem feciſſet claros inter homines
Poſteros. Honorem vero & celeres ſortiti ſunt equi,

Συρίας. τὰ δὲ περὶ Αλεύαν τ' Σιμίχε πάντα ἀνείλετο Εφορίων. ὁ δὲ Αντίοχος, Εχεκράτιδος κὴ Σύριδος υἱὸς ἦν, ὡς φησι Σιμωνίδης.

35. ΠΕΝ. Θεόπομπός φησι τὰς δηλευούσας τ' ἐλάθυρον, πενέσας καλεῖσθαι παρὰ Θετταλοῖς, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις εἴλωτας.

36. ΣΚΟ. Εκ τούτου πολὺν πλοῦτον δηλοῖ. οἱ δὲ Σκοπάδαι, Κρανώνιοι τὸ γένος. Κράνων ὑ πόλις Θετταλίας, ὅθεν Σκόπας ὁ Κρανώνιος Κρίοντος κὴ Εχεκρατίας υἱός. κὴ Σιμωνίδης ἐν θρήνοις. Σκοπάδαι ἦν οἱ Θετταλοί.

39. ΚΡΕ. Κρεώνδας ὑ ὁ Σκόπας.

44. ΑΟΙ. Τὸν Σιμωνίδην φησί. παρόσον ἐκεῖνος τοῖς προειρημένοις ἐνδόξοις ἀνδράσι τ' Θετταλῶν, ἐπινίκια ἔγραψε, κὴ θρήνους.

49. ΚΥΚ.

Οἵ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι λῶδον ἀγώνων.
Τίς δ' ἂν ἀρίσπας Λυκίων ποτὲ, τίς κομόωντας
Πριαμίδας, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω,
Εἰ μὴ φυλόπιδας παρτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί;
Οὐδ' Ὀδυσσεὺς, ἑκατόν τε καὶ εἴκοσι μῆνας ἀλαθεὶς
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, εἴδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐλθὼν
Ζωὸς, καὶ σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
Δίωγμὸν κλέος ἔσχεν. ἐσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς
Εὔμαιος, καὶ βοῶν Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελάων
Ἔργον ἔχων, αὐτός τε θεόπλαγκτος Λαέρτης·
Εἰ μὴ σφᾶς ὦνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.
Ἐκ μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
Χρήματα δ' ζώοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
Ἀλλ' ἴσος γὰ ὁ μόχθος, ἐπ' ἠόνι κύματα μετρεῖν,
Ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετ' γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ,
Ἢ ὕδατι νίζειν ἀλερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον·

Qui ipſis ex ſacris certaminibus coronati redierunt.
Quis vero unquam principes Lyciorum, quis comatos
Priamidas, aut colore muliebri Cycnum noſſet,
Si non bella veterum ceciniſſent Poëtæ?
Neque Ulyſſes, qui centum & viginti menſes vagatus eſt
Per omnium gentium homines, quique tandem ad extremum orcum deſcendit
Vivus adhuc, & ex antro ſævi Cyclopis evaſit,
Diuturnam famam obtinuiſſet. Silentio etiam obrutus eſſet ſubulcus
Eumæus, & Philœtius circa boves armentales
Opus *ſuum* habens, ipſeque magnanimus Laërtes;
Niſi eos juviſſent carmina viri Ionici, *i. Homeri.*
A Muſis illuſtris fama venit hominibus:
Pecuniam vero mortuorum conſumunt viventes.
Sed ſimilis labor eſt, in litore fluctus metiri,
Quam multos ventus in terram cum cæruleo mari impellat:
Aut unda perſpicua lavare impurum laterem:

49. ΚΥΚ. Κύκνον λέγει τὸν Ποσειδῶνος καὶ Κήυκος, τὸν ἀνῃρημένον ὑπὸ Ἀχιλλέως. λευκὸς γὰρ ἦν τὴν χροιὰν ἐκ γενετῆς, ὡς φησὶν Ἑλλάνικος. διὸ καὶ θῆλυν αὐτὸν εἶπεν ὁ Θεόκριτος ἀφ' τὴν χροίαν. Ἡσίοδος δέ φησιν αὐτὸν τὴν κεφαλὴν ἔχειν λευκὴν, διὸ καὶ ταύτης τὴν κλῆσιν ἔτυχεν.

Καὶ φιλοκερδείᾳ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν.
Χαιρέτω ὅστις τοῖος· ἀνήριθμος δέ οἱ εἴη
Ἄργυρος· αἰεὶ δ' πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν·
Αὐτὰρ ἐγὼ τιμάν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων φερτέρην ἐλοίμαν.
Δίζημαι δ' τίνι θνατῶν κεχαρισμένος ἔνδον
Σοὶ μοίσας. χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδᾶν
Μουσάων, ἀπίνυστε Διὸς μέγα βουλεύοντος.
Οὔπω μιῶν ἄγων ἔναμ' ἁρμάτων, ἀλλ' ἑνιαυτός·
Πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι.
Ἔστω τις ἀνὴρ ὃς ἐμοῦ κεχρήσεται ἀοιδοῦ,
Ῥέξας ἢ Αχιλεὺς ἔσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας
Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἠέλιον Ἴλιος.
Ἤδη νῦν Φοίνικες, ὑπ' ἠελίῳ δύνοντι
Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ἐρρίγασιν·

Atque hominem oppressum avaritia flectere.
Valeat igitur quicunque talis est: immensum illi sit
Argentum, semperque desiderio plus habendi teneatur:
Verum ego honorem & hominum benevolentiam
Multis mulis atque equis præferam.
Quæro autem, cuinam mortalium gratus veniam
Una cum Musis: difficiles enim sunt viæ cantatricum
Musarum, absque Jove magno consultore.
Nondum cœlum motu suo menses efficere desiit, nec annos:
Et multi equi adhuc movebunt curruum rotas.
Exorietur vir ille qui me cantore indigebit,
Gerens res tantas, quantas aut magnus Achilles, aut gravis Ajax
In campo Simoentis, ubi sepulchrum est Phrygii Ili:
Jam nunc Phœnices, *i. Carthaginenses*, sub sole occiduo
Habitantes in extremo calce Libyæ, horrescunt:

71. ΟΥ. Οὔπω φησὶν ὁ πᾶς διῆλθεν ἀγὼν, ἔτι ἔσονται πολλοὶ νικηφόροι, ποιητῶν χρείαν ἔχοντες. ὅτι γὰρ τῶν ἵππων καὶ τῶν τροχῶν, τὰς ἱερονίκας δηλοῖ. ἢ τροχὸν ἅρματος τὸν τῷδε λέγει, ἀντὶ τοῦ πολλαὶ ἔσονται μεταβολαί.

76. ΦΟΙ. Τὰς Καρχηδονίαν οἰκοῦντας φησὶ Φοίνικας. ὅτοι γὰρ σωμεχῶς ἐστράτευσαν Συρακουσίοις, ὡς λέγεται καὶ παρὰ Πινδάρῳ. οἱ γὰρ Φοίνικες, ἄποικοι Τυρίων.

Ἤδη βαστάζουσι Συρακόσιοι μέσα δόρατα,
Ἀχθόμενοι σακέεσσι βαρυνόμενοι ἰτέινοισιν·
Ἐν δ' αὐτοῖς Ἱέρων, θεοτέρεις ἴσα θ. ἡρώεσσι,
Ζώννυται ἵππειαν ὑπὸ κόρυν σκεπάσσιν ἐλθεῖραν.
Αἰ γὰρ Ζεῦ, κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθάνα,
Κόρη θ' ἁ σὺν ματρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων
Εἵλαχας μέγα ἄστυ, παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
Ἐχθρὺς ἐκ νάσοιο κακὰν πέμψειαν ἀνάγκαν
Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μόρον ἀγγελέοντας
Τέκνοις ἠδ' ἀλόχοισιν, ἀριθμητὺς ὀπὸ πολλῶν·
Ἀσφαλέα τε θεοτέροισι πάλιν ναίοιντο πολίτας,
Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο καθ' ἅρπας.
Ἀγροὺς δ' ἐργάζοιντο τεθαλότας· αἳ τ' ἀνάριθμοι
Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπαυθεῖσαι,
Ἀμπεδίον βλήχοιντο· βόες δ' ἀγεληδὸν ἐς αὖλιν

Jamque Syracusii gestant medias hastas,
Et illis brachia onusta sunt saligneis scutis:
Interque eos Hiero, superioribus par heroibus,
Armatur, & equinæ jubæ galeam inumbrant.
Utinam ô Jupiter pater inclyte, & veneranda Minerva,
Et tu Proserpina, quæ una cum matre opibus affluentium Ephyrensium
Sortita es magnam urbem ad undas Lysimeliæ,
Hostes ex insula ejiciat malum fatum,
Per mare Sardonium, ut amicorum stragem nuncient
Liberis & uxoribus, jam numerabiles [*i. pauci*] à multis:
Et oppida à prioribus habitatoribus rursum teneantur,
Quotquot hostium manus corruperunt funditus:
Et agros colant virentes: atque in numera
Ovium millia, herbis saginata,
Per campos balent: & boves gregatim ad stabula

83. ΜΑ. Τὴν Δήμητραν λέγει καὶ τὴν Περσεφόνην εἰληφέναι τὸ τῶν Συρακουσίων ἄστυ. οἷον, τὰς Συρακούσας. παρόσον Κορινθίων ἄποικοι οἱ Συρακούσιοι.

84. ΛΥΣ. Ὡς Θουκυδίδης φησὶ, Λυσιμέλειας λιμὴν ἐν Συρακούσαις.

85. ΝΑΣ. Τὰς Καρχηδονίους ἐκ τῆς Σικελίας.

86. ΣΑΡ. Διὰ τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ εἰς Καρχηδόνας πλοῦς ὁ κατὰ τὴν νῆσον Σαρδώ. ὃ καλεῖται Σαρδῶον.

Ερχόμενοι σκιπναῖον ὑπαυδύοιεν ὁδίταν·
Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἀνίκα τέττιξ
Ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος, ἔνδοθι δένδρων
Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν. ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι
Λεπτὰ διαῆσαίντο, βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη.
Ὑψηλὸν δ' Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
Καὶ πόντου Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὅππᾳ πλατὺ τεῖχος
Ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
Εἷς μὲν ἐγώ, πολλοὺς δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλους
Θυγατέρες· τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὶς Ἀρέθοισα
Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν Ἱέρωνα.
Ὦ Ετεόκλειοι Χάριτες θεαί, αἵ Μινύειον

Euntes, tardum urgeant viatorem:
Novalia excolantur ad ſementem, cum cicada
Paſtores ſub dio agentes obſervans, intus arborum
Reſonat in ſummis ramis: ac telas in armis araneæ
Tenues expandant, clamoriſque *bellici* amplius ne nomen quidem exaudiatur.
Excelſam vero Hieroni gloriam ferant poetæ
Et ultra Scythicum pontum, & ea loca ubi latos muros
Bitumine colligans Semiramis regnavit.
Ex quibus ego quidem unus ero: multos vero & alios Jovis amant
Filiæ: quibus omnibus ſtudium erit Siculam Arethuſam
Celebrare una cum populis, & bellicoſum Hieronem.
O Gratiæ Eteocleæ deæ, quæ Minyeum

93. ΣΚΙ. Ἑσπερινὸν, ἢ παρὰ τὴν σκίπαν, ἢ παρὰ τὸ κνέφας πεποίηται. κινῷ γὰρ ζῷόν ἐστι βραδυκίνητον.

94. ΝΕΙ. Τετίγιν, αἱ κεχειρωμέναι χῶραι νάζοιντο πρὸς τὸ σπόρον τετίγιν, ἀροτριοῖντο. ΤΕΤ. Ἠνίκα ὁ τέττιξ ἐπὶ τῶ ὑψηλῶν κλάδων ἠχεῖ κατὰ τὴν μεσημβρίαν, τὰς ποιμένας φυλασσόμενον. ἐλάσαντες γὰρ ἤτοι ὑπὸ τὴν σκιὰν τὰ θρέμματα ἐν τῇ μεσημβρίᾳ, θηρῶσι τὰς τέττιγας. τὸ δ' ἀμᾶσήσαιντο, ἀντὶ τοῦ ἀνυφήνειαν.

99. ΣΚΥ. Τῶ λεγομένω Εὐξείνω.

100. ΑΣ. Ἡρόδοτος ἱστορεῖ, ὅτι ἀσφάλτῳ ἔδησεν ἡ Σεμίραμις τὸ τεῖχος ἀντὶ πηλοῦ.

101. ΕΓΩ. Ὁ ἐξαιρωμιάζων δηλονότι.

104. ΕΤΕ. Θυγατέρες. Ετεοκλέους θυγατέρας ἔφη τὰς Χαρίτας, ἀπὸ τὸ Ετεοκλέα τὸν Κηφισοῦ πρῶτον ἀπεθῦσαι Χάρισιν ἐν Ορχομενῷ τῷ Μινυείῳ.

105. ΘΗ.

Ορχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθόμενόν ποτε Θήβαις,[105]
Ἀκλητος μὲν ἐγὼ μίμνοιμί κεν· ἐς δὲ καλοῦντων
Θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἀμετέρῃσιν ἑκοίμαν·
Καλείτω δ' ὅδ' ὔμμε. τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
Ανθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἶμι.

105 Orchomenum amatis, inviſum olim Thebanis,

Invocatus ego quidem manſerim: in *domum* vero eorum qui me vocarint,
Confidenter una cum noſtris Muſis veniam:
Nec vos relinquam. Quid enim amabile hominibus, Gratiis
Sine, eſſe poteſt? Utinam ſemper Gratiæ mecum ſint.

105. ΘΗ. Απεχθόμενον δὲ αὐτὸν ἔφη ταῖς Θήβαις, λέγὼ τὰ τιθρυλημένα ἐπὶ Ορχίλῳ τῷ Ορχομενίῳ. ὅτε γὰρ ἀναιρεθέντε ὑπὸ πατρὸς αὐτῆ Κλυμένῳ ὑπὸ Θηβαίων εἵλετο τὰς Θήβας, καὶ φόρους ἔταξεν, ἵνα ὁ Ἡρακλῆς τῇ δασμῷ τῆς Θηβαίους ἀπέλυσε, μάχῃ νικήσας τὸν Ορχομενίους.

106. ΑΚΛ. Οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, καλέσθε δὲ, μεθ' ὑμῶν ὦ χάριτες καὶ τῶν μουσῶν, πορεύσομαι θαῤῥῶν.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ Επταικαιδεκάτυ Ειδυλλίυ.

Τῦτο τὸ εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται. Αρετεία δὲ κέχρηται εἰσβολῇ. ὁ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος, Πτολεμαίυ τῦ Λάγυ καὶ Βερενίκης ἦν παῖς. διὸ καὶ ἀμαρτάνει ὁ Μέναν, τὰς χρόνας τῦ Θεοκρίτυ ἀναβιβάζων εἰς τὸν Φιλοπάτορα, τοσῦτυ χρόνυ μαχόμενος ἀφτήματι.

ARGUMENTUM
Idyllii XVII.

Ptolemæi Philadelphi Ægyptiorum regis paternum genus celebrans, ab Hercule ipso deducit, & matrem Berenicen laudat. Urbes 33339, *imperio ejus subditas numerat. Inde & bellicos apparatus, auri & argenti, aliarumque rerum pretiosarum immensam copiam, in primis vero studium pacis, & regiam munificentiam erga Musarum cultores commemorat.*

ΕΓΚΩΜΙΟΝ εἰς ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ,
Ειδύλλιον ιζ'.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεθα, καὶ εἰς Δία λήγετε Μοῖσαι,
Ἀθανάτων τὸ ἄριστον ἐπεὶ ἀοιδῶμεν ἀοιδαῖς.
Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος, καὶ μέσσος· ὁ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν·
Ἥρωες τοι πρόσθεν ἀφ' ἡμιθέων ἐγένοντο,
Ῥέξαντες καλὰ ἔργα, σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·

LAUDATIO PTOLEMÆI,
Idyllion XVII.

A Jove principium faciamus, & in Jovem desinite Musæ,
Cum præstantissimum Deorum immortalium carmine celebramus.
Ex hominibus vero Ptolemæus inter primos commemoretur,
Et postremus & medius: nam is præstantissimus virorum est.
Heroes, qui olim ex semideis extiterunt,
Cum res magnas gessissent, præclaros *sui* cantores nacti sunt:

ΕΚ. Ὁ νῦς. πᾶν φησι ποίημα ὅταν γράφωμεν, ὑμνῆμεν τὸν Δια ἐν πρώτοις, καὶ πυμάτοις, καὶ μέσοις. καὶ Πτολεμαίυ ἦν μνησθῶμεν ἐν ἀρχῇ, καὶ μέσῳ, καὶ ἐν τέλει ἔσ ποιήματος.

Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπισταμένως καλὰ εἰπεῖν,
Ὑμνήσαμι. ὕμνοι γὰρ, καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
Ἦιδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλοτόμος ἐλθών,
Παπταίνει παρέοντος ἄθλου πόθεν ἄρξεται ἔργου·
Τί πρῶτον καταλέξω; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπεῖν,
Οἷσι θεοὶ τ' ἄριστον ἐτίμησαν βασιλήων,
Ἐκ πατέρων. οἷος μὲν ἕλων τελέσαι μέγα ἔργον
Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅττα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
Βουλὴν ἂν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι;
Τοῖον καὶ μακάρεσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
Ἀθανάτοις, καί οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
Δέδμηται. πλησὸν δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
Ἑδριάει, Πέρσῃσι βαρὺς θεὸς αἰολομήτας.
Ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἕδρα σφιν ταυροφόνοιο

Verum ego Ptolemæum, bene dicendi peritus,
Cantu celebrabo: nam hymni, ipsorum etiam immortalium ornamentum sunt.
Cum lignator in nemorosam Idam venit,
Circumspicit unde opus incipiat, cum ubique *materia* satis sit:
Sic ego, quid primum edisserem? nam innumerabilia dicenda sunt,
Quibus superi præstantissimum regem condecoraverunt,
Ab origine parentum. Qualis ad res magnas gerendas erat
Lagides Ptolemæus, cum animo conciperet
Consilium, quod non alii viro in mentem venire potuisset!
Illum & diis pater *Jupiter* æqualem fecit
Immortalibus, & illi domus aurea in Jovis domo, i. *cælo*,
Extructa est. Et prope eum Alexander amicus
Sedem habet, qui Persis gravis deus, & sapiens fuit.
E regione vero Herculis tauricidæ sedes illis

9. ΙΔΑΝ. Ὡς περὶ τὴν Ἰδην τὴν πολύδενδρον ὑλοτόμος ἐλθὼν, ἔργου πολλοῦ προκειμένου σκοπεῖ πόθεν ἄρξεται· οὕτω δὴ κἀγὼ ἀπορῶ, πόθεν πρὸς ὕμνον εἰσβάλλω. Ἴδας δέ φασι πάντα τὰ ὑψηλὰ ὄρη, ἀπὸ τοῦ ἐπ' αὐτῶν δύνασθαι ἰδεῖν πάντα.

14. ΠΤΟ. Τοῦ Πτολεμαίου φησὶν, ὃς ἦν πατὴρ τοῦ Φιλαδέλφου. ΟΚΑ. Αντὶ τοῦ ὅταν βουλεύσηται.

16. ΤΗ. Τὸν Σωτῆρά φησι Πτολεμαῖον τὸν Λαγοῦ, καθὸ ἐξεώθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ.

23. ΧΑΙ.

Ἵδρυϑ', στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος·
Ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει ἐρανίδῃσι,
Χάρμα θεῶν οἰνῶν ἡδυόσμιον οἰνοχοεύσιν·
Ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας·
Ἀθάνατοι δ' καλεῦνται, θεοὶ νέποδες μεγαῶντες·
Ἀμφοῖν γὰρ τρίγονός σφιν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας·
Ἀμφότεροι δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἕκατον Ἡρακλῆα.
Τῷ κὴ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη
Νέκταρος ἀὐόδμοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιόν τε φαρέτραν,
Τῷ δὲ σιδάρεον σκύταλον, κεχαραγμένον ἔζοις·
Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκωλένου Ἥβας
Ὅπλα κὴ αὐτὸν ἄγεσι γενείην Διὸς υἱόν.
Οἷα δ' ἐν πινυτῇσι θεμιστεύει Βερενίκα.

Posita est, fabricata ex duro adamante:
Ubi inter alios cœlicolas convivia agitat,
Eximie gaudens nepotum nepotibus,
Quod eis Jupiter ex membris exemit senectam:
Immortales vero vocantur dii, sine pedum usu facti.
Ambobus enim ipsis generis autor est fortis Herculis filius *Hyllus*,
Et ambo numerantur ab ultimo Hercule.
Quare cum Hercules ex epulo rediret satiatus jam
Nectare odorato, ad domum caræ conjugis,
Tunc alteri arcum tradidit, & quæ sub axillis geritur pharetram;
Alteri ferratam clavam signatam nodis.
Illi vero in immortalem thalamum pulchræ Hebes
Arma *ferunt*, ipsumque ducunt progenitorem *suum* Jovis filium.
Qualis vero inter sapientes inclyta Berenice

23. ΧΑΙ. Χαίρων ὁ Ἡρακλῆς, ἐπὶ τοῖς τῶν ἐγγόνων υἱοῖς καὶ ἀπογόνοις ἀπαθανατισθεῖσιν. ἀποτείνει δὲ τὸν λόγον εἰς τε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον, καὶ εἰς τὸν Πτολεμαῖον. ἀμφότεροι γὰρ ἦσαν ἀφ' Ἡρακλέους. τὸ δὲ ἀμφοῖν, ἀντὶ τοῦ τοῖς δυσὶ, τῷ Πτολεμαίῳ, καὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ. ὑπωλένιον δὲ τὸν ὑπὸ μασχάλην ὄντα.

34. ΒΕΡ. Βερενίκην λέγει τὴν Λαγοῦ μὲν θυγατέρα, γυναῖκα δὲ Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος. αὕτη δὲ ταῖς σώφροσι γυναιξὶν εὐδόκιμος ἦν.

Ἔπρεπε θηλυτέρης, ὄφελ' μέγα γεναμμένοισι
Τῆς μὲ Κύπρον ἔχουσα Διώνας πότνια κέδρα
Κόλπον ἐς ὐώδη ῥαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας·
Τῷ, ὅπω τινὰ φαντὶ ἀνδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα,
Ὅσσον ὣς Πτολεμαῖος ἑὴν ἐφίλασεν ἄκοιτιν·
Ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον. ὧδέ κε παῖδι
Θαρσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα,
Ὁππότε κεν φιλέων βαίνει λέχος ἐς φιλέοντος.
Ἀσύργω ὃ γυναικὸς ἔτ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰέν·
Ῥηίδιαι δ' ὀνιαὶ, τέκνα δ' ὅποτ' ἐοικότα πατρί.
Κάλλει ἀειδόμενα θεάων πότνα Ἀφροδίτα,
Σοὶ τιμὰ μεμέλητο· σέθεν δ' ἕνεκεν Βερενίκα
Εὐειδὴς Ἀχέροντα πολυξόνον οὐκ ἐπέρασεν·
Ἀλλά μιν ἁρπάξασα, πάροιθ' ὅτι νᾶμα κατενθεῖν

35 Excellit fœminas, magna gloria parentibus!
Hujus, veneranda filia Dionæ quæ Cyprum tenet,
In gremio odorato graciles attractando immisit manus.
Itaque nullam unquam mulierem viro tantum placuisse ferunt,
Quantum Ptolemæus suam amavit conjugem.
40 Et quidem redamatus est multo plus. Sicque liberis
Confidens suis, committit domum totam,
Cum amans in amantis torum ascendit.
Impiæ vero mulieris animus semper est apud virum alienum:
Et faciles quidem partus sunt, sed liberi neutiquam similes sunt patri.
45 Veneranda Venus, excellens forma præ cæteris deabus,
Tibi illa curæ fuit, & tua causa Berenice
Formosa ad Acherontem luctuosum non transivit:
Verum tu ipsam abreptam, priusquam ad rivum perveniret

36. ΚΥ. Ἡ Ἀφροδίτη φησὶν αὐτῆς εἰς τὸ κόλπον ἀπεμάξατο τὰς χεῖρας, τυτθίην ἐπαφρόδιτον ἐποίησεν αὐτὴν, διὸ καὶ ἠγαπᾶτο ὑπὸ τοῦ ἀνδρός.

41. ΟΑΡ. Ζῶν ἠδ' ἔτι ὁ Σωτὴρ, ἐκοινοποίησε τῷ Φιλαδέλφῳ τὴν βασιλείαν. τρεῖς δ' ἐγένοντο Πτολεμαῖοι. ὁ Λαγωὸς, ἐγίννησε δὲ ὅτος τὸν Πτολεμαῖον τὸν Σωτῆρα, ὃς τις εἶχε τὴν Βερενίκλω γυναῖκα. ὅτος δὲ πάλιν ἐγέννησε Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον, ὃς τις εἶχε γυναῖκα τὴν Ἀρσινόλω.

46. ΣΟΙ. Ἤγουν σὺ ἐπιμελείᾳ καὶ φροντίδι ἦν.

Κυάνεον, κὴ ςυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
Ες ναὸν κατέθηκας, ἑᾶς δ' ἀπεδάσαο τιμᾶς.
Πᾶσιν δ' ἤπιος ἦδε βροτοῖς, μαλακὰς μὲ ἔρωτας
Προπνείει, κύφας ὃ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.
Αργεία κυάνοφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα,
Μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα.
Αλλὰ Θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν Αχιλῆα
Αἰακίδᾳ Πηλῆϊ· σὲ δ' αἰχμητὰ Πτολεμαῖε
Αἰχμητᾷ Πτολεμαίῳ ἀείζηλος Βερενίκα.
Καί σε Κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἐόντα,
Δεξαμένα πρῶτα μητρὸς, ὅτε πρωΐτην ἴδες ἀῶ.
Ἔνθα γὰ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον,
Αντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν.

Nigrum, & triſtem ſemper portitorem defunctorum,
In templo collocaſti, & proprii honoris participem feciſti.
Quare illa, omnibus propitia mortalibus, faciles quidem amores
Adſpirat, petenti vero faciles curas tribuit.
Argiva nigris oculis (*i. pulchris*) tu bellicoſum Diomedem,
Congreſſa cum Tydeo, peperiſti Calydonium virum.
Sed Thetis ſinuoſa veſte utens, peperit jaculatorem Achillem Æacidæ Peleo: te vero, ſtrenue Ptolemæe,
Bellicoſo Ptolemæo eximia peperit Berenice.
Et te Cos inſula eduxit infantem, nuper ſuſceptum,
Excipiens à matre, cum primam vidiſti auroram.
Ibi enim Lucinam invocavit, quæ parturientes liberat,
Filia Antigones gravata doloribus partus:

50. ΕΑΣ. Απεμερίσω τὰς σὰς τιμὰς ἀπένειμας αὐτῇ.

52. ΚΟΥ. Τοῦτο δὲ ποιεῖ φησιν, ἐπεὶ ἡ Αφροδίτη ἀπαθανατίσασα αὐτὴν, τὸ δυνάμιαν κὴ τιμῶν ἐκοινώνησεν.

53. ΑΡ. Αργείαν εἶπε τὴν τὸ Διομήδους μητέρα Δηϊτύλλου, καθὰ ἐξ Αργους ἦν, Αδράστου θυγάτηρ. ἦν δὲ ὀνομαστικῶς κὴ Αργεία καλουμένη.

54. ΚΑΛ. Καλυδωνίον φησὶ τὸν Διομήδην, ὅτι ὁ Τυδεὺς ἦν ἐκεῖθεν.

58. ΚΟ. Ὅτι ὁ Φιλάδελφος, ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ἐγεννήθη ὑπὸ Βερενίκης.

61. ΑΝ. Ἡ δὲ Βερενίκη, θυγάτηρ Αντιγόνης τ Κασάνδρᾳ δ Αντιπάτρᾳ ἀδελφῇ ἐσπερδακότος τὴν ἐν τῷ θεατροπίῳ τ Δωριέων σύνοδον, κὴ τὴν αὐτόθι δρωμένην πανήγυριν, κὴ τὸν ἀγῶνα τ ἀγόρμιον ἢ ἀγωνιζόμενον Ποσειδῶνι κὴ Νύμφαις.

Ἡ δέ οἱ δύμηνσα παρίσατο, κἀδδ' ἄρα πάντων
Νωδυμίαν κατέχυτε μελῶν. ὁ δ', πατρὶ ἐοικὼς
Παῖς ἀγαπητὸς ἔγεντο. Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῦσα·
Φᾶ δ', καθαπομένα βρέφεος χείρεσι φίλησιν,
Ὄλβιε κῶρε γένοιο· τοῖς δέ με τόσσον ὅσσον ὤφ
Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἐν δ' μικρᾷ τιμῇ Τρίοπος καταθεῖο κολώναν,
Ἶσον Δωριέεσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐόντα,
Ἶσον καὶ Ῥοδίαν ἄνακτ' ἐφίλασεν Ἀπόλλων.
Ὣς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
Εἰς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἰσιος αἰετὸς ἶρνις.
Ζηνός τι τόδε σῆμα. Διὶ Κρονίωνι μέλονται
Αἰδοίη βασιλῆος· ὁ δ' ἔξοχος ὃν κε φιλάσσῃ
Γενόμενον τανυφῶτα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπηδεῖ,

Illa vero ipsi benigne adfuit, & per omnia
Membra indolentiam perfudit. Tunc patri similis
Puer amabilis natus est. Cos vero conspicata exclamavit;
Et dixit, manibus caris puerum tenens,
Nascere beate puer, meque tantum honore afficias, quantum
Delum honoravit cæruleam Phœbus Apollo:
Et eodem honore afficias montem Triopis,
Parem Doriensibus vicinis tribuens honorem,
Sicut & rex Apollo coluit Rhenæam.
Sic insula dicebat: atque ex alto insonuit voce
Ter sub nubibus aquila propitia Jovis avis:
Jovis hoc scilicet signum erat: nam Jovi Saturnio curæ est
Venerandus rex: & hic excellens est, quem Deus diligit
Natum jam primum. Multa ipsum felicitas comitatur,

68. ΤΡΙ. Τρίοψ γὰρ βασιλεὺς τῆς Κῶ, ἀφ' ἧς τὸ ἀκρωτήριον ὀνόμασαι τῆς Κνίδου.

69. Δ Ω. Ἡ τῶν Δωριέων πεντάπολις, Λίνδος, Ἄλυσος, Κάμιρος, Κῶς, Κνίδος. ἄγεται δὲ κοινῇ ὑπὸ τῶν Δωριέων ἀγὼν ὃν Τριόπιος, Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, Ποσειδῶνι. καλεῖται δὲ, Δώριος ὁ ἀγὼν, ὡς Ἀριστείδης φησί. τὸ δὲ Τρίοπον, ἀκρωτήριον τῆς Κνίδου, ἀπὸ Τριόπου τοῦ Ἀσσαγίου, ὡς ἐν τοῖς περὶ Κνίδου ἱάσων φησίν.

70. Ρ Η. Νῆσος οὕτω λεγομένη, ἣν καὶ Δῆλόν φασι. τὴν δὲ Ῥόδιαν προσῆψε τῇ Δήλῳ Πολυκράτης ὁ Σαμίων βασιλεύς.

Πολλᾶς ᾗ κρατέει γαίης, πολλᾶς ᾗ θαλάσσης.
Μυρίαι ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
Λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ·
Αλλ' ὅσσα τόσσα φύει ὅσσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος,
Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βῶλακα θρύπτει. 80
Οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων.
Τρεῖς μὲν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδεδόμηνται,
Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τριδσσαῖς ὑπὸ μυριάδεσσι,
Δοιαὶ ᾗ τριάδες, μετὰ δὲ σφίσιν ἐνδεκάδες τρεῖς·
Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει. 85
Καὶ μὲν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀραβίας τε,
Καὶ Συρίης, Λιβύης τε, μελαινῶν τ' Αἰθιοπήων·
Παμφυλίοισί τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι
Σημαίνει, Λυκίοις τε φιλοπτολέμοις τε Κάρεσσι,
Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν. ἐπεὶ οἱ νῆες ἄριστοι 90
Πόντον ὑπιπλώουσι· θάλασσα ᾗ πᾶσα καὶ αἶα
Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονθ' Πτολεμαίῳ.

Multam vero tenet terram, multumque mare.
Multæ enim & infinitæ regiones, & innumeræ gentes hominum
Segetes augent amplificatas Jovis imbribus:
Verum nulla terra tam multum gignit quam humilis Ægyptus,
80 Cum Nilus exundans humidas glebas molliter comminuit:
Neque quiſquam tam multas urbes hominum artificum tenet.
Tres enim illi urbium centuriæ extructæ ſunt,
Tria inſuper millia ſuper xxx millia,
Duo item terniones, & præterea ter undecim:
85 In quibus omnibus magnanimus Ptolemæus regnum obtinet.
Et quidem Phœniciæ partem obtinet, atque Arabiæ
Et Syriæ, Libyæque, nigrorumque Æthiopum.
Pamphyliis vero omnibus, & bellicoſis Cilicibus
Imperat, Lyciis quoque & pugnacibus Caribus,
90 Atque inſulis Cycladibus. Nam naves illi optimæ
Per mare navigant: mare enim totum, & terra,
Et fluvii ſonori, regno Ptolemæi ſubjecti ſunt.

81. ΟΥ. Ὁμῶς ᾗ πᾶσαι αἱ πόλεις, τρισμύριαι, τριχίλιαι, τριάκοντα τρεῖς.

Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῶντι.
Ὄλβῳ μὲν πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας·
Τόσσον ἐπ' ἤματι ἕκαστον ἐς ἀφνειὸν ἔρχεται οἶκον
Πάντοθεν. λαοὶ δ' ἔργα θοῇσι τέλλουσιν ἑκηλοι.
Οὐ γάρ τις δηΐων πολυκήτεα Νεῖλον ἐπεμβάς,
Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐλάσσατο κώμαις·
Οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοὰς ἔξάλατο νηὸς,
Θωρηχθεὶς ὅτε βυσσὸν ἀνάρσιος Αἰγυπτίην.
Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι,
Ξανθὸς Πτολεμαῖος, ὅτις ἀμφὶ δόρυ πάλλειν·
Ὃς ἐπὶ πάσσυ μέλει πατρώια πάντα φυλάσσειν,
Οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆϊ· τὰ δ' ἄλλα κτεατίζεται αὐτός.
Οὐ μὴν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς,
Μυρμήκων ἅτε πολλὸς ἀεὶ κάτω μεγεόντων·
Ἀλλὰ πολλὰ μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,

Multi vero equites, multique milites ſcutati,
Ære lucenti ſtipati ſtrepunt.
Opulentia quidem omnes ſuperat reges:
Tantum quotidie opum in divitem congeritur domum
Undecunque. Populi vero curant opus ſuum tranquilli.
Nullus enim hoſtium piſcoſum Nilum invadens;
Pedeſtri exercitu in alienis villis tumultum bellicum ciet:
Neque quiſquam ex navibus velocibus in litus exilit,
Armata manu invadens injuſte boves Ægyptias.
Talis vir latis ſedet in campis
Flavicomus Ptolemæus, qui haſtam vibrare novit:
Cui omnino curæ eſt, ut paterna omnia tueatur,
Sicut regem præſtantem *decet*: alia vero acquirit ipſe.
Non tamen abſque uſu in domo optima aurum,
Ceu formicarum opes ſemper jacet laborantium:
Sed multum inde habent inclyta Deorum delubra,

105. ΚΤΕ. Καρπῶται ἀφόβως τὰ ἑαυτῶν.

107. ΜΥΡ. Περὶ τῶν μυρμήκων τῶν μεταλλευόντων χρυσὸν ἐν Ἰνδοῖς πολλοὶ ἱστορήκασι.

121. ΜΟΥ.

Αἰεὶ ἀπαρχομένοιο, σοὶ ἄλλοισιν γεραέεσσι·
Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδώρηϑ' βασιλεῦσι,
Πολλὸν δ' πολίεσσι, πολὺ δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
Οὐδὲ Διωνύσῳ τὶς ἀνὴρ ἱερὰς κατ' ἀγῶνας
Ἵκετ' ὀπιζόμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδάν,
Ὥ ᾧ δωτίναν ἀνταξίαν ὤπασε τέχνας.
Μουσάων δ' ἀοφῆτας ἀείδοντι Πτολεμαίων
Αὖ' ἀεργεσίης. τί δ' κάλλιον ἀνδρί κεν εἴη
Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
Τοῦτο καὶ Ἀτρείδῃσι μένει· τὰ δὲ μείλια τίων
Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἑλόντες,
Αἰὲν ὑπὸ κεκρύπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος.
Μοῦνος δὲ προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίῃ,
Στειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσετα ἴχνη.
Μητρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ δυώδεας εἵσατο νηούς·
Ἐν δ' αὐτοῖς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι
Ἵδρυσεν, πάντεσσιν ὀπιζομένοισιν ἀρωγούς.

Semper *eo* primitias ſolvente, præter alia dona.
Multum inde & potentibus datur regibus,
Multum & civitatibus, multum bonis amicis.
Neque ullus vir ſacris certaminibus Bacchi
Prodit, ſciens dulcem cantilenam canere,
Cui non dignum arte præmium dederit.
Muſarum vero interpretes cantu celebrant Ptolemæum,
Propter beneficentiam. Quid autem præclarius homini contingat
Diviti, quam ut gloriam illuſtrem inter homines conſequatur?
Hoc & Atridis *integrum* manet: illæ infinitæ *opes*,
Quas capta magna Priami domo acquiſiverunt,
Caligine oppreſſæ alicubi jacent, unde non eſt amplius reditus.
Solus hic priorum parentum, adhuc calida in pulvere
Tranſcendens pedum detergit veſtigia.
Mari caræ & patri odorata templa condidit.
Inque his ex auro abſque ebore ipſos inſignes
Statuit, ut omnibus mortalibus ſint opitulatores.

121. ΜΟΥ. Οὗτος δὲ μόνος τῶν ὑπάλλαι θανόντων καὶ πρὸ μητρὶ καὶ τῷ πατρὶ ναοὺς ἔκτισεν.

128. ΑΥ.

Πολλὰ δ' παμφθέντα βοῶν ὀπὶ μηρία καίει
Μασὶ περιπλομένοισιν, ἑρδομένων ὀπὶ βωμῷ,
Αὐτός τ', ἰφθίμη τ' ἄλοχος· τὰς ὄτις ἀρείων
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγαστῷ,
Ἐξ ἀμφὼ ζεύξαισα καμόγνητόν τε πόσιν τε.
Ὣδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
Οὓς τέκετο κρείουσα Ῥέα βασιλῆας ὀλύμπου·
Ἓν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Διΐ καὶ Ἥρῃ,
Χεῖρας φοινήσασα μύροις, ἔτι παρθένος Ἶρις.
Χαῖρ' ἄναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων
Μνάσομαι ἡμιθέων· δοκέω δ' ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
Φθέγξομαι ἐσομένοις. ἀρετὴν γε μὲν ἐκ Διὸς αἰτεῦ.

Multa vero pinguia exta boum incendit,
Mensibus circumactis in aris rubentibus,
Et ipse & eximia conjux: qua nulla præstantiorem
Sponsum domi mulier ulnis amplectitur,
Ex animo diligens fratrem atque maritum.
Sic & Deorum sacra connubia contracta sunt,
Quos peperit Rhea regina reges cœli:
Unumque torum sternit Jovi & Junoni ut indormiant,
Iris adhuc virgo, manibus unguento nitentibus *v. purgatis.*
Salve rex Ptolemeæ: te ego similiter, sicut alios,
Celebrabo heroas, atque (ut opinor) carmen non aspernandum
Posteris dicam: tu autem virtutem à Jove petito.

128. ΑΥ. Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ σωφρόνῃ πρότερον Ἀρσινόη ἡ Λυσιμάχου. ἀφ' ἧς καὶ τὰς παῖδας ἐγέννησεν, Πτολεμαῖον, καὶ Λυσίμαχον, καὶ Βερενίκην. ἐπιβουλεύσασαν δὲ ταύτῃ εὑρὼν, καὶ σὺν αὐτῇ Ἀμύντα καὶ Χρύσιππον τὸν Ῥόδιον ἰατρὸν, τούτους μὲν ἀνεῖλεν· αὐτὴν δὲ ἐξέπεμψεν εἰς Κοπτὸν, ἢ εἰς τόπον τὸ Θηβαΐδος, καὶ τὴν οἰκείαν ἀδελφὴν Ἀρσινόην ἔγημε· καὶ εἰστοιήσατο αὐτῇ, τὰς ὁκ τὸ πρότερας Ἀρσινόης γενηθέντας παῖδας. ἡ δὲ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ αὐτοῦ, ἄτεκνος ἀπέθανεν.

ARGU-

ARGUMENTUM
Idyllii XVIII.

Inſcribitur hoc Idyllion Epithalamion Helenæ, id eſt, carmen nuptiale. Introducuntur autem duodecim primariæ puellæ ex urbe Spartana, quæ in die nuptiarum veſpere ante thalamum Menelai & Helenæ ſponſæ hoc carmen canere finguntur. Primum autem jocis nuptialibus ludunt: deinde ſponſo gratulantur, quod ſolus inter tot principes procos nuptiis talis ſponſæ potitus, & jam Jovis gener factus ſit. Poſtea Helenam laudant: atque in eo loco nonnihil immoratur Poëta. In fine, ſicut fieri ſolet, bene precantur ſponſo & ſponſæ. Erant autem duo genera Epithalamiorum: alterum accinere ſolebant veſpere; cum ſponſa in thalamum duceretur: quod καταχοιμητικὸν *vocabant: alterum mane ſub aurora canebatur; idque* διεγερτικὸν, *i. e. excitatorium, vocabatur.*

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ,
Εἰδύλλιον ιή.

Ἐν ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ δάλλοντι κόμας ὑάκινθον ἔχισαι,
Πέπλοις νεογαάοισι θαλάμῳ χρεὼν ἐξαίσαντο,
Δώδεκα ταὶ πρᾶτα πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
Ἀνίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μνασήσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
Ἤειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ πλοκτοῖς· πὰρ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.

HELENÆ EPITHALAMION,
Idyllion XVIII.

IN Sparta olim, apud flavum Menelaum,
Virgines virentem hyacinthum comis *implicitum* habentes,
Ante recens depictum thalamum chorum inſtituerunt,
Duodecim primariæ urbis, magnum decus Lacænarum,
Quando Tyndari *filiam* amabilem *in thalamo* conclufit
Helenam, cum eam duxiſſet uxorem, minor natu filius Atrei.
Concinebant autem omnes carmen unum, applaudentes
Pedibus connexis: atque domus inſonuit Hymenæo.

Itane

Οὕτω δὴ ῥᾳϊζα κατέδραθες ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγύνατος; ἦ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολὺ τὶν ἔπινες, ὅτ' εἰς δύνὰν κατεβάλλου;
Εὖδειν μὲ χρῄζοντα, καὶ ὥρεν ἀυτὸν ἐχρὴν τύ,
Παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παρὰ φιλοσόργῳ μάτερι
Παίσδειν ἐς βαθὺ ὄρθρον. ἐπεὶ κὴ ἔναν, κὴ ἐς ἄῳ,
Κεἰς ἔτος ἐξ ἔτεος Μενέλαε τεὰ νυὶς ἥδε.
Ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅποι ὦ ἄλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μοῦνος ἐν ἀμφιέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἕξεις.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ὤρσετο χλαῖναν,
Οἵα Ἀχαιϊάδων γᾶαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα.
Ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ μητέρι τίκτεν ὁμοῖον.
Ἄμμες γὰρ πᾶσαι σωομάλικες, ἧς δὲ δόμος οὗτος,
Χρυσαμπύκαις ἀνδρεσσὶ παρ' Εὐρώτᾳο λοετροῖς,
Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Τᾶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένᾳ παρισωθῇ.
Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,

Itane crepuſculo obdormiviſti, ô care ſponſe?
Nunquid nimis gravia tibi ſunt membra? num ſomniculoſus es?
An vero multum adbibiſti, cum in lectum conjectus es?
Nam volentem dormire, tempeſtive oportebat te *dormire*;
Puellam autem ſinere cum *ceteris* puellis apud caram matrem
Ludere uſque ad altum diluculum: nam & veſperi, & mane,
Et de anno in annum, hæc tua Menelae ſponſa erit.
Fortunate ſponſe, bonus tibi quiſpiam adſternutavit proficiſcenti
Ad Spartam, ubi & alii principes *erant*, ut hoc perficeres.
Solus inter ſemideos Jovem ſocerum habebis;
Nam filia Jovis tecum ſub unum ſubit ſtragulum,
Qualis ex mulieribus Græciæ nulla terram calcat.
Certe præclarum quiddam tibi pariet, ſi matri pepererit ſimile.
Nos omnes enim æquales ætate, quibus idem vitæ curſus eſt,
Quæ ungimur more virorum ad Eurotæ fluenta,
Quater ſexaginta puellæ de muliebri juventute?
Ex his nulla vitio caret, ſi cum Helena conferatur.
Sicut aurora exoriens decorum oſtendit aſpectum

Πότνια νὺξ ἄτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος·
Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἡμῖν,
Πιείρη, μεγάλη. ἅτ' ἀνέδραμε κῆμος ἀρούρᾳ,
Ἢ κήπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος.
Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔ τέ τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἧτορ ἰσῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκμαλεόντων.
Οὐ μὰν ἃ κιθαρίσδειν τις ἐπίσταται ὧδε κεροῦσαι,
Ἄρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα· τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἕπονται.
Ὦ καλά, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη·
Ἀμμὲς δ' ἐς δρόμον ἦμες καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
Ἐρψοῦμες, στεφάνως δρεψούμενοι, ἅδυ πνέοντας·
Πολλὰ πυθοῦ ὦ Ἑλένα μεμναμένα, ὡς γαλαθηναὶ
Ἄρνες γειναμένᾳ ἴδιον μαστὸν ποθέοισαι·
Πεξᾶταί τοι στέφανον λωτῶ καμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σιμερὰν κατιωπόσομεν ἐς πλατάνιστον·

Sacra cum nox *abit*, hyeme candidum ver laxante,
Sic & aurea Helena elucebat inter nos,
Valida, procera. Quemadmodum procurrit sulcus in arvo,
Aut in horto cupressus, aut in curru Thessalicus equus:
Sic & rosea Helena Lacedæmoni ornamento fuit.
Nulla in quasillo conglomerat talia opera,
Neque in tela picta majore arte stamen,
Radio intextum, è longis scindit furculis.
Neque sane ulla sic citharam pulsare novit,
Dianam cantu celebrans, & latopectore Minervam,
Sicut Helena, cujus in oculis omnes amores insunt.
O pulchra, ô amabilis puella, tu jam matrona facta es:
Nos autem ad cursum in vere (*vel mane*) & ad folia in pratis nascentia
Ibimus, ut colligamus serta suaviter redolentia,
Sæpe de te cogitantes ô Helena: sicut lactentes
Agnæ quæ matris oviculæ ubera desiderant.
Primæ tibi coronam ex humi nascente loto
Nectentes in umbrosa suspendemus platano:

Et

Πρῶται δ' ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λαζόμεναι, ξαξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον.
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις
Ἀγνοίη) Δωρεισὶ, Σέβε μ'· Ἑλένας φυτὸν εἰμί.
Χαίροις ὦ νύμφα, χαίροις δὐπένθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲ δοίη Λατὼ κασιγνήτοις ὔμμιν
Εὐτεκνίην, Κύπρις δὲ θεὰ Κύπρις ἶσον ἔρασθαι
Ἀλλάλων· Ζεὺς ὁ Κρονίδας Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς δὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
Εὕδετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες
Καὶ πόθον. ἔγρεσθε θοὸς ἀὼς· μή τι λάθητε.
Νώμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεὶ κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀναχὼν δὐτειχα δειρήν.
Ὑμὴν, ὦ Ὑμέναε, γάμῳ ὅτι τῷδε χαρείης.

45 Et primæ tibi ex argentea pyxide liquidum unguentum
Accipientes, ſtillabimus ſub umbroſam platanum.
Literæ vero in cortice ſcribentur (ut quis præteriens
Legat) Dorice: Venerare me: nam Helenæ arbor ſum.
Salve ô ſponſa: ſalve felix propter ſocerum ſponſe, *vel gener*.
50 Latona quidem, Latona juventutis ſuſtentatrix, det vobis
Felicem ſobolem. Venus autem, dea Venus det æqualem amorem
Inter vos mutuo: Jupiter vero, Saturnides Jupiter divitias durabiles,
Ut à *vobis* nobilibus ad generoſos *liberos veſtros* perveniant.
Dormite in pectora mutuo amorem inſpirantes,
55 Et deſiderium: expergiſcamini vero ſub auroram: neq; obliviſcamini.
Redibimus & nos mane, ubi primus cantor
E cubili ſuo inſonuerit, ſuſtollens pulchre pennatam cervicem.
Hymen, ô Hymenæe, his nuptiis gaudeas.

ARGUMENTUM IDYLLII XIX.

Cupido dum mel furatur, & alveare diripit, ab apicula pungitur: atque doloris ex vulnere impatiens, matri de crudelitate tam parvæ beſtiolæ conqueritur. Quæ & ipſum parvulum eſſe reſpondet, & tamen magna vulnera infligere. Monet vero nos hæc imago, quod voluptati dolor & calamitas plerumque comes eſt: ſicut dictum eſt,

Dulcia ſic triſti ſemper ſunt mixta dolore,
Tincta voluptatis gaudia felle nocent.

Et Horatius ait:

——Nocet empta dolore voluptas.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ, Ειδύλλιον ιθ'.

ΤΟΝ κλέπταν ποθ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον. ἄκρα δ' ἀφ' ὤμων
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. ὁ δ' ἄλγεε, κἠχέρ' ἐφύσα·
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, κἀπόπτατο. τᾷς δ' Ἀφροδίτα
Δεῖξεν τὰν ἰδυίαν, ἃ μέμφετο ὄττιν' τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, κἀλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χἁ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' ἐκ ἴσω ἐσσὶ μελίσσαις;
Χὠ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δ' τραύματα ἀλίκα πιφαύσκεις;

FAVORUM FUR, IDYLLION XIX.

FUrem quondam Amorem infeſta punxit apicula,
Favos ex alvearibus deprædantem: extremos vero manuum
Digitos omnes confixit. At ille dolebat, manuſque inflabat:
Et terram pulſavit, & exiliit: atque Veneri
Oſtendit dolorem: & quæſtus eſt, quod tam exilis
Beſtiola eſſet apis, & tanta vulnera faceret.
Mater autem ridens, Quid? *inquit*, an non tu ſimilis es apibus?
Et cum parvus ſis, tamen vulnera tanta facis.

ARGU-

ARGUMENTUM
IDYLLII XX.

Paſtor quidam, qui inter ruricolas ſuos eximie pulcher ſibi videbatur, in urbem venit. Ubi cum conſpicatus fuiſſet puellam urbanam, inuſitata forma perculſus ad eam acceſſit, & ruſtice cum ea ludere, eamque oſculari voluit. Illa vero hominis habitum ac mores ruſticos deteſtata, à ſe illum rejecit. Conqueritur ergo miſer in hoc Idyllio, de inſigni contumelia qua affectus ſit, deq; faſtu ac ſuperbia urbanæ puellæ. Atque in fine commemorat etiam Dearum exempla, quæ paſtorum amore arſerint. ¶ *Videtur Poëta perſtringere hoc Idyllio aliquos Bucolici carminis contemptores, qui forte ſua quadam protervia tumentes, hæc ut pueriles nugas deriſerunt: ut ſunt aliqui ingenio nimium faſtidioſo ac ſuperbo, quibus nihil pulchrum eſt, niſi quod ipſi judicio ſuo comprobaverint.*

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ, Εἰδύλλιον κ'.

Ἐγνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι·
Καὶ μ' ὀπικερτομέουσα, τάδ' ἔννεπεν, Ἔρρε ἀπ' ἐμεῖο.

Βωκόλε. ὢν ἐθέλῃς με νύσαι τάλαν; ἃ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀσυκὰ χείλεα θλίβειν.
Μὴ τύ γέ μοι νίσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις.
Οἷα βλέπῃς, ὁπποῖα λαλῇς, ὡς ἄγρια παίσδεις·
Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φεάσδεις·
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁβέα χαίτην.
Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·

BUBULCUS, IDYLLION XX.

EUnica me deriſit, cum ipſam vellem ſuaviter oſculari:
Et mihi convicians hæc dixit: Abi in malam rem à me.
Bubulcus quum ſis, vis me oſculari miſer? non didici
More ruſtico oſculari, verum urbana labra premere.
Non tu meum pulchrum os oſculatus fueris, ne quidem per ſomnium.
Quali aſpectu es! quomodo loqueris! quam ruſtice ludis!
Quam delicate loqueris! quam blanda verba profers!
Quam mollem habes barbulam! quam pulchram cæſariem!
Labra tibi ſunt *velut* ægroto, manus ſunt nigræ,

Καὶ κακὸν ἔζόσθεις. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολιώῃς.
Τοιάδε μυδίζοισα, τελὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καή μ' ἀπὸ ταῖς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε σωνεχὲς εἶδεν,
Χείλεσι μυδίζοισα, κὴ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλώετο, καί τι σεσαρὼς
Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χρὼς φοινίχθη ὑπὸ τᾶλγεϑ, ὡς ῥόδον ἔρσᾳ.
Χὰ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑπὸ κάρδιον ὀργὰν
Ὅττι με τ' χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.
Ποιμῆνες εἴπατέ μοι τὸ κρῆγυον· ἢ καλὸς ἐμμί;
Ἀρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτυξε;
Καὶ γὰ ἐμοὶ τοπάροιθεν ἐπάνθεεν αὐτί τι κάλλᾳ.
Ὡς κισσὸς ποτὶ τρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπωΐαν·
Χαῖται δ' οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι πέχυντο·
Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις·
Ὄμματά μοι δ' ἄρ' ἦεν χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
Τὸ στόμα κὴ πάντως γλυκερώτερον· ἢ κομάτων ὃ
Ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.

10 Et male oles. Fuge hinc à me, ne me contamines.
Hæc locuta, ter in ſuum deſpuit ſinum,
Et me à capite ad pedes uſque continue aſpexit,
Labris muſſitans, & oculis oblique aſpiciens.
Atque admodum propter formam laſciviebat, & ore diducto
15 Ac faſtuoſe me derifit. Mihi autem ſtatim exæſtuavit ſanguis,
Et corpore rubefactus ſum præ dolore, ſicut roſa à rore.
Atque illa quidem me relicto abiit; fero autem in pectore iram,
Quod me tam elegantem fœda meretrix irriſit.
Vos paſtores verum mihi dicite: nonne ſum pulcher?
20 Num quis me ſubito Deus alium hominem fecit?
Etenim mihi prius emicabat grata quædam forma
Sicut hedera circa arboris ſtirpem, meamque ornabat barbam:
Capilli autem velut apium circum tempora fuſi erant:
Et frons alba ſplendebat ſupra nigra ſupercilia.
25 Oculi mihi erant multo venuſtiores quam Minervæ.
Os etiam lacte concreto dulcius: ex ore autem
Fluebat mihi vox dulcior quam favi.

Dulçe

Ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, κἢν σύριγξι μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δόναξι, κἢν πλαγιαύλῳ.
Καί πᾶσαι κἀλόν με κατ' ὄρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καί πᾶσαί μὲ φιλεῦντι· τὰ δ' ἀψυχά μ' ἐκ' ἐφίλασεν,
Αλλ' ὅτι βωκόλῳ ἐμμὶ παρέδραμε· κ' ὅποτ' ἀκέξ
Ὡς καλὸς Διώνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνῃ·
Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βότᾳ,
Καί Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὄρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
Εν δρυμοῖσι φίλαπε, κἢ ἐν δρυμοῖσιν ἐκλαυσεν.
Ἐνδυμίων ἤ τίς ἦν; ὁ βωκόλος; ὄντε Σελάνα
Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' ὀλύμπω ἦ μηλοῖσα
Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε, κἢ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε.
Καί τὺ Ῥέα κλαίεις τὸν βωκόλον· οὐχὶ ἦ κἢ τὺ
Ὦ Κρονίδα διὰ παῖδα βοωτόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης;
Εὐνίκα ἦ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
Α Κυβέλας κρέσσων κἢ Κύπριδος, ἄτε Σελάνας·
Μηκέτι μηδὲ σὺ Κύπρι τὸν ἀδέα μήτε κατ' ἄγρυ,
Μήτ' ἐν ὄρεϊ φιλέοις, μούνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

Dulce meum carmen eſt, & cum fiſtula modulor,
Et tibia cano, cumque calamo & obliqua tibia *canto*.
Et omnes me pulchrum dicunt in montibus mulieres,
Omneſque me amant: urbanæ vero me non amarunt;
Verum propterea quod bubulcus ſum, prætereunt, nec unquam audiunt
Quomodo formoſus Bacchus in vallibus vitulam paſcit:
Neque ſciunt quod Venus amore bubulci inſanivit,
Et in montibus Phrygiæ una pavit: ipſumque Adonidem
In ſylvis amavit, & in ſylvis deploravit.
Endymion autem quis erat? an non bubulcus? quem tamen Luna
Boves paſcentem amavit, deque cœlo deſcendens
In Latmium ſaltum venit, & una cum puero cubuit.
Et tu Rhea deploras bubulcum: nonne & tu
O Jupiter propter puerum boves paſcentem ipſe errafti?
Eunica vero ſola bubulcum ſuo amore non eſt dignata,
Cybele *ſcilicet* melior, & Venere, & Luna.
Neque amplius tu Venus amabilem illum *Adonidem* in urbe,
Neque in monte ames, verum ſola per noctem dormias.

ARGU-

ARGUMENTUM IDYLLII XXI.

Monet hoc Idyllion ut ſua quiſque ſorte contentus vivat: & ſub imagine ſomnii de aureo piſce, vanas hominum ſpes ac cupiditates venuſtiſſime depingit. Nam quum piſcatores duo ſub noctem ad capturam piſcium domo exiſſent, ac in paupere tugurio ante mediam noctem una dormirent, alter eorum ſomniat ſe grandem aureum piſcem cepiſſe. Ingenti gaudio affectus jurat in ſomnis, nunquam ſe amplius piſcibus capiendis operam daturum, verum de aureo illo piſce in otio & luxu poſthac ſuaviter victurum. Mane quum aureus ille piſcis & ſpes ipſa avolaſſet, neque eſſet exporrecto unde victitaret, niſi & ipſe & uxor ac liberi fame perire vellent, vel invitus, & contra quam juraverat in ſomnis, ad conſuetos labores redire cogitur. Apparet Theocritum Ægyptiis ſuis, apud quos fuit, hanc fabulam ceciniſſe: qui quum plerique eſſent piſcatores, atque homines otio dediti, ad laborem non facile niſi inopia & neceſſitate perpelli poterant: nec facie-bunt officium donec eſſet unde victitarent.

ἉΛΙΕΙΣ, Ειδύλλιον κα'.

Ἀπενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
Αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰ εὕδειν
Ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακὰ παρέχουσι μέριμναι.
Κἂν ὀλίγον νυκτὸς τις ὑπιφαύσκῃ τὸν ὕπνον,
Ἀἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφισάμεναι μελεδῶναι.
Ἰχθύες ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κῆντο γέροντες,
Στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ. ἐγρύπνη δ' αὐτοῖν

PISCATORES, IDYLLION XXI.

PAupertas, ô Diophante, ſola excitat artes,
Ipſa laboris magiſtra eſt: neque enim dormire
Viros operarios improbæ curæ ſinunt.
Et cum brevi noctis tempore quis attigit ſomnum,
Subito obturbant inſtantes curæ.
Piſcium venatores una duo cubabant ſenes,
Cum ſtraviſſent aridam algam ſub textili tugurio,
Inclinati ad parietem foliaceum: prope vero apud ipſos

Poſita

Κεῖτο τὰ τᾶν χειρᾶν ἀθλήματα, τοὶ κἀλαδίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τᾶσις ἔρα, τὰ φυκιόεντά τε λῆδα,
Ὄρμειαί, κύρτοι, κὠ ὀκ χοίνων λαβύρινθοι,
Μήρινθοι, κῶας τε, γήρων δ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβω·
Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βεβαχὺς, ἔμματα, πῖλοι.
Οὗτω. τοῖς ἁλιεῦσιν ὃ πᾶς πόνω., ὅτω. ὁ πλοῦτω..
Οὐδεὶς δ' ὃ χύτραν εἶχ', ὃ κιὼν· πάντα θεινὰ
Πάντ' ἐδόκει τιὼν ἄγρας· πενία σφιν ἑταίρα.
Οὐδεὶς δ' ὀν μέσῳ γείτων, παντᾷ ἢ παρ' αὐτιὼ
Θλιβομμύαν καλύβαν τρυφερὸν περσέναχε δάλαμνα.
Οὔπω τ' μέσατον δ' ἐόμην ἄνυεν ἅρμα σελάνας,
Τὰς δ' ἁλιξς ἤγειρε φίλω. πόνω· ὀκ βλεφάρων ὕπνον ἀπωσάμμοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεδον ᾠδάν.
Α. Ψεύδονται, φίλε, πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
Τῷ ἤρεω. μυθεῖν, ὅτε πάμπαν μακρὰ φέρῃ Ζεύς·
Ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὀνείρατα, κοὐδέπω ἀὼς.
Μὴ λαδόμαν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχουσι.
Β. Ἀσφαλίων, μέμφῃ τὸ καλὸν ἦρος. ἐν γὰ ὁ καιρὸς

Posita erant manuum exercitia, calathisci,
Arundines, hami, & algosa retia,
Funiculi *ex setis equinis*: sagenæ gibbosæ, & viminei labyrinthi, *i. nassæ*,
Laquei, & pellis, & vetusta super phalangas cymba,
Sub capite storea brevis, vestes, pilea.
Hic erat piscatoribus omnis labor, hæ divitiæ:
Nullus ollam habebat, nec canem: omnia *hæc* eximia
Omnia ejus venationis videbantur: paupertas ipsis amica *erat*.
Neque ullus aderat vicinus: verum undecunque ad ipsam
Afflictam casulam suaviter adnatabat mare.
Nondum medium cursum confecerat currus Lunæ,
Cum piscatores excitabat amicus labor: è palpebris autem
Somnum excutiens, hoc animis suis incitabant carmen.
Asph. Mentiuntur, amice, omnes quicunque noctes dixerunt
Æstate breves esse, quando dies longus affert Jupiter.
Jam enim innumerabilia vidi somnia, necdum tamen aurora *est*.
Nunquid deceptus sum? quid hoc rei est? moram noctes trahunt.
Hesp. Asphalion, accusas pulchram æstatem: non enim tempus

Αὐτομάτως παρίβα ἢ ἐὸν δρόμον· ἀλλὰ ἢ ὕπνον
Ἃ φερντὶς κήπποισα, μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.
Α. Ἆρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
Ο. Οὔ σε θέλω τὠμῷ φαντάσματι. ἧμιν ἄμιερον
Ὡς κὴ τὰν ἄγραν, τὼνείρατα πάντα μερίζειν.
Οὐ γὰρ νικαξῇ κἠ ἢ νόον. ἔστι ἄριστος
Ἐν ὀνειροκρίτας, ὃ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νῶϊ.
Ἄλλως κὴ χολὴ ἐστί. τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τὶς
Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων
Ἀσμενος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δ' λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·
Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τόδ'" ἐχην. Β. Λέγε μοι ποτὲ νυκτὸς
Ὄφιν, πάντα τεῷ ἢ λέγων μείουσον ἑταίρῳ.
Α. Δεινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοις πόνοισιν,
(Οὐκ ἰῷ μὰν πολύοιτος· ἐπεὶ δειπνεῶντες ἐν ὥρᾳ
Εἰ μέμνη, ταῖς γαστρὸς ἐφειδόμεθ') εἶδον ἐμαυτὸν
Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεζόμενος δ' ὀκέοντα
Ἰχθύας, ἐκ καλάμων ἢ πλάνον κατίσειον ἐδωδάν.
Καί τις τ' τραφερῶν ὠρέξατο. ἢ γὰρ ἐν ὕπνοις

Sponte tranſit curſum ſuum: ſed ſomnum
Cura excutiens, longam tibi noctem efficit.
Aſph. Nunquid interpretari didiciſti ſomnia? nam bona vidi.
Non volo te meæ viſionis eſſe expertum,
Ut ſicut piſcium prædam, ita & ſomnia dividamus.
Non enim vinceris ingenio. Ille optimus
Eſt ſomniorum judex in quo mens eſt, quæ doceat ipſum.
Nam alioqui & otium eſt. Quid enim faciat aliquis
Jacens in foliis ad mare, neque dormiens
Facile in frondibus? nam lychnum in Prytaneo
Semper prædam habere ferunt. *Heſp.* Dic mihi noctis
Viſionem, & omnia narrans tuo indica amico.
Aſph. Veſpere ut obdormivi in marinis laboribus,
(Non eram multo cibo repletus: nam cum cœnaremus ſero,
Si meminiſti, ventri parcebamus) videbam me ipſum
In rupe conantem *piſces capere*. Sedens autem obſervabam
Piſces: ex arundine vero *ſuſpenſam* fallacem quatiebam eſcam.
Et unus ex grandibus appetivit: nam & in ſomnis

Omnis

Πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται ἰχθύα κἠγών.
Χὠ μὲ ταὐτὸν ἔρεπτο, κὴ ῥέεν αἷμα·
Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κινήματι ἀγκύλον εἶχον.
Τὼ χέρε τεινόμενος, ὡς κνώδαλον εὗρον ἀγῶνα,
Πῶς μὲ ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδήροις.
Εἶθ' ὑπομιμάσκων τῷ τραύματι, ἦρ' ἐμὲ νύξεις;
Καὶ νύξῃ χαλεπῶς. κὴ ὃ φεύγοντος ἔτεινα.
Ἧνυσ' ἰδὼν † ἄεθλον· ἀνήλκυσα χρύσεον ἰχθύν,
Παντᾶ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον. εἶχε δ' δεῖμα
Μή τι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθύς,
Ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Αμφιτρίτης.
Ηρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼ ἐκ ταὐτοῦ ἀπέλυσα,
Μή ποτε τῷ σώματι ταὐτοῦ χρυσὸν ἔχοιεν.
Καὶ † μὲ πειθῆρι κατῆγον ἐπ' ἠπείριον·
Ὤμοσα δ' ἐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγης πόδα θεῖναι,
Αλλὰ μένειν ὅπῃ γᾶς, κὴ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν.
Ταῦτά με κἀξήγειρε· τὺ δ' ὦ ξένε λοιπὸν ἔρεισδε
Τὰν γνώμαν· ὅρκον γὰρ ἐγὼ † ἐπώμοσα ταρβῶ.

45 Omnis canis offam auguratur: *ſic* & ego piſces.
Et ille quidem hamo adhæreſcebat, & fluebat ſanguis:
Et arundinem tenebam curvatam à motu.
Manus extendens, circa hoc animal inveni certamen,
Quomodo magnum caperem piſcem exiguo ferro.
50 Deinde & de vulnere cogitans, num me punges? *inquam.*
Et pungeris graviter. Et cum non fugeret, extendi *manum:*
Video me confeciſſe certamen: at traxi aureum piſcem,
Undique ex auro compoſitum. Metus autem *me* tenebat,
Ne forte Neptuno dilectus eſſet piſcis,
55 Aut forte cæruleæ theſaurus Amphitrites.
Placide vero ego ipſum ab hamo ſolvi,
Ne hamo ex ore aurum adhæreret;
Et illum funiculis traxi in terram,
Ac juravi me poſthac in mari non amplius poſiturum eſſe pedem,
60 Sed in terra manſurum, & auro dominaturum.
Hæc me excitarunt: tu vero hoſpes ad id quod reſtat intende
Mentem: nam juramentum timeo, quod juravi.

Β. Καὶ σύ γε μὴ τρέασῃς· ὐκ ὤμοσας· ὐδὲ γὰρ ἰχθὺ
Χρύσεον εἶδες ἢ εὗρες· ἴσαι ὃ ψολόεσσιν ὄνειρος.
Εἰ δ' ὕπαρ, ὐ κνώσων τὰ τὰ χωρία ταῦτα μαλύσῃς,
Ελπὶς τ' ὕπνων ζατεῖ τ' σάρκινον ἰχθύν·
Μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

Hesp. At tu ne verearis: non enim jurasti: nam neque piscem
Aureum vidisti, aut nactus es: *tales* autem visiones similes sunt mendaciis.

Nam si vigilans, nec dormiens, tu loca illa perquiras,
Tum spes somniorum carneum piscem requiret:
Ne tu moriaris fame, licet in aureis somniis, *h. e. aurum somnians.*

ARGU-

ARGUMENTUM
IDYLLII XXII.

Pugnam inter Pollucem & Amycum Bebryciorum principem commemorat. Amycus, cum robore corporis, & arte pugilum ſuperaret omnes, crudelem tulit legem: Ne quis hoſpes qui ea loca adiiſſet, inde diſcederet, quin prius ſecum cæſtu decertaret. Ac cum ita multos hoſpites interfeciſſet, tandem & Pollucem, qui cum Argonautis eo venerat, ſecum decertare cogit; à quo & victus eſt.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ,
Εἰδύλλιον κβ'.

Ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱῶ,
Κάστορά τε φοβερὸν Πολυδεύκεά τε ξεστῆς
Χεῖρας ὑπιζώξαντα μέσοις βοέοισιν ἱμᾶσιν.
Ὑμνέομες δὴ καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κέρης Θεσταόδαο, Λακεδαιμονίους δύ' ἀδελφεούς,
Ἀνθρώπων σωτῆρας ὅτ' ἐν ξυρῇ ἤδη ἐόντων,
Ἵππων τ' αἱματόεντα παρασσομένων καθ' ὅμιλον,
Νεῶν θ' αἱ δύνουσαι καὶ ἐρχόμεναι ἀνίουσαι
Ἄστρα βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις·
Οἱ δ', σφέων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα,

GEMINI,
IDYLLION XXII.

HYmno celebramus Jovis ægiochi Ledæque filios,
Caſtorem & terribilem Pollucem in certamine pugilum,
Cum manus cinxit mediis bubulis loris, *i. caſtibus.*
Canimus bis terque maſculos filios
Filiæ Theſtii (*i. Ledæ*) Lacedæmonios geminos fratres,
Hominum ſervatores in *acie* novaculæ jam exiſtentium,
Et equorum turbatorum in cruento *hominum* cœtu:
Et navium, quæ occidentia & cœlo orientia
Aſtra implorantes, in graves inciderunt ventorum flatus:
Qui à puppi in ipſarum extollentes ingentem undam,

Aut

Ἠὲ κὴ ἐκ πρῴρηθεν, ἢ ὄππᾳ θυμὸς ἑκάστῳ,
Εἰς κοίλαν ἔῤῥιψαν, ἀνέῤῥηξαν δ' ἄρα τοίχους
Ἀμφοτέρους· κρέμαται δ' ὅσα σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα,
Εἰκῆ ἀποκλαδέντα· πολὺς δ' ἐξ ἠέρος ὄμβρος
Νυκτὸς ἐρερπύσας· παταγεῖ δ' ὑπὲρ ἅλμυρα θάλασσα,
Κοπτομένη πνοιαῖς τε κὴ ἀῤῥήκτοισι χαλάζαις.
Αλλ' ἔμπης ὑμεῖς τε κὴ ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νᾶας
Αὐτοῖσιν ναύταισιν ὀιομένοις θανέεσθαι.
Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιγυρὰ δ' ὑπὸ γαλήνα
Ἀμπέλαγος· νεφέλας δ' διέδεραμον ἄλλυδις ἄλλας·
Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φάτνη, σημαίνουσα τὰ πρὸς πλόον ὕδια πάντα.
Ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω,
Ἱππῆες, κιθαρισταί, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί·
Κάστορος ἢ πρώτου Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν;
Ἀμφοτέρους ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.
Ἡ μὲν ἄρα πρόφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιοῦσας
Ἀργὼ, κὴ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου,

Aut etiam à prora, aut unde cuique libet *ventorum*,
In cavam *navem* infuderunt, ruperuntque latera
Utraque; pendent autem cum velo instrumenta omnia,
Temere disrupta: plurimus vero è cœlo imber
Sub noctem subsequens: cum fremitu resonat amplum mare
Pulsatum *ventorumque* flatibus & valida grandine.
Attamen vos etiam ex profundo retrahitis naves,
Una cum ipsis nautis qui se morituros esse putabant:
Statim vero venti desinunt, & mitis tranquillitas *exitur*
Per mare, nebulæque diffugere aliæ alio:
Et rursum apparent ursæ, atque inter medios asinos obscurum
Præsepe, significans ad navigationem serena omnia.
O ambo mortalibus auxiliatores, ô amici ambo,
Equites, citharistæ, pugiles, cantores.
Utrum de Castore prius, an de Polluce incipiam canere?
Utrosque hymno celebrans, de Polluce prius canam.
Ipsa quidem cum effugisset petras in unum concurrentes
Argo, & nivosi sævum os Ponti,

Ad

Βέβρυκας ἐσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέρουσα·
Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρωθεν ἐκ
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.
Ἐκβάντες δ' ὅτι δῖνα βαθὺν κατὰ λιτὸν ἵκοντο
Εὐνάς τ' ἐστόρνυντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων.
Κάστωρ δ' αἰολόπωλος, τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης,
Ἄμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων.
Παντοίῃ δ' ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην,
Εὗρον ἀένναον κρήνην ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
Ὕδατι πεπλησθῆναι ἀκηράτῳ· αἱ δ' ὑπένερθεν
Ἄλλαι κρυστάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
Ἐκ βυθοῦ. ὑψηλαὶ δὲ πεφύκεσαν ἀγχόθι πεύκαι,
Λεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
Ἀνθεά τ' ὀδώδη, λασίοις φίλα ἔργα μελίσσαις,
Οἷς ἔαρος λήγοντος ὑπιβρύει ἂν λειμῶνας.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμυος ἐνδιάασκε,
Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλασμένος ὄστα πυγμαῖς·
Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,

Ad Bebrycas pervenit, Deorum caros liberos vehens, *i. heroas.*
Ibi unam multi per ſcalam, ex utriſque
Navis parietibus viri deſcendebant ex nave Jaſonia.
Egreſſi autem in litus profundum, & ventoſam *maris* oram,
Toros ſternebant: & vaſa quæ ad ignem ponerent, manibus verſabant.
Caſtor autem eques, & fuſcus Pollux,
Ambo in ſolitudine vagabantur, deerrantes à ſociis.
Copioſam autem & immenſam in monte ſpectantes ſilvam,
Invenerunt fontem perennem ſub ardua rupe,
Plenum pura aqua: atque infra
Alii fontes cryſtallo & argento ſimiles erant
Ex imo fundo *ſcaturientes*: Sublimes autem prope natæ erant tædæ,
Populique, platanique & frondoſæ cupreſſi,
Floreſque odoriferi, gratum opus hirtis apiculis,
Qui ſub finem veris vigent in pratis.
Ibi vir immanis ſedem habens, ſub dio manebat,
Sævus aſpectu, cui duris cæſtibus aures erant fractæ:
Pectus eminebat rotundum inſtar globi, & latum dorſum,

Carne

Σαρκὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατῳ οἷα κολοσσός·
Ἐν ᾧ μύες στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον
Ἔσασαν, ἦυτε πέτροι ὀλοοίτεροχοι, ὅστε κυλίνδων
Χειμάρρους ποταμὸς μεγάλαις ἐπιέξεσε δίναις.
Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ἠωρεῖτο
Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.
Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης·
Π. Χαῖρε ξεῖν', ὅς τ' ἐσσί· τίνες βροτοὶ ὧν ὅδε χῶρος;
Α. Χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ὁρῶ τοὺς μήποτ' ὄπωπα;
Π. Θάρσει· μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάνθι λελάσθαι.
Α. Θαρσέω· καὶ γὰρ ἐμὲ διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν.
Π. Ἄγε δή, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἢ καὶ ἀπρόπτης.
Α. Τοιόσδ' οἷος ὁρᾷς· τὸ σὸν γέ μιν οὐκ ὀπιδαίνω.
Π. Ἔλθοις, καὶ ξενίων γε τυχών, πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις.
Α. Μήτε σὺ μὲ ξείνιζε· τάτ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἑτοίμῳ.
Π. Δαιμόνι', ἠδ' ἂν τῷ γε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης;
Α. Γνώσεαι, εἴ σε δίψος ἀνιμήρα χείλεα τέρσει.

Carne ferrea, quasi malleis fabricatus instar colossi.
In validis autem brachiis musculi sub summo humero
Extabant, seu scopuli rotundi, quos volvens
Torrens fluvius magnis circumpolivit gurgitibus.
A dorso vero & collo pendebat
Pellis leonis, ab extremis suspensa pedibus.
Eum Pollux in certamine pugilum victor prior alloquebatur:
Poll. Salve hospes, quicunque es: quinam sunt homines quorum hic est locus?
Am. Quomodo salvus sim, cum videam homines quos nunquam vidi?
Poll. Bono animo sis: neque injustos, neque ex injustis natos te videre existima.
Am. Bono sum animo: neque à te hoc me discere oportet.
Poll. Ferox es, & ad omnia iracundus, & superbus.
Am. Talis sum qualem *me* vides: attamen tuam non calco, *s. terram.*
Poll. Venias, & dona adeptus hospitalia rursum domum redeas.
Am. Neque tu me hospitio accipias: quæque à me accipienda, ea non sunt in promptu.
Poll. Age ô bone, an non concedes de hac aqua bibere?
Am. Scies, cum tibi sitis remissa labra cruciabit.

Pollux.

Π. Ἄργυρος, ἢ τίς ὁ μισθὸς ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πίθοιμι;
Α. Εἷς ἐνὶ χεῖρας ἄειρον, ἐναντίος· ἀνδρὶ κατασταίς[65]
Πυγμάχος, ἢ κὴ πουσὶ θένων σκέλος· ἄμμασι δ' ὀρθὰ
Πύξ λαπτεναμμύσσος, σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.
Π. Τίς γὰρ ὅτῳ χεῖρας κὴ ἐμὺς συνερείσω ἱμάντας;
Α. Ἐγγὺς ὁρᾷς. ὑ γυῖνις ἐὼν κεκλήσεαι ὁ πύκτης.
Π. Ἦ κὴ ἄεθλον ἑτοῖμον ἐφ' ᾧ διαγωνόμεσθ' ἄμφω;[70]
Α. Σὸς μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴ κε κρατήσω.
Π. Ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί.
Α. Εἴτ' ἔν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες εἴτε λέουσι
Γεινόμεσθ', ὐκ ἄλλῳ γε μαχεσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.
Ἦ ῥ' Ἄμυκος, κὴ κόχλον ἐλὼν μυκήσατο κοῖλον.[75]
Αἱ ᾗ δὴ ὡς σπιδάγρηθεν ὑπὸ σπιερᾶς πλατανίστω,
Κόχλῳ φυσηθέντος, ἀεὶ Βέβρυκες κομόωντες.
Ὡς δ' αὕτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
Μαγνήσσης ἀπὸ νηὸς ὑπείροχος ἐν δαὶ Κάστωρ.
Οἱ δ', ἐπεὶ ἓν περέεσσιν ἐκαρτύναντο βοείας[80]
Χεῖρας, κὴ περὶ γύα μακρὰς εἵλιξαν ἱμάντας,

Pollux. Argento, aut quæ ſit merces, dicas, qua tibi perſuadeamus.

65 *Amyc.* Unus contra unum manus attolle, adverſus virum conſiſtens
Pugil, aut etiam pedibus figens crus: oculos vero rectos
Pugilice intendens, veſtræ ne parcito arti.

Poll. Quis ille eſt cum quo manibus & meis confligam cæſtibus?

Am. Prope vides: non imbellis exiſtens vocabitur pugil.

70 *Poll.* An & præmium adeſt pro quo decertabimus ambo?

Am. Tuus ego, tu vero meus vocabere, ſi prævaleam.

Poll. Avium rubri-criſtium talia ſunt prœlia.

Am. Sive avibus ſimiles, ſive leonibus
Simus, non aliud certabimus ob præmium.

75 Dixit ſane Amycus, & cava concha accepta inſonuit.
Tunc celeriter convenerunt ſub umbroſam platanum,
Concha inflata, Bebryces ſemper comam alentes.
Sic & heroas abiens evocavit omnes
Magneſia è navi præſtans in pugna Caſtor.

80 Illi igitur cum ſpiris muniviſſent bubulis
Manus, & circum membra innexuiſſent longa lora,

Ες μέσσον σώαγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.
Ἔνθα πολὺς ϛφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
Ὁππότερος κ᾽ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο.
Αλλ᾽ ἰδεῖν μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολύδευκες·
Βάλλετο δ᾽ ἀκλίνεσσιν ἅπαν Αμύκοιο πρόσωπον.
Αὐτὰρ ὅγ᾽ ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἴετο πρόσσω
Χερσὶ πιτυσκόμενος· τῷ δ᾽ ἄκρον τύψε γένειον
Τυνδαρίδης ὀπίοντος. ὀρίνθη ἧ πλέον ἢ πρίν,
Σιὼ ἧ μάχαν ἐτίναξε, πολὺς δ᾽ ἐπέκειτο νενδυκώς
Ες γαῖαν. Βέβρυκες δ᾽ ἐπαύτεον· ἐκ δ᾽ ἑτέρωθεν
Ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,
Δειδιότες μή πως μιν ὑπερφίαλος δαμάσειε
Χώρῳ ἐνὶ ξεινῷ Τιτυὸς ἐναλίγκιος ἀνήρ.
Ἦτοι ὅγ᾽ ἔνθα κἀνθα παρισταμένου Διὸς υἱὸς
Αμφοτέρῃσιν ἄμυσεν ἀμοιβαδὶς ἔχετο δ᾽ ὁρμῆς
Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφιάλου περ ἐόντα.
Ἔσχη ἧ πληγῇς μενεδήιων· ἐκ δ᾽ ἔπτυσεν αἷμα.
Φοίνιον· οἱ δ᾽ ἅμα πάντες ἀρισῆες κελάδησαν,

In medium congressi sunt, cædem sibi mutuo spirantes.
Ibi magnus ipsis labor annitentibus fuit,
Uter post tergum acciperet lumen solis:
Sed solertia virum ingentem antevertisti, ô Pollux:
Feriebatur vero *solis* radiis totus Amyci vultus.
At ipse animo iratus, pergebat ultra,
Manibus ictum dirigens: hujus autem summam percussit genam
Tyndarides irruentis. Commotus est autem magis quam antea,
Pugnamque concitavit: & multum incumbebat, inclinans se
In terram. Bebryces vero acclamabant; ex altera autem parte
Heroës fortem Pollucem confirmabant,
Metuentes ne quo modo ipsum obruens superaret
In loco angusto vir Tityo (*Terræ filio*) similis.
At ille hinc & inde instans Jovis filius,
Ambabus manibus laniabat alternis, & ab impetu cohibebat
Filium Neptuni, quamvis immanem existentem.
At ille stabat plagis ebrius, & expuebat sanguinem
Cruentum: principes vero omnes exclamaverunt,

Ut

Ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ σόμα τε γναθμούς τε·
Ὄμματα δ' οἰδήσαντο. ἀπεξείνωτο προσώπω.
Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προβάλνυς
Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
Μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμῇ,
Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀξέον. ὠλίσθανε δ' ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ὀξεταμύνθη.
Ἔνθα μάχη δεμνῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·
Ἀλλάλους δ' ὄλεκον κρεοῖς θείνοντες ἰμᾶσιν.
Αλλ' ὁ μὲν ἐς κῆδός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἀνώμα
Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγαῖς
Πᾶν σιμέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.
Σάρκες δ' αἱ μὲν ἱδρῶτι σιμίζανον· ἐκ μεγάλου δ'
Αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μᾶσσονα γυῖα
Ἀπόμνυος φορέεσκε πόνῳ, καὶ χερσὶν ἀμείνων.
Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα κατεῖλεν,
Εἰπὲ θεά· σὺ γὰρ οἶσθα. ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης
Φθέγξομαι ὡς ἐθέλεις σύ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ.

100 Ut ulcera dira viderunt circa os & genas:
Oculi vero in tumido vultu arctiores fiebant.
Illum quidem princeps conturbabat fruſtra manus protendens
Undique: verum cum ipſum deficere ſenſit,
Supra medium naſum inter ſupercilia impegit ictum,
105 Totamque avulſit frontem uſque ad os. At ille ſauciatus,
Supinus in foliis virentibus extenſus jacuit.
Ibi pugna aſpera iterum excitata eſt, cum ſe iterum erexiſſet.
Nam mutuo ſe vulnerabant duris cædentes cæſtibus.
At in pectus manus jactabat & extra
110 Cervicem, princeps Bebrycum: ſed indignis plagis
Totam faciem fœdabat invictus Pollux.
Caro autem ſudore ſubſidebat; & è magno
Viro mox parvus factus eſt. At ſ. *Pollux*, firmiora membra
Laborem ſuſtinens ferebat, & colore *fiebat* melior.
115 Quomodo tandem Jovis filius voracem virum dejecit,
Dic Dea: tu enim noſti: ego vero aliorum interpres,
Loquar ſicut tu vis, & ut tibi gratum eſt.

Ἦ τοι ὅγε ῥέξαι τὶ λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
Σκαμῇ μὲ σκαιῇ Πολυδεύκεος ἕλλαβε χεῖρα,
Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς· ἑτέρᾳ δ' ἐπιβαίνων,
Δεξιτερῆς ὤμοιγεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γυῖον.
Καί νε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
Ἀλλ' ὅγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῇ· σιβαρᾷ δ' ἄρα χερὶ
Πλάξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὤμῳ·
Ἐκ δ' ἄρ' ἔβλυσε μέλαν αἷμα δοῶς κεροτάφοιο γανόωντος.
Λαμῇ δ' ὄμμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες.
Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον,
Μέχρι σφιν λοιπὸν παρέην· πᾶς δ' ὅπι γαῖαν
Κεῖτ' ἀλλοφρονέων, καὶ ἀνέσχετε, νεῖκος ἀπαυδῶν,
Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας, ἐπεὶ θανάτῳ σχεδὸν ἦεν.
Τὸν μὲν ἄρα, κρατέων περ, ἀπάνθαλον ὦδ' ἔνεπ' ἐρέξας,
Ὦ πύκτα Πολύδευκες· ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὅρκον,
Ὃν πατέρ' ἐν πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
Μήποτ' ἐπὶ ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἐσεσθαι.
Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι ἄναξ· σὲ δὲ Κάστορ ἀείσω

Scilicét ille magnum aliquod opus facere cupiens,
Siniſtra ſiniſtram Pollucis apprehendit manum,
Obliquus ab ictu declinans; altera vero ſubiens
Dextro extulit à latere latam manum.
Et *forte* aſſecutus læſiſſet Amyclæorum regem:
Verum ille elabebatur capite: & inſuper forti manu
Percuſſit ſub lævum tempus, & invaſit humerum:
Effuſus autem eſt ſtatim ater ſanguis ex hianti tempore.
Siniſtra vero percuſſit os, crebriq; increpuerunt dentes:
Semper acriore pugnorum crebra ingeminatione lædebat faciem,
Donec contudit genas; totus vero *ſtratus* humi
Jacebat exanimis, & porrigebat, pugnæ renuntians,
Ambas ſimul manus, quoniam morti proximus erat.
Huic quidem, licet victor, indignum nihil feciſti,
O pugil Pollux: juravit autem tibi magnum juſjurandum,
Patrem ſuum Neptunum è mari invocans,
Quod nunquam amplius hoſpitibus volens moleſtus foret:
Et tu quidem ô Princeps jam mihi hymno celebratus es: ſed & te ô Caſtor canam,

Tyndarida,

Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσθένες, χαλκεοθώρηξ.

Tyndarida, celerrime eques, bellator, æreo thorace *loricate.*

ALTERA PARS HUJUS IDYLLII

Continet monomachiam Caſtoris & Lyncei: cujus certaminis hæc cauſa fuit. Caſtor & Pollux rapuerunt filias Leucippi, Phœben ac Talairam, Lynceo & Idæ fratribus deſponſatas. Sponſi eas bello repetiverunt: in quo bello Caſtor à Lynceo occiſus eſt, & Pollux Lyncea interemit: fuiſſetque & ipſe ab Ida interfectus, niſi Jupiter id fulmine prohibuiſſet. Sic referuntur hæc ab Ovidio, in fine quinti Faſtorum. Theocritus hic aliter narrat, ait enim Lyncea à Caſtore occiſum, & Idam fulmine à Jove interfectum.

Τὼ μὲ ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ
Δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώγε
Εὐσυμβίως ἐδίωκον ἀδελφεώ, υἱε Ἀφαρῆος,
Γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεὺς τε καρτερὸς Ἴδας.
Αλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένω Ἀφαρῆος,
Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν,
Ἔγχεσι τε κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.
Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπ' ἐκ κόρυθος μέγ' ἀΰσας,
Δαιμόνιοι, τί μάχης ἱμείρετε; πῶς δ' ὅπη νύμφας
Ἀλλοτρίας χαλέπητε, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;
Ἡμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδωκε θύγατρας
Τάσδε πολὺ πρότερος· ἁμῖν γάμος ἔστω ἐν ὅρκῳ.

DUO Jovis filii raptas abducebant
Duas Leucippi filias: verum hoc duos
Celeriter perſequebantur duo fratres, filii Apharei,
Sponſi futuri, Lynceus & robuſtus Idas.
Verum ut ad tumulum pervenerunt mortui Apharei,
E curribus ſimul omnes congreſſi ſunt,
Haſtis & cavis muniti ſcutis.
Lynceus autem dixit è galea alte ſuſclamans:
Infelices, cur pugnam appetitis? Quid propter ſponſas
Alienas moleſti eſtis, & ſtricti ſunt in manibus enſes?
Nobis certe Leucippus ſuas deſpondit filias
Has longe prioribus: nobis hæ nuptiæ juramento confirmatæ ſunt:

Voſque

Ὑμεῖς δ' ὃ κ' ἦ κόσμῳ, ἔω' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
Βοσί τε καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
Ἄνδρα παρετρέψαθε, γάμῳ δ' ἐκλέψατε δώροις.
Ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιον ἀμφοτέροισιν,
Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα, καὶ ὁ πολύμυθος ἐὼν περ·
Οὐχ' ὕτω φίλοι ἄνδρες ἀριστῆεσσιν ἔοικε
Μνηστύειν ἀλόχους, αἳς νυμφίοι ἤδη ἕτοιμοι.
Πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππόλατος Ἄλις,
Ἀρκαδία τ' ὄμμαλος, Ἀχαιῶν τε πόλιες θεαί,
Μεσσάνα τε καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφὶς ἀκτή·
Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
Μυῖαι, ἔτε φυῆς ὕπο δυσεῖς ἔτε νόοιο·
Τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἅς κ' ἐθέλητε·
Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βέλοιντό γε πενθερὸι εἶμεν·
Ὑμμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἠρώεσσι,
Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἷμα.
Ἀλλὰ φίλοι τῦτον μὴ ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
Νῶϊ γάμον, σφῷν δ' ἄλλον ὑπαφραζώμεθα πάντες.

Vosque non decenter in alienos toros,
Bovesque & mulos & alienas opes *irruentes*,
Virum pervertistis, & nuptias furari estis muneribus.
Certe sæpe vobis coram ambobus
Ipse ego hæc dixi, etsi non verbosus sim:
Viri amici, non ita principes decet
Ducere uxores quibus sponsi jam sunt parati.
Lata est Sparta, lata equestris Elis,
Et Arcadia pecorosa, & civitates Achivorum,
Messeneque & Argos, & tota Sisyphia ora maritima;
Ubi puellæ sub parentum suorum *cura* aluntur
Multæ, neque decora forma carentes, neque ingenio.
Ex illis facile erit vobis ducere quascunque volueritis.
Nam bonis multi volent soceri esse:
Vos autem inter omnes excellentes heroës estis,
Et patres vestri, & à majoribus omne paternum genus.
Verum amici has finite ad finem procedere
Nobis nuptias: vobis alias excogitemus omnes.

Dicebam

Ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα
Πνοιὴ ἔχρισ' ἀνέμοιο· χάρις δ' ὄχ ἕσπετο μύθοις.
Σφὼ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπιλέες. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐόν.
Εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δ' χρὴ
Νεῖκος ἀναῤῥήξαντας ὁμιλίον ἔγχεα λῦσαι,
Ἴδας μὲ καὶ ὁμαιμος ἐμὸς κρατερὸς Πολυδεύκης
Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπεχθομένας ὑσμίνης·
Νῶϊ δ', ἐγὼ Κάστωρ τε, διακριναίμεθ' Ἄρηϊ,
Ὁπλοτέρω γεγαῶτε. γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
Ἀμετέροις λείποιμεν· ἄλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου
Εἷς· ἀταὶρ ὤλλοι πάντας εὐφρανέουσιν ἑταῖροι,
Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναίουσι καὶ κόρας
Τάσδ'. ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀμεῖραι.
Εἶπε· τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια δήσειν.
Τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
Τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἦλυθε Λυγκεύς,
Σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα ποδῶν·

Dicebam talia multa: ea vero in humidos fluctus abiit
Flatus venti auferens, neque gratia secuta est sermonem:
Vos enim immites & sævi. Sed etiam nunc
Obtemperate: ambo enim nobis fratres patrueles ex patre estis.
Sin autem vobis animus bellum cupit, & sanguine oportet,
Prœlio ancipiti conferto, odia dirimere;
Idas quidem, & consanguineus meus fortis Pollux,
Manus inimicas continebunt à pugna:
Nos duo vero, ego & Castor, prœlio decertabimus,
Minores natu existentes; neque parentibus nimium luctum
Nostris relinquemus: satis est mortuus una ex domo
Unus: verum cæteri omnes amicos lætitia afficient,
Sponsi pro mortuis; ducent autem virgines
Hasce: modico malo par est magnum dissidium dirimere.
Dixit: ea vero Deus non irrita facturus erat.
Ibi enim ab humeris in terram arma deponebant,
Qui ætate præstabant: verum Lynceus in medium processit,
Quatiens fortem hastam sub orbe summo scuti.

Ὡς δ' αὕτως Κάστωρ ἐπινάξατο δόρατ' ἀκμὰς
Καρπεύς· ἀμφοτέροις ἢ λόφων ἐπένδυον ἔθειραι.
Ἔγχεσι μὲν πρώτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον,
Ἀλλάλων εἴ πως τὶ χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
Αλλ' ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινὰ δηλήσασθαι,
Δῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐνὶ δαιοῖσι πεγέντα.
Τὼ δ' ἄορ' ἐκ κολεοῖιν ἐρυσαμένω, φόνον αὖτις
Τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι· μάχης δ' ἐ γίνετ' ἐρωή.
Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ κὴ ἱππόκομον τρυφάλειαν
Κάστωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκεμβὴς ὄμμασι Λυγκεύς
Τοῖο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.
Τῷ μὲν ἄκραν ἐκόλυσεν ὑπὲρ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
Φάσγανον ὀξὺ φέρων· ὁ δ' ἀναξαμένω ποδὶ Κάστωρ
Σκαμβὸν ὁ δ', πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλεν· αἶψα δ' ἀπεύγειν
Ὥρμαίνε ποτὶ σῆμα πατρός, τόθι καρπεὺς Ἴδας
Κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
Αλλὰ μεταίξας πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ
Τυνδαρίδας λαγόνος τε κὴ ὀμφαλὸς· ἔγκατα δ' εἴσω

185 Eodem modo & Caſtor quatiebat haſtæ cuſpidem
Fortis: utrique vero criſtæ in cono galeæ nutabant.
Haſtas quidem primum dirigentes laborabant
Sicubi alter in alterius corpore partem aliquam nudam viderer.
Verum extremitates, priuſquam quenquam læſiſſent,
190 Haſtarum frangebantur, cum in duris ſcutis fixæ eſſent.
Illi vero enſes è vaginis ſtringentes, rurſum cædem
Sibi mutuo ſtruebant, neque ulla pugnæ remiſſio fiebat.
Multum in ſcutum latum & comantem galeam
Caſtor, multum etiam percuſſit acribus oculis Lynceus
195 Illius ſcutum, rubram vero ad criſtam uſque gladii acies pervenit.
Hujus quidem ſummam mutilavit manum in lævo genu
Acutum enſem ferentis cedens pede Caſtor
Siniſtro: ille vero ictus abjecit enſem, & ſtatim ad fugiendum
Incitabatur ad patris ſepulchrum, ubi fortis Idas
200 Reclinatus ſpectabat pugnam inteſtinam virorum.
Sed irruens, latum enſem penitus adegit
Tyndarides, per ilia & umbilicum: inteſtina vero intus

Ferrum

Χαλκὸς ἄφαρ διέχυθεν. ὁ δ' εἰς χθόνα κῖτο νενδυκὼς
Λυγκεὺς, κάδ δ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
Οὐ μὰν ἠδὲ † ἄλλον ἐφ' ἑῇ εἶδε πατρώῃ
Παίδων Λαοκόοσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
Ἦ γὰρ ὅγε στάλαν Ἀφαρηίδ' ἐξανέχυσαν
Τύμβῳ ἀναῤῥήξας ταχέως Μεσσήνιος Ἴδας
Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέρηιο φονῆα·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
Μάρμαρον, αὐτὸν ὃ φλογέῳ σὺν πλέξε κεραυνῷ.
Οὕτω Τυνδαρίδῃσι πολεμιζέμεν ἐκ ἐπ' ἐλαφρῷ.
Αὐτοί τε κρατέοντες, καὶ ἐκ κρατέοντας ἔφυσαν.

Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἀμετέροις κλέος ὕμνοις
Ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε· φίλοι δέ τε πάντες ἀοιδοὶ
Τυνδαρίδας, Ἑλένην τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
Ἴλιον οἳ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάῳ.
Ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χῖος ἀοιδὸς,
Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆά τε πύργον ἀϋτῆς·

Ferrum ſtatim disjecit. Ille vero humi ſtratus jacebat
Lyncæus, oculoſque illi gravis invaſit ſomnus.
Neque ſane alterum etiam in domo vidit paterna
Ex filiis Laocoonſa gratas nuptias perficientem.
Certe enim ille columnam quæ in Apharei extabat
Sepulchro, erutam celeriter Meſſenius Idas,
Jacere volebat in fratris ſui interfectorem:
Sed Jupiter opem tulit, manibuſq; illius excuſſit fabrefactum
Marmor, ipſumque flammeo combuſſit fulmine.
Sic cum Tyndaridis pugnare haud leve eſt.
Nam & ipſi fortes ſunt, & ex forti nati.
Salvete filii Ledæ, & noſtris famam hymnis
Bonam ſemper mittite. Amici enim ſunt omnes Poëtæ
Tyndaridis & Helenæ, & aliis heroibus,
Qui Trojam exciderunt, auxilium ferentes Menelao.
Vobis, ô reges, gloriam peperit Chius vates, *id eſt*, *Homerus*,
Carmine celebrans urbem Priami, & naves Græcorum,
Et prœlia Iliaca, & Achillem turrim belli.

Ὑμῖν αὖ κἠγὼ λιγέων μελίγματα μισῶν,
Οἷ' ἀυταὶ παρέχυσι, κὡς ἐμὸς οἶκος ἄρχει,
Τοῖα φέρω. γεράων δ' θεοῖς κάλλιστον ἀοιδή.

Vobis autem & ego ſuaviter canentium lenimina Muſarum,
Qualia ipſæ præbent, & ut domus noſtræ facultas eſt,
Talia fero. Carmen autem diis pulcherrimus honor eſt.

ARGUMENTUM IDYLLII XXIII.

Narratio de quodam infelici amatore, qui durum & inhumanum adoleſcentem amabat; à quo cum contemptus eſſet, ipſe ſibi mortem conſcivit. Et adoleſcens quoque paulo poſt interiit, ſtatua cujuſdam ruina oppreſſus. Simile argumentum eſt ſecundæ Ecloga Virgilii, præterquam quod hoc magis tragicum eſt. ¶ *Traditur vero hic doctrina, Quod nemo debet ſuperbire propter formam: quia id bonum fragile eſt, & fugaciſſimum, & juxta dictum Poëtæ,*

Forma bonum fragile eſt: quantumque accedit ad annos,
Fit minor, & ſpatio carpitur ipſa ſuo.

ΕΡΑΣΤΗΣ, ἢ ΔΥΣΕΡΩΣ, Ειδύλλιον κγ'.

Ἀνήρ τις πολύφιλτρος ἀπιθὴς ἤρατ' ἐφάβω,
Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὰ δ' τρόπω οὐκ ἐυδόμιος.
Μίσει τὰ φιλέοντα, κὠδὲ ἓν ἄμερον εἶχε,
Κοὐκ ἤδη τὰ ἐρῶντα τίς ἦν θεός, ἁλίκα τόξα
Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικραὶ βέλη ποτὶ παῖδια βάλλει.
Πάντα δ' κἀν μύθοισι κὲν ἀγοστόδυσιν ἀτειρής.

AMATOR, vel INFELIX AMATOR, IDYLLION XXIII.

VIR quidam valde amori deditus,
crudelem amabat adoleſcentem,
Forma quidem bona, ſed moribus
nequaquam ſimilibus *præditum.*
Oderat amantem, nec quicquam
manſuetudinis habebat:
Nec norat Amorem qualis eſſet
Deus, quales arcus
Manibus tenet, quomodo acerba tela in adoleſcentes conjicit.
Ubique vero & in verbis & in congreſſibus ferus.

Neque

Οὐδέ τι τᾶ πυρσῶν ἐφαμύδιον, οὐκ ἀμάρυγμα
Χείλεος, οὐκ ἴσων λιπαρὸν σέλας, οὐ ῥοδόμαλον,
Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμμα τὸ κωφίζον τ' ἔρωτα.
Οἷα δ' ἀὴρ ὑλᾶος ἐπαπλύπει κυναγώς,
Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τ' ἐρετόν· ἄγρια δ' ἀμφᾷ
Χείλεα, καὶ κώρᾳ δεινὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν·
Τᾷ δ' χλαρᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἀπὸ χρωός,
Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς ἐφεικέμεν. ἀλλὰ καὶ ὅτως
Ἦν καλός· δὲ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.
Λοίσθιον οὐκ ἔσχε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας,
Αλλ' ἐλθὼν ἔκλαγε ποτὶ συγγοῖσι μελάθροις,
Καὶ κύσε τὰν φλιάν. ὅτω δ' ἀνενείκατο φωνάν·
Ἄγριε παῖ δ' συγνέ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας,
Λάινε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦλθον
Λοίσθια ταῦτα φέρων, τ' ἐμὸν βρόχον. οὐκ ἔτι γάρ σε
Κῶρε θέλω λυπῆν κεχολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω
Ἔνθα τύ μοι κατέκεινας, ὅπη λόγος ἤμβροτεν, ἄταρπόν,
Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λᾶθος.

Neque ullum flammæ ſolatium erat, non nitor
Oris, non oculorum nitidum jubar, non roſeæ genæ,
Non oratio, non oſculum leniens amorem:
Sed veluti fera ſilveſtris *quæ* obſervat venatores,
Ita omnia faciebat erga hominem: ſæva illi erant
Labra, & oculi torvum aſpiciebant: inerat his truculentia,
Atque bili facies reſpondebat: fugiebat inde color,
Contumelia ex iracundia circumfuſus erat. Attamen etiam ſic,
Pulcher erat: irâ magis incitabatur amator,
Tandem non continuit lacrymas Veneris,
Sed flevit accedens triſtem domum,
Et oſculatus eſt limen: ac ſic extulit vocem:
Sæve puer, & triſtis alumne malæ leænæ,
Saxee puer, & indigne amore, dona tibi veni
Ultima hæc ferens, nempe laqueum meum. Non enim amplius te,
Puer, volo moleſtia afficere iratum: ſed abeo
Quo tu me adjudicaſti; ubi fama eſt eſſe viam,
Commune amantibus remedium, ubi oblivio:

Αλλα᾽ ϗ ὣς ὅλον αὐτὸ λαβὼν στόμ᾽ ἐφλόω· ἀμέλξω,
Οὐδέ κε τὼς σβέσω ἢ ἐμὸν πόθον. ἄρτι ϳ χαίρειν
Τοῖσι τοῖς προθύροις ὑποβάλλομαι. οἶδα τὸ μέλλον.
Καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, ϗ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
Καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν ἔαρι, ϗ ταχὺ γηρᾷ·
Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστί, μαραίνεται ἀνίκα πίπτει.
Ἃ ϳ χιὼν, λευκά, ϗ τάκεται ἀνίκα παχθῇ·
Καὶ κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικόν, ἀλλ᾽ ὀλίγον ζῇ.
Ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος ὑπανίκα ϗ τὺ φιλάσεις,
Ἀνίκα τὰν καρδίαν ὑπολύμβος, ἁλμυρὰ κλαύσεις.
Αλλὰ τύ παῖ κἢν τοῦτο πανύστατον ἀδύ τι ῥέξον·
Ὁππόταν ἐξενδὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι
Τοῖσι τοῖσιν ἴδῃς, ἢ τλάμονα μή με παρέλθῃς·
Στᾶθι ϳ, ϗ βαχὺ κλαῦσον· ὑπασείσας ϳ τὸ δάκρυ,
Λῦσον τᾶς χείνω με· ϗ ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν
Εἵματα, ϗ κρύψον με· τὸ δ᾽ αὖ πύματόν με φίλησον.
Κἢν νεκρῷ χαίρουσι τὰ σὰ χείλεα. μή με φοβαθῇς·
Οὐ δώσομαι ζώων, εἰ γε Δαμάξας με φιλάσεις.

Quam etiam ſi totam ori admovens exhauriam,
Nec ſic quidem reſtinxero meum deſiderium. Jam vero Vale
Tuis veſtibulis denuncio. Scio quid futurum ſit:
Et roſa pulchra eſt, & tempus eam contrabefacit:
Et viola pulchra eſt in vere, & ſtatim ſeneſcit.
Candidum eſt lilium, tabeſcit vero cum decidit.
Et nix candida eſt, & liquitur cum concreverit.
Et forma puerilis pulchra eſt, ſed brevi tempore durat.
Veniet tempus illud, cum & tu amabis,
Cum corde toſto amare flebis.
Sed tu puer ſaltem hoc ultimum mihi gratum facito:
Quando egreſſus ſuſpenſum in foribus
Hiſce tuis videris, ne me miſerum prætereas:
Conſiſte autem & modicum lacrimare: libans vero lacrimam,
Solve à laqueo me, & circunda à membris tuis
Veſtimenta, & tege me: & poſtremum me oſculare:
Saltem & mortuo gratificare labris tuis. Ne me metuas:
Non poſſum reviviſcere, etſi mutatus me oſculaberis.

Tumulum

Χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὃ μὴ κρύψει τὸ ἔρωτα·
Κἂν ἀπίκῃ, τόδε μοι τρὶς ἐπάϋσον, Ὦ φίλε κῆσαι·
Ἢν δέ γε λῇς, κἠ τοῦτο, Καλὸς δέ μοι ὤλεθ' ἑταῖρος.
Γράψον κἠ τόδε γράμμα, τὸ σοὶ ξίχρισι χαράξω,
Τοῦτον Ἔρως ἔκτεινεν, ὀδοιπόρε· μὴ παροδεύσῃς,
Ἀλλὰ στὰς τόδε λέξον, Ἀπιστία εἶχεν ἑταῖρον.
Ὣς εἰπὼν, λίθον εἷλεν· ἐρεισάμενος δ' ὑπὲρ τοίχου
Ἄχρι μέσων ὑδῶν φορερὸν λίθον, ἧπτεν ἀπ' αὐτῶν
Τὰν λεπτὰν χοινῖδα· βρόχον δ' ἔμβαλλε τραχήλῳ·
Τὰν ἕδραν δ' ἐκύλισεν ὑπὲκ ποδός, ἠδ' ἐκρεμάσθη
Νεκρός. ὁ δ' αὖτ' οἴξας θύρας, κἠ τὸν νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον· ἠδ' ἐτυλίχθη
Τὰν ψυχὰν, οὐ κλαῦσε νέον φόνον· ἀλλ' ὑπὲρ νεκρῷ
Εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά. βᾶνε δ' ἐπ' ἄθλον
Γυμνασῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν.
Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦλθε τὸν ὕβρισε· λαϊνέας γὰ
Ἴσταθ' ὑπὸ κρηπῖδι Ἔρως, ὑδάτων ἐφύπερθεν.
Ἅλατο καὶ τὤγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον.

Tumulum vero mihi excavato, qui meum tegat amorem.
Cumque abieris, ter mihi istud acclama: O amice jaces.
Si voles, & hoc adde; Bonus mihi periit sodales.
Scribe & hanc inscriptionem, quam tibi versibus exarabo:
Hunc Amor occidit, viator, ne transeas,
Sed consistens hoc dicito, Crudelem habuit socium.
Sic locutus, accepit lapidem: & erigens ad parietem,
Usque ad medium limen ingentem lapidem, alligavit ex illo, *s. limine*,
Exilem funiculum, laqueumque injecit collo,
Et sedem devolvit à pedibus, atq; pependit
Mortuus. Ille autem aperuit fores, & mortuum vidit
Ex atrio suo suspensum: neque delenitus est
Animo, nec deflevit recentem interitum, sed in mortuo
Vestimenta omnia polluit puerilia: ivitque ad certamen
Athletarum, & procul grata requirebat lavacra.
Et ad deum venit quem læserat: nam lapidea
Stabat ex basi Cupido, *eminens* supra aquas.
Exiliit simulacrum, & improbum occidit adolescentem:

Fluxit

Αἷμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά.
Χαίρετε τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
Στέργετε δ' ὔμμες αἴτας· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν.

Fluxit ſanguis purpureus: pueri autem emergebat vox.
Valete amantes: nam qui oderat interfectus eſt.
Vos vero amicos diligite: Deus enim novit judicare.

ARGUMENTUM IDYLLII XXIV.

Hoc Idyllion totum eſt διηγηματικόν. *Primum enim commemorat, quomodo Hercules puer decem tantum natus menſes, duos immani magnitude dracones, nocturno tempore ut ipſum interficerent, immiſſos à Junone, manibus eliſerit ac laceraverit. Deinde vaticinium Tireſiæ refertur. Sequitur poſtea pulchra diſtributio quibus præceptoribus Hercules, quaque in arte uſus fuerit. Ait Linum illi præceptorem in literarum ac doctrinæ ſtudiis fuiſſe: ab Eumolpo vero Muſicam ipſum didiciſſe: ab aliis porro belli artes, & rei militaris ſcientiam. Pars ultima, qua vitæ ac victus ratio exponitur, intercidit. Mancum itaque ſeu mutilum hoc Idyllion, fine præciſo habemus: ſicut & ſequenti Idyllio caput ſeu initium deeſt.* ¶ *Eſt vero imprimis illuſtris ac venuſta in principio hujus Idyllii imago, quum Alcmena pueros Herculem atque Iphiclum, in ſcuto æreo, quod hoſti occiſo maritus ademerat, ponit, ſcutumque ceu cunas movet: & precationem addit, ut pueri feliciter dormiant. Dulcis hic eſt ſcuti uſus, & jucundus poſt res bello geſtas finis, pacata educatio ſobolis. Eſt vero imago futurorum præſtantium virorum, & magnorum bellatorum, qui etiam infantes in armis cubuerunt, & inter arma prima vitæ exordia ſumpſerunt. Quod autem Hercules decem menſium puer dracones elidit, ſignificatur mature eminere eam quæ futura ſit eximia virtus. Hoc Idyllion Moſcho aut Bioni tribuunt nonnulli.*

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ, Εἰδύλλιον κδ'.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα πυχ' ἁ Μιδεᾶτις
Ἀλκμήνα, κὴ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,

HERCULISCUS, IDYLLION XXIV.

HErculem, cum jam decem menſes natus eſſet, quondam Mideatis Alcmena, & nocte minorem Iphiclum,

Cum

Αμφοτέρους λέσασα κὴ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, τὰν Πτερελάος
Αμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος.
Ἁπτομένα δ' γυνὰ κεφαλᾶς μυδήσατο παίδων,
Εὕδετ' ἐμαὶ βρέφεα γλυκερὸν κὴ ἐγέρσιμον ὕπνον·
Εὕδετ' ἐμὰ ψυχά, δύ' ἀδελφεώ, εὔσσα τέκνα·
Ὄλβιοι δυνάζοισθε, κὴ ὄλβιοι ἀὲν ἰήσθε.
Ὡς φαμένα δίνασε σάκος. μέγα τὼς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
Ἀμφ. δ' τρέφε μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος.
Ὠρίωνα κάτ' αὐτόν, ὁ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη
Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ απείρασι δράκοντας
Ὧρσεν ὅπι πλατίῳ ὀδόν, ὅθι καθμὰ κοῖλα θυράων
Οἶκε· ἀπιφλήσασα φαγὲν βρέφος Ἡρακλῆα.
Τὼ δ' ἀζηλωθέντες ὅπι χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἰμβόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δ' κακὸν πῦρ
Ερχομένοις λάμπεσκε, βαρὺ δ' ἀζέπνυον ἰόν·
Αλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦλθον,

Cum ambos laviſſet, & lacte repleviſſet,
Poſuit ſuper ſcutum æreum, quod Prerelæ
Amphitryo pulchram armaturam ademerat interfecto.
Tangens vero mulier puerorum capita, ſix dixit:
Dormite pueri mei dulcem & excitabilem ſomnum:
Dormite animi mei, fratres duo, incolumes liberi:
Felices dormiatis, & felices auroram conſequamini.
Sic locuta, movit ſcutum grande: illos autem occupavit ſomnus.
Cum vero media nocte urſa ad occaſum vertitur,
Juxta Orionem ipſum, ille autem latum oſtendit humerum;
Tunc horrenda monſtra duo inſidioſa Juno,
Cæruleis horrentes ſpiris dracones,
Immiſit ad latum limen, ubi ſunt cavæ poſtes januæ
Domus; minis inſtigans ut devorarent infantem Herculem.
Illi vero proyoluti in terra, ventres ambo
Cruorivoros volvebant: ab oculis mala flamma
Euntibus lucebat, noxiumque expuebant venenum.
Verum ubi jam prope pueros venerunt, ora lambentes,

Tuno

Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
Ἦ τοι ὅγ' ὀφθεὶς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θῆρι' ἀνέγνω
Κοίλῳ ὑπὲρ σάκεος, μὴ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας
Ἰφικλέης. ὄλεν ᾧ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
Φεύγεμεν ἑρμαίνων. ὁ δ' ἐναντίος εἶχετο χερσὶν
Ἡρακλέης· ἄμφω δὲ βαρὺς ἐνεδήσατο δεσμῷ,
Δραξάμενος θάρυνος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
Οὐλομελῶν ὀφίεσσι, τὰ μὴ θεοὶ ἐχθαίρουσι.
Τὼ δ' αὖτε πειρῆν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα
Ὀφίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἀδακρυν.
Ἀψ ᾗ πάλιν διέλυον ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
Δεσμῶ ἀναγκαίῳ πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρεῖν.
Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, μὴ ἐπέγρετο πρώτα,
Ἄνσταθ' Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
Ἄνσαι, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θεῖσο.
Οὐκ ἀΐεις παίδων ὃ νεώτερος ὅσσον ἀϋτεῖ;
Οὐ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἀωρί τοι οἵδε τε τοῖχοι

Tunc illi experrecti ſunt (Jove proſpiciente omnia)
Alcmenæ cari pueri: lux autem in domo extitit.
Et alter quidem ſtatim exclamavit, ubi malas beſtias ſenſit
Super cavum ſcutum, & obſcenos vidit dentes
Iphiclus, mollemque pedibus calcitrando diſjecit læna,
Fugere cupiens: alter autem adverſus hærebat manibus
Hercules, amboſque gravi innexuit vinculo,
Comprimens jugulum, ubi mala venena ſedem habent
Perniciosis ſerpentibus, quæ etiam dii oderunt.
Illi autem ſpiris volvebantur circum puerum
Tarde genitum, lactentem, nec ſub nutrice unquam vagientem.
Mox vero rurſus *ſpiras* ſolverunt, cum defatigati eſſent ſpinis *dorſi*,
Vinculi violenti conantes ſolutionem invenire.
Alcmena autem audivit clamorem, & prima expergefacta eſt;
Surge Amphitryo: me enim metus tenet formidoloſus:
Surge, neque pedibus tuis ſandalia ſubjicias.
Audis ne filiorum minor natu quam clamat?
Non ſentis quod nocte intempeſta adhuc hi parietes

Omnes

Πάντες ἀειρεσθέες, καὶ ἠῶ φαεσφόρος ἄντα;
Ἦσι τί μοι νέον ἐστὶ δόμῳ νεώτερον, ἦσι, φίλ' ἀνδρῶν.
Ὡς φάθ'. ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
Δαιδάλεον δ' ὤρμησε μετὰ ξίφος, ὅππῃ οἱ ὕπερθε
Κλιντῆρος κεδρείνου ἐπὶ παντάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
Ἦτοι ὅγ' ὠρίγνατο νεοκλώστῳ τελαμῶνι,
Κυφίζων ἑτέρῃ κολεόν, μέγα λώτινον ἔργον.
Ἀμφιλαφὴς δ' ἅρα πᾶσαν ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
Δμῶας δὴ τότ' ἄωσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας,
Οἵσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες
Δμῶες ἐμοί, σιδαρῶς δ' ἐν δυερῇ ἀνακόψατ' ὀχῆας·
Ἄνσατε δμῶες παλαίφρονες. αὐτὸς ἄϋτει.
Οἱ δ' αἶψα παρῆντο λύχνοις ἅμα δαμαλίοισι
Δμῶες· ἐνεπλήσθη δ' ὅμος ἀσπαίροντος ἐκάστου.
Ἦτοι ἅρ' ὡς εἶδον Ὀπίτιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπειρέσι παλαίοντα
Συμπλήγδην, ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
Ἕρπετὰ δεινὰ δέδορκεν· ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων

Omnes collucent, cum nondum ſit clara aurora?
Aliquid mihi novi eſt in domo, eſt, care vir.
Sic ait: ille vero è lecto deſcendit, conjugi obtemperans,
Affabrefactum ad enſem properabat, qui illi ad caput
Lectuli cedrini à clavo ſemper ſuſpenſus erat.
Petebat recens contextum lorum,
Levans altera manu vaginam, magnum è loco opus.
Amplus autem thalamus rurſum caligine repletus eſt.
Tunc famulos clamore vocavit, gravem ſomnum efflantes,
Afferte quam celerrime ignem è loco arreptum,
Famuli mei; & firma januarum removete repagula.
Surgite famuli operum patientes. *Sic* ipſe clamabat:
Illi vero ſtatim aderant una cum lychnis ardentibus
Famuli: & domus, cum pro ſe quiſque feſtinaret, repleta eſt.
Sane ut viderunt Herculem parvulum
Belluas duas tenaciter manibus teneris prementem
Conſtrictim, exclamarunt: ille vero ad patrem Amphitryonem
Serpentes *comprehenſos* porrigebat, & alte exiliebat gaudens

Κωρσιὼ γελάσας ὄ, πάρος κατέδηκε ποδοῖιν
Πατρὸς ἓῦ θανάτῳ κεκαρωμβία δεινὰ πέλωρα.
Αλκμιὼα μὲ ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκεάχολον Ιφικλῆα·
Αμφιτρύων ὃ τ' ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτυ.
Ὄρνιθες τείτον ἄρτι τ' ἔκατον ὄρθρον ἄειδον,
Τειρεσίαν τύκα μάντιν, ἀληθέα πάντα λέγοντα,
Αλκμιὼα καλέσασα, χρέω κατέλεξε νεοχμὸν,
Καί νιν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν
Ηνώγει· Μηδ' εἴ τι θεοὶ νοέοντι πονηρὸν,
Αἰδόμβω ἐμὲ κρύπτε. ὃ ὡς ὄκ' ἔσιν ἀλύξαι
Ανθρώποις ὅ, τι μοῖρα κατὰ κλωσῆος ἐπείγει,
Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.
Τὼς ἔλεγεν βασίλεια· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως,
Θάρσει ἀειστόκεια γυναι, Περσήϊον αἷμα.
Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων,
Πολλαὶ Αχαιϊάδων μαλακὸν ὣεὶ γύναπι νᾶμα

Pueriliter: cumque risu ad pedes abjecit
Patris sui, morte sopita horrenda monstra.
Alcmena deinde in suum conjecit gremium,
Exanimatum metu bilioſum Iphiclum.
Amphitryo vero alterum sub agninam posuit lænam
Puerum, & iterum ad lectum rediit ut dormiret.
Galli tertium jam ultimum diluculum cantu indicabant,
Tunc Tiresiam vatem vera omnia dicentem
Alcmena cum vocasset, portentum exposuit recens:
Et ipsum respondere, quid eventurum esset,
Jussit: Et ne si quid (*inquit*) Dii adversi cogitant,
Reveritus me celes: non enim effugere possunt
Homines, id quod Parca per fila sua urget,
Vates Eueride: admodum sapientem te doceo.
Sic locuta est regina: ille autem tali modo respondit:
Confide mulier optimæ prolis genitrix, nata ex sanguine Persei.
Per meum dulce lumen, quod olim ab oculis meis recessit,
Multæ Achaïades, mollia fila inter genua

Manibus

Χειρὶ κατασρέφοντι, ἀκρέατερον ἀείδοισαι
Αλκμήνην ὀνομασί· σέβας δ' ἔσῃ Αργείαισι.
Τοῖο. ἀνὴρ ὅδε μέλλῃ ἐς εὐρανὸν ἄσρα φέροντα
Αμβαίνειν, τεὸς υἱὸς, ἀπὸ σέρνων πλατὺς ἥρως·
Οὗ ἢ θηρία πάντα ἢ ἀνέρες ἥσονες ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπεσμένον ἐν Διὸς οἴκῳ
Μόχθος· ἔνθα δ' ἔπειτα πυρὰ Τραχίνι. ἔξει.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τάδ' ἔπῶρσαν
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφο. ἀμφιλήσασθαι.
Ἔσται δὴ τόθ' ἅμαρ ὀπλυίηα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκο. ἐκ ἐθελήσῃ.
Αλλά γυναι πῦρ μοί τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔσω,
Κάγκανα δ' ἀσπαλάθου ξύλ' ἑτοιμάσαι', ἢ παλιούρου,
Ἢ βάτου, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον·
Καῖε δὲ τόθ' ἀγείρων ὅπῃ φίζησι δεδράκοντε
Νυκτὶ μέσῃ, ὅκα παῖδα κασιγνήτου ἦν ἐθέλον αὐτοί.
Ἦε δὲ, συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις,
Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ποταμοῖο φέρουσα,

75 Manibus verſabunt, extremo veſpere cantu celebrantes
Alcmenam nominatim: reverenter colent te mulieres Argivæ.
Talis hic vir in aſtriferum cœlum
Aſcenſurus eſt filius tuus lato pectore heros:
A quo & belluæ omnes, & alii viri ſuperabuntur.
80 Illi in fatis eſt, ubi duodecim perfecerit, in domo Jovis habitare,
Labores: & pyra inTrachinea quicquid illi mortale eſt abſumet.
Gener autem Immortalium vocabitur, qui hæc excitarunt
Monſtra ſpeluncis occultata, *ut* puerum lædèrent.
Tempus erit illud, quando hinnulum in ſuo luſtro
85 Serratis dentibus lupus videns, lædere non voleт.
Verum Domina, vide ut ignis tibi ſub cinere paratus ſit,
Et ligna arida aſpalathi inſtruite, vel paliuri,
Vel rubi, vel vento agitatum ſiccum acherdum:
In ſilveſtribus hiſce lignis ſectis combure hos dracones
90 Media nocte, quando puerum tuum occidere ipſi volebant.
Sub auroram aliqua ex ancillis collectum cinerem
Projiciat bene omnem, ad fluvium ferens,

Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ ἄελον· ἂψ δ' ἐνέεσθαι
Ἀσρεσῖ θ' καθαρῷ δ' πυρώσατε δῶμα θείῳ
Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἅλεσι μεμιγμένον (ὡς νενόμισαι)
Θαλλῷ βοτρύαινεν ἐσεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
Ζηνὶ δ' ὑπερτάτῳ καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον·
Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.

Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ἄρχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρὺς ὢν ἐνιαυτοῖς.
Ἡρακλέης δ' ὑπὸ μητρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,
Ἐτρέφετ', Ἀργείᾳ κεκλημένῳ Ἀμφιτρύωνι.
Γράμματα μὲν τὰ παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεὺς ἄγρυπνος ἥρως·
Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ὀπίσσοπον εἰς ὀϊστὸν,
Εὔρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλας ἀφνειὸς ἀρούρας.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλαξε
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.
Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἕλκεσθροι Ἀργόθεν ἄνδρες
Ἀλλήλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσά τε πύκτης

In petras præruptas, in ventum ſecundum: ſtatimque redeat,
Non reſpectans: & puro luſtrate domum ſulphure
Primum, deinde ſale mixta (ut conſuerum eſt)
Ramoque virenti coronata, aſpergite pura aqua.
Jovi autem mactate ſupremo maſculum porcum,
Ut hoſtibus *veſtris* ſemper ſuperiores ſitis.
Dixit, & recedens ad eburneum currum abiit
Tireſias, etſi multis annis gravis erat.
Hercules vero apud matrem, ſicut tenera planta in viridario,
Alebatur, Argivi *filius* dictus Amphitryonis.
Literas quidem puerum ſenex docuit Linus,
Filius Apollinis, procurator diligens, pervigil heros:
Arcum autem tendere, & certum eſſe ſagittæ jaculatorem,
Eurytus à majoribus amplis locuples arvis.
Sed cantorem eum fecit, & ambas manus formavit
In buxea cithara Philammonides Eumolpus.
Quomodo vero à cruribus podicem invertentes ex Argo viri
Seſe mutuo luctando ſupplantant, & quomodo pugiles

Sævi

Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἃ, τ' εἰς γαῖαν πεσόντες
Πυγμαχίαι ἔζευχθεν παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος πάϊς υἱὸς
Ἁρπαλύκῳ Φανοπῆϊ· τὸ δ' οὐ τηλόθι λεύσσων
Θαρσαλέως τις ἔμιμνεν ἀφαλλόμενος ἐν ἀγῶνι·
Τοίων ὀπιπεύων βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
Ἵππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρμασι καὶ πρὶν νύσσαι
Ἀσφαλέως κάμπτοντα τροχῷ σύριγγα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδαξεν
Αὐτός· ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἔκφατ' ἀγώνων
Ἄργεϊ ἐν ἱπποδότῳ κειμήλια· καί οἱ ἀγητοῖς
Δίφροι ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χερὶν διέλυσαν ἱμάντας.
Δόρατι δ' ἐπιβολάδην, ὥς τ' ἀπιδεῖν νῶτον ἔχοντα,
Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμῶν·
Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
Δυσμενέων ὀπάονται, καὶ ἱππῆσι κελεῦσαι,
Κάστωρ ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἄργεθεν ἐλθών,
Ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς

Sævi cæstibus, & quæ in terram ruentes
Luctatores invenerunt certamina idonea arti,
Omnia hæc didicit edoctus à filio Mercurii
Harpalyco Phanopeo; cujus ne procul quidem conspectum
Audacter quis sustinuit, pugnantis in certamine:
Tale supercilium terribili incumbebat faciei.
Porro equos ad currum junctos educere, & circa metam
Tuto flectendo in rotis modiolos axium, *ne frangantur* tueri,
Amphitryo filium suum amans docuit
Ipse: quoniam multa ex velocibus reportavit certaminibus,
In equestri Argo preciosa munera; & illi nunquam fracti
Currus quibus vehebatur, præ vetustate lora soluta habebant.
At *quomodo* hasta directa, tergo sub scutum occultato,
Virum peteret, & gladiorum vulnera sustineret,
Instrueretque aciem, atque insidias disponeret,
Hostes aggrediens, & equites hortaretur,
Castor eques docuit, quum profugus ex Argo venisset
Quo tempore totum regnum & vineam magnam Tydeus
Tenebat,

Νᾶε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἵππήλατον Ἄργω.
Κάστορι δ' ὅττις ὁμοῖος ἐν ἀμφιδέοις πολεμιστὴς
Ἄλλος ἦεν, πρὶν γῆρας ἀποτρέψαι νεότητα.
Ὧδε μὲ Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μήτηρ·
Εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρός,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·
Δεῖπνον ἦν, κρέα τ' ὀπτά, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικός· ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.
Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τῶιδ' ἄνδρι πυρὸς ἄμυτο δόρπον.
Εἵματα δ' ἐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνάμας.

* * * *

Λείπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.

Tenebat, equestri Argo ab Adrasto accepto.
Castori autem nullus similis inter heroas bellator
Alius erat, priusquam senium aboleret juventam.
Sic autem Herculem cara edocuit mater,
Torus erat puero instructus prope patrem,
Exuvium leonis, valde illi ipsi gratum:
Prandium autem carnes assatæ, & grandis è canistro panis
Doricus, qui facile etiam fossorem satiare posset.
Verum finito die exilem absque igne sumebat cœnam.
Vestes autem non elaboratas induebat super mediam suram.

* * * *

Deficit finis hujus Idyllii.

ARGU-

ARGUMENTUM
IDYLLII XXV.

Poëta ubique inſtituti ſui memor, de paſtoribus potiſſimum agit. Quærens hoc Idyllio Hercules Augiam regem Elidis, locupletiſſimum paſtorem, primum incidit in ſenem quendam ex paſtoribus Augiæ: à quo ad regem, qui rus ab urbe ad inſpicienda armenta cum filio Phyleo expatiatum iverat, deducitur. Inde in urbem una eunt Hercules & Phyleus: & orto inter eundum, ut fit, ſermone, dum Phyleus immane exuvium leonis, quo Hercules tectus erat, miratur, & unde illi hæc pellis ſit, quærit; Hercules quomodo à ſe leo Nemeæus interfectus ſit, commemorat. Hæc ſumma eſt Idyllii.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ,
ἢ κατά τινα ἀντίγραφα,
ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ, Εἰδύλλιον κε'.

Λείπει ἡ ἀρχή.

* * * *

Τὸν δ' ὁ γέρων προσέειπε βοῶν ὀπιθεκόλος ἀνὴρ,
Παυσάμενος ἔργοιο τό οἱ μὴ χερσὶν ἔκειτο·
Ἦ τοι ξεῖνε πρόφρων μυθήσομαι ὅσσ' ἐρεείνεις,
Ἑρμέω ἀζόμενος δεινὸν ὄπιν εἰνοδίοιο.

HERCULES LEONIS INTERFECTOR,
vel AUGIÆ OPULENTIA,
IDYLLION XXV.

Deeſt initium.

* * * *

Hunc ſenex allocutus eſt vir boum paſtor,
Intermittens opus quod illi in manibus erat:
Lubens tibi hoſpes quod quæris dicam,
Mercurii gravem iram veritus in viis conſecrati:

5 Hunc

Τὸν γὰρ φασὶ μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
Εἴ κεν ὁδῷ ζαχρεῖον ἀνήνηταί τις ὁδίτᾳ.
Ποίμναι μὲν βασιλῆος ἐύτριχες Αὐγείαο,
Οὐ πᾶσαι βόσκον ἴαν βοτάνην, οὐδ' ἕνα χῶρον·
Αλλ' αἱ μέν ῥα νάσσοντο ἐὼ ὄχθαις ἀμφ' Ελισσῆνι,
Αἱ δ' ἱερὸν θείοιο ῥέεθρα ῥόον Αλφειοῖο,
Αἱ δ' ὅθι Βουπρασίου πολυβότρυος· αἱ δ', ᾗ ὧδε.
Χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάστοις·
Αὐτὰρ βουκολίοισι θοὴ πλήθουσι θάλπη
Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι,
Μηίου ἂν μέγα πῖον· ἐπεὶ μελιηδέα πολλὰ
Λειμῶνές τε φέρουσιν ὑποδρόσοι εἰαμεναί τε
Εἰς ἅλις, ἣ ῥα βόεσσι μένος κεραῇσιν ἀέξει.
Αὖλις δέ σφισιν ἥδε τῆς ὑπιδέξια χειρὸς
Φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα περὶ ποταμοῖο ῥέοντος,
Κεῖνῃ ὅθι πλατάνιστοι ἐπηετανὰὶ πεφύασι,
Χλωρή τ' ἀγριέλαιος, Απόλλωνος νομίοιο
Ιερὸν ἄγνὸν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.

5 Hunc enim cœlicolarum maxime aiunt irasci,
Siquis via indigentem aversetur viatorem.
Greges quidem lanigeri, regis Augiæ
Non omnes in iisdem pascuis, aut eodem in loco pascuntur:
Sed alii ad ripas fluentis Elisuntis,
10 Alii ad sacra fluenta divini Alphei,
Alii ad Buprasium vitiferum: alii & hic.
Separatim illis & stabula extructa sunt singulis.
Verum armenta, quamvis magno numero sint, tamen
Omnibus pascua hic virentia semper sunt,
15 Circa magna paluſtria Menii: nam dulces herbas
Prata ferunt roscida, & loca irrigua
Abunde, quæ cornutis bobus robur augent.
Stabulum illorum hoc ad dexteram tuam manum
Apparet, insigne totum trans fluentem amnem,
20 Illic ubi platani perennes natæ sunt,
Viridisque oleaster, & Apollinis à pastoribus culti
Sacellum inviolabile, ô hospes, perfectissimi dei.

Mox

Εὐθὺς ὃ ταθμοὶ θ' ἐμμὲν ἀγελώταις
Δέδμηθ', οἳ βασιλῆϊ πολυὶ καὶ ἀνθέσφατον ὄλβον
Ῥυόμεθ' ἐνδυκέως, τερπόλιος ἀπόερν ἐν νειοῖσιν
Ἐξ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
Οὐρεὺς μὲν ἴασι φυτοσκάφοι, οἳ πολυεργοὶ
Ες λειμῶνας ἵκνεῦνται, ἐπὶν θέρος ὥριον ἔλθῃ·
Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ', εὔφερον Αὐγείαο,
Πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἄλωαὶ δενδρήεσσαι,
Μέχρι πρὸς ἑκατιὰς πολυπάδακος ἀκρωρείης·
Ἂς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ,
Ἡ δίκη οἰκήων οἷσιν βίοτος ἕπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
Ἀλλὰ σύ περ μοι ἔνισπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὖτῳ
Ἔσεται) ἔ τινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλυθας.
Ἦ τοι Αὐγείαν ἢ καὶ δμώων τινὰ κείνων
Δίζεαι, οἵ οἱ ἔασιν· ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
Πάντα μάλ' ὀξείποιμ'· ἐπεὶ ἢ σέ γε φημὶ κακῶν ὄξ
Ἐμμεμάαι, οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτὸν,
Οἷόν τοι μέγα εἶδος ὑποπρέπει· ἦ ῥά νυ παῖδες

Mox & ſtabula permagna agricolis
Ædificata ſunt, qui regi multas & immenſas opes
Cuſtodimus accurate, ter ſubactis novalibus ſementem
Nonnunquam ſpargentes, & quater aratis ſimiliter.
Limites norunt plantarum foſſores, qui operoſi
Ad torcularia veniunt, cum æſtas tempeſtiva venit.
Nam omnes hi campi ſunt læti Augiæ,
Jugera frumentifera, & horti arboribus conſiti,
Uſque ad extrema montium juga, ſcaturiginibus plena:
Ad quæ loca nos opus facientes commeamus toto die,
Sicut decet famulos, quibus vita ruri peragitur.
Sed tu mihi dic (quod & tibi ipſi utile
Erit) cujus indigus huc veniſti?
Num nam Augiam, aut aliquem famulorum illius,
Quæris, qui illi ſunt? ego autem, qui certo ſcio, tibi
Omnia dicere poſſum, neque enim te ex malis ſtatuo
Eſſe ortum, neque te malis ſimilem natum:
Sicut te hæc præſtans forma decet.
Certe filii

Αθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσι ἔασι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός,
Ναί γέρον Αὐγείῃ ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Επηῶν
Εἰσιδέειν· τῷ γάρ με χὴ ἤγαγεν ἐνθάδε χρειώ.
Εἰ δ' ὅ μ' ἆρ ἔνδ' ἄστυ μένῃ φίλα οἷσι πολίταις,
Δήμῳ κηδόμενος, φίλά τε κρείνῃσι δέμεσας,
Δμώων δή τινα τῶνδε σύ μοι φεάσον ἡγεμονεῦσαι,
Ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος ἀσυμνήτης,
Ὥ κε τὸ μὺ κ' εἴποιμι, τὸ δ' ὀκ φαμένοιο πυθοίμην.
Αλλα δ' ἄλλον ἔθηκε θεὸς γ' ὑπιδυέα φωτῆν.
Τὸν δ' ὁ γέρων ὀζαῦτις ἀμείβετο δῖος ἀγρώτης,
Αθανάτων, ὦ ξεῖνε, φεαδὴ τινὸς ἐνθάδ' ἱκάνεις.
Ὡς τοι πᾶν ὃ θέλεις αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται.
Ὧδε γὰ Αὐγείης υἱὸς φίλος Ηελίοιο,
Σφωϊτέρῳ σιὼ παιδὶ, βίῃ Φυλῆος ἀγαυῷ,
Χθιζός γ' εἰλήλυθεν ἀπ' ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐποψόμενος ἣ οἱ νήριθμος ἔνι ἀγρῶν.
Ὡς που καὶ βασιλῆσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ἧσιν

Immortalium hujuſmodi inter mortales eminent.
Huic reſpondens dixit Jovis fortis filius:
Certe ſenex, Augiam cuperem Epeorum principem
Videre: ejus me huc adduxit neceſſitas:
Qui ſi in urbe eſt apud ſuos cives,
Plebem curans, & jura dicit,
Ex his famulis dic alicui, ut me ducat,
Qui ruri hic honoratior & præfectus eſt,
Cui aliquid exponere poſſim, & viciſſim ab eo referente aliquid audire.
Nam Deus alium alio indigere ſtatuit viro.
Huic ſenex viciſſim reſpondit, inclytus agricola:
Alicujus ex diis immortalibus conſilio huc veniſti, hoſpes:
Nam tibi omne negotium quod vis ſtatim confectum eſt.
Huc enim Augias carus Solis filius
Una cum filio ſuo illuſtri Phyleo
Heri venit ab urbe, multis diebus
Inſpecturus opes, quæ illi innumerabiles ruri ſunt.
Ira aliquando & regibus videtur in animo,

Cum

Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερα ἔμμεναι οἶκον.
Αλλ' ἴομεν μάλα πρὸς μιν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
Αὔλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμῃμεν ἄνακτα.
Ὡς εἰπὼν ἡγεῖτο· νόῳ δ' ὅγε πολλὰ μενοίνα,
Δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν χειροπληθῆ τε κορυνάων,
Ὁππόθεν ὁ ξεῖνος· μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ἀψ δ' ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μή τι οἱ ὑπ' ἀχνυμενὸν ἔπος προπιμπλήσαιτο
Σπερχομένῳ. χαλεπὸν δ' ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός.
Τὼς ἵ κιόντες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν,
Ἀμφότεροί τ', ὀδμῇ τε χροὸς, δόπῳ τε ποδοῖιν.
Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλείδῃ τε γέροντα,
Ἀχρεῖον κλάζοντε, σφέας αὖθι γ' ἐπέρωθεν.
Τὼς μὲ ὅγε λάεσσιν ἀπὸ χθονὸς ὅσσον ἀείρων,
Φεύγεμεν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο. τρηχὺ δ' ἀυτῇ
Ἠπείλεν μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ·
Χαίρων ἐν φρεσὶν ἧσιν ὅθ' ἕνεκεν αὖλιν ἔρυτο

Cum ipſi curant, domus magis ſalva eſſe.
Sed eamus ad eum, egoque tibi dux ero
In ſtabulum noſtrum, ut inveniamus regem.
Sic locutus præibat: animo vero multa cogitabat,
Exuvium feræ videns, & clavam manum implentem,
Unde hic hoſpes veniret: cupiebat autem ipſum interrogare:
Reprimebat vero cunctando intra labra ſermonem euntem,
Ne quod ei non opportune verbum diceret
Properanti. Difficile enim eſt, mentem alterius hominis noſſe.
Hos accedentes, canes procul ſtatim ſenſerunt,
Utrumque, & ab odore corporis, & pedum ſtrepitu.
Valde autem latrantes incurrerunt aliunde alius
In Amphitryoniadem Herculem: ſed ſeni
Placide latrantes adblandiebantur ab altera parte.
Hos ille lapidibus à terra tantum ſublatis
In fugam retrorſum perterrebat: aſpere vero voce
Minabatur omnibus, & cohibuit à latratu,
Animo ſuo gaudens, quod ſtabulum cuſtodirent

Αὐτῷ γ' ὃ παρεόντι. ἔπος δ' ὅγε τοῖον ἔφπεν,
Ὢ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες·
Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμιξαν· ὡς ὄφελόν θες.
Εἰ οἱ ἦν φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
Ἦδη δ' ὥτε χρὴ χαλεπαινέμεν, ὥτε καὶ οὐκί,
Οὐκ ἄν τοι θηρῶν τις ἐδήριεν περὶ τιμῆς·
Νῦν δ' ὁμοίως ἀκρότατόν τε καὶ ἄρρενες γένεθ' αὗτως.
Ἦ ῥα, καὶ εἰσυμβίως ποτὶ ταὔλιον ἶζον ἰόντες.
Ἡλιος. μὰ ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους,
Δείελον ἦμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πόνα μῆλα
Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὐλιά τε σηκούς τε.
Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα
Ὅσσά τ' ἐν θερινῷ εἰσὶν ἐλαυνόμενα ποτέρωσε
Ἠὲ νότοιο βίῃ, ἠὲ Θρηικὸς Βορέαο·
Τῶν μὲν τ' ὄτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνεται ὄντων,
Οὐδ' ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετ' ποσὶν κυλίνδει
Ἰς ἀνέμου, τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλοις·

Ipſo abſente: & verbum tale locutus eſt:
Papæ, quale hoc fecerunt dii reges
Animal, ut cum hominibus ſit! quam callidum!
Si ei & mens ita intelligens in pectore eſſet,
Ut intelligeret cui iraſci deberet, & cui minus,
Tum nullum animal cum hoc de honore certare poſſet.
Nunc nimis furenter iracundum, & ſævum eſſe temere.
Sic dixit: & *canes* celeriter in ſtabulum regreſſi conſidebant.
Interea ſol ad occaſum vertit equos,
Veſpertinum diem adducens: advenerunt autem pinguia pecora
Ex paſcuis redeuntia ad caulas & ſtabula.
Deinde boves innumeræ, aliæ poſt alias
Venientes apparebant, ſicut nubes pluvioſæ
Quam multæ in cœlo feruntur impulſæ ulterius
Vel Noti violentia, vel Threicii Boreæ:
Harum autem nullus numerus eſt in aëre exiſtentium,
Neque modus: tam multas prioribus agglomerat
Vis venti, & aliæ ſubinde aſſurgunt ſuper alias:

Tot

Τόας' ἀεὶ μετόπισθε βοῶν ὅπι βωκόλι' ἴᾳ.
Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δ' κέλευθοι,
Λικίδᾳ ἐρχομένης· σείοντο δ' πίονες ἀγροὶ
Μυκηθμῷ· σηκοὶ δ' βοῶν ῥεῖα πλήθοσαν
Εἰλιπόδων· ἔιες δ' καθ' αὐλὰς ἠυλίζοντο.
Ἔνθα μὲ ὄτις ἔκιλθε, ἀπειρεσίων πρὶν ἐόντων,
Εἰσάκις ὧδε βοσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργοι·
Αλλ' ὁ μὲ ἀμφὶ πόδεσιν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι
Καλοπέδιλ' ἀραρίσκε, θοᾶσαδὸν ἐγκὺς ἀμέλγων·
Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἴᾳ
Πινέμμαι λιαροῖο· πέπλητο δ' πάγχυ γάλακτος.
Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν·
Ἄλλος ἰσῆγεν ἔσω ταύρους, δίχα θηλειάων.
Αὐγείης δ' ὅπι πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους,
Ἥντινά οἱ κλεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.
Σὺν δ' υἱός τε βίη τε πολύφρων Ἡρακλῆος
Ὠμάρτεον βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.
Ἔνθα κὴ ἄῤῥηκτον πρὶν ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν

95 Tot ſemper retro boum armenta ibant.
Omnis utique campus implebatur, omneſque viæ,
Incedentium pecorum *multitudine*: reſonabantque pingues agri
Mugitu: ſtabula autem boum ſtatim facile repleta ſunt
Bobus flexipedibus; oves autem in caulis ſtabulabantur.
100 Ibi quamvis innumeri adeſſent, nullus tamen quietus
Stabat apud boves vir operis indigens.
Verum alius pedibus bene inciſis loris
Ligneas pedicas adaptabat prope adſtando mulgens:
Alius autem caris matribus caram ſobolem ſubmittebat,
105 Ut biberent de dulci *lacte*: prorſus autem lacte diſtentæ erant.
Alius mulctram tenebat, alius pinguem addenſabat caſeum,
Alius intus tauros agebat, ſejunctim à vaccis.
Augias vero per omnia obiens boum ſtabula, ſpectabat
Quem illi opum proventum repoſuiſſent paſtores.
110 Una filius, & ſapiens Hercules,
Comitabantur regem perluſtrantem ſuas magnas facultates.
Ibi quamvis animum infractum haberet in pectore

Amphy-

Αμφιτρυωνιάδης, ᾧ ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεὶ,
Εκπάγλως θαύμαζε βοῶν τόγε μυρίον ἔθνος
Εἰσορόων. ὃ γάρ κεν ἔφασκέ τις ὧδὲ ἰδὼλπὴς
Ανδρὸς ληίδ' ἑνὸς τόσσα ἔμμεν, ὧδὲ δέκ' ἄλλων,
Οἵ γε πολύῤῥιζες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλήων.
Ηέλιος δ' ᾧ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον,
Αφνεὸν μήλοις πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
Καὶ ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα
Ες τέλος· ὃ μὴ γάρ τις ἐπήλυθε νῦσος ἐκείνοις
Βουκολίοις, αἴτ' ἔργα καταφθείρεσι νομήων.
Αἰεὶ δὴ πλέονες κεραοὶ βόες, αἰεὶ ἀμείνες
Εξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος. ἦ γὰρ ἅπασαι
Ζωτόκοι τ' ἦσαν θηλυτόκοι τε.
Ταῖς δὴ τριηκόσιοι ταῦροι σιωπᾷ ὄχεχρωντο,
Κνήμαρχοί θ' ἕλικές τε· δικόσιοί τε μὴ ἄλλοι
Φοίνικες· πάντες δ' ὑπόβητορες οἵγ' ἔσαν ἤδη.
Αλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυώδεκα βουκολέοντο,
Ἱεροὶ Ηελίου· χροιὴ δ' ἔσαν ἠΰτε κύκνοι,

Amphitryoniades, & ſibi conſtantem jugiter;
Tamen vehementer mirabatur, hæc boum innumera armenta
Aſpiciens. Non enim diceret aliquis, neque putaret,
Viri unius tot greges eſſe, neque decem aliorum,
Qui etiam ex omnibus regibus maxime abundarunt pecore.
Sol vero filio ſuo eximium hoc donum præbuit,
Ut divitiis pecuariis præcelleret omnibus hominibus.
Et quidem ipſe continue augebat illi armenta omnia
Perpetuo: nam nullus morbus illa invadebat
Armenta: qui *morbi* corrumpunt paſtorum labores.
Semper itaque plures cornutæ boves, ſemper meliores,
In annos ſingulos naſcebantur, certe enim omnes
Fœcundæ erant, eximie vivos fœtus & fœmellas parientes.
Cum illis una trecenti tauri incedebant,
Cruribus albis, incurvis cornibus: & ducenti alii
Rufi, qui omnes vaccarum inſcenſores erant.
Rurſum alii inter hos duodecim paſcebantur,
Sacri Soli: erant vero colore velut cycni,

Can-

Αργητάι· πᾶσιν ὃ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν,
Οἳ κὴ ἀτιμαγέλαι βόσκονθ' ἑριθηλέα ποίην
Εν νομῷ, ὥδ' ἔκπαγλον ὅτι σφίσι γαυριόωντες.
Καί ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ φερέγειοάτο θῆρες
Ες πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἕνεκ' ἀγεσταλάων, 135
Πρῶτοι τοίγε μάχλωδε κατ' χροὸς ἤεσαν ὁρμήν.
Δεινὸν ὃ βρυχῶντο, φόνον λιλαιόμενοι φερεσώπῳ.
Τῶν μὲν τε φερέφερεσκε βίηφί τε κὴ ἀλκεϊ ᾧ,
Ἦδ' ὑπερθυμίῃ Φαέθων μέγας· ὃν ῥα βοτῆρες
Ἀσέρι πάντες ἔισκον, ὅθ' ἕνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις 140
Βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀείζηλος δ' ἐτέτυκτο.
Ὅς δή τοι σκύτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,
Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐϋσκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
Χείμφαδα ποτὶ πλευρὰ κάρη σιβαρόν τε μέτωπον.
Τῷ μὲν ἄναξ φερεσθένος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ 145
Σκαιῇ ἄφαρ κέρατος· κὴ δ' αὐχένα νέρθ' ὅτι γαίης
Κλάσε βαρυῷ φορέοντα· πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσω,
Ὤμῳ ὑπιθείσας· ὃ δέ οἱ ὅτι νεῦρα τανυσθείς

Candidi, & inter omnes boves excellebant,
Quique ſejuncti ab armento paſcebant virentem herbam
In paſcuis, ibi vehementer inter ſe exultantes.
Cumque ex denſis celeres venirent feræ
135 Saltibus in campum, propter boves agreſtes,
Hi primi ad pugnam corporum impetu ruebant:
Horribiliter vero fremebant, cædem ipſo aſpectu minantes.
Inter hos autem excellebat viribus & robore ſuo,
Atque animo elato, Phaëthon ingens; quem quidem paſtores
140 Stellæ omnes comparabant, propterea quod eximie inter alios
Boves incedens lucebat, & inſigniter conſpicuus erat:
Qui cum aridam pellem videret leonis fulvoculi,
In ipſum irruit circumſpectum Herculem,
Ut admoveret lateribus caput, & robuſtam frontem.
145 Hujus quidem accedentis heros prehendit forti manu
Statim ſiniſtrum cornu, deorſum vero cervicem in terram
Inflexit quamvis gravem exiſtentem, & rurſum ipſum repulit retrorſum,
Humerum *tauri* premens: ille vero nervos extendens

Muſcu-

Μυῶν ἐξ ὑπάτοιο βεβηκὼς ὀρθὸς ἀνέσχε.
Θαύμαζεν δ' αὐτός τε ἄναξ, υἱός τε δαΐφρων
Φυλεύς, οἵ τ' ἔπι βουσὶ πορωνίσι βουκόλοι ἦσαν,
Ἀμφιτρυωνιάδαο βίλω ὑπαίολον ἰδόντες.
Τὼ δ' εἰς ἄστυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγρούς,
Ἐσιχέτην, Φυλεύς τε βίη θ' Ἡρακληείη.
Λαοφόρῳ δ' ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθῳ,
Λεπτῷ καρπαλίμοισι τετυγμένον ποσὶν ὀξυστάντες,
Ἣ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμοῦ τετάνυσο,
Οὔτι λίην ἀείσαμος ἐν ὕλῃ χλωρῇ ἐοῦσα·
Τῇ μὰ ἄρα πρόσθεν πε Διὸς γόνον ὑψίζοιο
Αὐγείεω φίλος υἱὸς, ἔθεν μετόπισθεν ἐόντα,
Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον·
Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν περὶ μῦθον ἀκούσας,
Ὡσεί περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι.
Ἦλυθε γάρ τις ἄνωγεν ἀπ' Ἄργεος, ὡς νέος ἀμφὶ
Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ, Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο,
Ὅς δή τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,

Muſculorum, in ſummis armis rectus conſtitit.
Mirabantur & rex ipſe, & bellicoſus filius
Phileus, quique apud cornutas boves paſtores erant,
Herculis robur immenſum videntes.
Illi vero relictis illic pinguibus agris, in urbem
Ibant, Phyleus & Herculea virtus.
Viam autem publicam ubi primum ingreſſi ſunt,
Exigua velocibus ſemita pedibus confecta,
Quæ per vinetum à ſtabulo porrigebatur,
Non admodum conſpicua in viridi ſylva exiſtens:
Ibi Jovis altiſſimi filium allocutus eſt
Augiæ dilectus filius poſt ſe incedentem,
Leviter inclinans caput in dextrum humerum:
Jam pridem, hoſpes, aliquem omnino de te ſermonem audivi,
Sicut animo meo nunc repeto.
Venit enim aliquis ex Argo profectus, vigore ætatis ut juvenis
Huc vir Achivus, ex Helice maritima;
Qui etiam inter plures Epeios narrabat,

Quod

Οὕνεκεν Ἀργείων τὶς ἔνθεν παρεόντ᾽ ὄλεσσε
Θηρίον, ἀνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
Κοίλην αὔλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ᾽ ἄλσος.
Οὐκ οἶδ᾽ ἀτρεκέως ἢ Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνας.
Ὣς κεῖνος ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶ ἔφασκεν
(Εἰ ἐτεὸν τῶν ἐγὼ μεμνήσκομαι) ἐκ Περσῆος.
Ἔλπομαι ὄχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγαλέων
Ἠὲ σέ. δέρμα γὰ θηρὸς ἀειφανέος ἀγορεύει
Χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
Εἶπ᾽, ἄγε νῦν μοι τῶτον (ἵνα γνώω κατὰ θυμὸν,
Ἥρως, εἴτ᾽ ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ ἄλλως)
Εἰ σύ γ᾽ ἐκεῖνος ὃν ἄμμιν ἀκουόντεσσιν ἔειπεν
Οὐ ἐξ Ἑλίκης Ἀχαιός· ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
Εἰπὲ δ᾽ ὅπως ὅλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,
Ὅππως τ᾽ οὐδρὸν Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
Οὐ μὰ γάρ κε τοσόνδε κατ᾽ Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις,
Ἰμείρων ἰδέειν· ἐπεὶ ὃ μάλα τηλίκα βόσκει,

Quod cum ipſe adeſſet, quidam Argivus interfeciſſet
Feram, ſævum leonem, malum monſtrum agricolis,
Cavum luſtrum habentem in nemore Jovis Nemei.
Neque certo ſcio, utrum ex Argo ſacro
Indidem *natus*, an vero in Tirynthe habitans, aut Mycenis.
Sic ille narrabat: genere autem ipſum eſſe dicebat
(Si recte quidem ego memini) ex Perſeo.
Exiſtimo non alium hoc *efficere* ſuſtinuiſſe Ægialorum, *i. Achivorum*,
Quam te: nam pellis belluæ manifeſte indicat
Opus forte manuum, quæ *pellis* tibi latera tegit.
Dic age nunc mihi, ut animo cognoſcam,
O heros, utrum verum auguror, an vero minus:
Utrum tu ille es, de quo nobis audientibus referebat
Ille ex Helice Achivus, & *an* ego recte te conjecto.
Narra vero quomodo exitialem feram ipſe occidiſti,
Et quomodo in loca irrigua Nemeæ pervenit.
Non enim talem belluam in Græcia invenire poſſis,
Si videre cupias: non enim tam grandes alit,

Αλλ' ἄρκτους τε σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος.
Τῷ κὴ θαυμαίζεσκον ἀκουοντες τότε μῦθον
Οἱ δέ νυ κὴ ψεύδεσθαι ὀδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο,
Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν.
Ὡς εἰπὼν μέσσης ἔκπρωτος κελεύθου
Φυλεὺς, ὄφρα κύσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
Καί ῥά τε ῥίτερον φαμένω κλύοι Ἡρακλῆος·
Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·
Ὦ Αὐγηϊάδη, τὸ μὲ ὄ, τί με πρῶτον ἀνήρου,
Αὐτὸς κὴ μάλα ῥεῖα κατ' ἰθμῖνα ἐνόησας.
Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέξομαί κε τῦδε πελώρου,
Ὅππως ἐκρέανθεν (ἐπεὶ λελίησαι ἀκοῦσαι)
Νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὲ πολέων πρὸ ἐόντων
Ἀργείων οὐδείς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι.
Οἷον δ' ἀθανάτων τιν' ἐΐσκομεν ἀνθρώποις πῆμα
Ἱρῆν μηνίσαντα Φορωνήεσσιν ἐφῆναι.
Πάντας γὲ Πισᾶας ὑπεκλύζων ποταμὸς ὥς,
Λὶς ἄμοτον κερόαϊζε· μάλιστα δ' Βεμβινιάους,

185 Sed urſos *tantum* & ſues, ac perniciosum luporum genus.
Quocirca mirabantur qui illum tunc ſermonem audiebant.
Nonnulli etiam mentiri ipſum viatorem dicebant,
Ut vana lingua gratificaretur præſentibus.
Sic locutus, è media deflexit via
190 Phyleus, ut ambobus ipſis incedentibus ſufficeret:
Et ut facilius Herculem loquentem exaudiret.
Qui ipſum ſequens tali allocutus eſt ſermone:
O fili Augiæ, id de quo me primum interrogaſti,
Tu ipſe valde facile ad amuſſim perpendiſti.
195 Dicam vero tibi ſingula de hoc monſtro
Quomodo peracta ſint (quoniam cupis audire)
Præterquam unde venerit: nam hoc, quamvis multi ſint,
Argivorum nemo tamen queat certo commemorare.
Tantum aliquem Deorum conjicimus hominibus hoc malum,
200 Propter ſacra ſuccenſentem Phoronienſibus, immiſiſſe.
Omnes enim Piſeos inundans ceu fluvius,
Leo aſſidue vaſtabat: maxime vero Bembiniæos,

Qui

Οἳ ἔνδεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
Τὸν μοὶ ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεύς· κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κάμψας ὑγρὸν ἐλαὸν, ποίλιόν τε φαρέτρην,
Ἰῶν ἐμπλείην, νέομαι· ἑτέρῃφι δ' βάκτρον
Εὐπαγές, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφὲς ποτὶ νοιόν,
Εὗμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
Εὑρών, σὺν πυκινῇσιν ὁλοχερὲς ἔσπασα ῥίζης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον ὅπῃ λὶς ἦεν ἵκανον,
Δὴ τότε τόξον ἐλαὸν, τρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
Νευρῇσιν, σφῇσι δ' ἰὸν ἐχέσπορον εἶδαρ ἔδοντα.
Πάντη δ' ὅσσε φέρων, ὁλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι πάρος γ' ἐμὲ κῆνον ἰδέσθαι.
Ἤματος μὲν τὸ μεσηγὺ, καὶ οὐδ' ὅπῃ ἴχνια τοῖο
Φραδμῆσαι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμαῖο πυθέσθαι·
Οὐδέ μιν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις
Φαινόμενον προφέριμον δὲ αὔλακος, ὄντιν' ἐρείνων·
Ἀλλὰ κατ' σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.

Qui prope ipſum habitabant, intolerabilia perferentes.
Hic mihi primum certamen perficere mandavit
Euryſtheus: cupiebat autem ut me interficeret ſæva beſtia.
Ego itaque flexibilem arcum & cavam pharetram cum accepiſſem,
Sagittis plenam, ibam: altera vero manu clavam
Solidam, una cum ſuo cortice; *truncum* ex alto oleaſtro,
Bene magnam; quam ego ſub ſacro Helicone
Inventam una cum denſis radicibus evulſi integram.
Verum ubi ad locum in quo leo erat, perveni,
Tunc arcu accepto ad flexibile cornu applicui
Nervum, & ſagittam exitialem ſtatim impoſui:
Undique oculos circumferens pernicioſum monſtrum ſpeculabam,
Si ipſum aſpicere poſſem priuſquam illud me videret.
Jam diei medium erat, neque uſquam veſtigia illius
Animadvertere poteram, neque rugitum exaudire,
Nec quiſquam hominum boves *cuſtodiens*, aut opus *faciens* aderat,
Apparens in arvis, quem interrogare poſſem:
Sed in ſtabulis pallidus metus quemque continebat.

Οὐ μὲν πρὶν πόδας εἶχον, ὄρ᾽ πανύφυλλον ἐρεύνων
Πρὶν ἰδέειν, ἀλκήν τε μεταυτίκα πρὸς πειρήσαιμι.
Ἦτοι ὁ μὲν σπέος εἰσελθ᾽ ἔσιχεν εἰς ἑὸν,
Βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαῖται
Αὐχμηραὶς πεπάλακτο φόνῳ, χαλεπόν τε πρόσωπον,
Στήθεά τε· γλώσσῃ δὲ πρόσθ᾽ ἑλιχμᾶτο γένειον.
Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην
Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένος ὁππόθ᾽ ἵκοιτο.
Καὶ βάλον ἄορον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς πενεῶνα
Τηὔσιος· ἡ γὰρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
Οὐρύσεν, χλωρῇ δὲ παλίσυτον ἔμπεσε πύῃ.
Αὐτὰρ ὃ κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ᾽ ἐπάειρεν
Θαμβήσας, πάντη δὲ διέδρακμεν ὀφθαλμοῖσι
Σκεπτόμενος, λαμυρὰς δὲ χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας.
Τῷ δ᾽ ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νόσφι πρόσθεν ἀφῆκα,
Ἀφραλέως ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός.
Μεσσηγὺς δ᾽ ἔβαλον σπλήνων, ἔνθι πνεύμονος ἕδρη·
Αὐτὰρ ὃ ὡς ὑπὸ βύρσαν ἐδύσατο πολυώδυνος ἰός,

Non ſane prius pedibus quievi frondoſum montem explorans,
Quam viderem, & vires deinde ſtatim experirer.
Ille quidem in ſpecum ſuum ante veſperum ibat,
Cum voraſſet carnes & cruorem: undique autem jubas
Squalidas fœdaverat cæde, ſævamque faciem,
Et pectus: lingua vero undique circumlingebat barbam.
Ego autem ſub arbuſtis umbroſis occultabam me
In cacumine ſilvoſo, expectans quando veniret.
Et emiſi *ſagittam* in propius accedentis ſiniſtrum ilc
Fruſtra: neque enim ſagitta per carnem penetrabat
Acuta, verum reſiliens in virides herbas cecidit.
At ille caput fulvum à terra ſtatim ſuſtulit,
Obſtupeſcens, & undique circumvolvit oculos,
Obſervans; hiatuque terribiles oſtendit dentes.
Huic ego aliam ſagittam à nervo miſi,
Ægre ferens quod mihi prius in vanum effugiſſet è manu.
In medium vero jeci pectus: ubi ſedes eſt pulmonis.
Sed ne tunc quidem per corium penetravit dolorifica ſagitta,

Sed

Αλλ' ''επεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιον αὖτως.
Τὸ τρίτον αὖ μέλεσκον, ἀσώμῳ. ἐν φρεσὶν ἀϊνῶς,
Αὐερύειν· ὁ δέ μ' εἶδε προιγλιωκόμῳ. ἔασοις
Θὴρ ἄμοτ. μακρὴν ὃ παρ' ἰγνύῃσιν ἔλιξε
Κέρκον· ἄφαρ ὃ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ ἀυχὴν
Θυμῷ ἐνεπλήσθη, πυροὶ δ'' ''εφριξαν ''εθειραι
Σκυζομένῳ· νωτὴ ὃ ῥάχις γένετ' ἠΰτε τόξον,
Πάντοθεν εἱλυσθέντ. ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύ.
Ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἴδεις ''εργων,
Ὄρπηκας κάμπτῃσιν ἐρινεῦ δυκεάτοιο,
Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ,
Τὼ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ''εφυγεν πανύφλοιο. ἐρινὸς
Καμπόμῳ, τηλὲ ὃ μὴ πήδησεν ὑφ' ὁρμῇ·
Ὡς ἐπ' ἐμοὶ λὶς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόα. ἆλτο,
Μαιμώων χροὸς ἆσαι. ἐγὼ δ' ἑτέρῃφι βέλεμνα
Χειρὶ προτεταμένῳ, καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην·
Τῇ δ' ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρυς ὕπερ αὖον ἀείρας,
''Ηλασα κακκεφαλῆς· ἀμφὶ δ' ἄνδιχα τρηχὺ ἔαξα

Sed cecidit ante pedes irrita similiter.
Tertio parabam, graviter animo commotus,
Trahere *arcum*: at ille me vidit circumspectans oculis,
Bellua insatiabilis, longamque circum poplites volvebat
Caudam, ac statim pugnam meditabatur: totum autem collum ipsi
Ira impletum est, & rufæ horruerunt comæ
Irascenti, ac spina dorsi curva facta est sicut arcus,
Cum undique curvaretur ipse circa latera & lumbos:
Ut quum carpentarius multorum operum gnarus,
Ramos inflectit caprifici sectilis,
Calefaciens in igne prius, ut rotæ sint currui, qui ad axem volvitur,
Illius è manu *caprificus* densa cortice elabitur
Cum flectitur, & procul uno exilit impetu:
Sic in me leo sævus è longinquo, toto impetu prosiliit,
Gestiens corpus lædere. Ego autem altera sagittas
Manu prætendebam, & ab humeris duplex vestimentum:
Altera vero clavam aridam supra tempora illius attollens,
Impingebam in caput: in duas vero partes asperam fregi

Ibidem

Αὐτὲ ὅπ λαόσιο καρήατ Θ ἀγελέλαιον
Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· πέσεν δ' ὅγε, τὼ εἰν ἔμ' ἰκέσθαι,
Ὑψόθεν ἐν γαίᾳ· κὴ ὅπ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη,
Νωσάζων κεφαλᾷ· τῷ δὲ γὰ σκότ Θ ὄσσε οἱ ἄμφω
Ἦλθε, βίᾳ σειόμεν τ Θ ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.
Τὸν μὲ ἐγὼν ὀδυνάοντα παραφρονέοντα βαρείας
Νωσάμων Θ, τὼ εἰν αὖθις ὑπάτερθεν ἀμπνοθυνθῶμ,
Αὐχέν Θ ἀρρήκτοιο παρ' ἰνίον ἅλασα τρηχὺς,
Ῥίψας τόξον ἔραζε πολύρραπτόν τε φαρέτριον.
Ἦχον δ' ἐγκρατέως, σιδαρᾶς σιὼ χερσὶ ἐρείσας
Ἐξόπιθεν, μὴ ταρνὸς ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι.
Πρὸς δ' ἔδας πτέρνῃσι πόδας στερεῶς ὑπέζον
Οὐραίους ὄπιθάς· τὼ λοιπῇσί τε μῆρ' ἐφύλασσον,
Μέχρις οἱ ἐκτάνυσα βραχίονας, ὀρθὸν ἀείρας
Ἄπνυστον· ψυχὼ δ' τελώριον ἔλλαβεν ᾍδης.
Καὶ τότε δὴ βέλτιον ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
Θηρὸς τμηνειῶτ Θ ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι·
Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ ἒκ ἔσκε σιδήρῳ

Ibidem in hirsuto capite silvestrem oleam
Belluæ indomitæ: concidit vero ille antequam supervenirem,
Ex alto in terram, & tremulis pedibus constitit,
Nutans capite: nam caligo illi oculos ambos
Invasit, cum cerebrum in ossibus vi concussum esset.
Hunc igitur ego dolore exanimatum gravi
Observans, priusquam iterum ad se rediens respiraret,
Ad invicti colli tendinem percussi prævertens,
Abjecto in terram arcu & sutili pharetra:
Stringebam autem firmiter manibus robustis comprimens
A tergo, ne quid de carne mihi laniaret unguibus.
Inque terram calcaneis pedes fortiter premebam
Postremos, conscendens: & lateribus femora muniebam
Donec illi extendi armos, erectum elevans
Sine respiratione: animam autem ingentem accepit infernus.
Et tunc quidem deliberabam quomodo hirsutam pellem
Belluæ extinctæ à membris traherem:
Difficilem sane illum laborem: neq; enim ferro poterat

Scindi,

Τμητὴ, ὐδὲ λίθῳ, πφρωμμύῳ, ὐδὲ ξύλῳ.
Ἔνθά μοι ἀθανάτων τὶς ὅτι φρεσὶ θῆκε νοῆσαι
Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀναξίζειν ὀνύχεσσι.
Τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα, κὴ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
Ἔρκος ἐναλίτης ταμεσίχροος ὄφρά μοι εἴη.
Οὗτός τοι Νεμέης γένεθ', ὦ φίλε, θηρὸς ὄλεθρος,
Πολλὰ πάρος μήλοισι κὴ ἀνδράσι πήματα θέντος.

275 Scindi, nec lapide, cum experirer, nec ligno.
Ibi deorum aliquis me, admonuit, ut cogitarem
Ipsis pellem leonis scindere unguibus.
His celeriter excoriavi, & membris indui,
Ut munimentum mihi esset in pugnis, in quibus corpora vulnerantur.
280 Hæc fuit, ô amice, Nemeæ belluæ cædes,
Quæ multis cladibus antea pecora & viros affecerat.

ARGU-

ARGUMENTUM
IDYLLII XXVI.

Hoc Idyllion continet brevem narrationem de interitu Penthei, regis Thebani. Eum, cum orgia, id eſt, ſacra Bacchi, nova adhuc & jam primum incipientia prohibere conaretur, à matre & materteris, aliiſque Mænadibus in furorem actis, diſcerptum eſſe ferunt. Tractatur idem argumentum in Bacchis Euripidis fuſius: ubi & diſputationes inter ſenes contra novas ſuperſtitiones, proque illis, graves ac dignæ obſervatione commemorantur. Ovidius eandem fabulam exponit in fine 3. Metamorph. ¶ *Irrepſerunt ea ſacra, paulatim hominum ſuperſtitione approbata & recepta, cumque illis ſæpe gubernatoribus certamina fuerunt. Quomodo corruptelæ & facinorum fœditas eorum ſacrorum Romæ primum deprehenſa & vindicata fuerit, commemoratur à Livio Lib.* ix. *Dec.* 4.

ΛΗΝΑΙ, Ἢ ΒΑΚΧΑΙ,
Εἰδύλλιον κϛ'.

Ἰνὼ, καὶ Αὐτονόα, καὶ μαλοπάρῃος Ἀγαύα,
Τρεῖς διάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον ἀυταὶ ἑοῖσαι·
Καὶ ῥ' ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
Κισσόν τε ζώοντα, καὶ ἀσφόδελον τ' ὑπὲρ γᾶς,
Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμούς,
Τὼς τρεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ.
Ἱερὰ δ' ἐκ κίστας πεπονημένα χερσὶν ἑλοῖσαι,
Εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ὕπὶ βωμῶν,

LENÆ, ſeu BACCHÆ,
IDYLLION XXVI.

INO, & Autonoe, & genis pomicoloribus Agave,
Tres thiaſos in montem, tres ipſæ exiſtentes, ducebant.
Et hæ ſtringentes ſylveſtres frondes hirſutæ quercus,
Et hederam viridem, & aſphodelum humi naſcentem,
In puro (*i. vacuo*) campo extruebant duodecim aras,
Tres Semelæ, & novem Baccho:
Et ſacra è ciſta inſtructa manibus capientes,
Bene precando impoſuerunt in aris ſtructis ex recens decerptis frondibus,

Sicut

Ὡς ἐδίδαχ', ὡς αὐτὸς ἐφυμάρῃ Διόνυσος.
Πενθεὺς δ' ἀλιβάτᾳ πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρη,
Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς, ὄπιχώριον ἔρνος.
Αὐτονόα πρώτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῦσα,
Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχω,
Ἐξαπίνας ὄπιθοι· τὰ δ' ἐχ ὁρῶντι βέβαλοι.
Μαίνετο μοὺ τ' αὐτὰ, μαίνοντο δ' ἄρ' οὐδὲ κὴ ἄλλαι.
Πενθεὺς μὲ φεῦγεν πεφοβημένος· αἱ δ' ἐδίωκον,
Πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνύ' ἀνειρύσασαι.
Πενθεὺς μὲ τόδ' ἔειπε, Τίνος κέχρησθε γυναῖκες;
Αὐτονόα τόδ' ἔειπε, Τάχα γνώσῃ πολὺν ἀχθόσαι.
Μάτηρ μὲ κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῖσα,
Ὅσσον πέρ τοκάδος τελέθῃ μύκημα λεαίνης.
Ἰνὼ δ' αὖτ' ἔρρηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον,
Λαὸς ὅτι ταχέως βᾶσα· κὴ Αὐτονόας ῥυθμὸς οὗτος.
Αἱ δ' ἄλλαι τὰ πολλὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες.
Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
Ἐξ ὄρεος πένθημα, κὴ οὐ Πενθέα, φέρουσαι.

Sicut docuerat, & ſicut ipſe animo diligebat Bacchus.
Pentheus vero ex alta rupe omnia ſpectabat,
Cum ſe in veteri lentiſco abdidiſſet, vernaculo frutice.
Autonoë primum ipſum conſpicata, horribiliter exclamavit:
Et pedibus turbavit orgia inſani Bacchi,
Subito incurrens: hæc enim non aſpiciunt profani.
Furebat ipſa, furebant ſtatim & aliæ.
Pentheus quidem fugiebat territus, at illæ perſequebantur,
Longas veſtes à cingulo ad popliteſ trahentes.
Pentheus quidem hoc dixit: Quid vobis deſit mulieres?
Autonoë hoc dixit: Statim cognoſces priuſquam audias.
Mater quidem immugiit, capite filii ſublato,
Tanto mugitu, quantus eſt fœtæ leænæ mugitus.
Ino avulſit una cum ſcapula grandem humerum,
Pedibus ventrem calcans: & Autonoës idem tenor *erat*.
Reliquæ, quod ſupererat carnium, diſcerpebant mulieres.
Et in urbem Thebanam redierunt, contaminatæ ſanguine omnes,
Ex monte, luctum, non Penthea, reportantes.

Οὐκ ἀλέγω, μηδ' ἄλλος ἀπεχθέμεναι Διονύσῳ
Φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τοῦδ' ἐμόγησεν,
Εἴη δ' εὐναέτης, ἢ κἠ δεκάτῳ ὑπερβαίνοι.
Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, κἠ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι.
Ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχοι αἰετὸς ὕτος.
Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώϊα, δυσεβέων δ' ὅ.
Χαίροι μὲ Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ὑπογυίδα μήκατο λύσας·
Χαίροι δ' εὐειδὴς Σεμέλα, κἠ ἀδελφεαὶ αὐτῆς
Καδμεῖαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωίναις,
Αἳ τόδε ἔργον ἔρεξαν ὀρίναντος Διονύσου,
Οὐκ ἐπιμωμητόν. μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

Non moror, neque alius infenſus eſſe Baccho
Curet, neque ſi quis atrociora hiſce patret,
Sitque vel novem annorum, aut decimum ingreſſus *annum*:
Ipſe vero ſancte agam, & ſancte agentibus placeam.
A Jove honorem ſortitur hæc avis, *i. hoc augurium.*
Piorum liberis bona *eveniunt*, impiorum vero non.
Lætetur Bacchus, quem in Dracano nivoſo
Jupiter ſummus in magno femore poſuit, *à matre* ſolutum.
Lætetur & ſpecioſa Semele, ipſiuſq; ſorores,
Cadmi filiæ à multis celebratæ heroïdibus:
Quæ hoc factum perfecerunt, incitante Baccho,
Non reprehendendum: nemo facta Deorum vituperet.

ARGU-

ARGUMENTUM
IDYLLII XXVII.

Singularis ſuavitas eſt & facilitas hujus Idyllii; ut non à Theocrito, ſed ab alio quopiam authore ſcriptum eſſe videatur: continet autem colloquium inter duos amantes, Daphnidem procum & puellam, cujus nomen non ponitur. Hi poſt oſcula de conjugio diſputant; & tandem cum puella perſuaſa eſſet, faciunt furtivas nuptias. ¶ *Præcipuus igitur in hoc Idyllio locus eſt, antitheſis commodorum & incommodorum conjugii.*

ΟΑΡΙΣΤΥΣ ΔΑΦΝΙΔΟΣ ϗ ΚΟΡΗΣ, Εἰδύλλιον κζ'.

ΔΑΦΝΙΣ, ΚΟΡΗ.

ΤΑΝ πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος·
Μᾶλλον ἔμ' ἦδ' Ἑλένα τ' βωκόλον ὄρνι φιλεῦσα.
Κ. Μὴ καυχῶ σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν·
Δ. Ἦν ϗ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Κ. Τὸ στόμα μοῦ πλυνῶ, ϗ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.
Δ. Πλυνεῖς χείλεα σεῖο; δίδε πάλιν ὄφρα φιλάσω.
Κ. Καλόν σοι δαμάλας φιλέειν, ἐχ ἄζυγα κώεαν.
Δ. Μὴ καυχῶ· πάχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἥβη.

COLLOQUIUM DAPHNIDIS & PUELLÆ, IDYLLION XXVII.

DAPHNIS & PUELLA.

PRudentem Helenam Paris rapuit bubulcus alius:
Magis vero hæc Helena eſt, quæ me bubulcum oſculatur.
Puella. Ne gloriare Satyriſce: inane oſculum eſſe dicunt.
Daph. Eſt etiam in inanibus oſculis dulcis voluptas.
P. Lavo os meum, & oſculum deſpuo.
D. Lavaſne labra tua? da mihi iterum ut oſculer.
P. Decet te vitulas oſculari, non innuptam puellam.
D. Ne ſuperbi: ſtatim tibi tranſibit, ſicut ſomnium, flos ætatis.

Κ. Ἁ ψαφυλὶς ψαφίς ἔσσι, κἠ ὁ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.
Δ. Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοὶ τινὰ μῦθον ἐνίψω.
Κ. Οὐκ ἐθέλω· κἤ μοι μὴ παρήπαφες ἡδεῖ μύθῳ.
Δ. Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς.
Κ. Τίω σαυτᾶς φρένα τέρψον· ἔξιζον ἐξ ἐμέθεν ἀρέσκῃ.
Δ. Φεῦ φεῦ· τᾶς Παφίας χόλον ἄζεο κἠ σύγε κώρα.
Κ. Καιρέτω ἁ Παφία· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη.
Δ. Μὴ λέγε, μὴ βάλλῃ σε, κἠς λίνον ἄλλυτον ἔλθῃς.
Κ. Βαλλέτω ὡς ἐθέλοι· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.
Μὴ ἐπιβάλλῃς τὰν χεῖρα, κἠ εἰσέτι χείλεος ἁμύξω.
Δ. Οὐ φεύγεις τὸ Ἔρωτα, τὸ ἐ φύγε παρθένος ἄλλα.
Κ. Φεύγω ναὶ τὸ Πᾶνα· σὺ δ' ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.
Δ. Δειμαίνω μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ.
Κ. Πολλοί με μνώοντο, νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἔαδε.
Δ. Εἷς κἠ ἐγὼ πολλῶν, μνηστὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω.
Κ. Καὶ τί φίλος ῥέξαιμι; γάμοι πλήθουσιν ἀνίας.
Δ. Οὐκ ὀδυῶμαι, ἐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείαν.
Κ. Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἐὺς τεὸν ἄνδρα δείδειν.

P. Quæ prius uva erat, paſſula eſt: & roſa arida *tamen* non perit.
D. Huc veni ſub oleaſtros, ut tibi aliquid dicam.
P. Non volo: nam & antea me dulci ſermone fefelliſti.
D. Huc *veni* ſub ulmos, ut meam fiſtulam audias.
P. Tuum animum oblecta: nihil quod moleſtum eſt mihi placet.
D. Ah, ah, reverere Veneris iram & tu puella.
P. Valeat Venus, ſaltem Diana ſit mihi propitia.
D. Ne dixeris, ne te feriat, & in laqueum inextricabilem incidas.
P. Feriat ut voluerit: rurſum Diana nobis opituletur.
Ne mihi injicias manum; etiam labrum tibi laniabo.
D. Non effugies amorem, quem non ulla effugit puella.
P. Effugiam per Pana, tu vero jugum ſemper attollis.
D. Meruo, ne te pejori viro jungat, *ſ. Amor.*
P. Multi meas nuptias ambierunt, ſed nullus animo meo placuit.
D. Et ego unus ex multis procus tuus huc venio.
P. Quid autem faciam amice? nuptiæ plenæ ſunt moleſtiarum.
D. Non dolorem, non triſtitiam afferunt nuptiæ, ſed choream.
P. Certe dicunt, mulieres ſuos maritos metuere.

D. Imo

Δ. Μᾶλλον ἀεὶ κρατέουσι τίνα τρομέουσι γυναῖκες;
Κ. Ὠδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης.
Δ. Ἀλλὰ τεὴ βασίλεια μεγιστόκος Ἄρτεμίς ἐστιν.
Κ. Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μή μοι χρόα καλὸν ὀλέσσω.
Δ. Ἦν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἷας.
Κ. Καὶ τί μοι ἔδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἢν ὀπυίσω;
Δ. Πᾶσαν τὴν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νόμον ἕξεις.
Κ. Ὄμνυε, μή μ' λέκτρα, λιπὼν ἀέκουσαν, ἀπέλθῃς.
Δ. Οὔ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα, καὶ ἢν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι.
Κ. Τεύχεις μοι θαλάμους, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;
Δ. Τεύχω σοι θαλάμους, τὰ δὲ πάντα καλὰ νομεύω.
Κ. Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω;
Δ. Αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν ὄνομ' ἀκούσῃ.
Κ. Οὔνομα σὸν λέγε τοῦτο. καὶ ὄνομα πολλάκι τέρπει.
Δ. Δάφνις ἐγώ, Λυκίδας δὲ πατήρ, μήτηρ δὲ Νομαία.
Κ. Ἐξ εὐγενέων· ἀλλ' ἃ σέθεν εἰμὶ χερείων.
Δ. Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα· πατὴρ δέ σοι ἐστὶ Μενάλκας.
Κ. Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἵσταται αὐλίς.

D. Imo potius dominantur: quem enim metuunt mulieres?
P. A pariendi doloribus mihi metuo: grave vulnus eſt Lucinæ.
D. Verum regina tua Diana obſtetricatrix eſt.
P. Sed parere horreo, ne mihi & pulcra forma pereat.
D. Si vero pepereris caros liberos, videbis filios novam lucem.
P. Sed quam mihi dotem affers nuptiis dignam, ſi annuero?
D. Univerſum gregem, omnia nemora & paſcua habebis.
P. Jura igitur, ne poſt concubitum abeas, me invitam relinquens.
D. Non per ipſum Pana, etiamſi velis abigere.
P. Extrues mihi thalamos; extrues & domum. & ſtabula?
D. Extruam tibi thalamos, *hos* pulcros ovium greges paſco.
P. Patri ſeni quemnam, quem ſermonem dicam?
D. Probabit connubium tuum, ubi meum nomen audierit.
P. Dic nomen illud tuum: *nam* & nomen ſæpe delectat.
D. Daphnis ego ſum, Lycidas vero mihi pater *eſt*, mater Nomæa.
P. Ex bene natis *ortus* es: ſed non ſum te ignobilior.
D. Neque ſumme *es* honorata: pater enim tibi eſt Menalcas.
P. Oſtende mihi tuum nemus, ubi tuum eſt ſtabulum.

D. Veni,

Δ. Δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.
Κ. Αἶγες ἐμαὶ βόσκεσθε· τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω.
Δ. Ταῦροι καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω.
Κ. Τί ῥέζεις σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἅψαο μαζῶν;
Δ. Μᾶλα τὰ πρωΐτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω.
Κ. Ναρκῶ ναὶ τὸν Πᾶνα· τέλῳ πάλιν ἕξελε χεῖρα.
Δ. Θάρσει κῶρα φίλα· τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλά.
Κ. Βάλλεις εἰς ἀμάρεαν με, καὶ εἵματα καλὰ μιαίνεις.
Δ. Αλλ' ὑπὸ σὺς πέπλυς ἁπαλὸν νάκος. ἴδε βάλλω.
Κ. Φεῦ φεῦ, καὶ πὰν μίτραν ἀπέσχισες. ἐς τίδ' ἔλυσας;
Δ. Τᾷ Παφίᾳ πρωΐτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.
Κ. Μίμνε πάλαν. τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἦχον ἀκούω.
Δ. Αλλήλας λαλέοντι περὶ γάμων αἱ κυπάρισσοι.
Κ. Τὼμπέχρυσον ποίησας ἐμὸν ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.
Δ. Αλλίω ἀμπεχόνιον τᾶς σᾶς τοι μείζονα δωσῶ.
Κ. Φήις μοι πάντα δόμεν, τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἄλα δοίης.
Δ. Αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ πὰν ψυχὰν ἐμβάλλειν.
Κ. Ἄρτεμι μὴ νεμέσα· σὺ ἐρημάς, οὐκέτι πιστή.

45 *D.* Veni, vide ut florent meæ proceræ cupreſſi.
P. Capellæ meæ paſcimini, *dum* bubulci opera viſo.
D. Tauri bene paſcimini, dum nemora virgini oſtendo.
P. Quid facis Satyriſce? quid mamillas intus tetigiſti?
D. Mala tua primum hæc floreſcentia cognoſcam.
50 *P.* Stupeo per Pana, manum tuam rurſum extrahe.
D. Confide chara puella: quid tremis? ut valde timida.
P. Conjicis me in ſordes, & veſtes pulcras contaminas.
D. At pellem mollem veſtibus tuis ecce ſubſterno.
P. Hei, hei, & mitram amoviſti. Quare vero ſolviſti?
55 *D.* Veneri primum hoc ego donum offero.
P. Expecta miſer. Forte aliquis ſupervenit: ſtrepitum audio.
D. Inter ſe colloquuntur de nuptiis tuis cupreſſi.
P. Amiculum mihi lacerum feciſti, ſumque jam nuda.
D. Aliud amiculum tuo majus tibi dabo.
60 *P.* Ais te mihi omnia daturum: forte poſtea ne ſalem *quidem* dederis.
D. Utinam poſſem ipſam etiam animam tibi immittere.
P. O Diana, ne ſuccenſe: tua *illa* ſolitaria non amplius *tibi* fidelis eſt.

D. Faciam

Δ. Ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι, καὶ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ.
Κ. Παρθένος ἐνδα βέβηκα, γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφέρψω.
Δ. Ἀλλὰ γυνὴ μήτηρ, τεκέων τροφὸς, οὐκέτι κώρα. 65
Ὡς οἱ μὲν χλοεροῖσιν ἰαμνόμενοι μελέεσσιν,
Ἀλλήλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο φώριος εὐνή.
Καὶ μὲν, ἀνεγρομένη, διέσιχε μᾶλα νομεύειν,
Ὄμμασιν αἰδομένη, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη·
Ὃς δ' ὅτε ταυρείας ἀγέλας, κεκαρημένος εὐνᾶς. 70

D. Faciam vitulam Amori, & bovem ipſi Veneri.
P. Virgo huc veni, mulier vero domum redibo.
65 D. Imo mulier mater, liberorum nutrix, non amplius puella.
Sic illi florentibus oblectati membris,
Inter ſe blande ſuſurrabant: Conſurgit furtivum cubile.
Ipſaque cum ſurrexiſſet, ibat ad oves paſcendas,
Oculis pudore ſuffuſis; cor autem illi intus geſtiebat:
70 Ille autem ad armenta boum, concubitu lætus, *ſ. abibat.*

ARGU-

ARGUMENTUM
Idyllii XXVIII.

Theocritus ad amicum Niciam, medicum Mileſium, quem ante aliquot Idylliis celebravit, profecturus, uxori ejus Theugenidi, laborioſæ matrifamilias, adfert pro munere hoſpitali colum eburneam. Cui adjungit hoc carmen, quo colum modeſte commendat, & matronæ induſtriam virtutemque celebrat. Eſt igitur argumentum hujus Idyllii οἰκονομικὸν *atque* ἠθικὸν, *& tamen eruditum ac ſuave. Genus carminis eſt choriambicum pentametrum, ſicut illud apud Catullum,*

Alphene immemor atque unanimis falſe ſodalibus, *&c.*
Nec facta impia fallacum hominum cœlicolis placent.

Primam ſedem ſpondæus regulariter occupat; ſecundam choriambus, qui ex prima longa, mediis duabus brevibus, & ultima rurſum longa, conſtat: tertiam & quartam, idem pes obtinet: quinto loco iambus eſt, nam ultima ſyllaba libera cenſetur.

ΗΛΑΚΑΤΑ,
Εἰδύλλιον κή.

Γλαυκᾶς ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα δῶρον Ἀθαναίας,
Γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσσι σὸς ἐπήβολος·
Θαρσεῦσ' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν,
Ὅππα Κύπριδος ἰερὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἁπαλῷ.
Τῆδε γὰρ πλόον εὐάνεμον ἀτεύμεθα παὶ Διός,
Ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν καὶ φιλήσομαι
Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν.
Καί σε τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημένᾳν,

COLUS,
Idyllion XXVIII.

O Colus, amica lanificii, donum glaucæ Minervæ,
Matronarum mens, quæ domum augent, tui eſt compos:
Sequere nos confidenter in illuſtrem urbem Nilei,
Ubi Veneris delubrum viride in arundinero tenero.
Eo enim navigationem proſperam petimus à Jove,
Ut hoſpitem meum oblectem videns, & viciſſim oblecter,
Niciam, Gratiarum ſuave loquentium ſacram ſtirpem:
Teque ex elaborato ebore factam

Munus

Δῶρον Νικέας εἰς ἀλόχω χέρρας ὀπάσομεν.
Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσᾳς ἀνδρείοις πέπλοις,
Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
Δὶς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακὰς ἐν βοτάνᾳ πόκους
Πέξαιντ' αὐτοετεί, Θευγενὶδᾳ γ' εἵνεκ' εὐσφύρῳ.
Οὕτως ἀνυσιέργός φιλέᾳ δ' ἔσσα σαόφρονες.
Οὐ γὰρ εἰς ἀπρωὼς ἐς ἀεργὼς μὲν ἐβαλλόμαν
Ὀππάσαι σὲ δόμως, ἀμετέρας εὖσαν ἀπὸ χθονός.
Καὶ γάρ σοι πατρὶς ἦν ὥξ Εφύρας κλίσε ποτ' Αρχίας,
Νάσῳ Τεινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νῦν μὲν οἶκον ἔχισ' ἀνέρος ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ
Ανθρώποισι νόσων φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν,
Οἰκήσᾳς κὴν Μίλατον ἐραται ἐν Ἰαόνων·
Ὡς εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότησιν πέλῃ,
Καὶ οἱ μνᾶσιν ἀεὶ τῶ φιλαοιδῶ παρέχῃς ξένω.
Κεῖνο γάρ τις ἐρείτω, ποτιδὼν σ', Ἦ μεγάλα χάρις
Δώρῳ ξυὼ ὀλίγῳ· πάντα γὰ τιμῶντα τὰ πὰρ φίλων.

Munus in conjugis Niciæ manus præbebimus.
Cum ea multa opera perficies, ad viriles veſtes *pertinentia:*
Multa & ad braccas quas mulieres gerunt, aquatiles.
Bis enim matres agnorum, mollem in paſcuis lanam
Tondentur eodem anno, propter Theugenidem pulchris talis.
Adeo illa operoſa eſt, amatque ea quæ amant *matronæ* ſapientes.
Neque enim in ignavam aut otioſam decrevi
Te dare domum, exiſtentem ex noſtra terra.
Nam tibi patria eſt ea, quam condidit olim Archias Ephyræus,
Inſulæ Trinacriæ pinguem præſtantium virorum urbem.
Nunc ſane domum tenens viri, qui multa novit ſalutaria
Remedia ad arcendos ab hominibus triſtes morbos,
Habitabis in Mileto amabili inter Ionas;
Ut pulchram colum habens Theugenis ſit inter populares,
Et illi memoriam hoſpitis carminum amantis ſemper renoves.
Hoc enim quiſpiam dicat, te aſpiciens, Certe magna gratia
Exiguo muneri adeſt: omnia honorem merentur quæ *veniunt* ab amicis.

ARGUMENTUM
IDYLLII XXIX.

Querela & expoſtulatio cum amico, propter inconſtantiam in amore; qua nihil crebrius neque vulgarius eſt in communi vita. Πολυφιλία, *id eſt, ſubinde mutare amicos, veteres faſtidire & novos amplecti, id olim perinde probroſum atque infame habebatur, ut ſi qua mulier ſubinde alios atque alios viros admitteret. Hoc vitium & hic amico ſuo Theocritus exprobrat, atque in fine concludit, eum qui bene audire apud homines honeſtos velit, non levem neque inconſtantem in colendis amicitiis eſſe oportere. Genus carminis eſt Dactylicum Pentametrum: prima tamen ſede etiam aliquando Trochæus eſt.*

ΓΑΙΔΙΚΑ,
Εἰδύλλιον κθ'.

Οἶνος. ὦ φίλε παῖ λέγεται κὠ ἀλάθεα·
Κἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεν ἐκεῖ.
Κἠγὼ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κάτ' ἐν μυχῷ·
Οὐχ' ὅλως φιλέῃν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας·
Γινώσκω. τὸ γὰρ ἥμισυ τᾶς ζωΐας ἔχω,
Ζᾷ τᾶν σὰν ἰδίαν, τὸ δ' λοιπὸν ἀπώλετο.
Χὤταν μὲν σὺ θέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
Ἀμέρᾳν· ὄκκα δ' ἐθέλῃς τύ, μάλ' ἐν σκότῳ.
Πῶς ταῦθ' ἅρμοσα, τὺ φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν;

AMORES,
IDYLLION XXIX.

VInum, ô care puer dicitur, & Veritas:
Et nos ebrios oportet veraces eſſe.
Egoque ea dicam quæ in receſſu pectoris condita ſunt.
Non integro me pectore voluiſti amare:
Intelligo. Nam hoc dimidium vitæ *quod* habeo,
Vivit ex tua forma; reliquum interiit.
Et ſi tu voles, diis immortalibus ſimilem agam
Vitam: ſin minus velis, valde in tenebris.
Quomodo hæc congruunt, amantem moleſtia afficere?

10 At

Αλλ' εἴ μοι τὶ πίθοιο, νέῳ προγενεστέρῳ,
Τῷ κ' λαΐον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις,
Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρίῳ,
Ὅππη μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἑρπετόν.
Νῦν δὲ τῶδε μὲ ἄματθ' ἄλλον ἔχῃς κλάδον,
Ἄλλον δ' αὖριον· ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον ματῆς.
Καὶ μὴν σοὶ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέδος αἰνέσαι,
Τῶδ' ὀΐδυς πλέον ἢ τελέτης ἐγένου φίλθ'.
Τὸν πρῶτον δὲ φιλεῦντα, τριταῖον ἐθήκαο.
Ανδρῶν τ' ὑπερφιάλων δοκέῃς πνέῃν.
Φίλῃ δ', ὥς κε ζώῃς, τ' ὅμοιον ἔχειν ἀεί.
Αἰ γὰρ ὧδε ποῇς, ἀγαθὸς μὲ ἀκούσεαι
Ἐξ ἀστῶν· ὁ δέ τοι ἔρος ὐ χαλεπῶς ἔχοι·
Ὅς ἀνδρῶν φρένας ὐμαρέως ὑπεδάμνατο,
Κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέα.
Αλλὰ πέριξ ἀπαλῶ σώματός σε πεδέρχομαι.

10 At si mihi obtemperes, juvenis ſeniori,
Tunc & tibi melius quum ſit, me laudaris:
Fac nidum unum una in arbore:
Quo nullum accedat ſævum reptile:
Nunc vero hodie alium tenes ramum,
15 Cras alium, alium poſt alium requiris:
Et quidem aliquis faciem tuam pulchram aſpiciens laudaverit:
Hujus ſtatim amicus factus es pluſquam triennis:
Primum vero amantem tertio loco poſuiſti.
Hominum ſuperborum *more* videris ſpirare.
20 Ut vero vivas, ama conſimilem ſemper habere.
Si ſic feceris, bene audies.
Apud cives, & amor tibi iſte non gravis erit;
Qui virorum mentes facile ſuperat,
Et me ex ferreo mollem fecit.
25 Verum circa tenerum os te amplector.

ARGUMENTUM
IDYLLII XXX.

Genus carminis hujus Idyllii eſt Anacreontion, vocaturque dimidium Iambicum: ſunt enim diametra Iambica Catalectica, id eſt, quibus in fine una ſyllaba deeſt. Recipiunt ubique Iambum, prima tamen & ſecunda ſede aliquando ſpondeum. Eſt autem, ſicut in aliis, ita hic quoque, Poëtica imaguncula. Aper interfector Adonidis juſſu Veneris ab Amoribus captus adducitur, qui à Venere graviter increpatus, reſpondet, Se amore Adonidis incenſum, cum femur ipſius nudum oſculari vellet, incendio amoris victum, infelici caſu altius impreſſiſſe dentem. Offert igitur ſe, cum peccaverit, ad perferendum quodvis ſupplicium, etiam ſi vivus cremandus ſit: præcipue dentes, ut qui cædis inſtrumentum fuerint, pœnæ devovet. Venus commiſeratione mota, ut ipſa amoris non ignara, ignoſcit illi, & vincula laxari denique jubet. Sequitur tamen ille deinde Veneris chorum, ut captivus. ¶ Hac imagine fortaſſe ſignificare Poëta voluit: Venerem non tantum in homines, verum etiam in feras beſtias imperium obtinere. Etſi in fine cum dentes amatorios exurit aper, hoc videtur indicare voluiſſe, has flammas ſine ordine vagantes, recta ratione refrænandas ac coërcendas eſſe.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ,
Εἰδύλλιον λ'.

Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
Ὠχρὰν τε τὴν παρειάν,
Ἄγξν τ' ὠὴ πρὸς αὐτὼ
Ἔταξε τὰς Ἐρωτας.
Οἱ δ' ὑθέως πτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τ' ὠὴ ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε κἀπέδησαν.

IN MORTUUM ADONIDEM,
IDYLLION XXX.

ADonidem Cytherea
Ut vidit jam mortuum,
Horridam comam habentem,
Et palſidas genas,
Ducere ad ſe aprum
Juſſit Amores.
Illi vero ſtatim ut volucres
Per omnem currentes ſylvam,
Triſtem aprum invenerunt,
Ligaveruntque & alligaverunt.

Et

Χὠ μὲν, βρόχῳ καδάψας,
Ἕσυρεν αἰχμάλωτον·
Ὁ δ', ὄξοπιθ' ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖα τόξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δηλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα,
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἵψῳ;
Σύ μου τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
Ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε·
Ὀμνυμί σοι Κυθήρη,
Αὐτλῶ σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μου τὰ δεσμὰ,
Καὶ τώσδε τὼς κυναγώς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σου
Οὐκ ἤθελον παταξαι·
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον·

Et unus fune innectens
Trahebat captivum:
Alter à tergo agens
Percutiebat arcu.
Fera incedebat miſerabiliter:
Metuebat enim Venerem.
Huic vero dixit Venus:
Omnium ferarum peſſime,
Tune iſtud femur læſiſti?
Tun' meum virum perculſiſti?
Fera autem ſic dixit:
Juro tibi Venus
Per ipſam te, & virum,
Et iſta mea vincula,
Et hoſce venatores,
Tuum formoſum virum
Non volebam ferire,
Sed velut ſimulacrum aſpexi:

Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνὸν τ' εἶχε μηρὸν,
Ἐμαινόμην φιλᾶσαι,
Καὶ μοὐ κατεύναζε.
Τέτους λαβοῦσα Κύπρις,
Τέτυς κόλαζε, τέμνε.
Τί γὰρ φέρω σοὶ μαστὼς
Ἐρωτικὼς ὀδόντας;
Εἰ δ' ἐχά σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμοῦ τὰ χείλη.
Τὸν δ' ἤλεησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι
Τὰ δεσμά οἱ πιλῦσαι.
Ἐκ τῶ δ' ἐπικλάδει,
Καὶ ὕλαν ἐκ ἔβαινε.
Καὶ τᾷ πυρὶ προσελθὼν
Ἔκαιε τὼς Ἔρωτας.

Et non ferens *amoris* incendium,
Femur quod illi nudum erat,
Inſano furore oſculari cupiebam:
Idque mihi nocuit.
Hos igitur accipiens *dentes*, ô Venus;
Hos puni, excide.
Quid enim gero ſupervacaneos
Amatorios dentes?
Et hoc ſi minus tibi ſufficit,
Etiam iſthæc mea labra.
Hujus autem miſerta eſt Venus:
Et dixit Amoribus,
Ut vincula illi ſolverent.
Ex eo tempore *Venerem* ſequebatur,
Neque in ſylvam rediit:
Et accedens ad ignem,
Exuſſit amores.

ΘΕΟ-

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ
Επιγράμματα.

α'.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα, ἃ ἡ καταπυκνοῖ ἐκείνα
Ἑρπυλλοῖ κρῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι·
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὸν Πύθιε Παιᾶν·
Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τῶτό τοι ἀγλαΐσε.
Βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τεύχοι ὅτοι ὁ μαλὸς,
Τερμίνθω τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

ΑΛΛΟ. β'.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγι μελίσδων
Βωκολικὰς ὕμνους, ἄνθετο Πανὶ τάδε·
Τὰς τριοδοὺς δόναξ, τὸ λαγωβόλον, ὄξυ ἄκοντα,
Νεβρίδα, τ' πήραν ᾇ ποκ' ἐμαλοφόρει.

THEOCRITI
SYRACUSII
EPIGRAMMATA.

I.

ROſæ illæ roſcidæ, & denſum illud Serpyllum dicatum eſt Heliconiadibus [Muſis:]
At nigra folia habentes lauri, tibi, ô Pythie Apollo:
Delphica enim petra his te ornavit.
Aram autem cruentabit cornutus hircus iſte villoſus,
Terebinthi comedens ultimum ramum.

ALIUD. 2.

Daphnis ille candidus, ille qui pulchrâ fiſtula modulabatur
Bucolicos hymnos, hæc dicavit Pani:
Tres tibias, pedum, acutum jaculum,
Pellem cervinam, & peram qua olim poma ferebat.

ALIUD.

ΑΛΛΟ. γ'.

Εὕδεις φυλλιστρῶτι πέδῳ Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
Αμπαύων· σὰ λίκνες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.
Αγρεύσ δέ τυ Παὶν, καὶ ὁ τ' κροκόεντα Γερίπος
Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καλὰ πλόμυθ.,
Ἄντρον ἔσω στείχοντες ὁμόρροθοι. ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
Φεῦγε μεθεὶς ὕπνε κῶμα καταγόμμυον.

ΑΛΛΟ. δ'.

Τλώαν τὰν λαύραν τᾶς αἱ δρύες αἰπόλε κάμψας,
Σύκινον εὑρήσς ἀρτιγλυφὲς ξόανον,
Τερισκελές, ὠτόφλοιον, ἀνέατον· ἀλλὰ φάλητι
Παιδοτόνῳ δυνατὸν Κύπριδ. ἔργα τελεῖν.
Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδέδρομε· αἰέναον δ'
Ῥεῖθρον ἀπὸ πλακάδων πάντοσε τηλεθάς
Δάφνας καὶ μύρτοισι καὶ εὐώδς κυπαρίσσῳ·
Ἔνθα τέρεξ κέχυται βοτρυόπας ἕλικι
Ἀμπελ. εἰαρινοὶ δ' λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
Κόσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·

ALIUD. 3.

Dormis in ſolo foliis conſtrato, ô Daphni, corpus defeſſum
Quieti dans: at furculæ nuper compactæ [ſunt] in montibus.
Venatur te Pan, & Priapus qui croceam
Hederam pulchro capiti circumligaram habet,
Antrum ingredientes unanimes. Verum tu fuge,
Fuge (inquam) deſerens ſomni ſoporem nutantem.

ALIUD. 4.

Per illum vicum, ubi quercus [ſunt] ô caprarie, deflectens,
Ficulneam invenies recens ſculptam ſtatuam,
Tripedem, cum ipſo cortice, ſine auribus: ſed Priapo
Generatori poſſibile [eſt] Veneris opera perficere.
Ædes autem ſacra pulchre circumcurrit, & perenne
Fluentum è ſaxis undique viret
Lauris & myrtis, & odorata cupreſſo;
Ubi circumcirca diffuſa eſt racemoſa cum capreolis
Vitis: vernæ autem ſtridulis cantibus
Merulæ modulantur varie ſonora carmina:

Flavæ

Ξανθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχοῦσι,
Μέλποντ' ἐρόμενον τὸν μελίγηρυν ὄπα.
Ἔζεο δὴ τύνει, καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ
Εὖχε' ἐπ' ἐργασίαις τὰς Δάφνιδός με φόβους
Κἀνθὺς ὑποῤῥέξειν κίμαρον καλόν. εἰ δ' ἀνανεύσῃ,
Τῶνδε τυχὼν ἐθέλω τρισσὰ δύω τελέσαι.
Ῥέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα τ' ἴκω
Σακίταν· αἴσι δ' εὐμενέως ὁ θεός.

ΑΛΛΟ. ε'.

Λῆς ποτὶ τὰν νυμφᾶν διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
Ἀδύ τι μοι; κἠγὼν τακτὸν ἀειράμενος.
Ἀρξοῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βουκόλος ἄμμιγα θελξεῖ
Δάφνις, κηρωθέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
Εἰσὼ δὲ στάντες λασίας δρυὸς ἄντρα ὄπιθεν,
Πᾶνα τ' αἰγιβάταν ὀρφανίσωμεν ὕπνω.

ΑΛΛΟ. ς'.

Αἰαῖ δείλαιε τὺ Θύρσι, τί τὸ πλέον εἰ καταταξεῖς
Δάκρυσι διγλαύκως ὤπας ὀδυρόμενος;

Flavæ luſciniæ ſibilis ex adverſo canunt,
Cantantes gutture ſuaviſſimum ſonum.
Sede igitur illic, & amabilem Priapum
Precare ut ego poſſim renuntiare Daphnidis amoribus:
Et mox ſacrificaturum me *dic* pulchrum caprum: at ſi abnuerit,
Hoc adeptus volo tres oſtias offerre.
Sacrificabo enim juvencam, hirſutum hircum, agnum quem habeo
Stabularium: audiat autem benevole Deus.

ALIUD. 5.

Viſne, per nymphas, duplicibus tibiis cantare
Suave aliquid mihi? & ego pectidem ſumens
Incipiam aliquid ſonare: bubulcus autem ſimul oblectabit
Daphnis, cera compacto ſpiritu [i. fiſtula] modulans.
Stantes vero prope hirſutam quercum poſt antrum,
Pana caprarium privaverimus ſomno.

ALIUD. 6.

Ah miſer tu Thyrſi! quid proderit ſi contabefacias
Lacrymis geminos oculos lugendo?

Abiit

Οἴχεται ἁ χίμαιρος τὸ καλὸν τέκνον, οἴχεῖ' ἐς ᾍδαν·
Τᾶγὼς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπάξε λύκος·
Αἱ δ' κυνες κλαίγεωντι· τί τὸ ὤλεον, ἀνίκα τιμὰς
Ὅσιον ἁδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;

Εις ΑΓΑΛΜΑ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζ'.

Ἦλθε κἀς Μίλητον ὁ τῶ Παιήονος υἱός,
Ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνεστόμενος·
Νικίᾳ· ὅς μιν ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ θύεσσιν ἱκνεῖται,
Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψαι ἄγαλμα κέδρου,
Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑπάσας
Μισθόν· ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΟΡΘΩΝΟΣ. η'.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίζει Ὄρθων,
Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις.
Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ γὰρ πολλᾶς
Πατρίδος ὀθνείῳ χεῖμαι ἐφεσσάμενος.

ΑΛΛΟ. θ'.

Ἀνθρωπε, ζωῆς φείδεο, μηδὲ παρ' ὥριον
Ναυτίλος ἴθι· ὡς ὁ πολὺς ἀνδρὶ βίος.

Abiit capella, præclara ſoboles, abiit ad inferos.
Nam durus ungulis [eam] comprehendit lupus:
Canes vero clamant: quid prodeſt, quum illius
Nec os [quidem] neque cinis relictus ſit abeuntis?

In STATUAM ÆSCULAPII 7.

Venit & Miletum Pæonis filius,
Cum viro ſanatore morborum converſaturus
Nicia: qui ipſum quotidie ſemper ſacrificiis adiit,
Et iſtud ex odorata ſculpſit [ei] ſimulacrum cedro,
Ectioni propter ſcitam manum magnum pollicitus
Præmium: ille vero ad opus omne ſuum contulit artificium.

EPITAPHIUM ORTHONIS 8.

Hoſpes, Syracuſanus vir Orthon hoc tibi præcipit,
Hyberna nocte ebrius ne iter facias.
Nam ego talem habeo interitum: & pro magna
Patria [mea] peregrina [terra] jaceo coopertus.

ALIUD. 9.

O homo, vitæ parce, neque præter anni tempus
Nauta ſis: quia non eſt magna homini vita.

Εις ΑΓΑΛΜΑ ΜΟΥΣΩΝ. ι'.

Ὑμῖν τῦτο, θεαὶ, κεχαρισμένον εἰνέα πάσας
Τᾦγαλμα Ξενοκλῆς ἤγειρε τὸ μαρμαρέον,
Μᾶσικός· ἀχ ἕτερως τὶς ἐρεῖ· σοφίη δ' ὅτι τῆδε
Αἶνον ἔχων, Μᾶσέων ἐκ ὀπιλανθάνεθ'.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ
τῦ φυσιογνώμονος. ια'.

Εὐσθενέος τὸ μνᾶμα· φυσιγνώμων ὁ σοφισὴς,
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμῦ κὴ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ὅτι ξείνης ξένον ὄντα·
Χὑμνοθέτης ἀυτοῖς δ' αμμορίως φίλος ἦν.
Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθνηως ὁ σοφισὴς,
Καί περ ἄκμης ἐὼν· εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

Εις ΤΡΙΠΟΔΑ ΤΩ ΔΙΟΝΥΣΩ,
ὑπὸ Δημοτέλες. ιβ'.

Δαμοτέλης ὁ χορηγὸς, ὁ τ' τρίποδ' ὦ Διόνυσε,
Καί σε τ' ἤδισον θεῶν μακάρων ἀνέθεις,
Μέτριος ἰὼν ἐν πᾶσι· χορῷ δ' ἐκτήσατο νίκαν
Ανδρῶν, κὴ τὸ καλὸν κὴ τὸ πρεπόμενον ὁρῶν.

In SIMULACRUM MUSARUM. 10.
Vobis hoc, ô deæ, gratum novem omnibus
Simulacrum Xenocles erexit marmoreum,
Muſicus: non aliter quiſpiam dicet: & propter hanc ſcientiam
Laudem habens, Muſarum non obliviſcitur.

EPITAPHIUM EUSTHENIS *phyſiognomonis.* 11.
Euſthenis hoc [eſt] monumentum: phyſiognomon [eſt] philoſophus,
Peritus ex oculo mentem etiam cognoſcere.
Honeſte ipſum ſepelierunt ſocii in peregrina [terra] peregrinum exiſtentem:
Et poëta ipſis mire gratus erat.
Omnia quæ par eſt habet mortuus philoſophus,
Quamvis nihil virium habens: habuit ergo qui curam ſui gererent.

In TRIPODEM BACCHO *dedicatum nomine Demotelis.* 12.
Demoteles choragus, qui tripodem, ô Bacche,
Et te jucundiſſimum deorum beatorum conſecravit,
Moderatus erat in omnibus: in chorea vero obtinuit victoriam
Virorum, & quod pulchrum & quod decens [eſt] videns.

In

Εις ΑΓΑΛΜΑ τ̃ ὐρανίας Αφροδίτης. ιγ'.

Ἡ Κύπρις ὐ πάνδημ Θ· ἱλάσκεο τ̃ θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας
Οἴκῳ ἐν Αμφικλέους, ᾧ ϗ τέκνα ϗ βίον εἶχε
Ξυνὸν· ἀεὶ δέ σφιν λώιον εἰς ἔτ Θ. ἰῶ
Εκ σέθεν ἀρχομένοις, ὦ πότνια· κηδόμενοι γ δ
Αθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχυσι βροτοί.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ. ιδ'.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες, ἐν ἀλινιάᾳ ᾗ ϗ αὐτὸς
Εὐρύμεδον τύμβ τ̃δε θανὼν ἔτυχες.
Σοὶ μ̀ ἕδρα θείοισι μεῖ' ἀνδράσι τ ᾗ πολίτᾳ
Τιμᾳσεῦντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθ̃.

Εις ΤΟ ΑΥΤΟ. ιε'.

Γνώσομαί εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ ϗ ὁ δειλὸς
Εκ σέθεν ὡσαύτως ἶσον, ὁδοιπόρ', ἔχει.
Χαιρέτω ἔτ Θ. ὁ τύμβ Θ., ἐρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντ Θ.
Κεῖται γ ἱερῆς κρ̃φ Θ. ὑπὲρ κεφαλῆς.

In SIMULACRUM *cæleſtis Veneris.* 13.

Venus iſta non [eſt] vulgaris: propitiam redde deam, vocans [eam]
Cœleſtem, caſſæ donarium Chryſogonæ
In domo Amphiclis, cum quo & liberos, & vitam habuit
Communem: ſemper autem ipſis melius quotannis erat
A te incipientibus, ô veneranda: nam dum curant
Immortales, ipſi plus habent mortales.

EPITAPHIUM EURYMEDONTIS. 14.

Parvulum filium reliquiſti; & tu ipſe etiam in flore ætatis
O Eurymedon hoc ſepulcrum mortuus obtinuiſti.
Tibi quidem ſedes [eſt] inter divinos viros; hunc autem cives
Honorabunt, patris memores utpote boni.

In IDEM, 15.

Cognoſcam ſiquid amplius bonis [viris] tribuas, an etiam improbus
A te, ô viator, itidem æqualem habet [honorem.]
Salveat iſte tumulus, inquies: nam Eurymedontis
Jacet ſacrum levis ſuper caput.

Εις ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ. ις'.

Θᾶσαι τ' ἀνδριάντα τῦτον ὦ ξένε
Σπεδαῖ, κὴ λέγ', ἐπὰν ἐς οἶκον ἔνθῃς,
Ανακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ,
Τῶν πρόσθ' εἴ τι φίλτερον φδοποιῶν.
Περαθεὶς κὴ χῶτι τοῖς νέοισιν ἄδετο,
Ερεῖς ἀτρεκέως ὅλον τ' ἄνδρα.

Εις ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ. ιζ'.

Α τε φωνὰ Δώριος, χώνὴρ ὁ τὰν κωμῳδίαν
Εὑρὼν Επίχαρμος.
Ω Βάκχε, χαλκεόν νιν ἀντ' ἀληθινᾶ
Τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν·
Τὸν Συρακόσαις ἐνίδρυσ' πελωρίᾳ πόλι
Οἷ' ἀνδρὶ πολίτᾳ.
Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων μεμναμένοις
Τελεῖν ὀπίχρεα.
Πολλὰ γὰρ ποτ' αἰν ζωὰν τοῖς πρωτοῖν εἶχε χρήσιμα·
Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΚΛΕΙΤΑΣ, τροφῦ Μηδείας. ιή.

Ὁ μικρὸς τόδ' ἔτυξε τᾷ Θρείσσᾳ

In ANACREONTIS *statuam.* 16.
Contemplare ſtatuam hanc & hoſpes
Diligenter, & dic, quum domum redieris,
Anacreontis ſimulacrum vidi in Teo,
[Excellentis] ſiquid antiquorum poëtarum præſtans fuit.
Addens vero quod juvenibus delectabatur,
Dices vere totum virum.

In EPICHARMUM. 17.
Et vox Dorica [eſt,] & vir qui comœdiam
Invenit [eſt] Epicharmus.
O Bacche, æneum ipſum pro vero
Tibi hic dicarunt:
Quem Syracuſis collocarunt in prægrandi civitate,
Ut virum civem [decet.]
Acervum enim habebat rerum utilium
iis qui memores erant
Rependere mercedem.
Multa enim ad vitam pueros docuit utilia:
Magna gratia illi [habenda eſt.]

EPITAPHIUM CLITAE, *nutricis Medeæ.* 18.
Parvulus iſtud ſtruxit Threiſſæ
Medeæ

Μήδειος τὸ μνᾶμ' ὅπι τᾷ ὁδῷ, κὠπέγραψε Κλείτας.
Ἐξεῖ τ' χαίρην ἡ γυνὰ ἀντὶ τίων
Ὧν τ' κῆρον ἔθρεψ'· ἔτι μιὼ ἔτι χρησίμη καλεῖ.

Εις ΑΡΧΙΛΟΧΟΝ. ιθ'.

Αρχίλοχον τὸ σᾶδι τὸ εἰσιδὲ τ' πάλαι ποιητάν
Τὸν τ' ἰαμβῶν· ἕ τὸ μυρίον κλέος
Διῆλθε κὠπὶ νύκτα τὸ πρὸς ἀῶ.
Ἦ ῥά μιν αἱ Μοῦσαι τὸ ὁ Δάλιος ἠγάπεων Απόλλων,
Ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο καὶ πιδέξιος.
Επεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

Εις ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ, ὃς τὴν Ἡράκλειαν ποιήσαντος. κ'.

Τὸν τοῦ Ζανὸς ὅδ' ὑμῖν υἱὸν ἀνὴρ,
Τὸν λειοντομάχαν, τ' ὀξύχειρα,
Πρῶτος τῶν ἐπάνωνδε μουσοποιῶν
Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὡκ Καμείρου,
Χὥσους ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλους.
Τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σάφ' εἰδῇς)
Ἔστασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας,
Πολλοῖς μησὶν ὕπιθε κἀνιαυτοῖς.

Medeus monumentum in via, & inſcripſit Clitæ.
Habebit gratiam mulier pro eo
Quod puerum nutrivit: adhuc nempe adhuc utilis vocatur.

In ARCHILOCHUM. 19.

Conſiſte, & Archilochum aſpice, veterem poëtam,
Iambographum, cujus celeberrima fama
Permanavit & ad occidentem & ad orientem.
Certe ipſum Muſæ & Delius Apollo amaverunt:
Adeo exactus erat ac dexter
Carminaque componendo, & ad lyram cantando.

In STATUAM PISANDRI, *qui Herculeam carmine ſcripſit.* 20.

Jovis iſte vobis filium vir,
Eum qui cum leone pugnavit, promptum manu,
Primus ſuperiorum poëtarum
Piſander conſcripſit [oriundus] ex Camiro,
Et quotquot laborando confecit, recenſuit labores.
Hunc vero ipſum populus (ut certe ſcias)
Collocavit hic, æneum quum feciſſet,
Multis menſibus poſtea & annis.

In

ΕΙΣ ΙΠΠΩΝΑΚΤΑ. κα'.

Ὁ μισοπτοὺς ἐνθάδ' Ἱππώναξ κῆται.
Εἰ μὲν πονηρός, μὴ ποτέρχεο τᾷ τύμβῳ·
Εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
Θαρσέων καθίζευ· κἢν θέλῃς, ἀπόβλιξον.

Τὰ ΑΥΤΟΥ εἰς τὴν ἑαυτῦ βίβλον. κβ'.

Ἀλλᾶ ὁ Χῖος· ἐγὼ δ' ὁ Θεόκριτος ὁ τάδε γράψας,
Εἷς ἀπὸ τᾶν πολλῶν εἰμὶ Συρακοσίων,
Υἱὸς Πραξαγόρα τε κλειτᾶς τε Φιλίννας·
Μῶσαν δ' ἀθρόαν οὔποτ' ἐφελκυσάμαν.

In HIPPONACTEM. 21.

Poëta hic Hipponax jacet:
Si quidem improbus es, ne accedas sepulchrum:
Sin autem es bonus, & ex probis [natus,]
Confidens sede; &, si volueris, dormi.

EJUSDEM *in suum ipsius librum.* 22.

Alius est [Theocritus] Chius: ego autem Theocritus qui hæc scripsi,
Unus ex plebe sum Syracusana,
Filius Praxagoræ inclytæque Philinæ:
Musam vero alienam nunquam attraxi.

Carmina

Carmina quædam hactenus desiderata, ad finem Παιδικῶν, *sumta ex Notis Is. Casauboni ad Diogenem Laërtium.*

Ἀλλὰ πέριξ μ' ὀμνάθω, ὅτι πέρυσιν ἦδα νεώτερα,
Χὤτι γεραλέοι πέλομες ποὶν ἀποπύσαι,
Καὶ ῥυσοί, νέοτατα γ' ἔχειν παλινάγρετον
Οὐκ ἔσι· τῶ ἔρυγας γὰ ἐπωμαδίας φορᾷ·
Κἄμμες βαρδύτεροι τὰ ποτήμυα συλλαβεῖν.
Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,
Καί μοι τὼ ἁμὺῳ σωτερᾶν ἀδόλως σέθεν,
Ὅπως ἀνίκα τὰν γένυ ἀνδρείαν ἔχῃς,
Αλλάλοισι πελώμεθ' Αχιλλῆοι φίλοι.
Αἰ δ' ταῦτά γε φέρειν ἀνέμβισιν ὄπιτρέπεις,
Εν θυμῷ δ' λέγεις, Τί με δαμόνι' ἐνοχλῇς;
Νῶ μὴ δὴ κἠπὶ τὰ χρύσεα μᾶλ' ἕνεκεν σέθεν
Βάλω, κὴ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον.
Τόκα δ', ὐδὲ καλεῶτε· ἐπ' αὐλείαις θύραις
Περμόλοιμί κε, παυσάμυα· καλεπῶ πόθω.

ΤΕΛΟΣ.

BRITISH
14

INDEX

IN

IDYLLIA THEOCRITI

ET SCHOLIA.

A.

Α ὅτι τὸ α κατά τινας ἐν τῷ ἀδὺ ψιλᾶται. οἱ γὰρ Δωριεῖς τρέποντες τὸ η τὸ δασὺ, εἰς α ψιλούμενον τρέπουσιν, ὑπεξαιρουμένων τῶν ἄρθρων. Ετεροι δὲ λέγουσιν ὅτι εἰ μὲ ἀληθεύουσιν οἵτοι, ψευδεται ὁ Θεόκριτος, πάνυ ἀλιος γράφων, καὶ, Οὐχ ἁμιῶν τ' ἔρωτα, καὶ, —— τί ποθ' ἁδύ. εἰδ. α'. σι. 1.

ἄδαι, ἀντὶ τῦ ἡδῶσαι καὶ ἀκμάζουσαι, ἐν τῷ, —— ἐντὶ γὰρ ἄδαι· γράφεται δὲ τετραχῶς ἐν τοῖς παλαιοῖς τῶν ἀντιγράφων, ἄδαι, αὐαι, ἄζαι, αὐταί. ε'. σι. 109.

ἄδας, τ νέας ἡλικίας. α'. σι. 44.

ἀγαστὸν, ἔκπληξιν ἔχον, ἀφ' τὰ ἐν αὐτῷ γινόμενα. α'. σι. 126.

ἀγγέλλω, καὶ ὅτι ἀμφέρει τὸ ἀγγέλλω καὶ τὸ μιμοῦμαι. μιμοῦμαι γάρ ἐσι, τὸ κλέπτοντα τινὰ δήκνυσιν, ἢ φεύγοντα, ἢ τοιῦτό τι ποιῦντα. ἀγγέλλω δὲ, τὸ ἀφ' ἑαυτῦ ἁμαχομίζω λόγυς πρός τινα· ἔτω ἀμφέρει πάλιν ὁ μιμυτὴς καὶ ὁ ἄγγελος. τὸ ἄγγελος δὲ ἀντὶ τῦ μιμυτὴς ἐν τῷ, πολλάκι πεμψεῖ Αγγελον. ε'. σι. 31.

ἄγκη, τὰ κοῖλα τῶν ὀρῶν. η'. σι. 33.

ἄγρια δένδρη, καὶ ὅτι τῶν ἀγρίων ἐσὶν, ἐλάτη, πεύκη, ἄρκυθος, μηλέα, οἰῖα, καὶ ἀναρύκα, ἣν καλῦσι φελλόδρυα. ε'. σι. 97.

ἀγριέλαιον, κότινον, ᾧ οἱ νικήσαντες σιφανῦνται. δ'. σι. 7.

ἀγριομελιντζάνα, εἶδος λαχάνυ. ι'. σι. 37.

ἀγροιὼ, ὄνομα κύριον· ἢ τὴν ἀγροικικὴν λέγει τὴν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τρεφομένην. γ'. σι. 31.

ἄγρωσις, ἥ τις παρὰ τοῖς γεωργοῖς καλεῖται ἀγρία· ἄλλοι δὲ βοτάνην εἶναι φασὶν πρασοειδῆ, ἣν ἰδιωτικῶς φασὶ κολλητζίδαν. ιγ'. σ. 42.

ἀγχίδυος, ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τῦ πλησίον. β'. σι. 71.

ἀδὺν, καὶ ὅτι ἀμφέρει τῦ συρίζειν, καὶ τῦ αὐλεῖν, καὶ τῶν τοιύτων· τῷ, τὰ μὲ, μέλος ἔχειν μόνον· τὸ δὲ ἄδειν, ἐπὶ λόγυ λέγεται ἐμμελῶς. α'. σι. 3.

ἀδιάντου, βοτάνης τις. ἐστὶ δὲ ὅμοιον τῷ πηγάνῳ, τὰ φύλλα ἔχον μικρότερα καὶ μέλανα, δίχα καυλὸν καὶ ὅτι ἄνθος οὐκ ἔχει, ὑδὲ καρπὸν, ῥίζαν δὲ μόνον ἄχρηστον καὶ λεπτήν. καλεῖται δὲ παρὰ τὸ μὴ δύεσθαι ὕδατι. ιγ'. ϛι. 41.

Ἀδώνιοι κῆποι. καὶ ὅτι εἰώθασιν ἐν τοῖς Ἀδωνίοις πυρὸν καὶ κριθὰς σπείρειν ἔν τισι προαστείοις. καὶ τὰς φυτευθέντας κήπους Ἀδωνίδας προσαγορεύειν. ιζ'. ϛι. 112.

Ἀδωνις, καὶ ὅτι λέγουσι περὶ Ἀδώνιδος, ὅτι καὶ ἀποθανὼν, ἐξ μῆνας ἐποίησεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Ἀφροδίτης, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Περσεφόνης, καὶ κατά τι. γ'. ϛι. 48.

Ἄζα, τὸ καταλειφθὲν ἐν τοῖς ἀγγείοις. ε'. ϛι. 139.

ἀηδὼν, ἀπὸ τοῦ ἀείδειν. ζ'. ϛι. 139.

Ἄθως, ὄρος Θράκης. καὶ ὅτι καλεῖται ὕτως ἀπό τινος Ἄθω γίγαντος. ζ. ϛι. 76.

Αἰγειρος, καὶ ὅτι ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀρσενικῆς, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ θηλυκῆς λαμβάνεται. ζ'. ϛι. 7.

Αἰγίλη, δῆμος τῆς Ἀτλικῆς ἀπό τινος φυλῆς Ἥρωος Αἰγίλου. ἔστι δὲ καὶ Λακωνικὸν χωρίον· τινὲς δὲ ὅτι ἐστὶ καὶ νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Λακωνικῆς ὕτω καλουμένη. ά. ϛι. 147.

αἰγίπυρος, φυτὸν ἀκανθῶδες. φύλλον δὲ ἔχει πλατὺ ὥσπερ φακός. ἔστι δὲ γλαυκίζουσα εἰς ἕλκη φλεγμαίνοντα ἀγαθή. δ'. ϛι. 25.

Αἰγύπλιοι, καὶ ὅτι ἀπατηλὸν τὸ ἔθνος. ιϛ'. ϛι. 48.

Αἴγων, καὶ ὅτι ἀναγέγραπται ὁ Αἴγων νενικηκὼς Ὀλύμπια. δ'. ϛι. 6.

αἰθαλίωνες τέτιγες, παρὰ τὸ αἴθεσθαι ὑπὸ καύματος· ὅταν γάρ ἐστι καῦμα μᾶλλον φθέγγονται. ἢ ἀφὸ τοῦ αἴθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἢ οἱ τῇ θέρμῃ δὲ ἡλίου χαίροντες. ζ'. ϛι. 138.

αἰθαλόεν πέτδυρον, ἀφὸ τοῦ αἴτιον εἶναι αἰθάλης κατά τινας, ἢ ἀπὸ δὲ αἴθεσθαι λίαν. ιγ'. ϛι. 13.

αἴθε, Δωρικὸν, Ἰωνικὸν τὸ εἴθε· ἐστὶ δὲ ἐπίῤῥημα εὐκτικόν. ζ'. ϛι. 86.

αἶκα, καὶ ὅτι τὸ αἶκα ἀντὶ τοῦ εἰκεν ἐστὶ· τὴν γὰρ εἰ διφθογγον τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς εἰς τὴν αι. τὸ δὲ ἐψιλὸν, εἰς α βραχύ. οἷον, εἰκεν αἶκα, ἄρτεμις ἄρταμις. ά. ϛι. 4.

αἱμασιαὶ, παρ' ὅσον πλήρεις αἵματος γίνονται οἱ εἰσερχόμενοι ἐπ' αὐταῖς, ἀφὸ τὸ ἀκανθώδεις αὐτὰς εἶναι. ά. ϛι. 47.

Αἶμος, ὄρος Θράκης ἀπὸ Αἵμου τοῦ Βορέου καὶ Ὠρειθείας. ζ. ϛι. 76.

Αἶνος, πόλεως ὄνομα, ζ'. ϛι. 112.

αἴξ, καὶ ὅτι κοινὸν ὄνομα τὸ αἴξ, ὡς ἔλαφος, ἄνθρωπος, ἵππος, παρὰ ποιηταῖς· καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, τὸ αἶγα λέγουσι. ά. ϛι. 6.

Αἰολεῖς, καὶ ὅτι Ἀχιλλεὺς, καὶ Πήλευς, καὶ βασίλευς βαρυτόνως λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς· ὁμοίως καὶ τὸ Λυκόπευς. καὶ ὅτι ἀφὸ τούτου ἡ τῶν εἰς ὡς γενικὴ παρ' αὐτοῖς προπαροξύνεται Λυκώπεω. ζ'. ϛι. 4.

Αἰολικόν. ὅτι Αἰολικὸν θαῦμα γράφεται ἔν τισι. ἐστὶ δὲ Αἰολικὸν τὸ ἀπατητικόν. αἰολίζω γὰρ τὸ ἀπατῶ. ἢ Αἰολικὸν τὸ Αἰτωλικόν· Αἰολεῖς γὰρ οἱ Αἰτωλοί. ἢ Αἰολικὸν, ποικίλον. τοῦτο γὰρ δύναται τὸ αἰολίζω. καὶ ὅτι οἱ Αἰολεῖς ἐπὶ ἀπάτῃ ἀφβάλλονται. ά. ϛι. 56.

αἰπολικὸν θαῦμα, ἤγουν θαῦμα οἷον ὁ αἰπόλος ἐν θαυμάσῃ ἀφὸ τὸ κάμνω. ά. ϛι. 56.

αἰπόλος, ἀντὶ τοῦ ποιμήν. ϛ. ϛι'. 7.

Αἴσωρος, ποταμὸς ἀφὸ μέσης τῆς πόλεως τῶν Κροτωνιατῶν ῥέων εἰς τὴν θάλασσαν. ἔστι δὲ καὶ ὄρος Σικελίας. δ'. ϛι. 17.

ἀκάνθη, κινάρα. ϛ'. ϛι. 15.

INDEX.

ἀκάνθης χαῖται, οἱ πάπποι. ς'. σι. 16.

ἀκανθιλίδες, ὄρνεα ἃ καὶ ἀκανθίδες. ζ. σι. 141.

ἀκανθὶς, ὄρνεον ποικίλον καὶ λιγυρὸν ἐπ' ἀκανθῶν διατρίβον· καλεῖται δὲ καὶ ποικιλὶς διὰ τὴν χροιάν. ζ. σι. 141.

Ακις, ποταμὸς Σικελίας. ά. σι. 69.

ἀκράτισον, ἀντὶ τοῦ ἄριστον. πάλαι δὲ οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωΐας ἔτι οὔσης, ὀλίγον τινὰ ἥδιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμαὶ ὦσι καὶ μὴ διϋλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. ά. σι. 51.

ἄκτιον Πάνα, τὸ κωμικόν. κατά τινας δὲ τὸ Ἀτλικόν. οἱ δὲ τὸ Ἀπόλλωνα φασὶ τὸ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἱδρυμένον. έ. σι. 14.

ἄκυλον, ὃ τοῦ πρίνου καρπός. έ. σι. 94.

ἀλάβαστρα, σκεύη μύρων δεκτικά. ιζ'. σι. 114.

Αλεὺς, ποταμός τις Σικελίας· καὶ ὅτι ἐλέγετο οὕτω τόπος τις ἐν Κῷ. έ. σι. 123. καὶ ὅτι δῆμος τῆς Κῶ, ἀπό τινος Ἀλέντος οὕτω λεγόμενος, ἢ ἀπὸ Ἀλεντίδος τινὸς βασιλέως. ζ. σι. 1.

ἀλιθίλιν, ματαίαν, ἀλωτρίαν, πεπλανημένην· ἀπὸ τοῦ ἀλῶ τὸ πλανῶ. ις'. σι. 9.

ἀλιόκαυσον, τὸ ὑπὸ ἡλίου κεκαυμένον. ί. σι. 26.

Αλκιμος καὶ Κρότων. ὅτι Αἰακοῦ υἱεῖς. δ'. σι. 32.

ἀλκυόνες, θρηνητικὸν ζῶον παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς νοσεῖον, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν. ζ. σι. 57. καὶ ὅτι ὄρνιθες θαλάσσιαί εἰσιν, ὧν τικτουσῶν φορεῖται ἡ θάλασσα. ζ'. σι. 59.

ἀλκυονίδες ἡμέραι, δεκατέσσαρες ἡμέραι ὅταν γεννᾷ ἀλκυὼν περὶ τὰς χειμερινὰς τροπὰς, ἑπτὰ πρὸ τῆς γεννήσεως, καὶ ἑπτὰ μετὰ τὴν γέννησιν· φασὶ δὲ τότε εὐδιάζειν. ζ'. σι. 57.

Αλκυὼν, θυγάτηρ Αἰόλου καὶ Κανώβης, γαμὴ δὲ Κήυκος. ζ. σι. 57.

ἀλλάπαθα, τὰ κενώματα παρ' Ἀτλικοῖς. β'. σι. 86.

ἄλλεται ὀφθαλμός μου ὁ δεξιός. ὅτι λέγειν εἰώθασιν, ὅτι οἱ ὀφθαλμοί μου ὄψονταί τινα τῶν οἰκείων ἐὰν ἅλλωνται. γ'. σι. 37.

ἀλυσίας ἄντρον, ἀπὸ ποταμοῦ Ἀλυσίου. ζ. σι. 78.

ἀλωὰ, ἄλως, καὶ ἄλως· καὶ ὅτι ἄλως ἀπὸ τοῦ ἁλίζειν ἤγουν σωματοποιεῖν. ζ. σι. 34.

ἀλωὰ, ὅτι δ' σημαίνει, κυρίως μὲν οὐ λέγεται ὁ ἀμπελόφυτος τόπος· λέγεται δὲ ἀλωὰ, καὶ ὁ δενδροφόρος τόπος, καὶ ὁ λαχανοφόρος, καὶ ὅτι ἡ ἄλως λέγεται καὶ ἀλωά. ά. σι. 46.

ἀλωὰς Δημήτηρ καὶ ἀλωὶς, παρὰ τὴν ἀλωάν. ζ'. σι. 155.

ἄμαθος, ἡ κόνις. β'. σι. 27.

ἀμαθύνῃ, ἄμαθον ποιῆσαι. β'. σι. 27.

ἀμάλῃ, καὶ ὅτι σωμήκυνεν ἐν δραχμάτων ἑκατὸν καὶ διακοσίων. ί. σι. 44.

ἀμαλλοδέται, οἱ τὰ θεριζόμενα συνδεσμοῦντες. ί. σι. 44.

ἀμβροσία, ἡ θεῶν τροφή. ζ. σι. 82.

ἄμμιν, ἡμῖν, τροπῇ τοῦ α εἰς η Δωρικῶς, καὶ προσθέσει τοῦ μ Αἰολικῶς, καὶ ἐν ὑπερθέσμῳ τοῦ τόνου. ά. σι. 102.

ἀμνίδες, τὰ μικρὰ προσάτια, οἱονεὶ ἀμνηνά. έ. σι. 3.

ἀμνοφόρους, ἀμνίδας καὶ βρέφη φορούσας. ια'. σι. 41.

ἀμολγεὺς, ἀγγεῖον δεκτικὸν γάλακτος. σι. 87.

ἄμπυκι, περικεφαλαίᾳ, ἀπὸ τοῦ ἀμπέχειν. ά. σι. 33.

Αμύκλαι, πόλις Λακωνική. ί. σι. 35.

INDEX.

ἀμυκλαι, εἶδος ὑποδήματος, ἀπὸ Ἀμυκλαίας τῆς πρῶτον ὑποδήματα εὑρόντος. ί. σι. 35.

ἀμυκλαῖον παιδίον, το ἀπὸ τῶν ἀμυκλῶν. ί. σι. 35.

ἄμυλον, τὸ κοινῶς λεγόμενον κατασατὸν, ὅπερ ἐστὶ τὸ γαλακτῶδες καὶ σίτῳ βεβρεγμένῳ καὶ σεσημμένῳ, καὶ ἀπεπεσμένῳ, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηρανόμενον. δ'. σι. 21.

ἄμυλον, τροφὴ μαλακή. β'. σι. 21.

ἄμυλος, εἶδός τι ἄρτου ἀπὸ τῶν σατνίων πυρῶν γενομένου, ἢ ἄρτος ἄνευ μύλης γενομένης· ἀποξέχοντες γὰρ τὸν πυρὸν ἀποθλίβουσι. δ'. σι. 21.

Ἀμύντας καὶ Χρύσιππος, ἰατροὶ Ῥόδιοι, καὶ ὅτι ἐπιβουλεύοντες ἔτυχον σὺν τῇ Ἀρσινόῃ τῇ Λυσιμάχῃ τῷ Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ. ιζ'. σι. 128.

ἀμύσσω, κόπτω· κυρίως δὲ ἀμύσσω, τὸ ἀφ' ὕρᾶ τὴν σάρκα τέμνω. ιγ'. σι. 81.

ἀμυχαὶ, αἱ τῆ δέρματος τομαί. ιγ'. σι. 71.

ἀμφίθυρον, τὸ δίθυρον. ἀμφίθυρον γὰρ καὶ δίπυχον, ταὐτό ἐστι. δι' ἀμφιθύρου, δι' οἴκου ἢ διθύρου. ιδ'. σι. 42.

ἀμφοτέρησι, λείπει τὸ χερσί· ἀφ' οὗ ἀμφοτέρης δὲ τὸ δαψιλῶς ἐμφαίνει. ζ. σι. 157.

ἀναβάλλω, καὶ ὅτι τὸ ἀναβάλλω σημαίνει δ'. τὸ προοιμιάζω, τὸ ἀνακρούω, τὸ ἐνδύομαι, καὶ τὸ ἀπαρνοῦμαι. ς'. σι. 21.

ἄνακλος, δεσπότης. ζ'. σι. 97.

ἀνάλιπτος, ἀνυπόδητος· ἁλιψ γὰρ τὸ ὑπόδημα. δ'. σι. 56.

Ἀναπος, ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας· εἴρηται δὲ ὡς ἄνευ πόσεως ὤν, καὶ βληχρὸν ἔχων ὕδωρ· ἢ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ ἁφᾶσθαι εἶναι. α'. σι. 68. καὶ ζ. σι. 151.

ἄνδηρα, τὰ ἄνθη ἢ τὰ ἄκρα· κυρίως δὲ ἄνδηρα, τὰ ἐπάνω τῶν ὀχετῶν τῶν ὑγρῶν, ἤτοι τὰ χείλη τῶν ποταμῶν, παρὰ τὸ ἄνω εἶρε εἶναι· ἢ οἱ ἔνυγροι τόποι, ἢ τὰ τῶν ποταμῶν ἀναχωρήματα. έ. σι. 93.

ἀνδρίον, ἀνδράριον, ὑποχειρισικῶς, ἀνθρωπάριον. έ. σι. 40.

ἀνέλπιστον, ὃ οὐκ ἐλπίζει τις λαβεῖν, ἢ κατορθῶσαι, ἢ τοιοῦτό τι· ἀνέλπιστον δὲ καὶ τὸ ἐλπιζόμενον ἐστιρημένον. δ'. σι. 42.

ἀνεμώνη, ἄνθος ἄοσμον, ὃ φασιν ἀναδοθῆναι ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀδώνιδος· φασὶ δὲ οἱ ταῦτα δεινοὶ δύο εἶναι τὰς ἀνεμώνας, τὴν μὲ ἄνθος ἔχουσαν μέλαν, τὴν δὲ φοινίκεον· καὶ ὅτι φανίδες λέγονται παρὰ Λάκωσιν. έ. σι. 92.

ἄνηβοι, ἀτελεῖς τὴν ἡλικίαν· ἄνηβοι γὰρ οἱ δωδεκαετεῖς καὶ κατωτέρω, ἔνηβοι οἱ πεντεκαιδεκαετεῖς καὶ παῤῥωτέρω. ή. σι. 3.

ἀνηθίνοις στεφάνοις ὅτι ἐχρῶντο. ζ'. σι. 63.

ἄνηθον, κατά τινας πᾶν ἄνθος, παρὰ τὸ ἄνω τείνειν· ἢ ἄνηθον τὸ μάλαθρον ἀφ' οὗ ἄνισον δὲ ἀφ' οὗ τὸ γλυκάνισον. ζ'. σι. 63.

ἄνθεα, τὰ ἐπιπάμματα τῶν ἄρτων, λέγει δὲ τὰ σήσαμα. ις'. σι. 116.

ἀνθερίκεσσι, καὶ ὅτι ὁ καυλὸς τοῦ ἀνθερίκου ἀνθέριξ καλεῖται ὅσον πηχυαῖος ὤν. ἀνθέρικος δὲ ὁ τὸ ἀσφοδέλου καρπός· Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Δωριεὺς φησὶν οὐ λέγεσθαι τὸ ἀσφοδέλου καυλόν. ὁ δὲ Νεοπτόλεμος γελοίως φήθη τὸ ἀνθέρα ἐκ σάκχυος. α'. σι. 52.

Ἀντίοχος, ὁ βασιλεὺς Συρίας, Ἐχεκρατίδος υἱὸς καὶ Σύριδος. ις'. σι. 34.

ἀντῳδὴ, ὅταν λαλῇ τις ᾠδὴν ἄλλῳ καὶ ἄλλῳ ἀποκρίνεται. α'. σι. 73.

INDEX.

ἀνυσάμην τ ἀμνὸν, τὴν νίκην ἔλαβον. ε'. στι. 144.

ἄξενον, κακόξενον. ιγ'. στι. 75.

ἀπαρίσκομαι, ἐκ ἀποδέχομαι. α'. στι. 61.

ἀπεκρίθην, ἀντὶ τ ἀπεκρινάμην· δηλοῖ δὲ κ ἀπεκρίθην τὸ ἐχωρίσθην. ζ'. στι. 74.

ἀπίσσας, ἐξέλιπες, ἀπέθανες. δ'. στι. 39.

ἀπόδυκλος κ ἀποδυκλαῖος, ὁ μισητός. ι'. στι. 50.

ἀπίοιο πεπαίτερος, ἀπίῃ χαυνότερος. ζ'. στι. 120.

ἄπις κ κλεύνικος. ιδ'. στι. 13.

ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω, προσβάλλω δὲ προσκρούω. τὸ ἀποβάλλῃν δὲ νῦν μισεῖν, ἐν τῷ --- τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ; ια'. στι. 19.

ἀποισῇ, κομίσῃ, ὡς τὸ λαψῇ ἀντὶ τ λάψῃ. τὺς γὰρ μέλλοντας οἱ Δωριεῖς προεισπῶσι. α'. στι. 3.

ἀπόκομμα πέτρας, πέτρινε, λίθινε, σκληρότατε. ι'. στι. 7.

ἀποσίρξαιμι, καταφρονήσαιμι. ιδ'. στι. 50.

ἀποτρώγεις, μειοῖς καὶ ἐλατοῖς. ι'. στι. 6.

ἀρατεία εἰσβολὴ, κ ὅτι ταύτῃ κέχρηται ὁ Θεόκριτος ἐν τῷ, Ἐκ Διὸς ἀρχόμεσθα. ιζ'. στι. 1.

Αρατος, κ ὅτι πρὸς τοῦτον ἀφαλέγεται ὁ ποιητὴς, κ ὅτι συγχρονίκει τῷ Ἀράτῳ τὰ φαινόμενα γεάψαντι ὁ Θεόκριτος. ε'. στι. 2.

ἀρβύλη κ ἀρβυλὶς, παρὰ Θεοκρίτῳ ὑποδήματος εἶδος. ζ'. στι. 26.

Αργεία, ἡ Δηϊπύλη, τ Διομήδους ἡ μήτηρ. ιζ'. στι. 53.

Αρέθουσα, πηγὴ ἐν Συρακούσαις τ Σικελίας, εἰς ἣν εἰσρεῖ ὁ ἐξ Αρκαδίας Ἀλφειὸς ποταμός. ἔστι κ ἐν Εὐβοίᾳ Ἀρέθουσα, καὶ ἄλλη ἐν Σάμῳ. α'. στι. 117.

Αρέθουσα, πᾶσαι αἱ κρῆναι κατὰ τ Ἐπαφρόδιτον. α'. στι. 117.

ἀρεσαίμην, εὐάρεστος δόξαιμι. α'. στι. 60.

ἀρέσκω τινὶ, ἀντὶ τ ἀρεστὸς αὐτῷ φαίνομαι· Ἀτθικῶς δὲ μετὰ αἰτιατικῆς. α'. στι. 60.

ἄρισις, ὁ κιθαρῳδός. ζ'. στι. 99.

ἀρκαδικὴ ἑορτὴ, κ ὅτι ἐν τῇ Αρκαδίᾳ ἑορτὴ ἐτελεῖτο ἐν ᾗ οἱ παῖδες τ Πᾶνα σκίλλαις ἔτυπτον, ὅτε οἱ χορηγοὶ λεπτὸν ἱερεῖον ἔθυον. κ ὅτι καὶ ἐμοὶ οἱ παῖδες εἰ εὐθηρίας οὐκ ἐπέτυχον. ζ'. στι. 106.

ἄρκευθος, ὄνομα δένδρου ἀκάρπου. ε'. στι. 97.

ἁρμοῖ, εἰ μὴ ψιλᾶται, τὸ ἁρτίως κ νεωστὶ σημαίνει· εἰ δὲ δασύνεται, τὸ ἡρμοσμένως. δ'. στι. 51.

ἄρρατον, κ ὅτι ἀράσσειν τὸ κρύειν, κ οἱ ποιηταὶ ὅτε ἔχουσι χρείαν σκιτεῖναι τὸ α κ ἕτερον ρ προσιθέασιν αὐτῷ· κ ἐν τῷ παρατατικῷ σκλίνοντες, τὸ κοινὸν ἄρρασσον λέγουσι, τῇ προσθήκῃ δ ρ τὴν ἀρχὴν αὔξοντες. β'. στι. 6.

Αρσινόη, ἡ Λυσιμάχου, κ ὅτι εἰς ἐπιβούλευε τῷ Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, καὶ ὅτι εἰς Κοπτὸν ἐξεπέμφθη. ιζ'. στι. 128.

Αρσινόη, ἡ ἀδελφὴ δ Φιλαδέλφου, κ ὅτι ταύτῃ ἔγημεν ὁ Φιλάδελφος. ιζ'. στι. 128.

Αρταμις, Δωρικῶς ἀντὶ δ Ἄρτεμις. α'. στι. 4.

Αρτεμις, ἡ αὐτὴ τῇ σελήνῃ. β'. στι. 33.

ας, ἐὰν σκτείνωμεν τὸ ας ἐν τῷ μοίρας, σημαίνει γενικὴν πτῶσιν. ἐὰν δ συστέλλωμεν αὐτὸ, αἰτιατικὴν τ πληθυντικῶν, Δωρικῶς· σκεῖνοι γὰρ τὰς παρ' ἡμῖν σκφερομβρίας εὐθείας τ πληθυντικῶν ἀφ' τ αι δίφθογγον, ἀφ' τ ες σκφέρουσι. ιδ'. στι. 93.

ἄσκαλα,

ἄσκαλα, μὴ τὸ σπόρον ἠμελημένα ἐς τοσοῦτον, ὅτι καὶ ἀσκάλευτά εἰσιν. ι΄ στι. 14.
ἄσκητα, κεκοσμημένη. α΄. στι. 33.
ἀσπάλαθος, εἶδος ἀκάνθης ἢ πληγέντες οἱ ἔλαφοι, ἀποθήσκουσι· λέγεται δὲ ἀφ' ὃ τὸ μὴ ῥαδίως ὑπὸ τῶν πληγέντων ἀποσπᾶσθαι, ἤτοι ἀφαιρεῖσθαι. δ΄. στι. 57.
Ασσύριοι, ἔθνος Περσικὸν ἀκριβὲς ἐς μαγείαν, μεταξὺ ὂν Τίγριδος καὶ Εὐφράτου. β΄. στι. 162.
ἀστεμφὴς, οἱονεὶ ἀστριφὴς καὶ ἐμβριθῆ τὴν ψυχὴν ἔχων, ἢ ἀκαμπὴς, καὶ σκληρός. ιγ΄. στι. 37.
Αστύαναξ Μιλήσιος, Ἰωμωιδοποιὸς, καὶ ὅτι τὰ περὶ τὸν Μιλησίου Ἀστυάνακτος ἱστορούμενα ὁ Θεόκριτος τῷ Αἴγωνι προσάπτει. δ΄. στι. 33.
ἀσφόδελος, βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται ἀνθήρικος. ἀσφοδελὸς δὲ, ὁ τόπος ὁ ἔχων ἀσφοδέλους. ζ΄. στι. 68.
Αταλάντη, ὅτι δύο Αταλάνται εἰσὶν· ἡ μὲν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἡ δὲ ἐν Βοιωτίᾳ, ἡ Σχοινέως θυγάτηρ· καὶ τοῦ Ἱππομένους, καὶ τῆς ὀρομαδίας Ἀταλάντης πέρι. γ΄. στι. 40.
ἀτειράμονες, τοὺς σκληροὺς, τοὺς μὴ τέρενας. ἐπεὶ τέρεν τὸ ἁπαλόν. ι΄. στι. 7.
ἀτείραμνα ὑσπρια, τὰ ἀνέψητα. ι΄. στι. 7.
ἀτιμαγελεῦντες, ἄτιμα καὶ ἄτακτα ἐν τῇ ἀγέλῃ ποιοῦντες. τοὺς γὰρ καταλιπόντας τὸ κοινὸν τῆς ἀγέλης, καὶ καθ' ἑαυτοὺς νεμομένους, οὕτω καλοῦσιν. ἐστὶ δὲ λέξις Δωρικὴς. ἀτιμαγελέοντες γὰρ ἦν, καὶ κατὰ κρᾶσιν ἓ ε καὶ ο Δωρικῶς εἰς τὴν οὖ διφθογγον, ἀτιμαγελεῦντες. θ΄. στι. 5.
ἀτιτάλλω, ἀναπαύω καὶ μὴ λέγε κόπῳ ταλαίνῃ· ἐπὶ δὲ τῆς ὑπερτικῆς μορίου, καὶ δὲ ταλάσσω τὸ κοπιῶ· ἢ ἀπὸ τοῦ ἄτλω τὸ ὑφαίνω, καὶ τοῦ ἄλλω τὸ πηδῶ, καὶ σημαίνει τὸ αὐξάνω. ιέ. στι. 111.
ἀτραπυλὶς, εἶδος βοτάνης ἢ ἀκάνθης· εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ τὰς ἀγρείκων γυναῖκας ἀτράκτους ποιεῖν ἐξ αὐτῶν· κατὰ δὲ ἐνίους τὰ ἀγριολάχανα. δ΄. στι. 52.
ἄτροπον, ἀμεταπείνητον, αἰώνιον. γ΄. στι. 49.
ἄτρυτος, πολλή. ιέ. στι. 7.
αὖαι, ξηραί. έ. στι. 109.
αὔλακος, τὸ ὄγμον φησὶ, τὸ κοινῶς λεγόμενον ὀρδήνιον. ί. στι. 6.
αὐλεῖν, τὸ δὶ αὐλοῦ μέλπειν. ζ΄. στι. 71.
αὐλησεῦντι, ἀντὶ τοῦ αὐλήσουσι. αὐλεῖν τὸ δὶ αὐλοῦ μέλπειν· ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ ᾄσουσι, αὐλησεῦντι δέ μοι. ζ΄. στι. 71.
αὐότερος, αὖος, ἤγουν ξηρός. ή. στι. 48.
αὐταὶ, μόναι. έ. στι. 109. καὶ α΄. στι. 12.
αὐτοῦ, αὐτόθι. ιγ΄. στι. 15.
αὐτῶς, ἐν ὑδρηλίᾳ χειρὶ, μάτην. έ. στι. 40.
ἀφρόντις, πολυμέριμνος. τὸ γὰρ ἀ ἐπίτασιν σημαίνει. ί. στι. 20.
Αχάρναι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς. ζ΄. στι. 71.
Αχαρνεὺς, Ἀττικός. ζ΄. στι. 71.
ἄωτος, τὸ ἀπάνθισμα τῶν ἀνθῶν, ἀπὸ τοῦ ἄειν, ἤγουν πνεῖν, ὀδωδέναι. ιγ΄. στι. 27.
ἄωτος θεῖος ἡρώων, οἱ πρῶτοι τῶν ἡρώων, τὸ θεῖον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων. ιγ΄. στι. 27.

B.

Βαθεῖαι, ἀντὶ τοῦ ὑπερμεγέθεις καὶ μιτέωροι. δ΄. στι. 51.
Βάθος ὕλας, ἡ δασύτης τῶν δένδρων. ή. στι. 49.

INDEX.

Βαΐταν, τὴν μηλωτὴν, ἢ τὴν διφθέραν, τὴν σισύραν· ὕτω γὰρ λέγουσι τὰ σωτερράμμενα περιβόλαια· καὶ ὅτι Ἀτθικοῖς μὲν σισύραι, κοινοῖς δὲ σισυρίνια. γ'. στι. 25. καὶ ε'. στι. 15.

βαρυνεῦνται, βαρύνονται. β'. στι. 3.

βασκαίνων, φθονῶν, λυπούμενος. ε'. στι. 13.

βάσκανος, κυρίως ὁ τοῖς ὀφθαλμοῖς καίων καὶ φθείρων τὸ ὁραθὲν ὑπ' αὐτοῦ. ε'. στι. 13.

βατεῦνται, βατεύονται, τοῖς τράγοις μίγνυνται. α'. στι. 87.

βάτος, καὶ ὅτι ὁ καὶ ἡ βάτος λέγεται. α'. στι. 132.

βάτραχος, καὶ ὅτι καλεῖται ὕτω βοάτραχός τις ὤν. ζ. στι. 41.

βαύζω καὶ ὑλακτῶ, ὅτι διαφέρει· τὸ γὰρ βαύζειν ἐπὶ τῶν σκυλακίων λέγεται κυρίως· τὸ ὑλακτεῖν δὲ ἐπὶ τῶν τελείων κυνῶν· βαύσθει δὲ Δωρικῶς. ς. στι. 10.

βδάλλα, Ἀτθικῶς, ὁ καὶ βδέλλα, ἤγουν σκηπιέζω, ἀμέλγω. ια'. στι. 35.

βδέλλα, ἡ σκυμνζῶσα καὶ πίνουσα τὸ αἷμα· ἔστι δὲ ζῶον ἐν ταῖς λίμναις γινόμενον, ἀπὸ τοῦ βδέλλα. β'. στι. 56. καὶ ια'. στι. 35.

βδέλλω, τὸ ἀμέλγω καὶ τὸ σκηπιέζω. ια'. στι. 35.

βέβαλοι, ἀνάξιοι τῶν μυστηρίων, ἀμύητοι, ἀμυστηρίαστοι, μυστήρια μὴ ἔχοντες. γ'. στι. 51.

Βερενίκη, ἡ τοῦ Σωτῆρος γυνὴ, μήτηρ δὲ τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Ἀρσινόης. ιζ'. στι. 107.

Βλέμμυες, ἔθνος Αἰθιοπικὸν μελανόχρουν, ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς Αἰθιοπίας ὠκισμένον· οἱ αὐτοὶ τοῖς Τραγλοδύταις. ζ'. στι. 114.

βληχᾶσθαι, ἐπὶ τῶν προβάτων. ε'. στι. 42.

βλήχων, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βληχώνιον. ε'. στι. 56.

βολβὸς, εἶδος βοτάνης, ὁμοίας κρομμύῳ κολχικῷ. ιδ'. στι. 17.

βόσις, ἡ τροφή. ε'. στι. 24.

βυκαῖος, ὁ θηρισὴς κατά τινας, ἀπὸ τοῦ βοῦ ἐπιτατικοῦ μορίου, καὶ τοῦ καίνω, τὸ κόπτω καὶ θηρίζω· βέλτιον δ' ἀροτῆρα ἀκουστὸν τὸν συνβυσὶ καινοντα τὴν γῆν καὶ τέμνοντα· καὶ ὅτι ὑποκοριστικῶς εἴρηται· κατὰ δὲ Δίφιλον ἐν α. Νικάνδρου θηριακῶν κύριον ὄνομα. ι'. στι. 1.

βυκολίων, Παιὸς υἱὸς, ἀφ' οὗ καὶ τὸ βυκολεῖν. α'. στι. 64.

βυκολιάζω, βυκολικὴν ᾠδὴν ᾄδω. ζ'. στι. 36.

βύπαις, ὁ μέγας παῖς. ζ'. στι. 6.

Βύρεια πηγὴ ἐν Κῷ, ἀπὸ τοῦ βοῦ ἐπιτατικοῦ μορίου καὶ τοῦ ῥέω. ἢ ὅτι βοὸς ῥινὶ παραπλήσιον. ζ'. στι. 6.

βύρρινα, κατά τινας ἡ καὶ βύρεια. ζ'. στι. 6.

βύτομος, βοτάνη τις. ιγ'. στι. 36.

βραβύλα, τὰ κοινῶς κοκκύμηλα, ἤγουν δαμασκηνά. ζ'. στι. 146.

βραδυνόντων παροιμία. ζ'. στι. 24.

Βρασίδας καὶ Βρασίλας, καὶ ὅτι Βρασίδας Λάκων τὸ γένος, ὁ δὲ Βρασίλας Κῶος· καὶ ὅτι ὁ Λακεδαιμόνιος ἐν ἀμφιπόλει θάπτεται. ζ'. στι. 11.

βρῦλα, τὰ σία. ε'. στι. 115.

βρόχθος, τὸ ἐπίλαικον μέρος, τὸ μετὰ τὸν τράχηλον ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦν. γ'. στι. 64.

βρύλλον, ὅτι ὕτω παρὰ τοῖς κοινοῖς ὁ χοῖρος. α'. στι. 53.

βύβλινον, οἶνον Θρακικόν. ἢ ὕτω καλεμένης τῆς ἀμπέλου, ἀπὸ τῆς Θράκης. ιδ'. στι. 15.

Βυβλὶς, κρήνη Μιλήτου. ζ. στι. 115.

βῶκος, συγκεκομμένον ὄνομα ἀντὶ τοῦ βυκαῖος. ε'. στι. 38.

βωσρέομες, καὶ βωσρήσομες, καλέσομεν, ὁριτικὸν ἀντὶ τῦ ὑποτακτικῦ. ε΄. στι. 64. καὶ 66.

Γ.

ΓΑΙΑ, καὶ ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐψιλογραφεῖτο, ὡς καὶ τὰ παρ' αὐτῆς συγκείμενα. ά. στι. 13.

γαυλοὶ, ἀγγεῖα χοτροειδῆ γαλακτοδόχα, ἐν οἷς πήγνυσι τὸ γάλα. ἄ τινα καὶ ἀμολγίας καλῦσι. ε΄. στι. 58.

γαυροτέρα, αὐθαδεςέρα· γαῦρος γὰρ ὁ ἐπηρμένος· καὶ γαυριᾷ ῥῆμα, ἀντὶ τῦ ἐπαίρεται. ιά. στι. 21.

γέραν, ἀντὶ τῦ παλαιὸς, ἐν τῷ, γέραν πέπλον. ζ. στι. 17.

γεύμεθα πίστας ὡς μῦς, καὶ ὅτι παροιμία ἐςὶ τὸ, Μῦς γεύόμενος πίστης. λέγεται δὲ, ἐπὶ τῶν εἰς ἀηδὲς πρᾶγμα ἐμπεσόντων, καὶ δυσεξελίκτως ἀπαλλαττομένων. ιδ΄. στι. 51.

γεώλοφον, ὁ ἐν τῷ ὁμαλῷ πεδίῳ ὑπερανεςηκὸς ὄχθος, ὃς καὶ κολωνὸς καλεῖται· ψιλογραφεῖται δὲ, ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ γαῖα ἐψιλογραφεῖτο, ὡς καὶ τὰ παρ' αὐτῆς συγκείμενα. ά. στι. 13.

Γλαύκα, κρεμματοποιὸς, Χία τὸ γένος, γεγενημένη δὲ ἐπὶ Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ. ο΄. στι. 31.

γλάχων, βλήχων, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βληχώνιον. ε΄. στι. 56.

γλυκύμαλον, πρόσφθεγμα ἐρωτικὸν. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες πρὸς τὰς ἐρωμένας λέγειν, γλυκύ μοι μῆλον· μῆλον δὲ ἐςὶν ὡς μελίλωτον. ιά. στι. 39.

γλυκύτης ῥῆμα, ὅταν τοῖς ἀψύχοις ὡς ἐμψύχοις προσδιαλέγονται. ή. στι. 33.

γλυφάνοις, γλυφῆς. ὥσπερ δὲ γίνεται ἀπὸ τῦ σέφω σέφανος, ὕτω καὶ ἀπὸ τῦ γλύφω γλύφανος, ποιητικῶς. ά. στι. 28.

Γολγὸς, πόλις Κύπρυ, ὠνομασμένη ἀπὸ Γολγῦ τινὸς Ἀδώνιδος καὶ Ἀφροδίτης. ιέ. στι. 100.

γραίας, γεγηρακυίας καὶ ξηράς. ε΄. στι. 121.

γραπτὰ ὑάκινθος, ἡ ἔχυσα ἐν ἑαυτῇ γεγραμμένα γράμματα θρηνώδη, δηλονότι τὸ αἰαῖ, σύμβολον τῶν ἐπ' Αἴαντι μυθολογυμένων. ί. στι. 28.

γράψαι, ξέσαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ς΄. στι. 18.

γριπεὺς, ὁ ἁλιεύς. ά. στι. 39.

γρίπος, τὸ δίκτυον· παρὰ τὸ τὰς ἰχθύας ἀγρεύειν. ά. στι. 39.

γρυπὸς, ὁ ἐπικαμπῆ τὴν ῥῖνα ἔχων, δίκλω ἱέρακος. ιά. στι. 33.

Δ.

Δᾶ, ἡ γῆ· ὁ δᾶν, ὁ μὰ τὴν γῆν, Δωρικῶς. δ΄. στι. 17.

δαγὺς, κοροκόσμιόν τι, καὶ ἡ νύμφη· οἱ δὲ πλαγγόνα. β΄. στι. 110.

δάκνης, λυπηρόν τι καὶ δηκτικὸν δράσης. ιϛ΄. στι. 25.

δαλεῖται, βλάπτει. ις΄. στι. 48.

δαμάλαι, αἱ ἤδη δαμασθῆναι δυνάμεναι· πόρτις δὲ αἱ μικραὶ, αἱ μήπω εἰς ζυγὸν ἐλθῦσαι. ά. στι. 75.

δάμαλις δαμάλεως, κοινὸν δαμάλη ποιητικόν. ά. στι. 75.

δασπλῆτι, ἢ ὃν ἄν τις διαπελάσειεν· ἢ πολυπέλασε, ἀπὸ τὸ ἐπιτατικὸν, ἢ πολεμικὴ, προσπελάσασα ταῖς δασὶ, ἤγουν φωσφόρος. β΄. στι. 14.

δασυκέρ-

δασυκέρκῳ, τὰς ἐχούσας δασείας τὰς ὀρὰς· τὰς ἐχούσας ὀρὰς πολυτρίχας. ε. στι. 112.
δείλη ἐώα, ὅτι ἀνατέλλει ὁ ἥλιος· δείλη δὲ ὀψία, ὅτε πρὸς δυσμὰς κατέρχεται. ί. στι. 5.
Δευκαλίωνος, ἀντὶ τοῦ Δουκαλίδαι· ἀπὸ Δουκαλίωνος Θετταλοῦ. ιέ. στι. 141.
δήλεται, βούλεται, Δωρικῶς. ε. στι. 27.
δῖα, Διὸς θυγάτηρ. ά. στι. 95.
δι' ἀμοιβαίων, κατ' ἀμοιβήν. ή. στι. 61.
διασήσαιντο, διυφήνειαν. ις'. στι. 97.
διαχρησεῖται, διαφθερεῖ. ιέ. στι. 54.
δίδακρα, τὸν μισθὸν τὸν ἕνεκα τοῦ διδασκαλίας. ή. στι. 86.
διδυματόκος· ἡ δίδυμα τετοκυῖα, καὶ ὅτι τὰ ἀπὸ τοῦ τίκτειν συγκείμενα, εἰ μὲν προπαροξύνεται, πάθος δηλοῖ· εἰ δὲ παροξύνεται, ενέργειαν. καὶ ὅτι δεκτεῖ τὸ διδυματόκος ἀπὸ διδυματόκος γίνεσθαι, τροπῇ τοῦ ο εἰς η, εἶτα τοῦ η εἰς α· διὸ καὶ μακρὸν ἔχει τὸ ω. ζ. στι. 84.
διεκρανώσατε, διεκρέσατε, ἢ ἐπηγάσατε, μᾶλλον ἐμεθύσατε, καὶ ἀποκαλυφθῆναι ἐποιήσατε. ζ. στι. 154.
δίνη, ἡ συστροφὴ τοῦ ῥεύματος τοῦ Ἀχέροντος. ά. στι. 140.
Διοκλῆς, ὅστος Ἀθήνηθεν φεύγων εἰς Μέγαρα φιλόπαις ὑπερφυῶς ὢν ἔν τινι μάχῃ ἡρίστευσε, καὶ ὑπερασπίζων τινος ἑρωμένου, σκεῖνον μὲν ἔσωσεν, αὐτὸς δὲ ἐτελεύτησεν. ὅθεν ἀγῶνά τε αὐτῷ ποιεῖν τοὺς Μεγαρεῖς, καὶ τιμᾶν τὴν Ἥρωα. ιϛ'. στι. 29.
διώκειν, ἐπὶ τοῦ ἀγρεύειν, καὶ αἱρεῖν. έ. στι. 107.
δοκασεῖς, δόξεις, νομίσεις. ά. στι. 149.
δοῦλος καὶ οἰκέτης, καὶ ὅτι διαφέρει· οἰκέτης μὲν ὁ ἔτι ὑπὸ κτῆσιν ὤν· δοῦλος δὲ ὁ ἀπελεύθερος. έ. στι. 5.
δράγματα τὰ πλεκόμενα φησὶ, τοὺς σωροὺς, τοὺς θυμῶνας. ζ. στι. 157.
δράγματα, καὶ ὅτι δράγματα τὰ πληροῦντα σαγήνην τὴν ἀριστερὰν, παρὰ τὸ δράττειν· ὅθεν καὶ δραχμή. ί. στι. 44.
δραχμὴν, ἡ πληροῦσα τὴν χεῖρα τοῦ κέρματι. ί. στι. 44.
δρέψασθαι, καὶ ὅτι τὸ δρέψασθαι κυρίως ἐπὶ βοτανῶν, καὶ ἐπὶ φύλλων, καὶ δένδρων, καὶ ὅτι λέγεται ἀεὶ παθητικῶς. τὰ γὰρ ἐνεργητικὰ ἄχρηστα. σημαίνει δὲ τὸ τίμνω. ιά. στι. 27.
δρύϊνον πῦρ, τὸ ἀπὸ δρυὸς γινόμενον. θ'. στι. 19.
δρυμὸς, ὃς καὶ δρυμών. ά. στι. 117.
δρῦν, καὶ ὅτι δρυὸς γίνη πίνη, φηγὸς, κιμαρὶς, ἐτυμόδρυς, ἄλυφλος, ἄμυλος. θ'. στι. 20.
δύμβρις, ἡ κατὰ γλῶσσαν θάλασσα. ά. στι. 118.
δύσερως, ὁ μὴ εἰδὼς ἐρᾶν. ς'. στι. 7.
δύσερως, ὁ δύσκολον ἔρωτα ἔχων καὶ ἀπροσμήχανον. ά. στι. 85.
δύσκος, ὁ δυσκόλως σωζόμενος, ἢ ὁ δυσχερῶς διακόμενος· οἱ δὲ δύσκος, ὁ κακοδαίμων. γ'. στι. 24.
Δωριεῖς, ὅτι τὸν ϰ διφθογγον εἰς ω τρέπουσι. ζ'. στι. 151.
Δωριεῖς, καὶ ὅτι οἱ Δωριεῖς τὸ μέλλοντα τοῦ τετάρτης συζυγίας τοῦ ληγούσης εἰς ζ διὰ τοῦ ξ διαφέρουσι. ά. στι. 12.
Δωριεῖς, καὶ ὅτι οἱ Δωριεῖς τὰ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσι. ά. στι. 51. 112.
Δωριεῖς, καὶ ὅτι οἱ Δωριεῖς τῶν εἰς ἐς ληγουσῶν εὐθειῶν πληθυντικῶν, ὁμοίως παροξύνουσι καὶ μακρὸν

κρὸν ἔχυσι τὸ α. α'. σι. 110.
Δωριεῖς, ὅτι τὰ εἰς ται λήγοντα ῥήματα, ὅταν ἔχει τὸ ν παραληγόμενον καὶ προπερισπώμενον, παροξύνουσιν οἱ Δωριεῖς· ὅταν δὲ βαρυνόμενον, ὁμοίως ἡμῖν ἀνέφερουσιν. α'. σι. 83.
Δωριεῖς, καὶ ὅτι οἱ Δωριεῖς, τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν ῥημάτων τὰ εἰς εις λήγοντα, εἰς ες ποιοῦσι, τὸ ι μόνον ἀφαιροῦντες, συρίζεις συρίζες, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις. α'. σι. 3.
Δωριεῖς, καὶ ὅτι Δαλύσι τὸ ζ εἰς τὰ, ἐξ ὧν συγκείμενον ἦν, σοιχεῖα. ά. σι. 7.
Δωριεῖς, καὶ ὅτι οἱ Δωριεῖς ποτὲ μὲν γράφουσι τὸ τ ἀντὶ τοῦ κ. ποτὲ δὲ τὸ κ ἀντὶ τοῦ τ. ά. σι. 1.
Δωριέων πενταπολις, καὶ ὅτι ἦν Λίνδος, Ἄλυσος, Κάμιρος, Κῶς, Κνίδος. ιζ'. σι. 99.
Δωριέων ἀγὼν, καὶ ὅτι ἄγεται κοινῇ ὑπὸ Δωριέων ἀγὼν ὁ Τριόπιος, Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, καὶ Ποσειδῶνι. ιζ'. στι. 69.
Δωρικὴ συναλοιφὴ τὸ χ' ἕτερος. ζ'. στι. 36.

E.

Ἔψιλὸν καὶ ὅτι Δωρικῶς εἰς α τρέπεται. ά. στι. 4.
Ἔαρ ὁρόωσα, ἱλαρὸν καὶ ἡδὺ βλέπουσα· ἀπὸ τῆς ΕΑΩ τὸ ἔαρ τεθρυπτῆται. ιγ'. στι. 45.
Ἔδαι καὶ ταῦρος ἂν ὕλαν. παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ ἀναστρεφόντων. Δηλοῖ τὸ, τὰς ταύρους ὕλης ἐπιλαμβανομένους ἀλήπτους εἶναι. ιθ'. στι. 43.
Ἑβρος, ποταμὸς καλαφερόμενος ἀπὸ Ροδόπης, καὶ ἐξερυγόμενος κατὰ πόλιν Αἶνον. ζ'. στι. 112.
ἔγχρισον, ὥσπερ χριόμεθα εἰς θεραπείαν. ιά. στι. 2.
ἔθειραι, αἱ ἐξ ἔθους γινόμεναι τρίχες, αἱ ἐξ ἔθους τεμελημέναι. ά. στι. 34.
ἐθειράζειν καὶ κομᾶν ταυτὸ, πλὴν ὅτι τὸ μὲν κομᾶν ἐστὶ κοινὸν· τὸ δὲ ἐθειράζειν ποιητικόν. ά. στι. 34.
ει. καὶ ὅτι τὴν ἡ διφθογγον τρέπουσιν εἰς αι οἱ Δωριεῖς. ά. στι. 4.
εἰλιτενὴς ἄγρωσις, ἡ σωτεθραμμένη· καθὸ εἰλεῖται ἐπὶ μῆκος, καὶ περιπλέκεται τοῖς φυτοῖς κισσοειδῶς. ἡ εἰλιτενὴς ἡ τεινομένη ἅμα καὶ ἑλισσομένη. ιγ'. στι. 42.
εἴλωτες, οἱ δουλεύοντες τῇ ἐλευθέρων παρὰ Λακεδαιμονίοις. ιε'. στι. 35.
εἴρπομες, ἀντὶ τοῦ ἀπιέχομεθα, καὶ ὅτι τὸ ἕρπειν κυρίως ἐπὶ ὄφεως καὶ σκαλήκων καὶ ἑτέραν ἀπόδοσιν ζώων λέγεται· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων· νῦν δὲ ἐπὶ τοῦ βαδίζειν. ζ'. στι. 2.
εἰσπνιλος, ἐρασής. ιδ'. στι. 13.
ἐκάτη χθονία, ἡ νεκρέων πρύτανις. β'. στι. 12.
ἐκ Διὸς, ὅτι ἀψευδής ἐστιν ὁ Ζεύς. ζ'. στι. 44.
ἐκέλου, ἐκέλουσας, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν Δωρικῶς ἐκέλου. ἡ κέλω λέγεται τὸ προστάττω, ὁ παρατατικὸς ἐκέλομεν ἐκέλε, καὶ Αἰολικῶς ἐκέλου. γ'. στι. 11.
ἔκηλος καὶ εὔκηλος, καὶ ὅτι χωρὶς μὲν τοῦ υ, δασύνεται, ὅτε δὲ προσλάβῃ αὐτὸ, ψιλοῦται. β'. στι. 166.
ἐκελεάδοντα, λήθης ποιητικόν· ἀπὸ τοῦ λελάθω ἐνεστῶτος. ά. στι. 63.
ἐκναισιοῦντι, διαλέγουσι. ιε'. στι. 88.
ἐκπεπόταται τὰς φρένας, τὸν νοῦν ἐκτετοπισμένον ἔχεις. β'. σι. 19.

INDEX.

ἐκ πίθου ἀντλεῖς, ἐκ φλυαρίας· παροιμία ζώντων. ί. στι. 13.

ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν. ἐκ βάθους, ἢ ἀφ' ὑψηλοῦ. ζ'. στι. 6.

ἐκ ψυχῆς, ἐξ ὅλης τῆς προθυμίας. η'. στι. 35.

ἐλαιὸς, ὁ ἀγριέλαιος, ἐξ οὗ ὁ ὀλυμπιακὸς στέφανος σύγκειται. δ'. στι. 7.

ἐλίκας ῥίον, τοῦ ὄρους τὸ ἀκρωτήριον. ά. στι. 125.

ἐλικτὰν, φλεγιλημένην. ά. ςι. 129.

ἐλινύω, τὸ βραδύνω· ἐλινύσαι τὸ καῦμα, ἤγουν τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἡρεμεῖν. ί. ςι. 51.

ἐλίχρυσος, εἶδος φυτοῦ, ὃ τὸ ἄνθος ὅμοιον κρόκῳ, καὶ οἷον χρυσοειδὸς. κατ' ἄλλους δὲ βοτάνη. ά. ςι. 30.

ἕλκεις τὰς πόδας, βαδίζεις. ζ'. ςι. 21.

ἕλλοπες, οἱ ἰχθύες, παρὰ τὸ εὐλεπίσιν εἶναι, ἢ παρὰ τὸ λεπιδωτὸν τῶν ἰχθύων, ἢ παρὰ τὸ ἐλλείπειν φωνῆς. ά. ςι. 43.

ἑλλοπεύειν, τὰς ἰχθῦς ἀγρεύειν. ά. ςι. 43.

Ελυγίχθης, Δωρικὸς ἀόριστος παθητικός. ά. ςι. 98.

ἔμβρυον, ἀπὸ τοῦ εὖ ἑαυτῷ τὴν βορὰν ἔχειν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐμβρύειν καὶ αὔξεσθαι. θ'. ςι. 19.

ἐνδοῖ, ἀντὶ τοῦ ἔνδον, τοπικὸν ἐπίῤῥημα, ὡς τὸ Μεγαροῖ, Πυθοῖ καὶ ὅτι ἀντιπίπτει τούτοις οἴκοι. ιέ. ςι. 1.

Ενδυμίαν, καὶ Ἐνδυμίωνος περι. γ'. ςι. 50.

ἐνάργει, τὴν μετ' αὐτῆς δηλονότι μίξιν. δ'. ςι. 61.

ἔνηδοι, οἱ πεντεκαιδεκαετεῖς καὶ πορῥωτέρω. η'. ςι. 3.

ἐνοχλῶ, τ' ὀρχεῖς μεγάλως ἐχθές. γ'. ςι. 4.

ἐξαλάπαξε, ἐδαπάνησεν. β'. ςι. 85.

Ἑορτὴ Ἀρκαδική. ζήτει ἐν τῷ Ἀρκαδικὴ ἑορτή.

ἐπ' Ἀλφειὸν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὴν Ὀλυμπίαν. δ'. ςι. 6.

ἐπαναφορὰ, καὶ ὅτι γίνεται, ἢ κατὰ κῶλον, ἢ κατὰ λέξιν. θ'. ςι. 1.

ἐπάξα, ἀντὶ τοῦ ἐπῆξα. οἱ γὰρ Συρακούσιοι ἀφὰ τοῦ α προφέρονται τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ πρώτου μίσου ἀορίστου. δ'. ςι. 28.

ἐπέπλαρον, καθὸ τῶν πλαρμῶν οἱ μὲν εἰσὶν ὠφέλιμοι, οἱ δὲ βλαβεροί. ζ. ςι. 84

ἐπεισόμβροι, οἱ ἐσόμβροι καὶ μέλλοντες ἔσεσθαι, ἤτοι οἱ μεταγενέστεροι. ιϐ'. ςι. 11.

ἐπιμελητὴς, ὁ ἐργοδότης. ί. ςι. 54.

ἐπὶ ξηροῖσι καθῆξεν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ κενοῖς. ά. ςι. 57.

ἐπίσκοπος, φύλαξ. ή. ςι. 6.

ἐπίπασα, ἅπερ ἐπιπάττομεν. ιά. ςι. 2.

ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες, αἱ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τὸν τύμβον φέρουσαι τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ἢ ὅτι ἐπὶ τάφοις ὡς ἐπιπολὺ διατρίβουσι, ζ'. ςι. 23.

ἐπύγιζον, πυγμαῖς ἔτυπτον, ἔκρυον, ἢ ἐπέραινον, ἐβάτθυον. έ. ςι. 41.

ἔρραται, ἀντὶ τοῦ ἐρᾷ, ἔρρατι τινὸς κατέχεται. β'. ςι. 149.

ἐργατίνης, ἐργατίνου. β'. ςι. 1.

ἔρδειν, ποιεῖν. β'. ςι. 15.

ἐριδαίνω καὶ ἐρίζω διαφέρει, ὅτι ἐρίζειν ἐπὶ λόγων, ἐριδαίνειν δὲ ἐπὶ πραγμάτος. έ. ςι. 24.

ἐριθακὶς, ἡ μισθώτρια, ἀπὸ τοῦ ἔριθος ὑποκοριστικῶς· ἢ ὄνομα κύριον· ἐςὶ δὲ καὶ ὄρνεον. γ'. ςι. 35.

ἔριθοι, οἱ ὑπουργοὶ, ἤγουν ἱερουργοί. ιέ. ςι. 80.

ἔριφος καὶ χίμαρος, καὶ ὅτι διαφέρει· ἔριφος μὲν μέχρι τριῶν καὶ τεσσάρων μηνῶν· χίμαροι δὲ ἐπὶ θηλυκοῦ ἕως ἐνιαυτοῦ, τετάρτου ἕως ἂν τέκωσι καὶ ἁμελχθῶσιν. ά. ςι. 6.

ἐρίφων περι, καὶ ὅτι ἀστέρες εἰσὶν οἱ ἔριφοι, καὶ ὅτι τέτταρα ἀνατέλλον-

τῶν ἀγριαίνεται ἡ θάλασσα. καὶ ὅτι ἐσπερίης καλεῖ τὰς ἑρίφους, ὅτι δυοῖν τῶν δύο ἑρίφων ἑσπέρας, νότου παράστ. ε. 51. 53.
ἔρπειν, καὶ ὅτι κυρίως ἐπὶ ὄφεως, καὶ σκωλήκων, καὶ ἑτέρων ἀπόδων ζώων λέγεται. ζ. 51. 2.
ἐρρῶ, ἐλθύσομαι. ε. 51. 45.
ἐρωτύλου, ἐρασης, ὑποκοριστικῶς· καὶ ὅτι παροξύνονται τὰ τοιαῦτα πλὴν Ὄξυ, καὶ Ἰτυλος. γ. 51. 7.
ἐσθώμιθα, καθιζώμιθα, ἢ καθίσαμεν. α. 51. 21.
ἐς τέλος, ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ, τελευταῖον. β. 51. 152.
ἑκατόεντα τὰ ἐν ἑκάτοις μέρεσι τῆς γῆς ὄντα. ζ. 51. 77.
ἐς οὐρανὸν ἀλεῦμαι, ἐκ θεοκρασίας ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναβήσομαι. ε. 51. 144.
Ετεόκλειοι Χάριτες, ἀφ' ὧ τὸ Ἐτεοκλέα τὸν Κηφισοῦ πρῶτον ἐπιβῦσαι Χάρισιν ἐν Ὀρχομενῷ τῷ Μινυείῳ. ιε. 51. 104.
ἔτος οὖριον, τινὲς ὅλον τὸν ἐνιαυτόν· μᾶλλον δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν τριμηνιαῖον καιρὸν οὕτω καλεῖ. ζ. 51. 85.
εὖ ἕλκων, εἰρη) μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν βοῶν, τῶν ἐν ζεύγει εὐθισμένων καλῶς ἕλκειν. ιγ. 51. 15.
εὔκριθον, ἀπὸ μέρους τῆς κριθῆς τὴν εὔκαρπον παρεδήλωσε· ἅμα δὲ εὔκριθον τὴν ἀλωὰν λέγει τὴν εὔσιτον, ἀφ' ὧ τὸ δοκεῖν πρῶτον εὑρεθῆναι τὴν τῆς κριθῆς καρπόν. ζ. 51. 34.
εὐκτὸς, μακάριος ἢ ὁ εὐχῆς ἄξιος, καὶ εὐκταῖος· ἀπευκὴς δὲ καὶ ἀπευκταῖος, ὁ μισητός. ε. 51. 52.
εὐπάλῃ, εὐκόλως πηγνυμένη. α. 51. 129.
εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρὸν, παροιμία. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν διδόντων δίκην τῆς ἁμαρτίας, ἢ καὶ τῶν παυχωμένων, ὅτι ἐμπέσωσιν εἰς ἃ ἐκφεύγειν. ε. 51. 17.
Εὖρος, ποταμὸς ὁ καὶ Ἕβρος. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἕβρος.
Εὐρύθεμις καὶ Κοτίλῳ, ἐν τῷ Κοτίλῳ.
Εὐρύπυλος, καὶ Κλυτίας· καὶ ὅτι τούτων περὶ ἱστορεῖ ὅτι οὗτοι εἰσὶν οἱ ἐπὶ τὸν Ἡρακλέους πολιορκίας τὴν Κῶ κατοικήσαντες, καὶ ὑποδιδεγμένοι τὴν Δήμητραν, καθ' ὃν καιρὸν ἐκείνη ζητοῦσα τὴν Κόρην. ζ. 51. 5.
εὐρὺς, κυρίως ἡ πρασινώδης ὁμίχλη. δ'. 51. 28.
εὖσα, ἤγουν ἔσα· τὸ γὰρ εὖσα ἀπὸ τοῦ ἔσα γίνεται. β. 51. 76.
ἐφίλαθεν, ἐφιλήθησαν, ἢ φιλῶνται· ἐστὶ δὲ Αἰολικὸν, ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθεν. Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παροξύνει. ζ. 51. 60.
ἐφίσδει. ε. 51. 97.
ἐχάνδανε, ἐχώρει· ἀπὸ τοῦ χῶ, τὸ χωρῶ, χάδω· καὶ ἀπὸ τοῦ χάδω χανδάνω, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἥδω τὸ ἀνδάνω. ιγ. 51. 57.
ἐχθρὸς, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τοῦ ἐχθαίροντος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ ἀπηχθημένου· καθὸ καὶ ἐνταῦθα. ε. 51. 23.
ἐχθρὺς, τὺς Καρχηδονίους. ιε. 51. 85.
ἔχω ὀδὸν ἅλις ὄξυς, ἐπὶ ἀπορίας. ι. 51. 13.

Z.

ΖΑτεῦσα, ζητοῦσα. α. 51. 85.
Ζατρίκιον, παιδιᾶς εἶδος. ε. 51. 18.
Ζέοντες, οἱ ταχεῖς. ε. 51. 79.
ζῶα, καὶ ὅτι τῶν ζώων πολλὰ ἀπὸ φωνῆς ἔχει τὴν κλῆσιν. ζ. 51. 139.
ζῶντ' ἄφες, ἀντὶ τοῦ ταχύν. ε. 51. 79.

INDEX.

H.

Ἥδωνοὶ, ἔθνος Θρᾴκης. ζ. σι. 111.

ἡλαίνονται, ῥέμβονται, πλανῶμθαι σρέφονται. ζ. σι. 23.

ἥλιψ, τὸ ὑπόδημα. δ'. σι. 56.

ἡμθῶ, καθιζόμθω, ἀπὸ τ ἕω τὸ καθέζομαι. ἧμαι, καὶ τὸ παθητικὸν ἕσμαι ἧσται· ἡ μετοχὴ, ἑήμενος, ἡμθος. ά. σι. 48.

ἧμθω, ἀντὶ τ εἶναι· γίνεται ὴ ὲκ τ ἔμμθαι, ὲκβολῇ τ πρώτυ μ, καὶ τροπῇ τ ε εἰς η, καὶ ἀποκοπῇ τ αι διφθόγγυ, ἥμθ. β'. σι. 41.

ἧμες, ἀντὶ τ εἶναι, Δωρικῶς. ζ'. σι. 86.

ἡμιγένειος, ὁ ὅπω πᾶσαν γένειν πεπληρωμένην ἔχων γενείων. σ'. σι. 3.

ἡνδάνω, ἀπὸ τ ἥδω τὸ εὐφραίνομαι. ιγ'. σι. 57.

ἡνίδε, ἀντὶ τ ἰδέ. δασύνεται ἢ καὶ ὀξύνεται τὸ ἠνὶ, καὶ παρ' Ἀττικοῖς ὕτω προφέρεται. γ'. σι. 10.

ἠρία, οἱ τάφοι, παρὰ τὸ ἐνηρίζθαι τῇ γῇ· ἢ παρὰ τὴν ἐπιχεομένην τοῖς νεκροῖς ἔραν, ἤγυν γῆν, ἢ ἐσιν ἱερά. β'. σι. 13.

ἤρυγεν, ἤγυν ἐχώρει. ιγ'. σι. 58.

ἠρώησε, κατέλιπεν, ἐξέφυγεν. ἀπὸ τ ἐρωεῖαζ. ιγ'. σι. 74.

ἧς ἦν. ς'. σι. 2.

ἡσυχα, καὶ ὅτι ὁ Μύνατος παρώξυνεν, ἵνα μὴ ἀντὶ τ ἡσύχως, ἀγνοῶν ὅτι τὰ εἰς α ὀδέτερα πληθυντικὰ ἀντὶ τ ἐπιῤῥημάτων πολλάκις λαμβάνεται. β'. σι. 110.

ἠχεῖον, καὶ ὅτι ὁ ἱεροφάντης τῆς Κόρης ἐπικρύφιν ἐλαθεν Ἀθήνησι τὸ καλέμθμον ἠχεῖον. β'. σι. 36.

Θ.

Θαλλὸς, ἁπλῶς λεγέται θαλλὸς, πᾶν τὸ τιθηλός. κυρίως ὁ τῆς ἐλαίας βλασός. δ'. σι. 45.

Θαλύσια, ἑορτὴ ἣν ἐπετέλυν μετὰ τὴν συγκομιδὴν τ καρπῶν. ζ'. σι. 1.

Θαλυσιὰς ὁδὸς, ἐπὶ Θαλύσια ἀνυομένη. ζ'. σι. 31.

θᾶσαι, θέασαι. γ'. σι. 12. καὶ δ'. σι. 50.

θάψος, ξύλον τι ὃ καλεῖται σκυθάριον, ἤγυν Σκυθικὸν ξύλον. τύτῳ ὃ τὰ ἑρια βάπτυσι, καὶ ποιῦσι μήλινα, καὶ τὰς τρίχας ξανθίζυσι, ἔσι δὲ τὸ κοινῶς λεγόμθμον χρυσόξυλον· ἄκος φυτόν τι χλωρὸν ὅθεν καὶ τὴν θαψίαν πρὸς τὰ ὑπώπια· βάπτεσθαι δὲ ὲκ ταύτης τὰ κροκωτὰ. β'. σι. 88.

θολίαν, τὸ σκιάδιον, τ πέτασον. ιγ'. σι. 39.

Θόωσα, ἡ μήτηρ τ Πολυφήμυ, Φόρκυνος θυγάτηρ. ιά. σι. 97.

Θρᾴκη, καὶ ὅτι ἡ Θρᾴκη ἀνέμων ἐργασήριον ἐκαλεῖτο. ζ'. σι. 121.

θρέψαι λυκιδεῖς, παροιμία ἐπὶ τ κατ' αὐτῶν ποιύντων τι. έ. σι. 38.

θριὶξ ἀνὰ μέσον, ἤγυν ὀλίγυ δέεται τὸ μεταξύ. ιδ'. σι. 9.

θρίον, κυρίως τὸ τῆς συκῆς φύλλον, παρὰ τὸ εἰς τρία διεχισμθμόν εἶναι· καὶ ὅτι ἀπ' αὐτῦ δὲ καὶ θρίαμθος ὠνόμασαι. ιγ'. σι. 40.

θρόνα, καὶ ὅτι κατὰ Θεσσαλὺς ὕτω λέγεται τὰ πεποικιλμθα ζῶα, κατὰ Κυπρίυς δὲ τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια, κατ' Αἰτωλὺς τὰ φάρμακα· Ὅμηρος δὲ τὰ ῥόδα. β'. σι. 59.

θύῃ, ἀντὶ τ παρόντων ἀπάρχεσθαι

χιος κατὰ τὴν τ παλαιῶν χρῆσιν· ἔτοι γ ἐκ ἐπὶ τῦ σφάτ|ν τῦτο ἐτίθεν, ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ' ἐπὶ ϑ ἀπάρχεσθαι τ παρόντων· τὸ ἔρδειν δὲ κ τὸ ῥίζειν λέγεται ἐπὶ τ σφαγίων· λέγεται δὲ κ ἀντὶ τῦ κάειν κ ἐν πυρὶ τιϑέναί τι, καϑὸ κ ἐνταῦϑα. β'. ϛι. 3.

Θυλήματα, τὰ ἄλφιτα τ θυσῶν φαρμακίδων. β'. ϛι. 18.

Θύμβρις, ποταμὸς Σικελίας· κ ὅτι κατά τινα γλῶσσαν Θύμβρις λέγεται ἡ ϑάλασσα. κ ὅτι κατ' ἄλλους Δύμβρις· κ τὰ ἰσορέμβια ϑ ποταμῦ πέρι. α'. ϛι. 118.

Θυσῶ, πυρὶ καύσω. β'. ϛι. 33.

I.

Ἰαίνῃ, εὐφραίνῃ. ζ'. ϛι. 29.

Ἰάλεμος, ὁ ϑρῆνος. ι'. ϛι. 41.

Ἴδαι, κ ὅτι ἴδας φασὶ πάντα τὰ ὑψηλὰ ὄρη· ἀπὸ ϑ ἀπ' αὐτῶν δύναται ὁρᾶν πάντα. ιζ'. ϛι. 9.

ἰδὲ, κ ὅτι τὸ ἰδὲ ἀντὶ ϑ κ γράφεται· κ ὅτι κατὰ παλαιόν τι σχόλιον τινὲς χωρὶς τῦ δ γράφουσιν, ἐκτείνουσι δὲ τὸ ι, ἵνα ἀντωνυμία τυγχάνῃ ἡ ὀξυτική, ϛ'. ϛι. 9.

ἰδὺ, ἐνϑύ. ιε'. ϛι. 42.

ἰλαδὶ, ἀντὶ τῦ ἰλάσϑητι, κατ' ἀποκοπὴν Δωρικῶς. ιε'. ϛι. 143.

ἰλεὸν, τ φωλεὸν, ἀπὸ ϑ τὰ ἑρπετὰ ἐν αὐτῳ εἰλεῖσϑ. ιε'. ϛι. 8.

Ἰμέρα, κ ὅτι πόλις ἐν Σικελίᾳ, κ πηγὴ ἀφ' ἧς ῥεῖ ποταμὸς ὁμωνύμως τῇ πηγῇ καλούμενος· ἐνταῦϑα δὲ τ ποταμὸν λέγει. ε'. ϛι. 124.

Ἰμέρα, πτῶσις γενικὴ, κ ὅτι πόλις Σικελίας κ πηγὴ, κ ποταμός. ζ'. ϛι. 75.

ἰονϑοι, ἢ ὀνϑοι, φύσκαι ἐπὶ τῆς ῥινὸς λδυκαί. ιϑ'. ϛι. 24.

ἴυλος, ὕμνος ἕτω λεγόμενος. ι'. ϛι. 41.

Ἱπποκόωντι κ Ἱπποκίωνι, διαφορὰ γραφῆς ἐν τῷ, παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλῃ· κ ὅτι ὁ μὲ παρ' Ἱπποκόωντι γράφων λέγῃ, τῷ ποταμῷ· ὁ δὲ παρ' Ἱπποκίωνι, λέγῃ τῷ ἕτω καλουμένῳ. ι'. ϛι. 16.

ἱππομανὴς, φυτὸν μὲ κατὰ τ Θεόκριτον· κατὰ δὲ τὸς ϑεττὸς σαρκίον φυόμενον ἐπὶ ϑ μετώπε γλοιῶδες, ἔλαττον ἰχάδος· ἴσως δὲ φυτὸν ἀντὶ ϑ φύματος. β'. ϛι. 48.

Ἱππομάχης, ὁ Ἄρεος, τῆς Σχοινέως Ἀταλάντης δρομαίας ἐραϑεὶς, κ τὰ ἰσορέμβια τῦ Ἱππομένους, κ τ Ἀταλάντης πέρι. γ'. ϛι. 40.

ἰσοπαλὴς, ἴσος ἐν κλήρῳ· πάλος γ ὁ κλῆρος, ἢ ἐκ ϑ πάλη. ε'. ϛι. 30.

ἰχάδες Ἀτλικαὶ, κ ὅτι ἡδεῖαι αἱ Ἀττικαὶ ἰχάδες· α'. ϛι. 147.

ἰχία, τὰ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν ἐξ ἑκατέρων τ μερῶν ὀσᾶ, ἐν οἷς ἔγκειται τὸ ἱερὸν ὀστῦν. ϛ'. ϛι. 30.

ἰϋγξ, κ ὅτι ὄρνις Ἀφροδίτης, ὁ κ αἱ Φαρμακίδες συνεργὸν ἔχουσι πρὸς τὰς μαγείας· κ ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ παρὰ Ῥωμαίοις σφσπυγὶς καλουμένη· κ τὰ ἰσορέμβια τῆς Ἰυγος πέρι. β'. ϛι. 17.

ἰύζῃν, τὸ λιγυφωνεῖν· κυρίως δὲ ἐπὶ γυναικῶν. η'. ϛι. 30.

ἰϋκτὰς, Δωρικῶς ἀντὶ τῦ ἰυκτῆς. η'. ϛι. 30.

K.

Κάγκελος, ἡ τῶν δρομέων ἀφετηρία. η'. ϛι. 58.

καβαίρω, τύπτω, ἐκδέρω· ἐκάθυρε, ἔτυπτε, ἐξέδερε. ε'. σι. 119.
καθαρῶ ἀργυρίω, καθαρῷ ἀργυρίῳ. ιε'. σι. 36.
καθίξας, Δωρικὸν, τροπῇ τοῦ σ εἰς ξ· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ μέλλοντα τοῦ τετάρτης τοῦ λήγουσης εἰς ζ, διὰ τοῦ ξ ἐκφέρουσιν. α'. σι. 12.
καιρὸς ὁ χρόνος, καὶ ὅτι χρόνος τὸ συμπαρεκτεινόμενον τῇ συσάσῃ τοῦ κόσμου διάσημα· καιρὸς δέ ἐστι χρόνος θέων· καὶ ὅτι καιροὶ λέγονται καὶ αἱ τῶν ἐνιαυτῶν ὧραι. ζ'. σι. 1.
κακοχράσμων, κακὸς εἰς τὸ χρῆσθαί τινα, ἢ λιπόσαρκος, περὶ τοῦ ταύρου· ἔνιοι δὲ γράφουσι κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος. δ'. σι. 22.
κακόκναμοι, ἐπειδὴ αἱ αἶγες ἔχουσι λασίους πόδας, ἢ ἀπὸ τῶν ὀρῶν τῶν κρημνῶν, κακόδειρμοι. δ'. σι. 63.
καλαμαία, ἀντὶ τοῦ ἀγραία. ἔστι δὲ ἀκρὶς ἐν τῇ καλάμῃ γινομένη, ὁ καλεῖται μάντις. ταύτην δέ φησιν εἰ προβλέψει τινὶ τὸ ζῶον, ἐκείνῳ κακὸν γίνεσθαι. ι'. σι. 18.
καλαμαία, κοινῶς ἡ καλάμη. α'. σι. 52.
καλαμοδύτας, τοὺς θερισάς. ε'. σι. 111.
καλάμη, τὸ καλαλιπόμενον ἢ φαλιπόμενον ἐν τῷ θεριζομένῳ σίτου καλαμῶδες, ὁ τὸ τριβῆς· ταύτην δὲ νεαρὰν οὖσαν ὑποτεμνόμενοι, φυσῶσιν ἐν αὐτῇ καὶ αὐλίζουσι. ε'. σι. 7.
καλὰν, καὶ ὅτι ἐπίθετόν ἐστι παρὰ τὸ κάζω ῥῆμα, ὃ δηλοῖ τὸ κοσμῶ, ὁ μέλλων κάσω· ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα καλὸς, τὸ θηλυκὸν καλή. ἢ ἀπὸ τοῦ καλῶ. α'. σι. 52.
καλλητζίδα, τὴν ἄγραυστιν, ἰδιωτικῶς. ιγ'. σι. 42.
κάλπιδα, τὴν ὑδρίαν τὴν ξύλινον. ε'. σι. 127.
καλυδώνιον ἄνδρα, τὸ Διομήδην, ὅτι ὁ Τυδεὺς ἦν ἐκεῖθεν. ιζ'. σι. 54.
καλύκεσσι, κάλυξι, κορύμβοις. γ'. σι. 23.
καπυραὶ, αἱ κεκαυμέναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. ἀφ' τὴν θερμότητα, ἢ λευκότητα. ς'. σι. 16.
κάρνεια, ἑορτὴ Ἀπόλλωνος Καρνείου, ἀπό τινος Κάρνου μάντεως τοῦ Ἡρακλείδου, ὃς ταύτης τὰ ἑορτῆς περὶ τὰ μυθολογούμενα καὶ θρυλλούμενα. ε'. σι. 83.
καρπῷ κροκόεντι, κρόκον χροιὰν ἔχοντι. α'. σι. 31.
Κασταλίδες, ἀπὸ τῆς ἐν Δελφοῖς κρήνης ἔνθα αἱ Μοῦσαι διατρίβουσι. ζ'. σι. 148.
καταβύσομαι, ὃ ὅτι ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ. β'. σι. 3.
κάταντες, κατωφερὲς ὅπερ ἐναντίον ἐστὶ τῷ ἄναντες. α'. σι. 13.
καταπτυχὲς, τὸ διπτυχον ὃ διπλοῦν· λέγει δὲ τὴν διπλοΐδα. ιε'. σι. 34.
καταστρώχων, καὶ ὅτι στρώχω τὸ καίω υ ψιλόν· στρώχω δὲ τὸ καθαίρω η· ἐξ οὗ καὶ στρῶγμα τὸ σαπώνιον. γ'. σι. 17.
καταχὲς, κατωφερὲς, ἢ ἠχοῦν, ἢ τὸ καταχεόμενον, ἢ ὑπηχοῦν ὃ ὑποῤῥοιζοῦν ἐν τῷ καταφέρεσθαι. α'. σι. 7.
κατέβα ἀφ' ἱεροῦ, κέκοπται ἀφ' ἱεροῦ, ἢ καθηρέθη, καὶ οἷον ἐξυφάνθη. ιε'. σι. 35.
κατήλασα, ἐπέραινον. ε'. σι. 116.
καύκασον ἑκατόεντα, τὰ φησὶ τὰ ἔχοντα τὰ γῆς ὄντα. ζ'. σι. 74.
καχαξῶ, καθαρελάσω. ε'. σι. 142.
καχλάζοντα, ἠχοῦντα· ἢ καχλάζειν, τὸ ψοφεῖν τὸ κῦμα φερόμενον ἐπὶ τοὺς κάχληκας· ἐστὶ δὲ ὀνοματοποιία ὁ τρόπος. ς'. σι. 12.
κεῖς ὥρας κῆπόν τα, ἀντὶ τοῦ, καὶ εἰς ὥρας καὶ εἰσαεί. ιε'. σι. 74.

κεκλυσμένον, λελυμένον, κεχρισμένον. α΄. σι. 27.
κεκρηπιδωμένοι ἄνδρες, οἱ ἐν πόλει στρατιῶται. ιε΄. σι. 6.
κεκροταμβόοι, διαῤῥαπισμένοι, ἐθάδες πανύργων ἔργων· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κεκεντρωμένων χαλκῶν. ιε΄. σι. 49.
κελίδη, ὄνομα πόλεως· ἐσὶ δὲ καὶ ποτήριον ξύλινον κυλικῶδες. β΄. σι. 2.
κενεὰν, κενὸν τὸ μέτρον. ιε΄. σι. 95.
κέον), κεῖν), καθέζον). ε΄. σι. 129.
κερυλλίδες, αἱ ὑπὸ τῶν κεράτων ἑλκόμεναι. ε΄. σι. 145.
κερυχίδες, ἢ κεκρατημένα τοῖς κέρασιν, ἢ αἱ ἄλλα κέρατα ἔχουσαι. ε΄. σι. 145.
Κῆϊος ἀοιδὸς, Σιμωνίδην φησί. ις΄. σι. 44.
κήρυλοι, αἱ ἀλκυόνες κατά τινας ὅταν γηράσκωσι. ζ. σι. 57.
κῆφα, καὶ ἔφη. α΄. σι. 82.
κιανοὶ, οἱ τὴν κῖον οἰκοῦντες, ἢ τις νῦν καλεῖται Πρῦσα, ἀπὸ δὲ τῶν Ἀθηνῶν βασιλέως Πρυσίε. ιγ΄. σι. 30.
κιγκλίζειν, τὸ σαλεύειν καὶ κινεῖν, ἢ τὸ τὴν ὀσφὺν κινεῖν, μεταφορικῶς, ἀπὸ τ ἐν τῇ θύρᾳ κιγκλίδος· ἐσὶ δὲ κόραξ σιδηρᾶς ἐμπίπτων εἰς τὸ μέσον καὶ ὑποκρωτῶν τὴν θύραν, ἢ ἀπὸ δὲ κίγκλε, ἔνιοι δὲ σφεσπυγίδα καλοῦσι. ε΄. σι. 117.
κίνυδε, πανέργε· οἱ δὲ Σικελιῶται τὴν ἀλώπεκα κίναδον λέγουσι· κίναδος δὲ παρὰ τὸ κινεῖν τὴν αἰδώ. ε΄. σι. 25.
κιναίθα, ἡ πρὸς τὸ κινεῖν διάπυρος, ἤγουν ταχεῖα αἴξ· ἀπὸ δὲ κινῶ, καὶ δὲ αἴθω τὸ καίω, ἢ ἡ κιοσὸν λοῦκον καταναιομένη. α΄. σι. 150.
κιοσὸς, εἶδος βοτάνης ἀκανθώδες ἐοικυίας ῥόδοις· ἐν οἰνοις δὲ ῥοδάκιοσος. ε΄. σι. 131.
κιοσὸς, καὶ ὅτι λευκὸς καὶ μέλας. ια΄. σι. 46.
κιοσύδιον, ποτήριον παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐν αὐτῷ τὸ πῖνον, κιοσύδιον ὄν. ἢ ξύλινον ἔκπωμα κεκοσμημένον γόμφοις πολλοῖς, ἢ καυκίον ξύλινον ποιμενικὸν, τὸ οἱονεὶ κιοσύδιον, ἢ ποτήριον ἀγροικικὸν, ἴσως ἀπὸ δὲ κιοσὸς, ἐξ ὧν κατασκευάζεται τὰ ποτήρια· καὶ ὅτι κοινοτέρως καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ξυλίνων ποτηρίων ὁ λόγος τίθεται, παρὰ τὸ χεῖσθαι ἐν αὐτῷ τ οἶνον. α΄. σι. 27.
κίσσα, κιδωτίον. β΄. σι. 161.
κλαὶξ, κλεὶς, παρὰ Δωριεῦσι. ζ΄. σι. 84.
κλαυσῶ, καὶ ὅτι δὲ κλείω μέλλων κλείσω, παρὰ τοῖς κοινοῖς ἐν χρήσει, οἱ ποιηταὶ δὲ κλήϊσω λέγουσι, διαλύσει τῆς διφθόγγε, καὶ τροπῇ δὲ ε εἰς η, εἶτα τροπῇ δὲ η εἰς α, καὶ προσγραφομένε δὲ ι, κλάϊσω, ἓ κλασῶ Δωρικῶς, ἓ κλαξῶ ἀπὸ δὲ κληΐζω, καὶ μέλλων κληΐξω, καὶ κλαξῶ. ε΄. σι. 32.
κλητὸς, κεκλημένος. ζ. σι. 24.
κλύζω, καὶ ὅτι ἐπὶ δύο λέγεται· ἐπί τι δὲ ἁπλῶ κλυσῆρος ἰατρεύει, καὶ ἐφ' ὑγρῶν, ὅταν τι ἐπέρχων) ἓ ἐπικαλύπτωσι. α΄. σι. 27.
Κλυτία, θυγάτηρ Μέροπος, μήτηρ Χάλκωνος. ζ. σι. 5.
κνακὸν, ξανθὸν, ἢ λευκόν· λευκὸν μὲν ἀπὸ δὲ καρπῶ, ξανθὸν δὲ ἀπὸ δὲ ἄνθους.

ἄνθυς. ἢ τὸ ᾧ κνήκυ ἄνθος. ζ'. 51. 16.
κνάνωνα, τ' κνήκυ χροιὰν ἔχοντα, ἢ τ' λευκὸν τράγον ἀπὸ τῆς κνήκης ᾧ σπέρματος λευκῦ ὄντος, ἢ λάγνον. γ'. 51. 5.
κνίδη, ἀκαλήφη παρ' Ἀττικοῖς. ζ'. 51. 110.
κνίζα, φυτὸν χορτῶδες, ὃ αἱ θεσμοφοριάζουσαι ἀφ' τὴν ἁγνείαν 51-βαδοποιῶν). δ'. 51. 25.
κνίσδων, εἰς ἕρωτα διεγείρων. ε'. 51. 25.
κνὶψ, ζῶον βραδυκίνητον. ιε'. 51. 93.
κνύζα, φυτὸν ψυκτικώτατον· ἀντὶ ᾧ κόνυζα νῦν. ζ'. 51. 68.
κνυζᾶσθ, κ' ὅτι ἐπὶ τῶν γυναικῶν λέγε) κυρίως, ὅτε προσερχόμθμαι τινὶ φωνὴν ἀπὸ χαρᾶς ἀφιᾶσιν· καὶ' ἄλλυς ἢ κυρίως ἐπὶ τῶν ὀρνέων· καταχρηστικῶς ἢ ἐπὶ τῆς ἡσύχυ κ' ἀσήμυ ὑλακῆς τ' κυνῶν· σ'ταῦθα ἢ ἐπὶ τ' βρεφῶν. β'. 51. 109.
κόλε, κολοβὲ, ὡσὶ τράγυ· κόλ ᾗ λέγεται ὁ μὴ ἔχων κέρατα. ή. 51. 51.
κόλον δόρυ παρ' Ὁμήρῳ. ή. 51. 51.
Κόλχοι, ἀπὸ Κόλχυ ᾧ φάσιδ. ιγ'. 51. 75.
κομώσαι, βλαςησάτω. α'. 51. 133.
κονία, ἡ ἄσβεσ. ά. 51. 30.
κονιάω, τὸ ἀσβέσῳ χρίω. ά. 51. 30.
κορεῖν, τὸ καλλωπίζειν. ά. 51. 47.
κορίσασθ, χορτασθῆναι. ή. 51. 67.
κόρθυς, ὁ σωρός. ί. 51. 46.
κόριον, κόρη ὑποκοριστικῶς. ια'. 51. 60.
κόροιφος, ὁ κόριν ὀφώμ. δ'. 51. 62.
κόρρην, τὴν γνάθον, κ' σιαγόνα οἱ Ἀττικοί. ιδ'. 51. 34.
κορυδαλίδες ἐπιτυμβίδιοι, ὡ τῷ ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες.
κορυδαλός· κ' ὅ τι ὁ κορυδαλὸς τῶν ὀρνέων πᾶσ ὡσὶ τὸ λυκόφως ἐπὶ τὰς νομὰς ἀφικνεῖται, κ' τελευταῖ ὑποσρέφ. ί. 51. 51.
κορύνη, ῥάβδ ἐπὶ τὸ ἄκρον βάρ ἔχυσαν, ῥόπαλον εἰρηται ᾗ παρὰ τὸ κάρα, ἦγυν τὸ ἄκρον βαρὺ ἔχ· ῥόπαλον ᾗ ἀμυντηρίν ἐσιν ἐξ ἑνὸς μέρυς ῥοπὴν ἔχον. θ'. 51. 23.
κορυπλίζ, ὁ τοῖς κέρασι πλήτ, ἀπὸ ᾧ κορύπτ, τὸ κερατίζω. ε'. 51. 147.
κορύτθ, κερατίζ· τὸ γ κερατίζ κορύτθ οἱ Ἀττικοὶ λέγυσι, ὡς σωτρεχόντων ἀλλήλοις τ' κριῶν, κ' τὰς κορυφὰς πληττόντων, κ' ῥηγνυμθμένων. γ'. 51. 5.
κοσκινόμαντις, ἡ ἀφ' κοσκίνυ μαντευομθμή. γ'. 51. 31.
Κοτ κ' Εὐρύθεμις, Τιμάνδρεως θυγατέρες, ἃς ἐτίμησαν Ἡρακλεῖδαι, ἀφ' τὸ σωαγωνίσασθ αὐτοῖς κατὰ τὴν εἰς Πελοπόννησον ἄφιξιν. ς'. 51. 40.
κοτυτταρὶς, ὄνομα κύριον, ἢ παρὰ τ' κότον, ἢ ἀπὸ τ παρὰ Δωριεῦσι τιμωμθμης Κοτ. ς'. 51. 40.
κράτα, κοινῶς, ἡ κεφαλή, ἡ ἀνθοφόρ βοτάνη, μήκων. ιά. 51. 57.
κοχύισκε, κατέτρεχε, κατεφέρετο, κ' δαψιλῶς ἔρρ· κόχ γ ὁ δαψιλὴς ῥῦς, καὶ' ὀνοματοποιΐαν. β'. 51. 107.
κρᾶθις, ποταμὸς ὡσὶ Σύβαριν. ε'. 51. 16. κ' 124.
κρανιάδες, αἱ Νύμφαι, αἱ πηγαί. ά. 51. 22.
Κρᾶνων, πόλις τῆς Θετταλίας. ις'. 51. 38.
κράσπεδον, τὸ ἄκρον ᾧ κάτω μέρυς ᾧ σύδυματ. νῦν ᾗ κράσπεδον, μέρ τῦ κραστέδ. β'. 51. 53.
κρεώνδας, κ' ὅτι ὁ Σκόπας Κρεώνδας. ά. 51. 39.
κρηπῖδες, κεκρηπισωμθμοι ἄνδρες. ιέ. 51. 6.
κρῆς, κρέας, α'. 51. 6.
κρωσσὸς, τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον. ιγ'. 51. 46.
κυανέαι, κ' ὅτι κυανέαι ὑπὸ ἀνθρώπων.

πων· ὑπὸ ἧ τ' θεῶν ὅρκυ πύλαι καλῆνται. ιγ'. σι. 22.
Κύδων, πόλις Κρήτης. ζ'. σι. 12.
κυδωνικὸν, Κρητικόν. ζ'. σι. 12.
κυκλάμινος, βοτάνιον ποιῶδες, λεπτόρριζον, ὅπερ χλιαθὲν ποιεῖ πρὸς χίμετλα. ε'. σι. 123.
κυλοιδιόωντες οἰδῶντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τὺς ὀφθαλμύς. ά. σι. 38.
κυμαίθα, ὄνομα βοὸς ἢ αἰγὸς, παρὰ τὴν κάμυθα· ἢ παρὰ τὸ αἴθη, ἢ τὸ κόμη, ἢ τὰς κόμας αἴθας ἔχυσα, τυτέσι ξανθὰς, ἢ ἐγκύμων. ά. σι. 46.
κύμινον πρίζη, ἐπὶ φθωλῶν. ί. σι. 54.
κυμινοπρίστης, ὁ φθωλός. ί. σι. 54.
κυυόσβατος, φυτάριον, ὅμοιον ῥόδῳ ἔχον τ' καρπὸν, ἀκανθώδες, μεταξὺ θάμνυ ἢ δένδρων. έ. σι. 92.
κύπερος, ὃ ὅτι βοτάνη ἐστὶ μικρά τις ὃ εὐώδης. ά. σι. 106.
κύτισος, ἢ ὅτι κύτισος, αἴγιλος, ἢ χῖνος, δαμνοὶ δὲ ἐπιπέμονται αἱ αἶγες. έ. σι. 128.
Κῶς, ἢ ὅτι ἐν Κῷ ἐπεδήμησεν ὁ Θεόκριτος. ζ'. ἐν τῇ ὑποθέσ.
κωμάζειν, ἐπὶ τῶν κατὰ νύκτα εἰς τὰς ἑωμβρίας ἀπερχομβίων. γ'. σι. 1.
κωμικὴ διασκευή. δ'. σι. 26.
κώμυς. ἡ δέσμη, ἤτοι τὸ δεσμάτιον, ἢ δέσμη χόρτυ ἱκανὴ εἰς τροφήν. δ'. σι. 18.
κώναρος, ὅτι λέγεται ἀφ' τὸ κέρατα φέρειν ἢ τραχέα ἔχειν, ὡς κώνυς, ἤγουν τροβίλυς. έ. σι. 102.
κῶρος, κῦρος νέος, ἢ κόρη, ἀπὸ τ' κορεῖν. ά. σι. 47.
κωτίλη, ἡ χελιδών. ιέ. σι. 87.
κωτίλλοισαι, ἤγουν πολυλογῆσαι· κωτίλη γὰρ ἡ χελιδών. ιέ. σι. 87.

Λ.

Λαγαβόλον, ξύλον ᾧ ἀφ' φεύγοντες οἱ λαγωοὶ βάλλονται. δ'. σι. 49. ἢ ὅτι τὸ λαγωβόλον, ὅπερ κορύνιλο εἶπεν ἄνωθεν· ἢ ὅτι εἴρηται παρὰ τὸ βάλλειν τὺς λαγωύς. ζ'. σι. 128.
λαιστομεῖς, διρίζεις· ἀπὸ τ' λαῖον τὸ χωράφιον. ί. σι. 3.
Λακίνιον, ἀκρωτήριον, ἀπό τινος Λακίνυ Κερκυραίυ, ὃ ὑποδεξαμένυ Κρότωνα φέυγοντα, ἔχον ἱερὸν Ἥρας. δ'. σι. 33.
λάμπυρος, ὄνομα κυνὸς, ἀπὸ τ' λαμπρὰν ἔχειν τὴν ὀρὰν, ἢ πυρράν. ἢ ὁ ἐπιμελῶς φυλάσσων. ἢ παρὰ τὸ λαμπυρὶς ἴσως εἶναι· ἐπεδὴ κύνες εἰσὶν ἀλώπηξιν ὁμοῖοι· λαμπυρὶς γὰρ ἡ ἀλώπηξ. ή. σι. 65.
Λαμπριάδαι, ὁ τῶν λαμπριαδῶν δῆμος, ἀπό τινος Λαμπρίυ. δ'. σι. 21.
λασίοιο, ἀντὶ τ' τετριχωμένυ, ἀντὶ τ' δασέως. ζ'. σι. 15.
Λάτυμνον, ὄρος Κρότωνος. δ'. σι. 19.
λαψῇ, ἢ ὅτι σκίπτεσθαι τὸ λα, ἀφ' τὸ εἶναι Δωρικόν. ά. σι. 4.
λείβειν, σύνιστε ἀντὶ τ' σπένδειν, σύνιστε ἀντὶ τ' χεῖν ἁπλῶς. β'. σι. 3.
λελοιπὼ τὰ λίνα ἐκ μοιρῶν, ἐπιπληρώκῃ τὸ χρεών. ά. σι. 139.
λέοντες, ἢ ὅτι ἐν Σικελίᾳ λέοντες ὄκ εἰσι. ά. σι. 72.
λέπαργος, ὁ λδυκὸς, ἢ ὁ λδυκόποικιλος, ἢ ὁ λδυκόπλουρος· ἢ ὅτι οἱ μὲ ἀπὸ τ' λέπας ἔχειν ἢ τ' ἀγρὸν, ὃ ἐστι λδυκὸν ἔχειν τὸ δέρμα· οἱ δ' ἀπὸ τ' λδυκὸν εἶναι κατὰ τὴν λαπάραν. δ'. σι. 45.
λεπρὰς, τραχεῖα, ἢ λδυκὴ, ἤγουν ὑπὸ κυμάτων λδυκαινομένη, ἢ ὑψηλή. ά. σι. 40.

λευκίτας, ἀπὸ τ λευκότητος δ τράγε πεποιημένον ὄνομα, ε'. σι. 147.
λῆς βάλῃ κ) θέλῃς, ἀπὸ δ λῶ· ἡ Δωρικὸν, κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς θε συλλαβῆς. α'. σι. 12.
λίθος, θηλυκῶς. ζ'. σι. 26.
λιμνάδες, αἱ ἐν ταῖς λίμναις ἀναστρεφόμεναι Νύμφαι. ε'. σι. 17.
λίνον, ἀντὶ δ ἐρίου, παρὰ ποιηταῖς. α'. σι. 139.
λιπαραίε, δ ἐν τῇ Λιπάρᾳ τῇ νήσῳ. β'. σι. 133.
λιπαρὰ παλαίσρα, ἐπεὶ οἱ παλαίοντες ἐλαίῳ ἠλείφοντο. β'. σι. 51.
λὶς, ὁ λέων, κ) τ λὶν, τ λέοντα. ιγ'. σι. 6.
λὶψ, ὁ ἄνεμος. δ'. σι. 11.
λόεδωσις, κύρτωσίς τις ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. ε'. σι. 43.
λυγιξεῖν, καταθῆσαι, ἢ τοῖς βεργίοις δῆσαι, ἤτοι λύγοις, ἢ κάμψῃ, δεσμεύσῃ. α'. σι. 97.
λυγιξῶ, Δωρικῶς ἀντὶ δ λυγίσω. α'. σι. 97.
λυδία λίθος, ἡ δοκιμάζουσα τ χρυσὸν, παρὰ τὸ εὑρίσκειν παρὰ Λυδοῖς. ιϐ'. σι. 36.
Λυκαίε, κ) ὅτι χωρίον ἐςὶν εἰς ὃ ἐλθοῦσαν τὴν Λυκάονος Καλλισὼ θυγατέρα, ἄρκτον οὖσαν, ὑπὸ Ἑρμοῦ τραφῆναι. α'. σι. 123.
Λυκάπη, πόλις Αἰτωλίας. ζ'. σι. 72.
λυκωπίτας, ὁ ἀπὸ Λυκώπης. ζ'. σι. 72.
λύκωπος, κ) ὅτι δῆμος ἀποίκων. ζ'. σι. 72.
λυσιμελείας ὕδατα κ) λιμνὴν, ἐν Συρακούσαις. ιε'. σι. 84.
λυσσᾷ, κ) ὅτι ἴδιον τῶν κυνῶν. δ'. σι. 11.
λυτίερσας, ᾠδὴ θερισῶν, κ) ἱσορία διεξοδικὴ Λυτίερσε πέρι. ι'. σι. 41.
λῶντι, θέλουσι. δ'. σι. 14.

M.

Μαθηματικοὶ, κ) ὅτι τ Πυθαγόρε, οἱ μὲν Σεβαστικοὶ ἐκαλοῦντο, οἱ δὲ πολιτικοὶ, οἱ δὲ μαθηματικοί. ιδ'. σι. 4.
Μαθηματικοὶ, οἱ περὶ τὰ μαθήματα γεωμετρικὰ κ) ἀςρονομικὰ ἐν Πυθαγόρε. ιδ'. σι. 5.
Μαίναλον, ὄρος Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μαινάλε, δ Λυκάονος, υἱοῦ Ἑρμοῦ. α'. σι. 124.
Μαιωτισὶ, Σκυθισὶ· Μαιῶται γὰρ οἱ Σκύθαι, οἱ περιοικοῦντες τὴν Μαιῶτιν λίμνην. ιγ'. σι. 59.
μαλακὸς ὕπνος, ὁ μαλακοποιός. ε'. σι. 51.
μαλθακὸς, ὁ τροφερός. ζ'. σι. 105.
μάλθη, κηρὸς ἀμόλυγη σωσιψημένος. ζ'. σι. 105.
μάλιμνον, κ) ὅτι τὰς εἰς θάλασσαν ἐξομωμένας λίμνας ὕτω φασί. δ'. σι. 23.
μάνδραν, τὴν τ προβάτων ὀρκάνην, ἢ μάκτραν, ἢ βάκτραν, ἤγουν σκεῦος ξύλινον ἀβακοειδὲς, τῇ φύρᾳ εἰώθασιν. δ'. σι. 61.
μανιάκιον, κόσμος περιτραχήλιος. ιά. σι. 41.
μάνος, τὸ μανιάκιον, περιτραχήλιος κόσμος. ιά. σι. 41.
μαννοφόρας, κ) ὅτι ἔν τισιν ὕτως γεάφεται ἀντὶ δ ἀμνοφόρας. ζήτ ἐν τῷ μάνος.
μάντις, ἀκρὶς ἐν τῇ καλάμῃ γινομένη, ἢ ὅτι προμαντεύεται λιμὸν φαινομένη, ἢ ὅτι κακόχρως κ) πρασίζουσα ὖσα, οἷς ἂν ἐντρανίσῃ ζώοις, κακὸν προμηνύει. ι'. σι. 18.
μαρύεται, πέπλεκται. ά. σι. 29.
μάσοκα, τροφήν. ιδ'. σι. 39.
μάταια τάλλα παρὰ Κρότωνα τάσια, ἐπὶ τῇ ἀνδρείᾳ τῶν Κροτωνιατῶν. δ'. σι. 33.

μάταν εἰς ἄνδρα γενέσθαι, τετέσι μαλαιοπώγων ὑπάρχειν· οἷον μάτην ἀνδρὸς πώγωνα ἔχων, ἀφὶ τὸ μὴ χρῆσθαι τῷ ἀνδρὸς ῥώμῃ. ιδ'. σι. 28.

μέγα, μεγάλως, καταπολύ. ε'. σι. 80.

μεγαίρειν, καὶ ὅτι τὸ φθονεῖν· σπάνιστε δὲ ἀντὶ τοῦ μέμφεσθαι, ὡς καὶ νῦν, καὶ ὅτι τοῦτο σύνηθες τοῖς ποιηταῖς, τῷ φθονεῖν ἀντὶ τοῦ μέμφεσθαι χρῆσθαι, καὶ φθόνῳ ἀντὶ μέμψεως. ζ'. σι. 101.

Μεγαρεῖς, ὀδενὸς λόγου ἄξιοι. ιδ'. σι. 49.

μεγαροῖ, ὡς Πυθοῖ, τοπικὸν ἐπίῤῥημα. ιε'. σι. 1.

Μελάμπους, καὶ ὅτι ὅταν σπαλεῖτο, παρόσον τὰς πόδας ἐξεκαύθη ὑπὸ τοῦ ἡλίου· καὶ τοῦ Μελάμποδος πέρι ἱστορία διεξοδική. γ'. σι. 43.

μελίζει, λιγυρῶς ἠχεῖ καὶ ᾄδει. μέλη δὲ τὰς ᾠδὰς ἔλεγον. α'. σι. 2.

μελίσδεται, Αἰολικὸν, ἀντὶ τοῦ μελίζει. α'. σι. 2.

μέλισσαι, αἱ ἑταῖραι τῆς Δήμητρος. ιε. σι. 94.

μελίτεα, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς λεγόμενον μελισσοβόταινον, καὶ ὅτι γλυκίζει. δ'. σι. 25. καὶ ε'. σι. 130.

μελιτῶδες, ὦ Περσεφόνη. ιε'. σι. 94.

μελίχλωρον, οἷον μελανοχρῶτα ῥέμα, καὶ ὁ λίαν μέλαινα. ε'. σι. 27.

μελιχραί, χροιὰν ἔχουσαι μέλιτος, κιτρινοειδεῖς. ε'. σι. 90.

μελίχρων, ἤγουν ἐοικυῖαν κατὰ τὸ χρῶμα μέλιτι, τετέσι σιτόχρων. ε'. σι. 27.

μελίχρων δὲ καὶ κιτρινοειδές. ε'. σι. 95.

μεσαμώριον, κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας. ζ'. σι. 21.

μεσάτη, ἀντὶ τοῦ μέση, παρὰ ποιηταῖς. ζ'. σι. 10.

μεσημβρινὸν, ἀπὸ τοῦ μεσημβρινοῦ, σημαίνει δὲ καὶ τὸν νότον. ιζ'. σι. 107.

μεσόχμιον, τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν. α'. σι. 48.

μηκάδας, τὰς αἶγας. ά. σι. 87.

μήκων, ἡ κεφαλὴ, καὶ ἀνθηφόρος βοτάνη, ἡ κοινῶς λεγομένη κώδεια. ιά'. σι. 57.

μῆλα, πάντα τὰ ἄκρα τῶν δένδρων. γ'. σι. 13.

μήλοισι βάλλει, μηλοβολεῖ, εἰς ὄρωτα δηλονότι ὑπάγεται βυλομένη. ε'. σι. 6. καὶ ε'. σι. 88.

μηνυτὴς καὶ ἄγγελος, σὺν τῷ ἄγγελος.

Μίδεια, πόλις Ἄργους· οἱ δὲ κώμην αὐτὴν φησι. ιγ'. σι. 20.

μιδεᾶτις ἠρωΐνη, ἡ Ἀλκμήνη. ιγ'. σι. 20.

μιλήσιοι τάπητες, καὶ ὅτι παρὰ Μιλησίοις οἱ τάπητες εἰς κάλλος ἐγίνοντο. ιέ. σι. 126.

Μίλων, ἀντὶ τοῦ Μίλωνι· τὴν γοῦν εὐθεῖαν εἶπεν, ὁ Μίλος. η'. σι. 51.

Μίλων, ὁ Κροτωνιάτης, ὁ πολυφάγος λεγόμενος, καὶ περὶ τοῦ Μίλωνος τελευτῆς. δ'. σι. 6.

μινυρεὶ, μινυρίζοντες, λεπτῇ φωνῇ θρηνοῦντες. ιγ'. σι. 12.

μιτύλαν, τὴν ἄκρεαν αἶγα. η'. σι. 86.

Μόλων καὶ Σίμων, οἱ τοῦ Ἀράτου ἀνελόμενοι. ζ'. σι. 125.

μορμὼ, ὅτι εἰς κατάπληξιν τοῦτο ἐλέγοντο. ιέ. σι. 40.

μυσσᾶν ὄρνιχες, καὶ ὅτι οὕτω λέγεται πάντα τὰ εὔφωνα τῶν ὀρνέων· νῦν δὲ τοὺς ποιητὰς λέγει. ζ'. σι. 47.

μύλλει, ἐλαύνει, ὠθεῖ, περαίνει. δ'. σι. 58.

Μύνδος, καὶ ὅτι κατά τινας Ἀρκαδίας, καλεῖ τινας δὲ Καρίας. β'. σι. 29.

μυρῖκαι, αἱ μυρσίναι. α'. σι. 13.

μύρμηκες, καὶ ὅτι οἱ Ἰνδοῖς τινες χρυσὸν μεταλλεύοντες. ιζ'. σι. 107.

Νάκος,

INDEX.

N.

Νάκος, τὸ κώδιον· κατὰ Ζηνόδοτον, τὸ μαρσύπιον· καὶ ὅτι τὸ τοῦ αἰγὸς δέρμα νάκος λέγεται, ὡς καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ· ἐπάγη δ', ἀείκε ἕθυσε ταῖς Νύμφαις τὰν αἶγα. ε'. σι. 2.

Νάρκισσος θηλυκῶς. ά. σι. 133.

νέατον πόδα, τὰ κατώτατα τῶν ὀρῶν μέρη παρ' Ὁμήρῳ. ζ'. σι. 6.

νῆοι ἐκπεπόνηντο, αἱ κεχερσωμέναι χῶραι νεάζοιντο πρὸς τὴν σπόρον τυτίσιν ἀροτριοῦντο. ις'. σι. 94.

νέκταρ, ἀντὶ ὑπερβολικῆς μελιφρότητος. ζ'. σι. 82.

νέκταρ, καὶ ὅτι κυρίως τὸ τῶν θεῶν πόμα, ἀμβροσία δὲ ἡ τούτων τροφή. ζ'. σι. 82.

νένασαι, ὑπέσραται, σεσώρευται. θ'. σι. 9.

νεοτευχὲς, νεωστὶ κατεσκευασμένον. ά. σι. 28.

νήϊθος, ποταμὸς Κρότωνος, καὶ ὅτι ὀνόμασται, παρόσον ἐν αὐτῷ νῆας ποτὲ κατακαῆναι συνέβη τὰς Ἑλληνικάς. δ'. σι. 24.

Νηρηΐδες, καὶ ὅτι εἰσὶ, Λευκοθέα, Παλαίμων, καὶ Ἀφροδίτη. ζ'. σι. 59.

νισαῖοι Μεγαρῆες, οἱ πρὸ τῆς Ἀττικῆς· ἐπίνειον δὲ Μεγαρέων ἡ Νίσα, ἀφ' ἧς Νισαῖοι οἱ Μεγαρῆες· ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Νίσου τοῦ Πανδίονος. ις'. σι. 27.

νύμφαι, τὰ ἐν γυναικείῳ σχήματι ἐν τοῖς ὄρεσι φαινόμενα δαιμόνια. γ'. σι. 9.

νύμφαι, καὶ ὅτι ὕτως οἱ Λυδοὶ καλοῦσι τὰς Μούσας. ζ'. σι. 92.

νυμφόληπτοι, οἱ μανιώδεις, παρόσον αἱ Νύμφαι τὸ φόβον, ἤγουν τὴν μανίαν, ἐνέβαλον ὅτε ἐπάγουσιν. ιγ'. σι. 43.

νυξ, καὶ ὅτι ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖται ποιητικῶς. β'. σι. 166.

νωδὸς, ὁ ἐστερημένος ὀδόντων· κυρίως δὲ νωδὸς ὁ τὰς ὀδόντας κτησάμενος, εἶτα ἀσθενείᾳ τινὶ ἢ γήρᾳ ἀποβεβληκώς. θ'. σι. 21.

Ξ.

Ξενίας, καὶ ὅτι κύριον ὄνομα κατά τινας. κατά τινας δὲ τῆς ἐν Κρήτης ξένης· καὶ ὅτι καὶ ἔν τισι γράφεται ὁ Ξενίας, ἀλλὰ Ξανθᾶς. ζ'. σι. 73.

Ξυλοχίσδηται, ξυλεύεται, ξύλα τέμνων συνάγῃ. ε'. σι. 65.

Ξυσις, καὶ ὅτι γυναικεῖόν τι ἔνδυμα πεποικιλμένον· ἢ φελόλαιον λεπτὸν, ᾧ χρῶνται καὶ οἱ ἁρματηλάται· ἀπὸ δὲ τοῦ χεῖν ξύεσθαι, ἢ ἀπὸ δὲ ξύειν τὸ χεῶται. β'. σι. 74.

O.

Ὄγμος, κυρίως ἡ ἀπ' ἀρότρου τομή· ἢ ὑγμὸν, τὴν αὔλακα λέγῃ, παρὰ τὸ διοιχθῆναι τὴν ὑπὸ δὲ ἀροτριῶντος· οἱ δὲ τάξιν, οἱ δὲ τὸν ὄρχον, οἱ δὲ τὸ χόρτον· κυρίως δὲ ὄγμος ἡ ἐπ' εὐθὺ τοῦ ἀρότρου τομή· νῦν δὲ ἐπὶ τὸ εἰς εὐθὺ τάξεως δὲ θερισμοῦ. ί. σι. 2.

Οθρυς, ὄρος Θεσσαλίας. γ'. σι. 43.

οἰζυρὸς, ὁ ταλαίπωρος, καὶ ὅτι γίνεται ἀπὸ δὲ οἶζυς, ἡ κακοπάθεια. ί. σι. 1.

οἰκέτης καὶ δοῦλος, καὶ ὅτι διαφέρει· ἐν τῷ δοῦλος.

οἰναρέοισι, τοῖς φύλλοις τῆς ἀμπέλου. ζ'. σι. 134.

οἰναρίζειν, τὸ φελαιρεῖν τὰ οἰναρέων καὶ τρυγᾶν. ζ'. σι. 134.

οἶνος ἔρωτος· ὅτι ὅταν λέγεται ὁν πίνει τις μεμνημένος τὰ ἐρωμένης, ἢ τοῦ ἐρωμένου. β'. σι. 151.

οἷος ἀώτῳ, πρόβατον ἄνθει, ἀντὶ δὲ ἐρίῳ.

ἐριῷ. οἷος ἀώτῳ, τῷ λεπτοτάτῳ· καὶ ἐξαιρέτῳ ἐρίῳ. β'. σι. 2.
εἰσρεῖν, δρομαίως ἔρχεσθαι. σ'. σι. 28.
οἶσρος, καὶ ὅτι τοῖς βυσὶ πολέμιος ὁ οἶσρος. ὅταν γὰρ δάκνωσιν αὐτὸς, εἰσρεῖν ποιοῦσι καὶ τρέχειν πολλὴν ὁδὸν μὴ βοῆς ἐν τοῖς πεδίοις καταλιπόντας τὸν νόμον· καὶ ὅτι διαφέρει ὁ οἶσρος τῆς μύωπος. σ'. σι. 28.
οἰφεῖν, τὸ σωρεύειν. δ'. σι. 62.
οἰφόλης γωνὴ, ἤγουν ἡ κατωφερής. δ'. σι. 62.
ὀλολυγὼν, εἶδος ὀρνέου· καὶ ὅτι ζῶον καλά τινας ἐν βορεοραίοις τόποις μάλιστα διάγον· ἀπὸ δὲ ὀλολύζειν. ζ'. σι. 139.
ὀλοφυγδὼν, ἡ φλυκτώδης φύσκα, ἣν οἱ Ἀττικοὶ ὀλοφυκτίδα λέγουσι· καὶ ὅτι κατά τινας ὀλοφυγδόνες εἰσὶ φύματα, ἤγουν ἀναβλαστήματα ἐπὶ τῆς ῥινὸς γινόμενα. θ'. σι. 30.
ὄλπα, κυρίως ἡ δερματίνη λήκυθος, δι' ἧς ἐστὶν ὀπτήσασθαι τὸ ἔλαιον. β'. σι. 154.
ὅλπα Δωρὶς, ἴσως τὴν χαλκῆν λέγει· ἀπὸ τὸ Δωρίδα φᾶναι ἀντὶ Κορινθίας. β'. σι. 154.
ὄλπις, ὁ ἁλιεύς· ἀπὸ δὲ λέπω, λοπὶς καὶ ἐν ὑπερθέσει δὲ ὁ ὄλπις, ὁ τὰς λεπιδώτας ἰχθύας ἀγρεύων· ἢν δὲ κύριον. γ'. σι. 26.
ὁμολῷος, Θετταλίας ὄρος, ἔνθα τιμᾶται ὁ Πάν. ζ'. σι. 103.
ὀμφάκινον ἔλαιον, τὸ ἐξ ἀώρων ἐλαιῶν γινόμενον. ιά'. σι. 21.
ὄμφαξ, ἡ ἄωρος σταφυλή. ιά. σι. 21.
ὄνθοι, φύσκαι ἐπὶ τῆς ῥινὸς λύκαι, ἴονθοι, ιβ'. σι. 24.
ὀρθίνιον, κοινῶς ὕττον τὸ ὄγμον. ί. σι. 6.
ὀρέγω, τὸ ἐκτείνω· ἐπεὶ καὶ ὁ δίδωσί τις, ὀρέγων τὴν χεῖρα δίδωσιν, ὤρεξα λέγει, ἀντὶ δὲ ἔδωκα. έ. σι. 135.
ὀρεῦσα, Αἰολικὸν ἀντὶ τοῦ ὁρῶσα. έ. σι. 85.
ὁριμαλίδες, τὰ ὄρφνα μῆλα. ἢ τὰ ἐν ὄρφνῃ μῆλα, καὶ ὅτι Ἀσκληπιάδης ἀπὸ δὲ ὦ μεγάλε γράφει· καὶ ὅτι αἱ ὁριμαλίδες τοῖς σύκοις σωακμάζουσι. έ. σι. 94.
ὄρνιθες Μυσῶν, ἐν τῷ Μυσῶν ὄρνιχες.
ὀροδαμνίδες, παντὸς δένδρου οἱ κλάδοι· κυρίως δὲ ὀροδαμνίδας καὶ ὀροδάμνες τοὺς ἐν ὄρει δάμνους. ζ'. σι. 138.
ὀρτάλιχοι, οἱ νεοσσοὶ μικροὶ, μηδέπω πετόμενοι. ιγ'. σι. 12.
ὄρχατος καὶ ὄρχος ὅτι διαφέρει· ὄρχος γάρ ἐστιν ὁ βόθρος, εἰς ὃν ἐντίθεται τὸ φυτὸν πρὸς μοσχείαν· ὄρχατος δὲ ἡ ἐπίτιχος φυτεία. ά. σι. 48.
ὅσον σθένος, ὅση δύναμις τῶν μελῶν· καὶ ὅτι ὁ σχηματισμὸς ὅτος καὶ τοῖς κοινοῖς συνήθης ἐστί. ά. σι. 42.
ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ, ὡσεὶ ἔλεγε σθενσίαν ἄφθονον. θ'. σι. 16.
ὀστίχον, δηκτικῶς ἐμφαίνει τὴν τῆς ἀκάνθης σμικρότητα. δ'. σι. 53.
ὁ δᾶν, ὁ μὰ τὴν γῆν. ζ'. σι. 39.
ὀδὲν ἴσον, ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων παροιμία, καὶ ταύτης περὶ ἰσορία διεξοδικὴ, καὶ ἐξήγησις. έ. σι. 21.
ὕθματα οἱ μαζοί. ή. σι. 42.
ὄχναι, ἄπιοι, ἀχράδες. ά. σι. 134.
ὀψαμάτης, ὁ μέχρι ὀψίας θηρίζων, καὶ μὴ ἀποκάμνων. ί. σι. 7.

Π.

Παίσδῃς ἔχων, καὶ ὅτι τὸ ἔχων παρέλκει Ἀττικῶς. ιδ'. σι. 8.
πάλος, ὁ κληρός. έ. σι. 30.
πάλιν, τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου. δ'. σι. 28.
παλύνεται, λεπύνεται. δ'. σι. 28.
Πὰν, καὶ ὅτι οἱ καὶ Πηνελόπης καὶ Ἑρμοῦ ἄλλοι ὑὸς Διὸς καὶ Καλλιστοῦς· κατὰ

καλά τινας δὲ Αἰθέρος καὶ Οὐρανίδος, ἢ Νηρηίδος· καθ' ἑτέρους Οὐρανοῦ καὶ Γῆς. ά. σι. 123. καὶ ά. σι. 3.
πᾶν, καὶ ὅτι τὸ ὥρας ἐστὶ σημεῖον, ἤγουν τοῦ παντός. ὅθεν καὶ προσαγορεύεται Πάν. ά. σι. 3.
παντᾷ, ἀντὶ τοῦ πάντῃ, Δωρικῶς συσταλμένως. ή. σι. 41.
παρὰ, καὶ ὅτι ἔοθ' ὅτε πλησιότητα δηλοῖ. θ'. σι. 9.
πάραρον, ὁ παρηρτημένος τὴν γνώμην· ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρήρων ἵππων. ιέ. σι. 8.
πάρηροι ἵπποι, οἱ τῷ ζυγῷ μὴ χρησιμεύοντες. ιέ. σι. 8.
παρήθθη, συνῆσας, ἠθάνης. έ. σι. 120.
παρία λίθος, καὶ ὅτι λίθος λευκή. ε'. σι. 38.
πεῖκεν, κυρίως τὸ ξαίνειν· συνήθως δὲ τὸ κείρειν. έ. σι. 93.
πελάδες, καὶ ὅτι τῆς τῶν Ἀμαζόνων βασιλίσσης θυγατέρες, πρῶτον τὴν χορείαν καὶ πανοπλίαν συνεστήσαντο. ιγ'. σι. 25.
πελάδων ἀνατολή, καὶ ὅτι ἀρχομένου τοῦ θέρους. ιγ'. σι. 25.
πελίδνωμα, ἡ τοῦ σώματος ἐπιφάνεια, ὅτε ὑφ' αἵματος μελανθῇ. έ. σι. 99.
πέλλα ἀργείων ποιμενικόν. ά. σι. 26.
πέλλαν, τὴν μέλαιναν. έ. σι. 99.
πέλλαμα, τὸ πελίδνωμα. έ. σι. 99.
Πελοποννησίοις, κατὰ τοὺς Πελοποννησίους. ιέ. σι. 92.
πενέσαι, καὶ ὅτι Θεόπομπός φησι τοὺς δουλεύοντας τοῖς ἐλευθέροις, πενέσας καλεῖσθαι παρὰ Θετταλοῖς, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις εἵλωτας. ις'. σι. 35.
πεπάσθαι, κεκτῆσθαι, ί. σι. 32.
πέπλῳ, ἐνδύματι. ά. σι. 32.
πεποίθω, συνεχῶς, ὡς ἀπὸ τοῦ δέδοικα, δεδοίκω. έ. σι. 28.
περιβάλλω, τὸ ἐνδύω. ὅθεν καὶ περιβολὴ, τὸ ἔνδυμα. ιά. σι. 19.
Περιμήδη, καὶ ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἀγαμήδη λεγομένη. βί. σι. 16.
περιπέπλοις, περικέχυσθαι. ά. σι. 55.
περονατρὶς, ἀπὸ τῆς περονᾶσθαι καὶ τῆς ἐπωμίδος ἐπιλαμβάνεσθαι, ὡς αἱ Μακεδονίτιδες. ιέ. σι. 21.
πέτευρον, σανίδιον λεπτὸν καὶ τετραμμένον ᾧ καὶ εἰς τὰς ὀρόφους ἀντὶ κεραμίων πολλοὶ χρῶνται. ιγ'. σι. 13.
πικρὸς, ἀντὶ τοῦ βαρὺς καὶ ὀργίλος. ά'. σι. 17.
Πίνδος, πολλαχοῦ Θετταλίας. ά. σι. 67.
Πίσα, ἡ νῦν Ὀλυμπία, ἀπὸ Πίσης τῆς Ἐνδυμίωνος θυγατρός. δ'. σι. 29.
πίων, καὶ πολὺ πλούσιος· ἢ πίονος, εὐκάρπου, ἢ λιπαροῦ, ἢ λαμπροῦ· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν εἰς αἴσθησιν πιπτόντων ὀσφαντικῶν· ἢ πίονα εἶπε τὸν καιρὸν τοῦ θέρους, ἀφ' οὗ συλλέγεται τοὺς καρπούς. ζ'. σι. 143.
πλαθάναι, ἐν αἷς ἀμπλάτουσι τοὺς ἄρτους. έ. σι. 115.
πλακερὸν, πλατύ. ζ'. σι. 18.
πλακὸν, τὸ πλατύ. ζ'. σι. 18.
πλαταγήματα, τὸ πλαταγώνιον. γ'. σι. 29.
πλαταγώνιον, τὸ τοῦ μήκωνος φύλλον, καὶ τὸ τοῦ ἀνεμώνης, ἀπὸ τοῦ πλάσσειν, ὅ ἐστι ψοφεῖν· τιθέντες γὰρ αὐτὰ κατὰ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν δάκτυλον, τύπτουσι τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ, καὶ οὕτω σημαίνονται οἱ ἀγαπῶντες ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. ιά. σι. 57.
πλέα, πλήρη. έ. σι. 59.
πλειάδων ὀνόματα, καὶ ὅτι εἰσὶ, Κεκρύφη, Πλαυσία, Περῶτις, Παρθενία, Μαία, Στερόπη, Λαμπαδώ. ιγ'. σι. 25.
ποικιλὶς, ἡ ἀκανθὶς. ζ'. σι. 141.
πόλις Πτολεμαΐς, καὶ ὅτι τρισμύριαι, τρισχίλιαι, τριάκοντα τρεῖς. ιζ. σι. 81.

πολιτικοὶ,

πολιτικοὶ, οἱ περὶ τὰ ἀνθρώπινα καταγινόμενοι παρὰ τῷ Πυθαγόρᾳ. ιδ'. σι. 5.
πολύγναμπτον, ἕλον, καὶ κάμπας ἔχον. ζ'. σι. 68.
πολυκάρητος, ὁ Σαμίων βασιλεύς. ιζ'. σι. 70.
ποππόζειν, τὸ λεπτοτάτως φωνεῖν τινὰ φυσῶντα τὴν σὺν τῆς καλάμης αὐλόν· ἢ ἐμπνεῖν. ε. σι. 6.
ποππυλιάσθη, συρισμόν τινα συρίζει. ε. σι. 89.
πόσαισμαι, προσυμνήσομαι. β'. σι. 11.
πότναν, τὴν θεὸν, ἤγουν τὴν κόρην. ιε. σι. 14.
Πραξιτέλειος, καὶ ὅτι δύο· ὁ μὲν ἀρχαιότερος ἀνδριαντοποιός· ὁ δὲ νεώτερος ἀγαλματοποιός. ε. σι. 105.
Πρίηπος, καὶ ὅτι Νύμφης Ναΐδος ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου· ὅτι δὲ καὶ καλά τινας ὁ αὐτός ἐστι τῷ Διονύσῳ· καὶ ὅτι λέγεται ὡς βρίηπυος ἀφ' ὧν τὰς ἐκδοσείας ἐν ταῖς μέθαις, ἢ ὁ προϊέμενος τὸ σπέρμα. α'. σι. 21.
προάσμα, καὶ ὅτι πρόασμά ἐστι τὸ, Ἄρχετε βωκολικᾶς· καὶ ὅτι τὸ αὐτὸ ἐπῳδὴ λέγεται, καὶ ἐπιμελώδημα. α'. σι. 64.
προσσάλλω, τὸ προσκρούω. ιά. σι. 19.
Πρῦσα, ἡ Κῖος ἀπὸ Πρυσίου τῶν Ἀθηναίων βασιλέως. ιγ'. σι. 30.
πρόφρων, ἐπιῤῥηματικῶς· ἀντὶ τοῦ προθυμίας. α. σι. 60.
πρῶκα, τὴν σαγόνα, παρὰ τὸ πρωΐ πέμπεσθαι. δ'. σι. 16.
πρωτότοκος, ὁ πρῶτος τεχθείς. ε'. σι. 84.
πταρμοὶ, καὶ ὅτι τῶν πταρμῶν οἱ μὲν εἰσιν ὠφέλιμοι, οἱ δὲ βλαβεροί. ζ'. σι. 96.
πτελέα, τόπος ἐν Κῷ, ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ. ζ. σι. 65.
πτελεατικὸς οἶνος, ὁ Θεσσαλικὸς ἢ Ἐφέσιος. ζ. σι. 65.
Πτολεμαῖοι, καὶ ὅτι τρεῖς ἐγένοντο, ὁ Λαγωὸς, ὁ Σωτὴρ, ὁ Φιλάδελφος. ιζ. σι. 41.
πτύειν εἰς τὸ κόλπον, καὶ ὅτι τοῦτο ποιοῦσιν αἱ γυναῖκες τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι. ς'. σι. 39.
Πυθαγορισταὶ καὶ Πυθαγορικοὶ, καὶ ὅτι Πυθαγορισταὶ, οἱ ἀποδεχόμενοι τὰ Πυθαγόρου, μὴ ὄντες δὲ τῆς ἐκείνου δόξης· Πυθαγορικοὶ δὲ, οἱ οὕτω φρονοῦντες ὡς ἐκεῖνος, καὶ κατὰ Πυθαγόραν διαιτῶμενοι. ιδ'. σι. 5.
πυρὶ θάλπεται, παροιμία ἐπὶ τοῦ ἀφ' ὅτι σπευδομένου. ε. σι. 31.
πυρναίαις, ὡρίμοις, περκαζούσαις· οἱ δὲ, τὰς ἤδη ὥραν ἐχούσας τροφῆς· ἢ πυρναίαις, ταῖς τρωξίμοις· α'. σι. 46.
πύρνον, τὴν τροφὴν ἔνιοι. α'. σι. 46.
πυῤῥίχος, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ πυρὸς, πυῤῥίχος κατὰ παραγωγήν· καὶ ὅτι τινὲς παροξυτόνως λέγουσι πυῤῥίχος· καὶ ὅτι ὑποκοριστικόν ἐστιν Αἰολικῶς· καὶ ὅτι πύῤῥιχος τὸ κοινῶς ὀσκάριος. καὶ ὅτι κατά τινας ἀπὸ Πύῤῥου τοῦ Ἠπειρωτικοῦ βασιλέως. δ'. σι. 20.
πύῤῥος, Ἐρυθραῖος ἢ Λέσβιος μελῶν ποιητής. δ'. σι. 31.
πυῤῥοτρίχω, πυῤῥότριχες. ή. σι. 3.
πύξα, καὶ ὅτι δῆμος τῆς Κῶ, ἢ τόπος οὕτως ὀνομαζόμενος, παρὰ τὴν φύξιν τοῦ Ἡρακλέους τὴν ὑπὸ τῶν Κώων γενομένην, ἢ ὄνομα πόλεως. κατά τινας δὲ τόπος ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Φυξίου. ζ'. σι. 130.

P.

Ῥαγίζοντι, τὰς ῥᾶγας ἀναλίσκουσι, ῥαγολογοῦσιν αὐτὰς, ἐσθίουσι. ε. σ. 104.
ῥαδινὸν τὸ ἐπίμηκες καὶ λεπτόν. τὸ ῥεῖα ἤγουν εὐκόλως, ἐυτόνως. ιά. σι. 45.

Ῥήναια,

INDEX.

Ῥηναία, νῆσος· ἔτω λεγομένη, ἣν καὶ Δῆλον φασί. ϛ ὅτι τὴν Ῥηναίαν προσῆψε τῇ Δήλῳ Πολυκράτης ὁ Σαμίων βασιλεύς. ιζ. φι. 70.

ῥίον, τὸ ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, σαντίνις τῷ καλουμένῳ Ἀντιρρίῳ τετραμμένον. ά. φι. 125.

ῥιπίζει, ῥιπίζῃ, τρίπτ. ά. φι. 37.

ῥίς, καὶ ὅτι ῥὶς λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων, ῥύγχος ἐπὶ κυνῶν, ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέων. ϛ. φι. 30.

ῥοδάκινος, καὶ ὅτι τῶν θάμνων ἐστὶν αὕτη, γλυκεῖάς τι ἄνθος προϊεμένη· καὶ ὅτι περὶ τὰ γόνατα καὶ τὰ πώγωνα τῶν τράγων πίνεται. έ. φι. 131.

ῥόδον, ἔτι λέγεται τὸ ῥόδον ἀπὸ θάτερον ἀπορρεῖν· ῥοώδης γάρ ἐστιν, ἤτοι φθερόμενον. έ. φι. 93.

ῥόδον, ἐπὶ τῆς γυναικείας ἡδονῆς. ιά. φι. 10.

Ῥοδόπη, ὄρος τῆ Θράκης. ϛ. φι. 77.

ῥοικὸς, καμπύλος. δ. φι. 49.

ῥόμβος, ὁ τροχὸς, ὃν οἱ Ἀττικοὶ κόρυμβον καλοῦσι· καὶ ἐστι τρίγωνος. β. φι. 31.

ῥοπάλον, ἀμαυτήριον ἑτερορρεπὲς, ἐξ ἑνὸς μέρους ροπὴν ἔχον, καὶ βάρος. ϛ. φι. 23.

ῥύγχος, καὶ ὅτι κυρίως ἐπὶ τῶν ὀρνέων· νῦν δὲ καταχρηστικῶς ἐπὶ κυνός. ϛ. φι. 30.

Σ.

Σάθη ἡ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σαπρωσις· ἡ σάθη, τὸ μόριον τοῦ ἀνδρός, ὅπερ καὶ πέος λέγεται. δ. φι. 62.

σακίναι ἄρνες, καὶ ὅτι ἔτω λέγονται, ὅς ἐστι γάλακτος στομοῦσι οἱ νομεῖς τῶν μητέρων χωρίζουσι, καὶ ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίᾳ σηκῷ κλείουσι. ά. φι. 10.

Σαμδόπιον κῦμα, καὶ ὅτι ἀπὸ τούτου ἐς Καρχηδόνας ἐστὶ πλοῦς ὁ κατὰ τὴν νῆσον Σαρδὼ, ὁ καλεῖται Σαρδῶον. ιϛ. φι. 86.

σατυρίσκοι, δ. φι. 62.

σάτυροι, καὶ ὅτι τοὺς σατύρους οἱ πλείονες φατὶν ὡς καὶ τοὺς Σιληνοὺς, καὶ Πᾶνας, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς σάθης πεποίηται τὸ ὄνομα. δ. φι. 62.

σαῦρος καὶ σαῦρα, ὅτι καὶ θηλυκῶς λέγεται καὶ ἀρσενικῶς. ζ. φι. 22.

σεσαφικοὶ, οἱ περὶ τὴν θεωρίαν καταγινόμενοι. ιδ. φι. 5.

σεσαρὼς, διεστηκὼς τὰ χείλη, καὶ μυδιῶν. ζ. φι. 79

σία, καὶ ὅτι βοτάνη τίς ἐστιν, ἡ ἀνθύλλια ὁμοία σελίνῳ ἐν τοῖς ποταμοῖς τρεφόμενα· καὶ ὅτι κατά τινας τὰ πρὸς τοῖς ποταμοῖς φυόμενα βρύλλα. έ. φι. 125.

Σικελίδας, Ἀσκληπιάδης ὁ Σάμιος, ὡς υἱὸς Σικελίδα. ζ. φι. 40.

σιμβαὶ μέλισσαι, καὶ ὅτι σίμβας καλεῖν ἔθος τὰς μελίσσας· τὸ δὲ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς ἐργασίας αὐτῶν ἄγος, σίμβλον καλοῦσι. ζ. φι. 80.

σίμβλον, τὸ ἄγος τὸ πρὸς ὑποδοχὴν τῶν μελισσῶν ἐργασίας. ζ. φι. 80.

σιμιχίδας, καὶ ὅτι φασὶν ἔτω τὸν Θέσκριτον λέγεσθαί τινες καθὸ Σιμιχίδα ἦν υἱὸς, ἢ καθὸ σιμὸς ἦν. οἱ δὲ ἕτερόν τινα τὸν αὐτὸν· καὶ ὅτι φασὶ τοιοῦτον ἀπὸ πατρὸς κληθῆναι Σιμιχίδα Περικλέους τοῦ Ὀρχομενίου, οὗ τινες πολιτείας παρὰ Κώοις τετυχήκασιν· καὶ ὅτι τὸ πατρωνυμικὸν ἐστὶ τὸ ἀπαραλλάκτως ἐπὶ τὸν υἱὸν ὡς ἐπὶ τὸν πατέρα λεγόμενον. ζ. φι. 21.

σιμὸς, ὁ συγκεκαμμένην ἔχων τὴν ῥῖνα, καὶ ἀνεσπακότας τοὺς ῥώθωνας. ιά. φι. 33.

σίμων, καὶ ὅτι ἔτως ὁ τοῦ Ἀράτου σκαλεῖτο ἀντεραστής. ζ. φι. 125.

σίτα, ἐπίφθεγμα βυκόλικον, ὅπερ λέγουσιν οἱ βυκόλοι. δ'. σι. 46.
σίτα, καὶ ὅτι παρακέλευσις τοῦτό ἐστι. ε'. σι. 3.
σκαίρῃ, κυρίως τὸ σκιρτᾶν· ἀφ' οὗ καὶ σκαῖρος· καὶ ὅτι νῦν ἀντὶ τοῦ νέμεται, ἐν τῷ, σκαίρῃ τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτμιον. δ'. σι. 19.
σκαλεύω, σκαλίσι καθαίρω. ι'. σι. 24.
σκαλὶς, καὶ ὅτι ἐργαστήριόν ἐστι γεωργικὸν ἡ σκαλὶς, τὸ κοινῶς λεγόμενον σκαλισήριον. ι'. σι. 14.
σκαφίδες, ἀσπίδια εἰς ἃ κατετίθεσαν τὰς μελικηρίδας. ε'. σι. 59.
σκιάδες χλωραὶ, ἀντὶ τοῦ χλωραὶ σκηναὶ καὶ καλύβαι. ιε'. σι. 119.
σκιάδιον, τὸ πέτασον· καὶ ὅτι τὸ σκιάδιον σκίρρον καλοῦσιν οἱ Ἀττικοί. ιε'. σι. 39.
σκίλλα, εἶδος βοτάνης πάντῃ ἀχρήστου. ε'. σι. 121.
σκιλλοκρόμμυα. ε'. σι. 121.
σκιπαῖον, Ἐσπέριον· καὶ ὅτι λέγεται ἢ παρὰ τὴν σκίπαν, ἢ παρὰ τὸ κνέφας, ἢ παρὰ τὴν κνίπα. ις'. σι. 93.
Σκοπάδαι, καὶ ὅτι Κρανώνιοι τὸ γένος· Κρανὼν ἡ Θετταλίας πόλις, ὅθεν Σκόπας ὁ Κρίνιτος καὶ Ἐχεκρατίας. ις'. σι. 38.
σκοπιὰ, ὑψηλὸς τόπος· ἐφ' οὗ ἐστί τινα ἐξάμβωνα, τὰ κύκλῳ περισκέπτεσθαι. θ'. σι. 11.
σκύζῃ, καὶ ὅτι κυρίως ἐπὶ λεόντος, ὅταν τὸ ἐπισκύνιον χαλάζῃ ὀργιζόμενος· ἐπισκύνιον δὲ ἡ τοῦ ὀφρύων κάθοδος. ις'. σι. 8.
Σκυθικὸς πόντος, ὁ λεγόμενος Εὔξεινος. ις'. σι. 99.
σκύλακες, τὰ μικρὰ τῶν κυνῶν ὑποχορίστικῶς. ἐστι καὶ ὅτε ἀντὶ τῶν κυνῶν. β'. σι. 12.
σκύφος, τὸ ποτήριον. ά. σι. 143.
σκῶπες, οἱ νυκτικόρακες· καὶ ὅτι οὕτω καλοῦνται ἀπὸ τοῦ φθέγγεσθαι ὡς ἐπισκώπτοντες τῇ φωνῇ. ά. σι. 136.
σμῆγμα, τὸ σαπώνιον. γ'. σι. 17.
σμήνη, τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα. μ'. σι. 107.
σμήχω, τὸ καθαίρω. γ'. σι. 17.
σαγὴν, ἀπὸ τοῦ σάζω. ζ'. σι. 139.
σασῶ, ἀντὶ τοῦ σήσω, Δωρικῶς. ί. σι. 33.
σεῖραι, αἱ εἰς ἅπαν ἄτοκοι. θ'. σι. 3.
σέφανοι· καὶ ὅτι τοῖς σεφάνοις ἐχρῶντο ἐν τοῖς συμποσίοις, εὐτηρίαν καὶ ἀφθονίαν αἰνιττόμενοι· τὸ γὰρ σέψαι, πληρῶσαι. γ'. σι. 21.
σιβάδες, ἡ ἐξ ὕλης χορτώδης κατάστρωσις. ιγ'. σι. 34.
σιβὰς, στρωμνὴ ἐπὶ γῆς ἐκ φύλλων. ζ'. σι. 67.
σοίχημα, ὃ λαμβάνει ὁ νικήσας. ή. σι. 11.
σορμάλιμνον, τὴν εἰς θάλασσαν ἐσομωμυκίλῳ λίμνῃ. δ'. σι. 23.
σορισιῦντι, καταξορίσουσι, γαληναῖα ποιήσουσι. ζ'. σι. 57.
σρόμβος, κογχύλιον, ἀπὸ τοῦ σωστραφθαι. δ'. σι. 25.
Σύβαρις, πόλις Ἰταλίας, ἢ ἀπὸ οἰκιστοῦ τινος, ἢ ἀπὸ Συβάριδος ποταμοῦ· καὶ ὅτι τὸ νῦν Θούριον καλεῖται. έ. σι. 1.
συβάρτα, Δωρικῶς κατὰ τὴν γενικὴν, ἀντὶ τοῦ Συβάρτα. έ. σι. 5.
συκίνη ἐπικυρία, ἡ μηδὲν ὠφελοῦσα. ί. σι. 45.
σύκινοι ἄνδρες, ἦγουν ἀσθενεῖς καὶ ἀχρεῖοι· ὅτι τὸ ξύλον τῆς συκῆς εὔθραυστον. ί. σι. 45.
σὺν κακαῖς μανίαις, ἤγουν κακῶς μαινομένῳ. β'. σι. 136.
σύνοφρυς, ἐς ταυτὸ συναπτόντας ἔχουσα τὰς ὀφρῦς, ἢ δασείας, καὶ συγκεκολληθείσας. τοῦτο δὲ εὐόφθαλμος· ἢ σωστή. ή. σι. 72.
Συρακόσιοι, καὶ ὅτι Κορινθίων ἄποικοι. ιε'. σι 91.
συρίζῃ, τὸ ἀπὸ συρίγγος μέλπῃ· καὶ ὅτι διαφέρει τὸ ᾄδειν τοῦ συρίζειν καὶ τοῦ αὐλεῖν καὶ τῶν τοιούτων, τῷ, τὰ μὲν,

μῆν, μέλος ἔχειν μόνον· τὸ ὃ ᾄδειν, καὶ ἐπὶ λόγου λέγεσθαι ἐμμελῶς. ά. σι. 3. ἓ β'. σι. 28.

συριχτής, ὁ κοινῶς λεγόμενος τραγωδητής. ζ'. σι. 28.

συρίττω, ἐπὶ τῶν ἐμπαιζόντων ἓ ὅτι ἀμεταβάτως ἓ μεταβατικῶς. ά. σι. 3.

χαδόνες, τὰ ὀπίσω τῶν κηφήνων κηρία, ἢ οἱ κηροὶ οἱ ἔχοντες τὸν κηφῆνα τὰς γόνας. ά. σι. 147.

χοῖνος, τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς βρύλλον. ά. σι. 53.

T.

Τάλαντον ὁ ζυγός· ἓ τάλαντα τὰ τῷ ζυγῷ σταθμιζόμενα· ὁ πλοῦτος. ή. σι. 53.

τάμισος, ἡ πιτύα παρὰ τὸ θαμίζειν, ὅ ἐστι πυκνῶν τὸ γάλα ἐκ αὐτὸ χρεφόμενον. ζ'. σι. 16.

ταρσοί, τὰ κοινῶς λεγόμενα τοροβόλια, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ τείρω γίνεται. ια'. σι. 37.

τεῖνδε, ἐνταῦθα, Δωρικῶς. έ. σι. 32.

Τέμπη, τὰ ἄλση γενικῶς· οἱονεὶ ὁ τὸ μεταξὺ Ὄσσης καὶ τοῦ Ὀλύμπου χωρίον. ά. σι. 67.

τετράεσσι, ἤγουν τετραετέσι, Ἀττικῶς. ζ'. σι. 147.

Τευταρος, ὁ Σκύθης ὑφ' οὗ διδαχθεὶς τοῖς Σκυθικοῖς ἐχρῆτο τόξοις ὁ Ἡρακλῆς. ιγ'. σι. 46.

Τήλεμος, ὁ παρ' Ὁμήρῳ Εὐρυμείδης ἢ Εὐρύμαχος καλούμενος. έ. σι. 23.

τηλέφιλον, τὸ φύλλον τῆς μήκωνος, οἱονεὶ θηλέφιλον· καὶ ὅτι πλησιόμενον εἰ ψόφον ἀπειτέλει, ἐδόκει αὐτοῖς σημαίνειν ὅτι ἀντερῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων· εἰ δὲ μὴ ἀπειτέλει, ὅτι μισοῦνται. γ'. σι. 29.

τήνα, ἐκείνη Δωρικῶς· οἱ γὰρ Δωριεῖς ποτὲ μὲν γράφουσι τὸ τ ἀντὶ τοῦ κ, ποτὲ δὲ τὸ κ ἀντὶ τοῦ τ. ἦν γὰρ ἐκεῖνη, καὶ κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ κί, κεῖνη, ἐκβολῇ τοῦ ι, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ τοῦ κ εἰς τ, καὶ τοῦ η εἰς α, τήνα. ά. σι. 1.

τηνεῖ, ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. έ. σι. 33.

τηνῶθε, ἐξ ἐκείνης τοῦ τόπου, Δωρικῶς. γ'. σι. 10.

τίκτω, καὶ ὅτι τὰ ἀπὸ τοῦ τίκτω συγκείμενα, εἰ μὲν προπαροξύνεται, πάθος δηλοῖ· εἰ δὲ παροξύνεται, ἐνέργειαν. έ. σι. 84.

τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐπαίξατο; ἦγουν τίς ποτε ἔκφρων ἀντ' ἐρίων τρίχας; έ. σι. 26.

Τίτυρος, ὄνομα αἰπόλου· καὶ ὅτι τοὺς ἀργοὺς τιτύρους λέγουσι· ἢ τίτυροι οἱ τράγοι, ἢ οἱ σφληνοί, ἢ οἱ σάτυροι, ἢ ὄνομα πόλεως Κρήτης, ἢ κατ' ἄλλους οἱ τῶν θεῶν πρόσπολοι· καὶ ὅτι κάλαμοι λίγειαι εἶναι τινές. γ'. σι. 2. καὶ ζ'. σι. 72.

τοκάδων, τῶν μητέρων. ή. σι. 63.

τοσσῆνον, τοσοῦτον. ά. σι. 54.

τραγῳδεῖν, τὸ ᾄδειν. ή. σι. 4. καὶ σι. 55. καὶ 61. καὶ ά. σι. 19. καὶ γ'. σι. 38.

τραγῳδητής, ὁ ᾄδων, κοινῶς. δ'. σι. 30. ἓ ζ'. σι. 28.

τραγῳδός, ἀντὶ τοῦ ποιητής. ζ'. σι. 82.

τριακοντάζυγος, ἡ πολυκάθεδρος, ἢ τριάκοντα καθέδρας ἔχουσα. ιδ'. σι. 74.

τρίοπον, ἀκρωτήριον τῆς Κνίδου, ἀπὸ Τριόπου τοῦ Ἄδαντος. ιζ'. σι. 69.

Τρίοψ, ὁ βασιλεὺς τῆς Κῶ, ἀφ' οὗ τὸ ἀκρωτήριον ὀνομάσαι τῆς Κνίδου. ιζ. σι. 68.

τροφαλίς, τυρὸς πεπηγὼς παρ' Ἀττικοῖς. ια'. σι. 20.

τρυπᾷν, ὀχεύειν. έ. σι. 42.

τρύχος, εἶδος λαχάνου· νῦν ὃ ἐπὶ τρυφερότητος, ἐν τῷ, Ἀφανὲς ὃ τρύχος. έ. σι. 37.

τυρισδὲς, ἀντὶ τῦ συρίσδης, Δωρικῶς. ά. σι. 3.
τυρόης, παράγωγον. ά. σι. 57.
τυτθὸν, καὶ ὅτι κυρίως τὸ ἐπίπεδον βάθος· παρὰ τὸ τυτθὸν, ὃ σημαίνει τὸ μικρόν. α'. σι. 45.

Υ.

Ὑάκινθος γραπτὰ, ἢ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ γεγραμμένα γράμματα θρηνώδη, δηλονότι τὸ αἰ αἰ, σύμβολον τῦ ἐπ' Αἴαντι μυθολογουμένου. ἐ. σι. 28.
ὑδὸς, ὁ συγκεκαμμένος τὸ τράχηλον· ἀπὸ τῦ κυφὸς, ἀποβολῇ τῦ κ, καὶ τροπῇ τῦ φ εἰς β. έ. σι. 43.
Ὑετὶς, ὄρος καὶ κρήνη. ζ'. σι. 115.
Ὑλας, καὶ ὅτι ὁ Ὕλας υἱὸς κατὰ Σωκράτην Ἡρακλέους· κατὰ τὸ Ῥόδιον δὲ Ἀπολλώνιον Φιλοδάμου καὶ Κλίνος, κατ' Εὐφορίωνα δὲ Εὐφήμου, ἢ Ποσιδῶνος, καὶ ἄλλως κατ' ἄλλους. ιγ'. σι. 7.
ὑπλαγὲς, εἶδος παγίδος· κυρίως δὲ ἡ τῶ δρομέων ἀφετηρία, ὁ κάγκελον ἡμεῖς φαμέν. ή. σι. 58.
ὑς ποτ' Ἀθηναίαν ἔριν ἤρισε, παροιμία ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἀντερίζοντων. ιέ. σι. 23.
ὑφήτι, ὑποδάμνῃ. δ'. σι. 4.

Φ.

Φάκον ἔψιν, παρ' ὑπόνοιαν, ἀντὶ τῦ κρέας. ί. σι. 54.
Φάλαρος, ὁ λοῦκος. ή. σι. 27.
Φάλαρος, καὶ ὅτι ὅρας κατά τινας πρὸς ἀνατολὰς κείμενον· κατ' ἄλλους δὲ Φάλαρος ὁ λοῦκος κριός· Φαλὸν γὰρ τὸ λοῦκον. έ. σι. 103.
Φαληριώντα, τὰ λουκαινόμενα. έ. σι. 103.
Φάσσα, ὄνομα ὀρνέου· καὶ ὅτι ὑποκυάνεον ἔχει τὴν κεφαλὴν καὶ μᾶλλον γε ἐμπόρφυρον, τῶντε ὀφθαλμῶν λοῦκῶν ὄντων τὸ ἐν αὐτοῖς μέλαν προηγούλον ἐστί. έ. σι. 96.
Φηγοὶ, οἱ βάλανοι· καὶ ὅτι εἰρηται, παρόσον πρὸ τῆ Δημητριακῶν καρπῶν, τὰς βαλάνους ἔθιον. δ'. σι. 20.
Φθονεῖν, καὶ σημαίνει ὅτι σύνηθες τοῦτο τοῖς ποιηταῖς, τὰ φθονεῖν ἀντὶ τῦ μέμφεσθαι χρῆσθαι. καὶ φθόνα ἀντὶ τῦ μέμψεως. ζ. σι. 101.
Φθύζει, πλύει. ζ'. σι. 127.
Φιαρωτέρα ὄμφακος, σκληροτέρα ἀώρου σαφυλῆς. ιά. σι. 21.
Φιλαίτατος, φίλτατος. ζ'. σι. 98.
Φιλεχθὴς, ἐχθρὸς καὶ μῖσος τοὺς φίλους ἄγων, ἢ φιλόνικος. έ. σι. 137.
Φιλητᾶς ὁ ποιητὴς, καὶ ὅτι Κῶος ἦν τὸ γένος, ἢ, ὡς ἔνιοι, Τήιος, υἱὸς Τηλέφου. ζ'. σι. 40.
Φιλοῖφα, φιλοσωρησιάσα· ἀφεῖν γὰρ τὸ σωρησιάζειν. δ'. σι. 62.
Φιλοκέρτομος, λοιδορίων φίλος, έ. σι. 77.
Φιλοποίμνιος κύων, ὁ ἐν τῇ ποίμνῃ φιλῶν ἀναστρέφεσθαι. έ. σι. 106.
Φίλος, καὶ ὅτι σπάνιον μὲν λέγειν ἐπὶ τῦ φιλοῦντος· σπάνιον δὲ καὶ ἐπὶ τῦ φιλουμένου. ε'. σι. 23.
Φλάσαιμι, θλάσαιμι. έ. σι. 150.
Φοίνικες, καὶ ὅτι ὕστερος φησὶ τοὺς Καρχηδονίαν οἰκοῦντας Φοίνικας· οἱ γὰρ Φοίνικες ἄποικοι Τυρίων. ις'. σι. 76.
Φοιτᾷ, ὁρμᾷ· καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἀοὸς γίνεται ὁδῶ, τροπῇ τῦ δ εἰς τ ὁτῶ, πλεοναστικῶ τῦ φ, καὶ ι, φοιτῶ. α'. σι. 49.
Φόλος, ὄνομα Κενταύρου ᾧ ἐπιξενωθεὶς Ἡρακλῆς, οἶνον ἔπιε καλὸν ὂν Διονύσου δοθέντα. ζ'. σι. 149.
Φρεμαγμὸς, καὶ ὅτι κυρίως ἐπὶ τῶν ἵππων. βληχὴ δὲ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων. έ. σι. 141.
Φρεμάσσεο, μεθ' ἡδονῆς σκίρτα, ἢ βρενθύου, καὶ σκαιρύνου. έ. σι. 141.

φυκίον, εἶδος βοτάνης ἐν τῷ βυθῷ γινομένης, ἢ τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς βρύα κακκινοειδῆ· φῦκος δὲ τὸ χορτῶδες τὸ τῆς θαλάσσης ἀπόβλημα. ζ'. σι. 18.

φύσκος, ὄνομα ὄρνεως. δ'. σι. 23.

φωλάδες ἄρκτοι, ἢ ὅτι φωλεοῖς οἱ ἄρκτοι χρῶνται, καὶ πολὺν κατὰ τὸ Θεόφραστον χρόνον φωλεύουσι, ἢ ὅτι μόναι τῶν ἄλλων θηρίων οἱ ἄρκτοι τίκτουσι, καὶ φωλεοῖς ἐπιπάθωται· ἢ αἱ κατάσικται. α'. σι. 115.

Χῖαν ἀοιδὸν, τὸ Ὁμήρου. ζ'. σι. 47.

χλωρὰν γόνυ, ἀντὶ τῆς ἀκμῆς. ιδ'. σι. 70.

χόρια, τὰ κυτίδια, ἐν οἷς εἰσὶ τὰ ἔμβρυα· ἢ τὰ τὸ ἐμβρύων ἀσγεῖα· ἢ οἱ ὑμένες, ὃς πληροῦσι τὸ ἀμελχθέντος γάλακτος. καὶ ὅτι χόρια, καὶ αἱ ἀπὸ τῶν ἐντέρων πλεκόμεναι χορδαί. θ'. σι. 19.

χορὸν ἀρτίζειν, χορείαν στῆσαι. εἰ. σι. 44.

χροΐζεται, συγχρωτιζόμενος, καὶ συγκοιμηθήσεται. ί. σι. 18.

χρόνος καὶ καιρὸς, ὅτι διαφέρει ἐν τῷ καιρῷ.

Χάιρε, καὶ ὅτι τὸ χαίρειν, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀποδημίας λέγεται· ἐνίοτε δὲ προσαγορεύσιν ἁπλῶς σημαίνει. ά. σι. 116.

χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι, παροιμία ἐπὶ τῶν γλυσαμένων ἐφετῆς τινος, δυσαποσπάστως δὲ ἐχόντων τὴν συνηθείας. ί'. σι. 11.

χαλεπὸν μαθοῦσα κύων σκυτοτραγεῖν, παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ ἐφαρμόζειν τοῖς ἐπιτηδεύμασι δυναμένων. ί. σι. 11.

Χάλκων, ὁ τῶν Κώων βασιλεύς. ζ'. σι. 6.

χανδάνει, χωρεῖν, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ χῶ, τὸ χωρῶ, χάδω· καὶ ἀπὸ τοῦ χάδω χανδάνω, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἥδω, τὸ εὐφραίνομαι, ἀνδάνω. ιγ'. σι. 57.

χαὸν, τὸ ἀγαθὸν παρὰ Λακεδαιμονίοις. ἢ τὸ ἀρχαῖον καὶ τὸ εὐγενές. ζ'. σι. 5.

χελιδόνιον, φυτάριον πλατύφυλλον, μίλαν, ὡσεὶ χελιδὼν, ὁ αἷμα τῷ φανῆναι τῇ χελιδόνι, ἀνθεῖ. ιγ'. σι. 41.

χίμαιρος, καὶ ὅτι ἀρσενικῶς μὲν ὁ τράγος· θηλυκῶς δὲ ἐνιαυσία αἴξ. ά. σι. 6.

Ψ.

Ψὶ, καὶ ἄπτι τοῦ ψὲ οἱ Δωριεῖς ἀντὶ τοῦ σφὲ χρῶνται. δ'. σι. 3.

ψεύσματα, τὰ ἐπάνω τῆς ῥινὸς φυόμενα ψυδράκια· καὶ ὅτι σημεῖον ταῦτα ψευδολογίας. ιϛ'. σι. 24.

ψιὰς, ἀπὸ τοῦ ψίω, τὸ λεπύνω. ά. σι. 1.

ψίδος, ἡ λοιδορία. ά. σι. 1.

ψιθύρισμα, τὸ μέλισμα, ἢ τὸ σύμγμα, ἢ τὸ πρῦμα, ἢ τὸ μυσύρισμα, ἢ τὸ κάλλημα· καὶ ὅτι τὸ κατὰ μίμησιν ἡ φωνή. ά. σι. 1.

ψιθυρίζει, καὶ ὅτε ψιθυρίζει λέγομεν αἱ πίτυς, ὅταν ῥιπιζῶσι, τῇ συνότητι τῶν φύλλων χιζομένης τῆς πνοῆς. ά. σι. 1.

ψιθυρίζει, καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν ψευδομένων λέγεται. ά. σι. 1.

ψίθυρος, καὶ ὅτι λέγεται ψίθυρος ψίθυρος, ὡς μάρτυρ μάρτυρος, καὶ ψίθυρος ψιθύρα, ὡς μάρτυρος μάρτυρα. ά. σι. 1.

ψόω, λεπύνω. ά. σι. 1.

ψίτλα, ἐπίφθεγμα βυκολικόν. δ'. σι. 45. καὶ έ. σι. 3.

ψυδράκια, φύσκαι λευκαὶ ἐπάνω τῆς ῥινὸς φυόμεναι. ιϛ'. σι. 24.

ἀψυχῆς,

ἀπ̓ψυχῆς, ἐξ ὅλης τῆς προθυμίας, ἢ σκλη̃ρ ἐ ἀφ̓ ἑαυτῆ̃ κιτέρμος, ἐν τῷ, Βόσκοιτ̓ ἐκ ψυχᾶς. ἡ. σι. 35.

Ω.

Ωδήκαντι ἴνις, Δωρικῶς ἀντὶ τῆ̃, ὠδήκασιν· ἤγουν γεγαυρισμένος, ἢ πεφυσιωμένος, ἢ ἐξογκωμένος ὤν. ά. σι. 43.

ὦλεύθερε, κατ̓ εἰρωνείαν. έ. σι. 8.

ὦνιξ, τὰ παλλάμβια. ά. σι. 58.

ὦνος, ὁ δίδωσί τις ἵνα λάβῃ τι τῆ̃ πωλουμένων. ά. σι. 58.

ὦ παιὰν, ἐπὶ ἀγαναικτήσεως ἡ ἐπίκλησις. έ. σι. 79.

ὠράϊζεσθαι θρύπτεσθαι. κ̀ ὅτι ὕτως παρὰ Μενάνδρῳ. ά. σι. 109.

ὠραῖος, τρυφερὸς, ἢ εὐθὺς, ἢ ἀκμάζων. ά. σι. 109.

ὥρια, ἔγκαιρα, ἐπιτήδεια· ὥρια δὲ, τὰ Διὸ φερεπόδος, ἢ φυλακτικὰ, ἀπὸ τῆ̃ ὥρᾶ, τὸ φυλάσσω. ζ. σι. 62.

ὥριον ἔτος, ζήτει ἐν τῷ, ἔτος ὥριον.

ὡρίωνος δύσις, κ̀ ταύτης πέρι. ζ. σι. 53.

Ωρομιέδων, ὄρος ἐν Κῷ ὄνομα. ἢ ὁ Πὰν, ὡς τῶ̃ ὀρέων μιέδων· κατά τινας δὲ ὁ ἥλιος, ὡς βασιλεύων τῶ̃ τεσσάρων ὡρῶν τῆ̃ ἐνιαυτῆ̃. ζ. σι. 46.

ὡς, εὐθέως. γ. σι. 42.

ὥτερος, ὅτι Δωρικὴ ἡ συναλοιφή· τὸ γὰρ ὁ ἕτερος, ὥτερος Διὰ τῆ̃ υ· ὡς κ̀ παῤ Ἡροδότῳ· κ̀ ὅτι ἡμαρτημένως ἐξενήνοχε τὸ, ὥτερος· ἕτερος γὰρ ἄλλος ἐκ πλέονων, ἐν τῷ, Τάχ̓ ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ. ζ. σι. 36.

ᾤχετο φεύγων, τρέχων ἐπῆλθε. β′. σι. 152.

IN hoc indice prior numerus Idyllion; alter Theocriti verſum denotat, cui reſpondent ubique Scholia: præterquam ubi duo aut tres verſus in iis ſimul explicantur, qui novo numero ſignari non poſſunt. Diſtinctionem itaque textus ſequeris, atque ita ſcholiorum interpretationem inſpicies: quod non fallet.

INDEX AUTHORUM
qui in Scholiis citantur.

A.

Pag.

Αἰσχύλος, 34, 69, 143
Ἀλέξανδρος, 26, 83, 109, 121
Ἀλκιμῶν, 15
Ἄλκμαν, 81
Ἀλκαῖῶ, 117
Αντίγονος, 109
Ἀπολλώνιῶ Ρόδιος, 111, 165, 170
Ἀπολλώδωρος 13, 34, 144
Ἄρατος, 24, 61, 92
Ἀρίσαρχῶ, 143
Ἀρίσιππῶ, 2
Ἀρισείδης 211
Ἀριστοτέλης, 8, 28, 32, 36, 51, 59, 78, 104, 109, 120, 121, 165, 188
Ἀριστοφάνης, 1, 12, 26, 31, 47, 72, 76, 87
Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖῶ, 115
Ἀρχίλοχῶ, 36, 66
Ἀσκληπιάδης, 3, 24, 40, 83, 84

Δ.

Δημίας, 179
Δημήτριῶ, 15, 81, 122, 144
Διοκλῆς, 117
Διονυσίδωρος, 73
Δίφιλῶ, 140

E.

Ἐλλάνικῶ. 201
Ἐπαφρόδιτῶ, 23
Ἐπιμηνίδης, 2

Pag.

Ἑρμησιάναξ, 131
Εὐριπίδης, 30, 47, 93, 115, 122
Εὐφορίων, 165

Z.

Ζηνόδοτῶ, 71

H.

Ἡρόδοτῶ, 106, 165, 171, 204
Ἡσίοδῶ, 3, 7, 12, 22, 64, 84, 110, 158, 201.

Θ.

Θεόπομπῶ, 81, 200
Θεόφραστῶ, 13, 23, 36, 64, 73, 82, 83
Θουκυδίδης, 203

I.

Ἰάσων, 211

K.

Καλλίμαχῶ, 26, 32, 45, 61, 98, 105, 109, 127, 150, 167, 171
Καρύστιῶ ὁ Περγαμηνὸς, 167
Κλέανθῶ, 73
Κλείταρχῶ, 37
Κρατίνας, 36
Κρατῆῶ, 61, 151, 155

Λύκιῶ,

INDEX AUTHORUM.

Pag.

Λ.

Λύκος, 112

Μ.

Μένανδρος, 22, 30, 33, 38
Μναισίας, 15, 173
Μόσχος, 41, 120

Ν.

Νεοπτόλεμος, 13
Νίκανδρος, 37, 83, 140, 170
Νικάνωρ ὁ Κῶος, 101
Νυμφόδωρος, 16, 73

Ο.

Ὅμηρος, 1, 8, 9, 14, 20, 21, 25, 26, 27, 32, 37, 43, 44, 50, 51, 52, 55, 60, 67, 71, 73, 84, 93, 95, 99, 101, 102, 104, 105, 106, 107, 110, 114, 117, 125, 127, 128, 130, 132, 135, 137, 141, 152, 160, 165, 186, 190, 195
Ὀνάτος, 170
Ὀππιανός, 73

Π.

Πίνδαρος, 2, 30, 32, 72, 115, 202
Πλάτων, 15, 175
Πραξίλλας, 81
Πυθαγόρας, 175
Πύῤῥος Ἐρυθραῖος ἢ Λέσβιος μελῶν ποιητής, 64

Σ.

Σαπφώ, 154
Σιμωνίδης, 15, 162, 195, 199, 200
Σοφοκλῆς, 69, 111
Σαμιράτης, 165
Σώπατρος, 23
Σωσίπολις, 82
Σωσίθεος, 134
Σώστρατος, 96
Σώφρων, 29, 31

Τ.

Τιμοσθένης, 167
Τρυφόλεμος, 122

Φ.

Φαπας, 120
Φιλητᾶς, 101
Φιλόξενος, 150
Φιλοστέφανος, 72
Φιλόστρατος, 73

Χ.

Χρύσιππος, 71

FINIS.